

Giới thiệu Bạo Chúa

Không biết vì sao bỗng một ngày có một ngày linh hồn của anh chàng trẻ tuổi lại có thể tỉnh cờ bị xuyên việt sang tới thế giới của nô lệ và ma pháp. Cũng theo chân cậu trải nghiệm hành trình lột xác của Johny Ouro, từ một cậu nhóc ngớ ngẩn thành một kẻ lãnh đạo ra sao nào! (or not)

Mình viết lại bộ này vì bộ lần trước đăng cảm thấy chưa ưng ý lắm.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xuyên không? Thà không xuyên!

Hắn cảm thấy đầu đau như búa bổ. Mọi thứ thật hỗn loạn. Miệng hắn khô khốc, bụng thì nhộn nhạo. Hắn muốn nôn ra, nhưng dường như cơ thể này không phải của hắn. Cảm giác còn tệ hơn cả chết. Tại sao hắn biết là nó tệ hơn cả chết? Rất đơn giản, vì hắn đã chết một lần rồi!

Những ký ức lộn xộn ủa tới. Một thế giới tăm tối, mù mịt. Dường như có một thứ gì đó đang đuổi hắn. Hắn vấp ngã, đập đầu vào cục gạch. Bóng tối bắt tận. Hắn cảm thấy thân thể nhẹ bẫng. Và sau đó hắn gặp... gặp cái gì ấy nhỉ? Hắn không tài nào nhớ nổi! Tiếp đó hắn tiến vào một cái ống vô cùng nhỏ! Hắn vốn không phải là người có chứng sợ không gian hẹp, nhưng cái cảm giác bị nhét vào một cái ống chật cứng sau đó trượt mãi, trượt mãi trong vô tận thật sự không vui chút nào đâu!

Hắn đứng dậy, cảm nhận cơ thể suy kiệt lung la lung lay của mình. Hắn đang ở trong một túp lều vải hôi hám mục nát đầy mùi ẩm mốc, và người hắn thì bần thiêu như thể rất nhiều ngày rồi chưa được tắm vậy. Túm lấy một miếng huy hiệu bằng kim loại sáng bóng, mặt trước có khắc hình con rắn nuốt đuôi, hắn nhìn vào hình bóng phản chiếu của mình.

Thân thể này rất trẻ, tóc tai thì bù xù. Chỉ nhìn qua thôi hắn cũng cảm thấy được một vầng hào quang "kẻ thất bại" đang lan tỏa ra xung quanh mình. Quần áo thì nhàu nát cũ kỹ, tay chân người ngòm yếu ớt, gương mặt thì lúc nào cũng chực như sắp khóc. Loại người như này sẽ luôn là cái đích của sự chỉ trích, hắn có quá thừa kinh nghiệm để đưa ra kết luận này rồi!

Đột ngột có tiếng người bước bên ngoài căn lều của hắn! Đó là hai người đàn ông, người nào cũng mặc trang phục đẹp đẽ bóng loáng. Hắn không biết tại sao mình có thể hiểu hết những gì họ đang nói, có lẽ là do hắn được thừa hưởng một ít mảnh ký ức từ chủ nhân cũ?

- Xin chào, thành viên Johny Ouro. Hôm nay chúng tôi thay mặt Liên minh các chủ nô đến để thu phí thành viên của cậu!

Phí thành viên? Liên minh chủ nô? Cái quái gì vậy? Đầu óc hắn rối như tơ vò! Ít nhất hắn biết cái tên mới của mình, Johny Ouro! Một dòng họ lạ quá!

Một trong hai người đàn ông nắm lấy cổ áo Johny, nhấc bổng hắn lên khỏi mặt đất, dí sát mặt Johny vào mặt hắn.

- Quý ngài Johny Ouro không định quít tiền hội phí đâu đúng không? Tiểu nhân xin nhắc nhở trước cho ngài hay, nếu như ngài dám làm thế, Liên minh sẽ dùng mọi cách để thu hồi khoản nợ của mình, đồng thời tước bỏ vĩnh viễn quyền được bảo vệ của thành viên đối với ngài! Tiểu nhân khá chắc là ngài sẽ không muốn lẫn lộn cùng bọn sâu bọ ngoài Xóm liều này đâu nhỉ?

Johny biết hắn cần phải làm gì đó ngay, nếu không mọi chuyện sẽ trở nên vô cùng hỏng bét!

- Hiện tại trên tay tôi chưa có tiền mặt! Liệu hai anh có thể cho tôi khát vài hôm không?

Hai gã quay sang nhìn nhau, cười phá lên, rồi thúi cho Johny một cú đau điếng vào bụng. Sống trong một xã hội văn minh, nên chưa bao giờ Johny phải ném trải cảm giác đau đớn đầy lạ lẫm này. Cú đâm giống như một chậu nước lạnh, tạt vào tâm trí chưa kịp điều chỉnh của hắn, nhắc nhở hắn rằng hắn đã lạc sang một thế giới khác, và có vẻ thế giới này người ta thích dùng nắm đấm hơn, cho dù là họ có mặc đẹp đẽ như nào!

Gã vừa đâm Johny ngồi thụp xuống, đưa tay nắm lấy tóc Johny kéo lên. Gã đưa chiếc lưỡi thăm sì dài ngoằng ra liếm một đường trên má Johny, khiến cho da gà trên người hắn rơi là tả!

- Theo quy định, mày có ba ngày trễ hạn nộp phí! Sau ba ngày, Liên minh sẽ bắt đầu tiến hành thu hồi khoản nợ của mình. Với một thằng thất sủng khó rách áo ôm như mày thì chỉ có một con đường duy nhất là bị bán thành nô lệ để trả nợ thôi, chứ loại yếu ớt như mày có đem làm pin cũng không đắt! Lúc đó tao sẽ mua mày, để thử xem thằng trai lơ cung của có tử tước Tiranly có thật "ngon" như trong lời đồn không?

- Mày đừng quên nhắc cho quý ngài Johny đáng khinh là do Liên minh cảm thấy nghi ngờ về khả năng thực tế của hắn, thế nên nếu như hắn không thể đào tạo ra một nô lệ hạng D- trong vòng một năm thì Liên minh sẽ tước bỏ danh hiệu thành viên của hắn. Lúc đó mày muốn thì chỉ cần ra Xóm liều tóm là xong, đỡ phải tốn phí tiền thế còn gì!

Hai gã cười khà ồ, rồi đi, bỏ mặc Johny nằm ôm bụng lại. Cảm giác nhục nhã và ghê tởm lan tỏa khắp người hắn! Hắn là ai, là người thắng cuộc, là kẻ thành đạt! Nào có kẻ ngạo mạn nào có thể nuốt trôi được con ực này! Hắn nhắm mắt lại, cố gắng mò mẫm trong đầu mình xem rốt cuộc mọi chuyện là

như thế nào!

Dựa vào những ký ức vụn vặt trong đầu mình, Johnny thờ dãi. Cái này giống như khởi đầu một trò chơi với độ khó cao nhất, và bấy từ vong ắn nấp khắp mọi nơi vậy!

Johnny Ouro - nói đúng hơn là chủ cũ của thân thể này, là một kẻ thất bại. Thất bại đến tận xương tủy!

Johnny cũng không đến từ thế giới này. Ở thế giới của Johnny, hắn chỉ là một thằng nhóc mười sáu vừa lên cấp ba, với ước mơ duy nhất là được nắm tay con gái và... đái lên người họ! Vâng, "hắn" là một thằng nhóc bệnh hoạn với những sở thích tình dục kì lạ vậy đấy! Nếu như những đứa trẻ đồng trang lứa đang vì hormone quá thừa mà phát tiết vào vận động hoặc thậm chí là đi cưa gái, thì Johnny co mình trong một cái vỏ ốc, tưởng tượng ra những hình ảnh kì lạ về một cô bạn gái xinh đẹp hoàn hảo.

Cũng phải thôi, thằng nhóc này không có tài năng gì, thậm chí có thể nói là hơi dần một chút. Nó không luyện tập bất cứ môn thể thao cơ bắp gì, vậy nên cơ thể của nó yếu ớt một cách trầm trọng. Johnny cao khoảng một mét bảy, nặng cỡ năm mươi cân, cộng thêm với quanh năm trốn trong phòng đọc sách báo đen khiến cho nó giống y như mấy thằng... người ta hay miệt thị là gì nhỉ, những kẻ ăn bám? Đại khái vậy! Đầu to mắt cận, tóc tai bù xù, cơ thể lẻo khoẻo, da trắng xanh tái nhợt vì thiếu nắng, tính cách thì tự ti ít nói, Johnny luôn là một đối tượng bị bắt nạt trong lớp. Chính vì không có cô gái nào chịu làm quen với một thằng phế vật như vậy, cho nên Johnny chỉ có thể phát tiết những suy nghĩ tình dục của mình lên người bạn gái ảo. Nó đọc quá nhiều những cuốn truyện cảm, từ những cuốn tình cảm trong sáng, dần dần chuyển sang đen tối bệnh hoạn đồi trụy nhất mà con người có thể nghĩ ra. Nó bị cuốn hút bởi những hình ảnh ấy, và luôn luôn muốn được thực hành chúng lên một người bình thường.

Nếu mọi chuyện cứ tiếp tục diễn ra như vậy, thì có lẽ năm sau Johnny sẽ bị tình trùng chạy lên não, sẽ bắt cóc một cô bạn cùng lớp, hãm hiếp tra tấn hành hạ cô ta đến chết, và may mắn thoát tội vì đất nước hắn sống miễn án tử cho trẻ vị thành niên dưới mười tám tuổi đấy. Chi tiếc, hoặc cũng có thể nói, may mắn thay, Johnny bị cuốn vào Suong mù. Nó được một vị quan chức cấp cao của Ouro cứu, và xin trở thành người hầu cho vị này. Mặc dù có chút vấn đề về thể lực và thời trang, nhưng xét cho kĩ thì Johnny cũng khá... xinh trai, so với những đứa trẻ mười sáu tuổi khác. Và cái vị quan chức đáng kính nọ thì có sở thích hơi dị thường tí thôi! Chỉ biết là sau một thời gian "phục vụ", Johnny đã được vị quan chức nọ xin cho một vị trí ở Liên minh chủ nô, trở thành một vị chủ nô được liên minh thừa nhận và bảo hộ. Vốn dĩ lão ta chỉ muốn cho Johnny trở thành một cư dân của Tòa Thành Trắng thôi - chỉ cần có thể tìm được một việc làm chính thức là được. Nhưng khổ cái thằng bé này ngu xuẩn và vô dụng vô cùng, làm cái gì cũng hỏng, cho nên không chỗ nào dám nhận một ôn thần như thế này. Cực chẳng đã, lão ta mới đành phải tìm tới cách cuối cùng để một người có thể có quyền công dân - đó là trở thành một thành viên của liên minh.

Quá kinh tởm! John rùng mình.

Thật không thể tin được lại có loại phế vật chia mông cho người ta thông để sinh tồn thế này! Không chỉ là dãn ông, mà với tư cách của một con người, hắn cũng ghê tởm những kẻ vì mạng sống mà bán đứng mọi thứ như thế này! Nếu như phải luôn cúi để sinh tồn, thà rằng hắn chịu chết cho xong!

Sau khi vị tử tước đáng kính nọ chết, người nhà của lão bắt đầu tìm cách xua đuổi Johnny ra khỏi nhà, để tránh phải phân chia tài sản cho thằng trai lơ này! Không tiền bạc, không nhà cửa, lại thân cô thế cô, cực chẳng đã Johnny Ouro phải mang theo chút tiền bạc ít ỏi để dành được của mình trốn tạm ra Xóm liều ở bên ngoài tòa thành để ở. Mua sắm căn lều rách này cùng với một ít đồ hộp đã tiêu tốn gần hết của cải của hắn, và giờ thì Johnny "mới" đang phải tìm cách để giải quyết khoản nợ hội phí của mình, nếu không thì ba ngày sau hắn sẽ bị thằng biển thái kia thông đít mất!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Tòa Thành Trắng

Hắn túm lấy chiếc bình nhựa đựng thứ nước lạnh lạnh, tu ừng ực để trôi tuột mớ đồ hộp khô khốc trôi tọt xuống dưới cổ họng. Trên chiếc hộp đó ghi rõ là đồ ăn dành cho chó! Một điều rất tiện lợi là hắn có thể thông thạo ngôn ngữ ở nơi đây, thế nhưng vấn đề ở chỗ, Johnny cũng chỉ mới sang thế giới này được một thời gian mà thôi, làm sao mà một đứa thất bại như nó lại có khả năng thông thạo ngôn ngữ tốt như vậy?

Có quá nhiều thứ hắn cần phải tìm hiểu, nhưng lại có quá ít kiến thức còn tồn đọng trong cơ thể này. Johnny túm lấy chiếc chăn vải dày màu nâu đậm, quấn quanh người, cố gắng giấu đi sự yếu đuối gọi đòn của cơ thể này. Nếu như hắn không nhầm thì nơi hắn đang ở gọi là Xóm Liều, và chỉ cần nghe cái tên thôi đã đủ biết sự phức tạp của chỗ này rồi!

Bên ngoài căn lều là một màu xanh trắng lơ mờ ảo bao trùm khắp nơi. Phía đằng xa xa, Suong mù trắng xóa, đặc sệt dựng lên như một bức tường khổng lồ chạy xa tít tắp về phía hai bên. Từ bức tường đó, những sợi sương trắng tan tác lan tỏa khắp nơi, khiến cho không gian nơi đây lúc nào cũng u ám u quanh như trong những bộ phim Trung cổ kinh dị vậy!

Johnny nhận ra không chỉ riêng mình hắn mới giấu mình trong lớp áo choàng kín mít! Gần như tất cả những kẻ xung quanh hắn đều mặc những bộ trang phục che toàn thân, đầu cúi thấp, chân rào thoăn thoắt như thoi đưa. Giống như họ sợ rằng, chỉ cần họ dừng lại một giây thôi, sẽ có cái gì đó nuốt chửng họ vậy.

Chợt Johnny nghe thấy tiếng phụ nữ gào thét gần đó. Hắn quay đầu lại, và thấy vài ba gã đàn ông đang đè một người đàn bà ra cưỡng hiếp. Trông chúng rất bặm trợn, và hai trong số chúng thậm chí còn không nhìn giống con người! Johnny vội vàng quay đầu đi, giả vờ như không thấy! Trọng nghĩa cũng tốt, hào hiệp cũng thế, muốn làm được điều đó thì hắn phải có sức mạnh, mà đối với hắn, thứ đó quả thực quá xa xỉ!

Ở Xóm Liều, nhà cửa phần lớn đều do những chiếc lều vải tạm bợ tạo thành. Chỉ có một số ngôi nhà được xây nên kiên cố bằng gỗ và gạch đá, và nằm rất gần với một tường thành cũng khổng lồ không kém gì bức tường Strong mẽ. Bằng mắt thường, Johnny cũng có thể thấy có thứ gì đó rất sai sai đối với tòa thành đó. Ví dụ như, ở bên ngoài, nơi hắn đang đứng đây, bầu trời xám đen, tối tăm như trong phim kinh dị, trong khi phía bên trong tòa thành, cách qua một bức tường, trời vẫn cao và mây thì trắng! Hãy tưởng tượng, giống như toàn bộ không gian này vốn chỉ có một màu tăm tối mờ mờ tò tò, nhưng sau đó có ai đó đã đục thủng một lỗ tròn trên bầu trời, đặt vào đó những rặng mây, ánh mặt trời và gió mát. Nó khiến cho bức tranh tổng thể trở nên vô cùng kì cục!

Tòa thành đó được gọi là Tòa Thành Trắng, cũng từng là nơi Johnny Ouro đã ở. Nơi đó là nơi tập hợp những người thành đạt nhất, và nô lệ của họ. Những người đó sống trong nhung lụa sung sướng, được phục vụ tận miệng, không như cư dân chạy nạn vật vạ ở khu Xóm Liều bên ngoài bức tường thành này, phải tìm cách xoay sở từng bữa, và mạng sống thì như chỉ mảnh treo chuông nặng! Chỉ trong mấy chục bước chân, Johnny đã chứng kiến không dưới mười vụ cướp bóc, bốn vụ bắt cóc, và hai vụ cưỡng hiếp ngay giữa đường. Còn xác người chết thì nằm vật vạ khắp nơi - sẽ có một đám quai vật tới "dọn cỗ". Một vài lần Johnny suýt chút nữa thành nạn nhân, nếu như hắn không kịp cảnh giác chạy sớm.

Nhưng so với Strong mẽ thì những chuyện cướp giết hiếp ở đây chỉ như trò đùa. Chính mắt Johnny đã nhìn thấy hàng đồng xúc tu thô dài thò ra từ bên trong màn sương đó, vươn dài ra tới tận gần chỗ hắn đứng, cuốn lấy một số kẻ đen đui và lôi tọt vào bên trong bức tường hơi nước. Johnny không rõ số phận của họ ra làm sao, song chỉ cần nghe những tiếng hét thảm tấp lịm đi cũng đủ để hắn lạnh cả người.

Và hắn sẽ phải sống sót ở một nơi như thế này sao?

Johnny nhìn một vòng xung quanh. Đi điểm, bọm nhậu, đầu trộm đuôi cướp ở khắp mọi nơi! Rồi hắn lại nhìn về phía Tòa Thành Trắng. Trong ánh mắt hắn cháy hừng hực ngọn lửa quyết tâm. Hắn sẽ phải ở nơi đó, ăn thức ăn ngon nhất, uống thứ rượu hảo hạng nhất, và sống một cuộc đời cao sang phú quý. Hắn đã làm được một lần, và hắn sẽ làm lại được một lần nữa!

Đột nhiên trong đầu hắn nổ vang lên một tiếng "tinh"!

- Hệ thống đã hấp thụ đủ năng lượng, bắt đầu khởi động!

- Địa điểm: Tòa Thành Trắng! Chủ nhân có muốn đọc giới thiệu vắn tắt không?

Giọng nói này làm Johnny hoảng hết cả hồn! Cũng phải thôi, tự nhiên trong đầu xuất hiện một giọng nói lạ hoắc hươ, ai mà chả không kinh hãi!

- Người là ai?

Johnny cố gắng nén hết nỗi sợ, dè dặt hỏi.

- Hệ thống Tiến hóa Tối thượng do một chủng tộc vô cùng tiên tiến trong vũ trụ sáng tạo ra, nhưng cuối cùng bị hủy diệt trong chiến tranh! Trong đầu ngài hiện giờ chỉ còn là một mảnh vỡ nhỏ của hệ thống đó! Nếu như ngài có thể cung cấp thêm năng lượng, hệ thống sẽ giúp ngài tiến hóa thành sinh vật hoàn mỹ bậc nhất!

Hắn cau mày. Hệ thống hỗ trợ kiểu này khá giống với một số truyện giải trí hắn từng đọc. Nhân vật chính bị lạc sang thế giới khác, có một hệ thống nào đó hỗ trợ, và trở thành bá chủ thiên hạ, hậu cung thành đàn. Tuy nhiên đối với loại truyện đó hắn chỉ xì mũi coi thường. Tại sao những kẻ thất bại lại thất bại? Vì chúng lười biếng, ngu xuẩn, lại bảo thủ và dễ hài lòng với những gì mình có. Những hệ thống trong truyện đó chỉ cung cấp cho đám thất bại đó con đường, còn đi như nào hoàn toàn dựa vào nỗ lực của họ. Ấy thế mà anh nào cũng bỗng nhiên lột xác thành người chăm chỉ cầu thị, thông minh ân nhân, thế mới tài cơ chứ!

- Như vậy hiện tại người có thể làm được gì?

- Do năng lượng thu thập được quá ít nên hệ thống chỉ có thể giúp chủ nhân giám định một số thông tin mà thôi! Đồng thời, ngài có một món quà tân thủ, ngài có muốn mở ra không?

Quà tân thủ? Johnny hoang mang.

- Mở ra!

- Chúc mừng, ngài thu được một ít bồi cảnh về thế giới này, cùng hai trăm đồng vàng làm vốn khởi động! Vàng sẽ được thể hiện dưới dạng ngân phiếu, do kho bạc Tòa Thành Trắng phát hành.

- Còn bồi cảnh thông tin là gì?

Trong mắt Johnny xuất hiện một giao diện với rất nhiều ô cửa sổ. Ví dụ như khi hắn nhìn về một gã say rượu nằm bên vệ đường, hệ thống sẽ cho ra thông tin.

- Một kẻ say rượu, sức sống rất thấp, dự kiến tử vong trong vài tháng nữa!

Hoặc khi hần nhìn về phía Sương mù, hệ thống cho giới thiệu như sau.

- Một màn sương phép thuật, bao quanh toàn bộ thế giới này. Thực chất nó là phần biên giới của không gian này với các không gian khác. Những kẻ đen đầu bị Sương mù cuốn phải, sẽ lạc vào thế giới khác, trong đó Tòa Thành Trắng đóng vai trò trung tâm.

Còn khi hần quay về phía tòa thành, hệ thống chỉ ghi vền vện.

- Tòa Thành Trắng, màu trắng!

Rất hiển nhiên, nó còn chưa thu thập đủ thông tin về chỗ đó.

Với một kẻ không còn nhiều tiền trong túi, lại mắc một khoản nợ trời giáng phải trả gấp, kẻ đó phải làm như thế nào bây giờ? Thực tế thì có khá nhiều cách, nhưng đa phần đều liên quan tới trốn nợ hay thậm chí là tự sát, cũng là một kiểu trốn tránh mà thôi! Còn với những kẻ khao khát được sống tiếp, thì vay mượn người thân rồi trả lại từ cũng không tệ!

Có điều Johny ở thế giới này không thân không thích, kẻ thù thì lắm chứ bạn bè chẳng có ai, biết tìm đâu ra chỗ để vay? Bán dâm hay lao động chân tay cũng không phải là một lựa chọn tồi, tuy nhiên Johny đồ rằng nếu như hần vác cái thân thể này đi làm những việc trên, bị quít lương đã là may mắn lắm rồi đấy! Thu hẹp tất cả các giải pháp lại, đối chiếu thêm với một ít trí nhớ vụn vặt trong đầu, cuối cùng hần chỉ còn nghĩ được tới một phương pháp, đó là vay nặng lãi!

Hiện tại Johny cần phải kéo dài thời gian cái đã, còn chuyện tương lai hần vẫn chưa biết sẽ phải xử lý thế nào. Cùng lắm thì hần nhảy vào Sương mù, để xem số phận sẽ đưa đẩy hần đi đâu! Johny rào bước về hướng một khu chợ tương đối tấp nập. Theo như hệ thống chỉ dẫn thì nơi đó là một khu chợ phiên do ba thế lực xã hội đen nơi đây bảo kê.

Thế lực thứ nhất bao gồm những người lính gác Tòa Thành Trắng. Đó là những chiến binh được đào tạo bài bản, có nghĩa vụ canh giữ và bảo vệ tòa thành khỏi đe dọa từ màn sương mù. Ít nhất trên lý thuyết là thế, còn thực tế thì chúng chỉ là lũ chó cạy gần nhà chuyên bóc lột dân cư Xóm Liễu.

Phe thứ hai là tổ chức buôn lậu đa thế giới. Đúng như tên gọi, chúng buôn đủ mọi thứ, từ hàng hóa cho tới cả... sinh vật có trí khôn. Đúng đầu tổ chức này là một người đàn bà tên Ada, mà theo lời trà dư tửu hậu của đám cu li đứng gần hần đang bàn tán rôm rả thì cô ta rất xinh đẹp và khiêu gợi.

Nhưng tuyệt đối không bao giờ được khinh thường Ada! Cô ta trước kia là lính đánh thuê chuyên nghiệp ở một thế giới tràn ngập ma pháp, sau đó bị lạc sang Tòa Thành Trắng. Từ hai bàn tay không, Ada đã tạo nên cả một đế chế buôn lậu xuyên thế giới hùng mạnh đến như vậy, là bởi Ada nắm giữ kỹ thuật bước nhảy không gian, cho phép tổ chức tiến vào bất cứ thế giới nào chúng muốn. Đây là một kỹ thuật vô cùng bá đạo, đến cả Tòa Thành Trắng cũng phải thêm nhỏ dãi, có điều không một ai dám vuốt râu hùm cả! Những kẻ ngu xuẩn biến mất trước đó đã dạy cho người ở lại một bài học quá rõ ràng về sức mạnh của Ada rồi!

Hơn nữa, Tòa Thành Trắng nói thế nào cũng chỉ là một thế giới, cho dù có làm gắt thì tổ chức buôn lậu cũng chỉ cần rút lui, sau đó dăm bữa nửa tháng lại cho quân tới quấy rối thì đám quý tộc cũng quý sớm.

Còn đội thứ ba, cũng là nơi Johny định tới đây, là đám cho vay nặng lãi do một con yêu tinh béo mập cầm đầu. Tên thật của nó không ai nhớ, vì mọi người thường gọi nó là Bara. Bara là một kẻ hào phóng. Nó luôn có dư dả tài chính để cho người ta vay, với lãi suất rất tình bạn, chỉ 2% một ngày. Căn cứ vào ký ức của Johny về hội cho vay ở thế giới cũ của hần, 0,5% một ngày đã bị coi là cắt cổ rồi, còn Bara gấp bốn luôn! Và đặc biệt là con yêu tinh này không bao giờ sợ quít tiền, vì nó luôn biết cách để nghiền ép giá trị con nợ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Bắt đầu khởi động

Nhà của Bara cách công chợ tương đối xa, lại nằm trong một cái xóm xinh nghèo nghèo. Nhưng không một ai có thể đi lạc được, bởi vì nó là tòa nhà lớn nhất ở khu Xóm Liễu. Tòa nhà chỉ có hai tầng, được xây bằng gạch vữa kiên cố, khác hẳn với các ngôi nhà tạm bợ được đắp nên từ bùn và phế liệu khác. Bên ngoài căn nhà đã bị mưa gió bào mòn mất màu sơn nguyên gốc, để lại một cái màu mốc mốc xám xịt y như cuộc đời của những người tới nơi đây vay tiền. Ánh đèn lóe ra từ những ô cửa sổ, nhưng không hề ấm cúng, mà lạnh lẽo, tựa tựa đôi mắt của một con thú khổng lồ khát máu nhìn chòng chọc vào những kẻ mặt hạng tuyệt vọng phải tới cầu cạnh nó. Cửa chính gồm hai miếng ván che tạm bợ lại, sau nhiều lần bị đập vỡ bởi những kẻ quấy rối.

Bara thừa sức xây một ngôi nhà khang trang kiên cố hơn, cũng như mua đứt một ngôi nhà ở trong tòa thành, nhưng điều đó thật là vô nghĩa! Ở khu Xóm Liễu, một căn nhà quá đẹp cũng chẳng để làm gì, vì sương mù sẽ ăn mòn hết những lớp sơn đắt tiền. Cửa chính cũng không cần sửa, tại sao nó lại phải ngăn những con cá béo mập đến hiến tiền cho Bara? Nếu như không phải vì một lý do thú vị nào đó thì Bara thậm chí còn chẳng muốn làm cửa. Kẻ nào dám đến đây cướp tiền của lão? Những tên trộm đến bước đường cùng đã thử trộm, thậm chí cướp của Bara, và chúng đem lại cho Bara một số tiền còn lớn hơn cả khoản tiền chúng muốn cướp. Còn tại sao Bara không muốn sống ở trong thành? Nếu vậy thì hần phải rửa chàm trên tay cái đã, bởi trong

thành không cho phép loại hình dịch vụ này tồn tại.

Johny bước vào trong tòa nhà. Một hỗn hợp của mùi rượu, mùi thối chân, mùi nước hoa rẻ tiền, và mùi máu xộc vào mũi hắn. Bên trong tòa nhà có một vài kẻ, cả người cả thú, đang đánh bạc, chửi bới om sòm. Chúng là đàn em của Bara, những con chó trung thành nhất, được ở lại nơi này ăn uống chèn chơi bời và trấn áp những kẻ quấy rối. Những đứa khác, ít tài năng hơn, thì bủa ra ngoài kia tìm kiếm con mồi, ăn trộm cướp giật bắt cóc bảo kê v...v. Dăm con điếm đang nhảy những điệu múa uốn éo kích dục trên bàn, ở dưới là vài thằng đàn ông thừa nội tiết tố đang gào rú, miệng cười sằng sặc, tay cầm từng xấp tiền giấy nhét vào ngực, vào chỗ kín của "vũ công". Một vài đứa chú ý đến Johny. Chúng tiến lại gần.

- Xin chào quý khách, quý khách đến đây làm gì?

- Tôi đến vay tiền.

- Vay tiền? Như vậy mời quý khách lên tầng trên gặp ông chủ. Có điều, phiền quý khách giơ hai tay lên trên để bọn này kiểm tra. Không ai được mang vũ khí đến gặp ông chủ!

Một gã béo mập mắt ti hí tiến lại gần, sờ soạng khắp người Johny, kiểm tra tất cả những vị trí có thể giấu vũ khí, kể cả khe hông. Khi đã chắc chắn rằng con mồi vô hại, hắn gật đầu với lũ kia.

- Được rồi, mời quý khách theo tôi.

Bara là một kẻ thông minh, vậy nên hắn luôn muốn lũ đàn em phải cư xử đàng hoàng với "thượng đế", tất nhiên là khi thượng đế vẫn còn trả tiền đủ. Còn khi họ không trả đủ tiền, Bara sẽ cho họ biết cái gì mới gọi là ác quỷ.

Johny theo gã tay sai lên trên tầng. Tầng hai nhỏ hơn tầng dưới, bởi vì xung quanh căn phòng đặt rất nhiều tủ giấy tờ. Đó là những tờ giấy vay nợ, giấy bảo kê, giấy chứng nhận trả tiền v...v của vô số khách hàng, phần lớn là người Xóm Liều, có một phần nhỏ đến từ trong thành. Ở cuối căn phòng là Bara, đang ngồi trước bàn làm việc, một tay cầm một xấp giấy, miệng lầm bầm tính toán, một tay còn lại cầm một sợi xích rồng xuống dưới bàn. Từ dưới bàn vang lên những tiếng ọt ọt ọc ọc, khỏi cần nghĩ cũng biết cái gì đang làm gì ở dưới đấy đấy.

Gã tay sai ra hiệu cho Johny đứng yên, sau đó chạy lại gần Bara, thì thầm một chút, rồi vẫy tay cho Johny lại gần.

- Xin chào cậu trai nhỏ. Nghe nói cậu muốn vay tiền đúng không?

- Đúng vậy!

- Quy tắc của ta rất đơn giản. Ai cũng có thể vay, có vay có trả! Những kẻ tuân thủ sẽ là khách quý của Bara, còn những kẻ vi phạm.. Khắc khắc... Cậu có thể chấp không?

- Nếu như vay không thể chấp thì cần thủ tục gì và vay tối đa bao nhiêu?

- Vay không thể chấp sao? Cũng không phải là vấn đề gì! Cậu chỉ cần nhò một giọt máu lên tờ giấy này, nó là khế ước vay tiền đến từ một thế giới ma pháp. Nếu như quá thời hạn mà cậu không thể trả được tiền thì lúc đó cậu sẽ là của ta!

Johny cau mày.

- Định nghĩa "của ta"!

- Thế xác, linh hồn, mọi thứ của cậu đều thuộc về ta! Sau đó ta dùng cách nào để nghiền ép giá trị của cậu thì đó là việc của riêng ta rồi!

Con yêu tính cười nhe răng. Răng nó đều tăm tắp, ám màu khói thuốc. Chiếc răng cửa bên trái còn được bọc vàng nữa.

- Như vậy tôi có thể vay bao nhiêu tiền?

- Do cậu mới vay lần đầu, tín dự chưa cao, cho nên tối đa ta chỉ có thể cho cậu vay năm trăm đồng vàng, trả trong hai mươi ngày, lãi 2%/ngày.

- 2% ngày?!!

Mặc dù Johny đã biết trước lãi suất, nhưng khi nghe tới đây, hắn vẫn không thể không hút một hơi khí lạnh! Chuyện này giống như hắn vừa hoãn án tử của mình từ ba ngày sang hai mươi ngày vậy!

Nhưng có cảm râm cũng chẳng có ích gì! Johny dùng đầu bút lông đâm một lỗ trên ngón trỏ, bôi lên tờ giấy. Trên tờ giấy lập tức hiện ra một dòng chữ.

- Johny Ouro, vay 500 tiền vàng của Bara. Thời hạn trả 20 ngày. Số tiền phải trả 700 vàng. Nếu không trả hết khoản nợ trong thời hạn thì Johny sẽ trở thành đồ vật thuộc sở hữu của Bara.

Rất ngắn gọn và súc tích, Johny rửa thầm.

- Rất tốt! Đây là tiền mặt! Chúc cậu khỏe mạnh!

Giá trị một đồng vàng ở đây là như thế nào mà Johnny dám mạnh mẽ vay tới tận 2%/ngày? Để dễ hình dung thì, một gia đình nghèo khó, sẽ tốn khoảng ba mươi đồng vàng một tháng chi phí sinh hoạt. Với năm trăm vàng, Johnny có thể thuê nhà ở khu Ouro với giá một trăm năm mươi vàng/tháng, có thể sinh hoạt cần kiệm trong khoảng ba tháng kế tiếp, tất nhiên là không tính tới thời hạn và lãi phải trả Bara.

Đột ngột Johnny móc ra một tờ giấy từ trong túi. Trên tờ giấy có ghi rõ ràng mệnh giá của tờ ngân phiếu trị giá hai trăm đồng vàng này.

- Đây là bảy trăm vàng! Trả ngay lập tức! Giờ tín dụng của tôi đã cao lên chưa?

Bara trợn trừng mắt. Đây là lần đầu tiên có kẻ làm như vậy. Chấp nhận đốt hai trăm vàng chỉ để tăng tín dụng?

- Được!!! Giỏi lắm! Tao thích mày rồi đấy!

Bara đập bàn hét lớn.

- Nếu như mày muốn vay thêm, thì mày có thể vay tới đa một nghìn, trả trong ba mươi ngày, lãi hai trăm rưỡi. Thế nào, có muốn vay không?

- Được!

Bara cầm lấy bảy trăm, đặt nó lên tờ giấy ban nãy. Tờ giấy lóe sáng, sau đó tan thành tro bụi, bằng chứng của việc thỏa thuận đã chấm dứt. Hắn lôi ra một tờ giấy mới, bảo Johnny nhỏ máu vào đó, sau đó thỏa mãn cuộn tờ giấy lại cất đi.

- Tao thật sự thích mày đấy nhóc! Vừa có đầu óc vừa có đủ dũng cảm! Hi vọng mày có thể tiến xa!

- Cảm ơn!

Johnny lạnh lùng cầm lấy xấp tiền giấy, đếm cẩn thận từng tờ một. Tương lai của hắn phụ thuộc hoàn toàn vào món tiền này. Sử dụng tốt, hắn sẽ có một bàn đạp tuyệt vời. Sử dụng lỗi, ha ha...

Vậy thì có khi nào Bara chơi bẩn, cho đàn em cướp đoạt tiền của người vay ngay khi bước ra cửa không? Ha ha ha, trước khi Bara thống nhất quyền cho vay, đúng là có rất nhiều kẻ cho vay nặng lãi làm vậy đấy. Nhưng như đã nói, Bara là một kẻ khôn ngoan. Hắn không làm những trò mèo đấy, vì vậy hắn bỗng đứng trở nên "thánh thiện" hơn rất nhiều trong mắt những kẻ đi vay. Và khi người ta chỉ còn biết Bara tay cho vay an toàn nhất, Bara đã đập chết toàn bộ những thế lực cho vay khác, trở thành "tổ chức tín dụng" duy nhất và lớn nhất của Xóm Liều. Làm ăn phải dựa trên chữ tín đấy!

Còn về phần Johnny dám dùng phương pháp này để gia tăng khoản vay và thời hạn của mình, thực chất không phải do hắn bộc phát ra, mà đã trải qua suy tính rất cẩn thận. Hệ thống khi giới thiệu về trùm của khu chợ, cũng đưa cho hắn thông tin về các mức vay mà hắn có thể tiếp cận. Sau khi tính toán, Johnny nhận ra rằng, nếu như hắn chỉ vay ở mức đầu tiên thì sẽ chẳng đủ tài chính để làm bất cứ điều gì, vậy nên hắn cần phải làm một điều táo bạo hơn! Dù sao thì hắn cũng chẳng có gì để mất!

"Đầu tiên, mình cần phải đến Văn phòng thị chính và thuê một căn hộ rẻ nhất!" Johnny cẩn thận ngó trước ngó sau, thỉnh thoảng lại nhắm mắt cảm nhận những tờ tiền cạ loét xoạt bên trong ngực áo. "Ồ Xóm Liều không có bếp, không có nhà tắm, lại phức tạp, nếu như cứ ở đây sẽ có ngày bị trộm vào cắt cổ mất!"

- Hi hi, đi đâu mà vội vàng thế anh chàng đẹp trai?

Một giọng nói ngọt ngào từ tính vang lên đằng sau. Có một người phụ nữ đột ngột choàng lấy cánh tay Johnny, kẹp nó vào giữa cặp núi đầy đặn của cô ta. Nhưng Johnny không hề cảm nhận được chút gọi cảm nào, vì hắn thấy một mũi nhọn cộm cộm đang dí vào sườn trái hắn. Từ vị trí này chỉ cần đẩy nhẹ một cái là lưỡi dao sẽ đâm ngập vào tim, và hắn sẽ ngòm củ tỏi ngay lập tức!

Cô ta thì thào vào tai Johnny.

- Tiếp tục đi thẳng, đến quán rượu trước mặt, chúng ta sẽ nói chuyện ở đó! Nếu như cậu dám hó hé gì thì đừng trách!

Trong đầu Johnny lúc này tràn ngập hỗn loạn. Mẹ kiếp, đây là lần đầu tiên hắn bị cướp, nên làm cái gì bây giờ? Trong tiểu thuyết hắn đọc, nhân vật chính khi bị dìm dao đe dọa thường bộc phát ý chí, lấy một địch trăm...Phi! Xin lỗi! Hắn chỉ là người thường thôi, đã vậy còn rất yếu ớt. Lúc này hắn nên làm gì? Có chỗ nào có thể chạy trốn không? Mục đích cô ta tiếp cận mình là vì khoản tiền của Bara sao? Tại sao cô ta lại biết? Dù loại ý nghĩ xẹt qua trong đầu Johnny, song chẳng có cái nào giúp hắn thoát khỏi thực tại phũ phàng là hắn đang bị một người đàn bà đe dọa cả!

Khi hắn tỉnh hồn lại, thì thấy mình đang ngồi trong góc tối của quán rượu, trước mặt là một cốc bia mát lạnh sủi bọt. Trước mặt hắn là một người phụ nữ mặc áo choàng trùm kín đầu.

- Xin lỗi vì sự bất kính! Tên tôi là Isabella, nhưng cứ gọi tôi là Isa. Chủ nô có muốn uống chút gì không, hay thứ bia rẻ tiền này không phù hợp với phẩm giá của chủ nô?

Vừa nói cô ta vừa nhấc chiếc mũ trùm đầu ra. Johnny không thể ngăn mình nhìn cô ta vài lần. Isa rất xinh, Johnny thừa nhận - mặc dù hắn vốn không thích chuyện nam nữ, nhưng hơi già. Cô ta có lẽ khoảng ba mươi năm, hoặc bốn mươi tuổi. Thời gian bắt đầu in dấu trên khóe mắt và làn da cô ta rồi. Trông cô ta khá khỏe mạnh, kiểu phụ nữ xốc vác, việc gì cũng có thể làm.

Johnny hít một hơi sâu, nhắm lấy lại bình tĩnh. Khi trái tim hắn đã thôi đập bang bang, hắn nói.

- Đầu tiên, tên tôi là Johny, chứ không phải "chủ nô". Thứ hai, cách cô mời đàn ông đến quán rượu đúng là hơi... cấp tiến đấy!

- Hi, xin lỗi nhé, cái này là thói quen nghề nghiệp thôi! Ở Xóm Liều, khi cậu muốn bắt chuyện với người khác, tốt nhất là cậu nên đặt sẵn mũi dao lên sườn họ, nếu không rất có thể cậu sẽ bị đâm chết lúc nào không biết đấy!

- Được rồi. Vậy thì cô muốn nói chuyện gì đây?

Isa chưa trả lời vội. Cô ta cảm vai bia lên, ngửa đầu tu một hơi thật lớn. Bia trào ra từ hai bên mép cô ta, thấm ướt xuống vùng cổ, len lỏi xuống khe ngực sâu hoắm... Johny buộc mình phải rời ánh nhìn đi. Không biết tại sao hắn cảm thấy bị cuốn hút một cách kì lạ bởi kẻ mới chỉ mấy phút trước thôi còn dí dao vào sườn hắn!

- À, kì thật thì tôi đã chán cái cảnh phải mở một con mắt khi ngủ và nói chuyện với nhau bằng dao găm lắm rồi. Tôi là một cô gái mạnh mẽ, nhưng cái Xóm Liều này thật sự quá sức chịu đựng!

- Hóa ra là vậy! Cô muốn rời khỏi đây phải không? Rất tiếc, lính gác sẽ không cho cô vào thành nếu như cô không thuộc bất cứ dòng họ nào! Cô nên tìm một dòng họ nào đó và xin thử xem?

Isa nhếch mép cười. Chết tiệt, Johny thâm nghĩ!

- Cậu nghĩ tôi chưa thử sao? Nhưng mà có quá nhiều đơn xin, và số lượng thì cứ tăng lên liên tục mỗi ngày. Trong khi lũ quái vật và ác ma cứ liên tục xuất hiện ngoài Sương mù.

- Có lẽ ngày nào đó đơn của tôi sẽ được duyệt, nhưng cũng có thể ngay ngày mai tôi sẽ bị một con quỷ khổng lồ tóm được. Phải, lạc quan lên! Mẹ kiếp, ở đây làm gì có hi vọng!

- Vậy thì cô muốn gì?

- Cậu đang giả ngu phải không Johny? Bên cạnh trở thành công dân, vẫn có những cách khác để có thể vào thành mà! Tôi thì không có đủ tiền để hối lộ lũ lính gác, nhưng nếu như cậu chịu trở thành chủ nô của tôi..

- Khoan đã, tại sao cô biết tôi là một chủ nô? Mà đây cũng là chuyện tôi muốn hỏi ngay từ ban đầu rồi!

Isa đứng dậy, chuyển chỗ sang ngồi cạnh hắn. Mùi hương phụ nữ lập tức tràn ngập bên trong lỗ mũi hắn! Cô ta đưa tay vòng qua lưng hắn, búng đánh cách một cái vào chiếc huy hiệu có khắc hình con rắn nuốt đuôi. Johny cảm thấy nó khá đẹp và giá trị nên đã mang theo nó đi ra khỏi lều.

- Chỉ là tình cờ tôi thoáng thấy phù hiệu của dòng họ Ouro khi vạt áo của cậu xốc lên mà thôi! Chứ tôi sẽ không nói là cậu bị ít nhất bốn kẻ theo dõi khi tiến vào trong ngôi nhà của Bara đâu nhé!

Johny rung mình. Đúng là Bara không làm chuyện mờ ám, nhưng không có gì đảm bảo những kẻ khác sẽ không! Chỉ cần hắn bước ra khỏi khu vực ảnh hưởng của con yêu tinh, thì chuyện sống chết của hắn lúc này không còn do nó quản nữa!

- Yên tâm, tôi đã giải quyết những rắc rối đó cho cậu rồi!

Isa nở một nụ cười tràn đầy vẻ "thân thiện"! Rất hiển nhiên, Isa cũng thuộc nhóm "săn mồi", song cô nàng tình cờ thấy được phù hiệu của hắn, nên mới quyết định đổi ý. Đầu Johny bắt đầu hoạt động hết công suất, cố gắng phân tích những thông tin tình báo qua lời nói của Isa. Có vẻ như cô ta khá mạnh, và khôn ngoan!

- Cô không nhất thiết phải trở thành nô lệ của tôi. Cô hoàn toàn có thể bán mình cho Farid ở chợ nô lệ, cứ vài ngày họ lại mở một phiên chợ nô lệ đó.

- Rồi sao? Tôi già rồi, sẽ chẳng ai chịu bỏ một khoản tiền lớn để mua một bà già cả. Và những nô lệ rẻ tiền thì rồi cũng chỉ kết thúc cuộc đời ở lò mổ hoặc làm pin mà thôi. Vậy thì trở thành nô lệ có ý nghĩa gì nếu như tôi vẫn phải chịu số phận như khi sống ở Xóm Liều?

- Vậy thì..

- Không không Johny! Tôi có ý này hay hơn. Mặc dù tôi không phải là cô gái ngon lành hoàn hảo gì, nhưng chỉ cần cho tôi một chỗ chui ra chui vào, và ba bữa một ngày, cậu sẽ thấy tôi còn hơn cả một nô lệ bình thường đấy! Tôi sẽ là phụ tá đắc lực nhất của cậu!

- Mẹ kiếp Johny! Khi còn làm gái điếm trên tàu, tôi đã từng nói chuyện với đám nô lệ rồi! Tôi biết cách để nô lệ phải nghe lời, từ những đũa nhóc choai choai cho tới những cô tiểu thư hư đốn cứng đầu! Cậu sẽ không phải hối tiếc đâu!

- Cô có chắc không Isa? Đây không phải là một hợp đồng lao động, mà là trở thành nô lệ. Từ giờ tôi hoàn toàn có quyền quyết định số phận của cô.

- Chỉ cần cậu đừng đi quá xa là được! Nếu như tôi không thấy nó vi phạm lương tâm thì cứ thoải mái đi! Cậu không biết mình cần phải làm những điều kinh tởm gì để có thể sống sót ở cái hố địa ngục này đâu!

Đột nhiên trong đầu Johny vang lên ba tiếng ding ding ding. Một khung cửa sổ bắn ra, trên đó có ghi:

- Nhiệm vụ tức thời: Chiêu mộ kỹ nữ Isabella.

- Độ khó: Thấp!

- Phần thưởng: Phụ tá Isabella, có thêm thông tin về nội bộ Tòa Thành Trắng!

Johny động tâm rồi! Đây là lần đầu tiên hắn thật sự động tâm với một cô gái, thật đáng tiếc là không phải trên phương diện tình yêu!

- Như vậy cô có thể làm những gì?

- Tôi có khả năng dọn dẹp, nấu nướng, chăm sóc. Nếu như cậu cần một thư kí tính toán sổ sách thì tôi cũng có thể làm, nhưng tôi không có nhiều kiến thức lắm về mảng đó. Nếu cậu cần giải trí thì tôi biết cả nhảy múa, ca hát, chơi nhạc cụ. Kể cả các kỹ thuật làm tình, cái này tôi có thể tự hào mà nói mình rất giỏi đấy!

Johny bắt đầu trầm tư. Một mặt, hắn đúng là rất cần một phụ tá. Cơ thể này quá yếu ớt, chẳng thể làm nổi cái gì ra hồn. Bản thân Johny cũng không có nhiều kiến thức về công việc nhà cửa lắm, hắn kiếp trước là nhà phân tích tài chính kế toán. Tuy nhiên, một người lạ hoặc nhảy ra đòi làm phụ tá suốt đời cho bản thân? Hút cần hàng ngày à?

- Johny, rốt cuộc cậu có đồng ý không? Chúng ta không có cả ngày đâu!

Isa bắt đầu sốt ruột.

Johny chợt nhớ tới một câu nói rất nổi tiếng của một danh nhân tên Đức. "Dùng người thì không nghi, nghi người thì không dùng". Mình cần người, vậy thì dùng thôi! Hi vọng hệ thống không lừa bịp hắn!

- Như thế thì Isa, từ giờ cô là nô lệ của ta!

Johny xòe bàn tay ra.

- Ngài sẽ không bao giờ phải hối hận vì quyết định ngày hôm nay, thưa chủ nhân!

Isa không bắt tay Johny, mà cầm lấy tay hắn, sau đó hôn lên mu bàn tay hắn.

- Nhiệm vụ hoàn thành! Thu được phụ tá Isabella! Thu thập được thông tin về các khu vực trong Tòa Thành Trắng!

Lúc này một giao diện khác bắn ra trong mắt hắn. Nó là về chỉ số của Isabella!

- Danh tính: Isabella Camera.

- Tuổi: 32.

- Nghề nghiệp: Kỹ nữ

- Trạng thái tinh thần: Trung lập. Nô lệ cảm thấy hoài nghi về uy quyền của chủ nô. Cần nâng cao mức độ trung thành để thấy được càng nhiều thông tin hơn!

- Khả năng đặc biệt: nấu nướng, chăm sóc, dọn dẹp, ca múa nhạc, làm tình, sử dụng dao.

- Đánh giá: Nô lệ hạng D-. Ít nhất thì chủ nhân còn có thể ra lệnh cho nô lệ làm một số chuyện. Cần nâng cao mức độ trung thành để trả nô lệ về đánh giá thực sự!

- Chúc mừng chủ nhân đã sở hữu nô lệ đầu tiên! Mở khóa hệ thống đánh giá thứ hạng chủ nô theo tiêu chuẩn Tòa Thành Trắng. Đánh giá: hạng F.

Johny cau mày nhìn cô nàng nô lệ mới toanh của mình đang cười hớn hở kia, tự hỏi không biết hắn có vừa làm một điều ngu xuẩn hay không!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Khu Kamra

"Thật mất mặt! Thế mà mình cứ nghĩ rằng mình đã là bậc thầy tâm lý rồi cơ đấy!" Johny vừa đi vừa nghĩ. "Cô ta hoàn toàn áp đảo mình."

Khi đến cổng thành, lũ lính gác bèn chặn Johny lại.

- Xin hãy đưa ra dấu huy chương!

Johny giơ biểu tượng con rắn nuốt đuôi lên, sau đó chỉ vào Isa và nói.

- Đây là nô lệ của tôi, vừa tìm được ở trong Surong mù!

Nhắc đến đây lại phải nói tới các phương pháp "tìm" nô lệ! Cách đầu tiên, là đến phiên chợ nô lệ được tổ chức thường xuyên bên trong tòa thành. Thời hạn không cố định, miễn sao khi chủ sản Farid cảm thấy nô lệ đủ nhiều thì hẳn sẽ mở phiên chợ. Những nô lệ này là những nô lệ "hoang", tức là chưa được thuần hóa, chưa được đóng dấu, đến từ nhiều nguồn. Chợ nô lệ được Liên minh chủ nô thừa nhận là nguồn nô lệ hợp pháp, bởi nó do liên minh trực tiếp khống chế. Khi cần điều tiết số lượng nô lệ, họ chỉ cần nói lỏng hoặc siết chặt thời gian mở phiên là được. Đây cũng là nguồn cung nô lệ chủ yếu của tòa thành.

Một cách khác ít phổ biến hơn là trực tiếp nhờ liên minh tìm kiếm theo những điều kiện cho trước. Khách hàng chỉ cần đặt ra yêu cầu, liên minh sẽ dựa trên những tiêu chuẩn đó để tìm một nô lệ phù hợp. Tất nhiên, yêu cầu càng cao thì phí càng lớn và thời gian càng dài. Khách cũng có thể ủy thác liên minh huấn luyện nô lệ cho mình nếu như cảm thấy mình không có khả năng huấn luyện. Liên minh sẽ giao nhiệm vụ này cho các thành viên, và thành viên nhận cũng như hoàn thành nhiệm vụ này tốt đẹp sẽ được tăng điểm tích lũy và nhận tiền thưởng. Tiện thể, các thành viên cũng có thể huấn luyện sẵn nô lệ sau đó bán cho liên minh, liên minh sẽ đặt những nô lệ này vào kho dự trữ - còn gọi là kho ngủ đông. Khi có đơn đặt hàng, nếu phù hợp, liên minh sẽ lấy nô lệ trong kho dự trữ ra cung cấp cho khách.

Bên cạnh việc mua nô lệ, chủ nô hoàn toàn có thể tự kiếm một nô lệ cho mình. Miễn phí luôn! Làm thế nào? Ra Xóm Liễu mà kiếm! Bất kể là chủ nô bất cóc, hay là "anh hùng cứu mỹ nhân khỏi lũ quái vật xúc tu nhầy nhụa" đều được. Có điều mỗi một chủ nô chỉ có thể có tối đa ba nô lệ miễn phí kiểu này mỗi năm. Một mặt là vì liên minh không muốn số lượng nô lệ trở nên mất kiểm soát. Mặt khác, mười vị chủ nô ra Xóm Liễu mà không ai trở về là chuyện rất bình thường. Mỗi một thành viên của Liên minh chủ nô trên lý thuyết đều được liên minh bảo hộ, thế nên nếu để chết nhiều quá thì cũng khá là mất mặt!

Cách cuối cùng, rất rất ít chủ nô, kể cả chủ nhân thông thường, muốn dùng tới, đó là đến tổ chức buôn lậu Ada và mua một nô lệ. Ada có một nguồn cung nô lệ cực kì dồi dào, và nếu như không cấm thì rất có thể liên minh sẽ bị bóp chết chỉ trong một tuần. Do đó tòa thành đặt rất nhiều thuế cũng như hạn chế lên tổ chức buôn lậu, để bọn họ buộc lòng phải bán nô lệ với giá rất cao. Nguồn cung đã bị bóp, nguồn cầu cũng không được tha! Như đã nhắc, liên minh sẽ phạt rất nặng những thành viên nào dám sử dụng nô lệ lậu và bị phát hiện. Đối với những người mua thông thường, liên minh không thể phạt họ, nhưng hoàn toàn có thể cấm họ mua nô lệ của liên minh trong một thời hạn nhất định. Cấm thì cứ cấm, nhưng phải công nhận nô lệ của Ada rất tốt, bọn họ thường rất nghe lời và có khá nhiều kỹ năng đồng đều, rất phù hợp để huấn luyện lên thứ hạng cao hơn.

Johny trước giờ yếu ớt, cho nên đương nhiên hạn ngạch ba nô lệ còn lâu mới chạm tới. Lũ lính gác đặt huy chương của hắn lên một cái máy quét, trên màn hình hiện ra toàn bộ thông tin cá nhân của Johny. Khi nhìn thấy số lượng nô lệ chưa vượt mức, chúng gạt đầu ra hiệu cho cả hai bước vào thành.

Hắn bước qua bức tường thành đồ sộ cao ngút trời, tắm rửa bản thân trong ánh dương quang ấm áp, tẩy đi sự lạnh lẽo của khu Xóm liễu. Một khung cửa sổ nhảy ra nơi khóe mắt hắn.

- Thuở ban đầu thế giới này chỉ có một đám người khai hoang, họ là những dị giáo đồ bị lưu đày khỏi thế giới mình bằng một phép thuật trục xuất khủng khiếp. Những người này xây dựng lên thành thị, văn hóa của riêng mình, và có lẽ họ sẽ tiếp tục phát triển như vậy nếu như Surong mù không ủa tới. Khi Tòa Thành Trắng lần đầu tiên tiếp xúc với Surong mù, đã có một lượng lớn người đồ xô về thế giới này, gây ra tình trạng quá tải dân số, kéo theo đó là chiến tranh! Sau vài chục năm chiến đấu, cuối cùng Giáo Hoàng Loam đệ nhất đã chấm dứt chiến tranh bằng cách triệu hồi thần tích, rồi yêu cầu các bên ngồi lại cùng đàm phán về một thỏa thuận hòa bình duy nhất. Kết quả của cuộc đàm phán đó là thế cục của Tòa Thành Trắng như hiện nay, với bốn khu vực tạo thành từng tảng vào tận khu vực trung tâm.

- Các thế lực thống nhất sẽ bắt tất cả những kẻ bị lạc vào thế giới này kể từ sau thời điểm hiệp nghị được kí kết làm nô lệ. Những kẻ thông minh hoặc có tài năng sẽ được các thế lực hấp thụ, phong cho dòng họ. Những kẻ kém hơn thì tiếp tục làm nô lệ, còn những kẻ chống đối thì bị ném vào lò mổ làm thịt, hoặc đưa đến khu Ouro cái tạo thành bò sữa và gà đẻ trứng. Dòng họ Ouro sở hữu công nghệ tương lai khá là tiên tiến, họ có khả năng cải tạo khí quan của sinh vật, khiến cho phụ nữ không cần mang thai cũng có thể tiết sữa liên tục như bò, và thay vì đẻ con thì họ sẽ đẻ... trứng. Ngoài ra họ còn phát triển tới một công nghệ năng lượng sử dụng con người làm "pin", từ từ rút sự sống con người ra chuyển hóa làm năng lượng cung cấp cho tòa thành thị vận chuyển.

Ouro? Johny lập tức chú ý vào từ khóa này.

- Định nghĩa Ouro!

- Là những người sinh sống ở vòng tường thành thứ ba! Tất nhiên, họ là "người", nhưng không thuộc thế giới này. Họ sở hữu công nghệ tương lai rất tiên tiến, nhưng lại không có thiên phú sử dụng phép thuật cho lắm. Người lãnh đạo của bọn họ là chủ tịch Altar, một người đàn ông bí ẩn. Altar gọi tổ chức của mình là Ouro, lấy hình tượng từ con rắn tự nuốt đuôi.

Chợt một làn hơi nóng nồng ngồn ngọt phả vào má trái hắn!

- Có chuyện gì sao thưa chủ nhân?

Johny giật bắn cả người!

- À không, không có gì đâu! Chúng ta đi thôi!

Nói rồi, Johny cầm đầu đi thẳng, hai tai nóng phừng phừng. Hắn quá thiếu kinh nghiệm đối phó với phụ nữ, và trước giờ hắn chỉ cần bày ra bộ mặt lạnh te là đã giữ được những sinh vật nguy hiểm đó ở vùng an toàn rồi!

Cả hai đi một đoạn ngắn thì tiến vào một khu vực rộng lớn, với đủ loại âm thanh hỗn tạp. Nơi này có rất nhiều quái vật đi lại khắp nơi, và theo như hệ thống giới thiệu thì nó là khu Kamra, nằm ở phía ngoài cùng tòa thành, chỉ cách Xóm liêu có mỗi một bức tường thành. Ở đây bày rất nhiều sạp hàng, phần lớn là những thứ li kì cổ quái, hoặc tương đối nguy hiểm, ví dụ như sừng kỳ lân, bột ma thuật cái gì gì đó vân vân. Bên trái Johny là một quầy hàng bán "thịt", có điều thịt ở đây là thịt người. Tại sao Johny biết? Thế lũ ruồi đang bâu lên cái xác của ai nằm trên bàn vậy? Chủ quầy là một con Minotaur - sinh vật đầu bò thân người, đang liên tục huơ huơ tay mời chào khách hàng đến mua thịt. Dưới chân hắn là một chiếc lồng rất lớn, ở trong đó là ba bốn đứa trẻ trần truồng lem luốc. Chúng là "gà", đã bị cải tạo cơ thể để đẻ trứng thay vì sinh con như người bình thường. Tất nhiên khách nếu có nhu cầu thì "thịt gà" cũng luôn sẵn sàng phục vụ!

Đi qua mấy hàng thịt như vậy thì hắn bị một cửa hàng kì dị thu hút sự chú ý. Phía trên quầy hàng bày vô số thứ dị hợm mà Johny cũng cóc biết phải miêu tả như thế nào, ví dụ như hộp sọ của một người nhưng phía dưới hàm răng lại là mấy cái vòi, mà vòi này không phải là xúc tu mềm mại gì, mà được cấu thành từ canxi y như các đốt xương bình thường. Thế quái nào canxi có thể múa may mềm mại như vậy? Chủ quầy là một à nửa người nửa rắn. Mái tóc cô ta cũng là do vô số những con rắn độc tạo thành, phun khè khè về phía người qua đường. Johny không nhìn rõ mặt, vì cô ta dùng một miếng vải lớn che lại mặt, chỉ có điều nhìn vào sống mũi dọc dừa với bờ môi đầy đặn đỏ thắm kia thì cũng là loại hại nước hại dân đấy! Nhưng hắn không dám suy nghĩ nhiều, vì từ phần cổ đỏ xuống của cô ta bám đầy vẩy rắn. Phía trên sạp hàng có ghi một dòng chữ rất to "Phép màu của Mystra". Có rất nhiều khách hàng đang đứng trước quầy lựa chọn hàng hóa, không chỉ người thú mà còn có cả tộc bất tử, thậm chí cả con người. Căn cứ vào hệ thống giới thiệu thì nơi này bán rất nhiều các loại thuốc phiện, vừa có thể sử dụng để đạt được khoái cảm, vừa là thành phần quan trọng để điều chế thuốc, cho nên cửa hàng này lúc nào cũng rất tấp nập.

Ở phía đằng xa là một cung điện to lớn, đó là nơi ở của Tiamat, người lãnh đạo tối cao tộc Kamra. Người Kamra không có gu thẩm mỹ tinh tế như loài người, cho nên cung điện này ngoài việc được xây rất to để có thể cho Tiamat di chuyển thoải mái thì không còn gì khác. Không có trang trí điểm dĩa hoa văn gì cả. Phía bên ngoài có hai con người mèo đứng gác, đứa nào trông cũng lực lưỡng hung ác dị thường. Mặt chúng hàm hàm như thể ai cũng thiếu nợ chúng hàng triệu vàng vậy. Chỉ có những chủ nô từ hạng B trở lên của tộc Kamra mới có quyền tiến vào trong đó tham dự các buổi tiệc cũng như dự thính các quyết sách.

Johny dắt Isa đến trước một căn phòng. Phía ngoài có đề "Tiệm xăm của Già Bo". Xăm là một cách "đóng dấu", tức là chủ nô đánh dấu thương hiệu của mình lên nô lệ. Nếu như nô lệ không có thương hiệu, hay còn gọi là nô lệ hoang, đi một mình giữa thành, thì không quá một phút, nô lệ này sẽ bốc hơi! Còn khi đã có dấu, tức là nô lệ này đã có chủ, thì lúc này nô lệ là tài sản được luật pháp của tòa thành bảo hộ. Ăn cắp nô lệ cũng sẽ bị xử như ăn cắp tài sản, với khung hình cao nhất là tử hình... tất nhiên là nếu như kẻ đánh cắp không phải loại máu mặt gì!

Có ba cách để đóng dấu nô lệ. Cách đơn giản nhất, đó là thuê hàm ngực ở liên minh, sau đó yêu cầu liên minh rèn cho một thanh sắt có hình dạng giống với huy hiệu của chủ nô. Mỗi một chủ nô khi đăng ký thành công ở hội sẽ được phát một cái dấu hiệu, tương tự như chữ ký đó, là độc nhất vô nhị và gắn liền với chủ nô cho tới khi người này chết đi. Ví dụ như huy hiệu của Johny, khi mở nắp bên trên ra sẽ thấy một con dấu màu đỏ đặc trưng của riêng hắn. Khi chủ nô muốn tiết kiệm tiền, anh ta/cô ta có thể nung đỏ thanh sắt đó lên, sau đó đặt lên người nô lệ. Xèo xèo, thịt cháy khét, một vết sẹo nóng rất xuất hiện!

Cách thứ hai là đến tiệm xăm của lão Bo này, nhờ lão xăm huy hiệu lên nô lệ. Lão lấy giá cả cũng phải chăng, và quan trọng nhất là nô lệ không hề cảm thấy đau đớn gì. Cách thứ ba, ít phổ biến hơn, yêu cầu chủ nô đặt tới cấp độ phó hội trưởng trở lên mới có thể sử dụng. Liên minh sẽ cung cấp cho chủ nô một miếng bùa với giá cả phải chăng, chủ nô chỉ cần nhỏ một giọt máu lên, sau đó đặt miếng bùa lên người nô lệ. Miếng bùa sẽ dung hợp vào linh hồn nô lệ, khiến cho nô lệ vĩnh viễn không thể bỏ trốn khỏi chủ nô, và khi người khác nhìn vào nô lệ này, trong đầu họ sẽ tự động nhắc nhở đây là nô lệ của XXX, cho tới khi nào bùa chủ này được giải trừ mới thôi.

Johny không phải là một phó hội trưởng, và hắn cũng không đang tâm dùng sắt nung nóng ấn lên người Isa, vậy nên hắn đành bỏ ít tiền ra nhờ lão Bo xăm huy hiệu lên ngực Isa. Không thể không nói, lão ta có hoa tay phết. Biểu tượng của Johny là hai chiếc lá nguyệt quế nối với nhau thành một vòng tròn, ở giữa là chữ J, tức là Johny. Bất chợt Johny cảm thấy có ai đó đang nhìn mình! Hắn quay người lại, nhìn thấy một con nhóc đang hé mắt liếc trộm hắn sau cánh cửa phòng.

- Đó là thiên thần của Lucy của lão! Con bé hơi sợ người lạ, mong quý khách thông cảm.

Bo cười, nhưng tay vẫn thoăn thoắt chằm mực.

- Cô bé là người thân của lão sao?

- Ồ không không! Lucy là món đồ chơi của lão, khắc khắc khắc! Già Bo là một người đàn ông giàu lòng trắc ẩn, Già không cần lũ gái điếm! Già cần cái đẹp hồn nhiên trong sáng! Chỉ có trẻ con mới có được vẻ đẹp đó! Khắc khắc, già sẽ trả thêm tiền nếu như con bé chưa từng ném mùi đàn ông (nói tới đây lão cười đầy dâm dăng).

- Mà cậu cũng là một chủ nô nhì? Nếu như cậu có thể kiếm cho Già một đứa bé, chỉ ít phải khỏe mạnh và nhạy cảm, đây là yêu cầu cốt lõi, các thứ khác thì không quan trọng lắm, thì Già sẽ trả công tương xứng. À mà đừng tỏ vẻ gì lên con bé nhé, Già sẽ tự tay làm điều đó!

- Già cũng thích những đứa trẻ bụ bẫm, hừ một chút thì càng tốt. Khắc khắc khắc! Già thích ăn ngon, cho nên nếu như con bé biết nấu nướng thì cũng là một lợi thế. Và Già cần phụ tá trộn mực phép thuật - thứ mực Già đang tìm vào người cô bạn nhỏ đáng yêu của cậu đây, cho nên con bé nên có một ít tri thức về thuật Già kim. Nếu con bé biết đàn hát ca múa thì quá tuyệt vời rồi!

- Hãy nhớ, Già không bao giờ thiếu tiền, và luôn luôn trả công xứng đáng! Cậu có bao nhiêu, Già mua bấy nhiêu.

Lão nháy một con mắt, nở một nụ cười phúc hậu. Mẹ kiếp, thế quái nào một con quái vật lại lớn lên giống Santa Claus vậy?

Trong đầu Johny xuất hiện một khung thoại.

- Già Bo, một con quái vật đội lốt người, cao khoảng hai mét, cân nặng một trăm hai mươi ký. Cực kì khỏe, và là bậc thầy phép thuật! Lão rất thích trẻ con, và sẵn sàng mua nếu như đứa trẻ đó hợp khẩu vị của hắn. Đừng hỏi về số phận lũ trẻ!

- Được rồi, tôi sẽ cân nhắc vấn đề đấy! Cảm ơn Già Bo!

Johny cúi chào một cách lịch thiệp, sau đó dắt Isa, lúc này đã danh chính ngôn thuận là nô lệ của hắn, đi ra. Mười đồng tiền vàng, mười ngày sinh hoạt đã trôi theo dòng nước! Không sao, hắn còn nhiều mà!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Khu phố Trắng

Đi qua khu vực Kamra, cả hai lại tiến qua một lớp tường thành nữa để bước vào khu vực thứ hai của Tòa Thành Trắng, lãnh địa Cronus. Thầy ma đi động, bộ xương khô, hồn ma v...v, sinh hoạt ở đây. Nếu như Kamra là người thú, là quái vật, chúng vẫn "sống", thì Cronus, tức là tộc bắt tử, gồm những thứ đã "chết" rồi, và được hồi sinh lại một cách dị dạng. Chúng không cần ăn, không cần thở, nhưng chúng vẫn có suy nghĩ, có lí trí của mình. Hoàng đế bắt tử Shael là người lãnh đạo dòng họ này. Và dòng họ Convus cùng Ouro rất ghét nhau!

Đặc thù kiến trúc ở nơi đây là những khu nghĩa trang từ khí đậm đặc, hay lối kiến trúc Gothic tràn ngập khắp mọi nơi. Cho dù ánh nắng mặt trời rực rỡ trên đầu cũng không có cách nào xua tan đi cái lạnh giá âm khí của nơi đây. Johny có thể cảm thấy những ánh mắt lạnh lùng dõi theo bước chân hắn từ cửa sổ những lâu đài cổ kính, và hắn không dám ngước lên để xem "cái gì" đang nhìn mình!

Mỗi một khu vực lại được ngăn với nhau bằng một lớp tường thành, điều này có nghĩa là càng vào phía bên trong, số lượng dân cư sẽ càng ít, nhưng cũng sẽ càng thêm an toàn. Dòng họ Ouro ở khu thứ ba thì Johny đã được biết ban nãy, tuy nhiên chỉ tới khi hắn nhìn tận mắt mới thấy "sốc" toàn tập. Nếu như Kamra đem lại cảm giác nguyên thủy dã man, Convus mang phong cách Gothic cổ, thì Ouro tràn ngập sắc thái khoa học viễn tưởng nửa mùa! Những biển quảng cáo lập lờ trong ánh đèn neon ở khắp mọi nơi, những khu nhà được xây theo kiến trúc tổ kiến đan chằng chịt vào nhau, hay thỉnh thoảng lại có một vài người cười trên những chiếc ván lướt trong không trung, trên tay lăm lăm khẩu pháo lazer sẵn sàng bắn tan xác những kẻ quấy rối. Văn hóa nơi đây diễn biến theo một hướng kì lạ vượt quá sức tưởng tượng của Johny rồi. Và hắn càng sốc hơn nữa khi biết con tàu vũ trụ to lớn nằm đằng xa xa chính là cung điện của lãnh đạo dòng họ Ouro - Altair Ouro.

Trong hiệp ước năm xưa, những người bản địa may mắn còn sống sót trong cuộc chiến đa thế giới đã tập hợp lại, tạo thành một quần thể gọi là Bull. Vua của bọn họ là Arthas, một vị vua già khôn ngoan. Người Bull cực kì chú trọng huyết thống bản địa, vậy nên bọn họ là dòng họ duy nhất được phép sinh con đẻ cái tự do. Những dòng họ khác có quyền hấp thu người từ thế giới mới, nhưng nếu như muốn sinh con thì sẽ xin xét duyệt lên Hội đồng tối cao. Những người mang thai trái quy định sẽ bị mang đi nạo hút thai, còn nếu như đứa trẻ đã ra đời thì đem vứt bỏ. Dù sao thì người Bull cũng có tỷ lệ sinh nở rất thấp, không biết do nguyên nhân gì, vậy nên ưu đãi sinh nở thoải mái thực chất chẳng có mấy tác dụng gì với bọn họ! Những người Bull được sự hỗ trợ ngầm của Giáo hoàng nên rất phách lối, ăn ăn có xu thế đập lên đầu ba dòng họ còn lại. Mặc dù vậy, bọn họ kì dị nhất vẫn là với dòng họ Kamra. Hiện nhiên, đám Kamra trắng trợn sẵn bản chém giết người không phải chỉ một hai lần.

Và ẩn sâu trong cùng, an toàn nhất, với bốn khu dân cư, một bức tường thành làm giảm xóc. Đó là khu phố Trắng, nơi ở của những nguyên lão đức cao trọng vọng nhất, và là chỗ của Giáo hoàng cùng Giáo chủ thị thần sinh hoạt. Nghe đồn Tòa Thành Trắng trở thành thế giới trung tâm là do có khu phố Trắng, nhưng cụ thể là gì thì không ai biết. Có lẽ chỉ có Giáo hoàng mới có thể hiểu tại sao một đồng chủng tộc loạn xạ ngẫu lại có thể sống trật tự trong cùng một tòa thành.

Đích đến cuối cùng của hắn chính là khu phố Trắng! Nơi đây chỉ có đúng bảy cửa hàng, và những cửa hàng này đều có tay to bảo kê.

Đầu tiên là phiên chợ nô lệ do Farid quản lý. Tiếc là hôm nay chợ chưa mở, nhưng cũng không phải vấn đề gì quan trọng. Farid là một kẻ xảo trá, tham lam, tỉ tiện, "một con chuột thành tinh", như mọi người vẫn lén gọi hắn. Nhưng không hề phủ nhận, hắn rất dẻo mồm!

Thứ hai là cửa hàng thực phẩm do quý cô Kagami mở ra. Trông cô ta hơi dần dần vậy thôi, nhưng để có thể duy trì được vị thế độc tôn ở khu phố Trắng thì chẳng có ai là kẻ ngu cả! Thực phẩm của cô ta luôn luôn có chất lượng cao nhất tòa thành. Kagami cũng cung cấp cả dịch vụ xẻ thịt nếu như chủ nô có nhu cầu - chỉ cần đưa cho cô ta nô lệ muốn thịt, chờ một lúc, và từng gói thịt tươi roi rói nóng hổi sẽ được giao tận nhà chủ nô, với một khoản phí rất nhỏ. Johny không có tiền để hưởng những xa xỉ phẩm ở đây, hắn hiện tại chỉ cần ăn đồ hộp năng lượng cao chống đói là đủ.

Cửa hàng tiếp theo là tiệm Massage của Estelindel, một con Elf đảm đang nhưng lúc nào cũng giả vờ thanh cao. Có chúa mới biết số lượng nam sủng của mụ ta giấu trong nhà. Một vài lời đồn ác ý cho rằng Este làm ăn toàn thua lỗ, chỉ biết đốt tiền, nhưng thực tế cho thấy mụ ta có rất nhiều tiền. À, tiệm Massage này rất lành mạnh, nếu khách hàng có nhu cầu thì nên tới khu đèn đỏ của người Bull. Tất nhiên, nếu như chỉ "vui vẻ" đôi chút thì cũng không sao cả!

Kể đến là sạp quần áo của Servila Bull. Cô ta là con gái của một vị nguyên lão, cùng với tài năng buôn bán trời sinh, đã giúp Servila dễ dàng đánh bay các đối thủ cạnh tranh khác và trở thành một trong bảy cửa hàng độc quyền ở khu phố Trắng. À quên, những bộ quần áo ở đây đều được yểm phép thuật, giúp tăng cường một số kỹ năng nhất định. Johnny khá là ngạc nhiên khi thấy những khung thoại bắn ra từ bộ quần áo treo lủng lẳng nơi này. Hẳn tự hỏi tác dụng chính xác của chúng là gì?

Một nữ nhân viên đơn đã chạy tới tiếp hắn.

- Xin chào quý khách, xin hỏi quý khách muốn mua gì ạ?

- Mang ra đây một bộ "Nội trợ" xem!

"Nội trợ" là một bộ áo gia tăng khả năng xử lý việc nhà của người mặc. Chẳng lẽ mặc vào, bộ áo sẽ tự động điều khiển cơ thể dọn dẹp nhà cửa?

- Dạ đây thưa quý khách. Đây là hàng thử, không cần lo lắng về kích thước. Sau khi quý khách mua, chúng tôi sẽ tiến hành may đo và cắt một bộ chuẩn chỉ cho ngài!

Đó là một bộ quần áo gồm áo sơ mi trắng dài tay gọn gàng và một chiếc áo gi lê mặc bên ngoài, đi cùng với quần âu. Một bộ quần áo quân gia điển hình!

Johnny cảm râm, nhưng vẫn mặc thử vào. Không thể không nói, nhân viên ở đây có ánh mắt thật sắc bén, bộ áo gần như vừa khít với tạng người hắn. Bất chợt, trong đầu Johnny tràn ngập một đồng thông tin. Từ một kẻ không hiểu thế nào gọi là quét nhà, là om thịt, giờ hắn chỉ muốn bắt tay vào làm ngay lập tức!

- Năng lực quân gia tăng từ F lên D!

Hắn vội vàng cởi chiếc áo ra. Những thông tin lập tức tan biến. Johnny cố gắng nhớ lại, nhưng rốt cuộc hắn chẳng nhớ được gì. Thật là ảo diệu!

- Năng lực quân gia tụt về F

Được rồi, nghiên cứu sau! Johnny bắt đầuướm thử những bộ quần áo trong cửa hàng, cuối cùng tổng hợp lại được danh sách sau.

- Nội trợ: Gia tăng kỹ năng quản gia. Dựa vào thông tin nó đem lại thì đó hẳn là khả năng dọn dẹp nhà cửa, khả năng nấu nướng, và kỹ năng tính toán sổ sách.

- Y thuật: Gia tăng kỹ năng y được.

- Áo choàng phù thủy: Gia tăng kỹ năng phép thuật.

- Võ thuật: Gia tăng kỹ năng chiến đấu. Cần chủ nhân lựa chọn phương thức chiến đấu!

- Nghệ thuật gia: Gia tăng kỹ năng liên quan đến nghệ thuật. Gồm thanh nhạc, vẽ tranh, khiêu vũ và tài ăn nói.

- Quý phục: Gia tăng sức cuốn hút và tự tin. Đây là bộ Johnny thích nhất. Mặc nó vào, hắn cảm thấy mình có thể trở thành Quốc trưởng, Tổng thống, Lãnh tụ trong truyền thuyết luôn!

Ngay khi hắn buông bộ Quý phục xuống, nhiệm vụ bất thường chợt văng ra!

- Nhiệm vụ bất thường: Thu thập đủ sáu bộ trang phục phép thuật! Phần thưởng: Mở ra hệ thống thần khí!

Thần khí?! Cái quái gì vậy!/? Vừa mới khỏi đầu đã có thần khí là sao? Johnny choáng váng, nhưng vẫn bỏ ra sáu mươi đồng vàng đặt mua đủ các trang phục. Cùng với xăm Isa, giờ hắn chỉ còn tổng cộng chín trăm ba mươi đồng vàng.

- Nhiệm vụ hoàn thành! Mở ra hệ thống thần khí! Mỗi thần khí cần phải hoàn thành một nhiệm vụ đặc biệt!

Johnny liếc nhanh qua các nhiệm vụ. Hắn cau mày, vì bốn nhiệm vụ này đều yêu cầu ít nhiều hắn đào tạo ra một nô lệ. Là một con người văn minh, Johnny rất phản cảm với chuyện huấn luyện nô lệ, tất nhiên nếu như là để bản thân dùng thì không sao! Tiêu chuẩn kép chưa bao giờ là căn bệnh có thể chữa khỏi của con người!

Bên cạnh hàng quần áo là tiệm trang sức của Ashura. Cô ta là một nô lệ, nhưng là một nô lệ siêu phẩm! Chủ của cô ta không chỉ cho cô ta tự do tuyệt đối, mà còn sẵn sàng móc hầu bao ra chi trả cho Ashura mở cửa hàng, đánh bại các đối thủ cạnh tranh, trở thành cửa hàng trang sức duy nhất ở đây! Có những tiếng xì xầm về việc cô ta bỏ bùa yêu chủ mình, nhưng không ai dám công khai! Chủ của cô ta được mệnh danh là Chó điên đấy!

- Danh tính: Ashura Convus. Chủng tộc: Xác sống!

Thật khó có thể tin được một cô nàng xinh đẹp bồng bồng sức sống thế này lại là một xác sống!

Manhunter là một thợ rèn người lùn, đồng thời cũng từng là một nhà mạo hiểm vĩ đại. Ông ta đã đi qua hàng chục thế giới, học hỏi vô số tri thức, sau đó lạc đến Tòa Thành Trắng. Với tài năng quý khốc thần sầu, Manhunter nhanh chóng trở thành Manhunter Ouro, dẫn dắt các kỹ sư của Ouro tạo ra vô số thiết bị tinh vi tiên tiến! Khi về già, ông ta truyền lại chức vị kỹ sư trưởng cho đệ tử, bản thân mở một tiệm rèn nhỏ ở khu phố Trắng, ngày ngày rèn vũ khí

áo giáp cho những kẻ ngu xuẩn muốn ra Sương mù. Những vũ khí của Manhunter được yểm phép thuật, nên có đủ sức xuyên thủng lớp phòng ngự, cũng như chặn đứng những đòn tấn công sắc bén từ đám quái vật.

Johnny đi tới trước một tòa nhà. Đó là một tòa nhà hình hộp, cao ba tầng, chiếm một diện tích rất lớn, gấp đôi các cửa hàng khác. Tường làm hoàn toàn bằng vật liệu có vẻ là kính một chiều, người ngoài nhìn vào chỉ thấy hình ảnh phản chiếu của mình, người bên trong có thể thoải mái ngắm cảnh bên ngoài. Cửa được đóng bằng gỗ quý, tỏa ra mùi hương rất dễ chịu, đồng thời giúp cho người ngửi cảm thấy tinh thần khoan khoái dị thường. Đó là bởi gỗ này lấy từ Cây Thế Giới, giá cả? Thôi đừng nói, chúng ta không nên đả kích tâm linh mỏng manh của nhân vật chính thêm nữa.

Bên trong căn nhà được lót thảm lông, trần nhà mắc một chiếc đèn chùm khổng lồ trắng lố, tỏa ra ánh sáng nhu hòa dịu nhẹ khiến tâm hồn người ta không khỏi trở nên thư thả.

Trong phòng có từng dãy bàn làm việc, mỗi bàn có một nữ nhân viên đang ngồi soạn thảo giấy tờ, làm việc với khách hàng hoặc tán gẫu với người bên cạnh trong lúc rảnh rỗi. Johnny ngồi xuống một chiếc bàn trống. Cô gái ngồi trước mặt hắn tên là Gloria. Cô ta trông khá xinh, với mái tóc hồng tím buộc gọn gàng sau gáy. Các nhân viên ở đây đều mặc một bộ đồng phục thống nhất, đó là áo vest xanh khoác ngoài, bên trong là sơ mi đỏ, và váy duýt đen. Không biết là do cố tình hay vô tình, nhưng này cô gái, cúc áo cô đang gào lên tuyệt vọng vì bị hai cục thịt chèn căng kia!

Cô ta mỉm cười chào Johnny, sau đó chấp hai tay trước bụng, cúi gập bốn mươi lăm độ chào.

- Xin chào quý khách! Tôi là Gloria, nhân viên của Văn phòng địa chính. Xin hỏi quý khách muốn thuê, mua hay bán nhà ạ?

Giọng ngọt phết! Lại rất lịch sự! Điểm mười cho sự chuyên nghiệp!

- Tôi muốn thuê một căn nhà rẻ nhất ở Ouro thì giá khoảng bao nhiêu? Và nếu mua thì khoảng bao nhiêu?

Là một thành viên của dòng họ Ouro, Johnny có quyền tối thiểu được thuê một căn nhà tiện nghi ở khu Ouro. Nếu như hắn muốn được thuê ở các khu vực khác thì hoặc là hắn phải nâng thứ bậc công dân của mình lên, hoặc được sự chấp thuận của chính quyền khu vực đó. Còn riêng khu phố Trắng thì chỉ có những công dân tối thượng mới có quyền định cư!

Gloria nghe vậy liền rút ra một tập hồ sơ, sau đó bày nó ra trước mặt Johnny. Trong hồ sơ gồm những căn hộ rẻ nhất, được xếp theo hai mục thuê và mua, thứ tự giá cả tăng dần. Mỗi căn nhà đều có mô tả chi tiết, thậm chí khách hàng còn có thể nhìn thấy hình ảnh lập thể và kết cấu 3D bên trong.

Johnny chọn một căn nhà tương đối hợp khẩu vị hắn.

- Như vậy, phiền quý khách theo tôi đi thăm nhà ạ!

Nói xong Gloria ấn vào một cái nút trên bàn làm việc.

- Thưa sếp, có khách đến thuê nhà, nên em dẫn họ đi thăm nhà một chút nhé!

Được sếp chấp thuận, cô nàng mới đứng lên, đi đến một chiếc tủ, nhập mật mã vào, sau đó một bộ chìa khóa rơi ra trên khay trượt. Cô cầm lấy chìa khóa, sau đó dẫn Johnny và Isa đến một chiếc xe lơ lửng trên không trung.

- Chắc quý khách cũng mệt rồi phải không ạ? Văn phòng địa chính không bao giờ để khách của mình phải phật lòng, cho nên đoạn đường kế tiếp xin hãy để tôi lái xe đưa quý khách đến khu Ouro ạ.

Thật là đúng lúc! Mình đang mệt sắp chết rồi đây! Cái cơ thể này yếu quá mức! Mặc dù làm công việc văn phòng ở kiếp trước, nhưng Johnny chưa bao giờ ngừng luyện tập thể dục thể thao. Hắn hiểu rõ câu nói: "Một cơ thể mạnh khỏe mới có thể phát huy một trí óc minh mẫn."

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Một khởi đầu mới

Chiếc xe phóng nhanh vun vút trên con đường dành riêng cho loại phương tiện kiểu này. Ở khu Ouro, việc di chuyển bằng các phương tiện giao thông hiện đại không phải điều hiếm lạ gì, nhưng có những làn không gian dành riêng cho xe công cộng. Đó là những loại xe để di chuyển qua lại giữa các khu, hoặc xe của Liên minh. Do đi làn riêng nên xe chạy cực nhanh, và Johnny tự hỏi không hiểu họ dùng công nghệ gì mà gần chẳng cảm thấy chút khó chịu nào khi ngồi bên trong xe.

Gloria cho xe dừng lơ lửng ở tầng thứ sáu của một chung cư, sau đó dẫn cả hai đến căn phòng mang số 666! Thật là một con số xui xẻo làm sao, ít nhất Johnny tin như vậy. Gloria mở cửa phòng vào trước, bật sẵn đèn và điều hòa nhiệt độ cho hắn.

- Thưa quý khách, nơi này là khu dân cư số sáu của Ouro, cũng là khu dân cư cuối cùng, được gọi là "Tổ kiến", bởi vì số lượng người quá nhiều khiến cho các ngôi nhà phải xếp chằng chịt lên nhau. Nhưng ngài hãy yên tâm, các công trình ở đây đều rất đảm bảo về chất lượng, tuyệt đối không bao giờ

xảy ra hiện tượng xuống cấp hay đổ vỡ. Văn phòng địa chính vẫn tiếp tục duy tu bảo dưỡng những ngôi nhà này mỗi mười năm đó ạ!

Đập vào mắt Johny là một màu tường sơn vàng xanh đơn điệu, với tủ giày để ngay cạnh lối ra vào. Để giảm bớt chi phí, có vẻ như đám kiến trúc sư đã ăn bớt khá nhiều công đoạn trang trí thì phải!

- Nếu ngài không muốn tốn nhiều tiền, thì nơi này hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của ngài. Mặc dù căn hộ hơi nhỏ, nhưng mà thắng ở giá rẻ. Chưa kể, sống ở đây an toàn và thoải mái hơn nhiều so với những khu bãi xích người sống như Cronus hoặc Kamra. Cộng thêm với việc Viện Ouro chỉ cách ngài có năm phút đi bộ thôi.

Gloria dẫn hân cùng Isa đi tham quan căn hộ. Ngoại trừ công tắc đèn tổng đặt ở ngoài cửa, còn lại căn hộ của Ouro đều dùng cảm biến sinh học để bật tắt đèn. Chỉ cần cả ba bước vào một phòng nào đó là đèn sẽ tự mở, và khi chủ động muốn tắt thì hân chỉ việc hô lên "Tắt đèn".

- Căn phòng không có nhiều trang trí lắm, để tiết kiệm không gian. Tất nhiên các thiết bị nhu yếu phẩm như giường tủ quần áo bàn bếp v...v chúng tôi vẫn chuẩn bị đầy đủ cho ngài. Nếu như ngài muốn trang trí lại ngôi nhà, xin hãy liên hệ với chúng tôi, Văn phòng địa chính có những gói dịch vụ giá cả hợp lý cho khách hàng đấy ạ! Giờ thì mời ngài theo tôi vào phòng khách.

Chứng kiến văn hóa thế giới khác là một chuyện khá thú vị, và cách dẫn dắt của Gloria cũng khiến Johny rất hài lòng! Giá mà đám nhân viên bán hàng cấp dưới của hân được bằng một nửa cô ta.

- Phòng khách không quá rộng, phù hợp để làm việc hơn là để tiếp khách. Ngài có thể thấy, đồ đạc rất bền chắc. Khung tủ đều được làm từ thép không gỉ siêu bền. Mặc dù không có cửa sổ, nhưng trong phòng có lắp đặt hệ thống lọc không khí điều chỉnh nhiệt độ, để ngài luôn luôn cảm thấy thư thái nhất.

Johny liếc chung quanh. Đúng là căn phòng không quá rộng, nhưng cũng đủ để cho một gia đình sáu người sinh hoạt thoải mái! Có điều dựa vào số bước chân mình đã đi, cùng với cảm quan bằng mắt thường, hân thấy căn hộ này có vấn đề! Chừng như nhận ra sự nghi ngờ của Johny, Gloria mỉm cười.

- Là công nghệ gần nở không gian! Chẳng lẽ quý khách không biết nó sao?

- À không, tôi đang tự hỏi nếu như tổ chức tiệc ở phòng khách này thì có thể chứa được bao nhiêu người thôi!

- À ra là vậy! Xin lỗi ngài ạ!

Gloria cúi đầu, rồi dắt hân đến một căn phòng khác.

- Đây là phòng ngủ của ngài. Mặc dù căn hộ nhỏ, nhưng nơi đây được thiết kế rất rộng rãi. Giường rất êm và thoải mái. Chúng tôi biết một nửa thời gian làm việc của ngài sẽ ở đây, nên luôn luôn cố gắng tối ưu theo yêu cầu của khách hàng. Ngài thấy thế nào ạ?

- Ừm, giường rất thoải mái. Phòng này trông ấm cúng đấy.

Johny thử nằm lên giường. Cảm giác dễ chịu ủa tới khiến hân muốn nhắm mắt ngủ ngay lập tức. Hân mạnh mẽ xóc lại tinh thần. Chưa đến lúc!

- Đây là phòng tắm. Mặc dù nhỏ, nhưng chúng tôi vẫn đảm bảo có đủ bồn tắm, vòi sen, gương v...v

- Kế đến là phòng bếp. Để tiết kiệm không gian, chúng tôi đã ghép cả phòng bếp lẫn phòng ăn vào làm một. Bếp đặt ở bên tường, sau đó bung ra bàn ăn ngay phía sau. Nếu như không có quá hai người thì ngài thậm chí còn thấy bếp khá rộng rãi là đằng khác.

Johny nhìn một vòng. Cũng không có gì đặc biệt. Gloria dắt hân quay lại phòng khách. Hân để ý rằng Gloria đã cố tình bỏ qua vài cánh cửa.

- Nếu như ngài trả thêm phí, thì chúng tôi có thể cung cấp thêm quyền sử dụng một số gian phòng đặc biệt trong căn hộ này. Cụ thể, ngài có thể thuê một hầm ngục để tra tấn nô lệ, một phòng thí nghiệm để điều chế thuốc độc, một căn phòng ngủ nhỏ nhắn cho nô lệ. Đây là phòng ngủ của nô lệ.

Vừa nói Gloria vừa mở khóa một cánh cửa bị bỏ qua ban nãy.

Đó là một căn phòng nhỏ xinh, trần ngập màu hồng. Có một tủ sách nhỏ, một giá để đồ, và một chiếc bàn phấn.

- Do công nghệ không gian có giới hạn, lại bị những căn phòng như thế này chiếm chỗ cho nên chúng tôi buộc phải thu hẹp những khu vực khác. Ngài thấy sao ạ? Một căn phòng hợp lý, để nô lệ cảm thấy tự hào vì đã được ngài ban thưởng cho một căn phòng riêng, nhưng lại không quá sang trọng khiến cho cô ta sinh hư. Chỉ cần ngài đặt tới hạng C là được.

Tiếp đó Gloria mở một cánh cửa khác, dẫn xuống tầng hầm! Johny nhớ rất rõ rằng căn hộ của hân nằm lọt thỏm trong tầng sáu!

- Nếu như ngài đã đạt hạng D, ngài có thể mở khóa căn phòng này. Chúng tôi đã thiết kế theo nguyên tắc tâm lý học, đủ để đem lại nỗi sợ cho cả những nô lệ cứng đầu nhất! Tường được bọc nệm để tránh nô lệ của ngài tự sát. Chúng tôi có để một chiếc giường gấp, chỉ đủ để ngã lưng chứ không thoải mái gì, và một cái bệ xí ngay cạnh đó.

Cả hội dắt nhau lên tầng trên. Gloria tiếp tục mở ra một cánh cửa nữa.

- Cuối cùng, đây là phòng chế được. Đây là nơi để ngài luyện tập phép thuật, cũng như dạy dỗ cho nô lệ phép thuật và kỹ năng chế được. Không quá sang trọng, nhưng tất cả thiết bị cần có đều đủ! Ngài có thể đến liên minh mua thêm công cụ nếu muốn.

Sau khi đã trình bày xong xuôi, Gloria đưa ra một chiếc cặp file, mở sẵn ở trang hợp đồng.

- Như vậy, quyết định của ngài là thuê hay không ạ? Phí thuê không tính bốn gian phòng vừa rồi là 150 vàng/tháng. Nếu như ngài muốn, ngài có thể chuyển vào ở ngay lập tức, chỉ cần trả trước mười ngày, tức là năm mươi vàng, cùng với hai mươi lăm vàng phí môi giới hoa hồng thôi ạ.

- Một nửa phí trả trước làm hoa hồng sao?

- Xin thứ lỗi nếu như phí hoa hồng làm ngài khó chịu, tuy nhiên đây là quy định do Văn phòng địa chính đặt ra ạ! Nếu như ngài có khiếu nại, có thể gửi trực tiếp vào hòm thư góp ý của chúng tôi!

Johny đọc lại hợp đồng, kiểm tra không thấy vấn đề gì, bèn đặt bút kí và giao tiền. Gloria nhận lại hợp đồng, cười thỏa mãn.

- Để cảm ơn ngài đã chọn tôi làm người môi giới, trong một tiếng kể tiếp tôi sẽ trở thành nô lệ tư nhân của ngài. Miễn sao ngài không ra lệnh cho tôi tổn hại tính mạng hoặc sức khỏe bản thân thì Gloria sẽ phục vụ ngài như một nô lệ trung thành nhất ạ!

Johny nhướn một bên lông mày. Hậu mãi ở đây tận tâm quá đi à nha! Nhưng thế cũng tốt!

- Nô lệ tư nhân sao? Thật là thú vị! Nếu như tôi muốn thử độ bền của giường...

- Dạ, Gloria xin được hân hạnh phục vụ ngài!

Nói xong Gloria cởi áo khoác ngoài.

Vậy mà làm tôi bền luôn hả?

- Thôi được rồi! Hiện giờ tôi không có hứng làm tình gì hết! Cô hãy đi dọn dẹp toàn bộ căn nhà và chuẩn bị bữa tối đi. Tôi mệt rồi, tắm xong tôi sẽ ngủ một giấc đến năm giờ rưỡi. Nhớ gọi tôi dậy nhé Isa! Còn Gloria, xong việc cô có thể rời đi trước, hôm khác chúng ta gặp lại!

Johny ngủ rất sâu, một giấc ngủ không mộng mị. Khi Isa đánh thức hẳn dậy, chỉ sau vài giây đồng hồ, hẳn đã tỉnh táo trở lại. Chất lượng của giường thật tuyệt vời!

- Thế nào rồi?

- Dạ...ừm, thật xấu hổ thừa chủ nhân, nhưng em chỉ có thể nhớ lõm bõm một vài hành động của cô ta. Cái cách cô ta dọn dẹp, cách nấu nướng, nêm nếm, hoàn toàn không phải cùng đẳng cấp với em!

- Ý tôi không phải chuyện đó... mà khoan, cô nói cô gái đó có kĩ năng dọn dẹp và nấu nướng còn giỏi hơn cả cô sao?

Dường như hiểu nhầm ý của Johny, Isa vội vàng phân bua!

- Thừa chủ nhân, đẳng cấp của cô ta cao hơn em nhiều lắm! Ít nhất ở phương diện nấu nướng và dọn dẹp em tự nhận không bằng! Trình độ này đủ để sánh ngang với những nô lệ thứ hạng cao rồi!

Johny khá tò mò. Tuy nhiên hẳn cần phải tắm tấp một cái đã! Những chuyện này hoàn toàn có thể để dành cho bữa tối!

- Được rồi, lát nữa tôi sẽ hỏi cô kỹ hơn! Như vậy nhà cửa và bữa tối đã chuẩn bị xong rồi đúng không?

- Dạ vâng thưa chủ nhân!

- Như vậy thì chờ tôi một lát, tôi phải tắm cái đã!

Johny bước vào nhà tắm. Hẳn thử mở nước, ồ, nước ấm có sẵn luôn! Johny nhanh chóng lột bỏ quần áo, sau đó trườn vào trong bồn tắm, duỗi chân thư giãn. Nổi một mồi sau mấy tiếng đồng hồ đi bộ đang dần bị từng dòng nước nóng cuốn trôi đi.

Bên ngoài, tiếng gõ cửa vang lên.

- Há? Có chuyện gì sao?

Johny quay về phía cửa. Một hình bóng trần truồng trắng bóc xuất hiện trước mặt hẳn. Ặc!

- Cô... cô làm gì thế?

- Dạ, em vào phục vụ cho chủ nhân ạ!

- Ồ hơ hơ... thôi... để tôi tự làm được rồi... cô có thể ra ngoài...

- Ngài không cần phải ngại ngần. Chăm sóc chủ nhân là nghĩa vụ thần thánh của nô lệ mà!

Không cần soi gương, hắn cũng biết máu đang chảy rần rần trên mặt hắn... Dù kiếp trước hắn rất thành đạt, tuy nhiên chỉ có phụ nữ là Johnny luôn cảm thấy lạ lẫm! Đừng hiểu nhầm, hắn vẫn hứng thú với các cô gái, nhưng do da mặt mỏng nên rốt cuộc hắn đến mỗi con gái còn chưa được chạm qua kia!

Johnny hít sâu, cố gắng duy trì bình thản.

- Tôi không cần cô làm vậy. Ra ngoài đi!

Có một chút ngạc nhiên và vui vẻ xuất hiện trên mặt Isa, sau đó cô ta cúi đầu và lùi ra ngoài, không quên khép cửa lại cho hắn. Hừ, đến chính cô ta còn cảm thấy kháng cự kia!

Chuyện vừa rồi làm Johnny mất hết cả hứng ngâm mình, vậy nên hắn tranh thủ tắm gội nhanh chóng, sau đó bước ra ngoài. Isa đang tranh thủ xếp đồ ăn ra bàn. Đồ ăn trông rất ngon mắt, lại bốc hơi nghi ngút, khiến cho dạ dày Johnny không khỏi sôi ùng ục. Chỉ có điều chỗ này là đồ miễn phí do Văn phòng tặng. Từ ngày mai hắn sẽ lại phải ăn đồ hộp trừ bữa rồi.

Johnny nhận thấy Isa đang đứng chấp tay trước bụng nơi góc tường.

- Cô đứng đó làm gì vậy Isa? Sao không ngồi xuống đây ăn?

- Dạ?!!

Isa mở to mắt kinh ngạc.

- Thưa chủ nhân, việc nô lệ ngồi dùng bữa cùng với chủ nhân là một điều vô lễ...

Johnny thở dài một hơi, vỗ vỗ chiếc ghế bên cạnh.

- Lãng phí một bữa tiệc là tội ác, đặc biệt là khi kẻ từ mai chúng ta chỉ có lương khô trừ bữa! Hơn nữa, chúng ta cần phải nói chuyện! Ngồi đi!

Isa rón rén ngồi xuống bên cạnh hắn. Chiếc bàn không dài lắm, nhưng đủ cho bốn người ngồi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Phụ tá của Johnny

- Đầu tiên, rất cảm ơn vì cô đã trở thành phụ tá cho tôi! Tôi thật sự cảm kích điều đấy!

Isa hơi sượng mặt. Cô ta bối rối đáp lời.

- Ngài biết đấy, chúng ta theo nhu cầu thôi mà!

- Tính của tôi như vậy, Isa ạ! Việc nào ra việc nấy! Bây giờ, khi cô đã chính thức trở thành đồ vật của tôi, thì có một số chuyện tôi cần phải nói ra!

Nhìn vào gương mặt đăm chiêu của Isa, hắn tự hỏi có nên kể hết mọi thứ hay không. Mà thôi, độ trung thành của Isa còn chưa đủ khiến hắn an tâm.

- Cô biết là tôi đã mắc nợ Bara đúng không? Cô có biết kì hạn và số tiền tôi phải trả hắn là bao nhiêu không? Tại sao lại là tôi?

Isa phì cười trước vẻ nghiêm trọng của Johnny, khiến hắn rất bức mình!

- Chủ nhân à, ngài lo nghĩ nhiều quá rồi! Tất nhiên là em biết ngài đã mắc nợ, và lãi vay thì cắt cổ nữa! Nhưng nào có hề gì! Chủ nô là một trong những nghề kiếm ra tiền nhanh nhất mà!

- Đấy cũng là một vấn đề! Ý cô là tôi sẽ phải huấn luyện nô lệ xong đem bán kiếm tiền sao?

Isa tròn mắt ngạc nhiên.

- Thế ngài chẳng phải là thành viên của Liên minh các chủ nô hay sao?

Johnny cứng họng không biết trả lời ra làm sao. Chẳng lẽ hắn lại nói, thực chất hắn không phải là Johnny Ouro? Hắn không biết hành động "xâm nhập thế giới bất hợp pháp" này có khiến hắn lên giàn hỏa thiêu luôn không nữa!

- Được rồi, cứ cho là tôi làm nghề đó đi! Nhưng điều gì khiến cô khẳng định tôi sẽ có đủ tiền trả đúng kì hạn?

Isa cười ý nhị. Cô gấp một miếng thịt đặt vào trong bát Johnny.

- Lúc đó em đang "tác nghiệp" dưới lầu mà! Em nghe được cách ngài gia tăng số tiền được vay! Ở thời điểm ấy, em đoán ngài là một kẻ rất có bản lĩnh và liều mạng, còn khi đuổi theo ra ngoài thì ngài cũng biết rồi đấy!

Johnny ngỡ ngơ nhớ lại hình như có thoáng thấy một cô gái tóc màu hạt dẻ loáng thoáng đứng nơi góc phòng...

- Tôi phải nói thật! Tôi chưa từng đào tạo một nô lệ nào trước đây cả!

- Như em đã nói, em biết đôi chút phương pháp để dạy bảo đám nô lệ! Nếu như chỉ là đào tạo nô lệ thứ bậc thấp để xoay vòng vốn nhanh thì ngài chỉ cần tìm một vài đứa dễ bảo là được!

Trong thâm tâm Johnny vẫn cảm thấy rất phản đối hành động buôn bán nô lệ này, song tạm thời hắn giữ nó lại trong lòng. Hắn cần thêm nhiều thông tin hơn trước khi chính thức quyết định tương lai của mình.

- Cô biết không, Isa, những điều cô vừa nói khiến tôi rất cảm động! Một thành viên mặt hạng của liên minh, không tiền không quyền, tình cờ vớ được một phụ tá tương đối xinh đẹp, am hiểu nhiều lĩnh vực. Người ta vẫn nói, mật ngọt chết ruồi, và cô thì quá tốt để trở thành hiện thực! Nói thật đi, mục đích thực sự của cô là gì?

Johnny nghiêm mặt. Ngay lập tức không khí vui vẻ chan hòa trong phòng ăn tan biến, bỏ lại đó là một thứ đặc sệt cứng nhắc lạnh cóng giữa hai người!

- Ngài thật sự muốn em nói thật sao, thưa chủ nhân!

- Đúng vậy!

Isa cũng nghiêm nghị nhìn thẳng vào mắt Johnny. Cô nhìn lâu đến nỗi Johnny cảm thấy hơi ngại và phải đảo mắt ra chỗ khác.

- Bởi vì trông ngài ngu ngu!

Có một điều khiến Johnny nghĩ mãi không ra, là tại sao một ả điếm hết thời lại có thể cuốn hút hắn đến vậy. Giờ thì hắn đã hiểu đại khái! Cô ta hấp dẫn hắn bởi trí tuệ của mình! Isa toét miệng cười. Và cho dù mắt của hắn không hề lừa dối hắn, rằng Isa đã qua mất cái tuổi rực rỡ nhất của một người đàn bà, nhưng trong thoáng chốc, hắn cảm thấy căn phòng như sáng rực hẳn lên!

- Vốn nếu như ngài không có cuộc nói chuyện như ngày hôm nay thì em sẽ giả ngu ù ù cạc cạc để từ từ điều khiển ngài như một con rối. Có điều ngài đã chứng tỏ được trí tuệ, bản lĩnh, tính cân trọng và sự chân thành của mình, vậy nên ngài đã thuyết phục được em rồi!

- Chứ không phải là vì cô không tìm được ai tốt hơn tôi sao?

Isa ngạc nhiên và cau mày nhìn Johnny. Về ngờ nghệch ban nãy của hắn đã tan biến, thay vào đó là nụ cười đắc thắng tự tin trên môi. Nếu như cấp dưới của hắn mà thấy cảnh này, họ sẽ thầm mặc niệm cho người đối diện với hắn, vì Johnny đã tiến vào trạng thái đi săn!

- Liên minh chủ nô quy định rằng, mỗi một công dân của Tòa Thành Trắng chỉ có thể sở hữu tối đa ba nô lệ đến từ bên ngoài tòa thành mỗi năm. Với những chủ nô cao cấp, họ sẽ muốn tìm những nô lệ xinh đẹp trẻ trung, có thiên phú nào đó để về đào tạo thành những nô lệ xuất sắc nhất có thể!

- Tại sao lại phải đào tạo thành nô lệ tốt nhất?

Isa háp tấp ngất lời hắn. Johnny từ tốn cầm ca nước lên nhấp một ngụm.

- Bởi vì số lượng quá ít! Số lượng thấp như vậy thì họ đương nhiên phải tìm một hạt giống tốt nhất có thể, và hiển nhiên, cô không thể nào đáp ứng được điều kiện đó! Tôi không chắc hệ tư tưởng ở đây như thế nào, nhưng tôi khẳng định, phân chia tầng lớp và giai cấp ở Tòa Thành Trắng rất khắc nghiệt, và gái điếm chính là tầng lớp mặt hạng nhất, đúng chưa? Thế nên cô sẽ phải nhắm tới những chủ nô cấp thấp!

Mặt Isa hơi tái đi khi nghe đến đây. Johnny búng tay, giờ lên ngón thứ hai.

- Đối với các chủ nô thứ hạng thấp, họ đúng là thường xuyên ra đó tìm vận may. Nhưng họ tìm nô lệ về để đào tạo thật nhanh rồi đem bán, chứ không cần một phụ tá! Một nô lệ có cá tính và trí tuệ như cô, tôi dám chắc cô bị từ chối không phải một lần đúng không?

Isa cúi gằm mặt không nói gì.

- Tôi không phủ nhận cô có ý định săn giết tôi, rồi sau đó đổi ý khi biết tôi là một chủ nô. Tuy nhiên nghe trộm? Xin thứ lỗi, nhưng tôi rất chắc chắn là phía trên tầng đã được xử lý để đảm bảo âm thanh không có cách nào lọt ra ngoài. Khi tôi bước vào trong căn nhà đó, tôi không nghe thấy bất cứ một tiếng động nào trên đầu mình cả! Không có tiếng kéo cọt của gỗ, tiếng gió rít qua các khe ván, hay thậm chí là tiếng rên rỉ của hai con thú động dục!

Hắn cầm chiếc cốc nước lên, nhấp một hơi cho cổ họng đỡ khô.

- Kể cả hành động ép tôi vào quán rượu cũng không phải là bộc phát! Tôi thấy rõ khi cô bước vào quán rượu cùng với tôi, bởi bàn đã mang sẵn hai vỉa bia ra giống như thể đó là một thói quen vậy! Mùi nước hoa cô xịt cũng là sau khi cô đổi kế hoạch, vì hương thơm của nó rất nồng, chứ không giống như

mùi đã để từ sáng. Tất nhiên cô cũng có thể nói rằng thời gian hành nghề của cô bắt đầu chỉ trước khi cô tiếp cận tôi một lát, có điều đây không phải là tòa án, và tôi cũng chẳng cần bằng chứng để kết luận điều gì.

Johny bình thần nói. Mặc dù mặt hắn vẫn nhẹ nhàng như không có chuyện gì xảy ra, song lưng áo hắn đã ướt đầm mồ hôi rồi. Hắn không quên chính người phụ nữ này đã xử đẹp ít nhất ba kẻ lưu manh có ý định cướp tiền của hắn, và thậm chí còn không để lại dấu vết.

Isa đột ngột giơ hai tay lên! Suýt tí nữa thì Johny đã nhảy bắn lên khỏi ghế, nhưng do quá sợ nên chân hắn không còn nghe sai bảo, thành ra hắn cứ ngồi yên đó.

- Ngài nói đúng thừa chủ nhân tôn kính! Cho dù tôi có áp dụng bao nhiêu phương pháp đi chăng nữa, thì cốt lõi đầu tiên vẫn phải là tìm được một chủ nô chịu lắng nghe câu chuyện của tôi. Mà tôi thì chỉ muốn một nơi yên ổn, chứ nếu như chỉ đơn giản là trao mình cho một gã ấ ơ nào đó, để rồi vẫn bị bán vào chợ nô lệ thì thà tôi bán phứt mình cho Farid còn hơn.

Isa quỳ xuống, hôn lên bàn chân của hắn

- Như vậy, xin giới thiệu lại một lần nữa! Em là Isabella Camera, nô lệ trung thành của ngài!

Johny vội vã nâng cô nàng dậy.

- Tôi là Johny Ouro, chủ nhân mới của cô! Hi vọng chúng ta có thể sống chung tốt đẹp!

- Em cũng hi vọng như vậy!

- Mà còn chuyện này nữa, cô có thể đổi cách xưng hô được không?

Mặt Isa chột nghiêm lại!

- Không thể, thưa chủ nhân! Việc buộc nô lệ xưng hô theo quy tắc sẽ giúp cho chủ nhân không bị đánh mất đi quyền uy của mình trong mắt các nô lệ khác!

- Vậy sao?

Johny ngẫm nghĩ. Isa nói cũng có phần đúng... khoan, đúng chỗ nào! Làm như hắn sẽ theo nghiệp chủ nô không bằng!

- Cô là người đầu tiên tuyên bố trung thành với tôi, vậy nên để tưởng thưởng, tôi cũng sẽ cho cô một số đặc quyền! Chỉ cần cô tôn trọng tôi, thì tôi cũng sẽ tôn trọng cô.

- Em cảm tạ ý tốt của ngài, nhưng nó sẽ làm hại ngài sau này đấy thưa chủ nhân!

Isa vẫn cứng đầu khuyên can. Hết cách, Johny đành lùi một bước.

- Nếu thế, thì khi chỉ có hai ta, tôi cho phép cô gọi tôi là Johny, và tôi sẽ gọi cô là Isa. Đây là mệnh lệnh!

Johny nhanh chóng cắt lời, không cho Isa kịp mở miệng.

- Vâng thưa chủ nhân!

- E hèm?

-... Johny...

- Thế có phải ngoan không!

Trong đầu Johny lại vang lên tiếng của hệ thống!

- Lòng trung thành của Isabella Camera đang tăng lên. Có thể mở khóa thêm càng nhiều thông tin về tình trạng của nô lệ!

Johny quyết định sẽ xem xét chuyện này sau. Giờ hắn không có hứng thú đọc một đồng số liệu!

- Tuy nhiên do cô vẫn phạm lỗi nên tôi sẽ trừng phạt cô!

Isa kéo vạt áo ngực xuống, để lộ ra một phần mông ngực trắng bóc. Cô ta đưa đầu lưỡi màu phấn hồng ra, cạ nhẹ nhẹ lên môi trên.

- Ngài định phạt em như nào đây hả Johny?

Cho dù là thứ đầu đất trong chuyện tình cảm, Johny cũng nghe rõ được ẩn ý đằng sau tiếng ngân dài tên hắn! Hắn nuốt nước bọt, đưa tay chỉ lên bàn.

- Cô sẽ phải dọn rửa hết đồng bát đĩa này! Sau đó từ mai trở đi cô sẽ phải lo hết mọi chuyện nhà cửa bếp núc dọn dẹp! Rõ chứ?!

Isa trẻ nhẹ môi, khiến lòng Johnny ngửa ngửa không thôi!

- Vâng thưa ngài!

- Vậy thì tôi đi ngủ đây, nếu không có việc gì thì đừng gọi!

Johnny ba chân bốn cẳng bỏ trốn khỏi phòng ăn, để lại một Isa sững sốt, rồi cười phá lên.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Hệ thống chủ nô

Buổi sáng hôm sau, tại Liên minh chủ nô, Johnny cùng Isa - lúc này mặc một bộ váy hở vai sundress mát mẻ màu xanh, cùng với một chiếc mũ trắng rộng vành đính lên một chú bướm vàng, đang sánh bước nơi đại sảnh. Bộ này tốn của hắn luôn bốn mươi đồng vàng, được cái nó rất xứng đáng! Chỉ ít khi nhìn Isa, hắn thấy mát hết cả ruột! Điều đó càng khiến hắn tò mò, rốt cuộc trước khi gặp hắn, Isa đã sống như thế nào để rồi phải thành một kỹ nữ như vậy!

- Ông có nghe tin gì không? Lão Tom vừa bị nô lệ giết chết đấy?

- Hà thật sao? Cụ thể như nào?

- Nghe nói lão ta hành hạ con bé quá nên khi lão ngủ, con bé lên vào dùng dao cắt cổ lão xong bỏ trốn, nhưng bị liên minh bắt lại rồi.

Johnny thờ dãi. Việc chủ nô hành hạ nô lệ không phải chuyện hiếm lạ gì, nhưng hiển nhiên, ở đâu có cường quyền, ở đó tất có phản kháng.

Hắn nhìn một vòng. Trụ sở của liên minh là một tòa lâu đài cổ không lồ! Mặc dù liên minh đang trong giai đoạn phát triển cực thịnh, nhưng nó vẫn giữ những kiểu kiến trúc cổ xưa chứ không hiện đại hóa hoàn toàn như Văn phòng địa chính. Trần nhà treo nhiều chiếc đèn chùm pha lê phong cách Trung Cổ, các cửa sổ được trang trí bằng các hình vẽ màu thể hiện hình ảnh thần linh ban phước lành cho con người, thể hiện đặc trưng của bốn thế lực, và ở trên tầng cao nhất, nằm chính giữa, cũng là ô cửa sổ to nhất, là hình ảnh Giáo hoàng trong bộ đồ trắng gang tay, phía sau là những tia nắng lóe lên.

Hắn đang ở khu vực tiếp khách, là nơi các chủ nô trò chuyện trao đổi với nhau. Liên minh kê ở đây rất nhiều những chiếc bàn gỗ tròn cùng với thức ăn nước uống miễn phí bày sẵn. Xa xa về phía bên trái có bày một chiếc bảng điện tử - có lẽ là thiết bị "hiện đại" duy nhất trong căn phòng này, thể hiện điểm tích lũy của các chủ nô. Chiếc bảng được thiết kế bằng công nghệ cao, cho nên mỗi chủ nô sẽ chứng kiến thông tin trên bảng theo góc nhìn và điều khiển thông tin hiển thị bằng suy nghĩ của mình, hoàn toàn không ảnh hưởng tới nhu cầu của chủ nô khác. Giả dụ, một chủ nô nhà Kamra muốn biết điểm của bản thân và điểm của những chủ nô trong nhà Kamra, thì người này sẽ chỉ thấy những thông tin đó, trong khi một chủ nô khác nhà Ouro muốn thấy tất cả thông tin chiếc bảng sẽ hiển thị toàn bộ thông tin đối với chủ nô này. Làm thế nào? Đó là bí mật!

Liên minh phân hạng các chủ nô thành S A B C D F. Trong đó F tương ứng với một vị chủ nô hạng thấp nhất, không có bất cứ danh tiếng gì. Johnny chính là một vị chủ nô hạng F. Danh tiếng của liên minh sẽ khiến cho những kẻ muốn gây sự với một vị chủ nô phải xem xét lại, nhưng cũng chỉ đến vậy thôi! Nếu như chủ nô cậ mình là thành viên của liên minh mà hồ báo với một vị quan chức cấp cao, thì xin chia buồn, hôm sau người phát hiện ra mình đang bị trói ở ngoài Xóm Liều thì cũng đừng có khóc! Tất nhiên Liên minh chủ nô vì mặt mũi sẽ lên tiếng quan ngại một chút, nhưng tuyệt đối sẽ không vì một chủ nô hạng F mà đắc tội với một quan chức cấp cao. Còn nếu như chỉ là dạng cư dân cấp thấp thì chuẩn bị đón nhận lửa giận bão thù từ thế lực hùng mạnh nhất nhì Tòa Thành Trắng đi!

Trên hạng F là D. Ở mức D, chủ nô sẽ được hưởng thêm một số quyền lợi sử dụng thiết bị của liên minh, được chiết khấu khi mua hàng, được phép tham dự các buổi đấu giá tổ chức mỗi tháng. Để trở thành một vị chủ nô mức D, người này cần hoàn thành ít nhất ba nhiệm vụ của Hội, cụ thể là phải huấn luyện được ít nhất ba nô lệ theo yêu cầu nhất định. Chủ nô hạng D sẽ được quyền xin xây dựng hầm ngục, để hỗ trợ huấn luyện nô lệ.

Tiếp đến là hạng C. Hạng C cho phép chủ nô có quyền thuê nhà/mua nhà ở bất cứ khu nào trong tòa thành, trừ khu phố Trắng. Hạng C được hưởng chiết khấu và quyền sử dụng tài nguyên nhiều hơn hạng D, cụ thể là có quyền xây thêm phòng nghỉ cho nô lệ nghe lời để thưởng cho họ.

Từ hạng C trở đi thì bắt đầu xuất hiện hệ thống điểm tích lũy và phân chia thế lực. Số lượng chủ nô hạng C thì không giới hạn, nhưng chỉ có một trăm người xuất sắc nhất mới có thể trở thành chủ nô hạng B. Mỗi lần chủ nô huấn luyện thành công một nô lệ cho Liên minh chủ nô sẽ được cộng điểm tích lũy, làm tốt sẽ được cộng càng nhiều, phạm lỗi thì bị trừ điểm tích lũy. Một chủ nô hạng B tương đương với một quý tộc trong thành, có quyền sai khiến bất cứ chủ nô nào dưới hạng đi làm nhiệm vụ, tất nhiên đó phải là một nhiệm vụ được liên minh phê chuẩn, để hạn chế đấu đá trong nội bộ và đi đót người mới. Một vị chủ nô hạng B sẽ được quyền thuê/mua những ngôi nhà có địa thế đẹp, hiếm, ở gần các khu thượng lưu, khác với hạng C là chỉ được thuê/mua một căn hộ trong các khu vực nhất định. Hàng tháng họ sẽ được hưởng trợ cấp từ Liên minh chủ nô, cũng như được phép tham gia các buổi tiệc thượng lưu khác. Nói chung từ cấp C lên cấp B đúng là một bước lên trời, khác biệt không cần phải nghĩ!

Hạng B có thể được miễn phí một số vật phẩm, được phép xây cất phòng thí nghiệm giả kim thuật để luyện tập phép thuật cũng như chế thuốc. Còn về phân chia thế lực, một thế lực chỉ có tối đa hai mươi vị chủ nô hạng B, cho nên khi một chủ nô đạt hạng C, người này sẽ phải lựa chọn phe phái, sau đó

mới bắt đầu tính toán điểm tích lũy. Một chủ nô có thể tham gia nhiều phe phái, nhưng điểm của mỗi phe sẽ tính độc lập, vậy nên trừ phi chủ nô này bị hoang tưởng hoặc thần kinh, còn lại không ai cố sức làm chuyện dở hơi như vậy. Bắt đầu từ hạng B, chủ nô sẽ được tham gia bầu cử.

Hạng A chỉ có đúng mười người. Một chủ nô hạng A phải được ít nhất một vị lãnh đạo tối cao của một thế lực tán thành, cùng với nằm trong top 10 chủ nô có điểm tích lũy cao nhất. Danh tiếng của vị chủ nô này cũng phải phổ biến trong toàn thành, không cần đến mức người người kính yêu, nhưng chí ít nhắc tới cũng phải biết "À là XX của khu YY đúng không, nghe nói dạo này làm ăn khá khẩm lắm v...v". Chủ nô hạng A tương đương với công tước trong giới quý tộc, có quyền gặp mặt các bộ trưởng, thư ký cấp cao của các thế lực, được dự thính các buổi thảo luận quyết sách của liên minh và Tòa Thành Trắng, được phép thuê nhà trong khu phố Trắng.

Bên cạnh đó, một vị Phó hội trưởng có quyền sử dụng phần lớn tài nguyên của hiệp hội, được quyền đặt ra và phê duyệt các nhiệm vụ, và có quyền mở một cuộc đấu giá bất cứ thời điểm nào. Một thế lực chỉ có tối đa hai phó hội trưởng. Nếu như một thành viên của Ouro muốn trở thành Phó hội trưởng của khu Kamra, vậy thì anh ta/cô ta phải gây dựng mối quan hệ với các lãnh đạo nhà Kamra, sau đó phần đầu trở thành một trong hai chủ nô có điểm tích lũy cao nhất của khu Kamra. Còn nếu không có đủ quan hệ, cho dù một chủ nô hạng B của nhà Cronus có điểm tích lũy lớn hơn Phó hội trưởng khu Bull cũng không thể trở thành hạng A.

Chủ nô hạng A có quyền xin Liên minh chủ nô xây dựng lồng quái vật, dùng để nuôi dưỡng Cthulu, một loại quái vật xúc tu thường thấy ở gần Suong mù. Tại sao lại cần nuôi dưỡng Cthulu? Là vì mặc dù chúng cực kỳ nguy hiểm, nhưng toàn bộ cơ thể Cthulu đều là bảo vật, xúc tu của chúng có thể dùng làm roi da hoặc dây thừng, vây dùng làm giáp, não hạch dùng làm đá năng lượng, móng vuốt rèn thành vũ khí cấp cao, kể cả tinh dịch của chúng cũng có thể đem làm đồ ăn (tất nhiên là chỉ nô lệ mới phải ăn thứ này). Hơn nữa, nếu như có thể ký kết khế ước với Cthulu, và nuôi chúng trưởng thành, thì chúng sẽ là một tấm khiên đặc lực của chủ nô khi đi ra ngoài Xóm Liều "tìm mồi" (Cthulu không được phép xuất hiện trực tiếp trong thành, phải áp tải trong một thiết bị vận chuyển đặc biệt ra ngoài). Có điều như đã nói, Cthulu quá nguy hiểm, cho nên chỉ có từ cấp Phó hội trưởng mới có quyền nuôi dưỡng một con Cthulu.

Hạng S, hay còn gọi là hội trưởng, chính là năm thành viên tối cao. Để trở thành hội trưởng của một khu, sẽ có một cuộc bầu cử được tổ chức nội bộ. Hai vị phó hội trưởng sẽ tiến hành tranh cử, lôi kéo lá phiếu của các chủ nô hạng B trong khu. Người nào có nhiều lá phiếu hơn sẽ trở thành hội trưởng của nhiệm kỳ đó. Mỗi vị hội trưởng có thể làm tối đa hai nhiệm kỳ, tức là mười năm, sau đó sẽ phải nhường lại chức vụ cho người sau. Trong trường hợp số phiếu bầu hòa, thì liên minh sẽ giao cho mỗi vị Phó hội trưởng một nô lệ có tố chất khá giống nhau, sau đó trong thời hạn một tháng, nô lệ của ai xuất sắc hơn, người đó sẽ trở thành hội trưởng.

Cần lưu ý đây là thứ hạng do Liên minh chủ nô áp dụng với riêng các chủ nô. Đối với người bình thường, họ chỉ cần xin chính quyền sở tại để xây dựng công trình mình muốn là được, miễn sao có tiền và không gian.

Johny tiến tới một dãy bàn dài với các ô cửa kính. Hắn được chào hỏi bởi một nữ lễ tân xinh đẹp.

- Liên minh chủ nô xin kính chào quý khách! Xin hỏi quý khách cần dịch vụ gì từ chúng tôi ạ?

- Tôi là Johny Ouro, đến để đóng hội phí theo lịch hẹn. Đây là con dấu của tôi!

Johny chia ra con dấu. Cô nàng tiếp tân mở ra một cuốn sổ nặng trĩu, có gắn những thẻ đánh dấu đủ màu sắc. Lật lật một lúc, cô ta nói.

- Dạ vâng thưa ngài Johny Ouro! Lệ phí hội viên của ngài là một trăm đồng vàng một năm! Đồng thời điều kiện Liên minh đưa ra là ngài phải đào tạo được một nô lệ hạng D- trở lên trong một năm kể từ ngày hôm nay!

Có vụ này sao? Johny chợt nhớ lại cái hôm hai gã tay sai tìm tới hắn. Đúng là có thật!

- Đây là nô lệ của tôi, Isabella. Như vậy tôi đã hoàn thành nhiệm vụ chưa?

- Thưa ngài, nhiệm vụ này nói rằng nô lệ ngài đào tạo ra kể từ khi ngài nộp đủ hội phí. Còn nô lệ này của ngài do tìm được trước đó nên không được tính ạ!

Ặc! Johny đành hỏi tiếp.[a][b]

- Nếu như tôi không hoàn thành được nhiệm vụ thì sao?

- Nếu thế thì Liên minh sẽ tước bỏ danh hiệu chủ nô của ngài, đồng thời chấm dứt mọi bảo hộ của liên minh đối với thành viên Johny Ouro.

Đầu Johny đột nhiên đau như búa bổ!

- Nhiệm vụ khẩn cấp: Duy trì quyền thành viên của Liên minh chủ nô.

- Con cháu của tử tước Tiranly vẫn luôn theo dõi và tìm cách gạt bỏ chủ nhân, bởi trên di chúc tử tước có để lại một phần tài sản cho Johny Ouro. Ngắt nối chủ nhân được bảo hộ bởi Liên minh chủ nô nên họ không dám ra tay, chỉ đành kéo dài thời gian đồng thời gây áp lực để Liên minh loại bỏ chủ nhân khỏi danh sách thành viên chính thức.

- Nhiệm vụ thất bại: Từ vong!

Chết tiệt! Lũ con cháu khốn kiếp! Thằng Johny óc bò! Hắn rửa thắm

- Nhiệm vụ đào tạo nô lệ cho Liên minh có được chấp nhận không?

- Có thưa ngài! Chỉ cần trong một năm, ngài có thể đào tạo ra một nô lệ hạng D-, bất kể là được ủy thác hay tự đào tạo để kinh doanh, ngài đều được tính là hoàn thành nhiệm vụ.

- Tôi muốn nhận nhiệm vụ!

Cô tiếp tân đứng dậy, đưa tay về hướng xa.

- Dạ thưa ngài, hôm nay người trực ban là quý cô Angelika. Ngài có thể nhận nhiệm vụ từ cô ấy ạ!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Amelia (1)

Johnny băng qua khu vực tiếp khách, tiến tới một cánh cửa gỗ. Phía trên cánh cửa có ghi "Angelika". Phía dưới lại ghi "Không tiếp nô lệ". Hấn gõ cửa.

- Mời vào!

Đó là một giọng nữ lạnh lạnh, mặc dù chỉ là một câu mời, nhưng lại khiến người nghe không thể kháng cự.

Johnny bước vào. Đây là một văn phòng nhỏ, chính giữa là một chiếc bàn gỗ đặt các loại hộp đồng. Một người phụ nữ tóc vàng ngồi phía sau chiếc bàn, mặt hướng về phía cửa. Mái tóc vàng của cô được búi thành búi tròn cao phía trên, để ngăn không cho những sợi tóc làm mất tập trung. Angelika rất xinh, thậm chí có thể nói là người xinh đẹp nhất mà Johnny từng thấy kể từ khi bước tới Tòa Thành Trắng đến giờ! Mắt phải của cô bị che bởi một miếng bịt mắt màu đen có thêu hình đầu lâu đặt trên một tấm tơ nhện. Nó khiến cô trở nên thần bí và quyến rũ hơn rất nhiều! Và Johnny để ý thấy cô gái này mặc một bộ đồ lót màu ren đỏ - thế quái nào?!

Angelika là người quản lý của liên minh, bao gồm dàn xếp tranh chấp giữa chủ nô, đánh giá các nô lệ, cung cấp nhiệm vụ và hỗ trợ các chủ nô huấn luyện. Nói cách ngắn gọn, nếu như nô lệ cần giám khảo để đánh giá thứ hạng, thì Angelika chính là giám khảo, nhưng là đánh giá chủ nô. Johnny nhận thấy cô ta giống một con diêm cao cấp hơn là giám khảo! Tốt nhất là hắn nên tỏ thái độ tôn trọng, vì cô ta hoàn toàn có thể ném cho hắn một nhiệm vụ siêu khó!

Làm nhiệm vụ huấn luyện thuê cho liên minh thường được trả công thấp hơn so với giá thị trường, cũng không tăng danh tiếng cho thương hiệu của chủ nô nhiều như khi bán cho cư dân, nhưng đổi lại, liên minh sẽ cung cấp sẵn nô lệ, và ứng trước một khoản tiền cho chủ nô. Ở các cấp độ thấp, chủ nô thường làm nhiệm vụ liên minh để có nền tảng tốt đẹp, khi lên tới hạng C thì bắt đầu đi xây dựng thị trường cho riêng mình. Tại sao? Vì chênh lệch giá nô lệ bán cho liên minh và thị trường ở cấp thấp còn không quá cao, nhưng từ hạng B- trở lên thì liên minh trả giá rất tệ, đúng là ăn cướp giữa ban ngày.

- Xin chào cô Angelika! Tôi là Johnny Ouro, một chủ nô hạng F. Hôm nay tôi đến để nhận nhiệm vụ huấn luyện nô lệ.

- Con dấu!

Kiểu trả lời cộc lốc này khiến hắn rất phản cảm! Thái độ phục vụ giữa tiếp tân với quản lý tại sao lại khác nhau quá vậy!

Angelika liếc con dấu một chút, sau đó tiện tay rút ra một bộ hồ sơ lia lên mặt bàn.

- Vừa khéo! Đây là một nô lệ liên minh vừa bắt được hôm nay. Cậu chỉ cần huấn luyện cô ta trở thành một Người hầu cấp D- là được. Giá tiền sẽ dựa trên chất lượng và tốc độ. Thời hạn tối đa là chín mươi ngày.

Một lí do khác khiến liên minh không được hoan nghênh ở cấp cao, là bởi họ trả theo công thức cố định. Nô lệ đạt cấp D- là D-, cho dù chỉ thiếu một điểm để thành D+ cũng là D-, mà giá của D- thì kém hơn D+ là cái chắc rồi. Trong khi nếu bán ở ngoài, chủ nô hoàn toàn có thể thương lượng giá với người mua.

Johnny có một linh cảm xấu. Đừng bảo trùng hợp thế nhé!

Hắn mở hồ sơ ra. Trong hồ sơ là hình ảnh một cô gái với mái tóc hồng. Không quá xinh, chỉ gọi là phổ thông thôi! Nhưng cái khiến hắn chú ý nhất là ở cuối hồ sơ có ghi"

- Nô lệ đã giết chết chủ nô Tom sau đó bỏ trốn, nhưng bị cảnh vệ bắt lại được!

Đồng thời, ở mục sức khỏe, hắn nhìn thấy "người có nhiều vết đánh đập", "thần trí không tỉnh táo", "sức khỏe kém".

- Thật vớ vẩn! Làm sao tôi có thể huấn luyện một nô lệ như thế này? Chẳng phải giết chết chủ nô là một tội danh lớn, sẽ bị tử hình tại chỗ sao?

Johney giận dữ hỏi. Hắn biết rõ ở thế giới này, luật pháp bảo vệ chủ nô rất chặt! Hành động "ngả ngớn" của hắn với Isa, nếu như bị phát hiện, thì Isa hoàn toàn có thể mất đầu như chơi!

- Đối với nô lệ thông thường là vậy! Nhưng nô lệ này thuộc về một chủ nô, tức là gián tiếp thuộc về liên minh, cho nên chưa cần áp dụng điều luật đó. Đối với nô lệ của liên minh, chúng tôi thường thử tái sử dụng một vài lần, nếu như cảm thấy chi phí đào tạo lớn hơn giá trị, thì lúc đó mới đưa nô lệ này đi lò mổ. Giờ cậu có nhận hay không? Theo quy tắc, một chủ nô một ngày chỉ có một lần nhận nhiệm vụ. Nếu cậu từ chối thì ngày mai quay lại đây, tôi sẽ cho cậu một nhiệm vụ khác.

Johney bắt đầu cân nhắc. Mặc dù nô lệ có thuộc tính hơi kém chút, nhưng nhiệm vụ này cũng đơn giản. Nếu như ngày mai quay lại mà nhận nhiệm vụ đào tạo Diễn viên, Thủ cung hay Phù thủy thì hắn không có cách nào hoàn thành được trong đúng hạn cả. Hơn nữa, hắn còn phải hoàn lại tiền cho Bara nữa.

- Được rồi, tôi nhận! Đưa tôi đi gặp chủ nô lệ đó nào!

Amelia là một cô gái nông thôn chân chất. Nhà cô không giàu có gì, nhưng cũng đủ ăn. Cô biết mình không thông minh lắm, nhưng không sao cả, cô chịu khó, và biết thân biết phận.

Ở thế giới này, không có khoa học hay phép thuật gì cả. Xã hội mới chỉ dừng lại ở thời phong kiến. Nếu như không có gì thay đổi, cô và Jason sẽ cưới nhau vào năm sau. Jason là một chàng trai tốt. Anh rất khỏe, có thể cày cấy thửa ruộng liền, trong khi bố cô chỉ cày có một thửa ở nhà đã than trời than đất.

Amelia không ưa bố mình. Ông chỉ biết uống rượu và đòi hỏi này nọ.

- Amelia, em đang nghĩ gì thế?

Jason khua khua tay trước mặt cô. Họ đang nằm dài trên cánh đồng lúa mì chín vàng. Những bông lúa trĩu nặng, rủ lên chiếc váy nâu đen bạc màu của Amelia.

Dưới ánh nắng chiều, nụ cười của Jason như bừng sáng lên.

- À, xin lỗi anh. Em lại ngây người rồi.

- Ha ha không sao, thiên thần bé nhỏ của anh. Những lúc ngẩn người thế này trông em thật sự đáng yêu đấy!

- Anh này!

Amelia ngượng ngùng đắm yêu Jason một cái. Cô biết mình không được đẹp như Alice nhà bên, nhưng ngực cô to hơn, và cô khỏe hơn. Lấy một con bé đẹp để về để làm gì khi cô vừa có đáng người tốt hơn, vừa có thể làm vườn phụ giúp anh?

- Anh nghĩ kỹ rồi, Amelia à. Có lẽ chúng mình nên cưới nhau luôn đi!

- Ồ... dạ... nhưng mà...

- Suyt!

Anh đặt một ngón tay lên môi cô. Ngón tay anh thật ấm áp.

- Bố anh tính chia cho anh một thửa vườn ở cạnh con kênh. Đó là một miếng đất màu mỡ. Chúng ta sẽ không cần phải vất vả chăm bón nhiều, cuối vụ thu hoạch, sau khi nộp thuế xong, phần hoa màu còn lại dư sức nuôi sống cả gia đình mình. Anh không muốn chờ đợi nữa, Amelia à! Anh yêu em, và em cũng yêu anh. Tại sao lại phải để tình yêu chờ đợi nhỉ?

Trong mắt anh rực lên ngọn lửa tình yêu.

- Em...em...

Cô chưa kịp trả lời, thì làn Sương mù ập tới. Nó lạnh lẽo, tăm tối kinh khủng. Cô không nhìn thấy bất cứ thứ gì ngoài sương mù.

- Jason? Anh ở đâu?

- Amelia? Amelia?

Anh tóm được bàn tay cô. Cả hai ôm chặt lấy nhau.

- Jason! Em sợ quá!

- Không sao Amelia! Có anh đây rồi! Nắm chặt lấy tay anh nhé! Chúng ta phải về nhà! Làn sương mù này thật là cổ quái!

Cô gạt đầu. Có thứ gì rất lạ thường. Những sợi lúa mì đâu cả rồi?

Chợt Jason dừng lại đột ngột. Mặt Amelia đập phụp lên tấm lưng rắn chắc của anh.

- Sao thế Jason?

Jason không trả lời. Anh run bần bật. Amelia ngẩng đầu lên.

Phía trước họ là một con quái vật khổng lồ. Mặt nó to bè, không có mũi, hàm dưới thay vì là quai hàm, lại là những chiếc xúc tu to bằng bắp đùi cô, ngoe nguẩy trong không trung. Thân hình nó dù bị sương mù che phủ nhưng cũng không thể giấu được sự đồ sộ kèn cang! Hai con mắt đỏ rực sáng lờ lờ nhìn chòng chọc vào họ.

- A a a...

Jason hét lớn, đẩy cô về phía con quái vật, sau đó chạy thục mạng về hướng ngược lại.

- Jason?

Có gì đó trong cô tan vỡ. Cô nhìn về phía bờ lưng vững chắc đó, bờ lưng đã từng bảo vệ cô khỏi sự trêu chọc của đám trẻ con, bờ lưng đã từng là chỗ dựa của cô khi cô đau buồn.

Những chiếc xúc tu lao ra từ sương mù, cuốn lấy cô.

Bất chợt, những luồng sáng xuất hiện. Những chỗ luồng sáng quét qua, xúc tu đứt lả tả, bốc khói đen nghi ngút. Con quái vật co rúm, vằn vẹo vì nỗi đau, sau đó rút lui vào trong sương mù.

Amelia rơi xuống mặt đất.

- Ê, có hàng mới này này! Mang về cho sếp đề! Hi vọng con này còn trinh, như vậy anh em mình sẽ có thêm tiền!

Bóng tối bắt tận bao phủ lấy Amelia.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Amelia (2)

- Dậy mau con điếm!

Có cái gì đó đập mạnh vào bắp tay Amelia.

Cô tỉnh lại, thấy mình đang ở trong một căn phòng chật hẹp, xung quanh là rất nhiều cô gái giống mình. Lớn có nhỏ có, già trẻ đủ cả. Một số có những bộ phận kì dị như tai mèo, đuôi cáo v...v

Tất cả bọn họ đều bị lột trần, hoặc đứng hoặc ngồi co ro, dựa vào tường. Một số la hét những thứ tiếng Amelia không hiểu, một số khác thần thờ không còn sức sống.

Chợt Amelia thấy lạnh lạnh, cô nhìn xuống. Quần áo của cô cũng đã bị lột đi, để lộ ra cả những bộ phận nhạy cảm. Một nỗi ngượng ngùng khủng khiếp tràn vào óc Amelia! Cô co quắp người, cố gắng giấu đi cơ thể mình, đồng thời hét toáng lên.

- Hết cái gì mà hết, đồ điếm thôi! Đứng dậy!

Giọng nói thô lỗ ban nãy xuất hiện, và tóc Amelia bị nhấc ngược lên. Quá đau đớn, cô đành ngừng che cơ thể, nhanh chóng đứng dậy.

Đó là một gã da đen môi dày. Trên cặp môi thâm sì như miếng thịt trâu của hắn là hai chiếc khuyên vàng găm thẳng vào môi, nổi bật lên trên cái màu da đen bóng nhẫy mồ hôi. Người gã cuộn cuộn cơ bắp, và một cánh tay đầy cơ bắp đó đang nắm chặt mái tóc hồng của cô.

- Đi mau con điếm! Bọn tao không có thời gian cả ngày đâu!

- Đây là đâu? Xin hãy cho tôi về nhà! Đừng đánh tôi!

Hắn không nói nhiều, tiếp tục nắm tóc Amelia lôi đi xềnh xệch giữa bao nhiêu người. Cô cố gắng cào cào cánh tay hắn, hồng thoát ra, nhưng tay hắn

cứng như thép nguội. Cô cảm tưởng như da đầu mình sắp nứt ra vậy!

- Đứng yên chỗ này!

Gã da đen đẩy Amelia vào một buồng, sau đó lôi ra một chiếc vôi cao su. Nước cao áp từ chiếc vôi đập mạnh vào người Amelia, tẩy đi những vết bẩn.

- A a a a a...

Amelia hét lên đau đớn. Sức nước thật là khủng khiếp! Cô cố gắng bỏ trốn, chạy vào góc tường, nhưng con rồng nước trắng xóa vẫn không tha cho cô. Nó tiếp tục lê chiếc lưỡi đau rất lạnh buốt lên từng thớ da thịt của cô, liếm sạch đi những vết bùn đất.

Sau một vài phút dài như vô tận, gã da đen tắt nước đi. Amelia lúc này sưng nước, thoi thóp thờ trong góc tường. Người cô đau nhức không thể tả. Nhưng gã không cho cô nghỉ. Gã xốc lấy hai nách của cô, lôi cô về căn phòng cũ. Hai bàn tay hộ pháp của hắn không quên nhào nặn ngực của cô. Amelia muốn vùng vẫy, nhưng cô không cử động nổi. Vôi nước vừa rồi đã đánh tan toàn bộ sức lực khỏi cô rồi!

- Mẹ kiếp, nếu như không phải vì gái trinh có tiền cao hơn thì tao đã dè mảy ra ngay tại đây rồi, con điếm!

Tên da đen nói xong, quăng cô vào căn phòng chứa, rồi đóng cửa lại.

Amelia co ro dưới sàn nhà. Nỗi đau thể xác không thể so được nỗi đau tinh thần cô đang phải trải qua. Tùi nhục, xa lạ, và phản bội! Hình ảnh Jason ném cô về phía sau in đậm trong tâm trí người con gái tội nghiệp. Nước mắt cô trào ra.

Nỗi đau cùng sự mệt mỏi đánh úp lại, cùng với bóng tối bất tận.

- Xin chào tất cả các quý ông quý bà đã tham dự phiên chợ nô lệ ngày hôm nay. Tôi là Farid, người bạn quen thuộc của tất cả mọi người đây.

Gã đàn ông có gương mặt đê tiện, mắt tam giác, mũi chuột, mặt đầy tàn nhang, cùng với mái tóc uốn lộn màu tím đang hét lên the thé trên sân khấu. Phía dưới hắn là đám đông reo hò. Họ là những chủ nô, hoặc cư dân của Tòa Thành Trắng, túi rủng rinh những đồng vàng, sẵn sàng ném ra để quyết định số phận của các sinh mạng khốn khổ đang đứng phía sau tấm màn nhung màu đỏ kia.

- Giờ thì không làm mất thời gian của mọi người nữa! Đây là mẻ nô lệ của ngày hôm nay!

Chiếc màn nhung từ từ được kéo lên. Amelia bị ánh nắng làm chói mắt. Nỗi xấu hổ và căm tức bao trùm khắp toàn thân cô! Amelia cùng mười cô gái khác và bốn tay đàn ông bị xích chặt tay chân, trần truồng trước ánh mắt của hàng trăm con người. Họ tham lam nhìn ngắm từng phần cơ thể Amelia, xì xào đánh giá "ngực con này to hơn" "con kia thâm quá", "bé này múp thật". Những tiếng nói đó xoáy sâu vào linh hồn cô, đau đớn đến tận xương tủy!

Farid lôi từng nô lệ một lên phía trước cho mọi người nhìn rõ hơn, xoay họ vòng vòng từ đầu đến chân, thậm chí cả những bộ phận nhạy cảm cũng không được tha. Đám đông ở dưới hô giá, đấu đá lẫn nhau, và vui vẻ lôi nô lệ đi trong khi Farid lê chiếc lưỡi dài dẹt trên.

Amelia bị bán cho một lão già tóc bạc. Lão đeo một cái kính gọng to tổ bố, để ria trên - cũng đã bạc màu. Người lão nhỏ thó, nhưng rất chắc. Có vẻ hồi trẻ lão đã từng là một người lao động chân tay. Lão nắm lấy sợi dây nối tới chiếc vòng đeo trên cổ Amelia, dắt cô đi giữa phố như một người chủ dắt chó đi dạo.

Amelia cứ đi, đi mãi, trong sự soi mói và xì xào của đám đông. Đầu óc cô mụ mị đi, vì nắng, vì nhục nhã. Cuối cùng lão ta cũng dừng lại trước một cánh cửa.

- Đi vào đi cô bé!

Giọng lão già hơi khàn.

Amelia bước vào. Đó là một căn nhà nhỏ. Đồ đạc không có nhiều, cho thấy chủ nhân của chúng cũng không giàu có gì. Lão già bật đèn lên, sau đó đẩy cô ra giữa nhà. Lão đi vài vòng xung quanh cô, nhìn ngắm kỹ càng từng bộ phận, đánh giá cô như tay lái đánh giá một con lợn sề.

- Cũng tạm tạm! Tên cô là gì?

Amelia không muốn trả lời. Cô khóc, sụt sịt.

- Thưa ông, xin ông hãy tha cho con! Hãy cho con về nhà!

Thông thường, một người khi nghe thấy tiếng khóc của con gái, không ít thì nhiều cũng thấy mềm lòng. Làm sao? Đó là đặc quyền của phụ nữ, đàn ông muốn thì tự cung đi!

Nhưng lão già không phải là người bình thường. Lão ta rất tức giận khi bị ngó lơ. Lão nắm lấy tóc của cô, đẩy mặt cô vào sát mặt mình, hét lên.

- Khốn kiếp! Bây giờ tao là chủ nhân của mày! Từ giờ trở đi tao nói cái gì mày phải làm cái đó! Nếu không tao sẽ đánh mày, hiểu chứ? Tên mày là gì?

Mắt cô ngập nước. Sự sợ hãi lan tỏa bóp nghẹt trái tim cô.

- Thưa ông, tên con là Amelia.

- Phải gọi tao là chủ nhân!

Lão tát Amelia một cú trời giáng. Mắt cô hoa lên. Miệng cô cảm thấy cái gì đó ngọt ngọt.

- Tao mệt rồi, giờ mày đi vào nhà tắm phục vụ cho tao nhanh lên!

Amelia run lên. Đủ lắm rồi! Dù lão trước kia có khỏe như nào, thì giờ lão cũng chỉ là một lão già mà thôi!

- Không!

- Gì cơ?

Lão già có vẻ không tin vào tai mình.

- Tôi bảo không!

- Á à mày giỏi lắm con ranh!

Lão rút dây thắt lưng ra vạt cô. Cảm giác nóng rát đau đớn lần lên trên cánh tay nhỏ nhắn của Amelia. Cô vùng lên, lao vào lão. Nhưng ngoài dự kiến của Amelia là, lão già đứng rất vững, tựa như một cây cột đình. Cô cố hết sức, nhưng chỉ đổi lấy từng tiếng cười lạnh.

Chiếc thắt lưng vạt thẳng lên lưng cô, để lại từng vết hằn đỏ rực sưng tấy. Amelia gào khóc, cố gắng dùng tay che mặt và người, nhưng chiếc thắt lưng vẫn khéo léo vạt trúng bụng, ngực và đùi cô.

- Cho mày lì! Cho mày chống đối! Cho mày cãi!

Mỗi lần lão hét, là một lần chiếc thắt lưng vạt xuống, và cũng là một lần Amelia run lên. Cô không chịu thua, nhào tới, dùng móng tay cào cào lão.

- Ha ha, con mèo cái này dữ tợn quá nhỉ? Để tao cho mày biết ai mới là chủ!

Đôi bàn tay cứng như gong kim của lão tóm chặt lấy tay cô, đè cứng cô xuống nền nhà. Mặt lão đối diện với cô. Trong mắt cô, lão nhìn thấy sự sợ hãi nhưng lại ẩn ẩn chút ngoan cường. Lão nhếch mép cười.

- Nãy giờ vận động kịch liệt, thằng em của tao cứng quá rồi! Tao phải xả lũ mới được.

Lão lấy thắt lưng trói chặt tay Amelia lại, mặc cho cô vùng vẫy, nguyên rủa lão. Sau đó lão lật úp cô xuống đất.

- Gào nữa đi con điên! Gào nữa đi!

Lão thúc liên tục vào người cô, bất kể Amelia có sẵn sàng hay không. Amelia khóc, nhưng quyết không một tiếng nào. Cô cắn chặt môi, đến tứa cả máu ra.

Khi đã thỏa mãn, lão bỏ mặc cô nằm đó, tay vẫn trói ngoặt ra đằng sau, người run bần bật.

Amelia nằm đó, mê man, tuyệt vọng, một tiếng? Hai tiếng? Cô không biết, chỉ biết là cô tỉnh lại khi lão ta ngồi chồm hổm trước mặt cô, tay cầm một miếng thịt khô. Lão chia nó ra trước mặt cô.

- Muốn ăn không?

Amelia đói, rất đói. Từ hôm qua đến giờ cô chưa từng ăn một thứ gì. Cô cần năng lượng.

- Muốn ăn thì gọi tao là chủ nhân!

- Vâng...vâng, chủ nhân!

Amelia hơi vấp một chút. Môi cô vẫn còn đau.

- Ngoan lắm! Nếu như mày nghe lời, đây là phần thưởng! Còn nếu mày chống đối, thì tao sẽ đánh mày. Hiểu chứ?

- Vâng, thưa chủ nhân!

Lão gật đầu thỏa mãn, cõi thắt lưng khỏi tay cô, rồi trở về phòng ngủ. Lâu rồi thằng em lão mới được ăn mặn. Lão không muốn đốt tiền vào nhà thổ, tiền đó đủ ăn trong mấy ngày đấy.

Hai tay của Amelia tê rần vì bị trôi quá lâu. Phải mất một lúc cô mới điều khiển được hai cánh tay. Cô chop vội lấy miếng thịt, nhai ngấu ngiến. Thịt rất cứng, vị thì kinh khủng, nhưng Amelia vẫn cố gắng ăn. Cô dùng sức quá mạnh, khiến cho vết thương ở môi vừa mới kết vảy lại bật máu.

Chợt Amelia dừng lại. Nước mắt cô tuôn rơi. Cô cứ ngồi đó, trước ánh lửa bập bùng, hai vai run nhè nhẹ.

Nhưng rồi cô hít sâu, giống như quyết định một điều gì đó, rồi ngấu ngiến tiếp miếng thịt. Thịt không nhiều, cho nên dù rất cứng, Amelia cũng chỉ mất vài phút là ăn hết.

Cô đứng dậy, bước về phía nhà tắm. Trong bồn vẫn còn nước. Amelia không hiểu cách dùng những thiết bị bóng lóa kia, cho nên cô đành dùng thứ nước trong bồn để rửa mặt. Vết thương đau rất khi cô chạm phải, càng củng cố thêm quyết tâm của cô.

Tẩy rửa xong, cô đi về phía nhà bếp. Căn nhà khá nhỏ, cho nên Amelia cũng không sợ lạc đường. Bếp có rất nhiều dụng cụ mà cô không hiểu, nhưng không quan trọng, cô chỉ cần hiểu dao là cái gì.

Cần phải chờ thêm một lúc, cho lão già ngủ say!

Cô lẳng lặng ngồi trong bếp. Ý nghĩ về việc cô sắp làm khiến cô sợ hãi. Mẹ cô dạy... đẹp đi. Giờ chỉ còn mình cô ở đây. Cô phải tự chăm sóc cho bản thân.

Amelia nhớ lại trận đòn, nhớ lại vụ hãm hiếp.

Cô rút dao ra khỏi khay, nhẹ nhàng bước về phía phòng ngủ lão già. Cô nín thở, nhón chân, từ từ đẩy cửa. Không có âm thanh gì phát ra!

Bên trong phòng, qua ánh trăng lờ mờ vắt qua ô cửa sổ, cô thấy lão già đang nằm dạng tè he, chân gối vương vãi, miệng ngáy khò khò. Bụng lão nhấp nhô rất đều, chứng tỏ lão đã ngủ say. Cô rón rén bước lại gần, giấu lưỡi dao sau lưng.

Cảm giác tội lỗi lại trào lên. Không! Đừng làm thế Amelia! Giọng nói thánh khiết vang lên trong nội tâm cô. Nhưng một giọng nói khác, khàn khàn, át đi tiếng nói đó.

- Tao là chủ nhân của mày!

- Gào đi! Gào nữa đi!

Ánh mắt của Amelia tràn ngập căm thù. Cô giơ cao lưỡi dao, đâm một cách dứt khoát xuống ngực lão già. Lão trợn to mắt, nhìn trừng trừng vào Amelia, sau đó nhìn về phía ngực. Máu đỏ đã nhuộm ướt đầm chiếc áo ba lỗ.

- M...mày...

Lão đã chết.

Amelia ngã sõng xoài xuống dưới đất. Cảm giác thư thái, nhưng kinh tởm lan tỏa khắp cơ thể cô. Ánh mắt kinh hoàng của lão ta in đậm trong trí óc Amelia, như muốn hỏi "tại sao?".

Dạ dày cô cuộn trào. Cô nôn hết bữa tối ra - chỉ là mấy dẻ thịt khô, và nước chua. Nhưng cảm giác nôn nao vẫn không chấm dứt. Cô tiếp tục nôn khan thêm một lúc nữa, sau đó chạy vội vào nhà tắm.

Trong gương, cô thấy hình ảnh một người con gái tóc tai rối bù, người lấm lem vết bẩn và máu, ánh mắt điên dại như một con ác quỷ đến từ địa ngục, đang nhìn chăm chăm vào mình. Cô sợ hãi, ngã ngửa ra đằng sau. Amelia dùng chân trượt về phía tường, cố gắng tránh xa khỏi chiếc gương.

"Đó là mình sao?"

"Đó là mình!"

"Mình đã giết người!"

"Mình đã tự tay tước đoạt đi một sinh mệnh"

Lại một lần nữa, Amelia khóc. Cô vòng hai tay qua chân, úp mặt vào đầu gối khóc. Không gian, thời gian trở nên nhạt nhòa vô nghĩa.

Một lúc lâu sau, Amelia cảm thấy khá hơn. Cô dùng phần nước lạnh ngắt trong bồn để rửa mặt mũi cho tỉnh táo. Những vết lằn vẫn nhưng nhức, nhắc nhở Amelia rằng mọi chuyện không phải là một giấc mơ, rằng cô đã bị lạc tới thế giới này, đây là một nô lệ... và đã giết người.

- Mình phải bỏ trốn thôi!

Cô thầm nghĩ. Họ sẽ giết cô mất!

Cô vội vàng chạy khỏi phòng tắm, lao ra phòng khách và kéo tay nắm cửa. Đón chờ cô không phải là tự do, mà là một cơ thể rắn chắc!

- Ô, sao nô lệ của lão Tom lại... Bắt lấy cô ta!

Tay lính hét lớn. Một gã đồng bạn của hắn túm được cẳng tay cô, kéo giật ngược về. Amelia ngã.

- Chúng mày theo tao vào kiểm tra nhà! Mày, mày, canh giữ nó!

Họ nhốt Amelia vào một căn buồng tối, nhỏ hẹp. Bóng tối vô tận nuốt chửng lấy cô.

Cô tự cười, tự khóc, la hét om xòm, xong lại khóc. Đây là hình phạt cô phải chịu vì giết người. Cô sẽ vĩnh viễn bị địa ngục đọa đầy.

Amelia thiếp đi lúc nào không hay. Trong cái bóng tối vô tận đó, Amelia lạc lối. Cô không biết mình đang đi lên hay đi xuống, đang đi thẳng hay vòng tròn nữa. Mà cô còn là người hay không cô cũng không biết...

Chợt một luồng ánh sáng chói lòa phá tan cái nhà ngục tăm tối đang giam giữ cô. Giống như Thượng đế nói "Phải có ánh sáng", và từ màn đêm bất tận, ánh sáng xuất hiện, chiếu rọi vạn vật, đem lại sự sống. Amelia hé mắt. Cô đang quen với bóng tối, ánh sáng trực tiếp khiến Amelia ứa lệ.

Và trong cái ánh sáng hi vọng đó, cô thấy một chàng trai, trẻ, gầy gò, nhưng cười một nụ cười tỏa nắng. Giống như nụ cười của Jason.

Anh chìa tay ra trước mặt cô.

- Xin chào Amelia! Tôi đến để đưa cô ra khỏi địa ngục đây!

Anh là thiên sứ sao? Thiên sứ thật là đẹp! Đầu óc Amelia đặc sệt, mù mờ.

Nhưng rồi cô vẫn nắm lấy bàn tay anh. Nó không to, nhưng rất mềm mại!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Amelia (3)

Thiên sứ cời chiếc áo choàng đỏ và khoác lên người cô. Chiếc áo choàng mỏng, không thể cản nổi cái lạnh của nhà tù, nhưng không hiểu sao cô thấy rất ấm áp.

Anh dắt cô rời khỏi nhà tù, dắt cô qua một căn phòng rộng lớn rất nhiều người. Cô cứng người, những ký ức tồi tệ ủa về.

Bất chợt cô thấy bàn tay mình bị siết chặt. Anh quay lại, mỉm cười với cô.

- Không sao đâu! Theo tôi nào!

Giọng anh tràn ngập từ tính và đầy ma lực, giống như một thứ thuốc phiện ngọt ngào. Cô như một con thiêu thân, dù biết rằng lao tới ánh sáng là phải chết, nhưng vẫn không ngần ngại bay đến.

Anh đưa cô tới trước một con thú bằng kim loại. Nó có hình hộp, bay lơ lửng giữa không trung, hai mắt nó mở to nhưng lò dò không có ánh sáng. Anh mở miệng nó ra và nhẹ nhàng kéo cô vào.

Con thú êm ái bay trên không trung, đưa bọn họ đến một nơi mà Amelia không biết, và cô cũng không quan tâm. Cô thấy chán nản, tuyệt vọng, và không hiểu lý do để tiếp tục sống nữa.

- Này, Amelia? Cô đang ở cung trăng nào vậy? Về lại mặt đất với tôi nào?

Ồi, sao mà quen thuộc đến vậy? Cô bật khóc.

Anh có vẻ bối rối, không hiểu tại sao cô lại khóc. Anh chỉ biết đặt tay lên đầu cô vỗ vỗ, giống như Jason từng vỗ.

- Đừng khóc nữa nào! Đừng khóc nữa! Quá khứ là quá khứ, tôi không biết cô đã phải chịu những gì, nhưng giờ cô an toàn rồi. Mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp hơn thôi!

Cô càng khóc dữ hơn. Nhưng lần này cô không thấy tuyệt vọng. Lần này cô thấy thanh thản.

Anh để cô tựa đầu vào vai mình. Ở trong lòng anh, cô cảm thấy an toàn. Jason cũng đã từng ôm cô như vậy. Nhẹ nhàng, đầy tình cảm!

Chợt con thú dừng lại, há miệng.

- Nào nào, đừng khóc nữa Amelia! Chúng ta đến nơi rồi, xuống xe đi! Cô định giặt luôn chiếc áo này của tôi à!

Anh vỗ vỗ lưng cô.

Cô bật cười, không hiểu vì sao. Nhưng cô cũng ngừng khóc.

Anh dắt cô xuống... gì nhỉ, anh gọi là xe? Họ bước vào nhà, đó cũng là một căn nhà nhỏ như căn nhà của lão già đó. Nhưng trong căn nhà này, cô cảm thấy có sự khác biệt. Chỉ là cô không hiểu sự khác biệt đó là gì.

- Isa, đưa cô ấy đi tắm rửa đi!

Giờ cô mới nhận ra có một người nữa đồng hành với họ. Đó là một người phụ nữ xinh đẹp, nhưng hơi già. Cô ấy có mái tóc màu hạt dẻ, xoăn xoăn, rủ xuống đến ngực. Cô cảm thấy vô cùng tự ti khi đứng cạnh người phụ nữ này. Cô ta đẹp hơn, đáng chuẩn hơn, mặc đồ cũng đẹp hơn.

Người phụ nữ ấy mỉm cười, một nụ cười thân thiện, sau đó nắm lấy tay cô và dắt về phía phòng tắm. Bàn tay cô ta có nhiều vết chai, nhưng không phải chai kiểu làm nông.

Cô bước vào phòng tắm. Isa ra hiệu cho cô ngồi xuống chiếc bồn, sau đó vận vận một cái vòng. Amelia giặt mình khi thấy nước chảy ra từ chiếc vòi sắt, nhưng Isa ấn nhẹ vai cô.

- Không phải sợ, em gái! Nó chỉ là nước thôi.

Cô quan sát chiếc vòi thêm một chút, và khi xác nhận đó chỉ là nước ấm, cô thả lỏng người. Áp lực từ những ngày vừa qua khiến thần kinh cô căng cứng, dường như muốn tan vỡ đến nơi rồi. Chợt Amelia cảm thấy xót xót. Nước chạm vào những vết roi, bóng rât.

- Thật nhẫn tâm!

Isa cau mày, vuốt nhẹ những vết roi trên người cô.

- Mặc dù hơi xót, nhưng em hãy cố chịu! Chị phải rửa sạch vết thương, nếu không em sẽ bị nhiễm bệnh mà chết đấy!

Amelia nhớ tới những câu chuyện kể về các thợ săn đi rừng bị sói cắn, họ không chết vì sói, mà chết vì những con sói kì lạ trong vài ngày sau đó. Có cái gì đó mách bảo Amelia nên tin lời người phụ nữ này. Cô cần rằng, để cho Isa dùng nước và một miếng bánh thơm thơm xát nhẹ lên vết thương. Con đau không lớn, nhưng nhói nhói và kéo dài.

Sau khi đã tẩy hết vết bẩn trên người cô, Isa bảo cô ra khỏi bồn và ngồi lên một chiếc ghế. Chị ta lấy ra một chiếc lọ, đổ một ít dịch nhờn ra hai bàn tay, thoa lên thành bọt trắng xóa thơm phức, sau đó ra hiệu cho cô cúi đầu.

Kỹ thuật xoa bóp của Isa thật là đỉnh. Cái cách chị ta gỡ đầu, vuốt, nắn, bóp, ấn lên da đầu Amelia khiến cô cảm thấy vô cùng dễ chịu. Nhưng mà cái bọt trắng roi vào mắt thì rất cay!

Sau khi tắm xong cho Amelia, Isa đưa cho cô một chiếc váy trắng. Chất liệu của nó khá thoáng, và nhẹ nhàng, dù hơi hờ hang. Amelia vui vẻ mặc chiếc váy vào, hở một chút vai và cánh tay còn hơn là trần truồng.

Isa đưa cô ra phòng khách. Anh đang đợi cô ở đó. Mà cô vẫn chưa biết anh tên là gì.

- Xin chào Amelia! Xin tự giới thiệu, tôi là Johny Ouro, một vị chủ nô, giống như người chủ cũ của cô.

Không thể nào? Amelia bàng hoàng. Những cảm xúc bất an hiện lên trên gương mặt cô.

Johny mỉm cười, chờ cô tiêu hóa hết quả bom tấn đó.

- Thế nhưng, khác với các chủ nô khác, họ chỉ coi nô lệ như cô là đồ vật. Còn tôi, tôi coi cô như con người, có tâm tư tình cảm trí tuệ.

Không để cho Amelia phản hồi, Johny nói tiếp.

- Không có cách nào thay đổi số phận của cô nữa rồi Amelia. Từ thời điểm cô bị lạc vào thế giới này, số phận của cô đã xác định: hoặc chết, hoặc trở thành nô lệ. Nếu như cô là đàn ông, thì có lẽ với tài năng xuất chúng, sẽ có một dòng họ nhận cô. Nhưng thật đáng tiếc, phụ nữ ở thế giới này có thân phận thấp hơn đàn ông.

- Xin anh, xin anh hãy đưa tôi trở về nhà! Đúng vậy, chẳng phải còn một cách đó sao, thưa anh? Xin anh...

Anh nhìn cô đầy thương cảm, tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lên đầu cô. Cô không kháng cự.

- Tôi rất tiếc, Amelia. Nhưng Tòa Thành Trắng không có khả năng di chuyển trong Sương mù - nó ném cô đến đâu thì cô sẽ đến đó. Hơn nữa, không có

ai biết thế giới của cô là gì... vậy nên việc đưa cô trở về là bất khả thi.

Kế tiếp, Johnny giải thích cho cô về quy tắc sinh tồn ở thế giới này, về việc người dân coi những người như cô - nô lệ như cỏ rác, và luật lệ hoàn toàn ủng hộ những người như anh. Kẻ nào dám vi phạm luật, sẽ chỉ biết rước lấy sự trừng phạt.

- Một nô lệ, đặc biệt là một cô gái đơn độc, không có cách nào sinh tồn trong nội thành. Còn nếu như ra ngoại thành? Ngoài đó thậm chí còn không có luật, đến các chủ nô cũng không muốn ra đó làm gì. Nếu như cô bỏ trốn, trong trường hợp may mắn, cảnh vệ sẽ nhận ra huy hiệu của tôi, và trả cô về. Còn trường hợp xui xẻo, tôi đã nói ở đây có bọn người thú chưa nhỉ?

Amelia yên lặng lắng nghe Johnny giải thích. Mặc dù nội dung của chúng rất nặng nề, nhưng cách Johnny trình bày chúng khiến cô không phản bác được. Có một sức hút tỏa ra từ anh khiến cô không thể cưỡng lại.

- Mọi chuyện không tệ đến mức đó đâu Amelia. Tôi nói rồi, tôi là một chủ nô khác biệt. Tôi sẽ tôn trọng cô, chỉ cần cô tôn trọng và nghe lời tôi. Tôi sẽ không bao giờ bắt cô làm những việc kinh khủng, nếu như cô không muốn, được chứ?

- Nhưng chúng ta vẫn có một số thứ cần làm rõ. Trong nhà này, tôi là chủ, còn cô chỉ là nô lệ. Tôi không yêu cầu cô phải xum xoe nịnh hót gì, chỉ cần mỗi khi nói chuyện với tôi, cô gọi tôi là chủ nhân. Điều này có khó khăn gì không?

"Cũng chỉ là một câu gọi!" Amelia nghĩ. "Gọi cũng không mất miếng thịt gì".

- Vâng, thưa chủ nhân.

Amelia nhìn thấy Johnny cười toe toét. Không hiểu sao cô cảm thấy có chút vui vẻ.

- Trong nhà không có nhiều chỗ ngủ. Tôi sẽ ngủ trên giường, Isa ngủ trên ghế sofa. Còn cô thì tạm thời ngủ trên thảm. Tất nhiên, nếu như cô cảm thấy làm ấm giường cho tôi là lẽ đương nhiên thì tôi luôn hoan nghênh!

Amelia đỏ lựng mặt. Cô lí nhí.

- Dạ thôi thưa chủ nhân, em sẽ nằm trên sàn.

Cô vội vã liếc Johnny. Anh không hề có biểu hiện tức giận gì. Cô lặng lẽ thở phào.

- Như vậy, nhiệm vụ đầu tiên ta giao cho cô, Amelia, đó là...

Anh ngừng một chút. Amelia đề ý anh đã thay đổi cách xưng hô.

-...là quét dọn căn nhà này. Isa, giám sát cô bé nhé!

- Vâng, thưa ngài!

- Vâng, thưa chủ nhân!

Mặc dù Amelia đã nhiều lần phụ giúp mẹ mình làm việc nhà, nhưng khi chứng kiến Isa hướng dẫn, cô vẫn cảm thấy rất mặc cảm. Hóa ra dọn dẹp chuyên nghiệp là như vậy sao!

Có điều Amelia vẫn chưa thật sự tập trung. Nhiều lúc cô bị phân tâm bởi những suy nghĩ về tương lai tăm tối mờ mịt trước mắt. Kết quả là cô vẫn không biết cách sử dụng "máy hút bụi", "máy giặt". Tất cả thành quả của cô trong một tiếng đồng hồ vừa qua là xếp gọn đồ đạc, rũ bụi khỏi thảm và rèm.

Khi Isa thông báo kết quả cho Johnny, cô sợ rằng mình sẽ lại bị trừng phạt. Nhưng anh chỉ nghiêng ngẫm nhìn cô một lúc, sau đó mỉm cười và hỏi

- Này người đẹp, em muốn đi chơi đâu không?

Nói là đi chơi, nhưng thực chất Johnny chỉ dắt cô đi dạo xung quanh khu anh sống. Họ gặp, chào hỏi hàng xóm, tán gẫu một vài câu, sau đó lại tìm người kế tiếp, lặp lại. Trong lúc đi, anh giới thiệu cho cô về tình hình bốn thế lực trong thành. Cô cảm thấy rất sợ khi mình chỉ cách lũ quái vật ăn thịt người và đám yêu ma quỷ quái đúng một bức tường thành. Có khi nào chúng đói quá tràn sang đây ăn sạch tất cả mọi người không?

- Đồ ngốc!

Anh gõ đầu cô một cái. Không đau, nhưng cô bỗng đỏ mặt.

- Các thế lực sở dĩ có thể tạo thành thế cân bằng, là vì mỗi thế lực đều có một hai vũ khí bí mật, có khả năng uy hiếp rất lớn các đối thủ khác. Nếu như Ouro chỉ đơn thuần là những con người chân chất thì đám Kamra đã dùng chúng ta làm bữa chính từ lâu rồi.

Cô gật đầu, thể hiện rằng mình đã hiểu. Dù thật lòng cô chẳng hiểu cân bằng là cái gì.

Họ tiếp tục đi qua một số cửa hàng nhỏ lẻ, Johny cò kè mặc cả một lúc, sau đó mua một chiếc bờm đính pha lê rất đẹp.

- Isa hẳn là sẽ thích món này lắm đây!

Điều này làm cô nhớ tới người phụ nữ xinh đẹp ở nhà. Cô ta theo anh bao lâu rồi? Trong lòng anh, cô ta chiếm vị trí gì? Nghe lời là được thưởng, là thật sao?

- Á á á...ợ!

Một tiếng hét thất thanh kéo cô về thực tại. Chuyện gì vậy?

Tiếng hét phát ra từ một con hẻm âm u. Cô định chạy tới, nhưng anh giữ chặt cánh tay cô. Mặt anh rất nghiêm trọng.

- Cô định làm gì vậy?

- Có người bị làm sao kia thưa chủ nhân?

Johny thờ dài, vẫn giữ chặt tay cô. Giọng anh tràn ngập buồn bã.

- Cô không cứu được họ đâu, Amelia!

- Tại sao thưa ngài?

- Con hẻm đó đi thông tới khu Cronus. Các chủ nô và chủ nhân khi cảm thấy nô lệ không đáng nuôi nữa, sẽ đem họ tới chỗ đó, trói họ vào những chiếc ghế, rồi bỏ mặc nô lệ ở đó. Đám xác sống sẽ tới gặm sạch sẽ người nô lệ xấu số nọ.

- Lạy Chúa!

Amelia ôm mặt, hít sâu, hai mắt tròn tròn kinh hãi.

- Phải, thật tồi tệ đúng không? Ta đã nói rồi đấy, ở Tòa Thành Trắng, mạng nô lệ không bằng cả chó lợn...

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Amelia (4)

Sáng hôm sau.

Amelia giật mình. Có ai đó đang vỗ vỗ vai cô.

- Dậy nào Amelia. Trời sáng rồi đấy!

Amelia mở mắt ra. Johny đang ngồi xổm trước mặt, tay anh lay lay gọi cô dậy. Hôm nay anh mặc một bộ đồ trắng, khoác ngoài là áo gi lê nâu. Amelia vội vàng đứng dậy, nhưng không hiểu chân nam đá chân xiêu thế nào mà cô lại ngã nhào. Suýt chút nữa thì mặt cô hôn thân mật với nền nhà, nếu như không có hai cánh tay nhỏ gầy nhưng cứng cỏi đỡ lấy.

- Chà...chào chủ nhân!

Amelia mặt đỏ tung bưng. Mình bị làm sao thế nhỉ? Sáng dậy máu chưa lên não ư?

- Được rồi! Tranh thủ đi rửa mặt mũi đi!

Johny mỉm cười tha thứ.

Isa dạy cô cách sử dụng bàn chải làm sạch miệng. Trời ơi, đây là lần đầu tiên cô có trải nghiệm như vậy. Ở thế giới của cô, người ta chỉ súc miệng bằng nước giếng, thế là xong. Isa nạt cô một trận vì cái tội "nhà quê", đồng thời chỉ cho cô rằng nếu không đánh răng, sẽ bị sâu ăn hết cả hàm, lúc đó chỉ có nước húp cháo.

Khi cô quay trở lại phòng khách, Johny đang đọc một cuốn sách. Cô không hiểu trên bìa sách viết cái gì, nhưng cô biết, trên cuốn sách có vẽ những đồng xu bằng vàng.

- Thế nào, đêm qua ngủ ngon chứ?

- Dạ, cũng tạm, thưa chủ nhân.

- Cũng tạm là thế nào, được hay không được? Đừng sợ, Amelia! Cứ nói thật cảm nghĩ xem nào!

Amelia ngằn ngủ một lúc, sau đó hít sâu, cúi gằm mặt.

- Thực tế thì em rất khó ngủ, thưa chủ nhân. Sàn nhà lạnh và cứng, cho dù cách một lớp thảm cũng không giảm được bao nhiêu. Sáng dậy toàn thân em bị ê ẩm. Hôn nữa...

Cô nhanh chóng "đọc" ra suy nghĩ của mình, như thể đang bị ma đuổi vậy.

- Hôn nữa làm sao?

Cô lén nhìn lên. Johnny không hề giận. Anh mỉm cười vui vẻ là đằng khác.

- Hôn nữa thức ăn thật kinh khủng. Thớt thịt khô dai ngoách đó quá khó nuốt, thà rằng em nhịn đói còn hơn.

Im lặng. Không có một tiếng động gì phát ra trong phòng. Amelia run rẩy chờ đợi một cơn bão ập tới, nhưng

- Cô có muốn được ăn đồ ăn tươi, được ngủ trên nệm êm không?

Giọng nói tràn đầy từ tính của anh vang lên.

Không có roi vọt hay mắng nhiếc sao? Amelia ngạc nhiên. Nhưng dù sao lợn chết không sợ nước sôi, cô còn gì phải sợ nữa?

- Vâng, thưa chủ nhân, em muốn!

- Cô có thật sự mong muốn, quyết tâm đạt được chúng không?

- Vâng! Em muốn! Thưa chủ nhân!

- Tốt! Rất tốt! Như vậy ta sẽ cho cô một cơ hội. Hôm nay ta sẽ phá lệ mua một ít thịt và rau về nấu bữa tươi. Ta sẽ dạy cô cách chế biến chúng. Nếu như cô làm tốt, ta sẽ tặng cho cô một phần.

- Và... vâng, thưa chủ nhân!

- Isa, ở nhà nhớ dọn dẹp nhà cửa nhé!

- Vâng thưa ngài!

Amelia liếc trộm Isabella. Không, nói chính xác hơn là lén liếc trộm chiếc bòm lấp lánh trên đầu Isabella. Nó thật đẹp, lại rất hợp với chị ý. Cô cũng muốn một chiếc bòm như thế. Mà để có được nó, cô phải nghe lời, phải làm tốt, thì chủ nhân mới có thể khen thưởng.

Hôm nay họ không ngồi "xe" - từ này cũng là do Isabella dạy cho cô. Đêm hôm qua, Isa không nằm trên chiếc sofa êm ái, mà xuống nằm ngủ cạnh cô, an ủi cô, đồng thời trò chuyện, dạy bảo cô những kiến thức thông thường về thế giới này. Nó làm cô thấy rất cảm động. Cô cũng hỏi, tại sao Isa lại nằm ngủ ngoài này, trên chiếc sofa êm nhưng không rộng rãi, trong khi chị ta hoàn toàn có thể vào nằm ngủ cùng chủ nhân?

- Chủ nhân chẳng phải đã nói sẽ không bao giờ bắt ép chúng ta làm gì trái với ý muốn còn gì?

Isa mỉm cười đầy bí ẩn trả lời cô. Amelia chợt nghĩ, có lẽ, làm nô lệ cho Johnny cũng không quá tệ. Anh biết tôn trọng, nhạy cảm, ân cần, và không quá đáng. Xùy xùy, sao lại nghĩ như vậy? Mình là một con người cơ mà, sao lại muốn làm nô lệ cơ chứ? Mình điên rồi hả?

- Này, Amelia, cô không sao chứ? Đi bộ có mệt lắm không?

Họ đã đến chợ. Chợ ở Ouro tuy không sang trọng lịch sự nhưng ở khu phố Trắng, chất lượng cũng không bằng, nhưng đổi lại, giá cả cũng rẻ hơn một chút, và quan trọng nhất là gần.

- Dạ không thưa chủ nhân! Em không sao!

- Hôm nay ta quyết định bắt đầu rèn luyện thân thể. Một cơ thể khỏe mạnh thì tinh thần mới có thể minh mẫn được, cô thấy có đúng không?

- Vâng, thưa chủ nhân!

Anh lại nói những kiến thức trên mây rồi. Cô không hiểu tại sao, nhưng cảm thấy nó rất đúng.

- Cô có kinh nghiệm phân biệt thịt ngon dở không Amy?

- Ô...dạ... gì cơ ạ?

- Gọi Amelia dài quá, nên tôi sẽ gọi cô là Amy. Ủm, có lí, mình có khiêu đặt tên phết.

Cô phì cười trước độ tự sướng của anh, nhưng cái tên Amy cũng không tệ. Bất chợt cô nhớ tới Isa.

- Nhìn miếng thịt này này Amy, xem những vân thịt này, nếu nó...

Anh vừa giảng, vừa lật từng miếng thịt lên, chỉ cho cô những dấu hiệu cho thấy thịt ngon hay dở. Sau khi chọn một miếng, anh bắt đầu cò kè trả giá với chủ quán. Nó làm cô nhớ tới mẹ mình. Hồi còn nhỏ, cô vẫn thường bám váy mẹ tham gia những phiên chợ, nhìn mẹ mình đồ mảy đồ mạt tranh cãi với lão Fil hàng thịt.

Nhưng tất cả chỉ còn là quá khứ.

Anh dắt cô đi một vòng, mua một ít cà chua, hành, rau cùng chỗ thịt xay vừa rồi, sau đó trở về nhà. Isa đang ngồi chăm chú đọc cuốn sách vẽ đầy xu vàng ban nãy anh đọc. Lòng này chị cau lại, tay thì viết viết những kí tự khó hiểu lên tờ giấy trắng đặt trước mặt - giờ nó không còn trắng mà chẳng chít các con số. Chợt chị nhận ra họ đã trở về, Isa bèn đặt bút và sách xuống, đứng lên chào đón anh.

- Chào mừng chủ nhân đã trở về!

Isa nhanh nhẹn đỡ lấy từng túi đựng thức ăn từ cô - anh nói rằng, một chủ nô dốt theo nô lệ không nên tự xách thức ăn, người ta sẽ cười chê anh. Hôn nữa thức ăn cũng chẳng nặng nề gì, nên cô cũng vui lòng xách chúng.

- Theo ta vào bếp nào Amy! Còn Isa, cứ tiếp tục học bài đi. Lát nữa ta sẽ kiểm tra cô sau. Nếu như quên chỗ nào thì đừng trách!

Johny trừng mắt đe dọa.

Isa cúi đầu, giả vờ sợ sệt. Nhưng tất cả đều biết anh đang nói đùa, và Isa cũng chẳng hề sợ. Amelia còn thấy Isa lên lè lưỡi trêu ngoai anh khi anh quay lưng đi.

Ở trong bếp, Johny dạy cho cô công dụng của từng món. Chiếc hộp màu bạc to lớn kia có khả năng làm nóng đồ vật - gọi là lò vi sóng. Cái mặt kính thủy tinh chỉ cần gõ nhẹ lên biểu tượng ngọn lửa là lửa sẽ phun lên từ hai chiếc bệ - lửa rất đều và đẹp, lại không có khói. Cô nhớ tới cảnh mình phải lọ mọ xỏ bếp, một tay đút rom, một tay cầm ống thổi, hi hục cả ngày mới đun bếp. Khói bốc ra cay xè, hun mặt cô đen thui. Cô bắt đầu chán ghét cái cuộc sống lạc hậu chán chường đó.

Kế tiếp, anh dạy cô cách sử dụng vòi nước để rửa sạch thực phẩm. Nước rất sạch, lại mát nữa. So với nước giếng đục ngầu ở thế giới của cô thì quả là một trời một vực. Mà ở quê cô, người ta không dùng nước giếng để rửa đồ ăn. Cô sẽ phải hi hục xách xô ra bờ suối, múc đầy hai xô nước, sau đó nặng nề gánh về cho cả nhà dùng.

Johny ra hiệu cho cô thái hành, nhặt rau thơm, thái cà chua. Lúc đầu cô chưa quen sử dụng thớt và dao, nhưng chỉ một vài phút sau, cô đã có thể nhanh chóng bắt kịp tốc độ của anh. Có một cái gì đó thúc đẩy cô làm được như vậy! Cô cảm thấy hân hoan khi làm theo lời anh bảo, vui mừng mỗi khi anh tỏ ra hài lòng, và háo hức như một con cún nhỏ chờ đợi chủ nhân thưởng thưởng. Chẳng lẽ mình thật sự muốn làm nô lệ sao? Cô giật mình tự hỏi.

Dưới sự chỉ dẫn của anh, món thịt băm viên sốt cà chua ăn kèm mì sợi dài to bản đã ra lò. Anh gọi Isa vào, sau đó cả ba dùng bữa trên bàn. Đây là lần đầu tiên cô được ăn một món ngon đến vậy. Niềm hạnh phúc vỡ òa ra khi cô đặt miếng thịt vào trong miệng. Isa và Johny cười cảm thông. Isa đưa giấy cho cô lau mặt, vuốt nhẹ nhàng lưng cô, giống như một người mẹ an ủi con gái mình vậy.

Khi ăn xong, Johny dạy cô cách thu dọn bát đĩa sao cho nhanh gọn nhất có thể, dạy cô cách rửa bát đĩa và lau dọn bếp. Cô học thuộc chúng chỉ với một lần quan sát. Chưa bao giờ cô cảm thấy mình thông minh đến như vậy!

Khi cô làm xong tất cả mọi thứ, Johny nhìn cô đầy hài lòng.

- Sáng nay cô làm rất tốt, Amy à! Một cô nàng đáng yêu nghe lời xứng đáng có một món quà, đúng không Amy?

Amelia toét miệng cười. Cô cảm thấy rất hạnh phúc.

Johny lục túi quần một chút, sau đó móc ra một hộp giấy sắc sỡ. Tim Amelia ngừng đập một nhịp.

- Hôm qua ta thấy cô nhìn chiếc bơm của Isa chăm chú lắm, nên lên mua một chiếc. Hôm nay nhân dịp cô hoàn thành xuất sắc công việc, đây, tặng cho cô! Mặc dù nó rẻ thôi, nhưng ta hi vọng cô sẽ đeo nó.

- Cảm... cảm ơn chủ nhân!

Amelia run rẩy mở gói quà. Giấy dán rất đẹp, làm cô không nỡ xé đi. Sau khi cẩn thận tách lớp giấy ra - Johny cười cô mấy lần - Amelia thấy được chiếc bơm. Nó có màu đen tuyền, đính bên trên là nhiều hạt sáng lấp lánh.

- Để ta đeo lên cho cô. Thế... đúng rồi, vén cao mái lên. Cô có một gương mặt dễ thương, đừng dùng tóc che nó đi! Hãy vén cao nó lên, phô bày cho thiên hạ vẻ đẹp tự tin của mình! À, tiện thể, để tóc đỡ rơi vào nôi!

Johnny nháy mắt.

Tại Amelia đỏ rực lên. Lúc ban nãy, trong khi ăn, họ tìm thấy vài sợi tóc dài màu hồng trong đĩa thịt. Chủ nhân của chúng là ai không cần phải nghĩ.

- Này Isa, Amy, theo ta nào!

Cô rất muốn hỏi đi đâu, nhưng chỉ Isa không hỏi, thì cô cũng không dám.

Họ ngồi xe điện - đó là một con rắn dài, dài oi là dài, màu bạc, trên người mọc ra vô số con mắt sáng lấp lờ. Con rắn nuốt lấy họ, sau đó lướt đi trên không trung. Bên trong con rắn có rất nhiều người, bọn họ đều tò mò nhìn về phía cô và Isa. Một số kẻ cười khà ồ, chảy nước miếng ròn ròn, ánh mắt tham lam "sờ soạng" từng đường cong trên người cô. Amelia cảm thấy rất xấu hổ và tức giận, nhưng cô không dám lên tiếng. Dù sao bọn họ cũng chỉ nhìn, và cũng chẳng có luật lệ nào cấm họ nhìn cả.

Bất chợt những ánh mắt nóng rực tan biến. Amelia cảm thấy một luồng khí lạnh tỏa ra từ phía bên trái. Cô quay sang, nhìn thấy chủ nhân của mình đang dùng ánh mắt lạnh lẽo quét một vòng. Không một ai trên con tàu dám đối mặt với ánh mắt đó.

Lúc này Johnny không còn mặc bộ đồ quần già nữa. Anh mặc một chiếc áo màu xanh biển trang trí rất nhiều họa tiết đẹp đẽ, giữa ngực là biểu tượng hai chiếc lá nối thành vòng tròn cùng với chữ J màu đỏ vàng bên trong. Phía dưới anh mặc một cái quần dài cũng màu xanh biển làm từ lụa hiếm. Trên vai anh là chiếc áo choàng màu đỏ - nếu như có thêm một thứ gì đó, một chiếc quần lót màu đỏ mặc ra ngoài hẳn sẽ rất thú vị nhỉ? Amelia phì cười vì suy nghĩ của mình, chính bản thân cô cũng không hiểu tại sao mình lại nghĩ tới quần lót màu đỏ mặc ra ngoài?

Johnny đưa họ tới một cửa hàng quần áo to lớn. Ở đây trưng bày rất nhiều quần áo đẹp đẽ, những thứ quần áo cô nằm mơ cũng không bao giờ nghĩ tới.

- Lại đây Amy, mặc thử bộ này xem! Isa nữa, lấy cho ta số to hơn nhé!

Anh đưa cho cô một chiếc váy màu nâu đen, phía trước có gắn tạp dề màu trắng. Tay váy cũng có màu nâu đen đồng bộ với phần thân, nhưng cổ tay lại là ren trắng ôm sát. Amelia mặc thử. Phần ngực hơi chật một chút, còn lại rất vừa vặn.

- Xoay một vòng xem nào! Ừm, đẹp lắm! Sửa một chút chỗ ngực là được!

Johnny gật gù.

- Chủ nhân, xem em thế nào?

Amelia đang hài lòng với lời khen của anh, chợt nghe thấy tiếng Isa đằng sau. Cô quay lại.

Isa cũng mặc cùng một kiểu váy giống cô, nhưng dáng chị ý đẹp hơn cô rất nhiều. Chiếc váy được thiết kế kín đáo, nhưng không hiểu sao khi Isa mặc chúng lại trở nên gợi cảm hơn hẳn. Tóc chị búi tó cao về phía sau, trước mặt là một chiếc kính thời trang gọng xanh mỏng, vừa giấu đi những nếp nhăn nhàn nhạt nơi khóe mắt, vừa tăng thêm vẻ thông thái và sự lạnh lợi cho chủ nhân. Nếu như Amelia là một hầu gái thì Isa ở cấp độ đại tổng quản rồi, hai người hoàn toàn không đứng cùng một trục hoành.

Bản thân Johnny cũng khá bất ngờ. Amelia chưa xót nghĩ. "Mình hoàn toàn không có cửa cạnh tranh với chị ý".

- Cô mặc rất đẹp, Isa à, rất đẹp!

- Hi hi, cảm ơn chủ nhân!

Chợt Johnny nhìn thấy biểu cảm u ám của Amelia. Anh vỗ vỗ đầu cô.

- Không cần phải tự ti. Cô còn trẻ, còn chưa học được cách phô bày mỹ lực của bản thân. Theo thời gian, cô cũng sẽ trở thành một Isa thứ hai thôi.

- Thật, thật sao ạ, thưa chủ nhân?

- Thật đấy! À, mà ta chưa mua cho cô một đôi giày nhĩ. Lại đây, đi thử chiếc xăng đan này xem! Đi chân đất nhiều sẽ làm xấu đôi bàn chân đi đấy!

Trời đất, là nông dân, cô chưa từng nghĩ tới việc có một ngày mình sẽ được đi giày. Mẹ cô cũng chỉ có một đôi dép đan từ tranh, và chỉ những dịp hội hè bà mới dám mang ra dùng.

Chiếc dép màu đen, có quai vắt qua bàn chân, đính bên trên là một chiếc khung nhỏ màu vàng hình chữ nhật.

- Thế nào, hài lòng chứ?

Mắt cô nhòe đi. Nhưng miệng cô thì mỉm cười.

- Vâng, thưa chủ nhân.

Từ tận đáy lòng, cô thốt lên.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Amelia (hết)

Nửa tháng vừa qua là mười lăm ngày hạnh phúc nhất cuộc đời Amelia. Ngoại trừ thời gian luyện tập nấu nướng, cũng như học cách dọn dẹp nhà cửa, cô được thoải mái sử dụng các thiết bị giải trí trong nhà. Không chỉ vậy, thỉnh thoảng Johnny lại mua tặng cô một ít đồ ngọt, đây là điều cô tự hào nhất, vì đến chị Isa cũng không được chủ nhân tặng sô cô la. Những lúc như vậy, khi đi ngủ, Isa thường đùa giỡn thọc lét cô, giả vờ ghen tị vì phần quà của chủ nhân. Hai chị em ôm nhau lăn lộn lung tung xềng, cuối cùng nằm dài ra thở dốc và cười khúc khích, cho tới khi bị chủ nhân nạt đi ngủ.

Trong mười lăm ngày này, chị Isa cũng thường kể cho cô nghe về những câu chuyện rùng rợn ngoài kia, rằng chúng ta ở đây là cực kì an toàn, hơn nữa lại thoải mái hơn không biết bao nhiêu nô lệ khác, vì chúng ta có một chủ nhân tốt bụng. Amelia cũng nghĩ vậy. Mặc dù không rõ ràng, có điều cô cảm giác có lẽ mình đã thích chàng trai gầy gò song đáng yêu, nghiêm khắc nhưng lại ôn nhu ấy rồi. Những kỷ ức đen tối về lão già Tom, về Jason, về quái vật đã bị cô ném ra tận đáy ốc. Cô không muốn nghĩ về chúng. Tại sao lại phải đau buồn trong khi có thể hạnh phúc?

Cô dụng tâm học tập, không chỉ vì những món quà, mà hơn cả là vì những lời khen, và vì sự hài lòng của anh. Đối với cô, những món quà không có ý nghĩa bằng một nụ cười, một cái xoa đầu triu mến. Cô yêu cái cảm giác được vuốt ve, quan tâm, chăm sóc. Cô yêu cái gia đình bé nhỏ này.

Johnny cũng yêu cầu cô phải uống một thứ bột dinh dưỡng có vị rất thơm và ngọt. Anh nói nó sẽ giúp cô phục hồi sức khỏe, nhưng chỉ khi Isa lên tiết lộ cho cô mỗi một cốc bột cô uống hàng ngày đều tốn của anh tới hai đồng vàng, cô mới thấu hiểu sự quan tâm của anh. Johnny là kiểu người không nói ra lời, mà dùng hành động để biểu đạt tâm ý của mình. Thật là dễ thương, cô nghĩ! Nhờ nó, cùng với thức ăn đầy đủ, và một gia đình ấm áp, cô gái gầy gò yếu ớt lúc trước đã nảy nở, trở thành một thiếu nữ có da có thịt đầy sức sống. Mặc dù cô vẫn cảm thấy mình kém xa so với chị Isa, nhưng cô tự tin hơn nhiều. Chỉ ít mình không còn là con bé nhà quê bị hành hạ ngày đó nữa. Giờ mình là một người hầu - cô dùng cái tên anh gọi cô, cảm thấy nó hay hơn là nô lệ. Người cô bùng bùng sức sống thanh xuân, miệng cô khẽ ngâm nga những điệu nhạc vui tươi - à đây!

Trong quá trình luyện tập, tình cờ Isa phát hiện ra cô rất có khiếu nhảy nhót, nên đã đề nghị chủ nhân cho phép chị ta thử dạy cô một chút. Lúc đầu, chủ nhân dạy cô một ít kiến thức về cơ bản, về tư thế, về cảm âm. Về phần những kiến thức cao hơn là do Isa dạy. Cô biết mình còn chênh lệch nhiều, nhưng khi nhìn cách Isa di chuyển đầy nghệ thuật, cô thấy bản thân thật thất bại. Chẳng lẽ mình không thể đánh bại chị ý trên một lĩnh vực nào sao?

Ghen tị thì vẫn cứ ghen tị, nhưng cô dùng nó làm động lực, thúc đẩy mình phải cố gắng học tập, mong có ngày đạt tới đẳng cấp như chị Isa. Thông minh không đủ? Không sao, cô bỏ ra gấp mười lần nỗ lực để học hỏi. Isa cũng phải thán phục trước tốc độ tăng tiến của cô. Ở ngày thứ mười, cô đã có thể dễ dàng chuẩn bị một bữa đại tiệc nhanh và ngon không kém gì Isa - hôm đó mọi người đều ăn được đến no căng bụng. Cô cũng có thể dễ dàng dọn sạch toàn bộ nhà cửa chỉ trong một tiếng đồng hồ, thậm chí cô thấy mình còn nhanh hơn Isa một chút. Quái thật, sao ngày trước cô không học nhanh được như thế này nhỉ? Chẳng lẽ như mẹ cô từng nói, "tình yêu là động lực mạnh mẽ nhất", là thật sao? Cô thấy bối rối kinh khủng! Nhìn vào anh, cô cảm thấy mình thật nhỏ bé, còn anh như một vị thiên thần vậy.

Cô không còn cảm thấy ngập ngừng trước các mệnh lệnh của anh nữa. Cho dù... nếu như... anh muốn cô, cô nghĩ là mình cũng sẵn sàng! Nhiều lúc, cô cảm thấy chút trống vắng, và tưởng tượng ra cảnh anh... Không được! Mày không nên nghĩ dâm dăng như vậy, Amelia! Mày nên tự thấy xấu hổ đi! Cô tự véo tay mình, hồng thoát khỏi những suy nghĩ đầy cảm dỗ nhục cảm. Nhưng càng ở gần anh, cô càng không thể kiềm chế được. Những khát vọng của cô lờn lờn như một cơn thú hoang, rung lắc mạnh mẽ bức tường "tự trọng" mà cô đặt xung quanh. Không chỉ một lần, cô định đề nghị anh... nhưng rồi lại thôi. Nhờ đâu anh ý đánh giá mình như một kẻ hư hỏng, một con đàn bà dâm dăng thì sao? Cô thảm nhũ. Hơn nữa, mình... Càng nghĩ, cô càng căm hận lão già Tom! Đáng lí, đó nên là lần đầu của mình với anh.

Cô lên hỏi chị Isa về vấn đề của mình. Nhưng trái với dự đoán, Isa không cười nhạo cô, mà lại rất cảm thông.

- Phụ nữ cũng có nhu cầu, giống như đàn ông vậy. Đặc biệt là với người mình thích!

Chị nháy mắt đầy tình ranh với cô khi nói đến chữ người mình thích, làm cô xấu hổ không nguôi.

- Nhưng nếu em cảm thấy nói ra thật mất mặt, thì em có thể tự thỏa mãn bản thân mà.

- Bằng cách nào?

Cô hỏi, và sau đó là những bài học đòi truy, cảm kích, nhưng vô cùng kích thích Isa dạy cô. Hóa ra chúng ta có thể giải tỏa nhu cầu chỉ bằng ngón tay sao?

Isa mỉm cười.

- Hơn nữa, một số gã đàn ông rất thích chứng kiến phụ nữ ôm ấp nhau. Chúng ta là món quà của tạo hóa, cơ thể chúng ta mang vẻ đẹp nghệ thuật tự

nhien, cho nên chỉ cần làm đúng tư thế, sẽ không có kẻ nào không khuất phục dưới váy chúng ta!

Isa chỉ cho cô những cách để quyến rũ đàn ông mà không quá lộ liễu, ví dụ một cái liếc, một động tác liếm môi, chiếc váy lộ ra v...v đều có thể khiến họ sôi trào. Cô chỉ biết im lặng gặt đầu ghi nhớ, mặt đỏ lựng như trái cà chua.

- Amy này!

Cô giật mình. Cô đang chuẩn bị bước vào nhà tắm thì anh gọi. Chẳng lẽ...

Dùng nụ cười tự cho là quyến rũ cô vừa học hôm qua, cô quay lại.

- Sao ạ, thưa chủ nhân?

- Ngày mai cô theo ta lên liên minh thì chứng chỉ kỹ năng nhé!

- À, dạ, vâng, thưa chủ nhân.

Anh nhìn cô, cô nhìn anh. Còn đợi gì nữa?

- Ủa, còn chuyện gì sao Amy? Cô không định vào tắm à?

- O, dạ, thế thôi ạ?

- Ủ, thế cô nghĩ còn chuyện gì nữa?

- O ơ không không ạ!

Cô rối rít chạy vào nhà tắm, thậm chí còn quên cả kính ngữ! Chết tiệt, anh không hề dao động! Mình cần nước lạnh, để làm nguội cái đầu dâm dăng này đi mới được!

Họ khởi hành từ sớm. Khi tới liên minh, đồng hồ mới điểm tám rưỡi.

Johny dắt cô đến trước một khung kính.

- Tôi muốn đăng ký thi chứng chỉ cho nô lệ Amelia, kỹ năng: Nấu nướng, dọn dẹp, và khiêu vũ.

Anh hí hoáy viết lên một tờ đơn, sau đó đưa qua ô kính, rồi dắt cô đi tiếp. Hôm nay cô mặc một chiếc váy quây màu xanh trắng, cùng với đôi xăng đan màu đen anh tặng cô. Khi cô đi khỏi nơi này, cô cúi đầu trong tủi nhục. Giờ cô quay trở lại, ngẩng cao đầu trong hãnh diện. Cô là một nô lệ xuất sắc.

Đón tiếp họ là một cô gái mặc váy dài màu đen với mái tóc vàng. Trông cô ta cứ u ám thế nào ý, Amelia nghĩ.

- Kế tiếp, cô sẽ phải làm một mâm cơm cho bốn người ăn. Cô có làm được không, Amy?

Sự tự tin bành trướng trong cô. Lĩnh vực khác cô không dám nói, nhưng dọn dẹp, nấu nướng, và nhảy nhót là nghề của cô rồi.

- Em làm được, thưa chủ nhân!

- Tốt lắm, vào đi! Và nhớ, bình tĩnh, tự tin, không cay cú!

Anh mỉm cười. Cô cũng mỉm cười.

Trong phòng, họ chuẩn bị sẵn cho cô nguyên liệu, công cụ. Trong đầu cô lập tức định hình nên các món, bao gồm món súp, món chính, món trộn, tráng miệng. Cô nhanh chóng bắt tay vào việc.

Johny ngồi từ xa, cùng với cô gái mặc váy đen ban nãy, quan sát cô nấu ăn. Ánh mắt anh tràn đầy khích lệ, khiến cô cảm thấy tự tin và vui hơn. Cô cảm thấy lưỡi dao, thực phẩm như những vũ công đang múa xung quanh ngón tay mình, còn cô là người nhạc trưởng, vung vẩy cây đũa điều khiển nhịp điệu.

Món súp đã hoàn thành. Cô múc súp ra đĩa, trang trí bên trên một ít bột rau thơm, sau đó đặt hai chiếc đĩa lên bàn. Giám khảo là cô gái mặc đồ đen, còn chủ nhân đương nhiên có quyền thưởng thức món ăn của nô lệ. Cô gái ăn thử, hơi gặt gù, nhưng không biểu lộ gì hơn. Điều đó làm cô chùn lòng một chút.

- Tuyệt vời, Amy à! Còn xuất sắc hơn cả khi ở nhà!

Johny vỗ vỗ. Gương mặt anh tràn ngập niềm vui. Cô cảm thấy hân hoan trong lòng. Có lẽ giám khảo phải giữ thái độ trung lập trong suốt quá trình chấm để tránh ảnh hưởng đến thí sinh chăng?

Những món kế tiếp lần lượt được mang lên. Giám khảo vẫn không nhận xét gì, trong khi anh khen cô không dứt lời.

Cuối cùng, khi ăn xong miếng caramel đậu nành, giám khảo lần đầu tiên lên tiếng.

- Amelia, đánh giá: Nấu nướng A-.

Cô vỡ òa trong niềm sung sướng. Anh bước tới, ôm chầm lấy cô.

- Xuất sắc, Amy à, xuất sắc!

- Vâng, chủ nhân, vâng!

Bài thi dọn dẹp yêu cầu cô phải dọn một căn phòng vô cùng rộng trong một tiếng. Dù Amelia cố hết sức, nhưng khi đồng hồ điểm, cô mới chỉ dọn được hơn một nửa. B+ dọn dẹp.

- Đừng buồn, Amy, cô đã cố hết sức rồi!

Anh vuốt vuốt lưng cô an ủi. Ôi, cô yêu được vuốt ve!

Trong bài thi cuối cùng, giám khảo yêu cầu cô phải bắt cặp với một người đàn ông, sau đó nhảy theo nhạc. Cho dù được dạy, nhưng mười mấy ngày không đủ để Amelia lột xác trở thành thiên nga được. Cô cố gắng cứu vãn bài nhảy, nhưng kết quả chỉ là D+ mà thôi.

- Em xin lỗi, thưa chủ nhân.

Nước mắt cô trào ra. Cô đã làm anh thất vọng.

- Không sao, Amy. Đây, cầm lấy chiếc khăn này và lau nước mắt đi! Cô đã làm rất tốt rồi!

- Vâng...

Johnny dắt cô tới một căn phòng nhỏ. Phía trên cánh cửa có gắn chiếc biển vàng "Angelika".

Anh gõ cửa, sau đó bảo cô đợi ở ngoài, rồi đi vào trong. Bàn tay ấm áp của anh siết chặt tay cô một cái, sau đó buông ra.

Vài phút sau, anh cùng một cô gái khác bước ra. Cô ta trông rất... bá đạo! Amelia cảm thấy mình thật sự bé nhỏ khi đứng trước người phụ nữ này!

- Ừm, rất tốt! Đánh giá cuối cùng: C-. Hoàn thành trước thời hạn... tám mươi sáu ngày! Chất lượng vượt hai bậc so với yêu cầu! Tổng cộng trả 1000 đồng vàng! Anh có thắc mắc gì không?

- Không, thưa quý cô!

Anh cúi đầu chào. Hơi ấm đột ngột biến mất, để lại cái rét buốt lòng.

Họ đang nói gì vậy?

- Đưa cô ta đi!

Người phụ nữ tóc vàng búng tay. Có hai tên lính xuất hiện, túm lấy cô kéo đi. Cô không phản kháng.

Rắc! Có cái gì đó trong cô vỡ vụn. Nước mắt cô rơi xuống sàn nhà bóng loáng.

- Tại sao?

Anh không trả lời, quay lưng bỏ đi. Bóng lưng vững chãi đó dần dần biến mất nơi đằng xa.

Cô nhớ tới bài hát anh từng ngâm nga.

Don't throw away, all was left to me!

I once believed you would save my soul

But if you saw me now, crying secretly

Would you hold my hand, and never let it go?

Bóng tối bất tận trùm lấy cô.

Johnny chạy vội về nhà, không nói không rằng nằm vật ra giường. Người hắn run lên bần bật. Mồ hôi lạnh ướt đầm chiếc áo xanh biển.

Isa vội vàng chạy vào phòng. Cô nhìn thấy hắn đang lên con co giật, bèn ôm chặt lấy hắn. Tay cô nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hắn, áp mặt hắn vào ngực mình.

- Không sao đâu Johnny! Không sao đâu!

Cô cảm thấy nước mắt chảy trên ngực mình. Hắn khóc.

- Tôi sai rồi sao, Isa?

- Ngài... không sai! Ngài cần tiền, và chỉ có bán cô ấy, ngài mới có tiền.

- Nếu như vậy, sao tìm tôi thấy đau quá!

Isa thờ dãi. Ngài sai rồi, thừa chủ nhân. Ngài đối xử với cô ấy như một con người, và giữa người với người rồi sẽ có cảm tình...

- Sai, là ở thế giới này!

Johnny ngừng run. Hắn ngược lên nhìn Isa.

Trong mắt hắn, cô nhìn thấy sự hoang mang, đau đớn.

Trong mắt cô, hắn nhìn thấy sự cảm thông, cùng một ngọn lửa vô danh. Hắn nhào lên, hôn lấy cô. Cô cũng hôn lấy hắn.

Bọn họ như hai con thú hoang, khao khát tình cảm, cuốn lấy nhau, triền miên không dứt. Hai kẻ máu lạnh tìm thấy mảnh ghép còn thiếu, cháy bùng lên ngọn lửa hoan lạc.

- Đây là hàng đợt này, theo đúng yêu cầu, thưa tiểu thư Ada!

Tên lính dẫn đầu hàng nô lệ cung kính đưa một tập hồ sơ cho người đứng trước mặt. Phía sau hắn là hàng dài các nô lệ, đờ đẫn tuyệt vọng, lê bước về phía trước. Amelia đứng ở giữa hàng. Trong mắt cô không còn một chút sự sống nào.

Người phụ nữ cầm lấy tập hồ sơ, nhanh chóng mở ra xem xét. Những ngón tay thon dài tinh xảo của cô ta lướt qua những trang giấy, hơi dừng lại ở một trang, rồi tiếp tục rong ruổi trên cuốn sổ.

- Được rồi, cảm ơn nhé Jack! Gửi lời chào đến quý cô Angelika hộ tôi!

- Không có vấn đề gì, thưa tiểu thư Ada!

Tên lính khúm núm chào, sau đó quay lại hét lớn.

- Bước nhanh lên, lũ nô lệ! Quý cô Ada không có cả ngày đâu.

Một bàn tay mềm, thon dài, nhưng lạnh, như băng giá, đặt lên vai Amelia. Cô ngẩng lên.

Đó là một người phụ nữ... quá đẹp! Amelia cảm thấy linh hồn một mối, sự sợ của mình như rung lên khi nhìn thẳng vào cô ta! Mái tóc nàng vàng dài, tết thành ba lọn xoắn lấy nhau thành một lọn lớn, vắt qua vai xuống ngang trước ngực. Ở dưới vầng trán cao rộng là hai hàng lông mày vàng rực, giống như được một họa sĩ đại tài cẩn thận vẽ lên vậy! Cặp mắt to tròn màu xanh biển sâu thăm thẳm như muốn nuốt chửng tâm hồn những kẻ lạc lối trong nó, và thật đáng tiếc Amelia đã thành nạn nhân mất rồi! Dưới chiếc mũi thon trắng cao thẳng là cặp môi hồng tình nghịch đang mỉm cười, khiến người ta muốn cắn nó, nhào nặn nó, yêu thương nó.

Cô ta mặc một chiếc váy đính rất nhiều pha lê óng ánh, với cánh tay áo dệt từ lụa mỏng, thêu lên biểu tượng những bông hoa tuyết trắng, vừa tôn lên hai cánh tay trắng thon thả, nhưng lại mờ mờ ẩn đi phần vai và khuôn ngực khỏi cái nhìn soi mói từ cánh đàn ông - điều đó càng kích thích tâm trí tột! Phần thân váy có màu xanh của băng giá, dệt nên từ thứ chất liệu Amelia không biết, nhưng hẳn phải là rất cao cấp. Chiếc váy xẻ dọc ở bắp đùi, để lộ ra đôi chân dài miên man đầy kiêu hãnh của Ada. Phía dưới mắt cá chân là cặp gầy, Amelia đoán, là từ thủy tinh, vì chúng trong suốt, và hơi có màu xanh nhạt.

Amelia liếc lên vai mình. Móng tay cô ta được làm rất kỹ, và cũng có màu xanh, của băng giá. Trông chúng yếu ớt vậy thôi, nhưng chính những ngón tay đó, khi đặt lên vai Amelia, khiến cô cảm giác như một ngọn núi khổng lồ đang tì lên vai mình, ngăn cản cô tiếp tục đi chuyển.

Ada mỉm cười, xong đó dùng một chất giọng lạnh lạnh nhưng ngọt ngào hỏi cô.

- Nay em gái, em có biết một thế giới tên là Avalon...

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tâm sự

Johny choáng tỉnh. Dư âm từ trận cuồng hoan vẫn còn vương vấn trong không khí. Hắn có thể cảm nhận được thân hình mềm mại đầy nhục cảm của Isa đang nằm bên cạnh. Hơi ấm từ cô làm Johny cảm thấy dễ chịu, nó làm trái tim hắn bớt đau đớn. Bất chợt cô quàng tay ôm lấy hắn! Thì ra là ngủ mơ!

Đây là lần đầu tiên hắn quan sát Isa ở cự ly gần thế này. Trước đây hắn có rất nhiều cơ hội để làm vậy, nhưng... được rồi, hắn thừa nhận, là hắn lảng tránh. Hắn sợ hãi khi nhìn vào người phụ nữ xinh đẹp cá tính bùng bùng sức sống đó, sợ rằng mình sẽ nảy sinh tình cảm với Isa, và nhờ đâu, hắn phát hiện ra thứ tình cảm đó chỉ là giả tạo...

Giả tạo giống như những gì hắn đã làm với Amelia!

Mình thật đáng khinh! Johny thở dài. Hắn không phải là chưa từng lừa tình cảm của ai đó. Hắn là một lãnh đạo, điều khiển tâm tư tình cảm của cấp dưới, để họ thể nguyện trung thành, dốc hết sức làm lợi cho công ty là chuyện đơn giản như ăn một bữa sáng. Nhưng đây, hắn đang tâm trên đầu tình cảm của một cô gái, sau đó đem trao số phận của cô ta cho một kẻ lạ mặt. Liệu Amy có được sống hạnh phúc? Hay cô sẽ bị một con người sói mua về làm thú cảnh sau đó ăn thịt? Những suy nghĩ quay mòng mòng trong đầu Johny, càng làm tăng thêm áy náy tội lỗi trong hắn.

Đáng khinh hơn nữa là, nhờ hệ thống, hắn phát hiện ra tình thần cô bé không được ổn định, và lạnh lùng làm theo hướng dẫn của hệ thống: Nhẹ nhàng đối xử từ từ với Amelia, để tình thần cô bé từ từ phục hồi. Cái giây phút cuối cùng ấy, hắn dường như nghe được tiếng tâm hồn Amelia vỡ tan, rơi từng mảnh từng mảnh xuống vực sâu vô tận. Hắn có lỗi với cô gái đó.

Hai hàng mi dài uốn cong run lên làm Johny giật mình. Mình làm cô ấy tỉnh rồi sao? Nhưng không có gì xảy ra cả. Isa vẫn thờ ơ. Hai luồng khí nóng hồi nhẹ nhàng hút vào phun ra từ chiếc mũi trắng mềm mại như tranh vẽ. Nhìn những nếp nhăn nhai nhai nơi khóe mắt, cùng làn da có chút thô ráp của cô, chợt Johny nghĩ tới dịch vụ thẩm mỹ của Ouro. Nghe nói họ thậm chí còn có thể khôi phục lại tuổi thanh xuân, với cái giá siêu đắt. Xi! Hắn không nghĩ, trong lòng hắn, Isa đã quan trọng tới mức hắn có thể đốt tiền như vậy. Phải! Cô là một phụ tá tốt, một nữ nô ẩm giường hoàn hảo, có thể lắng nghe tâm tư tình cảm của hắn, và khi cần thì phục vụ nhu cầu tình dục của hắn. Nhưng chỉ vậy thôi... Thật thế sao?

Mười lăm ngày vừa qua, cho dù không muốn, nhưng hắn vẫn len lén quan sát Isa. Cô xinh đẹp, cô thông minh, cô hài hước, và rất đồng cảm. Không chỉ vậy, rất nhiều kiến thức của Johny cũng đều là do Isa hướng dẫn, cùng với Amy - hắn thật sự không muốn nhớ tới người con gái này nữa, nhưng bóng ma tóc hồng đỏ vẫn lờn vờn trong trí óc hắn. Dù sao thì, mười lăm ngày vừa rồi, trình độ quản gia của Johny đã lên tới cấp C, y thuật lên cấp D. Các kỹ năng khác không hề nhúc nhích một chút nào. Cũng trong mười lăm ngày này, nhờ sự dạy bảo tận tình của hắn, Isa đã nâng kỹ năng Kế toán lên cấp B+, trình độ tương đương với kế toán trưởng của một công ty cỡ trung. Ở thế giới cũ của hắn, một kế toán trưởng cấp "B+" như vậy không có năm năm kinh nghiệm và ba năm đào tạo thì đừng có mơ.

Chợt hắn cặp môi hồng của Isa. Hắn nhớ lại ban nãy, cặp môi ấy, cùng bộ ngực trắng... Nhớ lại những ký ức phần hồng đó làm hắn có chút khô cổ. Ặc! Thằng em hắn biểu tình. Bình tĩnh nào, thằng em! Mày vừa mới ăn nặn một lần rồi cơ mà!

Isa giả vờ ngủ, nhưng hai gò má đỏ ửng đã báo động cô. Miệng cô mím lại, hai hàng mi run run, giống như đang cố kìm nén điều gì. Cuối cùng, không nhịn được nữa, Isa cười phá lên.

Johny thấy then, bèn lấy tay che miệng cô lại.

- Không cho cười!

- Phụt! Vâng, thưa chủ nhân!

Tiếng nói truyền qua bàn tay hắn bị bóp méo một cách kì dị. Hơi nóng phả lên bàn tay hắn, khiến hắn hơi rụt tay. Nhưng Isa nhanh hơn. Cô cầm lấy bàn tay hắn, giữ nguyên chúng trước miệng, sau đó mút những ngón tay hắn ngon lành như một đứa trẻ mút kẹo vậy! Ánh mắt cô khép hờ đầy khiêu khích. Mặt và cổ cô đỏ ửng đầy phấn khích!

Johny rùng mình, da gà nổi lên! Hắn muốn rút tay ra, nhưng cơ thể không nghe sai bảo của hắn! Chiếc lưỡi cứ thò ra thụt vào giữa các ngón tay. Cái nóng, sự ẩm ướt tràn ngập các giác quan của hắn.

Hắn hừ lạnh. Là cô khiêu khích hắn trước! Hắn vùng dậy, ôm lấy cô...

Cả hai buông nhau ra, miệng thở dốc. Hắn gạt bớt những sợi tóc bám dính trên gương mặt đỏ ửng rịn đầy mồ hôi của Isa. Vừa rồi thật là điên cuồng! Trong căn phòng phẳng phai vẫn còn những mùi hương cơ thể kì lạ lượn lờ.

- Chẳng lẽ, tôi không thể coi họ như một con người sao, Isa?

Bất chợt, hần hỏi. Một câu hỏi chẳng liên quan. Nhưng Isa hiểu. Và hần biết là cô hiểu.

Cô từ từ nhòe dậy, ôm lấy hần từ phía sau. Hần cảm thấy hai điểm cứng cứng đang áp vào lưng mình, nhưng điều đó không đáng bận tâm. Hần muốn câu trả lời.

- Mục đích của ngài không có vấn đề, nhưng phương pháp của ngài không ổn!

- Em rất cảm kích khi ngài coi chúng em như một con người! Nhưng ngài cần phải vạch rõ giới hạn đối với họ! Ngài là một chủ nô, là người đào tạo nô lệ, sau đó bán đi để kiếm sống. Họ phải nghe lời ngài, kính trọng ngài, nhưng đừng nên nảy sinh tình cảm với ngài. Nỗi đau đó không bên nào có thể gánh chịu nổi khi ngày chia tay ập đến. Nếu như ngài làm rõ mọi chuyện với Amelia, có lẽ cô bé sẽ không còn yêu ngài, nhưng khi ngài trao cô ấy cho Angelika, cả hai sẽ không bị tổn thương.

- Là vậy sao?

Johny trầm tư. Isa cũng không nói gì. Cô im lặng ôm lấy hần, truyền cho hần sự an ủi và sẻ chia.

- Tôi hiểu rồi. Phải! Tôi không thể không bán họ, nhưng tôi cần xác định giới hạn, để xóa tan đi ảo tưởng của đôi bên. Tôi không thể giúp gì được họ, nhưng tôi sẽ cố gắng đào tạo họ thành những nô lệ có thứ hạng cao, để họ được mua với giá đắt. Không một kẻ đàn nào nỡ mua đồ quý giá về để chơi hỏng, phải không, Isa?

- Phải, thưa ngài!

Cô mỉm cười khích lệ hần nói tiếp. Trong mắt Johny cháy lên ngọn lửa nhiệt huyết. Hần đã tìm lại được lí do để sống.

- Hiện tại tôi không có tiền, nên mới phải làm công việc này. Chờ khi ôi trở thành một quý tộc, một phó hội trưởng, thậm chí hội trưởng, tôi hoàn toàn có thể từ bỏ việc huấn luyện nô lệ, chuyên tâm vào điều hành liên minh và kiếm đầy tiền. Tôi sẽ không cần làm tổn thương một cô gái nào nữa!

- Tôi cần phải lạnh lùng với nô lệ, chặt đứt bất cứ sợi dây tình cảm nào giữa tôi và họ. Nhưng tôi cũng cần một đối trọng, một người có thể lắng nghe những sẻ chia, tâm tư tình cảm của tôi! Tôi cần một bức tường để tôi có thể dựa vào khi ngã, một lò sưởi ủ ấm linh hồn khi tôi đau khổ!

Johny quay về phía Isa. Hần nhìn sâu vào đôi mắt màu hạt dẻ ấy.

- Liệu ta có thể tin tưởng em được không, Isa?

Isa cười, nhưng mắt cô nhòa lệ.

- Vâng, thưa chủ nhân, vâng!

Họ cùng cười, rồi lại ôm nhau ngủ. Đó là một cái ôm hữu nghị, một cái ôm không toan tính, nhục dục, mà tràn đầy thấu hiểu cùng mở lòng.

- À, ngài rất đặc biệt đấy, ngài có biết không?

- Là sao?

- Trong những chủ nô ra ngoài Xóm Liều mà em từng "phục vụ", họ khoác lác về những nô lệ họ từng huấn luyện qua. Theo những gì em thấy, thì một nô lệ, luyện tập kỹ năng đơn giản nhất thôi, là dọn dẹp, cũng phải mất rất lâu mới có thể đạt tới cấp B+. Vậy mà ngài chỉ dùng chưa tới nửa tháng, đã huấn luyện được Amelia thành hạng C-. Em không biết là do Amelia quá có thiên phú, hay ngài quá kinh khủng nữa!

- Hừ, đương nhiên là do chủ nhân anh minh đẹp trai của cô chứ sao. Mà khoan...

Johny cảm thấy tung tức trong lòng. Hần xì mũi, sau đó quay lưng về phía Isa.

- Chắc là họ làm tình giỏi lắm phải không, hơn hẳn một thằng giai tân như tôi!

Isa ngẩn ngơ một chút, sau đó bật cười.

- Ha ha ha ha!

- Làm sao? Đáng cười lắm hả! Xin lỗi vì tôi chỉ là một thằng oắt không có kinh nghiệm nhé!

Isa cố nín cười, quàng tay qua eo Johny. Hần vùng vằng một chút, nhưng rồi cũng để yên.

- Là trai tân cũng có điểm đáng yêu mà!

- Hừ!

- Vừa rồi ngài không nhìn thấy bộ dáng anh dũng thiện chiến của mình đâu.

Vừa nói, Isa vừa nhẹ nhàng thổi vào tai Johny. Chiếc lưỡi ẩm ướt ẩm nóng kia rà rà quanh vành tai hắn.

- Đừng có quậy nữa, ngủ đi!

- Ngài nói thì cũng vậy, thế cái gì đây? À, nghe nói trai trẻ thường rất mạnh mẽ, tinh lực dồi dào, không biết họ nói có đúng không nhỉ?

Giọng cô tràn đầy tình nghịch. Johny cảm thấy khô miệng. Hắn cảm nhận được bàn tay cô đang nắm..

- Là cô ép ta đấy nhé!

Hắn lơ đãng tiếng thông báo của hệ thống.

- Độ trung thành của Isabella đạt 3 trên 5. Mở khóa phần lớn thông tin về nô lệ!

Ánh mặt trời chiếu qua ô cửa sổ trên cao đánh thức Johny. Isa đã dậy từ lâu. Chắc là cô đắp lại chăn cho hắn.

Tiếng chim hót râm ran ngoài kia báo hiệu ngày mới đã đến. Johny lười biếng thức dậy. Những vết tích trên giường khiến cho hắn nhớ lại đêm hôm qua. Hắn cảm thấy có chút nóng mặt.

Từ nhà tắm phát ra tiếng vòi hoa sen chảy xè xè. Isa đang ở trong đó. Cô ngâm nga giai điệu bài hát hắn từng hát. Một trong những bài hắn rất thích.

Don't say may be, just be my lady!

No need to hesitate, cuz you'll be fine.

Hắn ném những suy nghĩ u ám ra khỏi đầu. Một ngày mới, một khởi đầu mới. Ừ đột không giải quyết vấn đề gì cả!

"Xin lỗi, Amelia! Nếu như có kiếp sau, ta sẽ trả nợ cô vậy."

Johny đứng dậy, gõ cửa nhà tắm. Mẹ kiếp, đúng là tuổi trẻ tinh lực dạt dào mà! Hắn cứ như một con thú được sỏ lông vậy!

- Isa à, mở cửa ra nào!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Nô lệ thứ hai

- Johny Ouro? Mười sáu tuổi, từng là đầy tớ cho Alfonso Ouro. Trở thành chủ nô nhờ chạy chọt! Hừm! Thật khó hiểu!

Angelika ném tập tài liệu lên bàn, tay gõ nhẹ. Đây là lần đầu tiên cô thấy một tốc độ huấn luyện nô lệ khủng khiếp đến như vậy! Thậm chí kỷ lục cao nhất mà Tòa Thành Trắng từng ghi nhận cũng không có cách nào đánh đồng với nửa tháng vừa qua của tên chủ nô Johny Ouro này! Chẳng lẽ hắn nắm giữ một kỹ thuật truyền thông tin thẳng vào não bộ? Hay đơn giản là do hắn may mắn vớ phải một nô lệ có tài năng sẵn?

- Lục soát cẩn thận! Không được để cô ta chạy trốn!

- Giơ cao đuốc lên! Đi thành nhóm ba người! Cẩn thận cô ta ám sát ngược!

- Cho dù lật tung doanh trại này lên cũng phải tìm bằng được nó!

Tiếng mắng chửi, tiếng người nhón nhào khắp mọi nơi. Những cây đuốc sáng rực, giương cao, đẩy lùi bóng đêm khỏi trại lính. Những chiếc thương dài lăm lăm đâm vào từng bụi cây, kiểm tra xem có ai trốn ở trong không.

Từng đội lính xếp thành hàng chạy rần rần, kiểm tra từng chiếc lều. Họ không bỏ sót bất cứ một góc ngách nào, kể cả trần nhà. Họ biết đối thủ của mình là một sát thủ đại tài.

- Đây! Cô ta ở đây! Trợ giúp! Mau!

Bất chợt có tiếng hô lớn. Đám lính vội vàng ủa tới. Tiếng vũ khí va chạm loảng xoảng. Những ngọn đuốc chợt tắt.

Tất cả những gì đám lính thấy được là mái tóc đỏ rực như máu uốn lượn trên không trung, trước khi tan vào Sương mù.

Johnny mặc một bộ sơ mi trắng, cùng với quần âu đen. Hôm nay hắn không định dắt theo Isa. Cô cần nghỉ... khu... ở nhà dọn dẹp và nấu nướng. Johnny giờ có đủ tiền để trả nợ Bara rồi, nhưng tại sao hắn lại phải làm vậy? Còn mười mấy ngày nữa cơ mà! Hắn quyết định phóng túng bản thân một chút, tự cho phép mình được ăn com với thịt, mặc dù khá đậm bạc, nhưng vẫn tốt hơn là ăn đồ hộp.

Hôm nay trời nắng đẹp. Johnny quyết định tận hưởng nắng trời bằng cách đi bộ. Mấy ngày vừa qua, nhờ có bột dinh dưỡng, cùng với chế độ luyện tập nghiêm khắc, thể lực hắn đã được cải thiện đáng kể. Hắn biết hệ thống cũng giúp hắn rất nhiều, bằng không còn khurót hắn mới phục hồi nhanh như vậy.

- Ô, Johnny à? Chào buổi sáng!

- Chào buổi sáng, quý cô Angelika! Tôi thấy có thông báo cô muốn gặp mặt tôi gấp!

- Đúng vậy! Xét tới việc lần trước cậu hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc vượt quá mức, nên chúng tôi tương đối nghi ngờ với kết quả thu được. Tôi quyết định cậu sẽ phải làm thêm một nhiệm vụ nữa!

- Không thể nào!

Angelika lấy tập hồ sơ đang đặt trước mặt đưa cho Johnny.

- Đây là hợp đồng lần này. Cậu cần huấn luyện nó thành một thú cưng cấp D-...

- Không!

Johnny ngắt lời.

Có một chút ngạc nhiên xẹt qua trên mặt Angelika.

- Cậu chắc chứ? Cậu còn chưa xem hồ sơ cơ mà?

- Cảm ơn lòng tốt của cô, Angelika! Nhưng đây là nguyên tắc của tôi! Tôi không huấn luyện thú cưng!

- Vậy sao, thật là đáng tiếc! Mai quay lại nhé!

Johnny nhún vai, quay người rời khỏi. Nhưng khi hắn vừa đặt tay lên nắm đấm cửa thì...

- Này, khoan đã, Johnny!

- Sao vậy, thưa quý cô Angelika?

- ...

Johnny ngồi chờ ở phòng khách. Một tay hắn cầm cốc nước cam vắt ướp lạnh, mát một hơi, một tay cầm tập hồ sơ lên đọc.

- Lần này tôi phá lệ vậy! Đây là một hồ sơ khác, cậu cần huấn luyện cô ta thành Phụ tá D-. Thời hạn vẫn là chín mươi ngày!

Dường như thấy Johnny còn ngập ngừng, Angelika lạnh giọng.

- Biến!

- Để xem nào! Tên Alice, mười ba tuổi? Tình trạng sức khỏe: Yếu! Tinh tình bướng bỉnh khó thuần! Cái tôi cá nhân cực cao! Cái đậu xanh rau má! Lừa đảo! Quá là lừa đảo!

Johnny ảo não tự cốc đầu mình. Khi hắn vừa định từ chối tiếp thì Angelika đã dùng quyền hạn buộc hắn phải nhận nhiệm vụ này! Như vậy chức vụ của cô ta phải tiếp cận với Phó hội trưởng rồi!

- Ngoại trừ đẹp tuyệt trần, ừm, đánh giá cao vậy? Còn lại chỉ số đúng là rác rưởi trong rác rưởi!

Một tên lính dốt Alice, tất nhiên là trần truồng, tiến tới gần Johnny. Hắn mặc niệm: "Hệ thống!"

Kể từ khi "xã giao" với Isa, cũng như thu được lòng trung thành cao độ của cô nàng, hệ thống của hắn đã giải phóng thêm được rất nhiều chức năng. Hiện tại hắn có thể kiểm tra thông tin cụ thể hơn của một đối tượng. Hãy lấy Isa làm ví dụ!

- Isabelle Camera. Nghề nghiệp: Phụ tá, nô lệ. Chủ nhân: Johnny Ouro.

- Tiểu sử: Sinh ra trong một gia đình làng chài, cha mẹ mất sớm. Năm mười bốn tuổi, Isa bắt đầu trở thành kỹ nữ, cho tới khi lạc sang Tòa Thành Trắng và gặp Johnny Ouro.

- Đặc điểm: Khao khát làm tình, yêu thích nhảy múa. Yêu thích Johnny Ouro!

Johnny không thể không thừa nhận, hắn rất hài lòng khi đọc đến dòng này!

- Sắc đẹp: Rất đẹp (A) Đây là yếu tố chính quyết định thứ hạng nô lệ. Một nô lệ xinh đẹp không hẳn có thứ hạng cao, nhưng một nô lệ xấu xí chắc chắn không có thứ hạng cao. Ouro cung cấp dịch vụ thẩm mỹ, nhưng trong phạm vi an toàn sức khỏe, họ không thể thay đổi quá nhiều ngoại hình của nô lệ, chỉ có thể nâng thêm một hạng về nhan sắc! Tất nhiên, nếu cố đâm ăn xoi thì Ouro cũng không ngại, nhưng rất có thể nô lệ sẽ chết ngay trên bàn mổ. Chỉ có một cách duy nhất khiến cho nô lệ xấu xí đạt thứ hạng cao, đó là kẻ đó phải liên tục chiến thắng trong các cuộc tử chiến hoặc đua ngựa ở Đấu trường. Danh vọng của nó sẽ khiến các chủ nhân đẹp bỏ đi yếu tố ngoại hình, "vì không gì nỡ mày nỡ mặt hơn là có một nô lệ là nhà vô địch đấu trường".

- Thể lực: Khỏe mạnh (S). Không ai muốn một nô lệ yếu ớt rệu rã cả. Để bán được một nô lệ thì chỉ ít nó cũng phải khỏe mạnh (B) trở lên.

+ Nhạy cảm: Đồng cảm tuyệt đối (S) Một nô lệ nhạy cảm sẽ dễ bị tổn thương bởi những lời trách móc và trừng phạt, nhưng mặt khác, nô lệ này sẽ dễ bị kích thích và đạt khoái cảm nhanh hơn bình thường, khiến cho giá trị của họ cao hơn rất nhiều.

+ Nhiệt tình: Rất hoạt bát (S) Một nô lệ hoạt bát sẽ ít nghe lời và khó chú tâm vào bài học hơn. Nhưng đồng thời, những nô lệ nhiệt tình cao sẽ yêu chủ nhân mình rất cuồng nhiệt và khó phản bội hơn.

+ Trí tuệ: Nhân tài hiếm thấy (A) Một nô lệ ngu xuẩn đương nhiên là dễ đưa vào khuôn khổ hơn một kẻ thông minh. Nhưng đổi lại, một kẻ thông minh sẽ dễ dàng học tập và có giá cao hơn nhiều một đứa ngu dốt.

+ Nhân cách: Chuyên nhất (S) Một chỉ số vô cùng quan trọng. Một nô lệ dũng cảm và độc lập sẽ có giá trị cao hơn, vì họ rất là thú vị, nhưng đồng thời, họ cũng khó thuần hóa hơn.

+ Tự trọng: Cởi mở (B) Nô lệ không cần tự trọng[(#)] Các chủ nô sẽ tìm mọi cách để làm giảm cái tôi của nô lệ.

- Trạng thái đặc biệt: tinh thần bất ổn, xuất hiện khi một nô lệ có nhân cách, nhiệt tình và tự trọng quá thấp. Một nô lệ thần kinh sẽ giống như một con búp bê vô hồn, bất kể chủ nô sai bảo gì cũng làm, nhưng làm không ra đầu vào đầu. Hơn nữa, sẽ không có ai chấp nhận mua một nô lệ thần kinh cả, ngoại trừ bọn Kamra và đám Ouro. Kamra mua nô lệ kiểu này về, nuôi làm bò vắt sữa, hoặc gà đẻ trứng, khi sản lượng giảm đi thì chúng vỗ béo sau đó xẻ thịt, còn Ouro thì dùng làm pin năng lượng.

Nhìn qua thì có thể thấy... hư cấu kinh khủng khiếp! Johnny thực sự toát cả mồ hôi khi nhìn thấy đồng chỉ số phần lớn là tối thượng với cao cấp này! Cô ấy thật sự là một kỹ nữ sao?

Ngoại trừ tự trọng hắn còn có thể hiểu vì dù sao làm kỹ nữ thì không tránh khỏi "cởi mở", nhưng đồng chỉ số chói lòa ở trên kia là sao!

Quay trở lại hiện tại. Chỉ số của con bé tồi tệ đến mức hắn không muốn nhìn thẳng! Tính tình hiếu động (A), nhưng độ nhạy cảm lại là máu lạnh (D). Trí tuệ ở mức sáng sủa (B), nhưng nhân cách lại cao tới tối đa. Còn lòng tự trọng... một màu đỏ rực, thể hiện rằng Alice cực kì ương gàn (F). Nói tóm lại, tất cả những chỉ số ảnh hưởng tới độ phục tùng của nô lệ đều đỉnh!

Haizz, Johnny thở dài. Đâm lao đành phải theo lao vậy! Cũng tiện!

- Mẹ kiếp, con chó ghê, mày mà còn định bỏ trốn lần nữa thì đừng trách bọn tao độc ác!

Một tên béo bự nhưng lực lưỡng sút một cú trời giáng vào bụng cô. Cô oằn gập người, cứng ngắc vì con đau xộc tới.

Gã béo ngồi thụp xuống, nắm lấy tóc cô nhấc lên.

- Rõ rồi chứ con điên!

- Phụt!

Cô nhả một búng máu vào mặt hắn. Và ăn một cái tát nỏ đom đóm mắt!

- Mẹ, lời nó đi! Tao mà nhìn thấy nó thêm một giây nữa chắc tao hiếp chết nó quá!

Johnny dắt Alice theo. Con bé tỏ ra rất cau có, nhưng đúng như tục ngữ nói, mỳ nhân cau mày cũng đủ khiến thành trì tan nát. Alice đau buồn không khiến nó xấu đi, mà trái lại, khiến cho độ dễ thương của cô bé càng tăng thêm.

Con bé lê bước theo Johnny, tay cố gắng che đi những phần nhạy cảm trên cơ thể. Gớm! Có cái gì đâu mà che! Johnny lắc đầu.

Hắn dắt con bé lên xe điện, đi một mạch tới Tòa Thành Trắng. Hắn tính mua cho con bé một vài bộ đồ hỗ trợ học tập, nhưng sẽ dùng chúng làm phần thưởng mỗi khi con bé nghe lời. "Có lẽ nên mua thêm chút kẹo!" Johnny liếc sang chỗ Alice. "Mà từ từ, sao mình giống như mấy thằng bệnh chuyên dụ dỗ trẻ con trong truyện người lớn thế nhỉ?".

Ánh mắt con bé sáng lên khi Johnny úm quần áo cho nó, nhưng lại tối sầm đi khi nghe hắn giải thích đó là phần thưởng nếu như nó nghe lời. Hai bộ đồ Johnny mua gồm một chiếc váy díp đen mặc kèm với áo sơ mi trắng - chuẩn trang phục công sở, và một chiếc áo Kimono - há? Tại sao lại có Kimono ở đây?

Bộ đồ công sở sẽ giúp nó lệ học tập các môn thuộc nhóm "phụ tá", còn Kimono sẽ rất có ích nếu hắn định dạy con bé cách giao tiếp như một chuyên gia. Đứng hỏi tại sao, vì Johnny chỉ biết hệ thống ghi như vậy!

Hắn lại mua thêm một chiếc kính thời trang, cùng một chiếc giày ba lê... Và chúng cũng có tác dụng đại khái như trên.

Thỏa mãn thú mua sắm xong - hắn mua tặng Isa một chiếc nhẫn, rẻ thôi - hắn yêu cầu cửa hàng mang tới tận nhà, sau đó dắt Alice đi dạo một chút. Vẫn còn sớm mà!

- Kính thưa toàn thể các quý ông quý bà! Tôi, Farid, đã quay trở lại với các bạn rồi đây! Hãy cùng xem những gì Sương mù ban tặng cho chúng ta hôm nay nào!

Đám đông hò reo theo từng động tác của hắn. Ánh mắt họ hau háu nhìn về phía những kẻ trần truồng đứng trên kia. Hôm nay không có nhiều nô lệ nữ, phần lớn là đàn ông.

Johnny ngạc nhiên. Hôm nay có phiên nô lệ sao? Hắn tò mò lại gần xem. Đây là lần đầu tiên hắn tham dự một phiên chợ kiểu này.

Bắt chợt một hình bóng nhỏ nhắn lọt thỏm giữa những gã nô lệ lực lưỡng, được bôi kem bóng nhẫy hồng thu hút ánh mắt của các quý bà, đập vào mắt hắn. Hình xăm rồng đen bao trùm sườn trái? Mái tóc đỏ rực? Thế quái nào nhìn cô ta quen thế nhỉ?

Johnny cố gắng chen vào sâu hơn bên trong. Đám đông la ó, mắng nhiếc hắn, xì, ngon đưng vào ta xem? Johnny ôm cái mặt dày như tường thành chen vào phía trong. Hắn cần phải nhìn rõ cô ta.

Bên trên gương mặt hình trứng ngỗng cau có đó là vết sẹo chạy dọc mắt trái. Cặp lông mày đỏ rực nhíu nhíu, ánh mắt sắc như dao cạo, không khiến cô nàng trở nên dữ tợn, mà lại càng khiến dục vọng chinh phục của đàn ông tăng vọt!

Cô cảm thấy xấu hổ như muốn chết đi được! Bị lột truồng, đứng nơi đây cho kẻ khác chỉ trích! Cho dù gia tộc cô đã xuống dốc, nhưng chưa kẻ nào dám xúc phạm cô như thế này! Cô sẽ khiến chúng phải trả giá!

Chợt cô cảm nhận được một ánh mắt kì lạ đang nhìn về phía mình. Nó không như những kẻ khác, chỉ biết soi mói từng bộ phận trên người cô. Trong cặp mắt đó, cô thấy sự bàng hoàng, ngạc nhiên, và thấu hiểu! Người này biết cô sao?

- Katarina?

Johnny thờ hồ. Có lẽ chỉ là trùng hợp thôi nhỉ? Chẳng có lý nào một nhân vật yêu thích của hắn trong một trò chơi giả tưởng lại có thực được...

Nhưng cô gái đó mãnh liệt quay về phía hắn! Trong mắt cô ta tràn ngập sự ngạc nhiên... và một chút? Van xin? Như người sắp chết đuối vớ được cọc, Katarina cố gắng bám víu vào tất cả những hi vọng cô có thể thấy được!

Thế quái nào? Johnny cảm thấy đầu đau quá!

- Katarina Du Couteau?

- Phải! Là...

Cô chưa kịp hoàn thành câu nói, thì tên quân đốc đã cho cô một cái tát. Máu chảy ra từ mũi cô, còn má cô thì đỏ ửng lên.

- Câm mồm! Nô lệ không có quyền lên tiếng ở đây!

Cô há miệng, định nói gì đó, nhưng tay quân đốc đã cho cô một thụi vào bụng. Bị những sợi xích khác nối với tay các nô lệ bên cạnh giữ lại khiến cho Katarina không thể ngã xuống, nhưng cơn đau đủ khiến cô ngậm miệng.

Johnny kiếp trước có chơi một trò chơi, tên không quan trọng, quan trọng là hắn rất ưa thích một nhân vật. Katarina Du Couteau, một sát thủ tài năng và mạnh mẽ. Hắn vẫn chơi cho dù cô nàng bị công ty sản xuất giảm sức mạnh liên tục, và kết quả là hắn thua rất nhiều. Khi bạn bè hỏi tại sao vẫn bám dính lấy nhân vật này, hắn cười.

- Ha ha, mà không hiểu đâu?

Đậu xanh, đương nhiên không hiểu rồi! Mặc dù (cố tình) không có hứng thú với chuyện nam nữ, nhưng một chút tưởng tượng với nhân vật hư cấu cũng không phải cái gì nguy hiểm, và hắn chọn Katarina. Có lẽ là do hắn cảm thấy mình có thể thấu hiểu được nhân vật vô hồn ấy chăng?

Và giờ, "nhân vật hư cấu" ấy đang đứng trước mặt hắn, bằng xương bằng thịt. Thứ tình cảm hư giả chôn sâu trong lòng hắn bùng cháy! Một phần trong não hắn hét lên, đừng làm thế thằng ngu! Nhưng phần khác, to lớn hơn, mách bảo hắn rằng, hắn sẽ hối hận cả đời nếu như bỏ mặc cô ở đây.

Tên quân đốc kéo cô lên phía trước.

- Nô lệ tiếp theo! Một cô nàng xinh đẹp tuyệt vời, hoang dã và hung tàn như một con mèo cái. Nhìn thân thể này đi! Các bạn có cảm thấy sức sống tràn ngập trong đó không? Một nô lệ xinh đẹp, khỏe mạnh, còn trinh, còn chờ gì mà không mua hả hời các bạn tôi? Nó sẽ là một võ sĩ đáng gờm, lại còn có thể xua tan đi cái giá lạnh của những đêm dài nếu như các bạn bỏ chút thời gian huấn luyện. Giá khởi điểm là một trăm đồng vàng!

- Một trăm! Khà khà, tao không thể chờ được nữa rồi!

Một lão béo kính cận bụng phệ khụt khịt, giống như một con heo nái. Mà ghê cái là hắn đang "hành sự" với nô lệ của mình, ngay tại đây, giữa đám đông! Hắn còn mời thêm một vài người đàn ông đứng gần tham gia cho vui.

- Một trăm! Quý ngài Bob đã trả giá một trăm. Còn ai trả cao hơn không?

- Một trăm linh năm! Tao thêm được găm cái cánh tay ngon lành đó quá!

Đó là một con quỷ khổng lồ. Mùi hôi của nó khiến cho đám đông phải tách riêng một khoảng ra cho nó đứng.

- Một trăm mười!

Một ông già râu tóc bạc phơ xoắn uốn lộn hô.

- Một trăm hai mươi!

- Một trăm ba mươi!

- Một trăm ba mươi lăm!

- Một trăm ba mươi lăm! Thật náo nhiệt, thưa các bạn. Còn ai ra giá không?

- Một trăm ba mươi lăm lần một! Ra giá đi nào các quý ông quý bà! Một nô lệ xinh đẹp nhường này không dễ tìm đâu!

- Ha ha, thế thì lão giữ lấy mà dùng, Farid! Bọn này sợ không thuần hóa nổi nó, khéo lại chết ngược thì bỏ mẹ!

Trong đám đông có người hô lên. Tiếng cười nổ vang khắp nơi. Farid hơi bối rối một chút. Thú thực, nô lệ xinh đẹp không phải quá khó tìm. Nhưng một nô lệ ương gàn thì rất khó thuần phục. Chỉ có các chủ nô chuyên nghiệp của liên minh mới đủ sức đào tạo những kẻ bất trị như vậy.

- Một trăm ba mươi lăm lần hai! Đây là cơ hội cuối cùng rồi, thưa các bạn! Bỏ lỡ cái thôn này sẽ không còn đất mà cạp đâu! Thật sự không có ai muốn trả giá cao hơn sao?

Một tháng tiền nhà cho một kẻ mạnh mẽ bất trị? Không ai điên như vậy!

Johnny lắc đầu quay đi. Không cần ngoái lại hắn cũng có thể thấy ánh mắt thất vọng của cô nàng rơi xuống trên lưng mình! Nó làm hắn nhớ tới một người con gái với mái tóc hồng!

- Hai trăm!

Farid không tin vào tai mình. Đám đông cũng ồ lớn, quay ngoắt quay nghiêng tìm kiếm người hô giá.

Johny cảm thấy váng đầu. Hấn điên thật rồi! Hai trăm đồng vàng! Mết nịt! Hấn rất muốn thu hồi giá, nhưng như vậy hấn sẽ mất hết mặt mũi!

- H... Hai trăm thừa các quý ông quý bà! Có ai sẵn sàng trả cao hơn quý ông lịch lãm này không?

Farid tràn ngập vui sướng. Hai trăm vàng. Quá hời cho một nô lệ như thế này!

- Hai trăm lần một! Hai trăm lần hai! Hai trăm lần ba! Tôi tuyên bố, quý ngài lịch thiệp đây đã sở hữu bé mèo hoang của chúng ta. Xin hãy cho ngài ta một tràng pháo tay thừa các bạn!

Tiếng vỗ tay nổ lên, nhưng tràn đầy nhạo báng. Một vài kẻ hả hê khi thấy Johny đau xót móc tiền ra trả. Cốc ghè đòi ăn thịt thiên nga!

- Đừng nói gì cả! Đi theo ta!

Johny rít lên qua kẽ răng với hai nô lệ mới của mình. Hấn tức giận, và khí thế của hấn khiến những kẻ xung quanh lui bước. Alice tỏ ra sợ hãi, lui ra phía sau Katarina. Còn Katarina thì không bị ảnh hưởng chút nào. Cô đứng thẳng, đầy tự tin, nhìn thẳng vào mắt Johny.

Nhưng sợi dây thừng đang kéo căng, và chiếc vòng cổ bằng da thì siết chặt.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Bắt đầu huấn luyện

Nhìn thấy vẻ mặt hầm hầm của Johny, Isa rất thức thời không hỏi gì cả. Cô lặng lẽ rót một cốc nước lạnh đặt trước bàn cho hấn. Hấn tu một hơi hết sạch. Nước mát chảy xuống cổ họng làm dịu đi cái đầu nóng... ặc, giờ thì hấn thấy tê răng!

Johny hít thở sâu một vài hơi. Được rồi, chuyện gì đã qua thì cho qua! Xúc động là ma quỷ! Dần dần hấn cảm thấy mạch máu đập ổn định trở lại.

Hấn ngửa lên nhìn hai cô gái trần truồng, một lớn một bé, một đỏ một vàng trước mặt.

- Ngồi xuống đi.

Không ai nhúc nhích cả.

- Ngồi xuống!

Johny nghiêm giọng. Con bé Alice dù sao cũng còn nhỏ, bị nạt như vậy bèn vội vã ngồi thụp xuống. Nhưng Katarina vẫn đứng thẳng, cảm hơi héch lên đầy ngạo mạn.

"Chặc! Thôi được rồi cũng chẳng đáng!" Johny trầm nghĩ.

- Nếu như cô cảm thấy đứng thoải mái hơn ngồi thì cứ việc!

- Giờ thì nghe đây! Tự giới thiệu, ta là Johny Ouro, một chủ nô của liên minh nô lệ. Công việc của ta là huấn luyện các nô lệ trở thành những kẻ tài năng, xuất sắc, sau đó đem bán họ với giá cao.

Hấn lôi ra một xấp giấy vẽ hình minh họa. Không thể không nói, Johny rất có hoa tay trong việc vẽ vời này!

- Thế giới các cô đang đứng đây được gọi là Tòa Thành Trắng, một thế giới song song với thế giới cũ của các cô, được nối với nhau bởi Sương mù. Ta chắc các cô đều bị một trận Sương mù kì lạ lạnh lẽo cuốn phải, sau đó xuất hiện ở đây phải không? Như vậy ta chỉ có thể chúc mừng vận may của các cô, vì các cô còn sống được đến tận giây phút này. Theo ước đoán, có tám phần những kẻ khác kém may mắn hơn sẽ đụng độ với lũ quái vật ăn khuyển sau làn Sương mù, trở thành nô lệ tình dục và bữa tráng miệng của chúng. Nếu như kẻ nào cảm thấy những chiếc xúc tu thô ráp ướt nhoẹt đó quấn quanh người rất là kích thích, vậy thì ta sẽ không ngần ngại đưa kẻ đó đi dạo một vòng quanh Sương mù.

Có một chút không thoải mái xẹt qua trên gương mặt cả hai - à quên, Katarina cũng đã ngồi xuống, hai tay ôm lấy đầu gối. Thân lừa ưà nặng!

Bằng giọng nói từ tính trầm bổng, Johny tiếp tục "giảng đạo".

- Ở thế giới này, chỉ có hai giai cấp, nô lệ và không phải nô lệ. Những kẻ như các cô, lạc sang thế giới này, sẽ bị coi là nô lệ. Nếu như các cô chứng minh được tài năng của mình, thì một ngày nào đó, các cô sẽ thoát khỏi kiếp sống này, chính thức trở thành một công dân của Tòa Thành Trắng, sống sung sướng thoải mái trọn đời. Nhưng trước đó, các cô cần phải nghe lời ta, chăm chỉ chịu khó học tập, để tăng cường thứ hạng của mình. Như vậy ta

mới có thể bán các cô với giá cao, và rất hiển nhiên, không có một kẻ ngu nào lại bỏ một gia tài ra chỉ để đập phá đúng chứ? Ta có thể liệt kê ra một danh sách những cô gái khởi đầu là nô lệ thấp hèn, sau đó phần đầu học tập, được một chủ nhân tốt bụng nạp vào hậu cung, ngày ngày ăn sung mặc sướng, hạnh phúc không thể tả. Chẳng lẽ các cô không muốn như vậy sao?

- Ai muốn?

- Để gạt bỏ những ảo tưởng còn sót lại, ta xin được nói rõ! Không có cách nào để Tòa Thành Trắng có thể chủ động tìm tới một thế giới khác! Sương mù hoàn toàn ngẫu nhiên. Mà giả như chúng ta có thứ công nghệ ấy, cũng chẳng ai biết thế giới của các cô ở đâu. Nói cách khác, các cô không có cách nào quay trở về nhà được rồi!

Johnny tăng lơ đi câu hỏi thách thức của Katarina.

- Ở nơi này, nô lệ không có bất cứ quyền lợi gì. Bất cứ ai cũng có thể làm bất cứ điều gì với các cô! Hãy tưởng tượng, một nô lệ, lại là một cô gái đơn độc, lang thang ngoài kia, ấy là ta đang giả định các cô bỏ trốn thành công nhé. Nếu như may mắn, các vệ binh sẽ dựa vào huy hiệu của ta xăm trên người các cô, hoặc dựa vào chiếc vòng da trên cổ, để trả các cô về. Nếu xui xẻo, các cô sẽ bị bắt cóc, bị làm đủ trò bệnh hoạn - cô cũng nhớ cái lão béo Bob đó phải không, Katarina? Hãy nhớ tới nô lệ của lão ta! Chẳng lẽ các cô muốn phục vụ mấy chục người đàn ông một lúc như vậy sao?

Katarina không giấu giếm sự khinh bỉ và kinh tởm khi nhớ tới kẻ đầu tiên đã hò giá mua mình. Alice cũng nhìn thấy cảnh đó. Mặt nó hơi tái đi.

- Còn nếu như các cô gặp lũ quái vật Kamra, như con quỷ khổng lồ đấy chẳng hạn... ta không cần phải nói nữa, tự các cô cũng hiểu phải không? Ở nơi này, luật pháp bảo vệ công dân, chứ không bảo vệ nô lệ. Các cô không phải là người, chỉ là thú vật, là đồ chơi mà thôi. Muốn thoát khỏi kiếp sống bất định đó, các cô chỉ có duy nhất một cách là nỗ lực toàn bộ tài năng của mình, nâng cao giá trị bản thân!

Hắn đứng dậy, giờ cao hai tay.

- Phải! Ta là một chủ nô, và là một chủ nô nghiêm khắc. Sẽ có những bài học đau đớn, hoặc rất xấu hổ. Ai không hoàn thành tốt sẽ bị phạt! Nhưng, ta cũng là một chủ nô tốt bụng. Ta vẫn coi các cô là con người, có tâm tư tình cảm lí trí. Đối với những nô lệ nghe lời, ta sẵn sàng tạo điều kiện thật tốt để họ phát triển. Ta không bao giờ keo kiệt trong việc thưởng. Chỉ cần các cô làm tốt, và nghe lời. Rất đơn giản đúng không?

Johnny cảm thấy bài diễn thuyết của mình có chút tác dụng với bé Alice. Mắt con bé hơi nhắm xuống, nhẹ nhàng đảo trái phải, dường như đang nghiền ngẫm từng lời của hắn. Còn Katarina...

- Ở trong căn nhà này, ta là cao nhất. Khi các cô nói chuyện với ta, các cô phải gọi ta là chủ nhân, kết thúc câu nói phải có thưa chủ nhân. Rõ chưa?

Johnny chờ một lúc, nhưng không ai lên tiếng. "Thế đấy!". Hắn khoác chiếc áo choàng nâu rộng thùng thình lên người.

- Phép thuật tăng lên cấp D. Cho phép sử dụng phép Tra tấn, phép Khoái cảm

- Ấn tượng giảm đi một bậc.

Ở cùng một thời điểm, chỉ có một bộ quần áo có thể phát huy tác dụng. Nếu như hắn mặc hai bộ, thì bộ ở phía ngoài cùng sẽ phát huy tác dụng. Và chiếc áo choàng đó chính là "Áo choàng phủ thủy".

- Katarina?

- Khốn kiếp! Thằng chó! Tao sẽ...

- Tra tấn!

Một tia sáng xanh lè đập vào người Katarina. Cô rú lên thán thiết, mồ hôi chảy ròng ròng như tắm. Con đau kéo dài trong một vài giây, sau đó tan biến, để lại nạn nhân của nó nằm thở khò khè trên sàn nhà. Tra tấn có một cái lợi là sẽ không để lại bất cứ thương tích gì cho nạn nhân, vì nó tác động vào linh hồn.

Trong đầu Johnny xẹt qua mô hình, cách thức vận chuyển năng lượng của phép Tra tấn. Bằng trí nhớ siêu việt, hắn đã nhớ đại khái, lần sau chỉ cần chỉnh chỉnh một chút là có thể sử dụng mà không cần áo choàng. Nhưng tinh thần lực của hắn lập tức hụt đi một mảng. Hắn không nói rõ được hụt đi bao nhiêu, nhưng hắn cảm giác mình không còn tỉnh táo được như vừa nãy. Rất may là hụt không nhiều, hắn ước lượng, khoảng một phần mười tinh thần thôi.

- Những kẻ chống đối sẽ bị phạt, hiểu rồi chứ? Alice?

- Vâng...vâng, thưa chủ nhân!

Con bé sợ hãi nhìn "đồng nghiệp" của mình lẫn lộn, miễn cưỡng thốt lên. Cũng tạm được!

- Về phần đồ ăn và chỗ ngủ. Đối với những kẻ chống đối, ta vẫn bảo trì lòng tốt nhất định. Nhưng thức ăn của chúng sẽ chỉ là thịt khô, bánh mì đen và nước lã. Còn đối với những kẻ biết vâng lời, đồ ăn nóng sốt luôn luôn đón chờ. Thậm chí, ta còn có rất nhiều bánh kẹo sô cô la, những thứ các cô chỉ cần đặt vào miệng thôi cũng đủ làm tan chảy linh hồn.

Johnny nhạy cảm phát hiện ra Alice có chút hứng thú. Ha ha...?

- Alice sẽ nằm trên ghế sofa, còn Katarina sẽ nằm... trên sàn. Tất nhiên, nếu như cô cảm thấy mệt đủ dầy để tranh chỗ với một đứa bé thì cứ việc!

Katarina không trả lời. Con đầu đã tan đi, nhưng cùng với nó là sức lực của cô. Cô nằm đó, những sợi tóc đỏ che kín mặt, khiến Johnny không thể biết liệu cô ta có nghe hay không nữa.

Hắn định để Katarina nằm đệm, nhưng chợt nhớ rằng sáng nay mình đã bảo Isa vứt chiếc đệm cũ của Amelia đi..

- Và đây là Isa. Cô ta là phụ tá của ta, sẽ giám sát các cô, và thông báo cho ta về sự tiến bộ của từng người. Các cô sẽ phải tôn trọng Isa, như tôn trọng ta, hiểu chứ?

Hắn lạnh lẽo nhìn cả hai.

- Vâng, thưa chủ nhân!

- Vâng... chủ nhân!

Câu sau là của Katarina. Cô nghiêng răng, nhấn mạnh từng chữ, như thể đó là một điều kinh tởm nhất cô từng làm.

Chợt con bé Alice rụt rè giơ tay lên.

- Như vậy cô Isa sẽ ngủ ở đâu?... à thưa chủ nhân?

Khi thấy hắn nhướn mày, con bé vội vàng bỏ sung.

- Isa là một nô lệ nghe lời, cho nên ta ban thưởng cô ta được ngủ trên giường cùng với ta. Nếu như các cô cố gắng, thì rồi sẽ có một ngày ta cho các cô được nằm cùng giường.

Alice vội vàng rụt cổ xanh mặt. Còn Katarina thì lăm bằm.

- Dâm tặc!

Johnny bày ra một ít tài liệu. Đây là những sổ sách kế toán của dòng họ Ouro được công khai - còn phần không công khai thì ha ha ha... Một nô lệ muốn phát triển theo hướng Phụ tá sẽ phải am hiểu về sổ sách và hùng biện. Sổ sách ở đây là có khả năng kiểm tra các khoản thu chi, đánh giá tình hình tài chính, và đưa các giải pháp khắc phục. Đánh giá càng sâu, phân tích càng chính xác, thì cấp độ chứng chỉ càng cao. So với những gì Johnny từng làm, thì mở sổ sách này vẫn còn quá thô sơ giản đơn.

Đối với một nô lệ, hệ thống và Liên minh chủ nô chia làm mười hai nhóm kỹ năng. Các kỹ năng này khi tổ hợp cùng nhau sẽ tạo thành một nghề. Đồng thời thứ hạng của nghề sẽ được tính bằng trung bình của những kỹ năng tổ hợp lên nó.

- Người hầu: Gồm hai kỹ năng Nấu nướng và Dọn dẹp. Giả như Nấu nướng đạt cấp C-, Dọn dẹp đạt cấp D+, thì lấy đẳng cấp thấp nhất tính làm thứ hạng của nghề, tức là D+ người hầu. Chủ nhân muốn đào tạo thì cần phải có kỹ năng Quản gia tương ứng.

- Phụ tá: Đóng vai trò thư ký cho chủ nhân, gồm hai kỹ năng Kế toán và Giao tiếp. Cần nô lệ có chút thông minh. Chủ nhân cần kỹ năng Quản gia tương ứng.

- Phù thủy: Cần hai kỹ năng Y dược và Phép thuật. Cần có phòng thí nghiệm Giả kim thuật mới có thể đào tạo. Yêu cầu rất cao về trí tuệ của nô lệ. Chủ nhân phải là Pháp sư và Bác sĩ với cấp độ tương ứng.

- Võ sĩ: Cần kỹ năng Võ thuật. Với nghề này thì chỉ cần nô lệ đủ khỏe mạnh là được. Tương tự, chủ nô cũng phải là Võ sư mới có thể dạy nô lệ.

- Diễn viên: Cần ba kỹ năng Khiêu vũ, Âm nhạc và Ca hát. Đây là một nghề rất cần thiên phú. Nghề thuật gia là nghề nghiệp bắt buộc nếu chủ nô muốn tiết kiệm tiền học phí cho nô lệ.

- Thú cưng: Cần kỹ năng Thú cưng và Đua ngựa. Thú cưng ở đây là hành động như chó hoặc mèo, đại khái là vật cưng. Đua ngựa là nô lệ phải hành động như một con ngựa đua, bởi ở Tòa Thành Trắng, các quý tộc ưa thích nhất là xem các võ sĩ tử chiến (Võ sĩ), hoặc xem các nô lệ đóng giả làm ngựa sau đó chạy đua (Đua ngựa).

- Thê thiếp: Cần rất nhiều các loại kỹ năng giường chiếu khác nhau tổ hợp thành.

Một chủ nô chưa chắc đã có thể am hiểu tất cả những lĩnh vực này. Vậy nên họ cần một phụ tá để trợ giúp cho mình, hoặc không thì có thể gửi nô lệ đến Học viện nô lệ do Liên minh chủ nô tổ chức để học tập cũng được.

Vẫn lấy Isa làm ví dụ!

- Dọn dẹp và nấu nướng cấp độ B+. Ngoài bảy cấp độ cơ bản, Liên minh còn dùng dấu cộng và trừ để thể hiện phong độ nhất thời của một nô lệ. Trình

độ B+ tương đương với đầu bếp nhà hàng ba sao!

- Y thuật và Giao tiếp A+. Không có gì ngạc nhiên khi cô ta ăn tươi nuốt sống Johnny ngay từ giây phút đầu tiên họ gặp mặt! Mà y thuật A+ sao...
- Cấp B+ Ca hát cùng Khiêu vũ.
- Chơi đàn, võ thuật, kế toán và phép thuật của Isa chỉ đạt cấp C-. Johnny đề ý, Isa bá đạo vậy mà mới C- thôi đấy!
- Isa chưa từng làm vật nuôi hay thú cưỡi bao giờ.
- Ngoại trừ làm tình với sinh vật "phi nhân loại", còn lại các kỹ năng giường chiếu khác của cô nàng đều đã đạt tới cấp B+. Không hổ là có thâm niên làm kỹ nữ! Và cũng dễ hiểu khi Isa nuốt chửng tiếp hân trên giường.

Như vậy chỉ số của trưởng nữ của dòng họ Du Couteau là bao nhiêu?

- Kế toán A+
- Ca múa nhạc A+
- Giao tiếp S+
- Y thuật B+
- Võ thuật B+.
- Không biết nấu nướng, dọn dẹp, làm vật nuôi hay thú cưỡi!

Cô ta mới bao nhiêu tuổi? Cho dù học từ trong bụng mẹ ra thì cũng không thể kinh khủng như vậy chứ? Như Isa, các kỹ năng khá đều B+, riêng y được và giao tiếp lên tới A+, trong khi võ thuật và phép thuật chỉ là C-. Phải biết, lên tới B+ không khó, người thường không có hệ thống thúc đẩy khổ luyện vài năm là có thể đạt tới. Nhưng từ B+ lên A-, đừng nói là A+, không bỏ cả đời ra thì khỏi cần phải nghĩ, chưa kể S- S+. Đúng là mọi người đều bình đẳng, nhưng quả nhiên có những kẻ bình đẳng hơn kẻ khác!

Hiện tại cả hai nô lệ vẫn còn rất "cương", hẳn cần phải bỏ vài ngày mài bớt độ cứng đầu đã. Không! Chỉ nên tập trung vào Alice thôi! Nhiệm vụ của hẳn là con bé! Còn Katarina, tạm thời vứt cô ta ở đấy vậy! Hẳn cũng chưa biết phải xử trí nàng ta như thế nào.

Johnny tiếp tục dùng đầu ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, một tay vuốt cằm

Katarina là một kẻ thông minh, thế nên nếu như hẳn không quá hà khắc, chắc là cô ta sẽ không ngu ngốc bỏ trốn đâu! Chỉ ít cô ta cũng thấy tận mắt số phận của đám nô lệ khi còn ở chỗ Farid rồi. Còn về phần sai bảo cô ta làm việc, ha ha... đánh không lại!. Đúng vậy, trình độ võ thuật của Johnny là F-, còn Isa mới chỉ là C-. Katarina mặc dù không kinh khủng như trong trò chơi, nhưng hệ thống đánh giá cô ta cũng đạt tới cấp B+ võ thuật có nghĩa là nếu muốn, cô ta hoàn toàn có thể xoay cả hai bọn họ như dế!

Đang mãi mê suy tư, bất chợt có tiếng cười nhẹ tiến lại gần khiến hẳn bị kéo tuột về thực tại! Hai nô lệ của hẳn vừa tắm xong và đang quay về phòng khách. Mặc dù họ chưa nghe lời, nhưng nếu như cấm hẳn những nhu cầu cá nhân như tắm rửa ăn uống thì Johnny tự nhận mình không làm nổi. Hơn nữa, ngấm hai thiên thần da thịt ửng hồng, mướt mát, đi tới đi lui cũng là một chuyện rất thú vị!

Johnny nhìn thấy con bé Alice cứ co ro che che, ngửa miệng bèn bảo.

- Che cái gì mà che! Đẳng nào ta cũng nhìn thấy hết rồi, có che cũng có ích gì!
- Ồ...hơ...nhưng...

Con bé mặt đỏ bừng, xấu hổ và giận dữ. Điều này càng khiến Johnny muốn trêu, à không, huấn luyện cách giao tiếp, đúng vậy, hẳn đây là đang huấn luyện con bé thủ thuật giao tiếp.

- Con người sinh ra trần như nhộng, đó là bởi nhân chi sơ, tính bản thiện. Nhưng khi lớn lên, chúng ta học cách thỏa hiệp, dối trá, tham lam, nên mới cần phải lấy quần áo che khuất đi thân thể. Nhóc thấy đúng không?

- C..cường từ đoạt lý!...chủ nhân!

Con bé thốt lên không suy nghĩ, sau đó mới lí nhí bỏ sung

- Ha ha, nếu như ta nói sai, vậy thì lập luận phản bác xem?

Với tài ăn nói đạt cấp A, Johnny tự tin rằng con bé không thể phản bác được. Có điều hẳn quên rằng..

- Con người khác với dã thú ở chỗ chúng ta có trí tuệ, học được cách tự bảo vệ bản thân khỏi nguy hại của thiên nhiên. Những bộ quần áo ban đầu là để ủ ấm cho cơ thể, sau đó là để nguy trang khi đi săn. Khi nền văn minh ngày một tiến hóa, quần áo có tác dụng trang điểm, gia tăng mỹ lực, dễ dàng thu

hút những người xung quanh tạo thành một quần thể. Lâu dần, nó trở thành một thước đo giá trị con người, những kẻ nghèo khó chỉ có thể mặc những nguyên liệu rẻ tiền, trong khi quần áo của quý tộc thì rực rỡ, sang trọng, để phân biệt họ với các tầng lớp khác. Chúng vừa giúp thỏa mãn thấp nhu cầu cao nhất, vừa tạo ra động lực tiến bộ cho những kẻ nghèo khó hướng lên. Chỉ có những kẻ biến thái bệnh hoạn mới yêu thích sự trần trụi mà thôi. Chủ nhân!

Katarina nhô ra hai chữ chủ nhân đầy khinh miệt.

Johny im lặng. Phải! Hắn quên mất bên cạnh mình còn một mẹ trẻ bánh bèo! Johny tức quá mà cười. Hắn định phản bác, nhưng nhận ra ngay từ ban đầu hắn đã định dùng nguy hiểm bịp trẻ con rồi, có biện luận nữa thì hắn cũng sẽ thua thôi. Hắn đành thờ dài.

- Phải, cô nói đúng

Nụ cười chiến thắng nở ra trên môi Katarina, khiến tim hắn đập loạn mất một nhịp. Khắc! Xem ta trả đũa đây!

- Cô cười trông rất đẹp đấy!

Nụ cười chợt tắt, Katarina quay mặt đi, giống như việc làm Johny vui lòng là một điều rất kinh tởm vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bắt đầu huấn luyện (2)

- Chín mươi tám! Chín mươi chín! Học học! Một trăm!

Johny đổ gục xuống sàn. Mồ hôi hần vã ra như tắm. Hai tay hắn mỏi nhừ, run bần bật. Vâng, hắn đang tập thể lực, cụ thể là chống đẩy.

Lúc ban đầu Johny định tập những bài thể lực quen thuộc ở kiếp trước, nhưng hệ thống có một mục khiến hắn rất tò mò. "Làm thế nào để trở thành siêu nhân?".

Chạy mười cây số, chống đẩy một trăm cái, gập bụng một trăm cái, đứng lên ngồi xuống một trăm cái?!

Cái phương pháp quái quỷ gì vậy?

Johny tự an ủi mình, có lẽ hắn chưa hiểu được sự thâm ảo của phương pháp này chăng? Nó thậm chí còn được hệ thống tán thành cơ mà? Hệ thống chắc là không lừa mình đâu...nhì?

Vì vậy hắn đã bắt đầu tập theo phương pháp này từ những ngày đầu tiên. Lúc đầu hắn phải chia ra làm nhiều hiệp để làm, vì cơ thể quá yếu. Nhưng chỉ sau nửa tháng, hiệu quả rất rõ rệt, hắn mạnh mẽ hơn trước rất nhiều. Tin tưởng tăng cao khiến cho Johny tiếp tục duy trì thói quen dậy sớm tập thể thao. Cộng thêm, hắn có thể gặp rất nhiều hàng xóm tản bộ ngoài công viên, tạo điều kiện cho công cuộc xây dựng thị trường sau này. Hơn nữa, toàn bộ quá trình tập luyện cũng chỉ tốn có nửa tiếng thôi.

Phải, Johny chạy mười cây số chỉ cần mười lăm phút, phần còn lại là ba bài tập kia! Nếu dùng số liệu tổng hợp võ thuật đánh giá thì hắn đúng là F-, nhưng so với số liệu loài người trên Trái Đất thì thằng này chạy nhanh gấp đôi vận động viên điền kinh số một thế giới luôn. Người ta trọc đầu không phải là không có lý do!

- Isa này, nếu cô không đi xuống thì tôi sợ là mình sẽ bị cô đè bẹp mất!

- Thì chính ngài bảo em ngồi lên lưng ngài cơ mà!

Thật không thể hiểu nổi cái thân thể mảnh khảnh đó lấy đâu ra sức mạnh mà gánh trọng lượng của hai cơ thể nhỉ?

- Tôi nghĩ cô nên giảm béo đi Isa... ái ái!

Hắn cảm thấy hai ngón tay của cô đang xoắn mạng mỡ hắn. Isa nở một nụ cười nguy hiểm

- Ngài không biết tuổi và cân nặng là bí mật của một người phụ nữ sao?

- Ái ái, được rồi, được rồi, tôi xin lỗi, thôi nào, đừng véo nữa. Cô mà không dừng lại thì đừng trách tôi độc ác đấy!

- Hả, ngài sẽ làm gì em nào?

- Ta sẽ... ta sẽ không cho cô xuống được giường luôn. Khả khả khả!

- Á, người ngài toàn là mồ hôi kìa!

- Khụ, hôm nay Isa hơi mệt, cho nên ta cho phép cô ấy nghỉ ngơi sáng nay.

Mặt Alice tràn đầy hiều kì, còn Katarina nhìn hần như kiểu "Người định lừa ai vậy?". Dù mặt Johny dày như tường thành cũng không khỏi đỏ lên. Hần háng giọng.

- Hôm nay ta sẽ dạy nhóc thế nào là kẻ toán. Như đã hứa hẹn trước, cuối giờ ta sẽ làm một bài kiểm tra nhỏ, nếu như nhóc có thể hoàn thành tốt, ta sẽ thưởng một cách xứng đáng. Còn làm không nổi, hà hà, ta đang muốn thử chút phép thuật đây!

Con bé run run gật gật đầu. Có vẻ nó rất sợ đau thì phải? Càng tốt!

- Còn cô... tạm thời cứ ngồi yên một góc đi!

Trải qua một đêm nằm gai nệm mật - thật ra không đến mức đấy, chỉ là ngủ sàn nhà lạnh cứng và ăn thức ăn khô như rạ mà thôi, Katarina có vẻ im lặng hơn nhiều. Chỉ ít cô ta không phá rối, và đó là tất cả những gì Johny cần lúc này.

Nhắc mới nhớ, tại sao nô lệ đến từ vô số thế giới, ngôn ngữ văn hóa chữ viết khác nhau, mà vào thế giới này đưa nào đưa nấy đều nói tiếng Vi...nhằm, tiếng Tòa Thành Trắng sôi như vậy? Ấy là bởi vì khi bắt được nô lệ ở Suong mù, đám thợ săn sẽ cho họ uống một loại nước do gia tộc Ouro và Giáo hoàng cùng nhau nghiên cứu phát minh, gọi là "nước lọc chuyển ngữ". Chỉ cần uống một ngụm là có thể đọc, nghe, nói, viết y như một cư dân bản địa luôn. Nguyên lý của nó thì chỉ có thần mới hiểu!

Thế tại sao không phát minh luôn cả "nước lọc kẻ toán", "nước lọc nấu nướng" v...v Cái này không phải là Tòa Thành Trắng không muốn, mà là nghiên cứu không thành công. Chuyển ngôn ngữ thì không xảy ra sự cố, nhưng nếu đưa các loại tri thức khác vào thì lập tức đầu của nô lệ sẽ tan vỡ! Thực chất thì nước ngôn ngữ chỉ là cái biến ký ức của nô lệ, khiến những ký ức trong đầu họ bị mã hóa lại, thành ngôn ngữ của Tòa Thành Trắng. Giả như chúng ta chỉ chiếc bánh có màu vàng nướng giòn rụm là bánh mì, thì nó biến chữ bánh mì thành "bread", và giờ chúng ta không tài nào nhớ nổi "bánh mì" là cái quái gì, vì cứ liên tưởng tới ký ức đó thì "bread" sẽ xuất hiện.

Cũng có thể có những phương pháp truyền tri thức trực tiếp rồi, nhưng bị liên minh mua lại chẳng? Không ai biết, và không ai muốn biết! Đào tạo nô lệ là một cách cân bằng yếu ớt của Tòa Thành Trắng, nếu như nô lệ xuất sắc có thể tạo ra bằng cách cắm những chiếc ống vào đầu, thì có lẽ chiến tranh lần thứ hai sẽ không còn xa nữa.

- Nói bao nhiêu lần rồi! Đây là bảng thu, kia mới là bảng chi! Sao mày cứ ghi mục chi vào bảng thu thế!

Johny tức giận quát tháo. Alice cúi đầu, mím chặt môi đầy cam chịu.

Hần thở dài. Nếu như tiếp tục dồn ép con bé thì rất có thể sẽ bị phản tác dụng! Hơn nữa, ở tâm trạng như thế này thì con bé cũng không thể tiếp thu được cái gì.

- Nghỉ một lát đi Alice! Đây, cầm lấy cái này! Di chuyển các miếng hình sao cho thành một hình hoàn chỉnh là được! Một tiếng nữa chúng ta sẽ quay lại bài học!

Con bé reo khê khi nghe thấy mình được "tạm tha", hớn hờ cầm miếng đồ chơi ra góc tường ngồi xếp. Có điều mãi chạy không để ý hay sao mà nó va vào Isa, ngã ngửa ra phía sau.

- Ô, Isa à, đỡ hơn rồi sao?

- Cảm ơn chủ nhân đã "quan tâm", em đỡ nhiều rồi!

Cô hơi liếm nhẹ môi khi nói chữ "quan tâm". Ấc, con hồ li này, xem ra lão phu lại phải xả thân trừ ma rồi! Có điều hẳn chợt nhớ ra...

- Katarina này, mặc dù ta không có cách nào điều khiển cô, và ta cũng không định đuổi cô ra ngoài kia cho lũ quái thú hãm hiếp cắn xé cô, nhưng cô cứ ăn không ngồi rồi thế này không thấy ngại à?

Katarina liếc hần một cái, sau đó tiếp tục ngó lơ.

- Là người, ai cũng phải có chút liêm sỉ, cô thấy có đúng không? Ở đây ta cung cấp chỗ ăn chốn ở, bảo vệ cô khỏi những mối nguy hại, thì cô cũng nên tìm cách trả ơn ta đi chứ? Hai ta không thân không thích, cô lại chẳng phải vợ ta, vậy thì lí do gì để ta cứ nuôi cô mãi như thế này được? Ta không cần cô phải làm ấm giường, hay phục thị hầu hạ gì. Nhưng dọn dẹp nhà cửa hay nấu nướng cũng không phải là yêu cầu gì quá đáng đúng chứ?

Cá cần câu rồi! Johny mừng thầm khi thấy Katarina quay sang nhìn hần.

- Cô thấy đấy, một mình Isa vừa phải dọn dẹp, vừa phải nấu nướng, công việc nặng nhọc như vậy lâu dần sẽ sinh bệnh. Isa ốm thì không ai chăm lo nội

trợ, mà không ai nội trợ thì ta sẽ không vui. Ta không vui thì ta sẽ đối xử tàn tệ với các cô, mà các cô thì không muốn điều đó xảy ra phải không? Có lẽ cô có thể giúp cô ấy bằng cách hỗ trợ nấu nướng, quét dọn nhà cửa v...v

Cô im lặng suy nghĩ một lát, sau đó thở dài.

- Được rồi! Nhưng ta sẽ chỉ hỗ trợ dọn dẹp và nấu nướng thôi! Và ta muốn được ăn thức ăn bình thường!

Johnny nhướn mày.

- Thưa chủ nhân!

- Thế có phải ngoan không! Cười cho ta xem cái nào!

Kết quả là hần đôi được cặp mắt cá chết trợn trừng. Hồng hần đau xót vì nhin cười. Hần cần phải bảo trì sự uy nghiêm!

- Khặc! Về phần thức ăn... Cũng không phải là không thể thay đổi! Ta sẽ nhờ Isa đánh giá cô. Nếu như hôm nào Isa cảm thấy cô nỗ lực tốt, thì ta sẽ để một ít cho cô. Còn nếu chỉ định dùng thái độ qua loa làm cho xong, thì xin thứ lỗi, thiên hạ không có bánh mì miễn phí!

- Hợp lý! Làm bao nhiêu hưởng bấy nhiêu cũng là tôn chỉ của dòng họ Du Couteau!... thưa chủ nhân!

Ôi! Gánh nặng đường xa!

Tích tắc tích tắc! Đồng hồ cứ thế trôi. Bất thình lình...

- Dừng! Hết giờ!

Alice thở phào một cái. Con bé đưa tờ giấy đến trước mặt Johnny, sau đó hỏi hộp về chỗ chờ đợi. Gương mặt Johnny không biểu cảm gì. Ánh mắt hần đảo qua đảo lại trên bài kiểm tra.

Bụp! Hần đập tờ giấy xuống bàn. Tiếng động làm con bé giật bắn. Nó cúi đầu, chuẩn bị đón nhận trận bão tố sắp đến.

Một giây.

Hai giây.

Một bàn tay ấm áp xoa xoa đầu Alice. Johnny từ tốn nói.

- Làm tốt lắm, nhóc con!

Con bé ngửa mặt lên, mặt tràn đầy mừng rỡ.

- Thật vậy sao, thưa chủ nhân?

- Phải! Ngoại trừ đoạn này, tính sai một chút... đây nữa... Nhóc nên làm như thế này...

Hần tiếp tục giảng giải cho Alice về những lỗi sai cơ bản, cách sửa, làm thế nào để tránh. Cuối cùng hần đứng lên, mở tủ lạnh ra.

- Như đã hứa. Em làm tốt, em sẽ được thưởng.

Hần đặt chiếc bánh lên đĩa, sau đó tưới caramel lên. Chiếc bánh pudding vàng rung rinh khi chiếc đĩa chạm xuống bàn, uốn éo như thể muốn nói với Alice rằng "Ăn tôi đi!". Từ từ, có gì đó không đúng ở đây...

- Thứ này gọi là bánh pudding caramel, làm từ trứng, bơ và caramel. Cầm lấy thìa, sau đó xúc một miếng, đặt trong miệng. Đừng vội nuốt nó, hãy cảm nhận sự mềm mại của chiếc bánh lún trên đầu lưỡi. Ặc?

- Làm sao vậy thưa chủ nhân?

- Sao em lại khóc?

- Há? Dạ? Ồ...

Nước mắt vỡ lộp bộp lên mặt bàn. Alice cố gắng ngưng nước mắt, nhưng không biết làm thế nào. Con bé bung hai tay lên "giữ" cho nước mắt không rơi, nhưng lại khiến cho chúng chảy nhiều hơn.

- Xin lỗi chủ nhân! Em cũng không hiểu tại sao mình khóc nữa. Cảm ơn ngài vì chiếc bánh. Hương vị này rất giống với chiếc bánh mẹ hay làm cho em khi em còn ốm! Nhưng mẹ em... oa oa oa!

Johnny giờ tay lên, định vỗ lưng an ủi con bé. Nhưng mái tóc hồng mềm mại chọt ủa về. Bàn tay hắn khựng lại giữa không trung. Đúng vậy Johnny! Đừng làm thế! Phân rõ giới hạn, mày và con bé đều sẽ đỡ đau khổ hơn khi tới lúc chia tay. Hắn cứ lặng yên ngồi đó, lắng nghe con bé khóc.

Alice cảm thấy dễ chịu hơn. Con bé ngửa bộ mặt lem nhem như một nàng mèo hoang lên, cười toe toét với hắn.

- Xin lỗi chủ nhân!

- Đi vào rửa mặt đi! À nhớ đi nhanh, nếu không ta ngửa miệng sẽ ăn hết bánh đấy!

Johnny trả lời một cách lãnh đạm.

- Không được!

Con bé vội vàng đứng lên chạy vào nhà tắm.

Có lẽ... như vậy sẽ tốt hơn?

- Này Alice, lại đây. Ta có một phần quà nữa tặng em này!

Johnny đưa một hộp giấy cỡ trung cho Alice.

- Là gì vậy ạ, thưa chủ nhân?

Con bé tò mò xé mở giấy bọc bên ngoài. Đó là một chiếc hộp giấy cứng màu nâu. Bên trong là lớp vải trắng lót, chính giữa là... một chiếc áo sơ mi nữ xếp bên trên chiếc váy dập đen. Con bé mừng rỡ ngửa lên nhìn hắn, định cảm ơn. Nhưng Johnny lại tiếp tục móc thêm ra một chiếc hộp nữa.

- Đã hết đâu!

Hắn mỉm cười nhìn con bé loay hoay mặc bộ Kimono, lắc đầu ngao ngán... sau đó gọi Isa vào mặc cho con bé. Thôi đi, chẳng lẽ hắn lại nói chính hắn cũng cóc biết mặc Kimono?

Bộ váy dệt từ lụa chất lượng cao, mặc rất nhẹ, lại mát như nước vậy. Phần cổ áo được thiết kế cứng để làm lộ ra phần gáy của người mặc - một trong những điểm gọi cảm nhất của con gái. Hoa tiết trên chiếc áo được vẽ dựa trên họa tiết cung đình ở một thế giới khác, nhìn rất bí ẩn nhưng không kém phần quý phái. Johnny hơi lùi lại một chút, một tay chống cằm, một tay ôm ngang sườn, hài lòng nhìn con bé. Trông nó lịch lãm hẳn lên. Đúng là người đẹp vì lụa, lụa tốt vì phân!

- Thế nào, vừa chứ Alice?

- Rất vừa, cảm ơn chủ nhân!

- Từ giờ khỏi lo xấu hổ trần truồng nữa rồi nhé!

Trên gương mặt trắng như phấn đó thoáng có nét ửng đỏ xấu hổ. Johnny không muốn tiếp tục đào sâu hơn chủ đề này, vì nó có thể dẫn tới những điều hắn rất sợ.

- Mặc thử bộ còn lại xem!

Bộ đồ công sở vốn được thiết kế cho các cô gái trưởng thành, cho nên dù được cắt lại cho vừa, nhưng khi Alice mặc lên, trông vẫn cứ lạc lõng kiểu gì đó. Dù cho chiếc áo có tác dụng đẩy ngực lên, kết hợp với kỹ thuật tháo một cúc, đủ làm bất cứ ông sếp nào xao xuyến, cũng đành chịu thua trước bức tường.

Hi vọng nó không trường tồn cùng thời gian! À quên! Johnny rút ra một chiếc hộp đen màu nhỏ. Hắn mở hộp, lấy ra một chiếc kính gọng đen. Hắn nhẹ nhàng đặt nó lên gương mặt Alice.

- Chuẩn rồi, chỉ thiếu mỗi tai mèo! Ặc!

Johnny lờ miệng nói ra suy nghĩ, và đôi lấy ba ánh nhìn cảnh giác từ các cô gái trong phòng. Ta thật sự thuần khiết, các người có tin không? Johnny lặng thầm gào thét trong lòng.

- Không hiểu sao khi mặc bộ đồ này, em cảm thấy những kiến thức buổi chiều cũng không khó đến như vậy. Không! Phải là rất đơn giản chứ! Xin chủ nhân cho phép!

Con bé hùng hổ loli mở sách vở đặt lên mặt bàn, chăm chú đọc lại những phần nó được dạy chiều nay. Johnny phì cười trước sự "ham học" của Alice. Hắn lấy tay gấp cuốn sách lại.

- Đi ngủ đi nhóc! Muốn thông minh thì phải ngủ nhiều, não được nghỉ ngơi mới hoạt động tốt được. À, Isa, lấy cho con bé cốc bột dinh dưỡng!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Cứng đầu

Ngày thứ năm trôi qua kể từ khi Johnny nhận nhiệm vụ. Hắn chỉ còn khoảng mười ngày để trả khoản nợ cho Bara. Nếu như tính toán hết các khoản chi phí, cùng với tiền nhà còn thiếu của tháng này...

- Để xem nào, một ngàn hai trăm năm mươi vàng tiền nợ, ba trăm tiền thuê còn thiếu, hai trăm ngu phí, quần áo hết trăm hai rồi, chi phí sinh hoạt từ giờ đến cuối tháng còn... Cốc đủ! Nếu không thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ thì tháng sau chỉ có ăn đồ hộp trừ bữa rồi!

Hương vị ngày ngày lợm giọng của mớ đồ hộp ủa về, khiến dạ dày hắn cuộn trào. Ọe!

Trải qua năm ngày "khô luyện", con bé đã dùng tốc độ "thần tốc" hoàn thành bài tập Kế toán cỡ B+, khiến cho Katarina phải lú lười không thôi. Mặc dù cũng được gọi là thiên tài, nhưng cùng độ tuổi này, trong khi cô ta vẫn còn đang đau đầu với các con số trong bảng cân đối kế toán, thì Alice chỉ dùng một ngày... Lần đầu tiên Katarina cảm thấy bị đả kích nặng nề đến vậy. Trước giờ ngoại trừ con bé tóc vàng với điệu cười khá ó ỏ quốc gia láng giềng có thể đánh bại cô trên lĩnh vực ma thuật - Katarina thừa nhận cô ghét những thứ huyền ảo, còn chưa có lĩnh vực quý tộc nào Kata bị cô gái khác đánh bại. Từ khiêu vũ, ngoại giao, sổ sách, cho đến cả võ thuật, đấu kiếm, cưỡi ngựa. Tại sao lại nói là cô gái khác? Đó là vì có một gã thọt với con quạ đen trên vai...

"Có lẽ con bé này là thiên tài ở thế giới của nó, giống như mình!" Katarina tự an ủi. "Đúng vậy, hẳn là vậy!". Johnny nghe thấy cô ta lầu bầu, nhiều lần suýt phì cười, chẳng lẽ ta lại nói là do bản thân có hệ thống hỗ trợ?

Hôm nay Johnny quyết định chuyển sang dạy con bé kỹ thuật giao tiếp. Để có thể giao tiếp tốt thì cần phải chú ý tới tư thế, cử chỉ, điệu bộ, giọng nói, các kỹ thuật âm thị, cách dẫn dắt câu chuyện v...v. Hắn sửa soạn lại các suy nghĩ trong đầu thành một giáo trình hoàn chỉnh, sau đó gọi Alice tới gần. Hôm nay con bé mặc bộ Kimono hắn mua lúc trước.

- Alice! Ta muốn em đặt cuốn sách này lên trên đầu, đi từ đầu phòng đến cuối phòng mà không ngã!

Đầu tiên, muốn giao tiếp tốt, phải rèn dáng đi đã. Có lẽ Alice sinh ra trong một gia đình danh giả hoặc giàu có, cho nên cô bé hoàn thành bài kiểm tra không chút khó khăn nào. Tốt lắm, nâng mức độ bài học lên nào!

- Sao anh không khen em gì vậy chủ nhân? Em đã cố gắng biết bao nhiêu để làm anh vui lòng, vậy mà anh chỉ coi em như không khí sao?

Ờ? Một cảm giác không đúng lắm xẹt qua trong lòng Johnny. Nhưng hắn không kịp tóm lấy để xem nó là gì! Nhìn gương mặt cau có của con bé, hắn thờ dãi.

- Ủ, làm tốt lắm Alice! Cố gắng phát huy nhé!

- Hi hi, cảm ơn chủ nhân!

Chỉ có Isa liếc về phía chủ tớ một cách đầy nghiến ngấm. Cô định nói gì đó, nhưng rồi lại mỉm cười dừng lại. Cứ để cho Johnny tự khám phá ra sẽ tốt hơn.

- Hôm nay như vậy là được rồi! Đi tắm đi Alice! À quên, đây là phần thưởng cho em, một phong kẹo sô cô la ngon lành cảnh đào!

Johnny mỉm cười đưa phong kẹo cho Alice. Nhưng lòng hắn chợt trùng xuống khi nhìn thấy vẻ thất vọng rõ rệt trên gương mặt con bé! Nó trẻ môi, cầm lấy phong kẹo một cách miễn cưỡng, dường như nó mong đợi những thứ giá trị hơn. Cái cảm giác kì dị ấy lại xuất hiện. Lần này hẳn có thể lờ mờ nhận ra nó, nhưng hắn không dám khẳng định. Có lẽ là mình hơi quá keo kiệt chăng? Johnny cau mày suy tư, trong lúc con bé đi vào nhà tắm.

Nó còn không thèm giúp hắn cất dọn đồ đạc. Nhưng lúc hắn định đứng lên dọn dẹp thì Katarina xuất hiện, nhanh chóng thu vén đồng sách vở tài liệu, xếp ngay ngắn lên giá. Dọn dẹp cấp D+ có khác! Mà cô ta quen với việc trần truồng đi lại thế này rồi hả?

Katarina liếc hắn, miệng hơi mấp máy định nói gì đó, nhưng rồi thờ dãi quay đi. Johnny chỉ nghe thấy tiếng cô ta lẩm bẩm. "Đồ ngốc!". Ai? Ai ngốc? Sao chửi ta?

Johnny cố gắng đuổi theo cái cảm giác kì lạ đó, nhưng chỉ khi đến tối hắn mới hiểu vấn đề đó là gì.

Hắn đang nằm dài trên chiếc sofa, đầu gối lên đùi Isa, tay cầm một cuốn sách đọc chăm chú. Trên bìa cuốn sách có ghi "Phép thuật cơ bản cho người mới - Giả kim thuật". Ở thế giới này, ngoại trừ Giáo hoàng, không một ai được sử dụng phép thuật công khai, trừ những thần chú được liên minh thừa nhận. Cụ thể gồm

- Phép thuật cơ bản: Phép Tra tấn, phép Khoái cảm, dùng để trừng phạt hoặc ban thưởng nô lệ.

- Phép thuật trung cấp: Phép Cường hóa khí chất. Khi sử dụng phép này, khí chất người đó sẽ trở nên to lớn mạnh mẽ như một con sư tử. Có điều, nếu bản thân quá rác rưởi, ví dụ như Johnny "cũ", và nô lệ quá hoàn mỹ, ừm, Katarina đó, thì cho dù có khoác da sư tử cũng không áp đảo nổi cô ta. Trình độ này tương ứng với hạng C theo hệ thống.

- Phép thuật cấp cao: Phép Khuếch đại. Nó sẽ khuếch đại mặc cảm tội lỗi hoặc cảm giác háo hức khi nô lệ phạm lỗi/làm tốt. Tương ứng với hạng B.

- Phép thuật tối thượng: Phép Nô dịch và Phép Đóng dấu. Phép Nô dịch sẽ tẩy não nô lệ trong một thời gian ngắn, khiến nô lệ toàn tâm toàn ý làm theo lời mình. Đây là một phép thuật cực kỳ nguy hiểm, vì nếu dùng lên những nô lệ có tinh thần không ổn định sẽ khiến tâm trí họ tan vỡ hoàn toàn không thể hồi phục. Còn đối với những nô lệ mạnh mẽ, ừm, nhìn Katarina kia, thì chỉ có thể tác dụng trong thời gian ngắn, thậm chí còn không có tác dụng. Phép Đóng dấu có tác dụng giống như đá phép thuật liên minh cung cấp cho Phó hội trưởng.

Phía trên phép thuật tối thượng (hạng A) không còn thần chú nào nữa, vì cấp độ S tương đương với Giáo hoàng không sử dụng phép thuật rồi. Hiển nhiên Giáo hoàng sẽ không dung thứ một kẻ khác ngoài mình sử dụng phép thuật cấp S.

Về giả kim thuật, ứng với các hạng tinh thần lực sẽ có các loại thuốc sau. Cần lưu ý là những loại thuốc khác cũng có, nhưng nô lệ chỉ được phép điều chế các loại thuốc này.

- Rượu thần: Cái tên bốc phét vậy thôi, chứ nó do người thường chế ra nhè. Trong sách mô tả rằng nó sẽ đem lại một cảm giác khoan khoái lạ kì cho người sử dụng. Có thể sẽ có chút say, nhưng không quá nghiêm trọng. Yêu cầu tinh thần lực cơ bản D!

Johnny rất là hứng thú với thứ này. Nguyên liệu của nó cũng không phải hiếm có khó tìm gì, đến Kamra mua được hết. Isa đã đạt tới hạng C phép thuật (riêng phép thuật không có +/-), tinh thần lực của cô dư sức điều chế thứ này. Có lẽ, một ly Rượu thần dưới ánh nến, hắc hắc hắc... ặc, lau nước dãi!

- Nước tăng lực: Hồi phục một phần thể lực cho người sử dụng. Gây nghiện và ảo giác nếu lạm dụng!

Johnny nhìn thành phần, ồ lên. Có lí, trong thành phần có rượu mạnh này! Cần tinh thần lực trung cấp C!

- Thánh dược: Vãi xoài hồ báo! Có khả năng xóa tan mọi vết thương, thậm chí cả vết thương ngầm! Cần trình độ tinh thần lực hạng B!

Chưa nói tới không biết ngày nào tháng nào Isa hoặc Johnny mới có tinh thần lực đột phá lên cấp B, chỉ riêng thành phần chính của nó là tinh trùng Cthulu đã đủ khiến hắn đau đầu. Đầu tiên, để có thứ "sữa đặc" này, hắn cần phải có một con Cthulu và một lồng chứa - không đạt hạng A chủ nô thì cứ chờ đi. Kế tiếp, hắn cần có một nô lệ đi "vắt sữa" - Cthulu bản tính dâm, trong quá trình vắt sẽ không ngần ngại "hỏi thăm" nô lệ đó. Nô lệ mang thai Cthulu nhỏ sẽ chết trong khoảng mười ngày kế tiếp, khi con Cthulu nhỏ xé bụng vật chủ chui ra. Để tránh bị thụ thai, nô lệ sẽ phải đến Bệnh viện Ouro phẫu thuật tiêu trừ sinh sản, hoặc là đến nhờ Già Bo xăm một loại bùa phép lên người. Mà Johnny tự hỏi hắn có thể để Isa đi "vắt sữa" không? Không! Khỏi cần nghĩ! Không!

Như vậy, chỉ còn cách mua của đám buôn lậu với giá cắt cổ! Mặc dù Johnny thêm nhỏ dãi thứ thuốc này, nhưng với tài lực hiện tại của hắn chỉ có thể đứng từ xa mà trông thôi.

- Thuốc kích dục: Tăng cường nhu cầu tình dục của kẻ sử dụng. Nếu sử dụng "chế phẩm từ Cthulu" thì hiệu quả sẽ được tăng mạnh! Có điều cũng giống như Bàn tay của Chúa, dùng sữa đặc cần có tinh thần lực hạng B. Nếu như muốn giảm bớt hiệu quả thì có thể sử dụng rượu mạnh, lúc này sẽ chỉ cần yêu cầu hạng C thôi.

Johnny liếc qua Katarina, sau đó phủ định tâm tư đen tối trong đầu. Bình sinh hắn ghét nhất những kẻ đánh thuốc phụ nữ. Hợp thì sống cùng, không hợp thì giải tán, không có lí do gì để dùng thủ đoạn chuốc con gái nhà lành cả!

- Nước thánh: Chính là thứ nước Giáo hoàng thường dùng để rửa tội cho trẻ nhỏ, nhằm xua đuổi tà ác bám trên chúng.

Người dùng sẽ bộc lộ bản chất thật của mình? Johnny không hiểu gì hết. Đã vậy còn yêu cầu tinh thần lực tối thiểu là cấp B nếu dùng tinh trùng Cthulu? Và tinh thần lực cấp S nếu dùng nước ỉ?

- Tình dược: Khác với thuốc kích dục ở trên, tình dược sẽ khiến người uống này sinh cảm tình với người đầu tiên mình nhìn thấy kể từ khi uống thuốc, bất kể là cùng giới hay khác giới. Cần tinh thần lực hạng S.

Hiệu quả sẽ kéo dài trong một tuần lễ, sau đó từ từ nhạt dần? Như vậy muốn cho một người luôn luôn yêu mình thì tuần nào cũng phải cho họ uống? Đốt tiền!

- Trình độ phép thuật của nô lệ sẽ được đánh giá dựa trên khả năng điều chế thuốc tương ứng của nô lệ đó.

Johnny gấp cuốn sách lại, trầm tư nhìn lên phía trần nhà. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, hắn cần nhanh chóng nâng cao năng lực phép thuật, hoặc bởi đường Isa trở thành cấp độ B, để có thể thuê một phòng thí nghiệm. Ồ, chẳng phải phòng thí nghiệm chỉ được cho chủ nô cấp độ B thuê thôi sao?

Sở dĩ có sự sai lệch này là vì... Johnny cũ là ai? Một nô lệ hèn hạ mặt hàng! Hắn lấy tư cách gì để tìm hiểu thông tin? Những gì hắn biết đều do chủ nhân hắn hứng chí lên giải thích, hoặc nghe lỏm các câu chuyện mà thôi.

Đọc nhiều khiến Johnny có chút khát nước.

- Alice, lấy ta một cốc nước mát!

- Vâng, thưa chủ nhân!

Con bé te tòn chạy vào nhà bếp, sau đó quay trở lại với một chiếc khay, phía trên là cốc nước lạnh. Giao tiếp D+ phải thế chứ! Hắn thỏa mãn cầm lấy chiếc cốc.

Chợt hắn thấy kì kì, con bé vẫn đứng đó, háo hức chờ hắn? Chờ hắn làm gì? Johnny nghi hoặc.

- Chủ nhân không thưởng cho em sao?

- Há?

- Quà của em đâu? Em vừa nghe lời chủ nhân mà?

Sự lạnh lẽo tràn ngập trong Johnny. Hắn cuối cùng cũng hiểu cái cảm giác kì dị đó là gì. Johnny ngồi thẳng dậy, mặt nghiêm túc nhìn về phía Alice.

- Alice, em đang bắt đầu hư hỏng với ta rồi đấy?

- Chính anh nói rằng nếu em làm tốt, em sẽ được thưởng mà!

- Nhớ lấy vị trí của em! Em là nô lệ, còn ta là chủ nhân! Ta muốn ban thưởng lúc nào thì ban thưởng, muốn ban thưởng cái gì là việc của ta! Nếu em còn tiếp tục hành xử như một cô công chúa ương bướng, vậy thì đừng trách ta quát cho em vài phát vào mông!

Mặt con bé méo xệch đi. Mắt nó ầng ậng nước. Nhưng môi nó mím lại đầy kiên cường.

- Anh nói dối, anh là đồ lừa đảo!

Giờ còn không thêm hô chủ nhân luôn!

- Alice!

- Em ghét anh, đồ xấu xa biến thái đâm tặc bì ỏi! Em ghét anh! Hu hu hu!

Con bé hét lớn, chạy vọt vào trong nhà tắm, khóa trái cửa lại. Isa thở dài, nhìn hắn đầy cảm thông, sau đó đứng dậy đuổi theo con bé. Có lẽ cô định an ủi nó.

Johnny buồn bực ngồi trên ghế sofa. Hắn đã làm gì sai? Hắn cho con bé ăn sung mặc sướng, và giờ nó báo đáp hắn thế này đây sao? Biết thế cho nó một phát Tra tấn!

- Đồ ngốc!

Katarina lăm bằm.

Câu nói này không khác gì đổ thêm dầu vào lửa! Johnny bùng nổ, giọng hắn khàn khàn vì tức giận.

- Ồ, vậy thì quý cô "thông thái" có thể giải thích cho kẻ hèn này thế nào là "khôn ngoan" không? Nếu không thể thì xin thứ lỗi, kẻ ngốc này cần luyện một chút phép thuật!

Hắn nhấn rất mạnh chữ phép thuật. Có vẻ như lâu rồi không ăn đòn nên cô quên chẳng? Nhưng Katarina không hề sợ hãi. Cô ngồi đó, thẳng lưng, nhìn vào mắt hắn và trả lời.

- Thật sự ngơ... anh không hiểu gì hết về cách thao túng người khác! Dốt nát như vậy mà cũng có thể trở thành chủ nô sao? Ta thấy quan ngại sâu sắc về yêu cầu tối thiểu của liên minh rồi đây, thưa chủ nhân!

Chữ chủ nhân tràn ngập mỉa mai. Nhưng Johnny dần lòng cho cô một phát Tra tấn. Tâm lý hiếu thắng của một lãnh đạo tài năng kiêu trước khiến hắn lấy lại một chút lý trí.

- Ồ vậy sao? Vậy thì theo cô làm thế nào để điều khiển người khác?

- Anh không hiểu cái quái gì về thưởng và phạt cả! Trình độ thưởng phạt của anh chỉ mới dừng ở mức cơ bản, đó là khi làm tốt được thưởng, làm sai bị phạt. Xin lỗi, chỉ có dạy chó người ta mới làm vậy! Đối với con người, nó phức tạp hơn thế rất nhiều lần!

- Có một câu truyện ngụ ngôn như sau. Ở xứ nọ, có một vị quý tộc giàu có đang đi dạo, thì tình cờ gặp một người ăn mày ngồi bên vệ đường. Thương tình, ông ta bèn cho người ăn mày một đồng vàng. Ngày hôm sau, ông ta lại gặp đúng người ăn mày đó, ở đúng vị trí đó. Ông ta tiếp tục cho người này một đồng vàng. Cứ thế trong một tuần liền.[c]

Johny im lặng. Con giận dần dần tan biến, thay vào đó là sự xấu hổ tột độ. Hắn biết kết cục của câu truyện này, và cả ý nghĩa của nó.

- Vị quý tộc tiếp tục đi dạo, nhưng lần này người ăn mày cả gan chặn đường viên quý tộc để xin tiền. Khi viên quý tộc tỏ ra ngạc nhiên và hỏi tại sao ông ta lại phải cho người ăn mày tiền...

- Đủ rồi!... Ta hiểu rồi!

Johny thở dài. Hắn ngập ngừng như thể hắn đang chuẩn bị làm một điều rất đau khổ, nhưng rồi hắn cũng học ra.

- Ta xin lỗi cô!

- Trẻ nhỏ dễ dạy!

Mạch máu trên thái dương Johny lập tức căng phồng! Không được, kiềm chế Johny, kiềm chế! Mày phải bảo trì tâm thái học hỏi! Học, học nữa, học mãi!

- Tần số thưởng cần phải khổng lồ, nhưng cường độ thưởng cũng không kém phần quan trọng. Ta nghe nói món bánh kem anh thết đãi con bé vào ngày đầu tiên có giá lên tới mười đồng vàng, tương đương với ba ngày sinh hoạt của gia đình này phải không? Một kẻ đã từng ăn sơn hào hải vị, giờ bảo ăn đồ hộp, kẻ đó có hứng thú không? Hiển nhiên là không! Thưởng phải mang tính tuần tự từ thấp đến cao. Khởi đầu chỉ là những lời khen, sau đó là hứa hẹn, rồi cho nghỉ xả hơi, dẫn đi chơi, mua quà tặng v...v. Đẳng này anh vừa khởi đầu đã tặng quà? Tìm đường chết cũng phải có hạn độ chứ!

Hắn biết ý, rót một cốc nước mời Katarina uống. Cô nàng cảm thấy, giữa cổ uống hết. Trong đầu Johny đột nhiên cảm thán, cho dù chỉ là một hành động vô cùng nhỏ bé như uống nước cũng có thể thấy được khí chất quý tộc của Katarine, quả nhiên là được dạy dỗ tốt từ nhỏ!

- Cái gọi là thưởng đúng với nỗ lực chỉ là trò hề! Thế nào là nỗ lực? Chẳng có ai đánh giá được nó cả! Người ta chỉ có thể căn cứ vào một cái mốc cụ thể, từ đó tạo ra một cái thang cao hơn/thấp hơn cột mốc. Nếu như anh khởi đầu chỉ khen con bé, thì khi nó làm tốt hơn rất nhiều, anh hoàn toàn có thể tăng giá trị phần thưởng mà không sợ nó thất vọng. Nhưng cái mốc của anh quá cao, cho nên khi con bé làm tốt, anh sẽ tặng nó cái gì đây?

Johny trầm ngâm lắng nghe Katarina. Hắn rất muốn phản bác, nhưng thực tế thì mỗi câu nói của cô như một cú đấm mạnh mẽ vào mặt hắn. Hắn nhớ lại kiếp trước. Đúng là hắn có thể khiến nhân viên làm việc hết mình vì công ty, nhưng khi hắn nghiêm khắc, đều bị họ phản ứng rất nhiều! Chẳng lẽ thật sự là do mình nuông chiều quá đâm sinh hư?

- Cảm ơn nhé, Katarina!

- Không có gì! Ặc, chủ nhân!

Johny đứng dậy, bước vào phòng ngủ, sau đó quay trở lại với hai hộp quà màu trắng.

- Làm tốt lắm, tặng cô!

- Cái gì vậy?

- Một chiếc váy mặc ở nhà và một chiếc váy ngủ. Vốn ta định tặng cho cô sớm hơn một chút, nhưng nhân tiện đây thì ta "đánh cột mốc" luôn vậy.

Chiếc váy mặc ở nhà có màu trắng, là một chiếc váy xòe sát nách. Còn chiếc váy ngủ làm từ sa tanh màu hồng rất gợi cảm. Johny thề rằng hắn mua chiếc váy chỉ vì nó vừa hỗ trợ giấc ngủ, vừa hỗ trợ khiêu vũ, chứ không phải vì nó cộng cả độ gợi cảm, có ai tin không?

- À Katarina này?

Johny khoác chiếc áo choàng nâu lên người.

- Có chuyện gì nữa?

- Vừa nãy cô giảng hay lắm, nhưng mà ta không hề nghe thấy "chủ nhân". À đây! Ngay vừa rồi nữa! Cho nên, ta tập thử một phát Khoái cảm nhé. Khoái cảm!

- Ê ê khoan... ớ ớ ớ...

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Tiếp tục huấn luyện

- Theo như nhiều lần thí nghiệm, thì phép Khoái cảm hần là tạo một cảm giác sung sướng tột đỉnh từ sâu bên trong linh hồn, đến mức cơ thể mất kiểm soát luôn. Tương đối giống thuốc phiện nhỉ?

Johnny nằm sấp trên giường, một tay nghịch nghịch lộn tóc của Isa.

- Anh cũng thật là quá đáng! Dùng một lần là được rồi, đằng này ngài còn thi triển mấy lần. Chỉ khổ em phải mất công lau dọn!

- Ách hơ hơ... ai bảo cô ta cứng đầu? Với cả, rõ ràng là ta "ban thưởng" cho cô ta đấy chứ. Sung sướng đến hư thoát như vậy mà!

- Ngài có dám thề là ngài chỉ "ban thưởng", chứ không hề ôm mục đích trả thù hay luyện tập phép thuật không?

-... Con mèo nhỏ này dám hỗn với bản vương à, xem chiêu!

- A!!!

Một ngày mới nắng lên, Johnny khoan khoái bước ra khỏi phòng ngủ. Tình cờ hần chạm mặt Katarina đang định vào phòng tắm. Cô chợt biến sắc, nhanh chóng tránh xa khỏi hần. Có đôi khi sung sướng còn kinh khủng hơn cả đau đớn! Johnny gật gù.

Katarina lúc này đang mặc bộ đồ ngủ hần đưa hôm qua. Gớm, lúc đầu thì hoành hợ chê này chê nọ, giờ thì tung tăng như chim sẻ là sao? Hần nhếch mép cười.

- Thế nào, hôm qua ngủ có ngon không?

- Cảm ơn chủ nhân "ban tặng", ta ngủ ngon lắm!

Katarina nghiêng răng nghiêng lợi trả lời, nhưng không dám đi quá, vì rất sợ thằng này ngứa tay lại "ban thưởng" cô phát nữa thì cô quỳ sớm mất. Nhưng thực lòng mà nói, bộ đồ ngủ này thật sự rất dễ chịu. Lần đầu tiên cô cảm thấy mình ngủ ngon đến vậy. Ở thế giới cũ, mang tiếng là tiểu thư dòng họ danh giá, nhưng từ nhỏ Katarina đã bị ép học vô số các loại chương trình, "cho phù hợp với một trưởng dòng họ", như lời tướng quân Du Couteau nói.

Nhìn thấy tinh thần Katarina đột nhiên sa sút, Johnny cũng mất đi hứng thú đùa đùa cô. Hần vào nhà tắm, nhanh chóng vệ sinh cá nhân, sau đó bước ra ngoài.

Katarina đứng phía ngoài chờ sẵn. Cô chạy vụt qua hần, mái tóc đỏ bay phát phơ trong gió... cùng một vài giọt nước! Hả? Hần đáng sợ đến mức đủ dọa phụ nữ khốc sao? Johnny cau mày suy tư.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi, Alice đã bình tĩnh trở lại. Tuy nhiên thái độ của nó cũng trở nên lãnh đạm hơn rất nhiều. Như vậy sẽ rất không có lợi cho quá trình học tập! Johnny quyết định khuyến khích nó một chút. Hần xoa xoa đầu con bé một chút - nó hơi cứng người, định kháng cự nhưng rồi lại thôi.

- Alice, nghe ta bảo này! Những gì em được học ở đây, không phải là để học cho ta, mà học cho chính bản thân em. Như ta đã từng nói, một chủ nhân tinh táo sẽ không bao giờ bỏ khoản tiền lớn để mua nô lệ cao cấp về, sau đó đập nát. Không có kẻ nào ngu như vậy! Họ sẽ mua những nô lệ đó về, đưa vào hậu cung, ngày ngày có đám nô lệ khác cấp thấp hơn phục vụ. Em có muốn sống một cuộc sống xa hoa vương giả như quý cô Edna hôm nọ chúng ta thấy ở chợ không? Quý cô Edna, cũng như ta, vốn xuất thân là nô lệ, nhưng nhờ chủ nhân yêu thương nên đã được cung cấp thân phận cư dân Tòa Thành Trắng. Tiếc là ta không còn chủ nhân chu cấp, nên mới phải lao đầu ra ngoài xã hội làm việc, không như cô Edna chỉ cần ngày ngày ăn uống dạo chơi khắp nơi.

Alice cúi đầu lắng nghe.

- Ta không muốn em phải như ta, Alice à! Ta muốn em có thể sống an nhàn thoải mái trong suốt bảy mươi năm còn lại của cuộc đời, có được một chủ nhân, thậm chí là chồng, yêu thương chiều chuộng mình. Vậy nên ta nỗ lực hết sức để dạy dỗ em, mong em thành tài. Nhưng chỉ ta thôi thì chưa đủ! Phải chính bản thân em tự cố gắng nữa! Em đã rõ chưa?

- Dạ!

- Em có nhớ những món quà ta từng thưởng cho em không? Chúng chỉ là đồ rẻ tiền mà thôi! Còn hàng trăm nghìn những món quà cô hiếm quai lạ ngoài kia, nhưng giá của chúng rất đắt, và chỉ có một chủ nhân giàu có mới có thể mua chúng về thưởng cho nô lệ. Em có muốn sở hữu chiếc hộp âm nhạc có thể phát ra hơn một trăm bài hát không? Em có muốn đi đôi giày ma thuật có thể giúp em nhảy như một vũ công điệu nghệ nhất không? Em có muốn có được một chú mèo đi hia biết nói không? Nếu muốn, vậy thì em phải cố gắng ngay từ hôm nay, để có thể lọt vào mắt xanh của những vị quý tộc giàu có. Em hiểu rồi chứ?

Có lẽ là do Johnny trình bày quá thuyết phục, cũng có lẽ là do những món đồ cổ quái hần bịa ra - phải, hần bịa đấy, kích thích tính tò mò của đứa bé, cho nên Alice cũng trở nên lạc quan hơn. Nụ cười nhàn nhạt quay trở lại trên gương mặt hồng hào của con bé.

- Phải thế chứ! Thế mới là bé ngoan của ta! Cười cho chủ nhân cái nào!

Nó lè mặt quỷ về phía hấn. Ặc! Có nên cho nó một phát Khoái cảm không nhỉ? Johnny định đọc thần chú, nhưng lại thôi. Cũng chả phải lỗi gì nghiêm trọng!

- Nào nào, hãy bắt đầu bài học! Đầu tiên, tại sao chế độ nô lệ cần tồn tại...

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt mà đã chỉ còn một tuần trước khi Bara đích thân đến tìm Johnny. Dưới sự góp ý của Katarina, hấn đã điều chỉnh lại cách thức thưởng của mình. Hấn hạn chế những món quà vật chất, một phần vì hấn không còn tiền, một phần là để tránh con bé sinh hư. Thay vào đó, hấn kết hợp nhiều loại phần thưởng tinh thần, như dắt con bé lên mái nhà ngồi ngắm hoàng hôn - đó là một thẩm họa, con bé còn quá nhỏ để hiểu sự lãng mạn. Hoặc là hấn mang theo nó đi tham quan khu Ouro - vừa thay đổi không khí, vừa cảnh cáo nó thông qua những "ví dụ" điển hình về nô lệ cấp thấp. Dưới sự nỗ lực của cả hai, Alice đã nâng khả năng giao tiếp của bản thân lên tới A+. Khi con bé dạo bước trên phố, trong bộ Kimono rực rỡ, không ít kẻ đã phải ngoái lại. Không dưới năm người đã liên hệ hấn, hỏi mua Alice, nhưng Johnny đều lịch sự từ chối. Đừng đùa! Con bé là của liên minh chứ có phải của hấn đâu.

Nhờ được ăn uống đầy đủ, à đây, kể từ khi các nô lệ trở nên nhu thuận hơn, Johnny đã cho phép họ ăn cùng bàn với mình. Mỗi bữa cơm đều diễn ra khá vui vẻ, chỉ có điều phòng bếp chứa bốn người thì hơi chật một chút. Nhờ có dinh dưỡng tử tế, Alice đã hồi phục lại sức khỏe. Khiêu vũ hay tập võ thì thôi đi, nhưng nếu chỉ là dọn dẹp nhà cửa, đi bộ quanh nhà thì Alice không gặp vấn đề gì.

Hôm nay hấn dắt con bé đến Tòa Thành Trắng, để mua một bộ đồ hầu gái. Johnny muốn tranh thủ vài ngày cuối cùng này huấn luyện con bé thành một Người hầu hợp cách luôn. Kể từ khi biết về quy tắc tính giá tiền của liên minh - hấn biết được khi bán Amelia, Johnny luôn luôn cố gắng hướng nô lệ của mình học tập nhiều loại kỹ năng, hơn là chuyên tâm một vài kỹ năng. Vì như đã nói, từ F lên B+ đơn giản hơn rất nhiều từ B+ lên S+. Thời gian và nỗ lực làm vậy thả đem luyện tập các kỹ năng khác còn hơn.

Chợt có một người đàn ông chặn họ lại! Người này có mái tóc vàng trong bộ vét trắng, sơ mi đen cùng quần âu trắng. Trước ngực hấn đeo một bông hồng đỏ, tay cầm một chiếc trượng bịt đầu bạc. Từ người hấn toát nên một vẻ u buồn chán chường. Và trên làn da trắng bệch dị thường đó là cặp môi đỏ chót vô cùng bắt mắt. Một quý tộc Kamra. Hấn dùng một cái giọng lê thê nhũn nhụa nói với Johnny.

- Xin chào, đồng nghiệp! Xin tự giới thiệu, ta là tử tước Alatrax Von Colodero Kamra, một vị quý tộc ưu nhã lịch lãm của dòng họ Kamra. Và ngài là...?

- Xin chào, ta là Johnny Ouro.

Johnny nhặt nhẹo trả lời. Hấn chưa bao giờ ưa thích lũ quái thai Kamra, và đây là khu phố Trắng, không một ai dám hành động thiếu suy nghĩ dưới chân Giáo hoàng. Hấn chỉ cần duy trì lịch sự tối thiểu là đủ rồi.

- Một ngày đẹp trời, ngài Johnny. Như vậy, quý cô xinh đẹp đi bên cạnh ngài đây là?

- Đó là Alice, một nô lệ của ta.

- Thật là quá tốt rồi! Liệu ngài Johnny có thể bán cô bé này cho ta không? Người Kamra luôn luôn trả rất hậu hĩnh!

Johnny im lặng suy tư một lúc. Alice sợ sệt hết liếc hấn rồi lại liếc Alatrax. Hấn liếm môi, nhìn con bé đầy thích thú.

Alatrax kiên nhẫn chờ Johnny nghĩ, trong lúc đó hấn đi vòng quanh con bé, hít hít ngửi ngửi.

- Mùi trinh nữ! Thật là thơm quá đi mất! Ta không thể nào chờ đợi được nữa rồi!

Đúng lúc này, Johnny phá vỡ sự im lặng.

- Cũng không phải là không thể bán, thưa quý ngài Alatrax! Chỉ cần ngài chồng đủ năm nghìn, ta lập tức đưa con bé cho ngài, không nói hai lời!

Nụ cười của Alatrax cứng lại. Năm nghìn? Thằng ranh này đùa hấn sao? gương mặt hấn vặn vẹo đầy âm tàn.

- Ngài Johnny thật là biết đùa!

- Ai nói ta đùa? Một tay trao tiền, một tay dắt người! Còn không có tiền thì lượn đi!

Alatrax sượng mặt. Hấn nhìn kỹ Johnny, như muốn ghi tạc gương mặt ấy vào trong lòng.

- Vậy sao? Được thôi, ngài Johnny! Chúc ngài một ngày tốt lành! Có điều ta khuyên ngài không nên rời thành ra ngoài Xóm liều. Ngoài đó rất phức tạp, có lẽ một ngày nào đó

một vụ tai nạn đáng tiếc làm thui chột đi tài năng trẻ của liên minh thì thật là đáng tiếc nhỉ!

- Cảm ơn ngài Alatrax đã nhắc nhở! Không tiễn!

Alatraz tức giận, hừ lạnh, sau đó quay người bỏ đi. Hắn không dám làm bất cứ điều mờ ám gì ở đây, nhưng nếu như hắn gặp Johny ngoài Xóm liều, khắc khắc khắc...

Alatraz bỏ đi, cùng với cái lạnh âm tàn. Một tử tước, cho dù là quỷ hút máu yếu nhất trong các quỷ hút máu, cũng đủ sức cải biến thời tiết xung quanh hắn. Theo truyền thuyết, nữ vương Tiamat Kamra thực chất sống trong một không gian song song chứ không ở trong lâu đài Kamra, vì nó quá nhỏ so với hình thể của bà ta.

- Cả...cảm ơn chủ nhân!

Johny quay lại, mỉm cười với con bé.

- Ta đã nói rồi, ta sẽ đào tạo em thành một nô lệ tuyệt vời nhất quả đất, như vậy em mới không bị lũ Kamra húng lên ngoạm chết!

Một ngày trước khi phải trả nợ Bara.

- Nhanh nào Alice! Chúng ta có rất nhiều việc phải làm ngày hôm nay đây!

Johny vội vã giục con bé. Hôm nay hắn cần đưa con bé đi làm đẹp - cái này là do lỡ mồm, nhưng dù sao cũng chỉ mười đồng vàng, hơn nữa con bé xinh đẹp hơn, có lẽ sẽ thu hút được thêm càng nhiều chủ nhân giàu có - cùng với thi chứng chỉ.

Cả hai bước lên tàu điện. Thật tình cờ, họ lại chạm mặt Alatraz, lúc này cũng đang dắt theo một nữ nô. Đó là một con Succubus. Rất quyến rũ, rất xinh đẹp, rất... hờ hang! Ngoại trừ điểm nhạy cảm, Johny cường điệu chữ "điểm", còn lại toàn bộ cơ thể trắng nõn của nó đều bại lộ trước ánh mắt của toàn dân thiên hạ. Hắn nhìn thấy Johny, lập tức tiến lại gần, trong mắt không hề giấu điểm sự khinh miệt.

- Ha ha, thật tình cờ làm sao! Đây chẳng phải là ngài Johny "chổng mông" Ouro nổi tiếng, một chủ nô hạng bét của liên minh sao! Thật vinh hạnh cho ta hạ làm sao!

Johny không nói không rằng, móc ra một củ tỏi trong túi. Kể từ khi gây hấn với Alatraz, với phương châm an toàn là số một, hắn luôn luôn mang theo tỏi trong người, đồng thời treo tỏi trước cửa. Ở cái thế giới này, đám quỷ hút máu cực kì cực kì ghét tỏi. Ồ, tiện thể, ma cà rồng của dòng họ Cronus cũng hút máu, nhưng họ đẹp trai/xinh gái hơn đám quỷ hút máu này nhiều lần, mà lại còn không sợ gì hết. Đám Kamra vẫn muốn hợp nhất ma cà rồng vào dòng họ mình, nhưng hoàng tử Shael không phải là một kẻ dễ trêu, và bản thân ma cà rồng cũng không muốn phải sẻ chia tên gọi với lũ máu bùn - họ thường gọi quỷ hút máu là vậy.

Quả nhiên, Alatraz tái mặt rút lui, giống như trên tay Johny không phải là một củ tỏi trắng ngon lành, mà là một thứ kinh tởm người ta thường thấy ở bồn cầu vậy. Mọi người cười ồ lên khi thấy bộ dạng chật vật của hắn.

- Hừ!

Khoang tàu im bặt! Dù sao người ta cũng là công dân hạng C đây!

Nhưng Alatraz không còn tâm trạng nào để đôi co với Johny nữa. Hắn nắm lấy tóc con Succubus, kéo nó sang khoang khác, bắt chấp tiếng rên đau đớn cầu xin của nó.

- Đừng lo, một kẻ rác rưởi như vậy không bao giờ đủ tiền mua nổi em đâu! Hãy nhớ, tự tin, bình tĩnh, chiến đấu hết mình, đồng ý chứ?

Hắn ngồi thụp xuống, mặt đối mặt với Alice, miệng cười an ủi, tay vỗ vỗ vai cô bé.

- Vâng, thưa chủ nhân!

- Alice, B+ kế toán, A+ giao tiếp, B+ nấu nướng, B+ dọn dẹp. Tổng điểm: 26, đánh giá cuối cùng: C+. Phụ tá B+, Người hầu B+.

- Giỏi lắm Alice! Có mệt không?

- Không, thưa chủ nhân!

- Đi theo ta, chúng ta đến thăm Estelindel một chút nào!

- Vâng, thưa chủ nhân!

Tiếng cười lạnh lạnh như chuông bạc của con bé vang vọng khắp căn phòng.

Johnny ngắm nhìn Alice thêm một lần nữa. Mái tóc lỏm chỏm của con bé được tia tốt lại gọn gàng, cắt bớt để tạo kiểu. Trông con bé thật là nữ tính! Khác hẳn với vẻ ngổ ngáo ương bướng những ngày đầu! Con bé mặc bộ Kimono, Isa đề nghị vậy, để tăng thêm mị lực, vì bộ công sở không hợp với con bé. Nếu như Johnny là một gã lolicon thì hẳn sẽ nhào vào con bé ngay rồi. Nhưng đáng tiếc, hẳn chỉ coi con bé như em gái thôi.

- Hãy sống mạnh khỏe, và hạnh phúc nhé Alice! Và đừng quên học tập, em càng xuất sắc, thứ hạng của em sẽ càng cao, chủ nhân mới của em sẽ càng trân trọng em hơn. Anh hi vọng tương lai anh có thể gọi em là Quý cô Alice đây! Lúc đó nhớ mời anh một bữa linh đình nhé!

- Hi hi, cảm ơn anh, Johnny! Mặc dù có lúc anh rất đáng sợ và đáng ghét, nhưng suy cho cùng anh vẫn là người tốt!

Con bé hôn trộm lên má hắn, sau đó đỏ bừng mặt chạy theo gã lính. Johnny lắc đầu tự cười.

- Johnny? Có rảnh không? Vào đây chúng ta nói chuyện một chút!

Angelika ló đầu ra khỏi cửa phòng.

- Ồ vâng, thưa quý cô Angelika!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Một đồng minh mới

Alice ngồi trên chiếc xe do tay lính lái lao vun vút đi trên không trung. Con bé tò mò ngó đông ngó tây, thậm chí đứng sát cửa kính ngó xuống. Tất nhiên gã vệ binh đã đặt chốt an toàn, nếu không con bé rất có thể ngã xuống, và bẹp!

- Cậu có uống rượu không Johnny?

- Ồ không, cảm ơn, quý cô Angelika!

- Cứ gọi tôi là Angelika là được rồi!

Angelika tự rót cho mình một ly pha lê đầy ắp rượu.

- Cậu thử đoán xem, Johnny, một chủ nô thông thường mất bao lâu mới có thể đào tạo ra nô lệ hạng D-?

Angelika hớp một ngụm rượu màu hổ phách. Có vẻ nó rất nặng, vì trên gương mặt trái xoan đó chợt ửng hồng nhẹ!

- Ừm, khoảng hai mươi ngày?

- Tùy vào việc người đó đào tạo kỹ năng gì, nhưng theo ghi chép, chưa từng có trường hợp nào dưới bảy mươi ngày cả! Không phải tự nhiên liên minh quy định số ngày tối đa, Johnny à.

Johnny im lặng. Hắn đang tìm cách bào chữa cho bản thân.

- Chỉ có duy nhất hai cách rút ngắn thời gian xuống dưới ba mươi ngày thôi, cậu có biết nó là gì không?

Angelika tiếp tục rót cốc thứ hai.

- Đó là thay thế nô lệ! Liên minh không hề quy định cậu phải trả đúng nô lệ được giao, vậy nên cậu hoàn toàn có thể dùng một nô lệ khác thế vào, miễn sao liên minh có một nô lệ thỏa mãn đủ kỹ năng yêu cầu trong thời hạn.

- Cậu biết nó có nghĩa là gì không? Có nghĩa là chỉ có quý tộc mới có thể rút thời gian xuống dưới ba mươi ngày. Họ nhận nô lệ về, sau đó dùng giá cao thu mua nô lệ đủ điều kiện, rồi trả liên minh ngay lập tức! Làm như vậy, chủ nô sẽ được cộng rất nhiều rất nhiều điểm tích lũy. Các quý tộc không cần thiết tăng thứ hạng của mình, nhưng nếu như muốn bồi dưỡng nô lệ yêu quý của mình, thì đó không phải là một lựa chọn tồi. Nó có giống với cách cậu già tăng tín dự của mình với Bara không?

Chóp mũi của Johnny ứa ra mồ hôi. Angelika nói tiếp.

- Hiện tại cậu có biết mình hạng gì rồi không Johnny? Hạng C! Dùng một tháng lên hạng C! Hai nô lệ cậu đào tạo đều có chất lượng vượt trội yêu cầu, đều có thời gian ngắn hơn dự kiến... đừng ngắt lời tôi Johnny, cậu có biết một nô lệ phụ tá hạng D- tồn bao lâu mới có thể đào tạo không? Trung bình là hai tháng. Hai tháng! Cậu dùng chưa tới hai tuần, ha ha ha!

Angelika đập mạnh cốc rượu xuống bàn, mắt cô ta lờn sáng.

- Trả lời ta Johnny, có phải cậu đã sử dụng một phương pháp truyền thụ trực tiếp kiến thức vào đầu nô lệ không?

Johnny cảm thấy nghẹt thở trước ánh mắt ấy. Ánh mắt đó nhìn xuyên suốt qua toàn bộ người hắn, soi xét từng ngóc ngách linh hồn. Hắn gian nan nuốt một hơi, trả lời.

- Không!

Áp lực chợt tan biến. Angelika vẫn ngồi đó, bình thản và vô hại như bao cô gái khác. Nhưng Johnny biết vừa rồi không phải là tưởng tượng! Toàn thân hắn ứa mồ hôi lạnh.

Angelika rót cho hắn một ít rượu. Lần này hắn không từ chối. Thử chất lỏng ấm áp cay nóng tràn ngập cuồng hống hắn, khiến hắn bình tĩnh trở lại.

- Anh có biết hiện tại mình có bao nhiêu điểm tích lũy không Johnny?

- Bao nhiêu, thưa quý cô Angelika?

- Tôi đã nói rồi, gọi tôi là Angelika, hoặc Angel thôi là được.

Cô ta mỉm cười, một nụ cười rất dễ thương. À không, là nụ cười thiên sứ, nhưng cơ thể thì ác quỷ!

- Mười điểm Johnny ạ. Mười điểm! Chủ nô hạng B thấp nhất mới có hai mươi điểm, còn phó hội trưởng thấp nhất là ba mươi điểm. Cậu có biết tại sao điểm lại thấp vậy không?

Johnny nhấp thêm một ngụm rượu. Hừm, rượu này uống ngon thật! Nhưng uống xong hắn thấy nóng hết cả người!

- Một chủ nô huấn luyện ra nô lệ có hạng cuối cùng bằng thứ hạng bản thân sẽ chỉ được cộng nửa điểm, thấp hơn chỉ được cộng một phần tư. Còn nếu cao hơn, thì tính từ gốc là hai, mỗi hạng cao hơn cộng một điểm. Nghề nhiều hơn hai hoặc nghề cao hơn hạng, cộng một điểm. Liên minh luôn luôn cổ vũ các chủ nô huấn luyện nô lệ xuất sắc, đó là lý do chúng tôi thường rất hậu hĩnh khi vượt cấp, nhưng lại trả giá rẻ mạt đối với những "lựa chọn an toàn". Hơn nữa, cách này cũng giúp các quý tộc không thể lạm dụng phương pháp thay thế nô lệ để thao túng số lượng chủ nô cao cấp!

Angel đứng dậy, chống tay lên bàn, nhào người về phía hắn.

- Johnny! Tôi không biết anh làm cách nào có thể huấn luyện nô lệ với một tốc độ bất thường như vậy và tôi cũng không quan tâm, nhưng chỉ cần anh không phạm pháp, mọi chuyện đều có thể dàn xếp! Một chủ nô hạng B có thể dùng thủ đoạn mua nô lệ cấp cao để thăng hạng, nhưng cũng chỉ có thể tới được cấp B mà thôi. Giá tiền để tạo ra một chủ nô cấp B như vậy không phải ai cũng có thể thừa nhận. Nói cho tôi nghe, Johnny, anh có bao nhiêu phần trăm nắm chắc đào tạo ra nô lệ chất lượng cao trong thời gian ngắn, ví dụ như hạng B+ trong một năm chẳng hạn?

Đây là một bài kiểm tra sao? Johnny suy tư. Không có nhiều ý nghĩa lắm, trừ phi...

- Ba tháng, Angelika à, ba tháng là đủ!

Con người của cô ta hơi co lại.

- Anh hiểu nó có nghĩa là gì phải không?

- Phải! Có nghĩa là tôi sẽ rất nhanh phải cạnh tranh vị trí chủ nô hạng B với các quý tộc khác, và vì trong dài hạn, không ai có thể chịu nổi cái giá khủng khiếp đó, cho nên tôi rất có thể sẽ là phó hội trưởng của liên minh trong vài năm nữa.

Angelika mỉm cười. Cô ta vòng tay ra đằng sau, tháo búi tóc xuống, cùng chiếc băng bịt mắt.

- Tôi cũng nghĩ vậy, Johnny ạ! Cho nên tôi sẽ xin điều chuyển trở thành giám sát trực tiếp của anh. Một giám sát trực tiếp sẽ có nghĩa vụ hỗ trợ chủ nô trong mọi công việc, gần như là phụ tá của chủ nô đó luôn.

Mắt phải của cô ta hiện ra trước mắt Johnny. Thay vì con ngươi tròn màu đen, trông mắt lại... có hình trái tim màu hồng?!

Đại não Johnny chợt trống rỗng. Con mắt đó khiến cho con thú trong người Johnny lồng lộn lên, xé tan chiếc lồng ý chí hắn đặt bên ngoài. Johnny gầm rú, lao tới bế xốc Angelika đặt lên trên chiếc bàn làm việc, hấp tấp gạt hết những thứ vướng víu.

- A!!!

- Cộc cộc cộc!

- Chờ chút, ta đến đây!

Đó là một giọng nói già nua nhưng hóm hỉnh. Alice hồi hộp chờ đợi chủ nhân mới của mình. Nó đang đứng trên địa bàn của người Kamra. Chẳng lẽ nó xui xẻo đến thế sao? Không, nó là một nô lệ xuất sắc nhất quả đất, sẽ không ai nỡ tổn thương nó đâu! Anh đã nói vậy mà.

Cửa mở. Một ông già to béo, ria mép bạc phơ, phần tóc phía trên cũng bị sới hết, chỉ còn ít tóc bạc tạo thành một cái viền quanh mang tai và gáy. Ông ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng không lờ, với những hàng cúc căng nịch, Alice có thể cảm thấy những chiếc cúc như đang gào lên "Không! Không thể giữ nổi nữa! Bực mắt!"

- Khục!

Con bé không nhận được cười khi nghĩ tới cảnh ấy. Tiếng cười của nó thu hút sự chú ý của Già Bo. Ông ta xòe bàn tay hộ pháp của mình ra trước mặt con bé, trong đó là chiếc kẹo que vị cam.

- Ha ha, cô bé xinh xắn, ăn kẹo không?

- Dạ, cảm ơn ngài!

- Thưa ngài Bo, đây là nô lệ đúng như ngài yêu cầu. Trẻ con, còn trinh, dáng người thon gọn, không có vết thương tật hay xăm trổ, thuần thực khả năng sổ sách và giao tiếp. Mời ngài kí xác nhận và giao tiền!

- Để già xem nào! Ừm, tốt lắm ừ, rất tốt! Kí vào đây há? Đây là năm nghìn! Nhớ gửi lời hỏi thăm quý cô Angelika hộ già nhé!

Tên lính cúi chào bốn mươi lăm độ, sau đó quay gót bỏ đi. Già Bo nhìn Alice đầy triu mến. Tay lão đẩy khế lưng con bé vào nhà.

- Vào đi, bé ngoan, từ giờ nơi đây sẽ là nhà mới của con! Xin tự giới thiệu, ta là Bo Kamra, nhưng cứ gọi ta là Già Bo...

- Hà... Johnny... hà... tại sao anh lại... hà... từ chối nghề Thú cưng?

Kịch tình đã trôi đi, Angel cùng Johnny ôm nhau nằm dài trên bàn. Con mắt phải của cô đã bị che lại. Vừa rồi họ quá điên cuồng, đến kiệt cả sức, cho nên Angelika phải mất một lúc mới nói nổi một câu hoàn chỉnh.

- Nếu tôi nói là vì nghề đó yêu cầu quá khó, cô có tin không?

Johnny chờ một chút cho hơi thở ổn định, rồi mới trả lời. Angel cười. Phải, cái nghề đó không phải tự nhiên được trả rất hậu hĩnh. Một nô lệ phải cực kì nghe lời mới có thể tự giác hạ mình làm thú vật cho người ta cười, cho người ta trêu đùa.

Johnny hơi chần chừ một chút, nhưng sau đó hần quyết định nói ra. Dù sao tiền cũng đã trao, điểm cũng đã cộng, giường cũng đã lăn, ặc, là bàn...

- Thực ra con bé Alice này có chút bướng bỉnh, vì tôi lỡ chiều nó quá. Liên minh cần rèn nó một chút trước khi đem bán, có lẽ sẽ được giá cao hơn.

- Ồ không sao! Tôi chỉ nói bí mật này cho mình anh thôi đấy nhé! Lần này khách đặc biệt yêu thích những đứa trẻ hơi hư một chút!

Cả người Johnny như rơi vào hầm băng. Hần nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

- À, xin lỗi cô nhé, hôm nay tôi có chút việc! Mai chúng ta gặp lại!

Nói xong, hần vội vàng mặc quần áo chạy đi, bỏ lại Angelika nằm ngẩn ngơ ở trên bàn.

- Cộc cộc cộc.

- Ai đấy? Chờ tí Già Bo đến ngay!

Già Bo mở cửa, ngạc nhiên khi thấy Johnny thở hổn hển, quần áo lộn xộn, người đầm đìa mồ hôi đứng trước cửa nhà.

- À, là Johnny đấy mà! Sao, cậu muốn đến thăm à? Vào đi vào đi!

Lão hồ hởi mời Johnny vào nhà. Hần đi vào, liếc quanh. Không thấy con bé!

- Già Bo này, tôi hỏi câu này hơi riêng tư một chút, nhưng Già vừa đặt một nô lệ từ liên minh à?

- Ồ đúng vậy, sao cậu biết? Mà Già nói cho cậu nghe, Già thích đứa bé này lắm. Khắc khắc khắc!

- Johnny? Anh làm gì ở đây vậy?

Một giọng nói non nớt vang lên khiến hấn giật mình. Alice đứng phía sau hấn, gương mặt tràn ngập nghi hoặc và lo lắng.

- Em không sao chứ? Em có bị thương ở đâu không?

- Không! Anh cứ xử lý quá đấy Johny? Anh đang định ám chỉ Già Bo sẽ làm hại em sao?

Mắt con bé nheo lại nhìn hấn đầy ngờ vực. Nhưng trong lòng Johny lại nhẹ nhõm như vừa buông được tảng đá nặng.

- Không... anh xin lỗi! Xin lỗi ngài Bo! Là tôi thất lễ rồi!

- Không sao không sao! Người trẻ tuổi lúc nào cũng xúc động mà, hô hô hô!

Johny mỉm cười, xin lỗi Già Bo thêm một lần nữa rồi ra về. Hai chủ tớ họ tiễn Johny ra tận cửa.

Bàn tay chuối mẩn của Bo đặt lên vai Alice. Cặp mắt luôn híp của lão chợt mở ra, để lộ ra hai con mắt đen như vực thẳm.

- Diễn tốt lắm, bé ngoan! Nếu như không phải vì bé thì ta đã bóp chết thằng nhóc đó rồi! Bé định cảm tạ ta thế nào đây?

Alice cúi gục đầu xuống, hơi run run.

- Alice vĩnh viễn là của ngài, thưa chủ nhân!

- Khả khả khả!

Hấn đưa con bé vào nhà, sau đó đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Trả nợ!

Johny huyết sáo vui vẻ. Không phải vì hấn thấy Alice vẫn an toàn, mà vì hấn thấy cả bé gái lần trước, cũng đang lén lút nhìn hấn ở chân cầu thang. Có thể là Già Bo thích trẻ con, và khi chúng lớn, hấn bán trao tay chúng cho các chủ nô khác. Chỉ đơn giản là vậy thôi! Hấn là vậy! Nói chung con bé an toàn, và hấn chỉ cần như vậy.

Johny vỗ vỗ túi quần. Tiền nằm đó, dày cộp, nhắc nhở hấn rằng hấn cũng là một kẻ tương đối giàu có rồi. Alice đem lại cho hấn một khoản tiền cực kì hậu hĩnh. Để hình dung đại khái về một nô lệ hạng C+, thì nó tương đương với một quản gia có mười năm kinh nghiệm, hoặc một nghệ sĩ có thâm niên mười năm trình diễn. Quá kinh khủng luôn phải không! Kinh khủng, cho nên Johny mới được trả tới một nghìn tám trăm đồng vàng, vì thành tích vượt trội về thời gian cũng như chất lượng. Nếu như hấn biết liên minh bán trao tay ngay lập tức đã kiếm được năm nghìn thì...

Johny bắt xe điện đi ra ngoài thành. Hấn cần phải trả nợ Bara trong hôm nay, nếu không đến chín giờ sáng mai, linh hồn hấn sẽ thuộc về Bara. Khi Johny bước lên toa tàu, mọi người nháo nhào nhường chỗ cho hấn, không chỉ bởi khí thế của hấn, mà còn bởi biểu tượng hai cây roi trên ngực. Hai cây roi tượng trưng cho chủ nô hạng C, và mỗi chủ nô hạng C đều có thể gọi là có chút nổi tiếng, hoặc là bởi họ có người chống lưng, hoặc là nô lệ họ xuất hiện ở gần như khắp tòa thành. Như đã nói, một chủ nô thông thường chỉ có thể kiếm được nửa điểm mỗi nhiệm vụ, cho nên để lên hạng C, tức là mười điểm, người này cần huấn luyện thành công khoảng... hai mươi nô lệ. Có những chủ nô cả đời mới lên được hạng C là vì vậy.

Nếu như chủ nô dùng tiền để xây nên thứ hạng thì họ sẽ kém nổi tiếng hơn, nhưng cũng không quá quan trọng, vì mục tiêu của họ là hạng B. Hạng C chỉ là một giai đoạn quá độ ngắn ngủi mà thôi.

Johny còn trẻ như vậy mà đã là hạng C, gần như chín phần mười hấn có một vị đại quý tộc chống lưng, cho nên không ai dám gây hấn với hấn. Johny hài lòng tìm một chỗ trống ngồi xuống. Hấn ngoái ra phía sau quan sát khung cảnh bên dưới. Ánh mặt trời ảm áp vắt qua khung cửa kính, tựa như những giọt mật vàng óng thoa đều trên bàn tay hấn. Thật kì lạ là hấn không hề thấy nóng một chút nào. Mà nhắc mới nhớ, kể từ khi Johny "cũ" xuất hiện ở thế giới này đến giờ, hấn chưa từng thấy một cơn mưa nào. Thời tiết hoặc là nắng ấm, hoặc là dịu mát nhiều mây, chứ không bao giờ lạnh lẽo, khô cằn hay xám xịt.

Con tàu lao vun vút đi trong gió, dừng lại trả khách ở mỗi trạm, rồi tiếp tục thực hiện sứ mệnh thần thánh mà những nhà đầu tư béo mập giàu chầy mỡ đã giao cho nó. Cuối cùng thì con tàu cũng đã đi tới gần cổng thành phía Tây. Tòa Thành Trắng có cả bảy bốn cổng, ứng với bốn hướng Đông Tây Nam Bắc. Trụ sở chính của Bara nằm gần cổng phía Tây, cho nên hấn mới bắt chuyến tàu này.

- Hình như mình còn quên cái gì thì phải?!

Johny bắt an lo nghĩ, nhưng hấn không tài nào nhớ ra. Hấn chỉ biết rằng có một mối nguy hiểm mờ nhạt nào đó lẩn khuất đâu đây. Hấn tắc lưỡi, quyết định đi nhanh về nhanh để tránh đêm dài lắm mộng.

- Xin chào chủ nô tôn kính! Mời ngài đặt huy hiệu của mình lên đây.

Thái độ của đám lính cũng trở nên nồng nhiệt hơn nhiều so với lần đầu Johny vào thành cùng Isa. Đúng là mắt chó không nhìn được người cao! Johny lắc nhẹ đầu, đặt huy chương lên máy quét, xác nhận muốn rời khỏi thành, sau đó bước đi, để lại lũ lính rồi rít chào tạm biệt hân.

Sau khi Johny ra khỏi thành vài phút, không khí lạnh chợt ủa tới. Từ giữa không trung, một bàn tay trắng nõn, thon dài, nhưng hơi xương xẩu, cầm huy chương đặt lên máy quét.

- Một nghìn! Một nghìn một trăm! Một nghìn hai trăm! Và năm mươi! Đếm lại nếu lão thích!

- Khắc khắc khắc! Không cần! Đặt chỗ tiền đó lên trên khế tróc là được!

Bara hài lòng nhìn tờ giấy tan thành tro bụi. Hân vui vẻ rót cho Johny một ly rượu, nhưng Johny nhả nhận từ chối. So với thứ rượu hảo hạng hân uống với Angel thì cái chất lỏng trắng đục này trông kinh quá!

Bara tự thưởng cho mình một ly đầy có ngon, khả một hơi khoan khoái. Hân dùng giọng thân mật như thể họ đã là anh em ra sống vào chết nhiều năm, hỏi Johny.

- Johny bạn tôi! Chẳng lẽ cậu thật sự không có nhu cầu vay thêm sao? Lần này tôi có thể cho cậu vay tới hai nghìn, lãi chỉ 0,33%/ngày thôi. Trả trong bảy mươi lăm ngày. Thế nào? Quá hơi phải không? Tôi chỉ dành mức này cho khách VIP trở lên thôi đấy!

- Cảm ơn ông bạn! Nhưng hiện tại tôi tạm thời không có nhu cầu tiền bạc. Có điều nếu như tôi cần vay, tôi chắc chắn sẽ đến thăm ông bạn, lúc đó đừng có ném tôi ra ngoài là được!

Johny cũng thuận thể hòa theo Bara nói chuyện.

- Ha ha ha! Không vấn đề gì! Cứ tìm đến tôi, bất cứ lúc nào!

Bara móc ra một điều xì gà, châm lửa, sau đó hút phì phèo. Xì gà có mùi rất thơm, giống mùi bạc hà nhưng lại pha oải hương. Hân bập bập vài hơi.

- Mới có một thời gian ngắn không gặp mà cậu đã trở thành chủ nô hạng C rồi! Tìm được nhà tài trợ rồi hả! Hé hé hé!

Johny cười cười không đáp. Bara rất thức thời dừng lại, không tiếp tục chủ đề này.

- Thực ra tôi đang thiếu một nô lệ, Johny ạ!

- Con bé lần trước đâu?

- Mẹ kiếp!

Bara nhổ một bãi nước bọt xuống sàn.

- Cậu có tin được là nó định bỏ thuốc độc tôi không? Chó chết! Tôi cho nó ăn uống, đối xử tử tế với nó, vậy mà nó nở lòng nào?

- Tôi đang có nhu cầu mua một nô lệ, Johny à! Tài năng càng cao, giá tiền càng lớn! Cậu biết đấy, tôi rất giàu có và hào phóng! Chỉ cần con bé đó khéo dùng lưỡi! À mà đừng có dính dáng tới phép thuật nhé, một lần trúng độc là đủ lắm rồi!

- Tôi sẽ cân nhắc vấn đề này.

- Rất tốt! Và đừng lâu quá nhé Johny, kéo tôi sẽ phải mua của người khác đấy!

Johny đếm lại chỗ tiền. Trừ đi các khoản chi phí, thì hân vẫn còn trong túi khoảng một ngàn rưỡi. "Tạm thời không cần huấn luyện nô lệ vội, luyện tập các kỹ năng cần thiết cái đã!" Johny tự nhủ. Có một điều Johny không nhận ra là hân đã bắt đầu quen với việc buôn người như hàng hóa này rồi!

Johny thấy có gì đó chần chía phía trước. Hân ngẩng lên, và máu trong người hân đông lại.

- Thật tình cờ làm sao, khi gặp ngài Johny Ouro ở ngoài này! Ha ha ha!

Phía trước hân là Alatrax, vẫn mặc bộ đồ trắng, tay chống quyền trượng. Xung quanh họ không có một bóng người. Nhìn thấy một Kamra ngoài Xóm liêu mà còn chưa bỏ chạy? Bị ngu à?

Não Johny lập tức vận chuyển với tốc độ cao nhất có thể. Hân đánh giá chênh lệch giữa hai bên. Alatrax có trình độ võ thuật chỉ hạng D+ thôi, nhưng vẫn hơn đứt một kẻ F- như hân. Johny ảo não, biết vậy hân đã nhờ Isa dạy mình vài chiêu tự vệ cơ bản.

Cái lạnh ập tới, cùng với nỗi sợ, nhưng nó càng khiến Johnny trở nên tỉnh táo hơn. Hắn tính toán khoảng cách từ đây đến cổng thành. Chỉ cần bước qua cổng thành, hắn an toàn. Tòa Thành Trắng không cho phép bạo lực giữa các công dân diễn ra đằng sau vạch kẻ đỏ, nhưng bên ngoài vạch kẻ, cho dù hai chủ nô chém giết nhau, lũ lính canh cũng tuyệt đối không chớp mắt. Với thể chất hiện tại của Johnny, hắn chỉ cần chạy thực mạng khoảng hai phút là tới được cổng thành. Nhưng hiển nhiên Alatrax sẽ không để hắn làm như vậy.

- Ha ha, thật là bất ngờ nha! Không ngờ chúng ta lại có duyên đến vậy, phải không ngài Alatrax!

Johnny hơi hơi để lộ huy hiệu hai chiếc roi da cho Alatrax nhìn thấy. Quả nhiên, hắn chần chừ. Một chủ nô hạng C trẻ như vậy? Johnny đã tìm được kẻ chống lưng mới rồi sao?

Trong lúc Alatrax đang nghĩ ngợi lung tung, Johnny đột ngột lao tới ôm ngang hông hắn đẩy xuống. Hắn ngồi lên bụng Alatrax, vung tay đâm thẳng xuống mặt con quý. Nhưng Alatrax tóm được tay hắn.

Tay hắn cứng như gọng kìm vậy! Johnny thầm nghĩ, vung nốt tay trái đập về mang tai Alatrax, nhưng chợt hắn thấy nhẹ bẫng. Con quý chỉ dùng một tay túm lấy hắn và vút ra đằng sau như người ta ném một con chó vậy!

Johnny thấy vai phải đau buốt, mồ hôi lạnh ứa ra. Lệch khớp rồi!

Alatrax bình tĩnh đứng dậy, phúi phúi bụi trên thân, nở một nụ cười đầy tàn khốc.

- Ngài quá, ta có chút bản thân, để ngài Ouro phải chờ lâu rồi! Giờ đến lượt ta nhé!

Hắn rút một lưỡi kiếm mỏng ra khỏi chiếc quyền trượng, dùng tốc độ khủng khiếp lao tới trước Johnny, đâm vào trái tim. Johnny cố gắng né, nhưng vẫn bị cắt vào bắp tay trái. Máu đỏ nhuộm ướt một mảng tay áo.

- Đứng lên nào, ngài Johnny! Đừng bảo ta ngài đầu hàng sớm vậy nhé!

- Grào! A a a a!

Johnny nhào lên, nhưng ngã chổng vó chỉ với một cú nghiêng người huyếch nhẹ từ Alatrax. Sườn trái hắn nhói lên, lại trúng một kiếm rồi.

- Ngài quá, ngài Johnny đáng kính sao lại nằm như chó chết hoang thế này! Để ta giúp ngài một tay nhé!

Alatrax túm lấy cánh tay phải của Johnny, bẻ quạch một cái.

- Um um um..

Miệng hắn bị Alatrax ấn sâu xuống đất vụn, khiến cho tiếng kêu đau bị méo mó đi.

- A ha ha ha! Năm nghìn này! Trên người ta này! Cứng này!

Mỗi một câu, Alatrax bẻ một ngón tay của hắn.

Đây là hết rồi sao? Mọi thứ trong mắt hắn trở nên mờ dần. Hắn mất máu quá nhiều, nên đầu óc có chút mụ mị.

- Phù! Ta chơi chán rồi, nên thôi, phiền người đi sớm siêu sinh sớm nhé! Vĩnh biệt..

Tiếng nói chưa kịp dứt, thì một chiếc vòi nhỏ dài lao vút ra khỏi không khí, cuốn lấy Alatrax, kéo hắn vào làn Sương mù.

Adrenaline tràn ngập cơ thể Johnny. Dùng toàn bộ sức bình sinh, Johnny bật dậy, mang theo cánh tay phải què quặt, cùng thân thể tàn tạ chạy về phía cánh cổng. Vết thương trên đùi hắn phọt máu mỗi khi chân chạm đất, nhưng Johnny không hay biết. Trong đầu hắn chỉ còn một suy nghĩ "Chạy!".

- Khốn kiếp! Rác rưởi! Chết đi cho ta!

Tiếng Alatrax rít lên từ phía xa. Hắn bước ra khỏi màn sương, trên người có chút chật vật. Nhưng một con Cthulu còn non chưa đủ để giết hắn! Alatrax khịt khịt mũi, đuổi theo hướng Johnny đang bỏ trốn.

- Khả khả, chạy nữa đi Johnny! Người có thể chạy, nhưng người không thoát được đâu!

Cái lạnh từ từ đuổi tới sau lưng hắn. Nhưng rất gần rồi!

Johnny nhìn thấy hai gã vệ binh trước cổng thành. Chúng cũng nhìn thấy gã, hơi ngạc nhiên.

- Xin chào ngài Johnny! Ngài làm sao...

Johnny không nói không rằng, giật lấy khẩu pháo trên tay một gã lính, quay người lại bắn một phát.

Cách mặt hắn vài phân là những ngón tay nhọn hoắt của Alatraz, vươn ra hòng chop lấy hắn. Chỉ vài đốt ngón tay nữa thôi là Johnny phải chết, nhưng Alatraz vĩnh viễn không thể hoàn thành công việc đó! Trên người hắn đã bị khẩu pháo đánh thủng một lỗ to tướng. Hắn đổ sụp xuống, mắt mở tròn trĩnh đầy kinh ngạc và không cam lòng.

Johnny cũng ngồi sụp xuống. Người hắn không còn một chút sức lực nào.

- Tôi xin đầu thú vì đã ăn cắp vũ khí của người thi hành công vụ, và xin được nộp phạt!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Isa (1)

- Ai!

Isa đang rửa rau, quay sang. Cô thấy Katarina khẽ cau mày, ngón trở rỉ máu. Isa thở dài. Đây là lần thứ tư rồi đấy. Cô lau tay lên chiếc tạp dề, lục mở tủ thuốc, lấy ra bông trắng và cồn.

- Lại đây Kat, để chị rửa vết thương cho.

- Không cần, ta có thể tự làm được!

Isa tóm lấy tay cô, đặt lên chiếc bàn ăn, tay kia nhúng miếng bông vào lọ cồn, rồi lau rửa vết thương. Katarina hơi vùng vẩy một chút, nhưng rồi cũng ngồi yên.

- Nên nhớ, thân thể là tài sản quý giá nhất của người phụ nữ. Nếu như em không chăm sóc tử tế những vết thương thì chúng sẽ để lại sẹo, rất xấu, giống như tay chị đây này.

Katarina liếc xuống bàn tay chai sần thô ráp của Isa, không nói gì.

- Chắc nhà em giàu có lắm đúng không? Nhìn bàn tay nõn nà trắng muốt này chị ghen tị quá đi mất! Tiếc là...

Isa lại thở dài phiền muộn. Katarina định nói rằng, thực ra cô cũng phải luyện tập đao kiếm từ nhỏ, nhưng lại thôi. Chẳng lẽ cô lại bảo là vì nhà cô quá giàu, thuê pháp sư cung đình về chữa thương cho bàn tay, đồng thời yểm bùa phép lên găng bảo hộ khiến cho người dùng vừa được tăng cường sức mạnh, lại không để lại vết chai?

- Được rồi đấy! Dán thêm miếng gạc này lên, rồi để vài hôm là tay em lại đẹp như mới ngay! Lần này nhớ dùng dao cẩn thận nhé!

Isa mỉm cười, vỗ vỗ nhẹ lên bàn tay Katarina, sau đó đứng lên tiếp tục làm việc. Katarina ngồi lặng im đó, nhìn chăm chăm vào ngón tay được dán chiếc gạc hình chú gấu hồng. Một lúc sau, cô đứng lên, tiếp tục quay lại thái cà chua, miệng lí nhí lắm bầm gì đó.

- Cảm ơn...ai khiến...tự làm...

Lại xấu hổ rồi! Isa lắc đầu mỉm cười. Chợt cô nghe thấy tiếng gõ cửa. Johnny dặn cô luôn luôn phải khóa cửa mỗi khi hắn ra ngoài, và không mở cửa cho bất cứ ai ngoài hắn.

- Ai vậy?

Cô lật đật chạy ra.

- Là tôi đây, Isa!

Giọng Johnny tràn đầy suy yếu. Anh gặp vấn đề sao? Isa lo lắng, nhưng vẫn phải kiểm tra camera trước cửa. Đúng là anh! Nhưng quần áo Johnny rách tả tơi, lấm lem vết máu và bùn. Isa vội vàng mở cửa.

- Chủ nhân, người bị thương sao?

- Không sao không sao! Đừng lo, các vết thương đều đã được chữa khỏi rồi! Đờ tôi vào nhà!

Isa bế xốc Johnny lên theo kiểu công chúa, nhanh chóng đi vào nhà, không quên đóng cửa. Anh tròn tròn mắt, mặt đỏ lừ, miệng hét lên.

- Ê ê cô làm gì thế Isa, bỏ tôi xuống! Cái quái gì...

- Như thế này nhanh hơn thừa chủ nhân!

Cô nhẹ nhàng đặt anh xuống chiếc sofa, nệm gối ra sau gáy, sau đó ngồi xuống bên cạnh. Cô hấp tấp hỏi, đồng thời kiểm tra toàn thân anh.

- Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy thừa chủ nhân?

Khỏe mắt Isa thấy Katarina tò mò đứng lấp ló ở ngoài khung cửa.

- Cũng không có chuyện gì to tát! Tôi đến Xóm liều, trả nợ Bara, gặp một con quỷ hút máu tính đàn bà, đánh nhau, về đây chữa thương! Công nghệ của Ouro tốt thật, vậy mà không để lại bất cứ vết tích gì! Chỉ là tôi hơi mệt chút... ặc!

Isa cho hấn một cú cùi chỏ đau điếng vào bụng. Đau đến mức hấn gập cả người! Johny tức giận quay sang định quát, nhưng nhìn thấy những giọt nước lăn dài trên má Isa thì xiù xuống như quả bóng xì hơi. Hấn đưa tay lên gạt chúng đi.

- Tôi xin lỗi, Isa, vì đã để cô phải lo lắng. Nhưng cô thấy đấy, tôi vẫn khỏe mạnh, tráng kiện như cũ. Hơn nữa, tên khốn đó cũng đã chầu ông bà vải rồi!

- Chủ nhân phải hứa với em là không được liều mạng như vậy nữa, được chứ? Ngài phải biết mạng của ngài giờ còn gồm cả mạng của em nữa. Ngài chết, thì em biết đi về đâu?

Johny ôm Isa vào lòng, cảm nhận những giọt nước mắt nóng hổi thấm ướt phần ngực áo. Hấn nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

- Ủ ta hứa, Isa! Ta hứa sẽ tránh xa nguy hiểm!

Isa kéo chăn lên ngang ngực Johny. Anh quá mệt nên đã ngủ thiếp đi ngay sau đó. Isa đã bế anh vào phòng ngủ, thay quần áo mới cho anh, lau những vết máu và vết bầm. Cô đứng lên, khẽ hôn lên môi anh, rồi đi ra khỏi phòng. Katarina đứng chờ cô ngoài đó.

- Hấn không sao chứ?

- Không có vấn đề gì, chỉ là tinh thần và thể lực suy kiệt thôi. Ngủ một giấc dậy là khỏe! Mà em cũng quan tâm tới chủ nhân à?

- Hừ! Ta chỉ lo hấn chết thì tìm đâu ra một kẻ ngốc dễ lừa như hấn mà thôi!

Katarina vênh mặt, quay ngoắt đi.

"Cái con bé này..." Isa nhìn chủ nhân mình một lần nữa, sau đó nhẹ nhàng khép cửa lại.

Johny phục hồi rất nhanh. Sau khi Isa đã chuẩn bị cơm nước xong xuôi, cô định vào gọi anh dậy thì đã thấy Johny bước ra khỏi phòng.

- Chủ nhân, ngài tỉnh rồi sao? Có còn đau hay mệt mỏi ở đâu không?

- Không có vấn đề gì nữa rồi! À cô vào đây giúp tôi thư giãn một chút...

- Chủ nhân! Ngài cần phải nghỉ ngơi!

Isa hơi đỏ mặt, khẽ gất. Vừa mới phục hồi xong đã đòi hỏi, không khỏi quá trâu bò đi?

- Ờ... cô hiểu lầm rồi. Tôi chỉ là muốn cô mát xa lưng thôi. Người tôi lúc này mỏi nhừ, nên... Mà cô đang nghĩ cái quái gì thế hả?

Isa cúi đầu, khóe bốc nghi ngút. Thật là xấu hổ! Cô thẹn quá không nói nên lời, mạnh mẽ lôi Johny vào nhà tắm.

- Ngài muốn mát xa hả? Vậy thì để em mát xa!

- Này này, cô cởi quần áo làm cái gì thế? Tôi cảnh báo trước, chúng ta mát xa lành mạnh trong sáng... ai ai ai, đừng nắm chỗ đó...

Ba người họ chậm rãi dùng bữa tối trong ánh đèn vàng dịu dịu từ chiếc bóng đèn mô phỏng ánh mặt trời. Ngoài cửa sổ, trời đã tối, nhưng Tổ Kiến không hề chìm vào giấc ngủ. Trái lại, buổi tối ở nơi này còn nhộn nhịp hơn cả ban ngày. Những biển hiệu đèn neon sáng lấp lóe, mời gọi khách tiến vào. Từ các ô cửa sổ hắt ra ánh sáng, làm sáng bừng cả khu dân cư.

Johny mặt mày teo tóp tiêu tụy, run run cầm bát cơm lên ăn. Ngồi bên cạnh anh là Isa, trái lại, mặt phơn phớt hồng nhuận tươi mát, miệng khẽ cười. Katarina nhìn anh, rồi nhìn cô, sau đó lắc đầu tiếp tục ăn cơm.

- Chủ nhân có cần phục vụ gì thêm không?

Isa quay sang hỏi Johnny. Anh rùng hết cả mình khi nghe đến từ phục vụ, giống như nó liên quan tới một ký ức kinh điển nào đó trong nhà tắm vậy! Johnny héo quắt như một con tôm, thều thào trả lời.

- Cảm ơn Isa, nhưng thôi, tôi không cần!

- Ngài không muốn thêm sao? Cơ thể ngài vừa mới hồi phục, cần phải tắm bổ nhiều hơn nữa!

Cô ghé sát miệng vào tai anh, thì thầm.

- Ngài còn phải trả bài tối nay nữa đấy!

Mồ hôi Johnny tuôn ra như tắm. Anh quay lại, cười như mếu hỏi cô.

- Hay là hôm nay chúng ta hoãn?

- Không được! Chủ nhân đã từng nói "Học, học nữa, học mãi!" mà!

- Khụ khụ...

Katarina không nhịn được nữa, đành hắng giọng ho. Chim chuột nhau cũng phải nhìn xem có người lạ không chứ?! Isa hơi ngượng một chút, cúi đầu xuống ăn tiếp, còn Johnny nhìn Katarina đầy cảm kích. Chưa bao giờ anh thấy cô nàng lại dễ nhìn đến như vậy!

Isa lười biếng ôm lấy chủ nhân của mình, còn anh thì vuốt ve mái tóc dài của cô. Bất chấp việc anh cứng miệng lúc này, nhưng khi nhìn thấy hình bóng thoát ẩn thoát hiện của cô trong chiếc áo ngủ mỏng manh xuyên thấu, được ánh trăng nhẹ nhàng mon tron từng tắc từng tắc, con quái thú trong lòng Johnny đã trở dậy. Hậu quả là giờ đây anh cảm thấy đầu óc có chút choáng váng. Có lẽ mình cần nghỉ ngơi một thời gian!

Johnny tiếp tục vuốt ve bờ vai tròn nhắn mát dịu của cô. Lúc mới đầu da cô không đẹp được như vậy - nó thô ráp và kém đàn hồi vì thiếu dinh dưỡng. Nhưng Johnny chưa bao giờ keo kiệt trong vấn đề sức khỏe! Việc đốt tiền cuối cùng cũng có tác dụng: Isa cảm thấy thân thể trở nên khỏe khoắn hơn rất nhiều. Làn da có chút xuống sắc cũng lấy lại sức sống, tròn bóng và căng mọng như thiếu nữ đôi mươi. Những nếp nhăn cũng mờ nhạt hẳn đi, một phần vì lối sống của Isa tích cực hơn rất nhiều, một phần khác vì Johnny bắt cô uống đủ thứ hầm bà lằng tên gọi cô quái như collagen, tảo biển cái gì gì đấy, mà đúng là chúng có tác dụng thật!

- Hôm nay thực sự là rất nguy hiểm! Suýt chút nữa tôi không thể quay về với cô rồi, Isa à!

Johnny nhìn ánh trăng, bồi ngùi cảm thán. Nếu như không phải là Alatra bị chặn lại trong vài giây, nếu như không phải là tay lính đó lười không quăng dây pháo... Johnny nghĩ lại có chút kinh hãi!

Isa trườn vào trong lòng anh, hai tay ôm chặt Johnny, như muốn xua tan đi sự bất an. Hoặc cũng có thể là kích thích Johnny? Vì hai quả núi trắng muốt đó cứ cạ cạ khiến Johnny có chút nóng người!

- Chủ nhân! Em biết rồi sẽ có ngày ngài phải dán thân vào những chỗ còn nguy hiểm hơn. Nhưng em chỉ xin ngài đừng bỏ em lại! Chỉ cần được theo ngài, cho dù lên núi lao hay xuống biển lửa em cũng vui lòng!

Johnny cúi xuống nhìn cô đầy triu mến. Hân hân lên mái tóc hạt dẻ thơm lừng mùi quế.

- Ừm, tôi hứa!

Một chút im lặng trôi qua. Họ cứ ôm nhau như vậy. Sau đó Johnny đành lên tiếng.

- Isa này, cô tha cho tôi có được không! Vừa rồi chúng ta đã đại chiến hai hiệp rồi!

- Nhưng mà em còn muốn!

Phụt! Trong lòng Johnny gào thét. Có nhất thiết phải dùng ánh mắt, giọng nói đó không?

- A a a a! Mẹ kiếp, mai tôi nghỉ, cô tự quán xuyến việc nhà nhé!

- Vâng...urm!!!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Isa (2)

- Ủm... đại khái là như vậy... hôm nay chủ nhân quyết định... ừm... thiên đề tăng tinh thần, đúng vậy, thiên nhằm tăng tinh thần lực, cho nên sáng nay chủ nhân sẽ không huấn luyện gì hết. Coi như chị em ta được tự do một buổi!

Isa áp ứng giải thích cho Katarina, càng giải thích giọng càng bé đi khi cô thấy ánh mắt của con bé tràn ngập hai chữ "Không tin!". Con bé im lặng một chút, sau đó nói.

- Lần sau hai người đừng nên hét to giữa đêm như vậy nhé! Ảnh hưởng đến giấc ngủ của người khác lắm!

Ặc! Isa suyt sắc. Cô vội vàng uống hết cốc nước, kéo kéo cổ áo.

- Ha ha hôm nay trời nóng quá nhỉ! Chả hiểu sao chị toát hết cả mồ hôi! Phù phù!

- Kat, em có muốn đi ra ngoài một chút cho mát mẻ và thay đổi không khí không?

Isa vẫy vẫy tay. Tay còn lại cô xách chiếc làn nhựa màu đỏ.

- Ta đi ra ngoài? Nhưng chẳng phải ta chưa có dấu xăm?

- Không sao, nếu chúng ta chỉ loanh quanh gần nhà. Chỉ định đi ra chợ, tiện thể đưa em đi tham quan khu ta sống luôn. Yên tâm, chị đã cầm theo huy hiệu của chủ nhân, còn cầm thêm cả phù hiệu hạng C nữa. Không ai dám động vào chúng ta đâu!

Katarina nhún vai. Nếu chúng dám, cô sẽ cho chúng biết tại sao mình được gọi là thép độc!

- À, em định mặc như vậy ra ngoài sao?

Isa mỉm cười đầy ẩn ý. Katarina nhìn xuống... Cô vẫn đang mặc váy ngủ! Máu lập tức chạy vọt lên trên mặt cô, thậm chí có xu hướng phun hẳn ra ngoài. Cô lao đi như một con lốc màu đỏ.

Katarina ngó trước ngó sau như một cô gái nhà quê lên tỉnh. Ở thế giới của cô không phải là không có khoa học kỹ thuật, nhưng Katarina chưa từng đến vùng đất đó. Cô chỉ nghe về chúng qua lời kể bốc phét từ những tay bợm rượu, những kẻ luôn phồng mang trợn má thổi gió, hòng xin được một hai xu bịa lấp đầy cái dạ dày nát rượu của chúng. Không ít lần Isa phải tóm lấy cô kéo lại sát người, để tránh cô đi lạc. Nên nhớ, Katarina còn nguyên "tem" - hiểu theo bất cứ nghĩa nào - cho nên đi lạc là một hành động cực kì nguy hiểm.

Cuối cùng họ cũng đi tới chợ. Katarina hoa cả mắt trước số lượng hàng hóa được bày bán ở đây. Dù các loại thập cẩm linh tinh, từ đồ ăn cho tới vũ khí, mấy móc linh kiện v...v Nhưng Isa không để cho cô quan sát nhiều. Isa tỉ mỉ giải thích cho cô hiểu làm thế nào để phân biệt các loại thực phẩm tươi ngon, làm thế nào để trả giá - cái này thì đơn giản, Katarina am hiểu đủ loại kỹ thuật đàm phán. Kết quả là họ đã đại chiến ba trăm hiệu với bà chủ bán cá, cuối cùng hân hoan vác con cá đi với giá rẻ bèo, trong sự tức giận và bất lực của bà chủ. Cả hai đi được một đoạn, quay sang nhìn nhau phì cười.

- Em có nhìn thấy cách bà ta nhìn chúng mình rồi đi không? Giống như chúng ta vừa chém chết cả nhà bà ta vậy!

- Ủ! Lúc đầu mụ ta cứ kiêu kiêu thấy ghét, đến lúc nhìn thấy biểu tượng hai cây roi thì nhũn như con chi chi! Đáng đời!

Chợt Katarina khựng lại. Isa nhìn cô đầy chăm chú. Katarina có chút chột dạ. Cô hơi vuốt vuốt má.

- Trên mặt ta có dính gì à?

- Không... Em biết không, lúc em cười trông rất đẹp đấy, Kat ạ!

Lại một lần nữa Katarina được người khác khen ngợi. Quá khứ, người ta thường coi những gì cô làm được là lẽ tất nhiên, trường dòng họ là phải thế! Cô cũng thêm khát được như bao đứa trẻ khác, được khen ngợi, được yêu thương. Nhưng cha cô chưa từng làm vậy! Tất cả những gì ông làm là yêu cầu, yêu cầu và yêu cầu!

"Nhưng đó là chuyện quá khứ rồi! Con bé yếu đuối đó đã chết! Mạnh mẽ lên, Kata!"

- Ta...

Póc! Isa bất thành linh búng trán cô một cái.

- Lại diễn! Suốt ngày đeo cái mặt nạ đó, em không thấy mệt à?

Isa mỉm môi phật lòng. Hai tay cô chống nạnh, giống như một bà mẹ đang dạy con gái. Mà nhắc mới nhớ, nếu như mẹ Katarina không mất sớm, thì có lẽ bà cũng chỉ nhìn hơn Isa một chút mà thôi.

Lòng Katarina mềm đi. Cô mỉm cười nhẹ, định trả lời, nhưng cảm thấy có một bàn tay chạm vào hông mình. Một ngọn lửa từ trong đáy lòng cô xộc lên não, lan ra khắp toàn thân. Bằng phản xạ nhiều năm luyện tập, Katarina xoay người, vặn eo, nện một cú trời giáng vào má kẻ đằng sau.

- Đánh người rồi! Vệ binh đâu!

Tiếng người hô hoán khắp nơi. Dưới đất, lão da đen đầu trọc lóc nằm sõng xoài, mắt trợn ngược, miệng sùi bọt mép. Cú đấm đã khiến hắn lệch quai hàm, và con đầu thì quá dữ dội!

Ba bốn vệ binh xuất hiện, pháo lăm lăm chỉ vào cả hai. Katarina chùng người, như một con mèo cái bị dồn vào đường cùng, sẵn sàng nhào tới vạ cổ bất cứ kẻ nào.

Isa sau vài giây ngạc nhiên đã hồi phục tinh thần. Cô vội vàng móc ra huy hiệu và phù hiệu của Johny.

- Hiểu nhầm, chỉ là hiểu nhầm! Mong các quan trên suy xét!

Lũ lính lấy ra một chiếc máy quét, quét phù hiệu một lần. Chúng nhìn chiếc máy, gật gật đầu.

- Như vậy cô là gì của ngài Johny?

- Tôi là nô lệ của ngài Johny. Đây là huy hiệu.

Isa kéo thấp cổ áo xuống, để lộ hình xăm, cùng một mảng lớn ngực. Nhưng lũ lính được đào tạo cực kì bài bản. Ánh mắt chúng không một chút dao động. Một tên lại gần, cầm máy quét chiếu một lần, sau đó xác nhận với bọn còn lại.

- Còn cô gái này?

- Cô ấy cũng là nô lệ của ngài Johny. Nhưng do mới sắm về nên chủ nhân chưa kịp đóng dấu cô ta. Các quan trên có thể kiểm tra bản ghi chép của ngài Farid ạ!

Isa cười cười, đồng thời lúi Katarina lại gần. Con bé đang căng cứng như một sợi dây đàn, suýt chút nữa thì định tấn công Isa, nhưng cuối cùng kìm lại được.

- Xác nhận nô lệ Katarina đã được bán cho chủ nô Johny vào ba mươi ngày trước!

- Các quan trên mắt sáng như đuốc!

- Nhưng cô ta là một nô lệ mà dám tấn công cư dân của Tòa Thành Trắng. Theo luật, nô lệ này sẽ bị vạ ba mươi roi thị chúng. Chuẩn bị hành hình!

- Mong các quan trên suy xét! Con bé chỉ là phản ứng tự vệ!

Isa khúm núm van xin. Katarina nhú nhú mày, nhưng không nói gì.

- Luật là luật! Bay đâu, lòi nó ra đây!

- Dạ!

- Từ từ!

Một giọng nói lạnh lùng trong trẻo vang lên. Cộp! Cộp! Đó là tiếng giày cao gót nện lên trên mặt đường lát đá. Từ trong đám người, một cô nàng xinh đẹp, với mái tóc vàng búi cao, mắt phải đeo miếng bịt, và mặc bộ đồ lót đồ rực xuất hiện.

- Xin...xin chào quý cô Angelika!

Đội vệ binh lập tức xếp thành đều tăm tắp, lưng thẳng, tay chào theo kỷ luật quân đội.

- Cho ta hỏi, một công dân chạm vào tài sản của người khác mà chưa có sự cho phép thì xử tội gì?

- Coi là ăn cắp, chặt tay!

- Tốt, cứ thế mà làm!

- Nhưng mà...

- Làm sao?

- Nhưng mà chủ nhân của nô lệ này cũng chưa tỏ ý phản đối hay đồng ý, hơn nữa nô lệ đã ra tay tấn công cư dân...

Angelika trầm ngâm một chút.

- Thế này vậy! Cả hai bên đều sai, thôi thì mỗi bên lui một bước. Johnny Ouro sẽ không truy tố công dân này, và ngược lại, công dân này sẽ không truy tố con bé tóc đỏ. Tất cả đều êm đẹp, đúng chứ?

Đó không phải là một câu hỏi.

- Vâng...vâng, quý cô Angelika quả nhiên thông thái sáng suốt!

- Mang hắn đi!

- Dạ dạ! Chúng mày đâu, xách lão ta đến bệnh viện.

Khi đám vệ binh đã rút lui, dòng người cũng tản đi - chủ yếu là vì bị Angelika dọa sợ, Angelika quay sang phía hai người họ.

- Hai người là nô lệ của Johnny Ouro đúng không? May là ta nhìn thấy huy hiệu đó nhé!

- Thưa quý cô, ngài là?

Isa rón rén hỏi.

- Ô, ta là Angelika, giám sát trực tiếp của Johnny Ouro. Vốn dĩ hôm nay ta hẹn hắn đến liên minh nhận nhiệm vụ, không hiểu sao mãi chẳng thấy hắn đâu, cho nên ta quyết định tới tìm hắn.

Isa hơi đỏ mặt lên. Đêm hôm qua bọn họ chơi quá đà, nên giờ này chắc Johnny đang ngủ say như chết.

Biến hóa cảm xúc của Isa không thoát nổi ánh mắt sắc như dao của Angelika. Song cô ta vẫn giữ vẻ lãnh đạm.

- Đưa ta đến gặp hắn!

- Dạ vâng! Mời quý cô đi lối này ạ!

Isa không ưa cô gái này. Không cần lí do! Bản năng phụ nữ mách bảo vậy! Kata lại càng không ưa cô gái này! Vì cô cảm thấy quá bé nhỏ khi đứng trước cô ta!

Khi bọn họ về, Johnny đã tỉnh. Anh ngồi ngả gối trên chiếc sofa, chân đặt lên bàn trà, tay cầm sách đọc.

- Hừ hừ, khá lắm Johnny! Dám cho tôi leo cây cơ đấy!

- Ai? Ặc! Angel? Sao cô lại đến đây?

- Thế hôm qua ai bỏ tôi nằm chổng chơ ở đó, và hẹn là mai gặp?

Johnny im lặng, mặt toát lên vẻ xấu hổ. Anh quên mất.

- Xin lỗi, Angel! Hôm qua tôi có chút việc nhỏ, nên ngủ quên mất!

- Việc nhỏ?

- Không có gì, chỉ là xích mích một chút với một con quỷ hút máu. Đừng lo! Tôi khỏe hẳn rồi.

Angel chạy lại gần, nhìn Johnny một lượt. Khi không thấy có vấn đề, cô khẽ thở phào. Cô cúi sát tai anh, thì thào.

- Nên nhớ, anh là món đầu tư lớn nhất của tôi đấy! Đừng có tự gây nguy hiểm cho bản thân!

- Ừ ừ tôi biết, tôi biết rồi!

Nghe Johnny thề thốt hứa đảm bảo vài lần, Angel mới thỏa mãn.

- Hôm nay tôi sẽ đích thân săn sóc anh một hôm, để anh mau phục hồi. Bếp ở đâu?

- Ặc! Cô không cần phải làm vậy đâu Angel!

- Ngồi yên đó và nghỉ đi!

Angel bước lại gần Isa, lúc này vẫn đang đứng ngẩn ngơ xách túi thức ăn. Cô ta đưa tay lên. Isa vẫn ngơ ngác.

- Thức ăn!

- Ồ... dạ?

- Đưa thức ăn đây!

- Dạ...dạ, vâng!

Isa vô thức đưa túi thức ăn cho Angel, sau đó mới chợt tỉnh.

- Toàn nguyên liệu đơn giản thôi, để Isa làm là được rồi, ra đây ngồi nghỉ đi Angel.

- Hừ, ngồi yên đó chờ đồ ăn đi!

Angel lạnh nhạt xách túi thức ăn vào bếp. Johnny chợt nhớ ra, kỹ năng nấu nướng của cô ta cũng được hệ thống đánh giá tới S+!!!

Mùi thơm nức mũi lan ra từ những đĩa thức ăn bắt mắt. Johnny ăn thử một miếng, lập tức khen không dứt lời.

- Cô làm ngon thật đấy Angel!

- Nếu như không phải kho nhà anh quá thiếu thốn thì ta còn có thể làm tốt hơn nữa cơ!

- Ấc!

Johnny hơi xấu hổ, cúi đầu ăn tiếp. Angel ngồi bên cạnh anh, liên tục thúc ép Johnny ăn, đến khi anh no căng bụng mới thôi. Còn hai nô lệ ngồi đối diện, xin lỗi, có người ngồi đối diện sao?

Johnny thở dài sung sướng, lưng tựa lên chiếc sofa. Bữa ăn thật sự rất ngon miệng. Angel đứng đằng sau, xoa bóp vai cho anh.

- Thoải mái không?

- Quá tuyệt vời!

- Nếu vậy thì cứ tiếp tục cố gắng phấn đấu đi! Ta chờ anh đấy, phó hội trưởng~~~~

Cô ta phun nhẹ lên tai Johnny, làm hắn có chút ngửa ngửa. Nhưng chưa kịp phát tác thì Angel đã bước ra cổng.

- Hôm nay tạm dừng ở đây! Lần sau nếu có dịp ta sẽ chăm sóc anh chu đáo hơn! Thế nhé, mai gặp lại!

Cô đến và đi nhanh như một làn gió.

Isa lúc này bước đến. Anh hoàn toàn không thấy cô này giờ đứng chờ ở góc phòng.

- A, Isa à! Có chuyện gì vậy?

Isa định nói gì đó, nhưng rồi thở dài bước đi. Cô thấy tâm trạng không được thoải mái lắm. Có lẽ cô cần một chút nước nóng để thư giãn.

Katarina cau mày, lườm Johnny một cái, bỏ lại một tiếng "đồ ngốc", sau đó bước theo Isa.

- Mẹ kiếp, hôm nay mọi thứ điên hết cả rồi à?

Johnny bối rối.

Đối với cánh đàn ông, hiểu được tâm trạng phụ nữ là một thứ gì đó rất xa vời!

Rào rào rào! Tiếng nước chảy xối xả vang khắp nhà tắm. Hai hình bóng ngọc ngà như ẩn như hiện đằng sau làn hơi nước mờ mờ ảo ảo.

- Cảm ơn em nhé, Kat! Chị thấy khá hơn nhiều rồi!
- Hấn đúng là thẳng ngực, là củ cái lằng nhằng!
- Đừng nói thế, Kat! Chủ nhân có hậu cung là lẽ đương nhiên! Chị nên mừng cho ngài ấy chứ! Dù sao chị cũng... không xứng!
- Ai nói chị không xứng? Chẳng lẽ chỉ vì chị là... xin lỗi!
- Không có gì phải xin lỗi, em nói đúng mà Kat! Chị chỉ là một con diêm hết thời, một nô lệ, không nên khiến cho chủ nhân bận tâm! Chị chỉ cần yêu thương ngài hết mình là được!

Trong một tích tắc, tim Katarina có chút loạn nhịp. Trước mắt cô là Isa, với mái tóc hạt dẻ ướt đầm vắt sang một bên vai, mỉm cười hiền hòa. Nhưng cái thu hút Katarina không phải là ngoại hình của Isa, mà là trong một khoảnh khắc, Katarina cảm thấy như mình như đang đối diện với nữ hoàng của Demacia. Cái sự lồi cuồn của bậc mẫu nghi thiên hạ ấy không bao giờ cô quên được!

Nhưng rồi mọi thứ chợt vụt tan, như những bong bóng xà phòng đang lơ lửng trong phòng tắm. Isa vẫn là Isa, xinh đẹp và tràn đầy thấu hiểu, thông thái nhưng không kém phần hóm hỉnh. Katarina lắc đầu, có lẽ là do ngâm nước nóng quá lâu nên cô bị ảo giác rồi!

- Lại đây Kat, để chị gội đầu cho em nào!
- Ê, đừng chạm vào chỗ đó! Ha ha! Chị muốn muốn chiến tranh phải không? Thế thì chiến!
- Ha ha ha...

Trong lúc nhất thời, nhà tắm tràn đầy cảnh đẹp ý vui.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Isa (3)

- Đây là Isa! Cô ấy sẽ là người giám sát cô, thay ta đánh giá quá trình học tập. Căn cứ vào đó, ta sẽ ban thưởng hoặc trừng phạt, hiểu rồi chứ?

Hôm nay Johnny lại mang về một nô lệ mới. Khác với các cô gái trước, lần này nô lệ người trưởng thành. Người phụ nữ này có vẻ ngoài bình thường, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy an tâm, tĩnh lặng như mặt nước mùa thu. Isa không biết diễn tả nó một cách hoa mỹ, nhưng đại khái là khí chất u buồn của các nghệ sĩ. Theo như Johnny giải thích, nô lệ này được chủ nhân nhờ liên minh huấn luyện thành một Nghệ sĩ hạng C+, tức là phải am hiểu cả ca hát, khiêu vũ, và âm nhạc. Tới tận bây giờ cô và anh mới biết hóa ra nô lệ cũng có thể đến trình diễn ở các nhà hàng, hoặc sân khấu lớn, tiền công đương nhiên thuộc về chủ nhân.

- Angel nói nhiệm vụ lần này khá hà khắc, chỉ có ba tháng để đào tạo cô ta từ một kẻ mù âm vực trở thành Nghệ sĩ tài năng. Nhưng đổi lại, nô lệ này đã được huấn luyện tốt từ trước, rất biết nghe lời, và chủ nhân của cô ta thì không ngại mớ hủ bao. Chưa kể đợt này liên minh không có nhiều nô lệ cần đào tạo, phần lớn toàn Võ thuật, Thủ cung hoặc Phù thủy, là những lĩnh vực chúng ta không quá am hiểu.

- Nếu như chúng ta muốn tiếp tục chuỗi tăng tốc, thì chúng ta cần đào tạo cô ta ít nhất phải trở thành Nghệ sĩ hạng B+. Tới hiện tại mới đạt tới trình độ hạng D+.

- Em tương đối tự tin về khả năng khiêu vũ, cũng như ca hát của mình! Thậm chí em còn có thể chơi tương đối các loại nhạc cụ như piano và đàn Cello.

- Tôi không hề nghi ngờ điều đó, Isa à! Cảm ơn cô! Nhưng về phần nhạc cụ thì cô còn thiếu một ít!

Johnny ngần ngừ không nói ra. Nhưng hệ thống đánh giá trình độ chơi nhạc của Isa mới chỉ là C-.

- Như vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?

- Nếu như không có cách nào thì chúng ta đành phải đưa cô ta đi học ở học viện, hoặc mời gia sư về dạy tận nhà, có điều học phí sẽ không rẻ chút nào!

Chợt Johnny làm một hành động rất cổ quái, Isa không biết diễn tả như nào, nhưng đại khái là anh nắm tay phải lại, nện lên lòng bàn tay trái. Hành động đó có ý nghĩa gì?

- Đúng rồi! Trong nhà chúng ta chẳng phải còn một người am hiểu nghệ thuật sao? Ấy, nhưng mà chắc là cô ta sẽ không giúp chúng ta đâu nhỉ?

Isa thấy Johnny vừa tươi tỉnh một chút lại sa sút tinh thần. Cô đoán một lúc, sau đó ngồi xuống bên cạnh anh, tay khẽ vỗ vỗ lưng Johnny. Isa hơi cắn cắn môi.

- Có lẽ... có lẽ em có thể thuyết phục cô ấy giúp chúng ta một chút?

Johnny giật mình. Anh quay sang cô, gương mặt có chút ngạc nhiên.

- Cô sao?

- Dạ...vâng! Trước tiên chúng ta cứ đào tạo Sophia hết sức có thể đi. Trong thời gian này em sẽ cố gắng thuyết phục con bé. Nếu như con bé đồng ý hỗ trợ nốt đoạn cuối thì tốt, còn không thì lúc đó chúng ta đành tính tới việc thuê gia sư vậy.

Johnny nhìn cô một lúc. Chợt anh mỉm cười. Anh hôn chụt lên má cô một cái.

- Thế thì trăm sự nhờ cả vào cô đấy Isa!

- Cái gì?! Chị bảo ta giúp tên ngốc đó hả? Đừng hòng!

Isa vội vàng lấy tay che miệng Kat. Cô hơi dỏng tai nghe ngóng. May quá, chủ nhân vẫn đang mải mê dạy Sophia hát, chắc là không nghe thấy câu nói ban nãy của con bé. Kat tức giận gỡ tay Isa ra khỏi miệng.

- Suytttt! Em muốn được chủ nhân "ban thưởng" nữa à?

Kat hơi há miệng định nói gì đó, nhưng rồi cuối cùng cũng hạ bót giọng xuống.

- Hừ! Không né! Đừng hòng! Cứ để tên khốn đó bị phạt đi cho sáng mắt ra! Mà tại sao chị lại phải đi làm thuyết khách cho hắn? Chẳng lẽ hắn không có chân có miệng à?

- Em cứ dùng cái ngữ điệu như vậy để nói với chủ nhân thì kiểu gì cũng bị trừng phạt mà thôi!

- Xi! Nếu như ép quá thì ta sẵn sàng liều mạng với hắn! Ta không tin là không giết nổi một kẻ trói gà không chặt!

-... Chính vì vậy chị mới phải nhờ em. Chị không muốn chủ nhân bị thương tổn, nhưng cũng không muốn em phải đau đớn!

Isa cười cam chịu. Kat hơi giật mình trước câu nói vừa rồi. Cô không dám nhìn thẳng vào đôi mắt ấy, đành giả vờ nhìn xuống củ cà rốt nằm trên thớt gỗ.

- Ai... ai khiến chị quan tâm!

Isa cười nhẹ, đưa tay ra nắm lấy tay con bé. Đó là bàn tay hôm trước bị cắt phải lúc thái thịt. Isa từ tốn bóc miếng dán hình con gấu hồng ra. Vết thương đã hoàn toàn biến mất, không để lại bất cứ một vết tích nào trên ngón tay ngọc ngà đó.

- Chúng ta là một gia đình, gia đình thì phải quan tâm lẫn nhau chứ!

Kat thấy một dòng nước ấm chảy râm ran trong bụng. Cô hơi ngượng ngùng rút tay lại, quay đi.

- Tại sao chị lại phải khổ cực vì hắn như vậy chứ? Hắn chỉ là một thằng ngốc lãng nhăng mà thôi.

Isa khẽ thở dài. Cô lắc đầu, cầm lấy củ cà rốt, xắt hộ cho Kat. Trong căn bếp nhỏ chỉ có duy nhất tiếng dao gỗ lộp cộp lên mặt thớt gỗ.

- Khi nào em yêu một người, em sẽ hiểu!

- Kết quả hôm nay như thế nào hả Johnny?

- Cô ta chẳng hiểu cái cóc khô gì hết! Làm tôi tức muốn chết!

- Hi hi, ngài bớt giận! Lúc ban đầu ai chả như vậy!

Isa nhóm dậy, nằm sấp trên chiếc đệm trải ga trắng mềm mại. Cô dùng một sợi tóc ngoáy ngoáy lỗ mũi Johnny.

- Hi hi, cái giận mày đi đi! Đừng ám theo chủ nhân ta nữa!

- Ách! Hắt xì! Đừng trêu tôi nữa Isa, nếu không tôi sẽ phải "trừng phạt" cô thích đáng đấy!

- Ngài định "trừng phạt" Isa như thế nào?

Johnny không nói không rằng, ôm lấy Isa, dùng miệng bites lấy cặp môi hồng nhỏ nhắn kia. Họ hôn nhau một lúc lâu, sau đó tách ra, thở hổn hển.

- Lần sau còn dám trêu chủ nhân của cô nữa không?

- Ha ha tiện gì không dám!

Isa cười tinh nghịch. Johnny cũng mỉm cười, ôm chặt lấy Isa.

- Tôi thật sự không biết sẽ phải xoay sở như thế nào nếu thiếu cô nữa, Isa à!

Cô quàng tay ôm lấy thân hình rắn chắc của anh. Trong vài tháng vừa qua anh đã thay đổi rõ rệt. Thân hình gầy guộc năm nào giờ trở nên phồng phao, cứng chắc hơn rất nhiều. Cô vuốt ve những múi bụng nổi cuộn cuộn của anh. Isa hít sâu một hơi, quyết định nói ra.

- Johnny!

- Làm sao hả Isa?

- Nếu như ngài cần luyện tập phép thuật... xin cứ dùng lên em!

Johnny trở mắt nhìn Isa. Cô không dám ngẩng đầu lên, mắt đắm đắm nhìn lên sáu múi cơ bắp nơi bụng anh. Chợt cô thấy nhẹ bẫng. Johnny nhấc bổng cô lên, đặt lên trên đùi, mặt đối mặt với nhau. Trong mắt anh tràn đầy nghiêm túc.

- Đúng là tôi cần luyện tập phép thuật, nhưng tác động của chúng rất kinh khủng, cô cũng thấy rồi đấy! Cô có chắc không, Isa?

- Vâng!

- Nếu thấy mệt, phải bảo tôi dừng, không được cố gắng chịu đựng quá sức, nhớ chưa?!

- Vâng!

Johnny đặt cô nằm trên giường, còn bản thân thì đứng dậy lùi ra phía xa. Isa hơi hồi hộp chờ đợi điều sắp xảy đến.

- Tôi nhắc lại, nếu thấy quá sức phải bảo tôi dừng nhé!

- Vâng, thưa chủ nhân!

- Khoái cảm!

Một luồng điện chạy dọc toàn thân Isa. Từng tế bào của cô như gào lên sung sướng. Khoái cảm đánh úp tới mạnh mẽ và dữ dội như một con sóng thần, đẩy Isa lên tới thiên đường. Cô cảm thấy linh hồn thoát khỏi thể xác, tự do bay lượn trên bầu trời.

- Haaaa!

Isa mở to mắt, thở dài một hơi. Người cô ướt đầm mồ hôi. Từng thớ cơ bắp run rẩy như vừa mới phải chạy hàng trăm cây số. Johnny lật đặt bước lại gần, gạt những sợi tóc dính trên mặt cô, trên mặt chất đầy vẻ lo lắng cùng quan tâm.

- Cô không sao chứ Isa? Trả lời tôi!

- Hà... hà... vâng... Xin ngài tiếp tục!

Gương mặt anh có chút đắm chiêu. Nhưng rồi anh quyết định tiếp tục.

- Tra tấn!

A a a a! Linh hồn Isa gào thét! Cô như bị chìm xuống đáy địa ngục, bị hàng trăm ngàn con quỷ lăng trì từng xẻo, nhúng vào vạc dầu. Con đau thốc thẳng lên não cô, khiến cô suy tụt chút nữa ngất đi. Cô thà chết còn hơn phải chịu sự giày vò này. Nhưng nó vẫn cứ tiếp diễn. Một giây dài như một năm, một phút trở thành thiên niên kỷ. Đầu óc Isa mờ mịt, hỗn loạn, cô không phân biệt rõ được phương hướng, ngày đêm. Vậy ra đây là những gì Kat từng phải chịu sao?

Khi Isa tỉnh lại, cô đang nằm trong bồn tắm, nước ấm ngập đến cổ, thoảng thoảng mùi tinh dầu chanh. Bên cạnh cô là Johnny, cầm một miếng bọt biển nhúng đầy xà phòng trắng xóa, nhẹ nhàng lau rửa cánh tay Isa, như thể anh sợ sẽ làm da của cô bục ra vậy. Isa giật mình, rụt tay lại.

- Xin lỗi chủ nhân! Ngài không cần phải làm vậy đâu ạ, cứ để tự em tắm rửa!

Johnny cau mày nhìn cô. Nhưng không giống như anh tức giận, mà là tự trách. Anh cầm lấy cánh tay cô, kéo về phía mình, tiếp tục thoa xà bông.

- Cảm giác rất kinh khủng phải không?!

-... Vâng.

- Tôi xin lỗi, Isa!

- Ngài không có lỗi! Là em tự nguyện mà!

Johnny nhìn cô, trong mắt ngập tràn cảm xúc lẫn lộn. Anh định nói gì đó, nhưng rồi cúi đầu cắn cùi "chăm sóc" cánh tay Isa.

- Tôi thật sự xin lỗi, Isa!

Johnny ôm Isa theo tư thế công chúa vào phòng ngủ, sau đó đặt cô lên giường. Isa tình ý nhận ra ga giường đã được thay mới. Cô hơi đỏ mặt hỏi Johnny.

- Vừa rồi em giầy hết cả ra giường à?

Johnny dùng một chiếc khăn lông lau mái tóc dài ẩm ướt của cô, trả lời.

- Ủ! Ta đã ném nó vào máy giặt rồi. Mai chỉ cần đem ra phơi thôi là được!

Isa khẽ ngân nga một bài nhạc.

Johnny ngó lên hỏi cô, tay vẫn tiếp tục "vân vò" mái tóc.

- Có chuyện gì vui sao?

- Ngài "phục vụ" cũng không tệ lắm nhì!

- Hừ! Giờ mới biết chủ nhân của cô là người đàn ông hoàn hảo nhất quả đất à!

Johnny ôm lấy Isa từ phía sau, má họ áp vào nhau.

- Hơn nữa, chỉ có mình cô mới được tôi phục vụ như vậy thôi!

Cô rơi nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Isa (4)

Johnny tức giận quát tháo. Tiến độ thật kinh khủng. Mất tới năm ngày mà Sophia mới chỉ bập bõm đọc được các bản nhạc. Còn khiêu vũ và chơi nhạc thì mãi không có một chút tiến bộ nào! Điều đó làm anh cảm thấy rất thất vọng. Hai lần trước mọi chuyện đâu có tệ đến vậy? Johnny lau bầu, cố gắng kìm nén cho Sophia một trận đòn. Rồi vọt chưa bao giờ là động lực tốt để thúc đẩy người ta làm việc. Rồi vọt chỉ đem lại tuyệt vọng, sự sợ hãi, và phản kháng.

Johnny thở dài, mở cửa đi ra ngoài. Có lẽ anh cần một chút không khí mới mẻ.

Isa tiến lại gần Sophia, lúc này đang cúi đầu đầy cam chịu.

- Không sao chứ, Sophie?

- À, là chị Isa hả? Không sao không sao, em làm sai bị mắng là lẽ thường tình. Với cả em cũng quen bị mắng rồi! Tất cả là tại cái đầu óc đặc sệt này!

Cô ta cười cười ngây ngốc, dùng tay gõ gõ nhẹ vào đầu mình. Isa nhìn cô ái ngại, giữ lấy tay Sophie. Họ nhìn thẳng vào mắt nhau.

Sophie có chút bối rối, cụp mắt xuống trước cái nhìn quan tâm ấm áp ấy. Isa thở dài. Nhìn cô ta cười như sắp khóc vậy cô thấy rất tội nghiệp. Cô giang tay ra.

- Nếu như em quen rồi thì tại sao mắt lại như sắp khóc thế kia? Lại đây, khóc đi! Dù sao chủ nhân cũng đi ra ngoài rồi, không có gì phải ngại cả!

Sophia chần chừ một lúc, rồi lao vào lòng Isa.

- Hu hu, rốt cuộc em đã làm gì sai cơ chứ? Em đã nỗ lực hết sức có thể rồi mà? Hức hức...

Isa xoa xoa đầu cô Sophie, dùng giọng nói nhẹ nhàng như hát ru an ủi cô nàng.

- Ủ, chị biết là em nỗ lực rất nhiều. Chị còn biết em lên kút luyện tập vũ đạo giữa đêm nửa cơ. Chị là... chủ nhân hơi tự tin quá thôi! Ngài chưa từng gặp khó khăn khi rèn luyện nô lệ, và nghĩ rằng mọi thứ thực đơn giản!

- Chị cũng nghĩ vậy phải không? Làm gì có ai dạy nô lệ như nhồi nhét vịt như vậy chứ? Không hiểu anh ta nghĩ gì nữa?

- Được rồi! Vào nhà tắm rửa mặt mũi đi, sau đó quay lại đây! Chị sẽ dạy em một vài mẹo để tăng khả năng nhớ cảm âm.

Phía sau họ, Kat đứng tựa lưng vào khung cửa, hai tay khoanh trước ngực. Mắt cô nhìn về phía Isa, tràn đầy hoang mang và nghi ngờ.

Isa cảm thấy có chút mệt mỏi. Mỗi tối cô phải lấy thân ra làm vật thí nghiệm để Johnny tăng cường trình độ phép thuật. Còn ban ngày, cô vừa phải quán xuyến việc nhà, giờ lại kiêm thêm chăm sóc Sophia và Kat. Isa mở tủ thuốc, lấy ra một vài viên thuốc. Những viên thuốc trôi xuống cổ, tan đi, mang đến một cảm giác dịu mát. Con đau đầu đã tạm lui bước.

- Chị không sao chứ Isa?

Kat trông thấy cô ngồi trên ghế, tay chống trán, bèn lại gần hỏi thăm. Đạo này quan hệ giữa cô và Kat tương đối thân thiết, có lẽ con bé đã chấp nhận mở lòng với cô chăng? Còn Sophia thì mỗi lần thấy Johnny đi vắng là chạy tới khóc lóc kể khổ. Isa lắc đầu mỉm cười, cô cảm giác như mình giống như một con gà mái đang chăm sóc lũ con vậy.

Isa ngẩng đầu lên, cố gắng rặn ra một nụ cười.

- Không sao đâu, tự dung chị thấy hơi chóng mặt tí thôi! Chị ngồi nghỉ một lát là sẽ khỏe lại ngay ấy mà!

Nhưng vẻ lo lắng vẫn không tan đi trên khuôn mặt Kat. Con bé móc ra một chiếc gương - cái này là quà cô tặng con bé nhân dịp nó tự mình hoàn thành bữa tối. Mặc dù còn nhiều chỗ có vấn đề, nhưng Isa cảm thấy con bé xứng đáng có một lời khích lệ. Hơn nữa, làm gì có cô gái nào không cần gương chứ? Ách... nói vậy, hình như cô hiện tại không có gương bỏ túi rồi!?

Trong gương, Isa nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp, nhưng tràn đầy mệt mỏi. Hai mắt có chút thâm quầng, do cô ngủ không được sâu, lại còn phải dậy sớm. Da xanh xao, do ăn uống không được ngon miệng. Miệng mặc dù đang cười, nhưng nụ cười chỉ thấy sự miễn cưỡng và mệt mỏi, chứ không thấy bất cứ cảm xúc nào trong đó.

- Chị phải nghỉ đi Isa! Nếu chị cứ cố thể này sẽ sinh bệnh đấy! Chiều nay cứ để em làm nốt mọi việc! Lần trước chẳng phải hần cũng không chê bữa cơm đó sao?

- Được rồi Kat! Chị khỏe mà! Đấy, thấy chưa, chị có làm sao đâu?

Cô mạnh mẽ đứng lên, tươi cười với Kat, thậm chí còn giả vờ gồng cơ bắp như một lực sĩ. Con bé phì cười.

- Nhưng mà nếu chị mệt thì phải bảo em nhé! Em... không muốn chị bị thương!

- Thôi đi cô nương! Tôi còn phải chờ cô trở thành "Quý cô Katarina", sau đó mời tôi và chủ nhân đi dự tiệc, những bữa tiệc xa hoa long lẫy của giới quý tộc đấy!

Chợt Isa thấy con bé dừng lại. Một vẻ u buồn thoáng lướt qua mặt con bé. Cô nhận thấy tâm trạng Kat có chút không đúng lắm.

- Sao thế em?

- C... mà thôi không có gì!

Hôm nay Sophia đã có thể chơi nhạc cụ thuần thục như cô rồi. Isa rất lấy làm vui về điều đó. Mới bao nhiêu lâu? Hai mươi ngày. Chỉ dùng hai mươi ngày để chơi được piano và cello thuần thục, trong khi cô phải bỏ ra bốn năm. Tất nhiên cô cũng là học lóm bập bõm của mấy tay ngâm thơ rong mà thôi, không phải luyện tập bài bản như Sophia, nhưng mà hai mươi ngày cũng quá đáng sợ rồi.

Cô biết bí mật hần là do Johnny. Nhưng không có vấn đề gì! Anh vẫn là anh, vẫn là chàng trai mà cô yêu thương, chẳng có gì thay đổi cả. Thậm chí còn tuyệt vời hơn! Anh có thể huấn luyện nô lệ tốt, thì sẽ dễ dàng thăng tiến! Và cô hi vọng anh được thăng tiến. Chẳng có người phụ nữ nào không mong muốn người đàn ông của mình không thành đạt!

- Rất tốt, giỏi lắm Sophia! Hôm nay chúng ta sẽ mở đại tiệc! Isa, trông chờ cả vào cô đó!

- Vâng, thưa chủ nhân!

Isa lễ phép cúi chào, sau đó bước vào bếp. Trong tủ lạnh vẫn còn rất nhiều đồ. Cô ngắm ngía một lúc, phân vân không biết nên chọn món nào. Có lẽ nên làm bít tết, gói cá cuốn, cùng với rau trộn và khoai tây nghiền? À quên, sữa chua tráng miệng nữa! Isa khe khẽ huýt sáo, lần lượt mang từng nguyên liệu đặt lên bếp.

Bất chợt cô thấy mọi thứ chao đảo, méo mó, nhòe đi! Loáng thoáng bên tai, cô nghe thấy tiếng Kat hô lớn.

Sau đó bóng đêm nuốt chửng cô.

Isa tỉnh lại, thấy mình đang nằm trên giường. Johnny quỳ ở bên cạnh, đầu ghé vào thành giường. Tay anh nắm chặt lấy tay cô không rời.

Mình đã thiếp đi bao lâu rồi?! Isa nhìn qua cửa sổ. Trăng đã lên cao, chắc hẳn là rất muộn rồi. Ôi chết, còn bữa tối?! Cô bật dậy, nhưng một cơn choáng váng dữ dội ập tới, giống như có ai đó vừa vụt một cây gậy bóng chày thật lực vào mặt cô! Isa lao đảo nằm phịch xuống.

Lay động làm Johnny tỉnh giấc. Anh ngơ ngác mất một vài giây, sau đó mừng rỡ nhận ra Isa đã tỉnh lại.

- Em không sao chứ? Em làm anh lo muốn chết!

- À vâng, cảm ơn chủ nhân, em không sao! Mà gương mặt anh làm sao vậy?! Anh bị ngã sao?

Cô hốt hoảng nhận ra má trái của Johnny đang sưng phồng lên, tím đen. Khóe miệng anh thậm chí còn có vết rách. Vừa nãy anh úp phần mặt bên đó xuống giường nên cô không để ý. Những ngón tay thô ráp của Isa chạm khẽ vào vết sưng, khiến Johnny xuyt xoa đau đớn. Anh áp ứng trả lời, có chút bối rối và xấu hổ.

- Cái đó... ừm... là do Katarina đâm anh một phát. Cô ta hét vào mặt anh là đã bóc lột em quá sức, sau đó cho anh một thui. Hừ hừ! Anh cũng cho cô ta một phát Khoái cảm. Mà quan trọng hơn là em làm sao vậy, Isa? Sao đang yên đang lành lại tự dưng bị ngã?

- Em không biết, tự dưng mọi thứ quay mòng mòng, sau đó tối đen... Mà anh dùng phép lên Kat thật à?

- Hừ... lúc đó là phản xạ! Mà em với cô ta thân mật đến mức gọi tên tắt rồi sao?

- Cái này...

Chợt Johnny ôm chầm lấy Isa. Anh thủ thỉ bên tai cô.

- Isa này!

- Dạ?!

- Gọi tên anh đi!

Isa cảm thấy khó thở. Một thứ gì đó đè nghẹt trong cổ họng cô.

- Johnny!

- Gọi nữa đi, Isa!

- Johnny! Johnny! Johnny!

- Ôi Isa!

Johnny hôn cô say đắm. Nụ hôn dài đầy điều luyện rất tuyệt vời, nhưng nó chẳng là gì so với cái cảm giác hạnh phúc của cô bây giờ! Chợt Isa khóc.

- Sao thế, Isa?

- Xin lỗi, Johnny! Em... không xứng với anh! Em chỉ là một...

Cô chưa kịp nói hết câu thì lại Johnny khóa môi. Lần này họ còn hôn lâu hơn cả lúc trước. Cô cảm thấy suýt chết ngạt khi miệng anh rời khỏi môi cô. Johnny đưa tay lau đi những giọt nước mắt lăn dài trên làn da xanh xao, ái ngại nói.

- Em xứng đáng hơn bất cứ ai, Isa! Nếu có kẻ nào dám nghi ngờ điều đó, anh sẽ khiến chúng phải hối hận! Em là người phụ nữ tuyệt vời nhất mà thế giới này ban tặng cho anh! Vậy nên không được suy nghĩ lung tung, rõ chưa?

Cô bật cười, những giọt nước mắt hạnh phúc tuôn rơi.

- Vâng, thưa chủ... à không, Johnny!

- Ngoan! Để anh thưởng cho em một nụ hôn nhé!

- Á không không um um...

Họ nằm dài trên giường, ôm nhau cười hạnh phúc. Isa chợt nhớ tới hình ảnh cậu bé gầy guộc ngày nào ở ngoài Xóm liều. Cô phì cười. Johnny búng lên trán cô một cái.

- Sao tự dưng lại cười một mình? Em có triệu chứng thần kinh à?

- Chỉ là... em nhớ tới cậu nhóc ngày nào bị em xoay như đế, vậy mà chớp mắt cái, cậu bé đã trở thành một người đàn ông đích thực. Và hôn rất giỏi!

Cô nháy mắt ranh mãnh. Cô định trêu anh về sự vụng về khi lần đầu tiên họ làm tình. Nhưng Johnny không bị cô chọc cười. Anh nhìn cô đầy yêu thương.

- Em biết anh cố gắng học tập chúng là vì ai mà!

Isa cảm thấy xấu hổ vô cùng, vội vã chôn mặt xuống chiếc chăn. Nhìn vậy không sợ người ta ròn hết cả da gà sao?! Nhưng cô phải thừa nhận, so với những lần đầu vụng về, thì giờ Johnny đã trở thành một bậc thầy trong cuộc chiến nam nữ. Nếu như lúc trước, cô phải tự làm mọi chuyện, thì giờ anh có thể đưa cô đạt cực khoái liên tục. Không phải vì cô cầu xin tha để ngày mai còn dậy làm việc thì chắc cô không xuống nổi giường luôn quá! Từ bao giờ mà cậu nhóc giai tân lại trưởng thành nhanh đến vậy?

"Em biết anh cố gắng là vì ai mà!"

Isa mỉm cười. Sự ngọt ngào cùng nỗi mệt mỏi lao tới, đưa cô chìm sâu vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Isa (5)

Johnny lùi húi đẩy chiếc đàn piano ra góc phòng. Isa cùng Kat nhanh chóng dọn dẹp mọi thứ, cố gắng tạo ra khoảng trống rộng rãi nhất. Hôm nay Johnny tuyên bố tổ chức "một bữa tiệc nhỏ". Cô phì cười khi nhìn thấy anh lấy ra mấy cây giả nến ba ngói - trông chúng giống như chiếc đỉnh ba của ngư dân quê cô vậy, nhưng ngắn một mẩu. Anh đặt chúng quanh phòng, châm lửa, sau đó tắt bớt đèn đi.

Isa phải thừa nhận, ánh nến rất lãng mạn. Không phải tự nhiên mà các quý tộc thường sử dụng bữa tối trong ánh nến! Ánh sáng réo rắt, bập bùng của ngọn nến bao phủ lấy gian phòng, rực rỡ mà lại mờ ảo bất định.

Hôm nay Johnny mặc một bộ lễ phục đen trắng đuôi tôm truyền thống. Trên ngực anh cài một bông hồng màu đỏ lịch thiệp. Isa không thể phủ nhận, mặc dù bộ đồ này không khiến anh quyến rũ như mọi ngày, nhưng nó khiến cho khí chất của anh trở nên trầm ổn và thu liễm hơn. Như một nghệ sĩ đích thực! Isa mỉm cười, vuốt vuốt lại nếp váy. Johnny đã tặng cô một chiếc váy đầm dạ hội màu đen trễ vai. "Chỉ được mặc cho mình anh xem thôi đấy! Anh không muốn mấy thằng đàn ông khác nhìn hau hâu vào em!". Cô chợt nhớ ra rằng Kat vẫn chưa có một bộ đồ từ từ kể từ khi về căn nhà này. Dù sao con bé cũng dễ bảo hơn nhiều rồi, có lẽ mình nên xin anh mua cho con bé một chiếc váy khác nhé?

Johnny lấy ra một vài bản nhạc soạn sẵn, đặt lên trên chiếc đàn, sau đó ra hiệu Sophia lại gần.

- Sophia, nhờ cả vào cô đấy!

- Vâng, thưa ngài!

Nói xong, Johnny bước lại gần về phía cô. Anh chìa một tay ra trước mặt cô, hơi khom lưng, mỉm cười.

- Liệu ta có thể mời quý cô xinh đẹp này một điệu nhảy không?

Isa cười. Cô nhẹ nhàng đặt bàn tay mình vào lòng bàn tay anh, đứng dậy.

- Rất hân hạnh, thưa ngài!

Tiếng nhạc réo rắt từ từ vang lên. Đó là một bản nhạc nhanh và sôi động. Johnny ép cô vào sát người. Hơi thở nóng rực của anh phả lên chiếc cổ thon dài. Cô mỉm cười, ôm lấy vai anh, bắt đầu bước. Dù đây là lần đầu tiên họ nhảy, nhưng Isa có thể cảm nhận rõ ràng sự ăm ỹ của anh. Những tia lửa điện nổ lách tách trong không khí, cùng tiếng cười khe khẽ, và những vòng xoay tít dữ dội.

Like a lazy ocean hugs the shore, hold me close, sway me more!

...

Other dancers may be on the floor

Dear, but my eyes will see only you

Only you have that magic techniques

When we sway I go weak, I go weak...

Bài hát tiến vào cao trào. Vũ đạo ngày càng dồn dập và mãnh liệt. Isa như một cô nàng đồng đánh chạy trốn khỏi Johnny, nhưng không thể không xiêu lòng trước sự nhiệt tình của chàng trai ấy. Kat nhìn họ không chớp mắt, trong mắt tràn đầy phức tạp.

Thế rồi tiếng nhạc lắng dần. Bản nhạc đã kết thúc. Hai hình bóng từ từ tách nhau ra, cúi chào lịch sự, sau đó nhẹ nhàng lui về phía sau. Có một chút nuối tiếc, nhưng dư vị ngọt ngào và cuồng nhiệt của điệu nhảy vẫn âm ỉ trong lòng Isa.

- Cảm ơn Sophia, cô đàn tốt lắm! Giờ ta sẽ phục vụ mọi người một bản nhạc. Có ai có hứng thú lên biểu diễn không?

Isa lại bước ra giữa căn phòng. Hôm nay cô phải chơi cho tận hứng chứ. Johnny mỉm cười hài lòng, định bắt đầu chơi nhạc thì...

- Từ từ, ta cũng lên!

Kat bước đến bên cạnh cô, mặt đỏ ửng. Ách! Có gì đó không đúng lắm?

- Chị không có vấn đề gì chứ, Isa?

- Ồ...ừ, không, không sao!

- Vậy thì bắt đầu đi! Chủ nhân!

Johnny hơi ngạc nhiên, nhưng rồi mặc kệ. Hôm nay anh quyết định để cho tất cả mọi người xả hơi một bữa mà, cứ thoải mái ca hát nhảy nhót đi! Johnny định hình lại một bản nhạc trong đầu, sau đó thử gõ vài phím. Với trình độ âm nhạc B- của anh - phải, Johnny đã đạt tới C-, mặc thêm bộ "Người có văn hóa" sẽ tăng thành B-, chơi nhạc bằng tai là chuyện quá đơn giản. Por Uno Cabeza!

Tiếng nhạc réo rắt mà dồn dập. Tèn tèn tèn tèn! Kat cũng giống như Isa ban nãy, ôm chặt lấy cô, một tay đặt ngang hông, một tay nắm lấy tay kia giờ cao. Johnny nhận ra đó là tư thế của điệu Tango. Chỉ là không biết ở thế giới Valoran họ gọi nó là gì!

Kat sử dụng biến thể Tango ngực chạm ngực, còn gọi là Tango Argentina. Dưới sự dẫn dắt tài tình và có chút bá đạo của Kat, Isa dần dần quen thuộc với kiểu nhảy lạ lẫm này... cũng như bạn nhảy kì lạ không kém trước mặt! Dù sao những bước di chuyển của Tango không quá phức tạp, và đôi ba lần, cô cũng thử bắt chước Kat, dẫn dắt cuộc chơi, nhưng đều bị con bé dùng vũ đạo điệu luyện đánh bại. Không hổ là một tiểu thư được đào tạo bài bản từ bé!

Bất ngờ bản nhạc tiến vào cao trào! Kat đỡ lấy thất lưng cô, đột ngột đẩy ngã Isa ra phía sau, sau đó nhanh chóng kéo cô đứng thẳng dậy. Vũ đạo mạnh mẽ làm Isa cảm thấy rất phấn khích, cô cười thành tiếng, xoay người rời xa Kat, nhưng lại bị bàn tay thon dài đó nắm được kéo lại! Trên gương mặt con bé vẫn giữ vẻ lạnh lùng chuyên nghiệp, nhưng loáng thoáng trong mắt nó, cô thấy một ngọn lửa vô danh.

Sophia nhìn cả hai nhảy vui vẻ như vậy cũng thấy hứng thú, cảm thấy chiếc đàn cello khẽ kéo. Bài hát này Johnny đã từng dạy cô lúc trước. Do không có bản nhạc, nên một vài nhịp đầu Sophia kéo có chút lệch tông, nhưng rồi mọi thứ cũng trôi chảy. Tiếng piano trầm ấm, tiếng cello réo rắt, lơ lửng khắp không gian trợ hứng cho cặp nữ-nữ đang nhảy giữa phòng khách. Bản nhạc kết thúc bằng những điệu ngân dài, rồi từ từ lắng dần. Isa và Kat tách nhau ra, thở hổn hển. Vừa rồi cả hai nhảy có chút quá nhiệt tình, thành ra giờ thở không ra hơi. Nhưng Isa cười sung sướng. Đây là lần đầu tiên cô nhảy một điệu nhảy vui đến vậy!

- Tuyệt vời! Rất xuất sắc!

Johnny không hề keo kiệt tiếng vỗ tay.

Isa mỉm cười cảm ơn anh, còn Kat lạnh nhạt quay về chỗ ngồi. Về ứng đó dần dần tan đi trên gương mặt có chút ướt ướt vì mồ hôi của con bé.

Sophia lễ phép cúi hỏi Johnny.

- Thưa chủ nhân, em có thể hát một bài được không ạ?

- Ồ rất tốt! Hãy cho mọi người thấy thành quả của cô nào Sophia!

Sophia khẽ gật đầu, duyên dáng ngồi vào ghế. Hai tay cô đặt lên chiếc đàn, dừng một chút như muốn định hình bản nhạc, sau đó nhấn. Đó là một bài hát vui tai, nhẹ nhàng.

... Que sera, sera.

Whatever will be, will be!

The future's not ours to see

Que sera, sera

Whatever will be, will be!

...

Về tổng thể thì không vấn đề, nhưng một đôi lần, nhạc và lời không khớp nhau lắm. Đúng như Johnny nói, Sophia còn một chặng đường dài phải đi!

- Ừm khá lắm, Sophia!

- Cảm ơn ngài!

Sophia khẽ nhún, lịch thiệp như những gì đã được dạy.

- Nếu không... ta có thể trình diễn một bản nhạc chứ?

- Hả? Cô? Ồ... được, thoải mái, đây lên đây ngồi!

Kat ngồi lên chiếc ghế bọc da giả, khép mắt lại trầm tư. Những ngón tay thon dài trắng muốt của cô từ từ đặt lên trên các phím đàn đen và trắng, khẽ nhún. Đó là một bản nhạc nhẹ nhàng, và sâu muộn. Khí chất dữ tợn thường ngày của cô cũng tan đi mất, chỉ còn lại nỗi buồn vương vấn trong từng điệu nhạc. Cả gian phòng như si như mê trước những ngón tay điêu luyện đó. Cảm xúc của cô ngập tràn trong các nốt nhạc, đi sâu vào lòng ba người còn lại. Sự vui vẻ ban nãy đã bị quét tan, chỉ để lại nỗi buồn vô cớ man mác!

Khi bản nhạc kết thúc, không một ai lên tiếng. Johnny buồn bực đứng dậy bỏ về phòng ngủ. Bản nhạc đã làm anh cạn hết cả hứng. Sophia cũng vội vàng tránh vào nhà tắm, để thoát khỏi bầu không khí đặc sệt như kem tươi này. Isa cười khổ, con bé thật sự rất biết cách phá hoại!

- Chị có biết bài này tên là gì không, Isa?

- Hả, tên nó là gì hả Kat?

-... Tặng Isa!

Hôm nay Johnny quyết định dắt Sophia đi xem một buổi trình diễn, để mở rộng kinh nghiệm cho cô ta. Họ sẽ ăn trưa ở ngoài, vậy nên từ giờ đến chiều Isa có thể rảnh rỗi nghỉ ngơi. Nhưng sau một hồi suy tư, cô quyết định lấy mớ sách tài chính của anh ra đọc. Cô nằm dài ra trên chiếc sofa, khẽ rên nhẹ, sau đó với tay lấy chùm nho đặt trong chiếc bát sứ đặt trên bàn, một tay cầm sách đọc. Bất chợt khước mắt cô loáng thoáng thấy một mái tóc đỏ.

Cô nhòm dậy. Kat đang đứng gần đó, mặt đầm chiêu lo lắng. Đạo gần đây con bé cư xử rất kì lạ. Thái độ với cô trở nên nhu hòa hơn, tần suất cười cũng tăng lên. Nhưng cùng với đó, cô thấy số lần con bé ngăn người nhìn chằm chằm vào cửa sổ cũng tăng đột biến, giống như có tâm sự vậy. Có lẽ cô nên bảo Johnny cho con bé đi ra ngoài hít thở một vài lần, cho bớt căng thẳng?!

Kat siết chặt nắm đấm, răng ngà siết chặt. Thế rồi con bé ngửa mặt lên, trong mắt tràn đầy quyết tâm. Đường như Kat đã quyết định.

- Chị Isa!

- Giật cả mình! Tự dưng em hét lớn như vậy làm gì!

- Em thích chị!

-...

Isa im lặng, trán rịn mồ hôi. Cô vừa nghe nhầm sao? Cô cười khan.

- Ha ha, em đừng đùa! Chuyện này không buồn cười tí nào đâu...

Kat đột ngột lao tới, đưa mặt sát gần vào mặt cô. Bên trong đồng tử màu đỏ đó là ngọn lửa tình yêu cháy hừng hực. Isa vừa thấy tức giận, vừa thấy buồn cười.

- Chị nghĩ em đùa sao, Isa? Em thích chị, thật đấy!

- Buông chị ra, Kat! Đừng để chị phải làm em đau!

- Tên đó có gì tốt, hả?! Hấn chỉ biết coi chị như một công cụ, bòn rút sức lao động của chị, rồi khi chị chết hấn sẽ lại tìm một cô gái khác thế vào mà thôi!

- Kat!

Isa cau mày giận dữ.

- Rút lại lời em vừa nói, và xin lỗi! Như vậy chị sẽ coi như chưa từng có gì xảy ra um um..

Kat hôn cô?! Isa vùng dậy, nhưng hai tay cô bị con bé khóa chặt. Cô nhấc chân định đá, nhưng nhận ra hai đầu gối của con bé đang tì cứng lên đùi mình. Từ khi nào?

Đột nhiên đầu của Kat bật ra phía sau. Trên môi con bé vẫn còn vương vệt máu. Isa đã cắn vào môi con bé.

Kat là chiếc lưỡi hồng nhỏ nhắn, liếm những giọt máu mặn mặn ngọt ngọt pha lẫn nước bọt của cả hai, miệng cười tà tà! Gò má Isa đỏ rực, vì vận động mạnh và thiếu dưỡng khí, cùng với tức giận, chứ không phải là vì xấu hổ! Dù sao cô cũng là nhân viên chuyên nghiệp, khác hẳn với trình độ gà chíp của Kat.

- Dừng lại đi, Kat! Thế này hoàn toàn sai trái!

- Em không thể, chị Isa! Mỗi ngày nhìn hấn âu yếm chị mà lòng em rỉ [d][e][f][g]máu chị có biết không?

Con bé khôn ngoan hơn, tấn công những bộ phận khác như vành tai, cổ, ngực Isa. Lần đầu tiên cô thống hận cái cơ thể nhạy cảm của mình đến vậy! Nó quá dễ bị kích thích! Phần da thịt trắng ngần giờ nhiễm lên một màu hồng phấn ướt át, lạnh lùng bán đứng những xúc cảm chủ nhân nó đang muốn giấu đi.

Kat mỉm cười đắc thắng. Cô cố tình ghi nhớ tất cả những điểm yếu Johnny thường dùng để kích thích Isa khi họ đứng trong bếp, chính là vì lúc này. Cô nhẹ nhàng tháo bỏ quần áo của cả hai.

- Dừng lại đi, chị xin em đấy Kat! Vẫn còn chưa muộn đâu!

Hai mắt Isa tràn đầy mòng lung, mê ly, và một chút kháng cự.

- Chị nghĩ em còn có thể dừng lại sao?

Kat đặt một nụ hôn sâu lên miệng Isa.

Kat vòng tay qua eo Isa, nhích sát lại gần cô. Con bé đang ngủ mơ. Gương mặt Isa lộ ra vẻ phức tạp. Cô định nhấc tay con bé ra, nhưng rồi lại để nguyên đó, xoay người lại nằm quay mặt về phía Kat. Con bé ngủ rất say, trên khuôn mặt thiên thần ấy là sự mệt mỏi và hạnh phúc. Cô khẽ nhấc những sợi tóc tán loạn khỏi mặt Kat. Mặc cảm tội lỗi lan tràn bên trong Isa. Đúng là ban đầu, con bé cưỡng ép cô, nhưng cuối cùng thì nó vẫn chỉ là một đứa nhóc ngây thơ mà thôi. Chính cô đã đầu hàng những khoái cảm của bản thân, dẫn dắt con bé sa vào vòng xoáy nhục dục. Cô thở dài buồn bã.

Bất chợt Isa nhớ ra. Nãy giờ họ "đại chiến" từ ghế sofa, đến phòng khách, và vào tận phòng ngủ của Johnny. Cô cần phải nhanh chóng dọn dẹp tất cả mọi thứ trước khi anh về. Nếu không có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì. Isa lật đặt nhóm dậy, chiếc chăn trượt xuống để lộ da thịt trắng ngần... cùng những vết đỏ!!! Chết tiệt, con bé này... Một thoáng ngại ngùng lướt trên mặt cô, xì xì, tập trung vào Isa, mà còn rất nhiều việc phải làm đấy!

Cô vội đã đứng dậy, lặng lẽ kéo chiếc chăn lên ngang ngực Kat. Cứ để con bé ngủ một lúc, lát nữa cô sẽ gọi nó dậy sau. Isa liếc nhìn đồng hồ, còn sớm.

- Cách!

Tiếng cửa mở! Trái tim Isa bay tuốt lên cổ họng, còn linh hồn cô thì chìm xuống tận đáy cốc. Vì sao?

- Ha ha ngạc nhiên không Isa, anh mua tặng em chiếc vòng..

Johnny chết đứng trước cửa phòng, tay vẫn cầm gói quà, mắt trân trân nhìn hình bóng trần trụi của cô giữa phòng, cùng với Kat đang ngủ ngon lành trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Isa (6)

- Xin anh đừng! Johnny! Nghe em!

- Ai ai ai ai ai!

Johnny mặt lạnh tanh, tay nắm mái tóc đỏ của Kat, lôi xềnh xệch con bé ra ngoài phòng khách. Isa thì chạy theo khóc tức tưởi cố gắng níu tay anh, miệng xin anh đừng làm đau Kat. Còn "kẻ thù ác" Katarina thì hai tay ôm lấy đầu, miệng la oai oái vì bị giật tóc.

Johnny ném Kat không thương tiếc ra giữa phòng khách. Trong mắt anh tràn ngập giá lạnh! Isa biết, lần này chơi lớn rồi! Cô vội vàng quỳ xuống ôm lấy chân Johnny.

- Xin ngài, chủ nhân, xin ngài bình tĩnh!

- Tránh ra, Isa! Hôm nay anh phải giết nó!

- Hừ! Vào đây! Ta ngựa mất nhà người cũng lâu lắm rồi!

- Tra tấn!

Tia sáng xanh chói lòa phát ra từ ngón tay Johnny, chậm chạp bay trong không khí. Thời gian như ngừng trôi, nhưng đó chỉ là ảo giác của tất cả mọi người. Thực tế thì tia sáng đang lao với vận tốc khủng khiếp về phía Kat, và đánh lên... Isa! Cô rú lên một tiếng đau đớn, gục ngã xuống như một con thú hoang trúng đạn, người run bần bật. Kat vội vàng ôm lấy cô.

- Sao chị lại đỡ hộ em? Đồ ngốc! Em hoàn toàn có thể né được mà, hức!

Những giọt nước mắt nóng hổi rơi lên trên má Isa.

- Cút ra!

Johnny lao tới, ném văng Kat về phía sau, bế Isa lên. Isa hơi kinh ngạc, từ bao giờ mà anh khỏe đến như vậy? Nhưng không còn gì quan trọng nữa! Cô đã phản bội anh, và giờ cô không còn mặt mũi nào nhìn vào gương mặt ấy.

- Xin lỗi, chủ nhân! Em xin lỗi!

Johnny biểu lộ phức tạp, có giận dữ, có đau buồn, nhưng rồi anh thở dài, bế cô vào phòng.

- Nghi đi! Dậy rồi chúng ta nói chuyện tiếp!

- Con mẹ nó, cái thế giới này điên hết cả rồi sao?

Johnny trợn mắt quát lớn. Bốn người bọn họ đều đang tụ tập ở phòng khách. Sophia ngồi xa nhất, nép vào góc phòng, mắt nhìn đăm đăm xuống họa tiết của chiếc thảm, cố giảm sự tồn tại xuống càng thấp càng tốt. Cô và Kat thì đang quỳ trước ghế sofa, giống như học sinh chịu phạt - Kat vốn không muốn, nhưng bị cô bắt ép! Con bé cúi gằm mặt xuống, thể hiện rõ sự không cam lòng. Còn Johnny, ngồi khoanh tay trên ghế, mặt hầm hầm nhìn cả hai.

- Được rồi! Phù! Ta rất là bình tĩnh rồi đây! Phù! Phien ai đó làm ơn giải thích chuyện này được không? Phù! Phù!

- Ta thích chị Isa! Bọn ta yêu nhau thật lòng!

Mạch máu trên thái dương Johnny đập phồng. Isa cũng há hốc miệng, chúng ta đã đến mức yêu nhau thật lòng rồi sao?!

- Isa là cô gái của ta!

- Chị ý không phải là đồ vật, sao là của người được?

- Mẹ kiếp! Đi cấm sừng người khác còn cứng miệng à?

- Hừ, đồ sỏ khanh củ cái lằng nhằng! Thế người giải thích sao về cô gái lần trước? An...Angelika?!

Johnny đang định vung tay lên cho Kat một cái bạt tai, nhưng nghe thấy thế chợt xep xuống. Miệng anh hơi há, như muốn tự bào chữa, nhưng chẳng có lời nào có thể thốt ra. Phải, trong thâm tâm Johnny, anh là một người theo quan điểm hôn nhân một - một. Việc "lằng nhằng" một chút với Angelika là điểm yếu lớn nhất trong tâm hồn anh.

- Không còn gì để bào chữa đúng không? Đồ bắt cả hai tay! Người không xứng có được chị Isa!

- Không, Johnny! Em không buồn về chuyện đó đâu? Đàn ông năm thế bảy thiếp là chuyện bình thường mà!

- Chị vẫn còn nói dối được sao, Isa? Chị thử tự hỏi lại lòng mình xem chị có thật sự chấp nhận được chuyện Johnny chia sẻ tình yêu với một người con gái

khác không?

Kat quát lớn, ôm lấy vai Isa, quay mặt cô về phía con bé. Isa bối rối muốn quay đi, nhưng không thể. Sự đau đớn trong cặp mắt ấy không thoát khỏi cái nhìn sắc bén của Kat. Con bé cười tự mãn.

Johnny thở dài, không dám nhìn thẳng vào Isa. Anh cảm thấy có lỗi với cô. Cho dù thế giới này chuyện hậu cung là đương nhiên, nhưng Johnny đâu phải người của thế giới này? Tình cảm một người còn chưa đủ, huống chi là san sẻ làm hai làm ba?

- Anh... xin lỗi, Isa! Nhưng Angel đã đầu tư rất nhiều vào anh. Anh... không thể để cô ấy thất vọng! Nhưng hãy chờ anh, Isa! Khi anh trả hết nợ nần ân tình cho Angel, anh và cô ta sẽ chấm dứt! Còn cô, Katarina! Ta quả là sai lầm, mắt mù mới mua cô về! Mai ta sẽ bán cô cho người khác!

Quả bom nặng ký ném xuống khiến cho không khí trong phòng bùng nổ. Gương mặt Kat tái nhợt đi, còn Isa vội vã quỳ xuống dập đầu van xin.

- Xin anh, Johnny, đừng làm vậy! Con bé còn chưa được huấn luyện tốt, anh bán đi giờ này sẽ chỉ có lũ quái vật Kamra hoặc mấy kẻ bệnh hoạn thích hiếp dâm sẽ mua con bé thôi, mà mua với giá rẻ mạt!

- Không cần phải xin cho nó, Isa! Bán sớm đi đỡ gây họa!

- Hừ!... Ai sợ ai! Cùng lắm ta giết chết nguoi, sau đó tự sát!

- Chị xin em, Kat, đừng đổ thêm dầu vào lửa được không?!

- Chị không cần phải van xin hần! Sống chết có số! Chỉ tiếc là em không thể ở cùng chị lâu được!

- Cứng miệng lắm! Để xem lũ quỷ không lồ sẽ trả bao nhiêu cho một bông hồng gai! Nghe nói chúng nó thích nhất là bẻ gãy tinh thần người khác đấy!

Đột nhiên Isa nhào tới chiếc bàn, chớp lấy con dao gọt hoa quả, đưa sát vào cổ. Johnny và Kat phản ứng chậm mất một nhịp, không kịp ngăn cô lại!

- Johnny, nếu anh định bán con bé, thì em xin lỗi, chúng ta đành vĩnh biệt từ đây!

- Buông dao xuống, Isa! Mọi chuyện cứ từ từ rồi tính! Đừng làm điều dại dột!

- Johnny!

Anh nghiêng rặng, người căng cứng, nhưng rồi đành giảng hòa. Isa cảm thấy tâm can như đang nát ra trước sự thất vọng ấy.

- Tại sao?

- Em xin lỗi, Johnny! Em yêu anh... nhưng hình như em cũng thích Kat mất rồi!

Isa đi đi lại lại xung quanh phòng ngủ. Johnny yêu cầu cô ở yên trong đó khi anh và Kat đàm phán một thỏa thuận ở chung. Liệu họ có đánh nhau không? Nhờ đâu cả hai không thỏa thuận được thì sao? Những suy nghĩ rối như mớ bòng bong bao trùm bộ óc khốn khổ của cô, khiến đầu cô đau như muốn nứt ra. Rốt cuộc mọi chuyện tại sao lại thành ra như thế này?

Chợt cửa phòng ngủ mở ra. Johnny bước vào, khuôn mặt tràn đầy mệt mỏi. Anh ngồi phịch xuống giường.

- Bọn anh đã thống nhất, Isa à! Cô ta sẽ hỗ trợ chúng ta dạy Sophia thành nghệ sĩ hạng B+, nhưng đổi lại, một tuần cô ta sẽ được ngủ cùng em một đêm.

- Con bé sẽ giúp chúng ta sao, quá tốt...

- Isa!

Johnny nghiêm giọng. Nhưng rồi giọng anh mềm đi một tí.

- Anh đang hỏi em có chấp nhận điều kiện này không? Anh không hỏi em với tư cách là một nô lệ, mà hỏi em với tư cách một người phụ nữ, một con người có ý chí tự do đáng hoàng. Em nghĩ sao?

- Em... đồng ý!

- Vậy sao? Vậy được rồi!

Johnny thở dài, nằm quay mặt vào tường. Isa tiến lại gần, định an ủi anh, nhưng tay cô không dám chạm vào chàng trai ấy.

Vì trong một giây, cô đã nghĩ rằng, ừm, một đêm với Kat cũng thú vị đấy chứ!

Những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đêm lạnh lẽo. Ở dưới chúng, Tở Kiến vẫn hồi hã, nhộn nhịp như không biết ngủ là gì. Trong cái sự hồi hã ấy, căn phòng ngủ của Johny lại yên tĩnh đến lạ thường.

- Isa này!

Anh biết cô chưa ngủ. Bởi vì chính anh cũng không ngủ được.

- Anh xin lỗi! Xin lỗi vì đã đẩy em vào tình thế này! Xin lỗi vì... vì tất cả mọi chuyện!

Nước mắt tràn ra khỏi mi Isa. Cô quay lại, rúc mặt vào ngực anh. Johny hơi chán chừ một chút, nhưng rồi cũng đập qua chương ngại trong lòng, ôm chặt lấy cô.

- Em cũng xin lỗi Johny! Em thú thực... trong một khoảnh khắc, em đã yếu lòng! Em đã nghĩ rằng, dù sao con bé cũng chỉ là phụ nữ! Em không ngờ anh lại phản ứng dữ dội đến như vậy! Em xin lỗi!

- Không phải lỗi của em, Isa! Là vì bản thân anh cảm thấy không vui khi nhắc tới sự tồn tại của quan hệ đồng tính mà thôi.

Anh kể cho cô về quá khứ của mình - ý hán là Johny cũ. Isa cuối cùng cũng hiểu Johny đã phải trải qua những gì để có thể đạt tới thành tựu ngày hôm nay.

- Mà rốt cuộc tại sao lại là em nhỉ? Anh thật sự không thể hiểu nổi! Nó ngẫu nhiên giống như anh đi trên đường nhặt được một cục vàng vậy!

- Em không biết...! Có lẽ là do con bé cảm nhận được sự quan tâm của em chăng!

Anh ngần ngại một lúc, sau đó thờ hất ra.

- Isa này, thực ra anh có một bí mật! Anh không muốn giữa chúng ta có gút mắc gì, nên anh sẽ nói cho em mọi chuyện!

Trái tim Isa đập bang bang!

- Thực ra... anh có khả năng nhìn được kỹ năng và một số thuộc tính của người khác. Anh có thể nhìn thấy những kỹ năng em hiện tại đang có, và còn biết các trình độ của chúng dựa trên thang đo của liên minh là bao nhiêu nữa. Và... những người xung quanh anh có khả năng học tập nhanh gấp nhiều lần bình thường.

Hóa ra là vậy! Thì ra đó là nguyên do anh có thể dạy nó lệ nhanh đến như thế! Và cũng là nguyên nhân bản thân mình học tốt đến vậy!

- Nếu như vậy, trình độ hiện tại của em là gì?

- Em... là một cô gái có mức độ cảm thông cao nhất, gần giống như tấm lòng của người mẹ vậy. Em thông minh, duyên dáng, đầy quyết tâm, và cực kì hóm hỉnh hiếu động. Anh không phải đang tán dương em bằng những lời hoa mỹ đâu Isa ạ! Mà đây là anh đang trần thuật sự thực thôi. Em có thể đối chiếu một chút những tính cách vừa rồi của em với Katarina. Cô ta là một kẻ vô cảm, ít nói, thông minh, và cũng đầy quyết tâm giống em.

- Còn gì nữa không?

Johny hơi lảng tránh ánh mắt cô. Nhưng anh đã hứa là sẽ không giấu diếm cô điều gì.

- Thôi được rồi, còn chỉ số xinh đẹp nữa. Em được hệ thống đánh giá là hạng A xinh đẹp.

- Thế Kat?

- Ách! S, nghiêng nước nghiêng thành!

- À... ra vậy! Là do em già rồi phải không?

- Không! Không phải như vậy! Isa của anh còn rất trẻ, còn rất xinh đẹp mà!

- Anh không cần phải nịnh em làm gì, Johny! Em hiểu mà! Không có gì phải buồn vì chuyện đó! Con người ta sinh ra ai chẳng có lúc chết đi. Già đi là chuyện sớm muộn mà thôi!

- Isa!

- Anh đừng lo! Em vẫn là em, vẫn là Isa của anh mà thôi! Em sẽ không mất tinh thần chỉ vì một chút đánh giá đâu! À mà còn kỹ năng, kỹ năng thì sao?

Isa rất xảo diệu dòi đi chủ đề. Và Johny cũng ngoan ngoãn phối hợp cô.

- Nấu nướng, dọn dẹp, sổ sách đều đạt S+, nhạc cụ C-, giao tiếp A+, nhảy và hát đạt B+, võ thuật C-, phép thuật C, y tá A+. Tổng cộng... 68 điểm.

- 68 điểm! Như vậy chẳng phải là...?

- Đúng vậy! Em đã là một nô lệ hạng A+ rồi. Thứ duy nhất ngăn em trở thành một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất của tạo hóa là một kỹ năng S+ nữa...

- Và sắc đẹp phải không?

- Phải!

Isa mỉm cười, hôn nhẹ Johnny một cái.

- Anh có định bán em đi với giá cao không?

- Không bao giờ!

- Nếu vậy thì thứ hạng nào có quan trọng gì? Đòi này em xác định là dính với anh rồi.

- Dính như dây leo hả?

- Ủ, hi hi hi!

- Mà không được!

Johnny đột nhiên nhồm đậy. Isa nhìn anh ngơ ngác.

- Sao vậy, Johnny?

- Anh phải tẩy hết dấu vết của cô ta khỏi người em mới được!

- Đừng sờ chỗ đó, buồn a...

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Isa (7)

- Anh đang làm cái quái gì ở đây vậy?

- Còn phải hỏi? Đương nhiên là học lóm rồi!

- Vô sỉ!

- Cẩn thận cái miệng cô đó, Katarina! Đừng để ta phải ra tay...

- Xin hai người đừng được không!

Một ngày bình thường như bao ngày ở phòng 666... bình thường mới là lạ! Kể từ khi Kat nhận lời dạy dỗ Sophia, Johnny bắt đầu "mặt dày" vác sách vở ra gần đó nghe lóm.

- Ta chỉ đồng ý là sẽ dạy cô ta thôi mà?

- Ủ, ta có cần cô dạy đâu?! Nhưng trong thỏa thuận cũng đâu có nói gì đến chuyện ta không được dự thính?

- Anh... vô sỉ!

- A ha ha ha quá khen! Sao mà sánh được với kẻ cầm sừng người khác chứ?

Mỗi lần như vậy Isa đều phải chạy ra can, nếu không võ mồm sẽ nhanh chóng thăng cấp thành quyền cước ấu dả. Isa có chút ngạc nhiên, vì thân thủ của Johnny bỗng nhiên linh hoạt và nhanh nhẹn hơn rất nhiều so với lúc trước. Anh luyện võ sao? Lúc nào nhỉ? Nhưng Isa cũng lười hỏi, vì điều đó chẳng quan trọng. Người đàn ông cô yêu có khả năng tự bảo vệ thì càng tốt!

- Kat, em cứ coi như anh ý không có ở đây và dạy đi được không? Johnny, anh sẽ không quấy rối buổi học đúng không?

- Chắc chắn rồi!

- Hừ, nếu như chị đã nói vậy...

- Isa này!

Bọn họ vừa trải qua một cuộc hoan ái nồng nhiệt. Johnny lấy lý do rằng cần tăng thêm gia vị tình yêu giữa bọn họ, nên anh mua về một đồng "đồ chơi" cổ quái, như dây thừng, băng bịt mắt, gậy cao su v...v Thú thực là cô không thích chúng lắm. Lúc trước cô từng phục vụ một số khách có sở thích kì lạ, và đó là một trải nghiệm rất tồi tệ! Nhưng nếu như anh hài lòng, vậy thì cô cũng cố chịu.

- Sao anh?

- Vừa rồi... mà thôi không có gì! À đây, em đưa cái này cho Katarina hộ anh!

- Cái gì vậy?

- Một bộ váy mặc ở nhà. Bộ váy cô ta đang mặc có chút sồn rồi, và cô ta cũng đã nỗ lực dạy Sophia, nên anh nghĩ một món quà cũng không phải là cái gì...

Giọng anh dần dần nhỏ đi, thành những tiếng lẩm bầm. Cô bật cười, xoay mình lại.

- Thế tại sao anh không tự đưa cho con bé?

- Em biết đấy, ừm, quan hệ giữa bọn anh... không tốt lắm! Anh lo là nếu anh đưa cô ta, cô ta sẽ ném luôn nó vào lò sưởi quá! Mà tại sao anh lại phải đưa cho tình địch?! Thế rốt cuộc em có làm không, không thì anh vứt luôn!

- Hi hi, rồi rồi, đưa đây! Hai người lớn rồi mà cứ như trẻ con vậy!

- Em hư quá, lại muốn bị phạt phải không?!

- A ha ha, anh còn sức "phạt" sao?

Kat vòng tay ôm lấy cô. Cả hai đang nằm trên chiếc đệm Johnny mới mua ở phòng khách. Sophia thì đang thờ đều đều trên chiếc sofa.

Kat đang mặc chiếc váy mới mua. Lúc ban đầu nó tưởng cô mua tặng nó nên vui lắm, nhưng khi biết đó là quà của Johnny, đúng như anh đoán, nó suyết chút nữa định ném gói quà đi. Cô phải vất vả khuyên mãi con bé mới chịu mặc. "Ném đi chỉ tổn thất thân mà thôi!"

Chợt cô thấy mặt con bé áp sát vào lưng mình. Có gì đó ấm ấm thấm ướt lưng cô. Isa định quay lại, nhưng Kat ôm cứng cô. Giọng con bé hơi nghẹt nghẹt.

- Chị Isa này, đồng tính là sai trái sao?

Isa không thể trả lời. Phải, con người sinh ra theo lẽ tự nhiên sẽ có đôi có cặp, nhưng... tiếng gọi của con tim đâu phải ai cũng cưỡng lại được! Isa không quá bài xích chuyện quan hệ đồng tính, cô biết có nhiều quý tộc còn nuôi sủng nam, ví dụ như Johnny... Nhưng phần lớn mọi người không chấp nhận nội chuyện này.

- Chị đừng quay lại! Em không muốn chị nhìn thấy em lúc này!

Isa thờ dãi, nhẹ nhàng gỡ tay con bé ra, quay người lại. Con bé định quay lưng đi, nhưng cô giữ chặt vai nó. Gương mặt con bé lem nhem nước mắt, những giọt nước mắt tủi hổ yếu đuối của một cô gái bị lạc ở thế giới khác, mê man vô định. Bản thân cô cũng từng như vậy. Khi bức tường băng giá bộ bấy lâu bị đánh vỡ, thì những cảm xúc kềm nén sẽ tuôn trào! Suy cho cùng, phụ nữ sinh ra là để được yêu thương bao bọc mà!

- Cho dù mọi người có nói như thế nào, thì em cũng đừng quan tâm! Hãy chạy theo sự mách bảo của trái tim mình! Bất cứ khi nào gặp khó khăn, em hãy nhớ rằng chị vẫn ở đây, sẵn sàng giang tay đón nhận em!

- Hức oa...

- Suyt! Khóc bé thôi! Sophia tỉnh bây giờ. Mạnh mẽ lên Kat! Em là một cô gái tuyệt vời, và em hãy chứng tỏ điều đó với thế giới!

- Ủm! Em sẽ chỉ khóc lần này thôi. Từ ngày mai, em sẽ cho thế giới này thấy sức mạnh của con gái nhà Du Couteau!

- Ngoan lắm, thế mới là Kat chị biết! Mà em rửa mặt đi, nước mũi giây hết cả vào váy chị rồi đây này!

- Ha ha!

Đêm trước hạn chót. Johnny đã xác nhận với cô rằng Sophia đã là một nghệ sĩ B-. Thật đáng tiếc là họ không thể dạy cô ấy thành B+ như mong muốn, nhưng cũng đành chịu. Dù sao vẫn là tốt hơn mức yêu cầu rồi!

Isa ngại ngần không biết có nên nói điều này với anh không. Suy cho cùng nó cũng rất vô nghĩa, khi một nô lệ lại đề xuất yêu cầu với chủ nhân, nhưng nghĩ đến những giọt nước mắt cay đắng của Sophia, cô mỉm cười.

- Johnny này!

- Sao em?

- Ừm... là về chuyện của Sophia! Cô ấy... nói với em rằng cô ấy cảm thấy rất sợ hãi khi phải phục vụ ông chủ mình. Ông ta thường không quan tâm tới tình trạng của cô ấy, mà cứ hừng lên là đề cô ấy ra luôn! Vậy nên... em tự hỏi... liệu anh có thể giúp, không, chỉ cần nhấn một lời nhắn cho khách hàng thông qua liên minh được không?

Johnny lặng thinh nghe cô nói. Sau đó anh thờ dãi.

- Em nói đúng đấy Isa, chủ nhân không cần phải quan tâm tới cảm xúc của nô lệ.

Tâm trạng Isa có chút tụt xuống, nhưng lại vọt lên sau đó như chơi tàu lượn cao tốc.

- Nhưng anh nghĩ một chút giúp ý cũng không phải chuyện to tát gì! Nếu chúng ta tôn trọng nô lệ, thì họ sẽ càng yêu quý chúng ta hơn! Đây là một tình huống hai bên đều có lợi! Hơn nữa, Sophia cũng là một nô lệ hạng C+ rồi. Từ D- lên C+ hẳn rồi!

- Mà đây, em lại lo chuyện bao đồng rồi! Em muốn Sophia cảm ơn anh một cái sừng nữa cho cân hả?

- Ha ha ha, chủ nhân tha mạng, tiện gì không dám...

Johnny đang đứng ở ngoài phòng kiểm tra Âm nhạc. Bên cạnh hắn là Angel.

- Xin lỗi nhé Johnny, nhưng nghệ thuật thì tôi mù tịt!

- Không sao! May là hai mẹ trẻ nhà tôi cũng biết đôi chút!

- Chắc là vất vả lắm phải không? Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh dùng toàn bộ thời gian đó! Mặc dù ba tháng đào tạo ra một nô lệ hạng C+ nghệ thuật cũng không phải đơn giản, nhưng tôi nghĩ anh sẽ thực hiện kỳ tích như lần trước cơ!

- Chắc! Tôi cũng là người bình thường thôi, cũng phải có lúc sảy chân chứ.

Chợt cánh cửa phòng mở ra. Sophia bước tới, trên tay là tờ đánh giá. B+! Johnny choáng váng. Angel cũng hơi ngạc nhiên. Bây giờ cô quên không hỏi hắn rốt cuộc Sophia đã đạt được bao nhiêu điểm.

- Cô làm thế nào đạt nổi B+ vậy Sophia?

- Xin lỗi thưa ngài! Nhưng lúc đó tôi bỗng dưng cảm thấy cảm hứng dâng trào, và quyết định mượn bản Por Una Cabeza của ngài! Kết quả hoàn toàn mỹ mãn!

- Không sao không sao! Mượn thoải mái! Oa ha ha ha! Vậy là cô đã là một nghệ sĩ cao cấp rồi Sophia! Xin chúc mừng!

Đội Sophia đi theo đám lính rời khỏi, Angel mới lên tiếng.

- Anh đúng là không bao giờ khiến người khác hết ngạc nhiên, Johnny ạ! Có điều cô ta mới chỉ là nô lệ hạng C+, anh sẽ chỉ được nửa điểm tích lũy mà thôi!

- Ha ha không sao không sao, có tiền về là được!

Angel bắt chợt đưa mặt lại gần sát hắn, khẽ liếm môi, gương mặt thoáng hồng hồng.

- Thế thì anh nên đãi tôi một bữa chứ nhỉ?

- Từ từ có gì chúng ta bình tĩnh nói, đừng tháo bịt mắt!

Tám giờ sáng, phòng 666, Tổ kiến.

Johnny lau bầu mở cửa. Rốt cuộc là ai lại đến quấy rầy hán sớm thế này? Johnny giờ là người có tiền rồi, hán muốn ăn một bát đồ một bát... ách, là Angel!

- Buổi sáng tốt lành, Johnny!

- Ấy, buổi sáng tốt lành, Angel! Có việc gì sao?

- Cù cái lẳng nhăng!

Tiếng Katarina vọng ra từ phòng khách. Johnny hơi trầm mặc một chút. Angel nhìn hán đầy nghiến ngấm.

- Ha ha mềo cái thường cứng đầu, cô cũng biết đấy, ha ha...

- Hôm nay tôi đến không phải là để nghe anh trình bày sở thích. Cầm lấy lá thư này! Khách hàng lần trước mời đích danh anh đến bữa tiệc nhà ông ta.

- Hà? Để xem nào! Tối nay, tám giờ. Ngay khu Bull sao?!

- Đây là một cơ hội để anh mở rộng mối quan hệ, Johnny! Đừng bỏ phí nó! Nhớ đấy, bây giờ rười chúng ta sẽ gặp nhau ở tiệm cà phê đối diện Câu lạc bộ Quý ông, sau đó sẽ cùng nhau đến nhà ông ta dùng bữa.

- Cô cũng được mời sao?

- Hừ! À mà...

Angel hơi lùi lại, nhìn hán một lượt từ đầu đến chân.

-... nhớ cắt tóc cạo râu gọn gàng vào, đừng làm tôi mất mặt!

Nói xong cô ta đi mất. Cái quái gì? Cô mặc đồ lót ra đường còn không biến sắc, vậy mà cũng biết mất mặt à? Đồ... đồ biến thái thích khoe thân!!! Hán gầm lên trong lòng, nước mắt cuộn cuộn như thể oan ức lắm!

Johnny vào nhà, thông báo rõ cho Isa và Katarina biết hán sẽ không ăn tối ở nhà.

- Và đừng có chim chuột nhau khi ta vắng nhà! Ta đang nói cô đấy, Kat!

- Hừ!

Bây rười tối, trên con đường lát gạch ở khu Bull. Johnny ngồi trong quán cà phê, sốt ruột gõ gõ lên mặt bàn kính. Tối nay hán ăn diện cực kì bảnh. Tóc vuốt ngược bóng lộn theo mốt, cùng với lễ phục quý tộc sẫm màu mặc ngoài áo sơ mi trắng, và chiếc mũ Fedora đen. Isa còn thắt một chiếc nơ đen nhỏ xinh lên cổ cho hán. Nói chung là tối nay Johnny đẹp trai ngời ngời, không cần phải nghĩ luôn! Thậm chí Katarina cũng không kìm được lòng cho nhân vật chính của chúng ta một lời khen, tất nhiên không thể nào ngọt ngào được rồi. "Đúng là chó mặc đồ người!" Kết quả thật dễ đoán!

Chợt một cánh tay nhỏ nhắn, thon dài trong chiếc găng lụa đen vẩy vẩy nhẹ trước mặt hán! Johnny ngẩng lên, và sốc nặng! Trước mặt hán là một cô gái trẻ măng, tóc vàng dài vắt qua vai, mặc chiếc váy đầm dạ hội màu đen siêu đắt tiền, cùng với áo khoác ngoài làm từ lông cáo - nghe nói loại cáo này có chín cái đuôi luôn! Một tay còn lại của cô ta đang cầm chiếc tàu dài bịt đầu vàng. Johnny tự hỏi hán có thể dùng hai ngón tay kẹp được chiếc tàu đó không, trông nó dài và có vẻ rất nặng!

Angel hôm nay đánh chút phấn hồng, khiến cho gương mặt không tí ẩy tăng thêm chút sức sống - của đáng tội, ngày bình thường cô ta cứ giữ cái mặt đơ như khúc gỗ vậy thì lấy đâu ra sức sống? Hai hàng lông mi dài giờ được uốn cong vút, kết hợp với ít phấn làm mềm mại bớt ánh mắt sắc bén. Đôi môi được thoa son dưỡng ẩm nhẹ, Johnny tự hỏi nếu như cặp môi đỏ đó mà còn đánh son đỏ thì sẽ thành cái gì? Quý hút máu? Nhưng mà điều khiến hán kinh ngạc nhất là... cho dù trang điểm hoàn hảo như vậy, nhưng cô ta vẫn khiến người khác cảm thấy lạnh hết cả sống lưng được? Diện hình của siêu sát thủ kết hợp với thiên thần?!

- Yêu quái, mau hiện nguyên hình!

Hán ăn một gõ từ chiếc tàu. Nó nặng thật!

- Đầu đấy! Với cả cô đến muộn!

- Chờ đợi phụ nữ là nghĩa vụ của mọi người đàn ông!

- Tôi cứ tưởng đúng giờ là phẩm chất tất yếu của liên minh?

- Tôi không chắc về điều đó, nhưng tôi khá chắc một quý ông sẽ không đi đôi co với phụ nữ!

- Ặc! Được rồi, cô thắng! Uống gì không?

Angel không trả lời, mà ngo nghiêng xung quanh Johnny một chút, chỉnh chỉnh lại đầu tóc và trang phục của hắn cho ngay ngắn, sau đó ra hiệu cho hắn đứng dậy.

- Còn chuyện gì nữa?

Johnny ngạc nhiên quay lại hỏi. Angel nhưn một bên lông mày, không nói, nhìn vào cánh tay phải hắn. À! Johnny chợt hiểu, hơi khựng tay ra ngoài, tạo thành một khoảng trống.

- Liệu tôi có thể hân hạnh mời quý cô xinh đẹp này đi cùng không?

- Trẻ nhỏ dễ dạy!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Tiệc tối

Hai hình bóng cô độc dạo bước trên đại lộ vắng tanh, lạnh ngắt. Thành thoảng lại có một chiếc xe ngựa rầm rập chạy qua, bên trong truyền ra tiếng cười phóng đảng. Johnny không nhin nổi nữa, dừng bước, quay sang hỏi.

- Tại sao chúng ta không đi xe? Tự dừng đi như hai đứa dở hơi dưới phố thế này? Mà còn phải đi tới nửa tiếng đồng hồ nữa? Cô biết nước hoa dễ bay hơi lắm không?

Angel nhìn hắn như kiểu người đàn ông trước mặt cô bị thiếu năng trí tuệ, sau đó lắc đầu.

- Tôi thích thế đấy! Đi với một quý cô xinh đẹp như thế này mà anh không thích à?

Trong lòng Johnny có hàng ngàn câu từ chạy qua chạy lại, nhưng rồi hắn chỉ có thể đúc kết lại bằng một chữ.

- Há?!

- Tôi đùa anh đấy!

- Há?!!!

- Khách hàng của chúng ta cấm xe ngựa lại gần nhà, lí do là vì ông ta không ngủ được! Thực ra chúng ta có thể đi xe ngựa lại gần hơn một chút, tiết kiệm khoảng mười phút đi bộ, nhưng tôi thích đi bộ đấy, a ha ha ha!

Mạch máu trên thái dương Johnny phập phồng. Hắn thật sự muốn đập phát chết tươi người phụ nữ này luôn. Nhưng mà đánh không lại! Cái gì? Cô ta đạt tới trình độ nào á? Như vậy phải lùi thời gian lại một chút!

Trong lúc Isa và Katarina đang chơi trò chim chuột nhau, là lúc Johnny đang trải qua một quá trình huấn luyện rất khắc khổ ở Đấu trường. Chính vì vậy mà hắn mới không kịp ngăn chặn một vụ cấm sừng kinh điển với hắn là nhân vật chính!

Khi Johnny mặc bộ "Võ thuật" vào, hệ thống có đưa ra cho hắn tầm vài... nghìn tỷ bộ võ công, ấy là ước đoán! Johnny căn cứ vào thể chất siêu việt của mình, đã chọn ra một bộ võ công có khả năng phát huy tối đa sức mạnh thể chất. Tên của nó là Siêu chấn động! Nghe tên thôi đã thấy ngầu lòi ra rồi! Nhưng thực ra nó chỉ là một tổ các động tác thể dục cổ quái, mà theo như chú thích là "sẽ làm các cơ bắp rung liên tục với tần số cao", cùng với một bộ đầm đá cơ bản của Kickboxing. Đúng vậy! Kickboxing! "Tinh túy của bộ võ thể hiện ở sức lực của người học, chứ không nằm ở chiêu thức hoa mỹ!". Dù sao Johnny cũng rất bận, thế nên hắn chọn bộ này, đỡ phải học nhiều!

Thực ra một bộ võ được hệ thống thừa nhận cũng không phải là loại rác thải vợ bèo vạt tép. Johnny luyện thử trong ba tháng, và đúng là hắn cảm nhận được cơ thể mình "hoi chấn động" thật. Mỗi cú đâm của hắn, vốn đã mạnh, giờ còn mạnh hơn. Hắn dễ dàng đâm vụn một thanh sắt, đâm vụn chứ không phải đâm gãy hoặc cong nhé! Đó là hiện tượng cộng hưởng! Johnny có thể điều chỉnh độ rung của cơ thể trong một thời gian ngắn, và trong một biên độ nhất định, dễ gây ra hiện tượng cộng hưởng. Hệ thống đánh giá hắn hiện tại là B- không mặc áo, tức là nếu hắn mặc võ phục thì bé Kat cũng phải quý trước dâm uy của hắn.

Và Angelika là S+!!!

Cuối cùng họ cũng tới nơi. Đó là một tòa biệt thự tráng lệ, với rất nhiều khung cửa sổ. Phía trước biệt thự là một khu vườn nhỏ xanh tươi, và một đài

phun nước ở giữa. Đất đai trong tòa thành rất khan hiếm! Để có từng này diện tích, chủ nhân của chúng phải là một kẻ có quyền lực cực kì lớn! Cờ bộ trưởng chẳng hạn!

Có một vị quân gia đứng tuổi ra tiếp đón bọn họ. Johny và Angel lấy ra thư mời đặt lên khay. Viên quân gia cúi chào họ, sau đó dẫn hai vị khách vào trong nhà.

Sàn nhà được lát hoàn toàn bằng gỗ đánh nước son bóng loáng. Johny loáng thoáng thấy được phía dưới của Angel, ặc, hẳn đang nhìn cái gì vậy?! Phía trên trần nhà cũng dùng đèn chùm nhưng làm hoàn toàn từ bạc, với hàng chục ngọn lửa nến đang nhảy múa trên đó. Những kẻ hầu người hạ tấp nập qua lại, chuẩn bị mâm bát. Quân gia đưa họ đi vòng vào một đoạn rồi tiến vào phòng ăn.

Trong phòng đặt một chiếc bàn dài, rất là dài, chiều ngang hẳn là đủ cho khoảng hai mươi người ngồi cạnh nhau thoải mái. Phía đầu bàn ăn là chủ nhà. Ông ta già, rất già, như thể sắp mặc sơ mi gỗ đến nơi rồi. Bên cạnh ông ta là Sophia, mặc một chiếc váy xếp sang trọng màu trứng vàng.

- Ngồi đi, các vị khách của ta! Thật hân hạnh khi quý cô Angelika chấp nhận lời mời của ta! Khục khục! Xin thứ lỗi ta không thể tiếp hai vị từ ngoài cổng! Xin tự giới thiệu, ta là Don Borbit, cựu bộ trưởng tài chính của vua Arthas.

- Không có gì, không có gì! Sức khỏe của ngài mới là quan trọng nhất!

Johny vội vàng phối hợp. Nhưng Angel thì chẳng thêm quan tâm. Cô đưa chiếc áo khoác lông thú cho viên quân gia, sau đó duyên dáng ngồi xuống ghế. Johny một lần nữa đánh giá lại thân phận của Angel. Rốt cuộc thì cô ta là ai mà có thể coi thường một vị đại quý tộc?

Angel ra hiệu cho Johny ngồi xuống chiếc ghế đối diện chủ nhà, bản thân thì ngồi chiếc ghế bên trái hẳn. Tại sao lại là bên trái? Ở thế giới này, người ta quan niệm, bên phải chủ nhà có mức ưu tiên cao hơn bên trái, cho nên Angel ngồi bên trái Johny, tức là phía bên phải của Don Borbit.

Một người hầu nam nhanh chóng mang tới hai chiếc ly đặt trước mặt họ, sau đó rút ra chai rượu vang đỏ và rót. Don Borbit nhấc ly lên, Johny và Angel cũng giong ly theo.

- Vì Tòa Thành Trắng!

Đám người hầu bắt đầu mang đồ ăn lên. Mùi vị thì không cần phải nghĩ! Johny ăn rất ngon miệng, có một hai lần hẳn bị Angel dẫm nhẹ lên chân để "phanh" cái miệng lại. Rõ khổ, ở kiếp trước, Johny không có nhiều cơ hội tham gia tiệc "thượng lưu", cho nên hẳn không biết nhiều phép tắc lắm. Rất may là còn Angel!

Khi thấy khách đã dùng xong bữa, Don Borbit vỗ tay ra hiệu cho đám người hầu rời đi.

- Đầu tiên, ta xin được cảm ơn chàng trai trẻ tài năng, chủ nô mới nổi của liên minh, Johny Ouro, đã giúp ta biến Sophia bé bỏng đây thành một nghệ sĩ tài năng đích thực! Ta thật lòng cảm ơn cậu!

Johny mỉm cười, hơi cúi đầu khiêm nhường.

- Thứ hai, là về chuyện cậu nhấn cho ta thông qua lá thư này. "Xin ngài hãy cân nhắc một chút đến cảm xúc của Sophia trước khi bắt ép cô ấy phục vụ bản thân. Việc này không gây hại gì, nhưng sẽ khiến cho Sophia càng thêm tôn thờ ngài!", nguyên văn là vậy đấy. Chỉ là, ta đã nhấn rõ ràng với liên minh là chủ nô không được phép chạm vào Sophia rồi đúng không?!

Don Borbit vẫn cười cười, nhưng nụ cười chứa đầy dao găm! Nếu như Johny không thể giải thích, lão sẽ khiến cho hắn tắc thở vì ngạt nước súp ngay lập tức!

Angel lườm nhẹ hắn.

- Ra là thế!

Tay cô khẽ nắm chiếc tẩu. Từ từ mẹ trẻ, đừng mạnh động!

- Đầu tiên, tôi xin được cảm ơn lời khen ngợi của ngài. Không gì vinh hạnh với một chủ nô hơn là được khách hàng thừa nhận công sức bỏ ra!

Johny nâng ly, nhún vai, sau đó uống hết trong một hơi.

- Kế tiếp, tôi xin được đảm bảo trong thời gian huấn luyện, tôi chưa từng xuất hiện suy nghĩ tình dục, cũng như có hành động tình dục nào với nô lệ Sophia. Mong quý cô Angelika kiểm chứng!

Ánh mắt Angel hơi lờ lờ sáng, sau đó cô lạnh nhạt quay sang nói với cựu bộ trưởng.

- Hẳn không nói dối!

- Thứ ba, thưa ngài Don Borbit, ngài nghĩ công việc của tôi là gì?

- Là một chủ nô, đương nhiên là cậu huấn luyện nô lệ rồi!

Khi nghe Angel xác nhận, giọng Don Borbit hòa hoãn đi rất nhiều.

- Thưa ngài, với tất cả lòng kính trọng, tôi không huân luyện nô lệ. Tôi biến những cô gái ấy, xin phép được gọi họ là người, dù các vị ở đây hẳn không đồng tình lắm, thành những viên đá quý xinh đẹp nhất, lộng lẫy nhất. Sau đó tôi trao những viên đá đó cho những người biết thưởng thức và trân trọng cái đẹp, vì tôi biết rằng những vị đáng kính ấy sẽ luôn luôn yêu thương và bảo bọc các cô gái của tôi.

Johnny bắt đầu tiến vào trạng thái con buôn chào hàng, không thêm đề ý tới hoàn cảnh xung quanh nữa.

- Ngài Don Borbit, tôi xin được thú thực, tôi hoàn toàn có thể giao cô ấy cho ngài theo yêu cầu chỉ trong một tháng! Nhưng không! Tôi không thể làm thế! Lúc đó Sophia vẫn còn là một hòn ngọc thô thiếu mài dũa, ngài sẽ không liếc cô ấy dù chỉ một lần. Tôi cần đánh bóng nó đẹp hơn nữa, để khi ngài nhìn vào viên đá đó, ngài phải thốt lên "Thật đẹp!".

Hắn càng nói càng hăng, không rõ là do bức bối bấy lâu trong lòng hay do rượu kích thích.

- Sophia yêu quý ngài, điều này không cần phải bàn! Nhưng cô ấy muốn một chút, chỉ một chút tình cảm từ ngài?! Để có được chúng, cô ấy phải cố gắng, phải nỗ lực hết mình, để tỏa sáng, để được ngài ban phát chút tình yêu đó. Sophia, cô có yêu thương chủ nhân mình không?

Sophia quỳ xuống, hôn lấy tay Don Borbit.

- Thưa chủ nhân tôn kính, Sophia vĩnh viễn là của ngài!

Don Borbit vỗ nhẹ lên đầu cô ta, sau đó xòe bàn tay nhăn nheo già cỗi.

- Đứng lên và nắm lấy tay ta, Sophia!

Cụ bộ trưởng dùng hai bàn tay ôm lấy bàn tay trắng nõn nhẵn đó, hơi siết.

- Cô làm rất giỏi, Sophia yêu quý! Ta là một người hào phóng, và ta càng hào phóng hơn với những người yêu quý mình. Ta cho phép cô có một vị trí trên chiếc giường nhung của ta.

- Vâng, cảm ơn ngài, thưa chủ nhân tôn quý!

- Johnny, cảm ơn cậu!

- Không có gì thưa ngài!

- Ta và một người bạn đã đánh cược, rằng trong ba tháng, nô lệ của ai ca múa nhảy tốt hơn, người đó sẽ thắng. Người đó rất am hiểu về nghệ thuật, cho nên ta có chút hối hận khi lỡ nhận lời cược. Vốn ta không hi vọng gì nhiều ở liên minh, nhưng không ngờ lại tồn tại một người xuất sắc như cậu, Johnny ạ! Cậu không chỉ giúp ta có được một chiến thắng đơn giản, giúp ta nở mày nở mặt, mà còn khiến cho đôi mắt già nua của ta nhìn rõ rằng ta đang cầm một viên ngọc quý trong tay mà không biết! Ta nên trả ơn cậu thế nào đây, Johnny?!

- Sự hài lòng của ngài là món quà lớn nhất của tôi rồi, thưa bộ trưởng!

- Ha ha ha, nói ngọt lắm, chàng trai! Được rồi, tiền bạc thì quá tục tũn, coi như ta nợ cậu một lần! Cứ tìm đến ta khi nào gặp khó khăn nhé chàng trai!

- Chắc là sẽ lâu đấy, thưa ngài, vì tôi thường tự giải quyết khó khăn của mình!

- Tuổi trẻ thật là tốt, tràn đầy nhiệt huyết! Ta bắt đầu hiểu tại sao quý cô Angelika lại từ bỏ chức vụ thư kí liên minh và xin làm giám sát trực tiếp của cậu rồi. Ta chúc cậu sẽ gặp nhiều tốt lành trên đường đời nhé, Johnny!

- Cảm ơn ngài!

Johnny cùng Angel sóng vai bước nhẹ trên con đường vắng. Trời đã về khuya, không khí lạnh giá hơn rất nhiều. Thậm chí hắn còn có thể thấy khói trắng thoát ra từ miệng mình.

- Cô không lạnh chứ, Angel?

- Xì, yên tâm, nếu chúng ta cùng bị ném tới kho lạnh, anh chắc chắn sẽ chết trước tôi đấy!

Vẫn yêu thích hạ thấp người khác như vậy, uống cho hắn còn cảm động tí ti lúc này!

- Mà Angel này, tại sao cô lại đầu tư nhiều vào tôi đến vậy? Ý tôi là, tôi mới chỉ là...

- Johnny!

Angel ngắt lời.

- Anh có muốn nghe chuyện quá khứ của tôi không?

- Hà?

Không để cho Johnny kịp phản ứng thêm, Angel bắt đầu kể.

- Tôi không đến từ thế giới này. Ở thế giới kia, tôi sinh ra trong một gia đình quý tộc lụn bại. Mẹ tôi bỏ nhà theo trai, còn bố tôi thì suốt ngày nốc rượu. Ngay từ nhỏ tôi đã phải học cách tự chăm sóc bản thân, cho nên tính cách tôi có chút độc lập so với các cô gái đồng trang lứa.

Đột nhiên cô chỉ vào con mắt phải!

- Mà anh biết con mắt phải này là do đâu không?

Vãi cả đôi chu đề?! Johnny cau mày.

- Nó thức tỉnh năm tôi mười lăm tuổi, trước mặt bố mình!

Johnny im lặng. Hắn chợt cảm thấy nôn nao khủng khiếp! Hắn định an ủi cô vài câu, nhưng không một lời nào có thể thoát khỏi cổ họng cả!

- Năm tôi mười tám tuổi, tôi rơi vào thế giới này! Ba năm sau, tôi thành nhà vô địch đấu trường, trở thành công dân tự do, và sau đó thì thành thư ký liên minh.

- Angel..

Dù cô nói rất hồi hộp, nhưng Johnny có thể tưởng tượng những gì người con gái ấy đã phải trải qua để leo lên vị trí này. Thành công chưa bao giờ đơn giản! Người đời thường chỉ nhìn chúng ta lúc thành công, ca ngợi và hỏi chúng ta những câu sáo rỗng. Nhưng lúc chúng ta đổ mồ hôi, máu và nước mắt khổ luyện trong bóng tối thì chẳng một ai quan tâm. Khi chúng ta trả lời họ rằng "nỗ lực", họ mắng chúng ta rằng chúng ta giấu nghề, rằng chúng ta trả lời có lệ. Sự thật thì thành công chỉ có một phần tài năng mà thôi, chín mươi chín phần còn lại đều đến từ nỗ lực của bản thân.

- Anh có hiểu tại sao tôi có thể đối xử lạnh nhạt với Don Borbit? Bởi vì nắm đấm tôi cứng, và tôi có giá trị! Đây là một thế giới tàn khốc, Johnny ạ! Nếu như anh không có một thế lực lớn sau lưng, vậy thì nắm đấm anh phải cứng, và óc anh phải nhạy, nếu không chúng sẽ nuốt chửng anh lúc nào không biết!

Có một chỗ trong lòng Johnny chợt mềm ra. Những lời vừa rồi đã gọi lại những ký ức thời trai trẻ của hắn, về những lần đi chào hàng, gõ cửa từng nhà, và bị xua như xua tà. Nhân viên chỉ biết ngưỡng mộ hắn, nhưng không biết hắn đã bỏ ra những gì để lên được vị trí đó.

Đột nhiên Johnny ôm lấy đầu Angel, ép sát môi cô vào miệng mình. Có một cái gì đó thôi thúc hắn làm vậy. Có lẽ là sự đồng cảm giữa hai con người? Hay những mầm mống tình cảm họ lỡ gieo xuống mà không biết đã nảy mầm? Không ai biết! Chỉ biết rằng..

- Bạch!

- Ai ui, sao cô tát tôi?!

- Tự nhiên hôn phụ nữ, ăn tát là nhẹ rồi đấy!

- Bình thường chúng ta làm... mà mặt cô đỏ hết cả lên rồi kia!

Angel đặt tay lên mặt. Cho dù cách một lớp găng, nhưng Angel vẫn cảm nhận rõ được cái nóng. Máu chảy rần rần khắp mặt cô. Angel từ thẹn chuyển qua tức, tặng cho Johnny một cú lên gối đích đáng vào bụng.

- Hừ hừ, lần sau còn làm thế thì đừng trách!

Ngượng kìa, dễ thương quá! Johnny ôm bụng nhưng vẫn không quên làm nhảm. Rất may hắn chỉ nghĩ thầm trong bụng, chứ nếu mà nói ra khéo đòi hắn tàn ngay tại đây!

Hai người họ đi thêm một lát - lúc này có một khoảng trống nhỏ giữa họ.

- Anh hỏi tôi tại sao tôi lại bỏ hết những gì đã phấn đấu để đầu tư vào anh sau, Johnny?

- Hà, ờ ờ, đúng! Tại sao cô lại đánh cược nhiều như vậy chứ?

-... Nếu tôi nói là trực giác của phụ nữ, anh có tin không?

Chợt Angel dừng lại. Họ đang đứng trước một căn nhà nhỏ. Ở khu Ouro!

- Hà, cô ở Ouro sao?

- Đương nhiên, tôi chẳng phải đã nói mình đến từ thế giới khác rồi còn gì?

- Nhưng tôi đi quanh khu này bao nhiêu lần rồi có gặp cô bao giờ đâu?

- Là một thư kí của liên minh, tôi có quyền thuê nhà trong khu phố Trắng. Nhưng khi từ bỏ vị trí đó, tôi đành phải về đây sống thôi. À tôi quên không nhắc, là chủ nô hạng C, anh sẽ tự động được thăng cấp thành công dân hạng C, có quyền thuê nhà "bình thường". Không phải cái ổ tạt nam kia đâu, mà là một ngôi nhà rộng rãi bình thường như nhà của tôi đây, còn muốn thuê biệt thự thì chờ lên hạng B đi rồi tính.

- Chuyện quan trọng như vậy sao giờ cô mới nói?

- Tôi cứ tưởng anh biết rồi!

Một thoáng im lặng xấu hổ lướt qua. Johnny là "người xuyên thế giới", mới đến thế giới này vài tháng, thiếu kiến thức là chuyện rất bình thường.

- Như vậy, tạm biệt Angel, chúc ngủ ngon!

- Johnny này!

- Sao vậy?

- Anh có muốn vào uống một li không?

Trái tim Johnny đập bang bang. Hắn biết, nếu như bước vào căn nhà đó, quan hệ giữa hắn và Angel sẽ bước sang một trang hoàn toàn mới. Nhưng bất chợt gương mặt Isa hiện lên, cùng cảm giác tội lỗi ủa tối, bóp nghẹt trái tim kích động của hắn!

Phải, lúc trước hắn mạnh miệng lắm, rằng chỉ yêu một mình Isa, rằng hắn với Angel chỉ là bạn tình, là quan hệ bèo nước gặp nhau. Thế mà giờ đây hắn đang định làm gì? Mồ hôi lạnh ứa ra khắp trán Johnny. Bất tri bất giác, Johnny đã cho phép trong lòng mình có hơn một cô gái!

Angel nhìn hắn, nghiêng ngả một chút, sau đó nở nụ cười. Johnny không bao giờ quên nụ cười đó. Nụ cười thoáng hiện, nhưng đẹp như bông hoa mười giờ nở rực rỡ trong màn đêm giá buốt. Johnny biết, hắn đã đầu hàng con thú trong mình. Từ nay về sau trong lòng hắn không thể "thuần khiết", một lòng một dạ với Isa được nữa!

- Về đi ngủ đi Johnny! Đứng ngoài thế này có ngày cảm lạnh đó!

Nói xong cô nàng bước vào nhà, đóng cửa lại.

Johnny lê bước trên con đường vắng lặng về Tổ kiến, trong lòng tràn ngập nỗi buồn và hối lỗi.

Angel đứng trước cửa nhà, khẽ đặt tay lên ngực. Trái tim cô đã đập bình tĩnh trở lại. Nhưng cô hơi híp mắt.

- Isa sao?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Nhiệm vụ

Sáng sớm, công viên giả lập Ouro.

Johnny ngồi bần thần trên ghế đá, nhìn một cách vô hồn vào những người đang đi bộ qua lại. Nguyên một đêm qua hắn trần trọc ngủ không nổi, nên quyết định dậy sớm ra công viên ngồi, với hi vọng một ít không khí tươi mát của buổi sớm sẽ làm đầu óc tỉnh táo hơn. Nhưng càng nghĩ hắn càng rối! Không phải là sự mâu thuẫn giữa việc chọn Isa hay Angel, mà là chọn một hay ăn sạch! Và buồn cười là tối tận gần đây, hắn vẫn còn coi thường những kẻ bắt cá hai tay.

Mày thật đáng khinh, Johnny! Mày chỉ biết nghĩ đến Isa, thế những gì Angel đã giúp mày thì sao? Là ai đã hỗ trợ mày luyện tập? Là ai làm chỗ cho mày xả tức giận mỗi khi Sophia làm sai mà mày lại không muốn phạt nặng cô ta? Là ai lắng nghe những tâm tư tình cảm của mày, sau đó giúp mày gỡ rối?... Một giọng nói vang lên.

Xi xì, đừng có làm rối, Johnny A! Những gì cô ta làm chỉ bằng cái móng tay của Isa! Isa giúp chúng ta quản lý nhà cửa, lắng nghe an ủi tâm linh chúng ta. Nếu không có cô ấy, giờ chúng ta đã thành một thằng điên rồi không biết chừng!

Được rồi, Johny A và B! Không có gì phải tranh cãi! Chúng ta đều là một thể, phải hòa thuận! Ăn sạch lập hậu cung là tốt nhất!

Cầm mồm đi Johny C!

- Làm gì mà thần người ra thể Johny?

Johny giật mình, bật ngửa người ra phía sau. Là Angel!

Hôm nay cô mặc một bộ đồ thể thao ngắn, và khi nói là ngắn, tức là nó rất ngắn! Không hổ là biến thái thích khoe hàng! Angel ngồi xuống bên cạnh Johny, lấy chiếc khăn lông trắng vắt trên gáy ra lau mồ hôi. Những giọt mồ hôi lăn trên làn da trắng hồng mềm mại nhưng cực kì dẻo dai và đàn hồi. Johny tự tin xác nhận điều đó nhé!

- Cô cũng chạy buổi sáng sao?

- Anh đang nói chuyện với cự vô địch đấu trường đó!

Angel dùng ánh mắt liếc Johny như thể hấn vừa hỏi một câu rất ngu ngốc vậy.

- À ha ha... Hôm nay tiết trời tốt nhỉ?!

Johny gãi gãi đầu. Hấn vẫn còn rối loạn, và không biết nên nói chủ đề gì. Angel thờ dài.

- Lần này lại là chuyện gì đây?

- Ách... là về chuyện tình cảm! Tôi đang phân vân quá, và không biết nên làm ra lựa chọn thể nào...

- Johny!

- Hà, sao?

- Anh là một công dân của Tòa Thành Trắng, một chủ nô của liên minh, và là một người đàn ông trong thể giới cho phép lập hậu cung. Như vậy anh còn có vấn đề gì phải lo lắng?

- Ấc... Nói thì nói vậy, nhưng tôi vẫn cảm thấy không đúng. Tình yêu có thể chia sẻ cho nhiều người được sao?

- Ngu xuẩn!

Angel cốc cho hấn một cú đau điếng. Nhưng Johny không phản kháng. Là không phản kháng được!

- Lí do duy nhất là bởi vì anh vẫn còn bị những quan niệm xưa cũ trói buộc! Có lẽ ở thể giới của anh, phụ nữ và đàn ông chỉ hạnh phúc khi yêu một người. Nhưng đó là tác động của văn hóa, giáo dục, khoa học và nhiều yếu tố khác. Anh dám dùng những kết luận đó với tất cả các thể giới khác sao? Anh có dám nói với một cô gái đến từ thể giới nữ chủ rằng cô chỉ được yêu một người đàn ông? Đừng làm trò hề, Johny à! Tất cả những gì anh được học trong quá khứ, nếu như không phù hợp với thể giới này, đều phải bị đào thải. Kẻ sống sót không phải kẻ mạnh, mà là kẻ biết thích nghi, anh hiểu chứ?

- Nếu như cô gái ấy chấp nhận được chuyện chia sẻ người đàn ông của mình cho người khác, nếu như anh cảm thấy mình có thể đem lại hạnh phúc cho tất cả, vậy thì đừng ngần ngại! Anh là đàn ông cơ mà, hãy quyết đoán vào! Còn nếu như anh không thể làm điều đó, hãy từ chối hết! Đau dài không bằng đau ngắn!

- Ấy... nói nhiều quá khô miệng quá, anh có mangan nước không?

Johny bật cười. Hấn biết Angel đang hòa hoãn bớt không khí bằng một câu nói nhảm nhí, nhưng hấn vẫn thấy rất ấm lòng.

- Có một điều tôi cần xác nhận đã!

- Hừm?

Johny hôn Angel. Lần này hấn không bị ăn tát. Họ hôn nhau khoảng một phút, sau đó tách ra. Cầm Angel tràn đầy những giọt nước, vì cô bị Johny "chơi đùa" khi đang uống dở.

- Tôi cũng khát!

- Thế thì chờ tôi uống xong cái đã!

- Angel này, nếu như tôi nói tôi thích cô, cô sẽ nói gì?

-... Tôi sẽ từ chối!

- Hả?!

"Mẹ nó đấy, sâu nhất đúng là lòng dạ đàn bà!" Johny cay cú mở cửa nhà. Đúng vào lúc hắn cảm thấy tự tin nhất luôn chứ! Nhắc mới nhớ, kể lần vô tình cầm theo chìa khóa nhà và phát hiện ra Isa "ngoại tình", Johny luôn luôn cầm theo chìa khóa dự phòng. Tại sao? Còn phải hỏi hả!

Isa mang đến cho hắn một chiếc khăn lông trắng để lau mặt, cùng một cốc nước mát. Vẫn là Isa của hắn dễ thương nhất!

- Cái gì đây?!

Katarina đứng sau vai hắn, nhặt lên một sợi tóc vàng. Bỏ mẹ vãi xoài!

- Hiểu nhầm, hiểu nhầm! Là gió thổi tới! Ặc...

Johny tự biết mình vừa phạm sai lầm. Nếu như trong lòng không có quỷ thì tại sao phải giải thích? Quả nhiên...

- Đồ cù cái lẳng nhăng!

- Anh cũng vất vả quá, Johny!

Isa cười lạnh te, sau đó cùng Katarina vào bếp. Johny ảo não ngồi trên ghế sofa, hai tay ôm đầu. Thế đấy, nhân vật chính xuyên việt hậu cung thành đàn đầu rồi? Johny thờ dài, lần thứ n trong bộ truyện này rồi.

- Con đường cách mạng còn lắm gian truân!

Johny mở cửa. Là Angel?! Tất nhiên vẫn mặc đồ lót rồi, không cần phải hỏi nữa nhé! Cô hơi cau mày, giống như có chuyện cần lo lắng.

- Ô Angel, có chuyện gì sao?

- Lớn chuyện rồi đây, Johny! Vào nhà đi rồi chúng ta nói!

Tất cả mọi người tụ tập ở phòng khách, trên mặt bàn là lá thư đã được mở ra. Bên trong lá thư ghi rõ:

- Johny Ouro, là một chủ nô hạng C, một công dân hạng C của Ouro chỉ sau một thời gian ngắn ngủi như vậy, chúng tôi rất hạnh diện vì cậu. Giờ là lúc cậu thực hiện nghĩa vụ công dân của mình với Tòa Thành Trắng! Đúng tám giờ sáng mai, cậu hãy có mặt ở ngoài cổng thành phía Bắc để làm thủ tục tòng quân! Do cậu là một chủ nô của liên minh, nên cậu có quyền mang theo một phụ tá, đây là ưu đãi đặc biệt của liên minh dành cho các thành viên của mình. Chúc cậu mạnh khỏe và bình an! Liên minh ký tên.

- Chuyện này rốt cuộc là sao?

Katarina cau mày. Nghĩa vụ quân sự không phải là điều hiếm lạ gì ở Noxus, nhưng tự nhiên không có dấu hiệu gì tòng quân? Có quỷ mới tin được!

- Đây là nghĩa vụ của mọi công dân trong Tòa Thành Trắng... tất nhiên là hạng B trở lên được miễn. Người ta có nhân thân tốt, lại là quý tộc, ai dám đụng vào? Hàng năm, mỗi công dân sẽ phải ra ngoài Xóm Liễu, tham gia vào trại lính, hỗ trợ quân đội trấn thủ trong một tháng. Các công dân có quyền chọn thời điểm đi nghĩa vụ, nhưng đã đi thì sẽ phải đi đủ một tháng, và nếu như số lượng xin đi đông quá thì trại lính sẽ phân bổ lại sang các tháng khác cho đều. Đây là nghĩa vụ với công dân Tòa Thành Trắng, vì họ được hưởng quyền lợi. Nô lệ không cần phải tham gia, vì họ cũng đâu có quyền gì. Rất sòng phẳng phải không?

Angel bình tĩnh trả lời. Katarina hừ lạnh, quay mặt đi không thèm nhìn cô ta.

- Nhưng Johny mới trở thành công dân được vài tháng, còn dư dả thời gian, không nhất thiết phải có trát mời trực tiếp thế này. Vậy nên tôi đã điều tra một chút. Công văn này được Hầu tước Alexandra đưa ra, với lý do trại lính đang thiếu thốn nhân thủ, và liên minh chấp nhận lý do đó.

Angel dừng lại, hơi nhìn Johny một chút, rồi nói tiếp.

- Thật tình cờ, Hầu tước Alexandra là chú của Tử tước Alatraz!

- Hả?!

- Hóa ra là thế!

Angel hắng giọng, ra hiệu cho mọi người im lặng.

- Qua chuyện này, tôi phát hiện được hai điều.

- Một là, chuyến này anh phải cẩn thận, Johnny ạ! Rất có thể Hầu tước sẽ mời một số sát thủ đến ám sát anh để trả thù cháu mình. Đó có thể là bất cứ ai, từ Kamra cho tới cả Ouro. Chuyến này anh đi vô cùng hung hiểm, vậy nên hãy bảo trì cảnh giác! Đừng tin tưởng ai!

- Nếu vậy cô có thể đi theo tôi không Angel!? Chúng ta cùng nộp đơn xin?

- Rất tiếc Johnny, nhưng tôi là công dân hạng B rồi! Trong luật đã quy định rõ ràng, công dân hạng B không cần và không được tham gia nghĩa vụ!

Cô ta nhún vai.

- Như vậy tôi đa lần này tôi sẽ chỉ gặp ám sát từ những võ sĩ trình độ cao (A) thôi sao?

- Phải! Cho dù ngoài kia không có luật, nhưng lệ của trại lính thì vẫn phải có! Nếu như anh bị tấn công ở trong trại lính thì luận theo thực tế mà trại lính sẽ đưa ra hướng giải quyết. Nội bộ binh sĩ không được đấu đá với nhau! Đây là quy tắc ngầm tối thượng, bất kể là ai cũng không được vi phạm! Còn nếu anh bị tấn công từ thể lực bên ngoài thì trại lính sẽ tùy vào khả năng mà trả thù cho anh hoặc chỉ lên tiếng quan ngại!

Johnny búng tay cái chóc.

- Tức là tôi chỉ cần ở trong trại lính thì sẽ bớt được khả năng bị đâm sau lưng à?

- Ừm! Mà đừng có ngắt lời tôi! Suyt nữa thì tôi quên mình định nói gì rồi đây này! Về chuyện thứ hai, đó là anh phát triển quá chói mắt rồi! Anh cũng hiểu, việc anh phát triển nhanh như vậy sẽ làm các chủ nô hạng B bất an, và mỗi chủ nô đều đại diện cho một nhóm lợi ích nhất định. Việc liên minh đồng ý cho công văn này cũng thể hiện rằng anh đã lọt vào sự chú ý của bọn họ. Anh có hai lựa chọn, một là co đầu rút cổ tìm kiếm người đỡ đầu. Hai là...

- Là?

- Đưa nào đến đập chết đứa đó!

Quá bá khí rồi! Nhưng cũng không sai! Thế lực đỡ đầu duy nhất của Johnny đã ọ, con cháu ông ta thậm chí vẫn đang tìm cơ hội ngáng chân hấn vĩnh viễn kia! Thế nên cách duy nhất để Johnny có thể thoát khỏi những âm mưu này là đánh chúng thật đau, để chúng chừa!

- Hay lắm! Đưa nào đến đập chết đứa đó! Ha ha!

Johnny cười lớn. Hấn cũng không phải là quả hồng mềm nắm nào mặc cho người nặn bóp tùy thích nữa rồi.

- À mà Angel này, cô đã thấy hối hận khi đầu tư vào tôi chưa?

Angel nhìn hấn khinh bỉ, rút một hơi thuốc, sau đó phun ra làn khói trắng toàn mùi bạc hà.

- Đưa nào đến đập chết đứa đó!

Johnny mời Angel ở lại dùng bữa tối, dù sao cũng còn rất nhiều chuyện phải bàn.

- Như vậy, Katarina sẽ theo ta đi nghĩa vụ!

- Cái gì? Còn lâu! Tại sao ta phải đi?... Chủ nhân!

- Hừ! Cô không đi chẳng lẽ ta gọi Isa đi chắc? Cô muốn đặt Isa vào nguy hiểm à?

- Nhưng nhưng... nhưng tại sao anh không tự đi một mình đi?

- Ta mà chết thì ai chăm sóc Isa? Ai nuôi cô? Mà nói chung đừng lo lắng ngoằng nữa, ta quyết rồi, mai theo ta ra Xóm Liều! Không thể cứ nuôi cô mãi thế này được! Ta đang gặp nguy hiểm, và cần mọi tài nguyên có thể. Còn Angel này?

- Làm sao?

- Trong thời gian tôi vắng nhà, tôi có thể gửi tạm Isa ở nhà cô không?

Angel nhìn hấn, không biểu lộ cảm xúc gì. Một lúc sau cô mới chậm rãi đáp.

- Cũng không phải không được, nhưng phải trả phí!

Johnny thở phào nhẹ nhõm.

- Không vấn đề, phí sinh hoạt của Isa tôi sẽ trả trước luôn. Cô chỉ cần che chở cô ấy là tôi đã hài lòng lắm rồi. Cứ để Isa dọn dẹp nấu nướng giúp cô!

Angel liếc sang Isa, lúc này đang hơi chột dạ, giống như một con chuột bị rắn hổ mang nhìn chăm chăm vậy. Angel khẽ nhếch mép cười.

- Cứ vậy đi!

- A... ơ... ơ... dừng... dừng đi Johny! Học học! Anh còn phải nghỉ ngơi cho ngày mai nữa!

- Nhưng lần này anh đi, rất lâu chúng ta mới được gặp lại đây!

Johny đồ nhào xuống người Isa, ôm nhau thở phì phò. Người họ đầm đìa mồ hôi. Chấn chiu lộn xộn hết cả.

- Em sẽ nhớ anh lắm Johny!

- Anh cũng sẽ rất nhớ em, Isa ạ!

Họ trao nhau một nụ hôn rất dài.

- Đừng có đối xử tệ với Kat nhé!

- Hừ, em lại lo tình nhân của mình bị anh bạc đãi hả?

- Johny!

-... Được rồi, anh hứa sẽ chăm sóc cô ta tử tế cho em!

- Anh cũng phải bảo trọng đây Johny! Đừng có bỏ em lại một mình trên thế giới này!

Johny hôn lên mái tóc hạt dẻ rồi bù ấy.

- Anh sẽ không!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Trại lính

Thầy trò Johny tay xách nách mang.. làm gì có chuyện đây! Hấn xách toàn bộ hành lý, kể cả đồ của Katarina, chứ làm gì có chuyện cả hai linh kinh mang theo đồ? Nguyên nhân là bởi sáng nay, khi họ chia tay Isa, cô có thì thầm vào tai anh.

- Là quý ông thì đừng để phụ nữ xách đồ nhé!

Và Johny trong một phút ngu xuẩn, máu bốc lên não đã gật đầu. Giờ thì tay trái hấn kéo va li quần áo bản thân, tay phải giữ một chiếc túi du lịch vắt qua vai - đồ của Kat. Isa đã bỏ ra cả buổi tối để sửa soạn cho họ.

Phía sau hấn là Katarina, hai tay chấp sau lưng, vừa đi vừa huýt sáo vui vẻ, hết ngó đông rồi lại ngó tây. Johny cố nhin, vì Katarina chính là bảo kê chủ lực của hấn ở ngoài kia. Hấn có thể mặc bộ võ sư vào để tăng khả năng võ thuật lên A-, nhưng đó chỉ là tri thức, còn thể chất hấn có theo kịp không lại là chuyện khác hoàn toàn. Trong khi đó, Katarina là một sát thủ chuyên nghiệp có tiếng tăm của Noxus, không cần đồ đạc gì cũng đã đạt tới B+, hiển nhiên là đáng tin hơn hấn nhiều lắm.

Nhắc mới nhớ, để chuẩn bị cho chuyến đi này, Johny đã sắm một ít trang bị ở tiệm thợ rèn của lão người Lùn Manhunter. Phong cách của Johny chỉ sử dụng tay chân là chính, cho nên hấn mua hai bộ găng bảo hộ các khớp ngón tay - chúng có mấu lõi đâm cực đau. Với Katarina, hấn mua tặng cô nàng hai cây kiếm ngắn, và theo cô nàng yêu cầu thì mua thêm bốn con dao rèn đặc chế làm ám khí. Hấn cũng sắm lấy hai bộ áo giáp, là giáp da thôi. Tổng cộng hấn nướng gần một nghìn đồng vàng tính cả các dụng cụ vệ sinh cá nhân linh tinh khác. Ngoài ra hấn còn mua thêm một ít thứ lặt vặt nữa.

Vốn sau khi hoàn thành nhiệm vụ Sophia, Johny chỉ được có một nghìn rưỡi, thoáng cái đã mất một nghìn sẽ khiến cho hấn lâm vào tình trạng tài chính bất ổn. Không ngờ Don Borbit khi thấy Sophia xuất sắc hơn mong đợi, ngoài mời hấn đi dự tiệc, còn lên đưa hấn một nghìn đồng vàng gọi là "khoản đầu tư nho nhỏ". Đương nhiên Johny không có lí do gì từ chối cả. Hấn còn ước gì ngài cựu bộ trưởng đầu tư nhiều hơn, như vậy hấn có thể nhảy lên con thuyền to khổng lồ đó, thoát khỏi cảnh bấp bênh như thế này. Nhưng đáng tiếc, hấn vẫn chỉ là mầm mống tốt mà thôi!

Bao ngoài Tòa Thành Trắng là một cơ sở các trại lính. Johny không rõ có tổng cộng bao nhiêu trại, nhưng hấn biết trại của mình đánh số chín mươi ba, thuộc khu vực quản lý của Ouro.

Ngoại trừ Giáo hoàng một lòng tôn kính thần linh nào đó, còn bốn thể lực thì chưa bao giờ ngừng đấu đá nhau. Họ ăn bên trong tòa thành thôi chưa đủ,

mà còn ăn cả bên ngoài Xóm Liều. Mỗi một thể lực độc chiếm một khu vực riêng, và mọi hoạt động kinh doanh trong đó sẽ được đặt dưới sự quản lý của họ. Lấy ví dụ, một khi Farid bắt được nô lệ ở phạm vi Ouro, thì khi bán nô lệ đó, hắn sẽ phải trích một phần chuyển cho quý tộc của Ouro.

Các quý tộc sẽ tiến hành chia cắt miếng bánh màu mỡ này. Nắm tay ai to thì bánh sẽ được nhiều. Còn với các quý tộc khác, nếu cảm thấy không muốn tranh đấu hoặc không thể tranh đấu với thể lực nhà mình thì có thể đi đánh chiếm của các thể lực khác, miễn sao có thể trụ lại thì tùy. Bởi thế thành ra phía ngoài Xóm Liều chưa bao giờ ngừng chiến loạn.

Như thế thì số lượng người ở Xóm Liều sẽ giảm rất nghiêm trọng? Tòa Thành Trắng ước còn chẳng được! Nhưng số lượng người mỗi ngày rơi vào cái thế giới này vẫn cứ tăng, và thế là địa ngục vẫn cứ tiếp diễn.

Các trại lính có nhiệm vụ đánh chặn bất cứ quái vật nào dám tiến vào gần Tòa Thành Trắng. Tiến vào gần! Tức là nếu lũ quái vật tóm được ai đó ở trước vạch cảnh giới, xin chia buồn! Lũ lính sẽ đứng xem, cười hô hô, và đánh bạc về khả năng sống sót của kẻ đó.

Các trại lính thuộc các thể lực khác nhau sẽ có đặc điểm khác nhau. Ví dụ như Kamra thì rất thô sơ đơn giản, vì lũ quái vật không cần xa hoa. Ouro mang màu sắc công nghệ cao, trong khi Cronus lại là một bãi tha ma. Chỉ có Bull là giống doanh trại bình thường: có hàng rào, lều vải v...v. Người Bull tuy trông cổ điển, nhưng bọn họ có đội ngũ thầy tu đến từ Tòa Thành Trắng hỗ trợ.

Trại lính không được quyền can thiệp vào tranh chấp giữa các quý tộc. Nhắc lại, bọn họ chỉ có đúng một nghĩa vụ là tiêu diệt quái vật từ Sương mù, hết! Sở dĩ có điều luật trung lập này là để tránh các trại lính chém giết lẫn nhau, làm suy yếu lớp phòng thủ của tòa thành.

Lính nghĩa vụ khác với lính chính quy. Lính chính quy có chỗ ăn ở đằng hoàng tử tể, còn lính nghĩa vụ, nếu như là công dân hạng C thì sẽ được cấp cho một chiếc lều nhỏ. Còn nếu thấp hơn, rất tiếc hết chỗ, ra ngoài Xóm Liều mà thuê!

Johny được mấy tên lính chỉ đến một khu đất trống. Ở đó có khoảng sáu căn nhà hình con nhộng - sản phẩm công nghệ cao, chỉ cần ném xuống đất và tưới nước là nở thành một căn phòng đủ sống. Nguyên lý không rõ!

- Chỉ có sáu chiếc lều thôi sao?

- Thế thanh niên nghĩ công dân hạng C nhiều lắm à?

Tên lính dắt hắn đến lều cười cợt. Ở trại lính, bất kể thân phận trước đó của người thế nào, đều trở thành "đồng đội" hết.

Tùy thuộc vào chính sách của từng thể lực, mà số lượng và độ khó thăng cấp của mỗi hạng sẽ khác nhau. Đơn cử như vua Arthas cho mình là cao nhất, thành ra Hội trưởng cũng chỉ là công dân A+ của Bull mà thôi. Công dân A+ có đầy đủ quyền lợi như S, nhưng mà trên mặt chữ thì thấp hơn S. Giả rồi lắm rồi!

Nhưng nói chung, công dân hạng F là dân cư phổ thông, hạng D là có chút tiếng tăm, hạng C đã có thể gọi là đức cao trọng vọng. Cấp độ B tương đương với sắc phong quý tộc, ngoài ra còn bao gồm cả những đấu sĩ vô địch đấu trường hay đua ngựa và xin tự do. Những cư dân "đức cao trọng vọng ấy", có bao nhiêu cơ hội có thể xếp cùng một trại? Họ phải cùng xin đi nghĩa vụ vào một thời điểm, và cùng được xếp vào một trại lính trên tổng số hàng trăm trại lính thuộc phạm vi thể lực! Lần này có tới sáu người hạng C giống Johny đã có thể gọi là kỳ tích! Thường thì chỉ có một hai người thôi! Biết làm sao, ai bảo hắn gây thù chuốc oán với quý tộc nhà người ta?

Kat không vui. Rất không vui! Tự nhiên vì cái thằng ngốc này mà cô phải rời xa khỏi căn nhà ấm áp ấy! Chợt cô giật mình! Lúc trước cô chưa bao giờ quan tâm tới việc đi hay ở, ngủ ở đâu và thế nào. Có lẽ đúng như người ta nói, khi yêu, ai cũng trở nên nhạy cảm hơn?! Kat không biết, và cô càng không biết cái cảm giác tức tối nghẹn chặt trong lồng ngực này là gì!

- Này Katarina, lại đây dọn dẹp xem nào!

Kẻ trước mắt cô là một gã sở khanh đúng nghĩa! Thực sự thì ở thế giới của cô, việc đàn ông nắm thê bảy thiếp là điều bình thường, nhưng giờ cô yêu Isa, và hắn dám bắt cả hai tay? Hừ hừ! Làm sao, tiêu chuẩn kép đấy, cãi nhau với chị à?

Lâu lâu một vài tiếng, Kat cuối cùng cũng tiến tới giúp hắn quét dọn căn phòng. Căn buồng này không áp dụng hệ thống không gian của khu Ouro, vậy nên không gian bên trong rất là hẹp, chỉ đủ cho hai người đi lại chạm vai nhau mà thôi. Để bù lại, nhờ cấu trúc con nhộng này nên căn phòng rất dài, có thể chia làm nhiều không gian riêng nếu muốn. Một đầu là để nhà tắm và nhà vệ sinh, chúa ơi, chúng bản như thế nhiều năm chưa cọ rửa vậy. Kat suýt nôn khi móc lên một đồng lông và tóc kẹt trong ống nước. Là lông ngựa! Nghe Johny kể thì ở thế giới này, các quân nhân sau nhiều năm chiến đấu thường bị điên, hoặc là họ sẽ im lặng rồi bộc phát thành kẻ giết người hàng loạt, hoặc là họ phát tiết chúng lên người khác. Với trường hợp thứ hai, không thiếu các ghi nhận quân nhân "nhặt xà phòng" lẫn nhau - không phải vì họ không thể tìm được gái! Gái rất nhiều, họ ra Xóm Liều chơi xong trả tiền với giá rẻ như bèo cũng được, hoặc bắt các cô gái khốn khổ lạc vào Sương mù về doanh trại hoan lạc cũng được, nhưng chỉ có quân nhân với nhau mới có thể tin tưởng tuyệt đối! Và thế là tình cảm vượt tình đồng chí ra đời!

Một vài kẻ khác thì yêu quý những sinh vật chiến đấu bên cạnh mình, như ngựa, chó v...v. Bên cạnh việc "giải sầu" với thú cưng, họ cũng giúp thú cưng "giải sầu", bằng cách thuê các gái điếm với giá cao một chút sẵn sàng ngủ với động vật. Johny miêu tả hơi hợt, nhưng Kat vẫn cảm thấy rợn cả người. Làm tình với ngựa? Đúng là sống lâu quá hóa bệnh hoạn! Ở Noxus, khi họ chiến thắng, các tướng lĩnh sẽ tự động kiểm hãm những người lính của mình, không cho họ đụng vào dân thường. Swain yêu cầu họ làm vậy! Và giờ hắn là vị thống lĩnh tối cao kính yêu của cả Noxus!

Phía giữa gian phòng là bếp và bồn rửa. Bếp thoải mái cho hai người đứng, nhưng muốn ăn thì chỉ có cách lấy bàn xếp mang ra ngoài ăn. Hoặc ăn trên

giường ngủ và để kiến bò đầy mặt?! Kat thử vịn vịn vòi nước. Không có vấn đề gì! Không biết từ bao giờ, tiểu thư cao quý của dòng họ Du Couteau, bóng hồng sát thủ của Noxus, chỉ cần nghe tên đã khiến người khác mất mặt, giờ lại có thể thành thạo nấu nướng và dọn dẹp như thế này. Tất cả là nhờ chị Isa! Kat hơi đỏ mặt, và ăn nguyên một cặp găng cao su!

- Này, cầm lấy! Mua tặng cô đấy! Đeo vào đỡ bị nước ăn tay!

Kat cố kiềm chế! Được rồi, dù sao hán cũng có ý tốt! Và nếu tranh chấp thì cô cũng không thắng nổi! Cãi nhau chỉ tổ thiệt thân! Hít sâu, thở dài! Mày làm được mà Kat!

- Mèo ăn mất lưỡi rồi à?

- Anh bảo ai là mèo?

Và thế là họ lại đánh nhau!

- Cô sẽ ngủ dưới sàn, còn ta nằm giường!

Johny nhanh chóng nằm phịch lên giường, nhún nhún đầy thoải mái.

- Hừ, anh nỡ để một người phụ nữ yếu đuối nằm trên đất sao? Nhất là khi chị Isa đã dặn dò anh như thế!

- Đầu tiên, cô đánh tôi rụng răng còn được! Thứ hai, nếu như cảm thấy khó khăn, thế cô lên đây ngủ với tôi! Đảm bảo thuần khiết! A ha ha ha!

Ngủ cùng tên đàn ông cô ghét nhất? Đùng bao giờ! Kat tức giận đá cửa đi ra ngoài. Đằng sau cô vọng lại tiếng Johny.

- Này, đừng đi xa quá nhé!

Kat không nói, tiếp tục đi. Bất chợt cô thấy một vật xé gió lao tới, và nện bộp lên đầu cô.

- Anh...

Kat dừng lại. Dưới mặt đất là một chiếc huy hiệu.

- Cầm lấy phòng thân! Nhỡ đâu gặp mấy thằng có mắt không trông thì giờ ra, như vậy nếu cô gây chuyện thì ít nhất họ sẽ thông báo với tôi trước khi đập chết cô!

- Ai cần!

Nói vậy nhưng cô vẫn đút chiếc huy hiệu vào túi sau. Thằng này thực ra cũng không tệ như mình tưởng!

Phía sau cô, Johny đứng tựa ở cửa, nghĩ ngợi gì đó.

Kat không phải là kẻ ngu. Sở dĩ cô dám tự tin đi dạo trong trại lính, là bởi vì cô rất mạnh! Nếu như dùng hệ thống của Johny để quan sát thì khi mặc đầy đủ vũ khí, Kat có thể đạt tới hạng A-. Nói như vậy Johny không dùng vũ khí có phải là ngu không? Có!

Theo như Johny giải thích thì đại khái trình độ của Kat thuộc vào nhóm đỉnh của trại lính rồi, nên nếu như không phải cô mất trí đi khiêu khích lũ lính, thì khó có ai có thể tổn thương Kat.

Kat thấy những gã lính chính quy đang chạy rầm rập quanh doanh trại, đi cùng họ là giáo quan, miệng quát tháo liên tục. Việc này làm cô nhớ lại những kỷ ức lúc quan sát quân đội Noxus luyện tập. Ha ha, đúng là ở đâu cũng vậy, cho dù người có khác nhau, nhưng phương pháp thì vẫn chỉ có một vài cái là hiệu quả nhất!

Trại lính tương đối đều hui vào thời điểm này, vì đây là lúc quân đội đi tuần. Từ ngày mai, cô và Johny cũng sẽ phải tham gia đội tuần tra. Bọn họ sẽ được phân vào các tổ nhỏ, sau đó tản ra ngoài kia kiểm tra một khu vực chỉ định. Chiến lợi phẩm tìm được sẽ thuộc về cả đội, sau đó tự ăn chia, cho nên dù nguy hiểm, nhưng có rất nhiều lính gác xin làm tuần tra. Đứng trên chòi canh cả ngày, mắt chỉ nhìn thấy Sương mù xám xịt sẽ làm tổn thương nghiêm trọng tâm lý của các binh sĩ, cho nên đối với lính chính quy, các tướng giữ trại thường cắt lượt luân phiên tuần tra. Còn lính nghĩa vụ, xì, có một tháng bọ, làm gì đã đến mức đấy!

- Chỉ hi vọng lần này qua nhanh!

Kat trầm nghĩ trước khi quay về lều. Cô cần phải nhanh chân, nếu không thì Johny sẽ cảm râm cô suốt cả bữa, và rất có thể "ban tặng" cô một ít Khoái cảm!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Nàng mèο cái bưσng bình (1)

Kat mơ. Giấc mơ về lần đầu cô tự tay kết liễu một sinh mạng.

Hôm đó tướng quân Du Couteau gọi cô xuống hầm ngục, trước mặt ngài là một người đàn ông đầu tóc rũ rượi, trần truồng bị xích vào ghế. Trên người ông ta có rất nhiều vết thương. Du Couteau ấn con dao vào tay Kat và nói.

- Giết hắn đi, Kata!

Cô run rẩy cầm con dao, đến gần người đàn ông. Trong mắt ông ta không còn sự sống, chỉ có nỗi tuyệt vọng bao trùm.

- Đưa lưỡi dao xuống cổ hắn, dùng sức cắt một cái! Đừng bao giờ dậm, trừ phi con biết chính xác vị trí giữa hai chiếc xương sườn! Bịt miệng và cắt cổ là kĩ năng quan trọng nhất của một sát thủ! Làm đi!

Kat đánh rơi con dao xuống đất. Cô không thể làm được. Cô muốn chạy trốn khỏi cái hầm ngục u tối hôi hám này, muốn quay lại những lớp học ca nhạc khiêu vũ mà cô vẫn ghét oi là ghét.

Nhưng tướng quân đã nhanh chóng tóm lấy cánh tay cô. Bằng giọng nói lạnh lẽo và quyền uy, ông đầu độc tâm hồn non nớt của cô.

- Nếu như con không làm vậy, Kata, hôm nay con sẽ không được ăn tối. Và chuyện này không chỉ liên lụy đến mình con. Tên gián điệp này sẽ bị ném vào nhà lao dưới nước, lũ vi khuẩn và dòi bọ sẽ từ từ gặm từng tấc từng tấc thịt của hắn. Con muốn hắn phải chết đau đớn, hay con sẽ giải thoát hắn ngay tại đây?

Ông nắm lấy hai cánh tay cô, ép cô nhìn thẳng vào mắt mình. Trong cặp mắt đen lạnh lẽo đó không có bất kì sự thương cảm nào, cho dù con gái ông đang khóc lóc van xin.

- Hãy nhớ, Kata, chúng ta là sát thủ! Không được để cảm tình làm cho yếu đuối! Vứt bỏ hết những cảm xúc dư thừa, và triệt hạ mục tiêu! Ta muốn con nhặt con dao lên, đưa vào cổ hắn và lia mạnh một nhát! Chỉ vậy thôi, rất đơn giản! Nếu con còn muốn ta yêu thương, thì hãy làm một bé ngoan, và giết hắn đi! Nhanh!

Cô khẽ cắn môi, những giọt nước mắt chực trào ra khỏi mi mắt. Cô nhặt lưỡi dao lên, chậm rãi bước tới gần gã gián điệp, giống như cô chuẩn bị đi lên đài hành hình vậy.

Kat nâng lưỡi dao lên như thể nó là một thứ gì đó nặng ngàn cân vậy, đặt con dao vào sát cổ người tù. Ông ta nhìn cô, trong mắt ánh lên sự giải thoát và cảm ơn.

- Thật xin lỗi!

Cô vung mạnh tay. Máu nóng bắn lên gương mặt non nớt ấy, ô nhiễm tâm linh thuần khiết của đứa trẻ. Cô chưa từng giết bất cứ một sinh vật nào, cho dù là côn trùng, và hôm nay, cô tự tay cắt cô một người sống sờ sờ. Kat quý xuống, ối hết những gì có trong dạ dày. Còn tướng quân chỉ đứng từ xa, lạnh nhạt nhìn cô khóc lóc nôn thốc nôn tháo. Ông ném một chiếc khăn lên đầu cô, rồi bỏ đi.

Năm ấy, Kat mới sáu tuổi.

- Dậy mau mẹ trẻ! Trời sáng rồi!

Có ai đó đập cô! Ai dám đánh thức cô giờ này? Kat mê mang mắt một vài tích tắc, hiện thực và quá khứ đan xen lẫn lộn. Nhưng nhiều năm làm sát thủ khiến cô lập tức lấy lại tỉnh táo. Là thằng ngố Johnny!

- Mau mau đánh răng rửa mặt đi! Hôm nay chúng ta sẽ phải tham dự khóa huấn luyện quân nhân cấp tốc, sau đó chia tổ! Nhanh nhanh nhanh!

Cô ngồi dậy, người đau ê ẩm! Lâu rồi cô không nằm sàn nhà cứng, kể từ khi Johnny mua cho Isa đệm để nằm ngoài phòng khách với cô. Đúng là sướng quá đằm quen mà Kat! Lâu rồi không luyện tập, mảy han gì lắm rồi đây! Cô tự nhủ. Nhưng phải chờ cho máu chảy đến những chỗ bị tê cứng cái đã!

Bất chợt cô cảm thấy có hai bàn tay rắn chắc đặt lên trên vai xoa bóp. Nhẹ nhàng còn đỡ, đằng này Johnny xoa bóp cực kì thô bạo và vội vàng.

- Này này anh làm gì đấy?

- Tắm quát tàu nhanh cho máu lưu thông! Đã bảo chúng ta bị muộn rồi còn gì!

Kat không biết nên nói gì, cảm ơn? Hắn vậy vò cô như con búp bê vải vậy! Chửi bới? Nhưng mà rõ ràng là nó rất hiệu quả! Cô đành im lặng đứng dậy, lắc lắc một chút tay chân, sau đó đi vào nhà tắm. Nước mát dần dần đánh lui cảm giác trì độn khi mới tỉnh dậy.

Khi Kat đi ra khỏi nhà tắm, trên bếp có đặt sẵn hai lát bánh mì nướng kẹp mứt táo. Johnny thì tranh thủ mặc bộ đồ cổ quái của hắn - áo phong trắng cùng quần rộng rần rĩ? Đó là quân phục? Nhưng hôm qua cô nhớ quân đội ở đây mặc trang phục khác hẳn mà?

- Bánh mì đấy, ăn tạm đi! Xong thì mau mau thay đồ! Đồ ta để sẵn trên giường rồi! Ta chờ cô ngoài kia, nhanh lên nhé!

Nói xong Johnny cầm lấy một miếng bánh mì đi ra ngoài. Kat nhìn theo, vẫn còn có chút hỗn loạn. Thằng này thật sự không tệ như mình tưởng!

- Là một công dân của Tòa Thành Trắng... các vị ở đây... phải hết lòng phụng sự...

Lại một bài phát biểu dài và chán ngán! Kat ngáp khẽ một tiếng. Tên tướng quân này đã trình bày gần nửa tiếng đồng hồ diễn văn rồi, hắn không thấy khát sao? Bài nói thì dài, nhưng trọng điểm chỉ có quân nghĩa vụ không phải là quân chính quy, không cần chấp hành theo toàn bộ điều lệ của quân đội, nhưng vẫn phải tuân thủ mệnh lệnh của cấp trên, phải tham gia huấn luyện, và hỗ trợ tuần tra. Tướng quân có quyền trừng phạt những kẻ bất tuân lệnh. Về cơ bản là kỷ luật, kỷ luật và kỷ luật.

- Giờ thì chúng ta khởi động một chút! Chạy mười vòng quanh trại lính, sau đó quay lại đây xếp thành hàng ngũ! Mười người về muộn nhất sẽ bị cắt cơm trưa! Bắt đầu!

Mặc dù sát thủ không phù hợp với các cuộc chiến lâu dài, nhưng nếu bảo vệ thể sát thủ không cần luyện tập thể lực, thì Kat sẽ cười nhạo kẻ đó ngu xuẩn! Đúng, sát thủ thường đánh nhanh rút gọn, nhưng trong quá trình đó, nằm gai nếm mật theo dõi mục tiêu không dùng thể lực à? Bỏ chạy không dùng thể lực à? Chính vì vậy, bài học cần thiết của mọi sát thủ chính là "chạy"! Thua keo này ta bày keo khác! Không có chuyện cần đến chết không tha, đấy là chó dại!

Mười vòng nói bảo xa thì cũng không xa, nhưng gần thì chắc chắn không gần! Cho dù Kat có thói quen rèn luyện tốt, nhưng cũng toát kha khá mồ hôi, và hơi thở có chút rối loạn. Có điều so với phần đông các công dân khác đang nằm thở như chó chết kia thì Kat đủ xếp vào nhóm năm người có thể lực xuất sắc nhất rồi. Nhưng điều làm cô không phục nhất là Johnny, thằng này thậm chí còn không ra giọt mồ hôi nào. Hắn chạy hàng đầu tiên, và cứ nhẹ nhàng như đi dạo hoàn thành mười vòng. Hừ hừ! Thể lực quan trọng gì, ta là sát thủ, không cần so đo với mấy con trâu cày!

... Ai cãi nhau với phụ nữ không?

Sau khi tất cả về đông đủ, lúc này tướng giữ trại xuất hiện.

- Kế tiếp chúng ta sẽ kiểm tra trình độ võ thuật!

- Cái gì?

- Khoan đã, chúng tôi vừa mới chạy xong..

Tiếng xì xào nổi lên từ đám quân nghĩa vụ. Viên tướng quân đột nhiên trừng mắt, tỏa ra khí thế mãnh liệt!

- Câm mồm, lũ rác rưởi!

- Trên chiến trường, kẻ địch sẽ không quan tâm các ngươi đang khỏe hay đang mệt! Chúng sẽ tấn công bất cứ lúc nào! Vậy nên ở trạng thái tệ nhất mà các ngươi có thể vượt qua kiểm tra thì các ngươi có đủ cách tư cách sinh tồn ngoài kia! Những kẻ còn lại, gia tăng gấp đôi huấn luyện!

- Các ngươi có mười giây chuẩn bị, sau đó lính chính quy sẽ tấn công! Yên tâm, chúng ta chỉ dùng gậy gỗ thôi, chết thì không chết, nhưng đau thì khắc khắc! Những ai có thể trụ được năm phút sẽ tính là vượt qua kiểm tra. Những ai có thể đột phá vòng vây, chạy tới trước mặt ta, sẽ được miễn toàn bộ các bài huấn luyện từ nay về sau. Mười!

Johnny lao tới chỗ cô, ghé tai thì thầm.

- Lát nữa theo sát tôi!

- Đừng có thổi thối vào tai người khác được không, ghé lăm!

- Vãi xoài mẹ trẻ, đang khẩn cấp mà còn rảnh rỗi lăm nhảm được hả?!

Kat rùng hết cả mình, cố gắng rút cổ tránh xa khỏi người hắn.

- Anh khác quái gì? Mà khoan, võ công của anh còn kém cả tôi thì theo sát cái gì, là anh theo sát tôi mới đúng chứ?

- Không có thời gian giải thích, đừng có nín chân!

- Hừ!

- Một! Tấn công!

Các công dân nghĩa vụ đã tụ tập thành nhiều nhóm nhỏ, quây lưng vào nhau, chờ đợi cuộc tập kích. Phần lớn đều chỉ ôm tâm trạng thủ vững qua năm phút, chứ không ai dám vọng tưởng có thể thoát vòng vây. Còn tại sao lại là năm phút? Đó là thời gian tối đa để quân cứu viện đến kể từ khi đội tuần tra phát tín hiệu.

Bài kiểm tra này khó ở chỗ, nó bất ngờ, người dự thi thì mệt mỏi và không có vũ khí, cho nên rất nhanh, từng nhóm quân nghĩa vụ bị đánh cho kêu cha gọi mẹ. Tiếng cười khà ồ của các binh sĩ chính quy vang lên khắp nơi, tiếng người kêu khóc, tiếng gậy đập vào thịt, và...

Một gã binh sĩ chính quy bay vút ra khỏi đội hình, giống như có ai đeo tên lửa vào thắt lưng hắn sau đó châm ngòi nổ vậy. Sau đó là tên thứ hai, thứ ba.

- Anh có còn là người không vậy?

- A ha ha ha! Giờ mới biết hả!

Trong lúc Kat đang vung vẩy hai cây gậy gỗ vừa nhặt được dưới đất, chống đỡ những đòn tấn công như vũ bão từ các binh sĩ, thì Johnny chơi đá bóng. Phải, mỗi một lần hắn vung chân sút, cho dù người lính đó có đỡ hay không, thì cả người cả vật đều bay véo ra đằng xa. Lực của cú đá khủng khiếp đến mức lõm cả bộ giáp làm từ hợp kim siêu bền.

Để dễ hình dung, thì mỗi một lần Kat đỡ một cú đánh từ binh lính chính quy, cả người cô đều bị lực phản chấn làm rung động. Tổ chất thân thể của binh sĩ ở đây không thua gì các đại tướng ở thế giới của cô. Nếu như xét tới khả năng giết người thì Kat tự tin có thể dễ dàng giết họ, nhưng so về lực lượng thuần túy thì cô còn kém nhiều. Và thằng ngốc kia đá người như đá bóng! Đúng là thú đội lốt người! Mà từ từ, thằng ngu này!

Johnny dắt cô thoát khỏi vòng vây, chạy đến trước mặt tướng quân giữ trại. Ông ta cau mày nhìn cả hai.

- Nói cho ta biết tên của cậu, chàng trai!

- Johnny Ouro!

- Johnny Ouro, ta sẽ nhớ cái tên này! Cậu sẽ được miễn hết các bài tập huấn luyện như đã hứa! Giờ cậu có thể về nghỉ!

- Anh gây họa lớn rồi có biết không?

Kat tức giận đi lòng vòng trong phòng. Còn Johnny ngồi trên giường nhìn cô khó hiểu.

- Hà, ta đã làm gì sai sao?

- Anh, anh... anh nghĩ gì mà lại làm như vậy hả?

- Chuyện bộc lộ sức mạnh ấy hả? Ha ha, đương nhiên là ta có lí do rồi?

- Nó thì xin rửa tai lắng nghe!

Johnny bỏ qua lời trào phúng rõ ràng rành rành của cô, từ tốn giải thích.

- Đầu tiên, ta bộc lộ ra sức phi thường, điều này sẽ làm chùn bước những kẻ nhận lời ám sát ta! Chúng sẽ phải cân nhắc lại cần bỏ ra bao nhiêu để tiêu diệt ta, có đáng không!

- Thứ hai, ta biểu lộ ra sức mạnh là để lấy được sự coi trọng của tướng quân, được đưa vào diện trọng điểm bồi dưỡng. Cô cũng biết, quân đội là ngành đặc thù, không chịu quản lý của các quý tộc, cho nên có một vị tướng quân bảo vệ sẽ an toàn hơn trước rất nhiều.

- Thứ ba, với việc thể hiện ra nắm đấm cứng rắn, các binh sĩ chính quy cùng tổ với ta sẽ phải coi trọng chúng ta hơn, không dám bắt nạt, bóc lột như những người khác!

Kat rất muốn véo cái gương mặt cười nhăn nhó đó một cái, nhưng rồi thở dài. Hắn vẫn còn quá ngây thơ rồi.

- Phải, những gì anh vừa suy xét rất đúng. Nhưng tiếc là chưa đủ!

- Đầu tiên, anh nghĩ ám sát là kẻ địch chỉ có nấp xong phục kích à? Trê trâu vô tri! Nếu như anh không bộc lộ sức mạnh, thì chúng sẽ hiểu nhầm làm như vậy thật, và lúc đó anh có thể đánh cho chúng đập đầu, khiến chúng đau đớn không dám quay lại! Nhưng anh đã để lộ sức mạnh phi nhân loại rồi, giờ thì chúng sẽ cẩn trọng hơn! Chúng sẽ không đối đầu trực diện, mà sẽ hạ độc, ném ám khí, đặt bẫy đào hầm, để cho anh phải luôn luôn cảnh giác, từng chút từng chút mài mòn tinh thần của anh. Làm gì có ai có thể phòng trộm nghìn ngày? Địch tối ta sáng, lấy gì mà chống?

- Kế tiếp, nếu như đây là học viện, anh chắc chắn sẽ được coi trọng. Nhưng đây là doanh trại! Là kỷ luật! Nếu như anh trụ vững năm phút thì anh là

mầm tốt, nhưng anh quá xuất sắc, thì đó là kẻ nổi loạn! Quân đội không cần xuất sắc, quân đội chỉ cần kỷ luật! Anh có tài, vậy thì hãy đi làm lính đánh thuê! Ở đây quân đội chỉ cần những kẻ nghe lời! Ôi cái đầu của tôi! Thôi được rồi dù sao anh cũng chỉ là một chủ nô, tầm nhìn chỉ ngắn như vậy cũng là bình thường.

- Và cuối cùng, anh biểu hiện ra sức mạnh kinh khủng của mình sẽ chỉ khiến lũ lính chính quy bài xích anh hơn mà thôi! Đương nhiên chúng không dám trắng trợn cách ly anh, nhưng chúng sẽ lấy lý do là anh quá mạnh, nên tách ra để tăng hiệu suất tuần tra, nếu có vấn đề cứ phóng tín hiệu - quá hợp lý! Các công dân yếu kém, một phần sẽ dựa dẫm vào anh để đạt được an toàn, một phần không dám đắc tội bọn lính sẽ hùa theo chúng cách ly anh. Anh không biết thành ngữ cây to thì đón gió à!

Nụ cười của Johnny héo dần sau mỗi câu nói của cô. Đến cuối cùng nó trở nên khó coi hơn cả khóc! Hắn cúi xuống, cau mày nhìn vào hai bàn tay.

- Cô nói đúng! Ta bị sao thế nhỉ? Những chuyện đơn giản thế này vốn dĩ ta phải nghĩ ra chứ!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Nàng mèo cái bú đờng bình (2)

Đúng như dự đoán của Kat, buổi chiều khi họ đến gặp tướng quân để phân chia tổ, tướng quân đã dùng lời lẽ nhã nhặn để tách họ thành một đội đặc biệt. Dùng tên hoa mỹ thì gọi là đội cứu hộ linh hoạt, tức là họ sẽ lang thang không cố định ngoài vùng trống, khi thấy pháo hiệu thì lập tức tới cứu viện.

- Các bạn là những cá nhân xuất sắc nhất mà ta từng gặp, đặc biệt là ngài Johnny đây! Còn trẻ như vậy mà ngài đã có sức chiến đấu ghê gớm như vậy, thật sự là vô tiền khoáng hậu! Ghép hai vị vào một đội tuần tra thì quả thật là lãng phí, cho nên ta quyết định phá lệ thành lập một tổ tuần tra cơ động, và Johnny sẽ là đội trưởng đội đó. Từ nay về sau, chỉ những cá nhân xuất sắc nhất mới có quyền hưởng quyền lợi vinh quang là được gia nhập đội ngũ này. Mọi người cho một tràng pháo tay nào!

Phiên dịch theo tiếng người thì đó là "cút đi hai đứa bây phá rối! Tao cho chúng mày một cái tên, không có quyền lợi gì, tháng sau cút khẩn cấp!".

Được tự do phát huy sức mạnh, cái này là chuẩn đặc quyền của mấy anh nhân vật chính trong tiểu thuyết tự sướng còn gì? Vừa không bị đồng đội tranh ăn, vừa thoải mái triển lộ thân thủ? A ha ha ha! Nếu như có người nào nghĩ như vậy, thì sẽ chết rất thảm!

Đầu tiên là về thể lực. Cứ giả định Johnny có võ công cái thể như để mèn phiêu lưu ký, thì hắn đánh được bao nhiêu lâu? Nên nhớ một trận chiến không giống như bấm nút chơi điện tử, mà kẻ cả là chơi điện tử, nếu như vượt quá ba tiếng, mức độ tập trung sẽ giảm cực mạnh so với lúc ban đầu! Cho hắn cầm dao chém một trăm người đứng yên, chém đến người thứ ba mươi thôi là tay bắt đầu chuột rút, còn vũ khí của hắn không biết có trụ nổi tới lúc đó luôn không!

Kế tiếp là võ thuật. Phải, nếu chém một trăm người đứng yên đã là một vấn đề, vậy thì chém một trăm con quái vật khát máu chỉ nhắm nhắm chực chờ giết mình? Ha ha, nghĩ mình là Kiều Phong hả? Mà chính ra Kiều Phong cũng tí nữa thì quỳ nếu không có cha mình ra cứu.

Rồi tới tinh thần. Con người có giống dã thú, có thể chém giết tính mạng mà không chớp mắt? Không bao giờ! Tiếng xương gãy, tiếng la hét thảm thiết trước lúc lâm chung, máu nóng bay tứ tung sẽ là những cú nện trời giáng vào cái tâm hồn yếu ớt của chúng ta. Những kẻ còn sống sẽ học cách tự bảo vệ bằng cách đắp lên một bức tường tâm lý thật dày, thật vững, và đó là lý do họ trở nên vô cảm, máu lạnh, ít nói là vậy. Nếu như một kẻ vừa làm lì ít nói trên chiến trường, vừa hồ hởi vui tươi với người nhà, xin chúc mừng, hắn đã bị tâm thần phân liệt rồi, cần mau chóng đi điều trị đi!

Những kẻ không kịp xây nên bức tường, hoặc bức tường có những khe hở, sẽ dẫn tới tinh thần tan vỡ. Nên biết có khoảng một phần ba số lính Mỹ sau cuộc chiến Việt Nam bị khủng hoảng sau sang chấn! Con người không được sinh ra để giết lẫn nhau, và vì thể hình phạt cho hành động đó thường vô cùng tàn khốc!

Một mình ngoài cánh đồng hoang vu, không nhìn thấy bất cứ thứ gì trừ một màu xám xịt, và những con quái vật chăm chăm chực nhảy vào ăn thịt mình, sẽ khiến cho tâm lý lúc nào cũng phải ở trạng thái căng thẳng cực độ. Nếu như các đội tuần tra khác chỉ đi tuần theo lộ tuyến chỉ định, hết nhiệm vụ được về nghỉ, thì Johnny và Kat sẽ phải chạy long nhong ngoài này từ sáng cho tới ca tuần tra cuối cùng của buổi chiều. Quả là một "ưu đãi" tuyệt vời!

Nhìn lại những nhân vật chính vào rừng tu luyện một mình, ba bốn năm sau ra cân cả thế giới mà xem! Theo quy tắc tâm lý học, phần lớn các nhân vật chính này đều tiềm ẩn nguy cơ thần kinh... à mà khoan, bọn họ đều bị thần kinh mà! Dựa vào cái cách bọn họ hành xử thất thường, đối với gái thì giảm trí tuệ, kẻ thù nhìn thấy thì tự động lao lên hiến mạng là hiểu!

Nói tóm lại, nếu như một người giỏi hơn lớp một chút, người đó là thiên tài, thầy cô bè bạn đều quý mến. Nếu một người giỏi hơn lớp rất nhiều, thật đáng tiếc, các thầy cô không dám dạy vì sợ bị bề mặt, còn bạn bè sẽ cô lập kẻ này vì không thể theo kịp nổi! Người ta nói thiên tài thường cô độc chính là vậy! Và thằng ngu Johnny vừa tự tay cắt cổ mình! Tất nhiên Kat không quan tâm hắn, nhưng khổ cái cô đang cùng chung thuyền với thằng này, hắn tự đục thuyền thì cô cũng chết!

Kat tức giận đá hòn sỏi bay véo vào làn Sương mù, phía sau là Johnny, mặt tràn đầy nịnh hót cùng hồi lỗi, sau lưng xách theo thực phẩm. Bọn họ đang tạm cắm trại tại... ở ngoài này thì chẳng có cách nào phân biệt vị trí nếu như không có la bàn, vì phía bên ngoài ranh giới chỉ có mặt đất vàng bằng phẳng

và Surong mù xám xịt. Cắm trại đầu cũng thế! Đằng sau họ là hai chiếc xe bay, nằm chổng chơ trên mặt đất.

Như đã nói, bọn họ là tiểu đội đặc biệt, vừa có nghĩa vụ cứu viện các đội tuần tra khác, vừa có nghĩa vụ - dùng lời văn hoa mỹ của tướng quân là "giám sát mức độ trung thực của các tổ tuần tra", nói ngắn gọn chính là các đội khác tuần tra một khu vực, các người tuần tra toàn bộ! Tất nhiên bản tướng quân là người có đức độ, sẽ tặng cho mỗi người một chiếc xe bay, thật quá hào phóng phải không? Không cần cảm ơn, ta là người tốt, oa ha ha ha!

- Cô vẫn còn giận à?

Kat mím môi cau mày, lấy thanh kiếm ngăn chọc lia lịa xuống đất, như thể đó là cái bản mặt Johnny vậy.

- Thà anh đừng nói tôi còn đỡ bức mình!

Lược bỏ mười nghìn chữ chữ bói! Johnny toát mồ hôi, đúng là phụ nữ luôn luôn có sẵn thiên phú "giao tiếp" trời sinh, đàn ông không bao giờ có thể cãi lại được!

Chợt cả hai dừng lại. Kat nhú mày, rút nốt thanh kiếm còn lại ra, tiến vào tư thế phòng thủ. Johnny cũng cong người, hai tay đưa về phía trước. Họ nghe thấy tiếng dã thú gào rú, cùng tiếng phụ nữ rên khe khẽ!

Cả hai nín thở, nhón chân lại gần hướng âm thanh. Theo như Tòa Thành Trắng thí nghiệm, thì từ thế giới khác sang đây chỉ cần bị Surong mù bao phủ là xong, nhưng từ đây sang thế giới khác thì phải tiến vào Surong mù ít nhất hai mét, cho nên nếu như đi cẩn thận thì họ sẽ không dễ gì bị Surong mù cuốn đi. Không biết nguyên do tại sao nhưng Surong mù ở Tòa Thành Trắng vẫn cứ duy trì trong một phạm vi nhất định, thành ra không sợ trường hợp Surong mù đột ngột cuốn tới lôi đi tất cả.

Có một con chó - hoặc chính xác hơn là một sinh vật giống sói, rất to, gấp đôi người trưởng thành, đang vui vẻ gặm cánh tay phải của người phụ nữ nằm phía dưới nó, đồng thời không quên vận động kịch liệt nửa thân dưới của nó va chạm "tình cảm" với nửa dưới của cô nàng! Kat cau mày. Cô gái này người be bét hết cả, mặc dù miệng phun máu chứng tỏ vẫn còn sống, nhưng cũng không sống lâu được nữa! Cô phân vân không biết có nên liều lĩnh tấn công sinh vật này, hay lặng lẽ rút lui. Suy cho cùng tấn công nó lúc này cũng không có giá trị nhiều lắm!

- Khốn kiếp, cú mau đồ quái thú!

Tâm Kat chìm xuống. Không cần quay lại cô cũng biết thằng ngốc này đang lao tới! Chẳng lẽ hẳn không bao giờ cân nhắc lợi hại sao? Kat thờ dãi khi nhìn thấy Johnny dùng song phi cước đá vào lưng con sói. Nó rú lên đau đớn, nhả con mồi của mình ra, quay lại gườm gườm cả hai.

Con sói nhào tới, há miệng tanh ngòm hướng về phía Johnny. Trong tiềm thức nó, sinh vật hai chân này vừa đánh nó rất đau, cần diệt trừ gấp. Johnny cười khẩy, tay phải co vào sát hông, sau đó vận người đâm thẳng, chuẩn tư thế quyền anh!

Con sói hơi nghiêng đầu né cú đâm, ngoác miệng cắn vào cổ hắn. Nhưng một lưỡi kiếm sắc đã chặn cú đớp đó lại! Kat kịp thời xuất hiện giải vây! Johnny biết điều đó nên hẳn không cần né tránh, vì thế khi hàm răng con sói bị lưỡi kiếm chặn lại, hắn nghiêng người sút một cú thật lực vào sườn trái của con sói. Crắc, xương nứt!

Hiệp giao phong đầu tiên, phe người thắng!

- Không sao chứ?

- Ha ha không sao... mẹ nó, chân trái tôi giờ mồi như rồi!

Kat nhìn lưỡi kiếm có chút cong vẹo của mình, mày ngài khẽ nhú. Nhưng con sói không cho họ thời gian thờ dốc. Nó chạy hùng hục bằng bốn chi, sau đó nhay chồm lên.

Chân Johnny còn hơi tê tê một tí, nhưng không ảnh hưởng quá nhiều. Hắn nghiêng người, định dùng một cú đá xoay chân để đánh bay con sói từ trên không. Kat cũng móc ra hai chiếc dao ám khí, ném vào đùi sau và mắt của con sói. Một khi đang ở trên không trung, trừ phi đã có chuẩn bị trước, ví dụ như lấy đà xoay xoay v...v, bằng không bạn sẽ trở thành bia thịt di động cho người ta bắn. Đây là lý do tại sao võ thuật đương đại rất hạn chế các chiêu thức "bay bay" là vậy.

Con sói liếc mũi dao, sau đó há miệng ngoạm lấy con dao nhắm vào mắt. Con dao còn lại cắm vào bắp đùi sau của nó, nhưng không đâm quá sâu. Bắp thịt rắn chắc của nó đã chặn lưỡi dao tiến thêm một bước.

Đồng thời nó dùng chi trước cào một cái. Kat và Johnny có thể nhìn thấy có thứ gì đó trong suốt lướt đi trong không trung, ánh sáng xuyên qua nó bị bẻ cong, gây ra tình trạng giống như thể có một khối chất lỏng kì dị đang đập về phía Johnny vậy. Nhưng hẳn đang lơ lửng giữa không trung! Thắng này rốt cuộc bị ai dạy kỹ thuật chiến đấu vậy? Nghĩ đây là truyện thiếu niên tràn ngập nhiệt huyết à?

Kat không kịp nghĩ ngợi nhiều, vung chân đá nghiêng vào sườn Johnny. Cú đá vừa đủ để Johnny bay khỏi phạm vi công kích. Một tiếng kết rồ to vang lên. Giống như tiếng móng vuốt cào vào sắt vậy.

Miếng bọc ống đồng bằng thép của Kat đã bị vạch ra ba vết cắt sâu hoắm, máu chảy ròng ròng, ần ần lộ ra màu trắng. Chân trái của cô coi như phế! Con đau nhức nhối xộc lên não Kat, nhưng bị cô dùng ý chí sắt đá chèn xuống. Nhờ người cha khắc nghiệt "bồi dưỡng", nên khi tiến vào trạng thái chiến đấu, Kat có thể dùng gấp đôi khả năng tập trung so với người thường. Toàn bộ các giác quan được phát huy hết công suất, nhưng riêng cảm giác đau lại bị chèn ép. Ở trạng thái này Kat có thể dễ dàng nghiền nát một trung đoàn chính quy chỉ với một con dao! Nhưng cái giá phải trả của việc ép xung não

bộ và cơ bắp là cô sẽ tàn phế trong vài giờ kế tiếp, đồng thời do cảm giác đau bị áp chế, nên rất có thể cô sẽ vô tình gây ra những vết thương cho bản thân.

Có điều trong năm phút này, Kat hoàn toàn nở rộ, như một bông sen rực rỡ, nhưng là một bông sen từ thần!

"Chân trái bị tổn thương nghiêm trọng, không nên dùng nó làm chân trụ. Đề nghị áp sát chiến đấu!"

Một thuật ngữ phổ biến trong giới võ học là "phá chiêu". Nó không phải là đối phương ra đòn, bản thân đỡ xong phản đòn. Phá chiêu là đoán trước đối thủ định làm gì, sau đó áp chế không cho hành động đấy tiến hành thuận lợi. Lấy ví dụ như đối thủ định rút kiếm khỏi vỏ? Nếu như bị đánh trúng vào cán kiếm, liệu kiếm có thể rút ra? Tất nhiên để làm được điều đó, cần có khả năng dự đoán kinh người, cùng với tốc độ ít nhất tương đương với đối thủ. Chứ nào phản xạ như thần mà cơ thể không theo kịp thì cũng vút!

Ở trạng thái nở rộ, có thể hình dung cuộc chiến giữa Kat với con sói như sau. Bất cứ khi nào con thú định vung chân lên cào, Kat đâm vào mu bàn chân nó trước, bị đau sẽ khiến nó hủy bỏ suy nghĩ đó. Mỗi khi nó định há miệng cắn, miệng còn chưa kịp mở đã bị đầu gối nện vào cằm. Nếu nó muốn lui lại, Kat tiến theo như hình với bóng, tiếp tục áp chế không cho nó thoát.

Nhưng Johnny đứng ngoài quan sát cũng nhận ra một chuyện! Đó là Kat thiếu khả năng kết thúc trận chiến này. Đối thủ quá mạnh, khiến cho cô phải sử dụng các biện pháp phá chiêu, chứ không phải kết liễu, vì kết liễu không nổi! Nếu như cô có thể nở rộ lâu, thì con sói sẽ bị Kat mài đến chết, nhưng trong năm phút mà cô có thể giết một cỗ xe tăng có khả năng chém rách cả không khí gây ra sát thương? Hoang tưởng! Kat thua là điều chắc chắn. Ấy là nếu cô chỉ có một mình...

Johnny sau vài giây sững sờ, thần phục trước kiểu chiến đấu đầy "nghệ thuật", chợt tỉnh ngộ, lập tức gia nhập cuộc chiến. Hắn chạy sườn trái, chỗ xương của con thú dữ ban này, hơi hạ thấp trọng tâm, tay trái từ trạng thái co cứng đột ngột phóng ra như một quả tên lửa.

Trong quyền anh, có một kỹ thuật đâm nhanh biến thể, gọi là đâm nhanh siêu nặng. Về cơ bản, những cú đâm trong quyền anh thường "hụt trớn", tức là đâm xong còn đẩy đi một đoạn. Theo nghiên cứu, những cú đâm đó sẽ mất một phần lực do bị biến thành trạng thái "đẩy". Nhưng nếu như cú đâm đó, ngay khi chạm mặt mục tiêu, lập tức dừng lại, hoặc thu tay về? Trong một vài tích tắc ngắn ngủi, toàn bộ lực từ cú đâm sẽ truyền toàn bộ vào thân thể kẻ địch, không lãng phí bất cứ một điểm sức mạnh nào. "Đấm đau như ong chích", đó là cách người ta mô tả cú đánh nhanh của Ali, vua quyền anh thời bấy giờ. Sau này các võ sĩ phát triển thêm cú đâm này bằng cách hạ thấp trọng tâm khi cú đâm đang bay ra, và lập tức nâng trọng tâm lên khi cú đâm "dừng lại". Lúc này lực thậm chí còn kinh khủng hơn cả kỹ thuật ban đầu!

Tại sao lại như vậy? Điều này là do năng lượng bị chuyển hóa liên tục. Từ trạng thái nghỉ, cánh tay đạt tới vận tốc cực đại trong thời gian siêu ngắn, rồi trong một khoảnh khắc siêu ngắn không kém, nó bị "hãm phanh"! Kết quả là năng lượng theo quán tính sẽ "bùng nổ", và bùng nổ bên trong kẻ địch, gây ra hiện tượng "ong chích". Với tố chất của Ali có thể "ong chích", vậy thì tố chất phi nhân loại của Johnny sẽ xảy ra tình huống gì?

Toạc!

Toàn bộ khung sườn trái con sói nổ tan tành. Nội tạng, xương vụn, máu cùng thịt nát bay tung tóe khắp không khí. Con sói trợn trừng mắt. Trong cặp mắt vàng nâu vô hồn đó tràn ngập không cam lòng cùng khó hiểu. Tại sao kẻ đứng hai chân kia có thể thổi bay toàn bộ sườn trái của nó chỉ trong một nốt nhạc?

Đây là một trong những con át chủ bài của Johnny sau nhiều tháng luyện tập ở đấu trường. Sở dĩ nó gọi là át chủ bài, không phải bởi vì nó rất mạnh, mà bởi dùng xong thì sẽ tiến vào cục diện người sống ta chết! Hãy nhìn cánh tay trái của Johnny, lúc này rách nát te tua, máu phun ròng ròng, xương lộ ra trắng ớn.

- Còn bao nhiêu phút?

- Bốn phút! Vừa kịp!

- Tốt! Mang theo con sói, nó sẽ là bằng chứng hữu hiệu!

Cả hai hi hục đem xác con sói buộc vào hai sợi dây thừng nối tới hai chiếc xe bay, sau đó lên xe phóng hết tốc lực về trại lính.

Để hiểu rõ hai đứa này đang âm mưu cái gì, thời gian cần tua ngược lại ngày hôm trước!

- À thực ra còn một cách!

- Mong nữ hiệp chỉ dạy!

- Chỉ dạy cũng không có gì, nhưng phải có điều kiện!

Và thế là vì mạng sống, Johnny đành kí một hợp đồng tràn đầy những điều khoản bất công - mà hắn tự cho là.

- Chúng ta cần bị thương. Thương nặng! Không đến mức cứu tử nhất sinh phải đưa ngay về Ouro chữa trị, như thế thì thật vô nghĩa! Nhưng phải là vết thương đủ nặng để khiến chúng ta có cơ xin nghỉ!

Nói đến đây lại phải giải thích. Công nghệ chữa trị thần thánh của Ouro chỉ có duy nhất trong con tàu vũ trụ đó mà thôi. Nó đến từ một thế giới có nền văn minh siêu phát đạt, và phi công của nó, sau khi đã bị moi hết giá trị, đã trút hơi thở cuối cùng. Tòa Thành Trắng rất cố gắng phục chế công nghệ này,

nhưng mà vẫn không có tiến triển gì. Khoảng cách giữa hai nền văn minh còn lớn hơn cả bảo con kiến hiểu được con mèo của Schrodinger vậy!

Đối với các trại lính ở ngoài, Tòa Thành Trắng cung cấp thuốc men được phẩm, nhưng cũng chỉ là hàng tương đối tốt, ví dụ như tăng tốc độ phục hồi vết thương, liền xương vân vân. Chứ những thứ hư cấu như Thánh dược? Ha ha nguoi là ai?! Lên phó tướng đi rồi chúng ta nói chuyện tiếp!

Vậy nên kế hoạch của Kat là tìm một đối thủ tương đối mạnh mẽ, đánh chết, trong lúc chiến đấu không cần thận bị thương - đừng đùa, trại lính có máy ghi chép các hành động của đội tuần tra ở ngoài này đây, cố tình chịu đòn sẽ chỉ đòi được cộc thiêu sống mà thôi. Mà nhắc mới nhớ, có máy quay, liệu có đội tuần tra nào dám không trung thực không mà cần đội cơ động "kiểm tra"? Thế mới nói, nhiệt tình cộng ngu dốt bằng phá hoại, cảm có sai!

Quả nhiên, khi viên tướng quân nhìn thấy cảnh tay tàn tạ của Johny, cùng với ông chân te tua của Kat, đành tím mặt cho phép họ nghỉ phép mười hôm!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Nàng mèo cái bướng bỉnh (3)

Sau khi kiểm tra và băng bó xong xuôi ở trạm cứu thương, Kat và Johny đi nhau về nhà. Một đứa cụt một đứa què, âu cũng là tuyệt phối! À, vết thương của Johny cần đúng mười ngày để hồi phục hoàn toàn, không hổ là tướng quân, mất sắc như điều hâu!

Kat cảm thấy đầu óc có chút mơ hồ, đây là di chứng của việc ép xung. Lần này cô chỉ bung lụa chưa tới một phút, cho nên di chứng sẽ không quá nặng, chỉ cần nằm nghỉ một hai tiếng là sẽ hết. Lần kinh khủng nhất là khi cô tiêu diệt nguyên một nhóm quân vũ trang. Cô nằm liệt giường trong năm ngày liên tiếp, mỗi một giây đều đau đớn như bị phép Tra tấn hành hạ. Phàm nhân muốn làm thần, không trả giá mà dám vọng tưởng?!

Lần này không tệ lắm! Nhìn cẳng chân trái bó bột cứng như bàn chân gấu, Kat mỉm cười. Theo bác sĩ, vết thương dù sâu nhưng không nứt xương, thành ra phục hồi sẽ tương đối nhanh, chỉ cần khoảng ba ngày. Còn Johny là xương tay trái hoàn toàn nát vỡ, dùng trình độ y học thế giới cũ của cô thì chỉ có chặt bỏ cả cánh tay.

Cô ngồi xuống giường, đặt nặng chống một bên. Cô cảm thấy có gì ướt ướt mặn mặn ở môi trên. Máu! Máu mũi chảy!

- Cô không sao chứ?

- Không sao! Lâu rồi không nở rộ một lần nên di chứng có chút mạnh thôi! Đây, anh xem, hết rồi này!

Johny vác theo chiếc cánh trắng - cánh tay trái hẳn phải bó bột từ vai đến ngón tay, cho nên giờ trông nó không khác gì một cái cẳng gà lẩn bột, vào trong nhà tắm lấy ra một chiếc khăn thấm ướt đưa cho cô. Theo thỏa thuận, nếu như ở ngoài, thì Kat sẽ duy trì thái độ chủ tớ với Johny, nhưng khi ở chỗ không người, ha ha ha... Tất nhiên những mệnh lệnh quá hà khắc thì Johny sẽ có quyền từ chối.

Kat ngồi trên giường một lúc, lẳng lặng chờ cơn đau đầu tan đi. Johny thì ngồi ngả ngón trên chiếc ghế nhựa, gáy tựa vào lưng ghế, mắt nhìn trần nhà.

- Johny này, anh không sao chứ?

- Hà làm sao?

- Về chuyện tôi vừa bảo anh làm ý?

Johny bước lên xe, nhưng một bàn tay nhỏ nhắn giữ lấy áo hắn. Kat vẫn đứng yên, mặt không biểu cảm. Cô đưa thanh kiếm tương đối lảnh lặt ra trước mặt.

- Johny, tôi muốn anh cầm lấy thanh kiếm này, và giết chết cô ta!

- Hà, tại sao? Cô ta đáng nào cũng phải chết mà?

- Anh nhớ để cô ấy phải chịu đau đớn như vậy sao?

- Tôi... sao cô không làm đi, cô làm nhanh gọn hơn tôi nhiều mà?!

- Johny!

- Tôi... hay là chúng ta cứ để cô ấy ở...

Johny hạ giọng van xin.

- Johny!

Con bé tóc đỏ năm ấy đưa lưỡi dao vào cổ người tù, giờ đã lớn!

- Tôi không làm được!

- Chúng ta không có nhiều thời gian, Johny! Hoặc là anh cầm lấy lưỡi kiếm và kết thúc cô ấy như một người đàn ông, hoặc anh cụp đuôi và bỏ chạy như một con đàn bà, chọn đi!

Trong một giây, Kat cảm tưởng Johny sẽ quát vào mặt cô, nhưng hắn chỉ chop lấy thanh kiếm, sau đó bước về phía cô gái đáng thương nọ. Kat nghĩ nghĩ, hắn cần thêm áp lực.

- Còn ba phút! Đừng quên chúng ta không an toàn!

- Được rồi!

Johny bực tức quát lớn. Hắn ngồi xuống, đặt bàn tay lên má cô gái - lúc này bị máu đỏ thấm ướt đầm.

- Thật xin lỗi!

Trong mắt cô gái toát lên sự cảm ơn. Johny nhắm mắt. Hắn đâm lưỡi kiếm xuống trái tim cô ta.

Cô gái mỉm cười, trút hơi thở cuối cùng, đầu ngoẹo sang một bên. Kat tập tễnh đi tới, cúi xuống vuốt mắt cho cô ta. Johny thở hắt ra, giống như vừa bước qua một vực sâu thăm thẳm. Hắn thần thờ nhìn Kat vuốt mắt cô gái.

Kat chợt nhớ về bé gái sáu tuổi năm đó, cô độc, tui hờn trong cái hầm ngục tăm tối, khóc lóc nôn mửa. Nhưng hắn không đơn độc! Cô thờ dài, vỗ vai Johny.

- Làm tốt lắm, Johny!

Mặt Johny hơi tái khi nghe Kat nhắc lại. Vừa rồi mọi thứ cứ ào ào khiến hắn không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, nhưng giờ khi đã tạm an toàn trong căn nhà chật hẹp này, cảm giác tội lỗi đánh ụp tới, bất ngờ như một trận sóng thần. Ô chẳng phải Johny đã từng giết chóc một lần rồi sao? Nhưng hắn không coi Alatraz là "người"! Và mọi thứ lúc đó rất nhanh, không có vết tích gì! Nhưng lúc này!

Máu, thịt vụn, xương vỡ, nội tạng của con sói vương vãi khắp nơi. Ánh mắt tuyệt vọng của cô gái nhìn hắn, cái cảm giác khi lưỡi kiếm đâm xuyên qua lồng ngực, chọc thủng trái tim. Hắn thấy hoang loạn, khó thở, buồn nôn kinh khủng. Chợt hai cánh tay nhỏ nhắn nhưng cứng chắc ôm lấy hắn, áp đầu hắn vào một chiếc gối mềm mềm?!

- Hít thở sâu vào Johny! Lần đầu ai cũng vậy thôi! Hít vào, thở ra, thế!

Đưa bé nôn thóc nôn tháo cô độc, chỉ mong có một vòng tay an ủi. Mặc dù cô không thể thay đổi, nhưng chỉ ít, lần này cô có thể ngăn một kẻ bất hạnh khác như cô sinh ra đời!

- Hãy làm quen với cảm giác này, Johny! Vì ở thế giới này, nếu như muốn sống sót, anh không thể không chém giết!

- Ừm!

- Với cả anh còn định ôm tôi đến bao giờ?

- Ấc, xin lỗi, cảm giác dễ chịu quá, a ha ha!

Johny ngại ngần buông Kat ra. Cô lắc đầu. Thằng này phục hồi cũng tạm được, tất nhiên cũng không thể thiếu sự an ủi của cô. Lần đầu Kat giết người, cô không nuốt trôi bất cứ thứ gì trong hai ngày kế tiếp!

Kat quyết định đòi đề tài đi.

- Lấy cho tôi một cốc cà phê và bánh mì kẹt mút dầu! Làm sao, định làm phản à?!

Kat hơi nhướn mày khi thấy Johny định nói gì đó. Hắn đành cam chịu, xăm xịt đi chuẩn bị đồ ăn. Cảm giác được sai khiến thật là tốt!

- Cảm ơn nhé Katarina!

- Hà, anh uống lộn thuốc à?

Kat sụt nữa phun cả phê từ mũi. Cảm giác ròn da gà chạy dọc toàn thân cô! Cảm ơn thì cảm ơn, dùng cái giọng chân thành rợn người đó làm gì vậy?!

- Cô biết không, thực ra tôi là kẻ rất cứng đầu. Ở thế giới cũ, tôi rất thành công, cấp dưới nể phục, cấp trên khen ngợi, con đường sự nghiệp sáng lạn bằng phẳng! Khi mới sang thế giới này, tôi đã nghĩ, à, thế giới này thật đơn giản, chỉ cần tôi vung tay một cái là mọi người sẽ quỳ gối trước tôi.

- Thế rồi lần lượt tôi bị sự thực đập vào mặt! Khả năng áp đảo người khác mà tôi vẫn tự hào chẳng là cái đinh gì ở đây! Ở thế giới cũ, tôi khỏe mạnh, có thể so sánh với người khác, nhưng sang đây tôi còn không bằng cả nô lệ! Tôi vẫn thường tự hào về khả năng quan sát tâm lý người khác, nhưng rồi cuộc đó cũng chỉ là một ảo tưởng phù phiếm! Tôi chẳng biết một cái gì hết! Tôi choáng ngợp, giống như một con ếch dưới đáy giếng, nghĩ rằng bầu trời chỉ nhỏ như cái nắp vung! Tôi thấy sợ, Kat à! Mà tôi gọi cô là Kat được chứ?

Kat không nói, nhấp một ngụm cà phê. Cô im lặng nghe Johnny trút bầu tâm sự. Hấn cần phải giải tỏa, để tránh để lại bóng ma trong lòng.

- Isa là một cô gái thông minh. Isa dạy tôi rất nhiều thứ, ở bên cạnh ủng hộ an ủi tôi. Cô ấy là một hậu phương vững chắc, một tổ ấm hoàn hảo, nhưng tôi vẫn thấy thiếu thốn gì đó!

- Vì vậy tôi tìm tới Angel, với hi vọng cô ấy có thể lấp đầy những khoảng trống trong lòng tôi. Angel thật tuyệt vời... Tôi biết cô định nói gì, Kat ạ! Phải, tôi đúng là một kẻ đáng khinh, một gã sờn khảnh lảng nhảng bắt cả hai tay. Nhưng tôi vẫn muốn làm vậy! Tôi không muốn buông tay bất cứ ai trong số họ! Cho dù cả thế giới có phỉ nhổ, chỉ cần họ hạnh phúc, tôi đều chấp nhận.

- Nhưng người tôi nể phục nhất, không phải Isa, cũng không phải Angel, mà là cô, Kat à! Cô đặc sắc, cá tính, rực rỡ như một đóa hoa lựu, tinh khiết như một bông sen giữa chốn bùn nhơ bần thiêu này. Chính cô là người đã mở mang cho tôi nhiều kiến thức nhất, giúp tôi từ một kẻ ảo tưởng ngu xuẩn, dần dần trưởng thành, trở thành một chủ nô hợp cách. Isa là một mái nhà ấm áp, Angel là một cuốn từ điển hoàn hảo, nhưng chỉ có cô mới khiến tôi cảm thấy an tâm tiến về phía trước, vì tôi biết phía sau lưng tôi, cô luôn luôn ở đó thay tôi chặn lại những đòn đánh lên. Liệu chúng ta có thể xóa bỏ tất cả mọi chuyện được không hả Kat? Hãy quên tất cả những khúc mắc trước giờ giữa hai ta, và bắt đầu lại một mối quan hệ hoàn toàn mới? Được không hà, chiến hữu?

Johnny giờ nắm đấm ra phía trước.

Kat hớp một ngụm cà phê nữa, hít nhẹ, cảm nhận vị đắng đắng ngọt ngào của cà phê và sữa tan ra trong miệng. Cô mỉm cười, cụng nắm đấm vào tay Johnny!

- Ủ, chiến hữu!

- À, chúng ta là chiến hữu rồi, vậy thì tôi có thể ngủ với Isa...

- Xi đừng hòng! Thỏa thuận là thỏa thuận, hai lần một tuần, hết!

- Mẹ nó, không có đồng đội gì nữa! Ăn của lão phu một chiêu độc thân cay đắng quyền!

- Cái quái gì?

Đã năm ngày trôi qua kể từ khi họ được nghỉ phép. Cô nam quả nữ, lại ở chung một căn phòng, tất nhiên họ chỉ có thể... trò chuyện! Phải, những ai đang nghĩ tới cảnh nóng đê nghĩ úp mặt vào tường một phút nhé! Người ta là tình đồng chí thuần khiết, sao lại có quan hệ nam nữ ở đây?!

Trong năm ngày này, Johnny thỉnh thoảng rất nhiều kiến thức, từ chính trị, văn hóa cho tới các kỹ thuật chiến đấu, những kinh nghiệm cần lưu ý. Là đồng đội tốt, đương nhiên Kat không giấu diếm gì, biết gì nói vậy. Tất nhiên đồng đội tốt là đồng đội tốt, thỏa thuận muốn xù dễ vậy hà, đừng có mơ!

Kat hơi gãi gãi chân. Hôm nay khi bác sĩ tháo bột, vết thương trên chân cô đã hoàn toàn tan biến. Kat đã liú cả lưỡi trước tốc độ phát triển y học ở đây. Ở thế giới cũ của cô, vết thương đó đã cắt cả vào gân, không tính dương nửa năm một năm thì cứ mơ đi, đã vậy còn để lại di chứng, chứ không có chuyện y như mới thế này đâu.

Cô quyết định đi vào Xóm liễu mua một ít thức ăn tươi về đổi món. Mấy hôm vừa rồi chỉ có bánh mì nướng và mứt, cùng với đồ hộp, nhắc tới đã khiến cô thấy nôn nao. Không biết từ bao giờ, sát thủ nằm gai nếm mật, bông sen từ thân của Noxus, lại biết chê thức ăn! Có lẽ là vì ở nơi đây, cô không còn phải đối mặt với cảnh múa trên lưỡi dao, ăn sương năm gió nữa, lại thêm Isa săn sóc tâm bô, nên lưỡi cô giờ "kiều" hơn trước ư? Kat lắc đầu tự giễu.

- Lại định đi ra ngoài à? Cầm lấy huy hiệu của tôi này! Có biến cứ chạy về cổng thành!

Johnny tạm dừng chống đẩy - từ khi gãy tay, anh chỉ có thể chống đẩy bằng một tay. Cô vẫn thường cười nhạo anh không sợ tình trạng tay to tay bé à. Johnny mở ngăn kéo, quăng về phía cô chiếc huy hiệu.

- Mà lần này về, tôi phải đưa cô đi xăm mới được! Đi lang thang ngoài kia mà không có dấu xăm bắt tiện kinh khủng!

- Hà, đừng hòng tôi xăm cái hình thù xấu xí đó lên người!

- Ách, đó chỉ là biểu tượng, mang tính hình thức thôi! Tôi đâu có coi cô là nô lệ nữa đâu!

- Nhưng tôi vẫn không thích!

Cô lè lưỡi, sau đó chạy ra ngoài. Johnny hét với theo.

- Đừng có chạy xa quá đấy!

- Biết rồi!

Kat trần trọc nằm trên giường. À, đó cũng là một trong các thỏa thuận! Cô nhòm xuống dưới, thấy Johnny cũng đang lăn lộn không ngủ được. Mặc dù đã nằm đất từ năm hôm trước, nhưng anh vẫn chưa quen với việc ngủ trên bề mặt cứng. Đáng đời!

- Này Kat?

- Sao?

- Cô cũng không ngủ được à? Trò chuyện tí cho dễ ngủ đi!

- Anh muốn nói chuyện gì?

- Lần đầu cô giết người, nó... như thế nào?

Kat im lặng. Đó là một ký ức không tốt đẹp gì, nhưng cứ giữ mãi trong lòng cũng không hay.

Johnny lặng im lắng nghe câu chuyện của cô.

- Chắc hẳn nó rất tệ phải không?

- Ủ! Nhưng đến lần thứ hai, thứ ba thì anh cũng quen thôi! Đến một lúc nào đó, anh nhìn con người sẽ chỉ thấy "À, tên này sơ hở, nếu có xung đột có thể tấn công chỗ nào!".

- Cô có hận cha mình không?

Kat hơi ngập ngừng. Rồi cô thở hắt ra.

- Có! Hận kinh khủng! Cho nên từ giây phút tôi giết người tử tù, tôi không bao giờ gọi ông ta là cha nữa!

Mỗi nhà mỗi cảnh! Những đứa trẻ khác chỉ thấy cô ăn sung mặc sướng, sống xa hoa, quyền lực tuyệt đối, mà không biết để có được chúng, cô cần phải đánh đổi những gì!

- Thế còn Cassy thì sao?

- À con bé...

Không khí trong phòng đột ngột hạ xuống không độ. Johnny toát mồ hôi lạnh rùng rùng.

- Johnny!

- Khò khò!

- Tôi nhớ là tôi chưa từng nói gì với anh về gia đình mình đúng không?

- Khò khò!

- Vậy tại sao anh biết em gái tôi hả Johnny?!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Nàng mèο cái bưóng bình (4)

Nửa đêm. Trại lính Ouro. Khu vực công dân hạng C. Lều số 6.

Kat nắm lấy cổ áo Johny, lúc này đang cười đấng chất. Mắt cô mở lớn, giận dữ.

- Tại sao hả Johny?

- Bình tĩnh Kat, bình tĩnh! Buông cổ áo tôi ra, rồi chúng ta nói chuyện!

- Anh biết tôi đúng không? Anh cũng đến từ thế giới đó đúng không? Anh biết cách đưa tôi trở về, nhưng cố tình im lặng phải không? Johny! Thật không ngờ, tôi nhìn nhầm anh rồi!

- Kat, nghe tôi nói này...

- Cầm mồm, đồ lừa đảo!

Johny nhào dậy, đẩy Kat nằm xuống đất, nhìn thẳng vào mắt cô. Cô cố gắng vùng vẫy, nhưng tay Johny cứng như gọng kìm, kẹp chặt hai tay cô.

- Buông ra, đau!

- Cô cần bình tĩnh nghe tôi nói, Kat!

- Buông ra!

- Được rồi, được rồi!

Kat xoa xoa cổ tay đỏ bầm, còn Johny lật đật đứng lên. Anh đưa tay kéo cô lên, nhưng Kat gạt phắt đi.

- Nói đi!

- Có thể cô không tin, Kat ạ, nhưng đúng là tôi biết cô!

- Thế đây!

Mắt Kat xoay một vòng, còn hai tay cô thì giờ lên trời.

- Nhưng tôi không đến từ Valoran! Tôi đến từ một thế giới khác! Và ở thế giới ấy... có một trò chơi. Cô là một nhân vật trong trò chơi ấy!

- Đây là lời bịp bợm dối trá nhất mà tôi từng nghe Johny ạ! Đến tận lúc này mà anh vẫn còn định lừa dối tôi sao?

Kat tức giận, đi ra cửa. Cô cảm thấy rất uất ức. Cô muốn hít không khí mát mẻ. Nhưng Johny tóm lấy cánh tay cô. Cô quay lại nhìn anh, mắt rực lửa.

- Tôi nói thật đấy, Kat! Tôi biết cô thông qua trò chơi ấy. Tôi biết cô có một em gái tên là Cassiopeia, bị nguyên rủa thành nửa người nửa rắn.

- Là Talon tiết lộ cho anh phải không? Con chó ghê cha tôi mang về cũng thích sủa bậy quá nhỉ?

- Tôi biết tướng quân Du Couteau mất tích được một thời gian rồi!

- Bất cứ người Noxus nào cũng biết chuyện đó!

- Vậy thì người cuối cùng tướng quân gặp là Le Blanc?

- Điều đó chỉ chứng tỏ anh làm cho bà ta mà thôi? Khoan đã, đây là một ảo giác của Le Blanc tạo ra nhằm hành hạ tôi đúng không? Le Blanc, ra đây!

Kat la hét điên cuồng. Nhưng trong lòng cô thì bão tố cuộn cuộn. Việc cha cô mất tích không phải chuyện bí mật gì, nhưng những gì Johny vừa nói đều là các tin tình báo tuyệt mật, chỉ có một số ít người may mắn biết được, trong đó có cô. Vậy nên cô hận Swain!

- Kat! Về vết sẹo trên mặt cô...

Linh hồn Kat rung lên. Đây là bí mật của cô! Không một ai biết được nó! Đêm đó tất cả đều đã chết!

-... là vết sẹo khi cô tập kích sĩ quan Demacia...

- Không không không! Đừng nói nữa! Làm ơn! Xin anh đừng nói nữa!

Kat bịt chặt tai, miệng la hét om xòm, cố không để những âm thanh ấy lọt vào đầu. Nhưng nước mắt chảy trên mặt đã bán đứng nội tâm cô.

Mình chỉ là một nhân vật ảo tưởng được tạo ra trong trò chơi thôi sao?

Kat mê man nhìn hai bàn tay của mình. Chẳng lẽ tất cả những ký ức, những đau khổ cô đã trải qua đều chỉ là một giấc mơ? Có lẽ cô vốn là một nô lệ, nhưng bị tra tấn quá nặng nên sinh ra hoang tưởng? Kat cảm giác tâm linh mình tiếp cận sụp đổ! Tất cả những gì cô biết đều trở nên mờ mịt, không đáng tin.

Một cảm giác mãnh liệt từ đáy lòng Kat xuất hiện, buộc cô phải chạy ra khỏi căn phòng này. Cô phải chạy, càng xa càng tốt, chạy khỏi cái hiện thực ảm đạm này... và chạy khỏi con ác ma trong lốt thiên thần ấy!

- Kat!

Johnny hét lên, lật đặt đuối theo, nhưng bị vướng cánh tay trái vào cửa. Khi hắn tìm được cách đi ra ngoài thì Kat đã biến mất vào làn sương mù.

- Lạy trời đừng xảy ra chuyện!

Kat chạy, chạy mãi, vào màn đêm vô tận. Phổi cô đau rát vì thiếu dưỡng khí, chân mỏi nhừ, nhưng cô vẫn chạy. Cảm giác mệt mỏi có thể làm dịu bớt một phần cơn bão trong cô.

Chạy được một lúc, cuối cùng Kat dừng lại. Cô chống hai lên đầu gối, thở dốc. Chạy thực mạng rất có hại cho sức khỏe, mà khoan, chắc gì mình đã là thật! Cô tự giễu cợt. Có lẽ tất cả những hành động của cô lúc này đều đang chiếu theo kịch bản nào đó của một sinh vật tồn tại cách cô rất xa, thậm chí là cách cô nhiều chiều không gian!

Cô quỳ xuống, hai tay ôm mặt. Rốt cuộc cô tồn tại để làm gì? Phục vụ cho nhu cầu giải trí của một nhóm người? Một nhân vật giả tưởng dùng một lần xong vứt? Cô hoang mang, tuyệt vọng! Cô ước gì mình chưa từng hỏi Johnny! Mà không, thực ra Johnny không có lỗi, anh ta chỉ trình bày một sự thật.

Một sự thật cô không bao giờ nuốt trôi!

Có những ánh mắt tò mò nhìn về phía cô. Là một sát thủ, cô có thể cảm nhận rõ điều đó. Ha ha, sát thủ, nghe mới tình mỹ làm sao!

Những tiếng bước chân ngày càng gần. Tiếng thở gấp ồ ồ của những kẻ lang thang, hau háu nhìn vào cửa lạ trời ban đang quỳ trước mặt chúng.

- Này cô em, làm gì mà lại lang thang ở ngoài này một mình thế? Ở ngoài này buổi tối nguy hiểm lắm, theo các anh đi về nhà cho an toàn nào, hé hé hé!

Một tên lại gần xoa xoa vai cô. Hắn bị thọt một chân, một tay chống nạng.

- Cút đi!

Cô lạnh nhạt trả lời. Nỗi mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần khiến cô không muốn đôi co. Cô đứng dậy, định bỏ đi, nhưng lũ lưu manh vây cô lại.

- Đi đâu mà vội thế người đẹp! Theo bọn anh uống chén rượu cho ấm người nào!

Chúng liếm môi, mặt lộ rõ vẻ dâm tiện! Kat nhìn chúng đầy chán ghét, hai tay đặt ra sau lưng. Cô quên vũ khí rồi!

Đây là một lỗi lầm sơ đẳng nhất của mọi sát thủ! Đã là sát thủ, luôn luôn phải giấu vũ khí trong người! Nhưng kể từ khi cô đến thế giới này... quên đi Kat, có lẽ mày thật sự chỉ là một sản phẩm tưởng tượng.

Cô cảm thấy có một tay to béo nắm lấy eo mình. Hừ! Kat không cần quay người, cô co chân đá hậu một phát đau điếng vào mặt tên côn đồ. Chỉ là mấy thằng lưu manh cũng nghĩ ngăn cản cô, hoang tưởng!

Một giọng nói mỏng manh vang lên trong đầu cô. Dừng lại đi Kat, mày chỉ là nô lệ thôi, mày không phải sát thủ gì cả! Từ bỏ đi, mày đang bị điên đó!

Giọng nói đó khiến tư duy cô bị trì hoãn trong một vài giây. Rốt cuộc mình là ai?

Trong lúc cô phân vân, lũ đầu gấu đã nhào tới, dùng chiến thuật biển người để đè bẹp cô. Kat chống trả, đâm trước đá sau, nhưng rồi cô cảm thấy nhói đau ở hông. Có một ống tiêm cắm ở đó!

Ngay lập tức chân tay cô bủn rủn, cô đổ nhào xuống đất. Mồ hôi rịn ra từ khắp người cô, máu chảy nhanh hơn khiến cô có chút thờ ơ. Từ chỗ vết đâm, cái nóng lan dần ra toàn thân cô, đánh tan từng chút từng chút sức mạnh cô có, đồng thời kích thích những khoái cảm kỳ lạ. Là thuốc kích dục trộn lẫn thuốc tê!

Kat muốn chống trả, nhưng lực bắt tòng tâm. Nhưng rồi cô nhắm mắt, cam chịu. Có lẽ thế cũng tốt! Có lẽ mình chỉ cần nhắm mắt vào, sau đó sẽ không bao giờ phải mở mắt ra nữa rồi! Một giọt nước mắt long lanh trên khóe mắt cô, trong khi lũ côn đồ cười khà ó, xé rách quần áo cô, đánh lộn lẫn nhau để xem đứa nào được làm trước. Kat cảm thấy bóng tối từ nuốt dần tâm trí cô.

- Mẹ kiếp, Katarina! Cô ở đâu?!!!

Một giọng nói to lớn xé toạc màn đêm! Giọng nói như một tia sáng hi vọng chiếu vào tâm trí tăm tối của cô. Nó quen thuộc mà xa lạ, đáng tin cậy nhưng lại tràn đầy lửa đảo! Nhưng cô biết mình phải đáp lại giọng nói đó. Cô thu thập chút sức lực cuối cùng, giống như người chết đuối vớ được cọc, rống toàn bộ cuống họng, hô lớn.

- Tôi ở đây!

Từ trong màn sương, Johnny chạy ra, trên người vẫn còn mặc đồ ngủ, chân đi đất, lấm lem đất bẩn và máu vì đá cào rách. Nhưng hắn không quan tâm! Trong mắt hắn chỉ thấy đám côn đồ đang đề ngửa Kat ra, xé toang quần áo cô, tham lam ngắm nhìn thân hình ngọc ngà đó. Mắt hắn tròn trũng, khỏe mắt căng như sắp rách, miệng rống lên.

- Buông chiến hữu của tao ra!

Johnny nhào tới, túm lấy gáy tên côn đồ đang ngồi trên người cô, ném vút một phát lên không trung. Con giận khiến cho sức mạnh của hắn tăng lên đáng kể. Johnny nắm lấy cánh tay một tên khác, vung hắn vòng quanh như vung một chiếc gối, đập bùm bụp vào lũ lưu manh, giống như thánh Gióng năm nào bẻ tre đánh đuổi giặc Ô vậy.

Sau khi thấy lũ lưu manh đã bỏ chạy hết, để lại vài cái xác không toàn thân nằm la liệt dưới đất, Johnny mới quay sang Kat. Hắn dùng chân sút sút vào mông cô.

- Này, chiến hữu, còn tỉnh không thế?

Không thấy cô trả lời, Johnny cúi xuống. Hắn thấy môi Kat mấp máy gì đó, nên kề sát tai lại gần.

- Con mẹ anh, Johnny!

- May cho cô là tôi đến kịp, chậm chút nữa thì cô chỉ có ôm hận cả đời thôi đấy! Còn đi lại được không?

- Trúng độc, không nổi!

- Độc gì?

- Thuốc kích dục!

- À! Cái này đơn giản! Khoái cảm!

Xã hội phép thuật, mọi chuyện đều có phép thuật giải quyết! Khoái cảm là phép thuật có thể khiến người ta trải qua nhiều đợt cao trào, rất tuyệt vời, nhưng cũng làm giảm hết hứng tình dục luôn! Cái này cần phải giải thích sao?

Kat quần quai trước từng cơn cao trào, sau đó thờ ắt ra! Nó không phải thứ cô chờ đợi, nhưng Kat rất biết ơn Johnny vì điều đấy! Cảm giác vô lực đang dần dần tan đi. Chỉ ít cô đã có thể từ từ đứng dậy. Bất chợt cô bật khóc!

- Sao tự dưng đang yên đang lành lại khóc?

- Oa oa oa!

Đột ngột đồng tử Johnny co hẹp lại! Hắn biết cái cảm giác ớn lạnh này là gì! Tiếng vỗ tay vang lên từ phía đằng sau hắn.

- Thật là cảm động biết bao, ngài Johnny Ouro! Anh hùng cứu mỹ nhân, lại còn cao thượng tới mức dùng phép thuật giải độc! Ngài đúng là khiến cho những kẻ hèn này phải lau mắt nhìn rồi!

Từ trong màn sương, một gã quỷ hút máu bước ra. S+! Johnny rụng rời tay chân. Thậm chí chúng còn dùng S+ phục kích!

Johnny quay sang nhìn cô "đám đuối"!

- Nếu lần này chúng ta thoát, tôi sẽ cho cô uống thuốc kích dục mạnh nhất, sau đó trời cô vào ghế ba ngày ba đêm!

Kat im lặng, hơi cúi đầu xấu hổ. Đúng là vì cô mà anh phải đặt mình vào nguy hiểm như thế này.

- Kat này!

- Hà?

- Nếu như tôi ném cô cho hắn xông bỏ chạy, thì cô nghĩ có thể ngăn hắn được mấy giây?

- Mẹ kiếp, chúng ta là đồng đội mà?!

- Tôi nghĩ lại rồi, đồng đội với cô thật lắm!

Con quỷ hút máu không cho họ câu giờ thêm nữa. Với nguyên tắc nhận tiền người khác, thay họ trừ tai họa, hắn không mất thời gian dài dòng giải thích bản thân làm gì. Hắn có vô số thời gian làm vậy sau khi cho Johnny mặc sơ mi gỗ. Người chết luôn luôn là những độc giả đáng yêu nhất!

Hai B+ có khả năng nào chống lại một thân vương? Không có bất cứ cơ hội nào!

Johnny cảm thấy toàn thân mình giống như bị một chiếc xe tải hạng nặng lao với tốc độ cao đâm trúng. Hai tay hắn che trước ngực, đỡ lấy một đòn lên gối từ gã thân vương. Lực đánh vào lớn tới nỗi hắn ọc cả máu miệng!

- Với một con chuột nhắt thì người phản xạ nhanh đấy!

- Người nói nhiều quá!

Johnny vận dụng sức mạnh từ tận cùng thể xác, hất văng tên sát thủ ra, không quên gửi theo hắn một đòn cùi chỏ.

- Người mạnh đấy oắt con! Như vậy, xin tự giới thiệu, ta là Comeus, một sát thủ của dòng họ Convus. Người đã đạt được tư cách lắng nghe tên của tử thần!

Comeus bình thần đỡ lấy khuỷu tay của Johnny, đâm trả vào mạng sườn của hắn. Cũng may là do sức thể chưa đủ nên cú đâm không làm gãy xương Johnny, song nó cũng đủ khiến cho lá phổi bên phải của hắn bị vắt hết không khí!

Giống như một con điều đứt dây, Johnny lao vọt đi trong không trung, trượt một đoạn dài trên mặt đất trước khi dừng lại. Thật trớ trêu, khi chỉ vài hôm trước hắn còn dùng người khác làm bóng để sút, mà giờ chính bản thân hắn đã trở thành quả bóng!

Trong đầu hắn nhanh chóng xét qua xét lại các loại kỹ năng công pháp trong hệ thống. Hắn chỉ cần một cái gì đó, cho dù cái giá thật nặng cũng được, có thể ngăn chặn Comeus trong chốc lát để hắn mang theo Katarina về trại lính thôi! Khốn nạn! Nếu như hắn mang theo bộ "Vô thuật" thì đã không thua thảm như thế này!

Comeus lấy ra một chiếc khăn tay màu trắng, lau lau bàn tay của mình. Cho dù là khi giết người, hắn vẫn tỏ ra ưu nhã một cách cực đoan!

- Mày còn định nằm đó đến bao giờ!

Kat biết cô không thể giấu thêm được nữa rồi. Cô bật dậy, ném một vốc cát vào mặt gã ma cà rồng, song đám cát bụi đó khựng lại ở giữa không trung! Tên sát thủ phẩy tay đẩy lười nhác, điều khiển chỗ đất đó bay đi.

- Trong chiến đấu thực sự thì không phân biệt chơi bản hay chơi đẹp! Ta ghi nhận nỗ lực của người, nô lệ!

Tóc gáy Kat dựng đứng lên! Cô lập tức cường ép bản thân tiến vào trạng thái tập trung cao độ nhất! Trong mắt cô lúc này, mọi thứ giống như một cuộc phim quay chậm vậy! Johnny, gió, những bóng hình lơ mơ đằng xa đứng trông, và chính bản thân cô, đều như đang đông cứng lại. Chỉ có duy nhất một người đang di chuyển với tốc độ rất bình thường, đó là Comeus. Hắn nhún người, đạp một cái, lướt về phía cô, nắm đầm vung lên đầm thẳng về phía trước! Cô thấy được, nhưng không có cách nào điều khiển cơ thể để đón đỡ! Ý thức của Kat có thể tăng lên để bắt kịp tốc độ của đối thủ, nhưng tổ chức cơ thể của cô thì không!

Kat cảm thấy tuyệt vọng vô cùng! Chênh lệch của hai bên lớn đến mức mọi phương pháp đều trở nên vô nghĩa! Mà thôi, Kat từ bỏ! Cô liếc mắt nhìn Johnny, tràn đầy phức tạp! Thật xin lỗi!

Johnny cảm thấy từng tế bào trong cơ thể đang gào thét! Hắn bắt lực nhìn Comeus tấn công Kata. Thậm chí hắn còn có thể tưởng tượng ra cảnh đầu của cô ta nổ tung như trái dưa hấu, máu và óc bắn tung tóe khắp nơi cơ! Tiếp sau đó sẽ đến lượt hắn!

Không thể như vậy! Đứng lên! Ta ra lệnh cho người đứng lên! Tâm trí hắn điên cuồng, cường ép cơ thể hoạt động.

Người chắc chưa?

Người là ai?

Mở rộng tâm trí ra, và tiếp nhận sức mạnh thực sự của người!

Johnny mở to mắt. Toàn thân hắn tràn ngập sức mạnh. Hắn lao phất dậy, xuất hiện bên cạnh Kata và kéo cô ta sang một bên. Cho dù đã bùng nổ sức mạnh song Johnny vẫn không dám đỡ trực tiếp một đòn từ thân vương.

- Thú vị!

Comeus xoay chân, đá quét một cú thẳng vào mang tai của Johny. Hấn hạ thấp trọng tâm, đưa tay lên nắm móc vào bắp chân đối thủ!

Phần đất dưới hai bàn chân Johny lập tức vỡ vụn, còn Comeus gầm lên một tiếng đau đớn!

Tên ma cà rồng đôi tư thế, chuyển từ đá quét thành bổ chân từ trên cao xuống. Ở tư thế này, Johny buộc phải đưa cả hai cánh tay lên đỡ đòn. Cú bổ khiến hấn càng thêm lún sâu vào trong lòng đất. Máu tươi ộc ra từ mũi Johny!

- Johny!

- Không sao, chạy đi!

Johny quát lớn.

- Cả hai đứa bay hôm nay đừng hòng thoát!

Comeus rút từ hông ra một thanh liễu kiếm. Đến tận lúc này hấn mới chính thức rút vũ khí ra! Ban nãy cả Johny lẫn Kata đều không xứng đáng để hấn phải dốc toàn bộ sức lực, nhưng không hiểu sao con chuột chỉ sau một tích tắc đã biến thành một con cọp thế này!

Comeus liếm liếm môi. Hấn thích nhất là đi săn những con mồi mạnh mẽ thế này!

Thằng này cần thuốc kích thích rồi hay sao mà tự nhiên mạnh mẽ quá vậy? Đã thế hấn còn dám quát cô nữa! Trưởng nữ dòng họ Du Couteau là thứ tham sống sợ chết bỏ mặc đồng đội sao?

- Con đàn này! Bảo cô chạy sao cô không chạy?

- Anh nói ai là đàn! Hôm nay hoặc hấn chết, hoặc chúng ta cùng chết!

- Cô...

- Cẩn thận!

Kat hét toáng, đẩy Johny sang bên kia. Một lưỡi kiếm gió cắt xoẹt qua vị trí Johny vừa đứng, để lại một vết cắt sâu hoắm dưới lòng đất!

- Kata!

Johny cũng hét lớn. Cô cảm thấy có thứ gì nóng nóng chảy xuống từ lỗ tai và mũi mình. Trạng thái ép xung bắt đầu gây áp lực lên não của cô!

Cô không kịp nghe tiếp anh định nói gì, vì Comeus đã vung kiếm tấn công bọn họ. Nếu như cả hai trang bị đầy đủ vũ khí thì đã không vương chân vương tay thế này! Bỗng nhiên Kat thấy uất ức muốn khóc! Mà sao vậy, giờ đâu phải là lúc dễ yếu đuối!

- A!

Johny gầm lớn. Cô thấy một cánh tay của anh đã bị cắt đứt, bắn vọt lên không trung. Đổi lại, Johny cũng đâm được vào mặt Comeus một phát. Cú đâm mạnh tới nỗi toàn bộ phần xương trước mặt của con ma cà rồng bị biến dạng luôn!

Tranh thủ chút thời gian thờ dốt, cô chạy tới đỡ lấy một bên vai của anh. Hơi thở của Johny lúc này rất yếu!

Johny quay sang nhìn Kat.

- Nếu như tôi có thể khiến hấn bất động trong một khoảnh khắc, thì cô có bao nhiêu phần trăm đánh chết hấn?

- Không biết!

- Tuyệt vời! Làm thôi!

Bỏ lại cô đầy nghi hoặc, Johny lách người sang một bên. Tích tắc kế tiếp, Comeus xuất hiện ở giữa hai bọn họ, kiếm bổ ngập xuống mặt đường. Johny co giò, đạp vào mặt con quái vật, song nó chỉ dùng một nắm đấm để đánh bay Johny đi!

Comeus không đuổi theo. Hấn hơi nghi hoặc nhìn bàn tay mình, lắc lắc một chút, sau đó tiếp tục bước đi như không có gì. Trong một thoáng chốc, hấn cảm thấy như bàn tay mình hơi rung lên thì phải!

Johny dùng tay còn sót lại chống người nhóm dậy. Ban nãy hấn đã áp dụng một kỹ thuật mà hấn còn chưa thật sự thành thục, đó là cộng hưởng! Cụ thể, Johny điều khiển thân thể rung theo một tần số đặc biệt tăng dần, để "dò" xem tần số riêng của đối thủ là bao nhiêu. Khi hai tần số này khớp với nhau thì lúc đó sức phá hoại của Johny sẽ đạt cực đại! Chỉ tiếc là hấn thất bại.

Corneus bắt đầu một mối với trò chơi này. Gã lao tới, vung tay đập xuống đầu Johny. Nếu như Johny không thể đỡ được đòn thế này thì đầu hán sẽ nổ tung như một quả trứng gà bị bóp vỡ vậy!

- Kat!

Toàn thân Johny đột nhiên nổ tung - thực ra không phải là tự nổ như mấy anh Hồi giáo cực đoan, mà là toàn bộ phần da và quần áo bị rách toạc ra, máu tươi phun thành một làn sương, nhuộm đỏ toàn bộ không khí. Khi tay cả hai chạm phải nhau thì...

Kì tích xuất hiện! Tên thân vương bỗng nhiên khựng lại!

Phía sau gã sát thủ là Kat, thân mình lơ lửng trong tư thế nhào tới, dùng ngón tay đâm thẳng vào hai mắt Corneus, trực tiếp xuyên luôn vào não, quấy thành một đồng nhào nhoét!

Bất cứ sinh vật nào, cho dù mạnh mẽ đến đâu, chỉ cần chưa sinh ra cái gì mà linh vực, lòng năng lượng, chân khí hộ thể v...v đều có thể bị tiêu diệt bằng cách tấn công vào những hốc trên cơ thể. Xương của người rất cứng, bắp của người rất dày, nhưng mà ta chọc xuyên qua lỗ tai, hốc mắt, đánh vào não người thì người còn sống nổi không?

Bị đánh đòn hiểm, gã sát thủ chết ngay tại chỗ! Có lẽ đến chết hán cũng không hiểu tại sao mình lại khựng lại lúc đó!

Kat phun ra một ngụm máu, thở hỗn hển. Nhưng giờ không phải là lúc nghỉ ngơi! Cô khoác tay Johny qua vai, đào móc những mẫu thể lực còn sót lại hướng về cổng thành.

Tiếng Johny thều thào vang lên bên tai cô.

- Chúng ta đang đi đâu vậy?

- Anh cố gắng một chút, tôi sẽ đưa anh đến cổng thành.

- Ách, cơ mà cô biết chúng ta đang ở đâu không?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Nàng mèο cái bướng bỉnh (5)

Kat nắm môi nắm lợi, cố gắng lê bước diu khối thịt chín bầy phần hình người bên vai mình về phía trại lính. Chí ít cô cũng nhớ đường, chứ nếu cả hai bị lạc xong rơi vào tay một lũ quái vật thì cũng quá cay đắng rồi!

Để giải thích cho việc tên sát thủ bị đông cứng trong nửa giây, và tại sao Kat phải nhảy lên, chúng ta cần xét một hiện tượng. Giả sử tồn tại một vật, gọi là cái máy rung, có công dụng là... rung bần bật với tần số rất cao! Hãy bật nó lên, sau đó đặt ngón tay lên chiếc máy! Thấy thế nào, rung phải không? Rồi, thử nhấc ngón tay ra! Giờ thì tắt máy đi, đặt tay lên, và nhấc ngón tay ra! Có gì khác? Khi máy rung, tay khó nhấc ra hơn!

Tại sao lại như vậy, cái này giống với cộng hưởng, đều là bởi dao động cưỡng bức! Phức tạp quá không nói, nói cái máy rung thôi, khi máy rung lên, ngón tay đặt lên nó sẽ bị cưỡng chế "rung" theo, cái này gọi là dao động cưỡng bức! Nếu như ngón tay rung mà trùng với tần số riêng của ngón tay - cái này là bẩm sinh, thì sẽ sinh ra cộng hưởng. Để thoát khỏi dao động cưỡng bức, chỉ cần dùng một lực mạnh hơn bứt ra là được. Thế nhưng, nếu như dao động cưỡng bức quá mạnh thì sao? Ha ha, bất động!

Đó chính là lí do Johny có thể khiến sát thủ bất động trong nửa giây. Hán truyền chấn động xuống mặt đất, làm toàn bộ bề mặt gần đó trở thành một cái máy rung khổng lồ, và dính cứng con quỷ hút máu lại. Kat chỉ biết Johny ra hiệu cho cô nhảy lên ngay khi nghe thấy câu lệnh - máy rung mà không tiếp xúc thì vô nghĩa. Có điều khoảnh khắc cô chạm vào tên sát thủ, cô cũng "rung", dù trong thời gian siêu ngắn. Và sự rung đó gây tổn thương cực mạnh lên lực phủ ngũ tạng của Kat, đó là lí do cô nàng tóc đỏ phun máu.

Về phần Johny lò-vi-sống thì sao? Lực truyền đi càng xa thì hao hụt càng nhiều đúng không? Lực rung đủ để làm một gã hạng S+ bất động đã lớn, lại còn bị hao hụt khi truyền xuống đất nữa, cho nên Johny buộc phải tiến vào trạng thái "quá tải", rung vượt xa so với sức chịu đựng của cơ thể. Kết quả là gì? Kết quả là những bộ phận trên người hán không chịu nổi nhiệt sẽ bốc hơi! Cái nóng thực chất là do các hạt chuyển động liên tục, còn lạnh là do hạt lắc lư cực chậm. Khi Johny rung lên, toàn bộ cơ thể hán không khác gì một cái động cơ siêu mạnh và siêu tỏa nhiệt!

Kat lúc này nhể nhại mồ hôi, nước mắt lấm lem, đầu óc mơ màng vì nội thương cùng với tinh thần mệt mỏi. Không chỉ một lần cô nghĩ hay là dừng lại ở đây và chết quách đi cho xong! Giờ này mà họ gặp một sát thủ nữa, hoặc một đám lưu manh thì cả hai chỉ có quỳ.

- Kat!

- Sao thế?
- Tôi nghĩ là mình sắp chết rồi!
- Đừng... đừng nói thế Johny! Anh sẽ không chết đâu, chúng ta gần tới nơi rồi! Cố lên!
- Nếu tôi chết... mẹ nó, tôi có chết cũng không tha cho cô!
- Hu hu hu!

Kat bật khóc.

- Này này đừng khóc, tôi chỉ là... đôi không khí tí thôi mà!
- Hu hu hu!
- Mẹ trẻ, em xin chị, đừng có đứng khóc nữa, thằng này sắp thăng thật rồi đây này!
- Anh xấu lắm!
- Ừ vâng vâng, là thằng em sai, mong chị đại nhand chân giùm!

Đi được một đoạn, lúc này Johny chỉ còn có thể thở khó khè. Dập phổi khiến anh bị thiếu dưỡng khí nghiêm trọng, cùng với mất máu và tổn thương gân cơ khiến cho Johny có thể cảm nhận được lưỡi hái lạnh buốt đang kề sát cổ mình rồi! Mọi thứ dần dần lịm đi.

Kat bỗng dưng không còn nghe thấy tiếng thở khè nữa. Cô hốt hoảng quay sang Johny, lúc này đang nhắm mắt giống như ngủ vậy.

- Johny! Tỉnh, tỉnh!

Kat lay lay mặt Johny, nhưng không có tiếng trả lời. Nước mắt Kat tràn mi.

- Mẹ kiếp, Johny! Tỉnh lại mau! Anh mà chết thì Isa làm sao bây giờ! Tôi làm sao bây giờ!

Chợt Kat nghe thấy tiếng gầm gừ trong màn sương. Có kẻ địch! Nhưng cô xui xuống. Kat tuyệt vọng, nhưng rồi lại miễn nguyện. Có lẽ chết cùng anh cũng không tệ lắm! Nhưng mà Isa...

Sau đó mọi thứ tối đen như mực... còn lâu ấy! Kat tròng mắt giận dữ, sau đó ánh mắt cô chợt biến thành băng giá. Tiếp tục tiến vào trạng thái ép xung! Chưa đến bước đường cùng sao có thể từ bỏ!

Bỏ qua nội tạng tổn thương, cơ bắp không ảnh hưởng, hoàn toàn có thể tiêu đốt sức lực trong thời gian ngắn! Nhắm về hướng doanh trại, chạy!

Kat công Johny, dùng toàn bộ sức bình sinh chạy như bay về phía trước. Trạng thái nở rộ cho phép cô áp chế đi con đau, nhưng nội tạng tổn thương là sinh học, không phải dùng niềm tin có thể đè xuống được! Kat cảm thấy hơi thở có chút gấp rút, mặt hoa lên, đó là do cô cưỡng ép tim và phổi hoạt động. Nhưng trong mắt cô đã thấy hình bóng mờ mờ của trại lính rồi.

Phía sau họ, tiếng bước chân ngày càng gấp rút. Có một sinh vật gì đó đang theo sát họ. Nghe tiếng chân thì nó rơi vào khoảng hai trăm cân, hẳn là một người sói! Nhanh, nhanh, Kat, mày làm được mà!

Máu phun ra từ mũi cô, không sao, thở bằng miệng!

Tai cô cũng bắt đầu chảy máu, ha ha, chạy cần gì phải nghe!

Tầm nhìn nhòe màu đỏ, chảy máu mắt rồi! Hừ, cứ nhắm phía trước chạy! Bịt mắt chạy cũng là kỹ năng cơ bản của mọi sát thủ! Miễn sao tuyến tiền đình của cô vẫn còn hoạt động là được!

Sau đó Kat ngã nhào. Trước khi chìm vào bóng tối, cô cảm thấy có những bàn tay đang nhấc mình và Johny lên.

Khi Kat tỉnh lại, mọi thứ đều có màu đen trắng! Cô tưởng mình bị ảo giác, chớp chớp mắt vài cái, lúc này màu sắc mới "đỏ" lên trên cảnh vật.

- Tỉnh rồi hả?

Là giọng Johny! Anh vẫn còn sống! Cô vui mừng nhồm dậy, nhưng phát hiện ra mình hoàn toàn không điều khiển nổi cơ thể.

- Nằm yên đó đi! Cơ thể cô quá yếu, nên cho dù chỉ bị chút dư chấn thôi cũng khiến cho cơ quan bên trong chảy máu liên tục. Tuy trại lính có công nghệ tương đối tiên tiến, có thể cứu cả hai ta khỏi lưỡi hái thần chết, nhưng chúng ta sẽ phải tĩnh dưỡng lâu đấy! Nghỉ cho tốt đi!

Kat không hiểu anh đang nói gì, nhưng cô cảm thấy buồn ngủ vô cùng! Hai mắt của cô díp lại, sau đó nàng mèo cái lại chìm vào giấc ngủ triền miên!

Ánh nắng chiếu qua khe cửa sổ đánh thức Kat tỉnh dậy. Hôm nay là ngày mấy rồi? Mình đã nằm bao nhiêu lâu? Cô nhìn quanh, không thấy gì ngoài căn phòng trống chật hẹp. Bọn họ vẫn chưa kết thúc nghĩa vụ! Johnny đi đâu rồi?

Cô thử nhấc tay chân, không có vấn đề gì! Kat bước xuống giường, và ngã sấp mặt! Cô vẫn có cảm giác chân mình, nhưng chúng yếu ớt như sợi bún vậy! Kat dùng khuỷu tay kéo lê thân hình đi một đoạn, và từ bỏ khi một cơn nhức mỏi dữ dội lan khắp toàn thân cô!

- Làm gì thế mẹ trẻ?

Một bộ xác ướp quần băng trắng đi từ ngoài cửa vào, giật mình, sau đó lật đật nhấc cô nằm lại giường. Mặc dù anh bị quần băng kín khắp người, nhưng qua giọng nói, cô vẫn có thể nhận ra, đó là Johnny!

- Tôi đã nói rồi, cô bị tổn thương nặng lắm. Ngoan ngoãn nằm đó nghỉ ngơi đi!

- Tôi đã ngủ bao nhiêu lâu?

- Bốn ngày!

- Há?! Thế thì ngày mai?

- Đúng vậy! Lần này là chúng ta tự mình gây họa, không tính là tai nạn lao động, nên ngày kia tôi sẽ phải đi tuần như bình thường. Còn cô thì theo dự đoán phải nghỉ thêm khoảng hai mươi ngày nữa mới phục hồi hoàn toàn! Đúng vậy, lần này cô lại thành ăn hại rồi! Này, đùa tí thôi đừng khóc!

- Hức, xin lỗi! Vì tôi mà anh ra nông nổi này!

Ký ức mê man ủa về, làm trái tim cô đau nhói. Lúc đó hỗn loạn nhốn nháo, cô không có thời gian suy nghĩ nhiều, nhưng mà khi nằm tĩnh lặng trên giường, cô mới thấy đau đớn. Thế giới quan sụp đổ khiến cho cô không biết "ta là ai, ai là ta" nữa!

Johnny nhìn cô, cân nhắc một chút, rồi bạch!

- Đau! Anh làm cái quái gì thế!

- Đau không?

- Đưa mặt đây cho tôi tát thử xem?

A ha ha...

- Cho dù tôi đưa cho cô tát cũng chỉ thành vuốt má mà thôi! Nổi đau có thật không?

-...

Johnny đưa tay đặt lên ngực cô! Lúc này Kat mới nhận ra tay của Johnny đã mọc ra cái mới!

- Thế cái này có thật không?

- Buông tay ra! Đồ biến thái dâm tặc bệnh hoạn, kẻ thù của phụ nữ!

- Đấy, khi tôi chạm tay vào ngực cô, nó rất thật đúng không?! Cô là cô, là Katarina, là bông sen rực rỡ nơi bùn xám tanh hôi. Cho dù cô là một nhân vật trong trò chơi, một nhân vật hư ảo thì thế nào? Ở đây, cô là người, có cảm xúc, có suy nghĩ! Vậy là đủ!

- Nhưng tất cả những gì tôi trải qua đều chỉ là hư giả...

- Ai nói nó là hư giả? Cô cho nó là hư giả thì nó là hư giả, cô chấp nhận nó là sự thật thì nó là sự thật. Thực tế thì khách quan, nhưng chúng ta thì chủ quan đấy! Quá khứ là nguyên nhân tạo ra chúng ta bây giờ! Cô phủ nhận nó, thì cô phủ nhận bản thân mình! Nhưng cô có phủ nhận được sự tồn tại của mình bây giờ không?

- Nhưng...

- Nhưng cái nữa bóp tiếp này!

- Dâm tặc!

Kat kéo chăn lên tận cằm, nhìn Johnny đầy cảnh giác. Nhưng rồi cô mỉm cười.

- Cảm ơn nhé, Johnny!
- Ha ha không có gì!
- Anh là một người tốt!
- Vậy thì chuyện Isa...
- Đừng có mơ!
- Mẹ nó đấy, là cô ép tôi đấy!
- Từ từ, anh định ra tay đánh phụ nữ đang bị thương ư? Phẩm chất đàn ông của anh đâu hết rồi?
- Khoái cảm!
- Quác...

Chơi đùa chán, Johnny ngồi trầm ngâm trên chiếc ghế tre - ấy là Kat đoán vậy, vì mặt anh bị băng che kín hết rồi.

- Này Johnny!
- Hả?
- Nếu như, tất cả những gì anh trải qua, đều là do người khác tiêm vào đầu anh. Nếu như mọi thứ chỉ là một câu truyện, và chúng ta là những nhân vật khốn khổ chạy theo kịch bản, thì anh sẽ làm gì?

Johnny ngửa mặt lên nhìn trần nhà, như thể muốn qua đó nhìn thấy một tồn tại vô hình đứng từ rất xa, cười nhạo họ.

- Tôi sẽ giết đạo diễn!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Nàng mèo cái bướng bỉnh (6)

Johnny đi rồi.

Cho dù Kat cố gắng hết mình, nhưng cô vẫn không thể nào đi vững, chứ đừng nói tới cầm vũ khí chiến đấu. Thành quả của hai hôm đau đớn toát mồ hôi là cô có thể đi lại chậm rãi trong phòng.

Kat hận cái cảm giác bất lực này. Ngồi nhà và ăn bám như một kẻ thất bại mặt hạng! Cô là trưởng nữ của dòng họ Du Couteau, là bông sen từ thân, nổi kinh hoàng của kẻ địch, làm sao có thể chấp nhận như thế này? Mặc dù Johnny tỏ vẻ cô chỉ cần tĩnh dưỡng, mọi chuyện cứ để anh lo, nhưng...

Nhưng chỉ ít cô cũng phải giúp anh dọn dẹp! Giống như anh đã từng đề nghị cô lúc đó! Dọn dẹp thay cho phí sinh hoạt! Kat mỉm cười.

Bất chợt một nỗi lo lắng bao phủ lấy cô. Ra ngoài đó một mình không có ai hỗ trợ, Johnny có gặp nguy hiểm không? Nhờ đâu anh gặp phải sát thủ thì sao? Vết thương của anh đã lành hoàn toàn đâu? Càng nghĩ, cô càng thấy nóng ruột. Thật tiếc là cô chẳng thể làm gì! Đây không phải là một bộ truyện nhiệt huyết, bị thương thì phải tĩnh dưỡng cho lành, đó là sự thật.

Bình thường khi con người ta có việc bận, thì thời gian trôi qua nhanh như gió, vèo một cái đã hết ngày. Hời ôi, khi chúng ta phải chờ đợi một ai, thì thời gian bỗng trở nên dài đằng đẵng đến vô tận! Ba thu hợp lại một ngày dài ghê! Kat thần thờ nhìn đĩa mì xào trước mặt bốc khói nghi ngút, lòng dạ rối bời, không muốn ăn.

Nhưng cô muốn nhanh bình phục, vậy thì phải ăn! Cái miệng bướng bỉnh này, há ra, nhai đi nào! Kat dùng một phương thức gần giống với bò nhai rom, trệu trạo nuốt. Khi mệt mỏi, mì dù ngon mấy cũng chỉ như sấp khô, ăn không có mùi vị gì cả.

Chợt cô đánh rơi chiếc nĩa, bàng hoàng! Tại sao cô lại lo cho Johnny nhiều đến vậy? Từ cảm hận, cho tới khinh bỉ, rồi thì "thôi sống chung cũng được", và giờ... À đúng rồi! Là bạn bè, bạn bè lo lắng cho nhau là chuyện bình thường!

Kat cười đắng chát. Cô đang định lừa ai vậy? Trong lúc bất tri bất giác, bên cạnh Isa, đã có một hình ảnh khác len lỏi vào. Chẳng lẽ đây là cái người ta

thường gọi là tình cảm đồng sinh cộng tử? Cô tự giễu. Không đến mức như vậy! Mặc dù cô thừa nhận mình có thích Johnny một tí, là một tí tí thôi, bé bằng cái móng tay ý, nhưng Isa vẫn là nhất! Địa vị của Isa không thể bị lung lay!

Nhưng mày vẫn có thể chứa cả hai mà Kat? Một giọng nói ma quỷ vang lên trong lòng cô. Không! Đừng nghĩ như vậy, Kat! Johnny với mày là bạn bè thuần túy! Đừng vượt qua ranh giới đó! Nhớ đâu anh ấy... không thích mày thì sao?

Đừng ngu vậy, Kat! Mày xinh đẹp, tài năng, hữu ích như vậy, làm gì có chuyện Johnny từ chối mày?

Đó đâu phải là tình cảm? Đó chỉ là trần truồng lợi dụng nhau mà thôi!

Đầu Kat như muốn nổ tung, dường như cô thấy khói trắng bốc nghi ngút. Cô nằm vật ra giường, tay phải đưa lên trán. Cô nhìn trần trần vào trần nhà.

"Rốt cuộc Johnny và mình là quan hệ gì?"

Johnny về, mệt mỏi. Người anh lấm lem máu. Kat cau mày, rất muốn chạy tới kiểm tra, nhưng kìm lòng lại. Bình tĩnh nào, Kat!

- Anh bị thương hả?

- À không, hôm nay gặp mấy thằng có mắt không trông thôi!

Johnny ngồi xuống ghế, hai tay tì lên đầu gối, mặt cúi gục. Anh xua xua tay ra hiệu mình vẫn còn khỏe lắm.

- Anh có sao không?

- Hôm nay tôi gặp một binh đoàn từ thế giới khác! Bọn họ rất thù địch, và không cho tôi cơ hội giao tiếp! Tôi giết họ!

Johnny hơi im lặng, sau đó nở nụ cười.

- Lúc tôi đập vỡ sọ gã đầu tiên, đúng là tôi có chút chùn tay. Nhưng sau đó mọi thứ rất nhẹ nhàng! Tôi đã hiểu rồi! Giết hoặc bị giết, không còn lựa chọn khác! Tôi phải giết chúng, thì tôi... không, chúng ta mới có thể sống tốt hơn. Cô nói đúng, Kat ạ, đây là một thế giới luật rừng, cá lớn nuốt cá bé, mọi chuyện dùng nắm tay nói chuyện! Tôi muốn Isa, Angel, và cả cô, chiến hữu ạ, được sống vui vẻ. Tôi muốn tất cả chúng tôi được hạnh phúc. Vậy thì tôi phải giết!

Một bài thuyết trình thú vị, nhưng Kat không nghe hết. Não cô đang bị "kẹt" ở chữ hạnh phúc. Hạnh phúc! Tất cả! Xì!!! Khói phun ra từ tai cô! Não cô quá tải, treo rồi!

- Kat? Kat! Cô làm cái gì mà thất thần thế?

- Hà? À... xin lỗi anh vừa nói cái gì ấy nhỉ?

Không khí lập tức nguội đi mấy chục độ. Johnny ngồi yên một lúc, sau đó đứng dậy, mở ra chiếc va li, lúi húi lấy gì đó. Kat nhướn mày.

- Anh đang tìm gì đó?

- Cô có nhớ lúc chúng ta đang đấu với đám lưu manh không?

- Ừ... ừm, có!

- Tôi đã nói là nếu chúng ta sống, tôi sẽ trói cô vào xong đút thuốc vào mồm cô đúng không?

- Hà khoan khoan, tôi cứ tưởng anh đùa!

Johnny cầm dây thừng cùng một đồng "dụng cụ" về phía cô.

- Muộn rồi, khừ khừ khừ!

Kat giận. Cực kì giận! Nhưng cô cũng rất xấu hổ! Cô không biết nên phát tác thế nào, thế nên cô đành nằm quay mặt vào tường.

Johnny đứng bên cạnh giường, hơi có chút hồi lỗi. Anh đưa tay, định đặt lên vai Kat.

- Đừng chạm vào tôi!

Giọng cô hơi nghệt nghệt.

- Xin lỗi!

Johnny thở dài, vẫn đặt tay lên vai Kat. Cô uốn éo một lúc, nhưng rồi cũng để yên.

- Biến thái vô sỉ!

- Nhưng mà lúc đó biểu hiện của cô khác hẳn mà...

- Im đi! Đồ đồ... bệnh hoạn dâm dăng vô sỉ! Hức hức hức!

Kat quay lại, đâm vào ngực Johnny. Mặc dù cô đâm toàn bộ sức lực, nhưng với Johnny nó chỉ như một cú đâm nhẹ mà thôi. Nước mắt cô tuôn trào. Phải, Johnny nói đúng, cho dù miệng cô chửi bới, nhưng thực sự lúc đó cô cảm thấy...

Thích thú! Phấn khích! Cái cảm giác bất lực, không thể cự quậy đó! Nó như một thứ thuốc phiện ngấm vào trong xương cô, như dòng bọt đục vào tủy, âm ỉ nhắc nhở cô, rằng mình đã phấn khích đến mức nào! Kat cảm thấy tội hổ!

- Vốn tôi chỉ muốn luyện tay một chút, nhưng thật không ngờ...

- Đừng nói nữa! Để tôi yên!

Johnny thở dài, bóp nhẹ vai cô một cái, sau đó đứng dậy.

- Ngủ ngon, Kat!

Mặc dù giận thì vẫn giận, nhưng khi nhìn Johnny tàn tạ bước vào phòng, lòng cô không khỏi run lên! Như thể đọc được suy nghĩ của cô, Johnny dạo đầu trước.

- Không có gì đáng lo! Hôm nay tôi gặp ba cuộc tập kích, nhưng bọn chúng đánh giá thấp tôi rồi! A ha ha!

Nói hay lắm, thế tại sao anh lại phải ngồi thờ như chó, tựa lưng vào thành cửa mà còn lung lay sắp đổ vậy? Nhìn thấy Kat rung rung nhưng lại không muốn nói, Johnny chùn lòng.

- Xin lỗi, lần sau tôi sẽ không liều mạng như vậy nữa!

- Hừ! Anh cứ chết quách đi, ai lo cho anh!

- Hôm nay chúng ta ăn gì?

- Đừng tưởng có thể đổi chủ đề!

- Ặc lại là mì sốt cà chua à? Mấy ngày rồi chỉ ăn mì sốt tôi sắp mọc ra mì trên đầu rồi này!

- Hừ đáng đời!

- Johnny!

- Sao thế, lại mất ngủ à?

- Anh nằm dưới đó có bị lạnh không?

- Ha ha, giờ tôi khỏe lắm, nằm đất không vấn đề!

-... Nếu không... anh lên đây nằm này, dù sao giường cũng lớn mà!

Kat đỏ bừng mặt, lấy hết dũng cảm nói ra.

- Ặc... cái này...

- Đừng... đừng lo, chúng ta là bạn bè mà, chia ngọt sẻ bùi là chuyện tất nhiên thôi! Anh nghĩ nhiều rồi!

Cô nghe thấy Johnny thở dài, sau đó xoay người.

- Xin lỗi, nhưng tôi không thuần khiết như vậy, Kat ạ!

Ặc! Kat trùm chăn kín đầu.

Ngày thứ hai mươi chín kể từ khi Johnny nhập ngũ.

Hôm nay là một ngày cực kì nguy hiểm. Nếu như Hầu tước còn bài tẩy gì, thì ông ta sẽ tung hết vào ngày hôm nay. Tại sao không phải là ngày cuối cùng? Ha ha, ngày cuối cùng doanh trại tổ chức lễ duyệt binh, và tiệc tiễn các ôn thần về thành. Theo như Johnny kể thì tính đến bây giờ, trại chín mươi ba đã mất đi bốn mươi tân binh. Hàng xóm của họ, thật đen đủi, giờ chỉ còn mình lều Johnny ở khu đất này. Theo như những gì anh mô tả thì năm vị công dân kia muốn thử một chút may mắn, và Johnny đã nặc cho họ chiếc áo sơ mi gối.

Nhưng Kat vẫn chưa bình phục! Thế mới đáng buồn! Cô có thể sinh hoạt bình thường, thậm chí tay không đánh ba người bình thường không áp lực. Có điều nếu như đánh với kẻ địch trình độ cao, ha ha...

Kat vặn vẹo hai bàn tay, đi đi lại lại trong nhà. Cô rất sốt ruột. Làm ơn đừng xảy ra chuyện Johnny! À bạn tôi! Kat tự bổ sung thêm suy nghĩ, nhưng làm sao cô có thể sửa được trái tim?!

Cả một ngày dài Kat chờ đợi trong vô vọng. Nhưng cô không dám ra khỏi nhà! Mặc dù căn nhà di động này trông rất rác rưởi, nhưng thực tế nó là tinh hoa công nghệ của Ouro, chỉ cần chủ nhân còn khóa cửa, muốn đột nhập vào nhà là chuyện không tưởng! Chưa kể quân đội sẽ đến cứu viện. Thế nhưng nếu như cô bị bắt cóc... Kat không dám nghĩ tiếp! Có trời mới biết những kẻ hám tiền có thể làm những gì! Cô sẽ không bao giờ trở thành gánh nặng của anh thêm một lần nào nữa!

Đã năm giờ! Đây là ca cuối của đội tuần tra! Nếu như không có gì thay đổi thì còn mười lăm phút là Johnny trở về! Năm phút trôi qua! Còn năm phút nữa! Bốn phút!... Mất cô hơi nhòa đi, là vì mờ mắt? Kat lau trán, gạt những sợi tóc bết bắm trên gương mặt. Cửa mở rồi!

Johnny bước vào, nụ cười bùng sáng thường trực trên môi. Trên người anh không có vết thương gì hết! Tảng đá đè nặng trong lòng Kat biến mất, thay vào đó là tình cảm không thể ức chế. Cô hơi nắm nắm tay.

Ngày cuối cùng.

Hôm nay tất cả lính nghĩa vụ đều được nghỉ. Tướng giữ trại lên đọc một bài diễn văn dài dòng, ca ngợi công trạng của người còn sống, ai điều cho những kẻ bất hạnh xui xẻo, mà quá nửa là chết vì tham. Sau đó là tiệc, ca múa hát nguyên ngày. Các binh sĩ bỏ tiền thuê gái điếm từ Xóm Liễu đến mua vui. Khi Kat và Johnny dạo một vòng quanh trại, họ còn thấy một đám binh sĩ vừa uống vừa hò hét cổ vũ cho một con ngựa "đại chiến" với gái điếm. Cô ta trông có vẻ rất đau đớn, nhưng trước ngực kẹp đầy tiền đã biến nỗi đau thành động lực.

Kat lần đầu tiên nhìn thấy chuyện này. Hẳn là đau lắm! Cô thầm nghĩ. Sau đó cô liếc Johnny.Ặc! Mình đang nghĩ cái gì vậy?!

- Sao tự nhiên đỏ hết cả mặt lên thế Kat? Cô không cảm thấy thoải mái à? Chúng ta đi chỗ khác nhé!

Một vài binh sĩ đến hỏi giá thuê Kat trong vài tiếng. Kat hơi bực, nhưng cô quyết định im lặng xem Johnny giải quyết.

- Này Kat, cô có thích chơi hội đồng không?

- Hừ, tùy anh!

- Ha ha, xin lỗi đồng chí, nhưng mà cô ấy không phải để bán! Cô ấy là chiến hữu của tôi!

Johnny choàng tay ôm lấy vai cô nhiệt tình.

Người lính kia biết ý, cười cười rồi bỏ đi. Còn Kat thì sượng mặt!

- Đồ ngốc!

- Hả, cô thích chơi hội đồng thật à? Sao không nói sớm?

- Đồ ngốc!

- Này từ từ chờ tôi với!

Buổi tối, trong căn nhà số sáu. Kat đang cố hết sức để chuẩn bị một bữa tối lãng mạn - cô tự cho vậy. Tiếc là không có nến, không có vang, cũng chẳng có hoa hồng - chẳng có gì cả! Kat ngồi thừ ra ghế, mệt mỏi nhìn đồng hồ ăn - toàn là đồ ăn liền. Một nỗi ám ức trào dâng, khiến cô không thể ngăn được nước mắt chảy! Mà làm sao vậy, nín đi nào Kat! Cô càng cố, thì nước mắt càng rơi!

Johnny bước ra từ nhà tắm, đang dùng khăn mặt lau tóc. Nhìn thấy cô khóc, anh hốt hoảng chạy lại.

- Đến kì à? Sao tự dừng lại khóc?

Thằng này không cứu được rồi!

- Oa oa oa!

- Đây, tôi đã bảo cô phải mang nhiều dự trữ lên mà!

- Johnny! Anh là đồ tồi, đồ xấu xa, bại hoại, ngu ngốc!

- Ặc! Tôi đã làm gì sai nào?

Kat thụi liên tục lên ngực Johnny, nhưng cú đâm của cô chỉ nhẹ như phấn mà thôi. Johnny mặt đầy ngơ ngác, lấy hai tay giữ lấy tay Kat, mặc cho cô vùng vẫy.

- Buông tôi ra!

- Không! Cô tự dừng làm sao thế?

- Đến kì!

- Hà thật à?

- Ngu ngốc!

- Lại nữa!

Chợt Kat ngừng lên, trong ánh mắt cô long lanh những giọt nước. Cô thấy Johnny hơi bối rối nhìn sang chỗ khác. Kat hít một hơi sâu, thu hết can đảm.

- Johnny, tôi thích anh! Em thích anh!

Im lặng! Johnny không nói gì, ngạc nhiên nhìn cô. Sau một phút, hoặc một thế kỷ, Kat cũng không biết nữa.

- Nhưng mà tôi chỉ coi cô là bạn!

- Hà?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Về nhà

Johnny chống hai tay lên bồn rửa mặt. Những giọt nước lạnh buốt nhỏ tong tong trên mặt hắn. Trong gương là một anh chàng đẹp trai, mặc dù vẫn sót những nét ngây thơ nhưng đã chín nộn nà như một táo đỏ ngọt lịm rồi. Chỉ là, trong ánh mắt đó, là cái lạnh tuyệt đối!

- Mà làm được, Johnny! Mà đã hứa là sẽ cho họ hạnh phúc rồi! Mà không muốn phải sống một cuộc đời lên voi xuống chó thế này nữa đúng không?!

Johnny hít sâu một hơi, tiếp tục vỗ nước vào mặt. Những ký ức trong hai mươi ngày vừa qua dần dần tan vào trong não hắn. Tâm trí hắn như một con quái vật khổng lồ, cắn nuốt bất cứ cảm giác đau đớn sợ hãi sinh ra khi hắn giết người.

Johnny ngửa mặt nhìn vào gương. Hình ảnh đó cũng nhìn hắn.

- Vì họ, tao sẵn sàng trả bất cứ giá nào!

Johnny bước khỏi phòng tắm. Hình ảnh trong gương của hắn nhìn theo một lúc, sau đó cũng bước đi!

Kể từ khi tỏ tình, quan hệ giữa họ trở nên rất lúng túng! Johnny thừa nhận hắn từng có những suy nghĩ hão huyền, nhưng đó chỉ là những ý niệm xẹt qua khi hormone quá thừa mà thôi. Hắn quý Kat, coi cô như một người thầy, cho dù miệng hắn vẫn phủ với cô. Và với lần đi nghĩa vụ này, Kat đã trở thành một người đồng đội đáng tin cậy với hắn. Nhưng yêu thích? Johnny lắc đầu. Họ còn lâu mới tới bước đó. Angel đã đủ khiến hắn đau đầu rồi. Và hắn không muốn làm Isa đau thêm nữa.

Mặc dù Johnny cố gắng để hòa hoãn lại bầu không khí giữa họ, nhưng cả hắn và cô đều biết, cốc nước đã hết đi thì không có cách nào thu lại. Johnny càng cố tỏ ra lịch thiệp, thì Kat càng cố tránh mặt hắn. Từ hôm đó đến giờ họ mới chỉ nói với nhau có vài câu. "Có lẽ cả hai đều cần thời gian để làm rõ cảm tình của mình!" Johnny thở dài.

Nhưng lịch thiệp là chuyện khác! Johnny giật lấy chiếc túi xách của Kat, quay lưng bước lên tàu. Kat hơi cắn cắn môi, nhưng rồi cũng bước theo hắn.

Johnny ngồi nhìn khung cảnh lướt qua như gió, trầm tư suy nghĩ. Hắn lo cho Isa. Hắn tin Angel, họ giờ ngồi cùng thuyền rồi, nhưng Angel không phải là hắn. Không có lí do gì để cô phải đối xử tốt với Isa cả. Hắn đã dặn dò cả hai, nhưng có trời mới biết giữa hai người phụ nữ sống chung trong một tháng có thể xảy ra chuyện gì? Đặc biệt là hắn còn đang tính bắt cả hai tay cả hai! Johnny day day trán. Con đường cách mạng còn lắm gian truân!

- Này Kat, cô có thích cái khuyên tai này không?

Johnny đứng trước một tiệm trang sức nhỏ, trên mặt bàn bày một đồng phụ kiện màu mè rực rỡ. Tất nhiên giá của chúng rẻ bèo, vì tất cả đều là hàng nhái. Trải qua một tháng ăn không ngồi rồi - ý hắn là không kiếm ra tiền, kinh tế của hắn có chút eo hẹp, không còn chỗ để mua đồ quá xa xỉ. Nhưng chẳng phải các cụ thường nói quà quý ở tấm lòng đó sao?

Kat không trả lời hắn, đứng xa xa nhìn ngó chung quanh, giả vờ như không nghe thấy gì. Johnny đảo mắt một vòng, khẽ lắc đầu. Được rồi cứ mua, xong nhờ Isa chuyển tay vậy! Johnny chọn một chiếc vòng lục bảo cho Isa, và một chiếc dây buộc tóc cho Angel.

Johnny đặt mắt vào máy quét. Roẹt roẹt! Cửa mở. Một trong những lí do khiến hắn tin tưởng Angel, là vì cô tin tưởng hắn. Cô thậm chí đưa hắn vào danh sách trắng, cho phép hắn vào nhà cô bất cứ khi nào. Cũng có thể là có những hàm ý khác, nhưng tất cả đều là người trong sáng, ha ha ha...

Johnny nhìn quanh. Không thấy ai cả! Họ đi đâu rồi? Chắc giờ này mọi người còn ngủ?! Hắc hắc, một ý tưởng đen tối len lỏi trong đầu Johnny. Hắn nhón chân, bước lại gần cánh cửa phòng nghỉ cho khách. Nhà Angel có mấy căn phòng ngủ liền, một phòng cho chủ, hai phòng cho khách. Chắc là Isa đang ngủ trong phòng tầng một thôi!

Ách! Không có ai? Johnny vồ hụt, hơi tên tò. Nhưng không sao, hắn còn kiên nhẫn. Hắn đã chờ ba mươi ngày chưa bùng phát rồi, một vài phút đã là gì? Johnny tiếp tục rón rén lên tầng hai, đằng sau hắn là Kat cau mày nhìn, lắc đầu, quảng hành lý vào góc rồi nằm vật ra ghế sofa.

Tầng hai gồm hai phòng ngủ, một phòng của khách, một phòng của chủ. Phòng của khách thì nằm gần cầu thang, còn phòng của chủ thì ở cuối hành lang. Johnny mở phòng khách thứ hai, nhìn thấy một đồng phòng phòng dưới chiếc chăn trắng. À há, bắt được em rồi! Johnny nín thở lại gần, sau đó đồ nhào lên chiếc chăn trắng.

- Ha ha nhớ anh không?

- Ai đấy?

- Ai thế?

Bỏ mẹ sao lại có hai giọng nói? Mà tại sao cả hai giọng lại quen thế? Johnny choáng váng trong lúc thân hình hắn bị một sức mạnh không thể cản phá ném xuống dưới giường. Johnny nằm sõng xoài dưới sàn nhà, nhìn trần trời vào mái tóc vàng thả xõa ra của Angel, và mái tóc hạt dẻ của Isa. Hắn nhìn họ, họ nhìn hắn.

Trong một tích tắc, Johnny nghĩ đến một chuyện. Không phải là "lại nữa sao?", cũng không phải là "Thế giới này điên hết cả rồi à?", mà là... "Hậu cung có hi vọng!"

Sau đó mới là "Thế giới này điên hết cả rồi à?"

Bốn người bọn họ tụ tập ở phòng khách. Quen quá nhỉ! Johnny khoanh tay ngồi trên ghế, ở dưới đất là ba cô nàng xinh như ngọc như ngà quý gồi. Cả bốn người đều hơi xấu hổ.

- Rốt cuộc chuyện này là sao hả Angel?

- À...ừm... thực ra thì...

Angel áp úng, mặt hơi đỏ. Sau đó cô bình thân trở lại.

- Anh có tin vào lửa gần rơm lâu ngày cũng bén không?

- Tin cái củ cái!

Johnny tiếp tục chỉ vào Isa.

- Còn em nữa, sao em lại làm vậy với anh hả Isa?

- Em xin lỗi Johnny, nhưng... bọn em lúc đầu chỉ là an ủi nhau, sau đó...

Johnny dùng hai tay ôm mặt. Cái quái gì thế này?

- Còn cô nữa, cô quý ở đây làm gì hả?

- Ách! Ừm.. em đã phản bội chị Isa ạ!

- Con lạy mẹ đừng đổ dầu vào lửa nữa được không?!

Johnny bùng nổ rồi! Hắn run rẩy giờ tay trở từng người, còn Isa và Angel nhìn hắn đầy nghi ngờ. Hắn muốn bùng cháy! Hắn muốn đập cái gì đó!

Angel? Đánh không lại!

Isa? Không nỡ đánh!

Kat? Không liên quan!

A! Johnny cảm thấy mạch máu não đứt phùm phụt! Hắn nằm vật ra ghế sô pha. Thế giới này điên thật rồi!

Hậu cung đã thành lập, nhưng họ yêu nhau chứ cóc yêu hắn? Sao mọi thứ lại loạn thế này? Đã nói là nhân vật chính rung người, gái theo thành đàn cơ mà? Sao hắn lại phải khổ thế này?

Kat thích hắn, yêu Isa.

Hắn yêu Isa, thích Angel.

Angel thích Isa.

Quác?!

Johnny trần trọc ở ghế sô pha. Đúng vậy, sô pha! Angel đưa cho hắn một đề nghị rất hấp dẫn. Đó là hắn chuyển tới ở cùng cô, cả hai chia tiền thuê và phí sinh hoạt. Dù sao nhà cô cũng rộng, và Johnny thì tiết kiệm được một khoản kha khá nếu làm vậy. Nhất là khi hắn không có nhiều tiền nữa. Và nhà của Angel có phòng thí nghiệm! Không phải là phòng thí nghiệm do liên minh cung cấp, mà là cô tự dựng một phòng riêng, với thiết bị thí nghiệm tiên tiến, tất nhiên là tự bỏ tiền túi. Johnny có thể sử dụng, nhưng hắn muốn dùng nguyên liệu nào thì phải mua nguyên liệu ấy. Tương đối sòng phẳng!

Có lẽ ngoài Johnny ra không ai biết trình độ phép thuật thực sự của nàng thư ký liên minh đã đạt tới S+! Angel tuyên bố với bên ngoài là trình độ phép thuật mới là B+, nhưng với hệ thống hỗ trợ, màu xanh lá chói mắt đó suýt nữa làm mù mắt chó của Johnny! Angel đạt S+ ở các kỹ năng dọn dẹp, nấu nướng, thư kí, giao tiếp, võ thuật và phép thuật.

Johnny móc ra một chiếc khuyên tai màu đỏ. Khuyên tai Chimera! Dưới ánh trăng lơ mờ, Johnny dường như thấy được một hình bóng bốn chân nho nhỏ bên trong viên ngọc. Đây là một trong bốn thần khí mà hắn sẽ đạt được nếu hoàn thành những nhiệm vụ đặc thù nào đó. Viên ngọc Chimera này là thành quả của "bạc thầy chân chiếu" - tất cả các kỹ thuật làm tình đều phải đạt S+!

- Vuốt ve S+: Chủ nhân có thể dùng hai bàn tay để đưa một người bất kỳ lên thiên đường. Bao gồm cả mát xa, xoa bóp, vuốt ve các kiểu!

- Dùng miệng S+: Không chỉ có thể thổi linh hồn một cô gái khỏi xác bằng nụ hôn kiểu Pháp, chủ nhân còn có thể làm nhiều thứ hơn thế. Hạn chế ăn đồ cay nóng nhé!

- Làm tình S+: Chủ nhân là một vị tình thánh, các quý bà yêu mến ngài, những tên đĩ đực thần tượng ngài! Chủ nhân biết nhịp điệu chuẩn xác để điều khiển cuộc chơi. Có điều đừng làm nhiều, hại thận lắm!

- Dùng đồ chơi: Chủ nhân là một tên khốn nạn bệnh hoạn nhất quả đất! Ngài biết rõ những vị trí nhạy cảm nhất của con người, biết cường độ kích thích vừa phải để cân đối giữa nỗi đau và sự khoái cảm. Tránh xa ta ra đồ bệnh hoạn!

Thề có trời đất, Johnny không hiểu cái đoạn "Dùng đồ chơi" là cái gì luôn! Hắn cực kì trong sáng! Là do Johnny cũ đấy chứ! Khi Johnny dung hợp ký ức, hắn được hệ thống đánh giá dòng cuối là "A+! Chủ nhân cần phải thực hành những gì đã biết để kiểm nghiệm thực tiễn!". Và đó là kết quả của màn chơi đùa với Kat! Không phải tự nhiên hắn lại tình trùng lên não làm vậy với cô đâu!

Johnny thấy miệng hơi khô nóng, Nghĩ tới cảnh Kat oằn oại rên rỉ làm hắn có chút hứng thú. Ặc! Hắn cần nước lạnh.

Tại sao hắn không tìm Isa? Ha ha... Kat với Angel đã đàm phán, mỗi người ba ngày, còn ngày chủ nhật thì hắn có thể tâm sự với Isa - mẹ nó đấy, hai cô

vây vò Isa của ta nguyên một tuần, ta nữ lòng nào vây vò em ấy nốt chủ nhật?!

Chợt hắn thấy một bàn tay trắng muốt thò ra từ vai mình cảm lấy chiếc khuyên tai. Không cần phải nghĩ cũng biết đây là Angel, chỉ có cô mới đủ trình độ tiếp cận hắn mà không khiến hắn giật mình. Nhưng lúc này mồ hôi hột tuôn khắp trán Johnny.

- Ô khuyên tai đẹp đấy, Johnny! Tặng cho ai vậy?

- À... ừm... nó là của tôi thôi! Vật... vật gia truyền... ừ đúng vậy, gia truyền! Trả lại cho tôi nào!

Angel nhanh nhẹn đeo chiếc khuyên lên tai. Cô mỉm cười.

- Thế nào, đẹp không?

Tâm Johnny chìm xuống tận đáy. Bỏ mẹ đời em rồi! Giờ mất bao nhiêu giấy chạy ra đến cửa nhĩ?

Gương mặt Angel đột nhiên đỏ lựng lên, hai mắt cô tràn đầy mê ly. Cô hơi liếm môi, nhìn Johnny thèm khát như thể một con sói nhìn con dê.

- Không hiểu sao tự dưng tôi thấy anh dễ nhìn lắm cơ, Johnny ạ!

- Bình tĩnh Angel, tháo bông tai xuống, có gì từ từ nói!

Johnny lùi dần, sau đó ngã bở nhào xuống ghế sofa. Angel tháo một chiếc cúc áo sơ mi ra - đi ngủ tại sao lại mặc áo sơ mi trắng, mà đã vậy phía dưới đâu?! Johnny tò về quan ngại sâu sắc!

- Anh không sao chứ Johnny, trông anh như thể bị nhện dúi mấy ngày rồi ý?

Isa cau mày quan tâm hỏi han Johnny. Lúc này bọn họ đang quây quần bên bàn ăn sáng. Johnny mặt tái, xanh tái, thần người ra như mất hồn. Isa cảm tưởng cô thấy linh hồn Johnny đang lấp ló nơi khóe miệng hắn vậy. Còn kẻ thù ác vẫn bình tĩnh ngồi trước hắn, xất thức ăn như không có chuyện gì xảy ra.

- Anh muốn về nhà! Thế giới này điên thật rồi!

Johnny thều thào bắt lực.

- Trả anh này Johnny!

Angel cùng hắn đang trên đường đến liên minh. Dù sao họ cũng cùng đường. Johnny cầm chiếc khuyên tai trong tay, mặt đầy phức tạp.

- Rốt cuộc câu trả lời của cô là gì hả Angel?

Angel trầm ngâm một chút, sau đó nhìn Johnny đầy chân thành.

- Anh biết đấy, Johnny, tôi là một cô gái thực dụng. Tôi rất có giá trị, và tôi xứng đáng với những điều tốt đẹp. Mặc dù giữa chúng ta có những tia lửa nhỏ, nhưng nó chỉ dừng ở lợi ích ràng buộc mà thôi, anh hiểu ý tôi chứ? Nếu như anh muốn theo đuổi tôi, tốt thôi, tôi luôn cho tất cả một cơ hội! Nhưng anh cảm thấy mình xứng đáng với tôi sao?

Johnny im lặng. Sau đó hắn nắm lấy bàn tay của Angel, bóp chặt.

- Chờ tôi, Angel!

- Đừng lâu quá nhé!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Johnny (1)

Xin chào tất cả các bạn. Tôi là Johnny, Johnny Ouro. Tôi là một chủ nô chuyên nghiệp của liên minh nô lệ Tòa Thành Trắng.

Tôi không đến từ thế giới này. Tôi không nhớ cụ thể nhưng có lẽ tôi đã gặp một tai nạn nào đó, và dùng thuật ngữ của tiểu thuyết đương đại thì tôi đã

"xuyên việt".

Ở kiếp trước, tôi là một giám đốc tài chính. Công ty cũng không lớn lắm, khoảng hai trăm nhân viên thôi, là một doanh nghiệp cỡ vừa. Nhân viên nghe lời, đồng nghiệp nề phục, cấp trên ưu ái, sự nghiệp thành đạt, tôi còn mong đợi gì hơn nữa? Tôi không dám tự nhận mình đẹp trai, nhưng cũng gọi là ưa nhìn, khỏe mạnh.

Là một người khôn ngoan, tôi chưa bao giờ dừng tập thể thao. Thể thao giúp cho cơ thể khỏe mạnh, và một cơ thể khỏe mạnh mới có thể khiến bộ não phát huy toàn bộ năng suất. Một cơ thể khỏe mạnh còn giúp bạn thoát khỏi những rắc rối ngớ ngẩn, ví dụ như ầu ẩu. Ha ha, tôi là một người văn minh, tôi không thường đánh lộn, nhưng có đôi khi con người ta cũng giống như những con lừa vậy, cứ phải đánh đập thì nó mới chịu làm việc. Tiếc là tôi không theo nghiệp xã hội đen, nếu không tôi có khi còn thành công hơn nữa ấy chứ? Nói tóm lại, cuộc đời tôi là một chuỗi thành công, tôi là người thắng cuộc!

Cho tới khi tôi sang thế giới này!

Phải, lúc mới kể thừa ký ức của thân xác cũ, tôi cứ nghĩ rằng mọi chuyện thật đơn giản. Thế giới này quái dị, nhưng nó lạc hậu. Tôi hoàn toàn có thể sử dụng những cách thức được học để khai sáng cho những kẻ lạc lối này. Thậm chí tôi còn từng nghĩ rằng, bán một con người cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi?! Tôi thật ngu ngốc, thật sự ngu ngốc!

Rồi tôi bị một cô gái điểm áp đảo. Đó là lần đầu tiên tôi cảm thấy sợ chết! Bạn biết không, khi lưỡi dao lạnh sắc lẹm dí vào cạnh mạng sườn mình, tôi dám chắc các bạn cũng sẽ liú hét cả lưỡi như tôi mà thôi, tất nhiên những ai dám thuê chém mướn không tính nhé. Tôi chỉ là người bình thường, tôi cũng sợ chết lắm. Có lẽ là do ma xui quỷ khiến, có thể là do khả năng thuyết phục quá giỏi, cuối cùng tôi cũng chấp nhận cho Isabella bước vào trái tim mình.

Than ôi, nàng xinh đẹp, nàng vui tính, nàng thấu cảm! Nàng là người bạn tri kỷ của đời tôi. Khi tôi lần đầu tiên bán một cô gái tên Amelia, tôi đã phát điên! Nếu như không có nàng an ủi, có lẽ tôi đã tan vỡ ngay ngày hôm đó rồi. Tôi là một thanh niên sống và làm việc dưới ánh mặt trời trong ba mươi năm. Tôi có hồi lộ, có chèn ép, có thù oán, nhưng chúng chẳng là gì so với tội ác tôi đã làm. Tôi đã bán cô gái ấy như một món hàng, tôi đã chà đạp lên lòng tin của cô bé. Nhờ có hệ thống, tôi biết được rằng tinh thần đang không ổn định, vậy nên tôi tiếp cận cô ta bằng cách nhẹ nhàng, lừa bịp trái tim sứt sẹo ấy. Nhưng tôi không thể lừa được bản thân. Tôi không yêu Amelia như kiểu đàn ông yêu phụ nữ, nhưng sống với nhau một thời gian, chỉ ít tôi cũng quý cô nàng. Và khi bạn phải quyết tâm cắt đứt sợi dây tình cảm, tôi nói thật, nó cực kì đau đớn! Nó đau đến mức bạn như muốn chìm xuống vực sâu vậy! Vậy nên các bạn ạ, đừng phụ tình cảm của người khác, nếu không kết quả là cả hai đều sẽ bị tổn thương!

Quay trở lại câu chuyện, nhờ có hệ thống giúp đỡ, mọi chuyện trở nên đơn giản hơn rất nhiều. Tôi cũng ngờ ngợ đoán được rằng hệ thống đang hỗ trợ mình, qua việc tôi và những người xung quanh bỗng dưng am hiểu mọi thứ nhanh đến kì lạ. Lúc trước tôi muốn dạy một người kiến thức tài chính, không mất nửa năm một năm thì còn lâu mới học xong cơ bản. Vậy mà tôi chỉ mất vài tuần để đào tạo ra một cử nhân kinh tế thứ thiệt! Mà đây mới chỉ là một lĩnh vực. Có những lĩnh vực còn khó hơn, như nghệ thuật, như nấu nướng...

Một cú đâm xé gió lao tới, tôi nghiêng đầu né, sau đó bồi lại bằng một cú huých cùi chỏ. Cô gái trước mặt trúng đòn, loạng choạng lui về sau, rồi dần dần tan biến vào không khí. Đó là một hình chiếu mô phỏng, công nghệ của đấu trường, dành cho những ai muốn luyện tập khả năng chiến đấu. Đúng vậy, thời gian vừa qua tôi đã đến đây rất nhiều, nếu không bạn nghĩ võ thuật của tôi từ trên trời rơi xuống à?

Ở đấu trường, bạn có thể lựa chọn hình thức luyện tập đối chiến người thật - phí cực kì đắt, và đối chiến hư ảo - cái này miễn phí. Người thật là các võ sĩ dự bị hoặc các nô lệ được gửi tới đây đào tạo nhằm thi đấu mỗi tuần, phục vụ các đức ông đức bà màn trình diễn máu tanh và bạo lực nhất. Tất nhiên luyện tập kiểu đó thì không thể sử dụng vũ khí có sát thương rồi. Kiểu còn lại thì bạn sẽ được đưa vào một căn phòng trống, sau đó sẽ có một nhân vật mô phỏng được ngưng tụ, kỹ năng chiến đấu tùy chọn, vũ khí tùy chọn. Sở dĩ nó miễn phí là vì năng lượng sử dụng lấy từ chính các "cục pin" - thứ này nhiều vô kể ở Tòa Thành Trắng. Mặc dù tôi chỉ sử dụng tay không, nhưng kiểu chiến đấu của tôi rất đặc biệt, và cực kì nguy hiểm, cho nên tôi đành lựa chọn chiến đấu hư ảo. Hơn nữa, nó miễn phí, ngu gì không dùng? Chỉ cần bạn hiểu mình cần thiết lập hình ảnh giả lập như thế nào là được.

Tôi vừa thiết lập một nữ chiến binh Amazon, có trình độ chiến đấu tổng hợp là A+. Đừng hiểu lầm, nam hay nữ ở đây không có khác biệt. Quan trọng là các chỉ số chiến đấu! Còn tại sao tôi chọn nữ chiến binh? Các bạn thích luyện tập với một thẳng khi đột hai mét, hay một cô nàng nóng bỏng hơn?

Tôi bước ra khỏi phòng, cầm lấy chiếc khăn bông lau mái tóc ẩm ướt sau khi bị nước ấm "chà đạp". Không gì tuyệt vời bằng tắm rửa sau khi luyện tập, à nếu như bạn vừa mới tập xong mà làm vậy thì rất có cơ hội được gặp tổ tiên. Hãy cố gắng nghỉ ngơi khoảng nửa tiếng trước khi vào tắm để tránh gây áp lực lên hệ tuần hoàn!

Bryn khoanh tay, lưng tựa vào tường, chăm chú quan sát các võ sĩ luyện tập. Bryn là thế hệ sau của Angel, rất xinh đẹp, rất hoang dã. Cô ta được cả đấu trường vinh dự đặt cho danh hiệu Thần chết màu đỏ - không phải ai cũng có danh hiệu, kể cả các nhà vô địch. Chỉ có các nhà vô địch của vô địch, tức là phải tham gia ít nhất ba trận đấu đặc biệt nữa kể từ khi đăng quang. Cụ thể là phải chiến đấu với một con Cthulu trưởng thành - đêm hôm trước vệ binh sẽ chuyển một con từ Suong mù tới; chiến đấu với một nhà vô địch khác - hiển nhiên là phải có cạnh tranh rồi; và cuối cùng là đánh bại bóng ma của đấu trường. Không ai biết bóng ma này từ đâu ra, cũng không ai hiểu cách giết nó như nào, chỉ biết là khi một nhà vô địch chiến đấu xong hai trận đặc biệt, sẽ bị bóng ma khiêu chiến. Nếu như bạn đánh bại nó, sẽ có một tiếng gào thông báo cho toàn bộ tòa thành biết về bạn - có thể nói là vinh quang tột đỉnh! Tất nhiên độ khó của nó cũng là cao nhất, và số người chết dưới tay nó nhiều không kể xiết. Năm ấy Angel dùng mười giây nghiền nát bóng ma này, và vì vậy cô ấy được mệnh danh là Thiên sứ địa ngục! Đó cũng là lí do tại sao Angel là nữ võ sĩ nổi danh nhất Tòa Thành Trắng.

Ày, nhắc tới Angel làm tôi thấy nhụt chí quá! Rõ ràng chúng tôi đã vượt quá quan hệ bạn bè rồi, tôi cũng đã ngó lơ, thế nhưng cô ấy vẫn chối từ. Nhưng cũng may cô ấy vẫn còn nói rõ thử thách của tôi là gì. Đáng sợ nhất không phải là mục tiêu xa vời, mà là đớp thính, là "xin lỗi em chỉ coi anh là bạn"!

- Tập xong rồi hả Johnny? Lần này tốc độ có vẻ khá đấy, có muốn thử vài chiêu không?

Bryn nhếch miệng cười. Tôi lập tức lắc đầu từ chối. Hồi mới vào, tôi cũng trề trầu thử đấu với cô ta. Thật sự là chúng tôi hoàn toàn không cùng một đẳng

cấp... Cho tới tận bây giờ, khi tôi đã đạt tới trình độ như hiện tại, tôi mới hiểu rằng cô ta sâu không thấy đáy. Ấy thế mà nghe nói Bryn suýt nữa đánh thua Bông ma, như vậy Angel ở cảnh giới nào rồi? Tôi thờ dài, tạm biệt Bryn, sau đó ra về. Cũng trưa rồi, không biết hôm nay Isa làm món gì nhỉ?

Buổi chiều, tôi quyết định đến liên minh nhận nhiệm vụ kế tiếp. Angel đang cúi đầu hí hoáy viết gì đó lúc tôi bước vào. Có điều nếu như các bạn nghĩ tôi có thể làm cô ấy giật mình, đừng nghĩ nữa! Giây phút tôi bước chân vào phạm vi mười mét xung quanh, cô ấy đã biết rồi.

- Chào người đẹp!

- Đến nhận nhiệm vụ hả? Tôi nhắc trước, hiện tại chỉ có toàn nhiệm vụ huấn luyện thú cưng, hoặc đào tạo tỷ nữ thôi đấy!

Cần phải giải thích một chút trước cho các bạn. Khi tôi đăng ký chuyển điểm tích lũy vào khu Ouro, như vậy tôi sẽ chỉ nhận được nhiệm vụ từ khu Ouro mà thôi, nếu như tôi nhận các nhiệm vụ khu khác, thì điểm sẽ được tính cho khu đó chứ không còn là cho khu Ouro, rất bất lợi nếu muốn trèo cao. Mà tôi cần phải trèo cao! Khu Ouro và khu Bull chủ yếu tìm các nô lệ đua ngựa và làm ấm giường, cả nam lẫn nữ. Khu Kamra tìm tất cả. Khu Convus thì đa số tuyển phù thủy và nghệ sĩ, một số thì thích cả người hầu nữa, để dọn dẹp mớ rác thí nghiệm họ thải ra. Bỏ qua đám quái thú, thì thực ra các Convus cũng không phải là một lựa chọn tồi. Bọn họ yêu cầu toàn những nô lệ có giá trị cao, khổ cái tôi không thích bầu không khí nặng nề u ám ở khu đó lắm. Quanh đi quẩn lại có mỗi khu Bull và Ouro, mà hai khu này thì bệnh hoạn như nhau.

Nam/nữ làm ấm giường, còn có tên khác là tỷ nữ/nam sủng, là một nghề không chính thức, vì nó không thể cân đo đong đếm bằng chứng chỉ được. Vâng, nó liên quan tới kỹ thuật trên giường. Thường thì người mua sẽ căn cứ vào ngoại hình, và kỹ thuật của nô lệ khi "dùng thử" để trả tiền, và có thể nêu đại khái một vài yêu cầu. Đây cũng là loại hình nô lệ duy nhất có hạng F- nhưng giá trị thì không thua bất cứ nô lệ nào nếu như kỹ năng và ngoại hình tốt. Để làm một tỷ nữ/nam sủng, nô lệ cần có kĩ thuật dùng tay, dùng miệng, làm tình tốt. Ngoài ra, e hèm, còn phải biết mua vui cho chủ bằng cách làm với động vật - đúng vậy, động vật, thậm chí là quái vật, các bạn đã hiểu tại sao đám Kamra hay tìm nô lệ kiểu này rồi chứ. Không chỉ vậy, bạn còn phải biết thỏa mãn nhiều người một lúc, và có một số khách hàng còn yêu cầu cả khả năng khổ dâm lẫn bạo dâm.

Tôi nhớ có một câu chuyện kinh điển vẫn được lên lưu truyền như này. Năm ấy, đức giám mục Molaru của khu Bull đã tuyên bố một bài phát biểu cực sốc trong buổi tiệc mừng năm mới với các chủ nô cao cấp của liên minh. Tất nhiên sau đó ngài có chữa thẹn bằng việc "tôi say quá!", nhưng nó cũng đủ nói lên phần nào sự thối nát của các quý tộc.

- Các con của ta, các con có biết cái gì mới gọi là sạch sẽ không? À... ta xin lỗi, có khi các con còn chẳng hiểu thuần khiết là cái gì ấy chứ! Mọi thứ trên thế giới này, từ bụi cho tới đất bản, đều là tội lỗi! Phải, là tội lỗi! Mà tội lỗi thì phải bị hủy diệt. Chỉ có lửa mới có thể tẩy sạch tội lỗi. Các con có biết ta tắm rửa bao nhiêu lần một ngày không? Ba lần!

- Cũng từng ấy lần, ta dùng vòi bom nước thánh để tẩy rửa bên trong cơ thể, mỗi khi ta cầu nguyện xong. Các con có vẻ không vui khi nghe tới vòi bom hả? Mẹ kiếp, nhưng ta thì sạch sẽ, còn các con thì đang dần dần mục ruỗng từ bên trong. Tập chất, đất bản, bụi đều là hạt giống tội ác của Satan!

- Mỗi một cơ thể đều là điện thờ thần thánh của linh hồn! Ta cần một nữ đồng trinh, trong trắng và thánh thiện như thiên sứ. Chỉ nữ hầu đó mới xứng đáng được phụng sự thân thể ta. Nàng sẽ làm sạch ta tới từng lỗ chân lông, và nàng sẽ dùng vòi bom thanh tẩy tới tận bên trong ta.

- Hừ, ta sẽ không để lại bất cứ thứ gì cho thành phố tội lỗi này, cho dù là một cục cứt! Nàng sẽ là chiếc bình chứa đựng những thứ dơ bẩn từ ta, và nàng phải tự nguyện chấp nhận điều đó, không được bỏ sót dù chỉ một giọt!

- Hãy nhớ, các con của ta, những kẻ béo phì hay đầy đặn đều là những kẻ phạm phải tội tham lam và dâm dục. Chỉ có những cô gái thon thả mới có thể chứa đựng ngọn lửa tình lọc! Chỉ có những cô gái ấy mới xứng với ta. Nếu như ai có thể mang đến cho ta một cô gái như vậy, ta sẽ ban thưởng kẻ đó vô cùng hậu hĩnh.

Câu chuyện màu mè như vậy, nhưng chốt lại thì Molaru cần một nô lệ thon thả xinh đẹp, chấp nhận ăn cứt và uống nước đái của lão. Tôi xin nhắc nhở các bạn rằng, điều đó cực kì hại cho sức khỏe, vậy nên các "nữ tể" của Molaru thường chết rất nhanh, và thế là ngài giám mục lại tiếp tục bí mật tìm kiếm "vật chứa" mới.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Johny (2)

Nói vậy để các bạn hiểu, khi một kẻ có quyền lực tuyệt đối, và luật pháp cho phép hắn làm những điều vô nhân tính, thì lẽ tất nhiên là những thứ tồi tệ xấu xa đáng khinh bỉ nhất sẽ bộc lộ ra hết.

Mặc dù tôi đã tự hứa với lòng rằng sẽ làm tất cả mọi chuyện... nhưng thật sự có những chuyện không có cách nào làm được! Một khi các bạn bước qua cái vạch ấy, bạn còn có thể gọi bản thân là người sao?

Nói về thú cưng vậy! Chúng ta có một nô lệ. Chúng ta bắt kẻ đó phải bò bằng bốn chân, à tôi xin lỗi, bằng khuỷu tay và đầu gối chứ. Bạn nghĩ bò đơn

giản sao? Khu Convus có một cửa hàng đồ chơi người lớn cực kì nổi tiếng, chuyên bán những món đồ kì dị hỗ trợ cho mấy cái sở thích bệnh hoạn như này. Ví dụ như bộ Trang phục thú cưng. Nó sẽ trói chặt cẳng tay bạn vào bắp tay, cẳng chân bạn vào đùi, như vậy bạn tự khắc phải dùng khuỷu tay và đầu gối để di chuyển rồi đúng không?

Không chỉ vậy, bạn còn phải sửa như chó, hoặc rên như mèo khi chủ nhân lại gần. Bạn phải quên đi vị thế con người của mình, và hạ mình xuống làm một con vật vô tri. Khi chủ nhân cần thì sẽ âu yếm cưng nựng hoặc đè bạn ra giải tỏa, còn khi tức giận thì đuổi đánh bạn. Mà bạn vẫn phải sửa hoặc kêu meo meo! Thậm chí bệnh viện Ouro còn cung cấp cả dịch vụ thay đổi cưỡng hống để nô lệ không còn khả năng phát ra tiếng người nữa đó!

Đây mới chỉ là một phần. Phần còn lại là bạn phải huấn luyện nô lệ thành ngựa cưỡi. Ở đầu trường, một con ngựa sẽ bị trói ngoặt tay ra sau lưng, trông dây cương vào miệng và cổ, nối với một chiếc xe thùng hai bánh. Nô lệ chỉ cần biết cầm đầu chạy, chủ nhân ở trên xe sẽ ra sức vục để nô lệ chạy nhanh hơn, và lèo lái dây cương vượt qua các chướng ngại vật. Chướng ngại vật ở đây gồm toàn bàn chông, đất sỏi hiểm trở, bẫy dây thép.

Chủ nhân tất nhiên sẽ có các loại thiết bị bảo hộ, nhưng ngựa? Ha ha xin lỗi, ngựa vượt chướng ngại vật chính là niềm vui thú lớn nhất của giới quý tộc mà. Cảnh những nàng/chàng ngựa giẫm vào bàn chông toét chân, ngã nhoái nhoài vì cua gấp, bị xe cán lên người nát bét, hoặc thậm chí là bị dây thép cắt bay đầu sẽ khiến toàn bộ khán đài hò reo ầm ỹ. Theo thống kê, mỗi lần đua ngựa, sẽ có khoảng tám phần ngựa không bao giờ nhìn thấy mặt trời một lần nữa. Hai phần may mắn còn lại, nếu như thuộc vào nhóm thua cuộc, sẽ bị chủ nhân trừng phạt thậm tệ, một kiểu giận cá chém thớt!

Không chỉ nguy hiểm về tính mạng, nô lệ làm ngựa còn phải chịu cảnh ô nhục kinh khủng. "Đồng phục" của một con ngựa bao gồm tai ngựa, gồm một chiếc đai da ôm qua cằm vắt qua đầu, phía trên gắn hai chiếc tai ngựa. Một bộ phận khác được gắn vào miệng nô lệ, khiến cho mỗi khi kéo cương, ngựa sẽ phải chịu cơn đau khủng khiếp, trừ phi quay đầu theo hướng đó thì mới bớt đau. Món thứ hai là đuôi ngựa. Nó thực chất là một món đồ chơi người lớn, một đầu gắn lỏng đuôi ngựa, đầu còn lại là những viên bi tròn gắn chặt vào nhau, và được nhét vào mông ngựa. Tất nhiên, để tăng phần đặc sắc thì nô lệ không được mặc bất cứ quần áo gì, có thể mới giống một con ngựa chứ! Dưới chân nô lệ sẽ được ưu ái đi một đôi guốc da, có móng như móng ngựa, và bạn sẽ phải kiêng chân để xỏ đôi giày đó vào. Bình thường chúng ta chạy là mũi chân tiếp đất, sau đó là gót chân, nhưng ngựa chỉ được tiếp đất bằng lòng bàn chân. Cực kì khó cân bằng! Và cuối cùng là bộ cương ôm quanh ngực ngựa, vừa để tôn lên bộ phận cần tôn, vừa hỗ trợ chủ nhân điều khiển. Với bốn trang phục bắt buộc đó, ngựa sẽ tham gia cuộc đua từ thần, trong cái nhìn tàn nhẫn và hưng phấn của những kẻ may mắn ngồi trên khán đài kia, đổ máu vì một tiếng cười, mất mạng vì một lời hò reo của đám đông.

Tôi thật sự không có khả năng làm vậy!

- Không còn nhiệm vụ nào khác sao Angel?

- Không!

- Nếu vậy... à đúng rồi, anh sẽ bán nô lệ cho liên minh. Điểm tích lũy sẽ được tính ở dạng trắng, sau đó anh có quyền chuyển điểm đó thành thuộc tính Ouro đúng chứ?

- Anh chắc không, Johnny? Bởi vì liên minh sẽ ép giá anh rất thảm đấy. Chỉ có điểm tích lũy là vẫn được tính như bình thường thôi.

- Không sao! Tạm thời anh không cần quá nhiều tiền, mà anh cần điểm tích lũy. Vì ai đó!

Tôi nhìn cô ấy đầy ảm ý. Angel hơi mỉm cười, sau đó vẫy vẫy tay tiễn khách.

- Xùy xùy, anh làm tôi đỏ hết cả mặt rồi đây này! Té đi!

Aizz, gánh nặng đường xa!

Chợ nô lệ. Cũng lâu rồi tôi chưa từng quay lại đây, chính xác là từ hồi mua Kat và Alice. Nhắc mới nhớ, không biết con bé có khỏe không?

Tôi nhìn thấy hình bóng tròn vo, khổng lồ, đầy thân thiện phía trước. Đó là một ông già râu tóc bạc phơ, mặt cười thân thiện, như ông già Noel. Là lão Bo! Ngay giây phút đó, tôi đã hiểu mọi chuyện. Nhưng lạ thay, tôi thấy bình thân vô cùng. Nếu như là mấy tháng trước, tôi có thể sẽ máu dòn lên não, chạy tới gây hấn. Nhưng giờ tôi không làm vậy, tôi không thể làm vậy. Đặc tội một trong những cá thể mạnh mẽ và quyền lực nhất khu Kamra, vì một con bé nô lệ? Ngu xuẩn! Nếu như có cơ hội, tôi không ngần ngại giúp con bé rửa hận, nhưng hiện tại? Xin lỗi Alice!

Tôi bước lại gần, nở nụ cười bùng sáng chuyên nghiệp - lại nói, Isa vẫn hay giễu tôi rằng nụ cười của tôi dường như đã trở thành một thứ gì đó gắn với thương hiệu Johnny Ouro. Lão Bo cũng mỉm cười chào lại. Bàn tay hộ pháp to bè của lão vỗ bôm bốp lên bả vai tôi.

- Tường ai, hóa ra là anh bạn nhỏ Johnny của lão đây mà! Mới một thời gian không gặp mà nhìn anh khác quá, lão suýt chút nữa không nhận ra đấy! Nhìn bắp tay này, xối, nó nang ra phết ấy chứ nhỉ?

- Cảm ơn lão Bo! Hôm nay lão tới đây mua nô lệ à?

- Ngó một chút cho vui thôi! Của đáng tội, con bé Alice tự dung lẫn ra ốm, làm lão phải lo biết bao nhiêu chuyện. Nhưng lão có lời khen với cậu đấy Johnny! Hàng của cậu tốt không ngờ nhà!

- Quá lời quá lời, ha ha ha! Nếu lão cần, cứ việc để lại yêu cầu, tôi sẽ dùng tốc độ nhanh nhất hoàn thành yêu cầu cho lão!

Tôi cười đầy giả dối đáp lại. Tôi có thể mơ hồ cảm thấy hai con mắt tí nị đen ngòm của lão đang quét toàn bộ người tôi. Tôi không thể để lộ bất cứ sơ hở nào.

- Tất nhiên rồi, Johnny!

Hôm nay hàng toàn là đàn ông. Ở thành phố này, trừ phi kẻ đó có trí tuệ siêu phàm hoặc nắm đấm mạnh mẽ, bằng không những nô lệ già mặc định sẽ bị ném vào lò pin. Vậy nên đến thành phố này cũng được một thời gian rồi, mà tôi chưa từng nhìn thấy một nô lệ già nào cả. À đây tôi lại lan man rồi! Quay lại chợ, hôm nay có sáu gã nô lệ lực lưỡng, là hạt giống tốt để đào tạo các võ sĩ giác đấu, nhưng tôi cũng chẳng có nhu cầu. Tôi thật sự không có hứng thú đào tạo nô lệ nam. Mặc dù ở nhà có ba bông hoa xinh đẹp, hơn nữa lại như hùm như sói, ặc... nhưng nói chung đào tạo nữ nô lệ vẫn vui hơn.

Có lẽ tôi cần phải ra Sương mù một chuyến mới được. Các bạn lo lắng tôi bị sát thủ ám sát sao? Được rồi đừng lo, hiện tại trình độ chiến đấu của tôi là A+, tinh thần lực là cấp B rồi. Điều đó có nghĩa là gì? Có nghĩa là nếu tôi mặc bộ Võ sư bất khuất, cho dù gặp sát thủ S+ ám sát, tôi cũng có sức đánh một trận và rút lui, trừ phi gặp một tập đoàn S+ thì chịu rồi.

Có điều tôi cần tạt qua khu Convus mua một bộ dây thừng cái đã. Lại nói, hình như năm nay tôi mới chỉ mang Isa từ Sương mù về thôi đúng không nhỉ? Như vậy tôi còn dư tới tận hai vị trí nữa.

Poison là bà chủ của cửa hàng đồ chơi người lớn to nhất khu Convus. Các bạn hỏi tôi tại sao ở khu cho đám bắt từ lại có đồ chơi người lớn? Đầu tiên, cái gì gọi là tộc bắt từ? Đó là những cá thể, tôi nhắc lại, là cá thể, không phải sinh vật, vì họ "chết" rồi. Nhưng vì một lý do gì đó mà họ vẫn tiếp tục sống, ví dụ như bị nguyên rửa - đám ma cà rồng, hoặc bị phép thuật triệu hồi - xương khô, xác sống, thậm chí là thầy tế tử vong Lich. Nếu như các Kamra có sức mạnh và phép thuật vượt bậc, thì Convus là Kamra phiên bản siêu cấp! Ngoại trừ đám tốt thì không nào, còn bất cứ Convus nào có trí tuệ cũng có sức chiến đấu hoặc phép thuật ít nhất là cấp A, kinh khủng chưa? Kể cả cái thằng thân vương Comeus lần trước cũng là một thành viên của tộc Convus. Cũng may là hắn không thích dùng phép thuật lắm thì phải!

Chính vì bọn họ quá mạnh mẽ, cho nên số lượng bọn họ cực kì ít! Mỗi một lần tranh đấu, thường Convus sẽ thả tốt thí như xương khô hay xác sống ra đỡ đạn, dùng chiến thuật biến người dè bẹp kẻ địch. Thế mới nói, một sát thủ của dòng họ Convus thì đã đủ lạ rồi, đã vậy còn là một chủng tộc cao quý như ma cà rồng nữa, thật sự là tôi cực kì may mắn khi Comeus không dùng phép thuật triệu hồi xương khô ra mài bọn tôi đến chết đấy!

Tộc bắt từ, đúng như tên gọi của họ, sống rất lâu. Một số xuất hiện ở thế giới này do Sương mù - cái bọn này mờ mờ ra là lão phu sống ngàn năm, rất có phong cách tao già tao có quyền. Một số khác sinh ra từ chính thế giới này, vậy nên tất nhiên họ cũng mới chỉ sống được vài trăm năm thôi. Lẽ ra các Convus phải xếp vào dòng họ Ouro, nhưng bạn có chấp nhận sống cùng với một xác chết không? Hơn nữa bọn họ lại vô cùng mạnh mẽ, thành ra các thành viên bắt từ đã tách ra làm một dòng họ riêng.

Do thời gian mãi mòn, nên phần lớn các Convus đều khá là điên cuồng. Bọn họ không cảm nhận được hương vị, khoái cảm, cho nên họ chỉ có thể gửi gắm tâm tư tình cảm vào nghệ thuật. Đó là lý do tại sao các nô lệ am hiểu nghệ thuật rất được ưa chuộng ở đây. Nếu đẹp thì càng tốt! Bọn họ không đánh giá vẻ đẹp qua nhục cảm, mà chỉ đơn thuần thưởng thức nó thôi.

Một phần các Convus khác thì lấy việc hành hạ tra tấn người khác làm niềm vui. Đây cũng là nguyên nhân cửa hàng Đóa hoa thép ra đời. Ở đây bán không chỉ các công cụ hành hạ tra tấn, mà còn hỗ trợ cả xô khuyên - một loại hình nghệ thuật cơ thể khác bên cạnh xăm mình và trang điểm cùng thời trang.

À mà nhắc tới tộc bắt từ, chúng ta không thể không nhắc tới sinh vật dị biệt - từ từ, tôi vừa nói là sinh vật đúng không? Vâng, đúng vậy thưa các bạn, tộc Convus có một loại sinh vật, và đó là ma cà rồng. Ấy là bọn họ tự khẳng khẳng gọi bản thân là ma cà rồng - nghe phong thanh thì bọn họ bị thần ở thế giới khác nguyên rửa, còn lại họ không khác gì một sinh vật thông thường. Có nhịp tim, có máu nóng, có tâm tư tình cảm trí tuệ. Và đặc biệt là bất kể nam lẫn nữ đều xinh đẹp tựa như thiên thần!

Đây, tôi đã bảo rồi, nếu như họ không tự gọi bản thân là "ma", thì quá nửa tòa thành sẽ tôn sùng gọi họ là thiên thần, hoặc chí ít cũng phải là thiên thần sa ngã cái gì gì ấy. Có khoảng... mười (đã giảm bớt một) ma cà rồng còn sót lại ở Tòa thành trắng, một người là vua Shael. Một người khác là cô nàng tóc đỏ đứng trước mặt tôi đây, Poison. Để dễ hình dung vẻ đẹp của họ, thì cuộc chiến năm thế lực có nguyên nhân trực tiếp chính là vì thế lực bản địa bắt cóc các ma cà rồng làm nô lệ! Còn nguyên nhân sâu xa thì tôi đã nói từ lâu rồi, là do dân số quá đông.

Poison để tóc ôm ngang gáy, với một lọn nhỏ thả dài vắt xuống dưới xương quai xanh. Cô đội một chiếc mũ đen, kiểu mũ các cậu bé Pháp hay đội ở thế kỷ mười chín đó, tôi cũng chẳng biết tên của nó là gì. Các bạn cứ hình dung nó là mũ nòi kiểu Pháp nhưng lại có lưỡi trai là được. Chiếc mũ cùng với mái tóc ngắn khiến Poison trông rất cá tính, chưa kể khí chất cao cao tại thượng của một ma cà rồng, khiến cho ấn tượng đầu tiên của tôi về cô ta là "một kẻ thích thống trị".

Poison thích đồ đen, vậy nên chiếc găng da và quần cô mặc cũng có màu đen. Từ từ, thế áo cô ta màu gì? Ha ha, tôi không tả được, vì Poison... có mặc áo quai đầu! Quần cô ta có hai sợi đai vắt qua vai, là kiểu quần yếm cách điệu. Hai sợi đai vắt qua hai điểm nhạy cảm, khặc, các bạn tự hiểu rồi đây, để lộ nửa trên đẹp như thân hình của nữ thần tình yêu và nhục dục Venus.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Johnny (3)

Nếu như vẻ đẹp kiểu Angel là cực đẹp, là nghiêng nước nghiêng thành, thì đám ma cà rồng này phải dùng từ ngoại hạng! Một vẻ đẹp hoàn toàn phi nhân loại, phi logic! Nhưng thực sự thì tôi cũng không ấn tượng lắm, không hiểu vì sao, nhưng tôi có cảm giác mình đã thấy một vẻ đẹp khác, kinh khủng hơn thế này nhiều, có điều nghĩ lại thì tôi cũng cóc nhớ là đã thấy ở đâu?!

Poison khẽ hé bờ môi đỏ chót, để lộ ra hai hàng răng trắng bóng đều tăm tắp, và tất nhiên là bốn chiếc nanh hơi dài hơn bình thường.

- Thật sự ta không hiểu tại sao Angie chọn cậu nữa?

Hả? Sao lại liên quan đến Angelika?

- Thưa cô Poison...

- Cậu đang nói ta già rồi sao, Johnny Ouro?!

- Dạ dạ không, thưa tiểu thư Poison!

- Con bé Angel vừa xinh đẹp, vừa thông minh, lại tài năng. Chỉ cần nó hô một tiếng sẽ có vô số đàn ông lẫn đàn bà trong tòa thành này xếp hàng dài xin nước nó về. Thậm chí không chỉ một lần hoàng đế Shael than thở về việc Angie từ chối lão. Vậy mà cuối cùng con bé lại chọn cậu! Ta tự hỏi nó thấy gì đặc biệt ở cậu nh?

- A...ha ha! Là duyên số, là duyên số thôi!

Tôi cười trù. Chẳng lẽ nói tôi có hệ thống ăn gian?

- Thôi được rồi, ta tiếc cho hoa nhài cấm bãi cắt trái, nhưng nếu bông hoa đó muốn thế thì ta cũng đành chịu! Cậu muốn mua gì sao?

- À vâng vâng, tôi muốn mua một chiếc vòng da.

Phòng làm việc của Poison sắc mùi bệnh viện - chính xác hơn là thuốc khử trùng. Rất hiển nhiên, công việc chính của cô ta là xỏ khuyên mả. Tôi thử cầm một chiếc kim khá lớn lên nhìn. Loại kim này dùng để xỏ cái gì?

- Bỏ nó xuống, Johnny! Đừng làm nhiễm trùng dụng cụ của ta! Và đó là một chiếc kim xỏ chỗ kín, nếu cậu thắc mắc!

Ặc! Tôi vội vã ném nó xuống khay.

Poison cầm theo một bộ vòng cộng dây lại gần. Tôi trả tiền, nhận đồ, sau đó quay lưng định bước đi. Tại sao nói là "định", bởi vì khi tôi định làm vậy thì cô ta đặt tay lên vai tôi. Này này, tôi là người đứng đắn đấy nhé!

- Nghe nói cậu là một chủ nô tài năng đúng không Johnny?

- Dạ vâng vâng thưa tiểu thư Poison!

Poison dùng hai ngón tay "bước" xung quanh lồng ngực tôi. Hơi thở thơm ngát, nóng rực của cô ta phả nhẹ nhẹ lên gương mặt lúc này đang rịn mồ hôi lạnh. Bạn nghĩ cảnh này kích thích sao? Phải, rất là kích thích, kích thích như kiểu một con chuột đồng nhìn thấy rần hồ mang vậy! Tôi có cảm tưởng nếu như mình dám bước một bước thôi thì cô ta sẽ đập chết tôi ngay lập tức.

- Làm gì mà căng thẳng vậy, Johnny bé bỏng! Ta đâu có định ăn thịt cậu đâu!

Ừ, chỉ hút máu thôi!

- Cậu thấy đấy, dạo này ta chẳng có ai phục vụ cả. Toàn bộ phòng làm việc rộng như thế này mà chỉ có mỗi một người phụ nữ cô đơn yếu đuối quản lý, cậu thấy ta có vất vả không?

Phụ nữ? Đồng ý! Cô đơn yếu đuối? Chỗ nào vậy!

- Dạo này ế ẩm quá nên ta cũng không có nhiều tiền, mà chắc là Johnny bé bỏng sẽ không chém ngọt ta đâu nh, đúng không Johnny?

Tôi đành gật lia lia như gà mổ thóc. Cứ đáp ứng mụ ta đi, còn sau này có làm không lại là chuyện khác, oa ha ha ha!

- Ta cần một nữ nô lệ, đẹp thì tốt, không thì bình thường thôi cũng được. Dù sao ta cũng chỉ làm việc trên thân thể là chính. Nhưng nhất định phải khỏe mạnh! Nhớ đấy! Ta chán phải tìm nô lệ liên tục rồi. Và đừng có mang trẻ con tới đây, chúng nó yếu lắm!

- À, ta không cần một khúc gỗ, cho nên tốt nhất là kiếm đứa nào tương đối nhạy cảm một chút, nhìn nó oằn oại theo từng nỗi đau mới khiến ta cảm thấy kích thích được. Con bé cũng cần khôn khôn một tí, đủ để sắp xếp công việc phụ giúp ta. Còn về tính tình hay nhân cách thì không quan trọng.

Poison nháy mắt một cách tinh nghịch.

- Mà cơ thể nó phải sạch, tức là không có sẹo gì hết nhé! Cậu có thể vẽ một tác phẩm nghệ thuật trên một trang giấy rách hoặc nhàu bần được không? Hãy nhớ, cơ thể phải sạch!

- Còn nữa, do đặc thù công việc, nên tốt nhất con bé phải có kiến thức về y học, chí ít cũng phải biết chăm sóc vết thương, và dọn dẹp tương đối. Nếu như con bé có khả năng sửa soạn hồ sơ hay giao tiếp tốt với khách hàng thì thật là tuyệt vời!

- Và cuối cùng, có đôi khi ta cần một người mẫu để thử trình diễn các đồ chơi cho khách hàng, cho nên con bé phải biết cách di chuyển như một người mẫu, biết cách hành xử như một con thú cưng, và quan trọng nhất là có khả năng chịu đựng một số sở thích tình dục... ừm, kì lạ! Yêu cầu chỉ có vậy thôi, cậu cứ liệu mà chuẩn bị! Nếu như tiền không đủ thì, hi hi, ta sẽ dùng cách khác để bù đắp cho cậu đấy!

Poison khẽ cắn môi, mắt hơi híp. Nhưng thật lòng thì tôi không thấy bất cứ một sự khêu gợi nào ẩn chứa đằng sau cặp mắt màu tím ấy.

- Được rồi, tôi sẽ cố gắng thử xem, thưa tiểu thư Poison! Tạm biệt!

- Không tiễn, hi hi!

Sương mù cũng giống như một dòng sông vậy, bạn kiên nhẫn, bạn có phương pháp, bạn may mắn thì sẽ bắt được cá. Nhưng phần lớn thời gian bạn sẽ câu phải rác rưởi. Và giờ thì tôi đang gặp phải rắc rối rồi đây.

Trước mặt tôi là một gã bác sĩ chợ đen cùng với ba con yêu tinh. Có chúa mới biết tại sao chúng lại đang lấy nội tạng của cô gái khôn khổ. Ý tôi là, bệnh viện Ouro để làm cảnh hả? Dù sao thì cũng không đáng chiến đấu vì một cái xác chết, các bạn cũng nghĩ vậy đúng không? Tôi nhẹ nhàng rút lui, và có vẻ như chúng cũng vờ như không thấy tôi. Rất tốt, nước sông không chạm nước giếng.

Tôi tiến về một hướng khác. Các bạn hẳn còn nhớ quy tắc hai mét đúng không? Miễn sao vẫn còn loanh quanh trong phạm vi hai mét thì tôi sẽ không lo bị Sương mù cuốn tới thế giới khác. Chợt tôi thấy có tiếng phụ nữ hét thảm! Tôi vội vàng chạy tới gần.

Đó là một cô gái trẻ, với mái tóc đen dài đang xoắn kín mặt, nằm dài trên mặt đất. Có vẻ như tay phải cô ta bị một bộ hàm chắc khỏe cắn nát rồi. Gần đó là một gã người sói.

Người sói là một chủng tộc thường thấy ở dòng họ Kamra. Chúng nó rất nhanh, khỏe, và có khả năng phục hồi tốt. Nhược điểm duy nhất của bọn này là ngu như một con dã thú, đặc biệt là lúc chúng nó "hóa thú" hoàn toàn. Tôi hít sâu một hơi, cảm nhận từng thớ cơ bắp rung lên, tham lam cắn nuốt những mảnh năng lượng ẩn trong tế bào. Toàn thân tôi căng cứng, giống như một chiếc cung giương lên, như một viên đạn đã lên nòng! Dùng mắt thường cũng có thể thấy cơ thể tôi đang lắc lư cực nhanh về phía trước và sau.

Pằng! Lựa dịp cơ thể đang hướng về phía trước, tôi đập mạnh. Mặt đất nát vỡ, còn tôi bay về phía con sói với tốc độ xé gió. Khi bạn lao với tốc độ nhanh, thì khung cảnh xung quanh sẽ bị kéo dài ra và trôi tuột về phía sau, tạo nên một cảm giác khá là thú vị!

Con sói đã thấy tôi. Nó há chiếc miệng dài đỏ lòm hôi thối, gào to đầy đe dọa. Tôi đột ngột dừng lại, cảm nhận một áp lực khủng khiếp lên chân chống! Hồng tôi xoay nửa vòng, chân phải co sẵn, sau đó đập mạnh! Đó là một cú xoay người đá giò lái tiêu chuẩn! Quán tính và lực truyền từ chân trụ qua eo, sau đó tìm được lối thoát ở chân phải, cuộn cuộn đánh về phía gã người sói. Nó vùng chiếc cẳng tay to ngang bấp đuôi tôi lên đỡ.

Crack! Tiếng xương nứt! Tôi dường như thấy vẻ đau đớn hơi xẹt qua trên gương mặt con ác thú, nhưng nhanh chóng bị con giận dữ thay thế. Nó vùng bàn tay hộ pháp, cào tôi một phát. Nhưng vết thương khiến nó chậm lại một chút, cho nên cú cào đó chẳng làm xước nổi một vạt áo.

- Này sói ngu, hay là mày bỏ cô gái này lại, sau đó đi tìm con mồi khác nhé? Coi như mày chưa từng thấy cô ta?

- Graoooo!

- Hãy, nói nhẹ không nghe, lại muốn ăn đòn hả!

Tôi khẽ lắc lắc cổ chân trái, xua tan cảm giác tê nhẹ. Con dã thú chồm tới, há miệng ngoạm lấy tôi. Hụt rồi! Tôi thụp người, co gối phải, nện thẳng vào bụng nó, nhưng bị nó dùng tay đỡ được. Thể chất loài người không bằng quái vật, cho nên tôi cần hạn chế để nó tóm được.

Tôi thu chân, nhưng bàn tay đầy vuốt sắc đó vẫn kịp để lại cho tôi một vết rạch sâu hoắm. Vết thương có chút ngứa, là bởi phần lớn móng của đám quái vật này có chứa đủ thứ bần thiêu, như thuốc độc hoặc vi khuẩn có hại chẳng hạn. Vết thương tuy sâu nhưng không ảnh hưởng nhiều đến cử động, nên tôi chống chân phải xuống, nghiêng người tặng nó một cú đá vào mả phải. Con quái vật choáng váng vì cú đá, lao đảo lùi lại.

Các bạn có biết rằng phần lớn các võ sĩ lấy lực của các cú đá từ đầu gối và cổ chân không? Đó là bởi eo người không hỗ trợ cho những động tác xoay như đầu gối. Về cơ bản chỉ có phụ nữ mới có thể sử dụng lực từ eo, vì kết cấu cơ thể họ khác đàn ông, nhưng hành động đó cũng đặt áp lực cực lớn lên cơ thể. Có điều các bạn nghĩ tôi là ai? Cơ thể tôi đương nhiên chịu được áp lực rồi, còn về việc sử dụng hông để làm trụ xoay... nói chung là rất đau đấy! Đổi lại, thành quả thì cực kì kinh khủng!

Các bạn hình dung như này, một võ sĩ nặng gần chín mươi cân, với tư thế đá hợp lý, có thể gây một lực tương đương với hơn một tấn! Hiện tại tôi nặng khoảng tám mươi cân, vâng, tôi đã mọc thêm "một ít thịt" kể từ khi thay thế thẳng đàn độn trước đó, tôi cũng cao hơn một chút, đạt tới một mét tám lăm.

Lại lạc đề rồi! Đại khái là tôi có thể gây ra một lực nặng tầm năm tấn, chưa tính kỹ thuật cộng hưởng!

Tại sao lại như vậy? Đầu tiên, chúng ta phải hiểu, não bộ chưa bao giờ dùng hết hiệu suất toàn bộ cơ bắp, vậy nên một người nặng gần tạ chưa chắc đã đảm mạnh như một gã loắt choắt bảy mươi kí đấy một tác! Đó là bởi gã loắt choắt có não phát triển hơn, tận dụng được cơ bắp tối ưu hơn, nên mới có truyền thuyết cú đấm một tác là thế!

Thứ hai, là vì lực xoay của đầu gối không thể nào hỗ trợ tốt như hông. Với hai điểm trên, cùng khối lượng cơ thể, tôi có thể gây ra một lực mạnh gấp năm lần võ sĩ khác. Tất nhiên, để sử dụng eo làm trọng tâm, bạn không chỉ cần chỉnh sửa kết cấu cơ thể, mà còn phải có khả năng giữ thăng bằng cực tốt nữa!

Tôi siết chặt nắm đấm tay phải, bắt đầu tích tụ "độ rung". Gân và mạch máu trên cánh tay nổi lên, sau đó cả cẳng tay bắt đầu đỏ rực. Cần kết thúc nó sớm để tránh đấm sấn mỗi khác mờ thôi! Con sói đã tỉnh đòn, hết lớn, sau đó chạy tới vùng vẫy hai cặp vuốt, cào vô vọng trong không khí. Tôi rất ngại đấu với những đối thủ linh hoạt, không phải là tốc độ nhanh, mà là linh hoạt, vì tôi không tài nào đuổi kịp khả năng chuyển hướng của họ với phong cách chiến đấu như hiện tại. Nhưng nếu như chơi khô máu, hà hà, tôi sẽ cho họ hiểu tại sao tỉnh tỉnh mới là kẻ mạnh nhất nếu cùng khối lượng!

Tôi dùng tay trái đè lên bàn tay phải của con sói, gạt nó ra, sau đó tay phải đấm thẳng vào ngực nó. Tôi cảm nhận được da thịt nóng hổi của con sói khẽ lướt qua phần da trên hai mấu xương lồi. À đây, khi đấm, bạn hãy cố gắng tiếp xúc với đối thủ bằng hai mấu xương lồi trên bàn tay nhé, để tránh trật khớp, sau đó mới là toàn bộ phần ngón tay phải và giữa! Tuyệt đối đừng tiếp xúc bằng ngón út và áp út, chúng yếu cực kì! Lực truyền từ tay tôi vào ngực con vật khốn khổ, khiến toàn bộ vùng ngực nó rung lên theo tần số riêng biệt, sau đó, bùm! Giống như bạn bắn một quả đạn pháo vào ngực nó vậy!

Nhiều lúc tôi tự hỏi liệu mọi thứ có phải trùng hợp không? Tôi chọn một bộ môn thể hình kì dị khiến cho thân thể sinh ra sức lực khác hẳn người thường. Sau đó là một bộ võ thuật yêu cầu tổ chức thân thể cực mạnh, và cuối cùng là một phong cách chiến đấu bạo lực mà đơn giản, chỉ cần đánh trúng là chết. Có khi về già tôi sẽ thành lập võ đường, mở môn phái tên là một đòn chết tươi quá, ha ha!

Cô gái dưới đất quần quai vì con đau và mất máu. Tôi bế bổng cô ta lên, đặt qua vai, sau đó bước về tòa thành. Theo như hệ thống đánh giá thì cô gái này có trí tuệ rất cao, cùng với tinh thần lực tốt, tương đối phù hợp làm Phù thủy, kể cả không thì tôi cũng có thể dạy cô ta thành Phụ tá đúng chứ? Còn về phần Poison? Xi, kệ cô ta, khi nào rảnh tôi sẽ thử! Nhắc mới nhớ, hình như tôi chưa từng gặp phải trường hợp liên tiếp bị kẻ địch tấn công thì phải, cứ như thể... cứ như thể Surong mù chỉ cho một kẻ địch mỗi lần tấn công tôi vậy? Tôi bật cười, lắc đầu tự giễu. Thật ngớ ngẩn, đáng lí tôi phải cảm ơn trời đất mới đúng!

Chữa trị vết thương này tương đối loằng ngoằng và đắt đỏ, thành ra cô ta nường của tôi mất năm mươi đồng vàng. Nhưng năm mươi đồng cho một nữ nô lệ ngoại hình khá và có tiềm năng trở thành phù thủy cùng với phụ tá? Quá hời!

Một nữ y tá dắt cô gái ra trả cho tôi. Mà đến giờ tôi vẫn chưa hỏi tên cô ta là gì! Tôi lại gần, định trông đây qua cổ thì cô ta đột ngột lùi lại, nhìn tôi đầy cảnh giác. Quên không nói, tôi đã nhờ các bác sĩ tiêm nước thánh chuyển ngữ cho cô nàng rồi.

- Anh là ai? Và định làm gì vậy?

Đây không phải là một chỗ thích hợp để "dạy dỗ" nô lệ, nó sẽ làm danh tiếng của tôi mất hết, vậy nên tôi lạnh lẽo tới, đặt tay lên vai cô ta. Chỉ với một chân động nhẹ là đủ để cô gái ngã đi. Tôi đỡ lấy cô nàng, trông đây qua cổ, sau đó bế thốc qua vai, bước về nhà.

Hiện tại Isa đang dắt Kat đi ra ngoài chơi, tôi đoán vậy? Còn Angel thì đang làm việc trên văn phòng liên minh, rốt cuộc cô ấy còn phải làm gì ở văn phòng nữa nhì, hiện tại cô ấy là giám hộ riêng của tôi cơ mà? Chắc!

Tôi ném nô lệ lên tấm thảm giữa phòng, sau đó vỗ tỉnh cô ta.

- Chào mừng tới Tòa thành trắng, cô bé! Xin tự giới thiệu, ta là chủ nhân của cô, Johny Ouro, và cô là nô lệ của ta!

- Anh anh... tôi...

Rất tốt, không hỏi lại những câu nhảm nhí mà tôi đã trả lời trước! Một cô gái thông minh.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Johny (4)

Nửa tiếng tiếp theo, tôi ngồi giảng giải cho Zoe về Tòa Thành Trắng - chúng tôi đã giới thiệu một vài thông tin cơ bản cho nhau. Ngoại trừ việc Zoe vẫn

chưa thể chấp nhận số phận mới của bản thân, còn đầu tôi và cô ấy đã ở một mức độ nào đó là bạn bè rồi. Người thông minh với nhau bao giờ nói chuyện cũng dễ.

- Cô là một cô gái thông minh và xinh đẹp, Zoe ạ! Đừng lãng phí sinh mạng vì một điều phù phiếm ngớ ngẩn! Thế giới này không phải là một thế giới văn minh. Ở nơi này, cá lớn nuốt cá bé; phép thuật, phù thủy, công nghệ cao ở khắp nơi. Nếu như cô vẫn còn cố chấp thì kết cục là cô sẽ tự làm hại bản thân mà thôi.

- Anh nói thì dễ nghe lắm, nhưng anh bảo tôi tự đứng phải chấp nhận đánh mất hoàn toàn quyền tự do, trở thành một nô lệ sao? Xin lỗi, tôi không thể làm được!

Tôi rút ra con dao giấu sau hông, xoay cán đưa đến trước mặt Zoe. Tôi nhìn rõ đồng tử cô ta hơi thu hẹp lại khi thấy lưỡi dao. Cứ thoải mái, tôi thậm chí còn đủ sức tước con dao khỏi tay cô nàng mà không tổn thương tới một sợi tóc của cô ta luôn cơ!

- Như vậy chỉ có hai cách, một là cô có thể tự sát ngay tại đây - cầm lấy dao quẹt một phát vào cổ là được! Hai là nghe lời, trở thành một nô lệ, sau đó phấn đấu thoát khỏi thân phận đó, chính thức làm một công dân Tòa Thành Trắng, cô nghĩ sao?

Zoe dăm chiêu, cặp lông mày màu vàng nhạt ép sát vào nhau. Cuối cùng, như thể đã quyết định một điều vô cùng khó khăn, cô ta nói ra đầy nặng nhọc.

- Anh hứa là sẽ không bắt ép tôi làm những chuyện kinh tởm chứ?

- Tôi không bao giờ hứa gì cả, Zoe ạ! Nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức để biến cô thành một viên kim cương. Có như vậy, khi cô được chủ nhân mới mua về, cô mới được đảm bảo an toàn tính mạng.

- Nhưng ai biết được chủ nhân mới của tôi có dễ tính không?

- Hà hà, cái đó lại là cả một nghệ thuật giao tiếp! Được rồi, chắc là cô cũng mệt, đi tắm rửa xong nghỉ ngơi đi, chúng ta sẽ bắt đầu bài học vào ngày mai.

Tôi nhắm mắt.

Tối hôm đó mọi thứ diễn ra tương đối bình thường. Tôi giới thiệu Zoe với ba cô nàng còn lại, sau đó ăn tối. Chỉ có một chuyện tương đối "nhỏ": Angel và Isa khê ra hiệu cho tôi! Chẳng lẽ hôm nay tôi sẽ được... Ặc, cô họng có chút bốc lửa rồi! Lần đầu tiên tôi cảm thấy thời gian trôi lâu như vậy. Có điều đây sẽ một buổi tối mỹ mãn đây!

Ấy là tôi cứ nghĩ vậy!

Cho tới sáng hôm sau, tiếng gõ cửa sáng sớm làm tôi choáng tỉnh. Ai lại làm phiền tôi vào giờ này? Tôi liếc đồng hồ, mới sáu giờ? Angel và Isa khê lâu bâu gì đó. Tôi nhẹ nhàng vỗ vỗ lên bả vai trần nồn nà của họ, sau đó rời giường, không quên đắp lại chăn cho hai mẹ trẻ. Tiếng gõ cửa lại vang lên, dồn dập hơn! Tôi cau mày, xỏ tạm một chiếc quần dài vào, sau đó ra mở cửa.

Là vệ binh tòa thành, cùng với... Zoe!

Trong tích tắc đó, tôi hiểu hết mọi chuyện! Một con giận kinh khủng xộc lên não tôi! Tôi cố gắng giữ mặt lạnh và tỉnh táo.

- Xin chào các sĩ quan!

- Xin chào ngài Johnny! Chúng tôi bắt được nô lệ này lang thang ở ngoài thành, không có giấy căn cước hay hình xăm nào hết. Dựa vào biểu tượng trên chiếc vòng, chúng tôi phát hiện đây là dấu hiệu của ngài. Xin hỏi đây có đúng là nô lệ của ngài không?

Tôi chần chờ trong một tích tắc, nhưng rồi thừa nhận.

- Phải, là nô lệ của tôi!

- Vậy mời ngài kí vào biên bản này. Chúng tôi đã báo cáo chuyện này lên cho liên minh. Theo quy tắc, lần đầu để nô lệ bỏ trốn, liên minh sẽ chỉ trừ cảnh cáo ngài nửa điểm tích lũy thôi. Nhưng từ lần thứ hai trở đi sẽ trừ một phần ba tổng số điểm hiện có, mong ngài chú ý!

- Vâng, cảm ơn các anh! Tạm biệt!

Tôi khép cửa, sau đó dùng sức giật sợi dây thừng nối với vòng cổ Zoe, khiến cô ta ngã dúm ngã dụi. Cứ thế tôi kéo cô ta vào phòng, mặc cho Zoe la hét ngạt thở. Tôi giận, cực kì giận! Giận dữ vì nô lệ bỏ trốn một, nhưng giận bản thân mười! Tôi quá chủ quan rồi! Tôi không yêu cầu Isa giám sát nô lệ, tôi tự tin rằng nô lệ sẽ không bao giờ bỏ trốn. Tôi quá tự mãn, và giờ tôi phải trả giá!

Tôi nhìn cô gái quằn quại dưới mặt đất, mặt tím tái vì thiếu không khí, đang há hốc miệng nuốt từng ngụm từng ngụm Oxy. Tôi cố gắng kiềm chế cảm giác muốn đập cho cô ta một trận. Tôi sợ rằng mình sẽ đánh chết cô ta mất.

- Tại sao hả Zoe?

- Mẹ kiếp! Ai tin được lời anh chứ? Tôi là một con người, không phải nô lệ! Tôi muốn thoát khỏi cái tòa thành khổng kiếp này!

- Tra tấn!

Zoe gào lên thảm thiết, như một con lợn bị chọc tiết. Mồ hôi cô ta tứa ra như tắm. Nhìn cô ta đau đớn, tôi cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Đó là cái giá phải trả cho những kẻ nổi loạn! Tôi ngồi xồm xuống, nhìn vào đôi mắt màu tím nhạt của cô nàng. Ẩn dưới vẻ mê man vì cơn đau, là một tinh thần bất khuất không chịu khuất phục! Vậy đây!

Tôi nắm lấy chiếc áo của Zoe, xé toạc nó thành từng mảng. Zoe rú lên, cố gắng ngăn cản tôi, nhưng quá yếu để có thể làm được gì. Tôi lẳng lặng xé tiếp từng mảnh vải còn sót lại trên người cô ta, cho tới khi không còn sót lại một thứ gì. Zoe co rúm người, mắt nhắm nghiền, chờ đợi bão táp ập tới. Nhưng không có gì xảy ra!

Tôi đứng dậy, dùng thái độ lạnh lẽo nhìn xuống cô ta, như một thiên thần cao quý nhìn con điểm mạt hạng nhất.

- Ta cho cô sự tôn trọng, sự thoải mái, nhưng cô đã từ bỏ chúng. Vậy thì giờ ta sẽ đối xử với cô như một nô lệ, vì cô muốn như vậy. Cô sẽ không được phép mặc quần áo, phải trần truồng đi lại xung quanh căn nhà này, phải chịu cái lạnh và sự nhục nhã! Còn nữa, mỗi khi ta gọi, cô sẽ phải thừa chủ nhân. Tất nhiên cô có thể chống đối, nhưng ta khẳng định, hình phạt vừa rồi là hình phạt ta thích dùng nhất, vì nó cực kì nhân đạo so với những trừng phạt khác ở Tòa Thành Trắng. Cô muốn bị ném vào bàn chông sao? Cô muốn bị ngồi lên ngựa gỗ, bị đóng dấu nung đỏ, bị ném vào một ổ sâu lông? Hay cô muốn bị treo lên, sau đó quất nát người? Hả, con khổng ngu xuẩn?!

Tôi ngồi thụp, nắm lấy mái tóc vàng óng dài ngang thắt lưng của cô ta, kéo sát mặt Zoe về phía mình. Trong ánh mắt đỏ giờ chỉ còn nỗi sợ hãi và hoảng loạn. Nước mắt nấp mé khóe mi như mực trào ra.

- Cô có biết tại sao ta không hiếp cô ngay tại đây không? Vì cô chẳng là gì cả, Zoe ạ! Cô không đáng một xu! Cô nghĩ mình xinh đẹp hay tài năng hơn được Isa, được Angelika, thậm chí Kat sao? Rác rưởi! Nếu cô còn tiếp tục giữ thái độ tự cao như vậy, ta sẽ ném cô cho lũ ăn mày, để chúng dùng phương thức hạ tiện nhất vấy bẩn cô. Nhưng chắc chắn ta sẽ không bao giờ chạm vào cô đâu, Zoe à!

Tôi đi vào phòng để đồ, lấy ra một chiếc áo choàng nâu, khoác lên người. Tôi cảm nhận được tri thức tràn ngập trong óc. Tôi nghiền ngẫm một lúc, à tìm ra rồi! Mô hình phép Đóng dấu. Tôi vận chuyển tinh thần, cảm nhận năng lượng từ từ thoát khỏi cơ thể, trút vào trong đồ thị vô hình trước mặt, sau đó ầm ầm bắn ra. Trạng pháp lóe lên trên người Zoe, sau đó lặn vào trong cơ thể. Ngay lập tức, tôi thấy được vị trí của Zoe cách bản thân bao xa. Đường như có một sợi xích vô hình gắn kết giữa linh hồn hai chúng tôi. Chỉ cần tôi muốn, Zoe sẽ không bao giờ có thể chạy xa khỏi tôi, nếu như cô ta không muốn phải chịu nỗi đau từ tận trong linh hồn. Tôi cũng có thể xóa bỏ sự liên kết này, tất nhiên, nếu không sau này tôi bán thì có ma mới mua!

- Cô cảm thấy thế nào, Zoe?

Tôi nhìn cô ta, nở nụ cười. Nhưng ánh mắt của tôi thì không hề cười! Zoe rúm ró trước cái nhìn của tôi, cúi đầu khuất phục.

- Tôi cảm thấy... rất khỏe, thừa chủ nhân!

- Cụ thể hơn đi!

- Đường như... dường như thể lực của tôi đã được phục hồi lại toàn bộ! Tôi chạy trốn một đêm, vừa bị trừng phạt, nhưng giờ tôi cảm thấy mình khỏe mạnh như vừa mới ăn no ngủ kĩ vậy, thừa chủ nhân.

- Còn gì nữa không?

Tôi cảm nhận thấy một ngọn sóng trong linh hồn cô ta. Còn một điều gì đó cô ta giấu diếm!

- Cái này...

- Nói!

Zoe giật bản mình, mặt hơi đỏ.

- Bỗng dưng tôi cảm thấy... hơi nóng nóng trong người! Thừa chủ nhân!

Tôi nhướn mày.

- Hãy mô tả lại kĩ càng quá trình đó xem!

- Khi chủ nhân làm... làm gì đó, tôi bỗng thấy như thể toàn thân mình bị vô số bàn tay vuốt ve mon trớn vậy. Nó lan tỏa trên từng tấc da của tôi, sau đó chui qua lỗ chân lông vào sâu trong cơ thể. Thế rồi từ bên trong bụng tôi, có một luồng khí nóng lan tràn khắp toàn thân, hồi phục lại sức lực cho cơ thể kiệt quệ, và... nóng nóng, thừa chủ nhân!

Tôi lưu ý các đặc điểm này lại. Hạn chế bỏ trốn, hồi phục thể lực, tạo cảm giác kích thích, còn gì nữa không nhỉ? Tôi muốn sử dụng phép này lên Isa và Kat, nên tất nhiên phải thử trước lên người khác rồi. À quên!

- Khoái cảm!

Nửa đêm, phòng khách.

Tôi đang ngồi trên ghế sofa, chong đèn đỏ đọc sách. Sách hướng dẫn chế thuốc. Ở Tòa Thành Trắng, muốn hướng dẫn nô lệ tăng tinh thần lực, chỉ có thể sử dụng phương pháp thiền sâu. Để linh hồn tiếp xúc với thể giới tinh thần, linh hồn sẽ thăng hoa và nở rộ. Còn khi có đủ tinh thần lực thì lúc đó mới tính tới chế thuốc được!. Zoe có lực tinh thần cấp C, khá là mạnh mẽ so với người thường vốn chỉ là F. Tôi tự hỏi cô ta làm nghề gì nhỉ?

Zoe lúc này nằm dưới gầm cầu thang. Hừ, mặc dù tôi phủ miệng, nhưng cuối cùng vẫn là mềm lòng, cho cô ta cả chân cả đệm. Tôi tự an ủi rằng để Zoe ngủ trần sẽ gây hại cho sức khỏe, làm giảm tốc độ học tập. Phải, đúng vậy, chính là vậy, hơ hơ!

Chợt tôi thấy một vài sợi tóc đỏ rủ xuống trước mặt. Tôi khẽ thở dài, mỉm cười ngẩng lên nhìn gương mặt xinh đẹp ấy.

- Không ngủ được hả?

Đã vài ngày trôi qua kể từ khi mối quan hệ giữa hai chúng tôi thay đổi. Mọi thứ diễn ra quá đột ngột, nên tôi vẫn không rõ cảm xúc hiện tại của mình bây giờ. Nhưng chắc chắn là tôi yêu quý Kat. Và thứ tình cảm đó càng ù càng lên men.

- Tôi đi lấy nước uống thì thấy đèn hắt ra ở phòng khách. Anh làm gì mà giờ này vẫn chưa ngủ?

- À tôi cố gắng học các cách chế thuốc ấy mà. Đừng lo Kat, cho dù tôi không ngủ vài đêm cũng không sao đâu, tinh thần tôi sung mãn lắm!

Tôi toét miệng cười. Ánh mắt chúng tôi chạm nhau, sau đó cả hai bối rối liếc đi chỗ khác. Bất chợt, một tiếng nói mãnh liệt từ đáy lòng tôi vang lên, thôi thúc tôi hành động. Tôi đưa tay lên, khẽ vuốt vết sẹo trên mắt phải Kat. Nàng giật mình, nhưng để yên cho tôi sờ.

- Em nghĩ sao nếu tôi giúp em xóa đi vết sẹo này?

Kat im lặng, không trả lời tôi. Nàng cầm lấy tay tôi, hôn nhẹ, sau đó bỏ đi.

- Ngủ ngon, Johny!

Tôi ngả người ra sau, nhìn trần nhà, thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Johny (5)

Để có thể bắt đầu chế thuốc, trước tiên bạn cần có nguyên vật liệu cái đã. Tôi khoác áo, bước ra ngoài cửa, hướng về phía ga tàu điện. Tiệm nguyên vật liệu tốt nhất thành ở khu Kamra, các bạn còn nhớ chứ?

Trong trường hợp các bạn đã quên, tôi xin phép được nhắc lại. Mỗi một loại thuốc đều cần có dung môi, hay còn gọi là phần "nước". Thuốc khác nhau cần dung môi khác nhau, nhưng ở đây ta chỉ xét tới các loại thuốc sẽ phải điều chế khi nô lệ tham gia bài kiểm tra của liên minh thôi. Có ba loại dung môi chính, là nước tinh khiết, rượu cồn và tinh trùng Cthulu. Nước tinh khiết thì các bạn cứ đun sôi nước lên, cho hơi nước chạy qua một chiếc ống làm lạnh, sẽ thu được phần nước cất không tạp chất.

Rượu cồn vẫn dễ nói, chỉ cần đến cửa hàng mua là được. Nhưng khó nhất là các loại thuốc cần tới tinh trùng Cthulu. Đầu tiên, tôi không có Cthulu. Cần phải là công dân hạng A hoặc Phó hội trưởng mới có quyền nuôi dưỡng một Cthulu. Nếu như bạn không đủ điều kiện thì chỉ có tìm tới họ để mua, mà tôi cảnh báo trước, tinh trùng Cthulu là một món rất hút hàng, thường thì sản xuất còn không đáp ứng nổi nhu cầu, huống chi là bán! Kế tiếp, bạn cần một người "vắt sữa". Phải, cứ tưởng tượng ra cảnh xúc tu và thiếu nữ đi!

Hiển nhiên là tôi không bao giờ để các cô nàng của mình phải làm việc đó, cho nên muốn có thứ nguyên liệu hiếm này thì tôi đành phải nhờ đám buôn lậu ở Xóm Liều tìm giúp. Chúng có lồng nuôi riêng, có điều giá của bọn này thường đắt gấp đôi giá thị trường. Tôi thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng những đồng vàng rơi leng keng khỏi túi! Nhưng biết làm sao, muốn đào tạo một phù thủy hạng B, không có tinh trùng Cthulu thì quên luôn đi.

Tàu đã chạy tới Kamra. Tôi xuống xe, nhăn mặt vì mùi hôi đập vào mặt. Tôi để ý một số con quái vật bất chợt ngó về phía tôi, ánh mắt của chúng vừa có căm hận, vừa có sợ hãi! Mặc kệ, miễn sao chúng không đụng tới tôi thì không vấn đề gì! Tôi ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, bước đi hiên ngang dưới cái nhìn của các thể loại người thú.

Cửa hàng của Mystra vẫn đông như mọi ngày, nhưng lần này khi tôi tiến lại gần, đám người thú tự giác tách ra nhường lối cho tôi đi, đầu chúng hơi cúi xuống. Tôi bắt đầu quan ngại sâu sắc rồi nhé? Nhưng kệ, chúng nó nhường thì cứ đi, ngu gì không hưởng?

- Ai vậy?

- Xin chào, tôi là Johny Ouro...

Mystra đột ngột "đứng" dậy - các bạn nhớ cho, nửa dưới cô nàng là rắn. Cô ta trườn ra ngoài, đóng cửa lại.

- Hôm nay không bán!

Sau khi đã khép cửa cẩn thận, Mystra lúc này mới lười biếng trườn về "ổ". Cô ta chìa bàn tay thon dài nhưng bám đầy vảy về phía tôi.

- Hân hạnh được gặp Ngôi sao sớm Johny Ouro!

Tôi thận trọng nắm lấy bàn tay đó - uầy, mềm thật, như thể không có xương vậy!

- Xin chào, mà tất cả mọi chuyện này là sao?

- Anh không biết sao Johny, giờ anh nổi tiếng ở Kamra lắm đấy!

- Hà?

- Anh đã đánh chết thân vương Corneus Convus. Ở Kamra, chúng tôi tôn trọng sức mạnh. Anh đã thể hiện sức mạnh của mình, cho nên anh đạt được sự tôn trọng của các Kamra. Nhưng cẩn thận, bạn của thân vương không thích anh lắm đâu!

- Tôi cứ tưởng chuyện đó là chuyện của nhà Convus chứ? Hóa ra Kamra cũng nghe được tiếng gió sao?

- Đúng vậy! Thế nên anh mới được phục vụ riêng như thế này!

- Ha ha, cảm ơn! Hôm nay tôi muốn mua một số nguyên liệu chế thuốc.

Mystra nhoài về phía sau, khẽ nệ bụng ra một chiếc thùng đựng rất nhiều chai lọ.

- Anh muốn điều chế thuốc gì?

- Để xem nào... tôi cần nguyên liệu cho rượu thần, nước tăng lực và thánh dược.

- Thế thì anh cần những thứ này!

Mystra bày ra ba loại nguyên liệu lên mặt bàn. Cô ta chỉ vào lọ thứ nhất - đựng một thứ chất lỏng màu đen đặc sánh.

- Đây là cà phê Kamra. Thứ cà phê này đã được yểm phép, nên anh có thể sử dụng nó để bào chế thuốc. Tất nhiên anh cũng có thể dùng trực tiếp, nếu như anh chịu nổi vị đắng của nó. Cà phê Kamra sẽ khiến anh tỉnh táo và hồi phục một chút thể lực cho anh, rất thích hợp dùng vào buổi sáng. Nhưng lưu ý, các nguyên liệu này đều ít hoặc nhiều có hại cho cơ thể, nên nếu có thể, hãy bào chế chúng thành thuốc. Tác dụng của chúng sẽ giảm đi, nhưng không còn gây hại nữa. Mỗi lần điều chế thuốc anh sẽ cần dùng mười mi-li-lít, giá năm mươi mi-li là mười đồng vàng.

- Hừm, tôi sẽ cân nhắc chuyện đó.

Mystra lại chỉ vào một dùm bột lấp lánh, từ từ, tôi thấy quen lắm?!

- Cái này là bột tiên. Đám tiểu yêu tinh có cánh khi bay thường hay để lại một lớp bụi lấp lánh ý, chính là nó.

- Ném thứ này vào người là bay được à?

- Rất hài hước, nhưng không! Thứ này có tác dụng nhanh chóng phục hồi toàn bộ thể lực, tất nhiên theo nguyên tắc bảo toàn, không có thứ gì "tự nhiên" sinh ra. Nó sẽ bòn rút cơ thể anh. Nếu anh hít hai liều một lần trong ngày thì rất có thể sẽ bị sốc thuốc chết, nên hãy cẩn thận! Mười đồng vàng mỗi năm mươi gam.

Cuối cùng Mystra chỉ vào một dùm bột màu trắng nâu. Tôi có thể đoán trước được nó là thứ gì.

- Đây là thuốc phiện, hay còn gọi là nàng tiên nâu. Khi thứ bột này tiếp xúc với máu, nó sẽ sản sinh ra một cảm giác mê mê tê tái lòng người. Không thể cưỡng lại! Anh chỉ cần hít một phát, mọi rắc rối và đau đớn đều sẽ tan biến, rất thích hợp để trị các nô lệ yếu đuối. Chỉ cần một liều! Tất nhiên, thuốc phiện không bao giờ có lợi cho sức khỏe, và cũng như bột tiên, hai liều một ngày là lên bàn thờ! Mười đồng vàng năm mươi gam.

- Cho tôi năm phần mỗi loại, cả thấy là một trăm năm mươi đồng vàng. Tiền đây!

Tôi cầm lấy túi đựng, đứng lên ra về. Nhưng một bàn tay mềm mại đặt lên tay tôi - ý tôi là lòng bàn tay, bạn biết đấy, mu bàn tay cô ta toàn vảy mà.

- Anh có muốn uống chút gì không?

Cô ta gãi gãi nhẹ lên mu bàn tay tôi. Hừm! Tôi liếc cô ta, chán chừ vài giây.

- Ủ, tại sao không nhĩ?

Khi tôi về đến nhà đã là buổi chiều. Mẹ nó đẩy, may mà tôi cầm theo khuyên tai Chimera! Tôi khuyên các bạn nếu như có ý định làm quen với một cô nàng nửa người nửa rắn thì nên tìm hiểu xem một lần rắn yêu trong bao lâu nhé!

- Zoe?!

Tôi gọi cô ta vào phòng thí nghiệm. Phòng tương đối rộng, ở giữa là một chiếc bàn dài đặt các loại chai lọ bếp nhiệt. Tôi kiên nhẫn giải thích cho Zoe công dụng của từng dụng cụ, sau đó yêu cầu cô ta thử điều chế loại thuốc dễ nhất - Rượu thần.

- Đầu tiên, hãy chưng cất nước tinh khiết cái đã!

Zoe thực hiện việc này khá dễ dàng. Tất nhiên, chỉ có mỗi việc đổ nước lã vào nồi, đun sôi lên sau đó chờ, đến một con khi cũng có thể làm được! Kể tiếp tôi yêu cầu cô ta đổ nước tinh khiết vào một chiếc lọ chia vạch, đúng nửa lít.

- Tôi tưởng chúng ta phải dùng, ừm, vạc chứ, thưa chủ nhân? Sau đó khuấy khuấy?

- Đó là chuyện của quá khứ rồi, giờ chúng ta tiến tới giai đoạn hóa học phân tử rồi mà còn khuấy vạc gì!

Theo như sách hướng dẫn thì nửa lít rượu thần cần mười gam bột tiên, mười gam thuốc phiện và mười mili cà phê. Zoe cẩn thận đo đếm chính xác liều lượng, sau đó cho tất cả vào trong nước tinh khiết và khuấy đều bằng một chiếc thìa thủy tinh. Giờ mới là phần khó nhất!

- Hít thở đều nào Zoe! Sau đó từ từ dẫn dắt tinh thần lực vào trong chiếc lọ! Khuấy đều tay, thế! Từ từ, khoan, dừng lại!

Bùm!

Trong phòng lập tức tràn ngập mùi trứng thối và tiếng ho sặc sụa. Nước mắt nước mũi của chúng tôi ứa ra. Tôi vội vàng bấm nút chạy quạt thông gió. Mùi thối và khói đen dần dần tan bớt, để lại hai kẻ bị khói bám đen xì. Tôi định mắng cô ta, nhưng nhìn bộ mặt đen xì đó tôi không thể nhịn cười được! Tôi phì cười, xua tay.

- Thôi được rồi, lần đầu thất bại là chuyện bình thường. Rửa dụng cụ đi, chúng ta làm lại!

Lần thứ ba, mọi thứ vẫn không khá khẩm hơn bao nhiêu. Đột nhiên Zoe ngã ngửa về phía sau. Tôi hoảng hốt, lướt ra phía sau đỡ lấy cô ấy. Một dòng máu nóng hồi chảy ra từ mũi Zoe.

- Cô cảm thấy không khỏe hả Zoe?

- Tôi... tôi không biết nữa! Tự dưng tôi thấy hoa mắt, sau đó toàn thân mất hết sức lực...

- Đừng lo, là do tinh thần lực cô đã cạn kiệt rồi, nằm nghỉ một lát đi!

Tôi bế Zoe đến góc phòng, đặt cô nàng nằm lên chiếc sofa đen bọc da. Tôi quay lại bàn thí nghiệm, dọn dẹp các dụng cụ. Chợt tôi thấy ngứa tay, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà lại quyết định tự thân thử chế thuốc. Thuốc phiện, bột tiên, cà phê, nước cất, đủ hết rồi! Cho vào lọ, khuấy đều! Tôi cảm nhận thấy từng tia tinh thần lực chảy vào trong lọ. Bài học đầu tiên về võ thuật của tôi chính là khống chế, khống chế tuyệt đối! Bạn nghĩ "rung" cơ thể đơn giản sao? Hừ hừ! Cho nên tôi không phạm bất cứ một sai lầm nào, tinh thần lực đều đặn rót vào hỗn hợp. Dừng mắt thường có thể thấy dung dịch dần dần đổi màu, từ đục ngầu trở thành màu vàng sáng óng ánh, giống như những giọt nắng vậy! Hoàn thành!

Một mùi thơm ngào ngạt đột ngột lan tỏa khắp phòng, chỉ cần hít một hơi thôi cũng đủ khiến toàn thân tôi khoan khoái. Tôi rót chất lỏng ra một cốc nhỏ, mang tới cho Zoe - ha ha, ngu gì tôi uống thử?

- Dậy đi Zoe, uống thử nước này sẽ khiến cô cảm thấy khá hơn đấy!

Mới có nửa tiếng không để ý mà sắc mặt Zoe trở nên kém đi rõ rệt. Mặt cô ta tái nhợt, môi khô khốc nứt nẻ, mắt vẫn lén những tia máu. Lần sau tôi sẽ lưu ý vấn đề này!

- Thứ gì vậy?

- Thuốc bỏ! Uống vào sẽ giúp cô hồi phục nhanh hơn! Ngoan nào, há miệng ra, thế!

Tôi nhẹ nhàng rót rượu vào miệng Zoe. Cũng không có nhiều, nên Zoe chỉ cần nuốt hai lần là hết.

- Cô cảm thấy như thế nào?

Tôi nhìn thấy nét hồng nhuận ửng lên trên mặt Zoe. Mắt cô ta hơi lơ đãng, còn miệng cười toe toét.

- Tuyệt vời ông mặt trời, híc! Tôi cảm thấy... vô cùng vui vẻ... A ha ha ha!

Say rồi?!

- Cô có cảm thấy khó chịu chỗ nào không?

- Tôi...không...hức... ha ha ha... sao anh trông tức cười thế?

Tôi cau mày, đứng dậy bước về phía chìa lọ, rót cho bản thân một cốc. Ồ, đây là thứ rượu lần trước Angel rót cho tôi trong văn phòng của cô ấy mà! Ra là nó!

Cảm giác hưng phấn tràn ngập khắp thân thể tôi. Tôi thấy cuộc đời trở nên rực rỡ hẳn ra! Cơ thể tôi lâng lâng, nhẹ bẫng! A ha ha!

Zoe đứng dậy, cầm một chiếc lọ màu xanh lam lắc lắc.

- Đây là thứ gì mà "hức cười" dzợ?

- Bỏ ai biết! Nhưng chắc chắn là nó không ngon bằng quà tặng của tạo hóa rồi! Lại đây làm một cốc nào Zoe!

- A ha ha! Zôi đến rây!

Sau đó là một mớ hỗn loạn mà tôi cũng không tài nào nhớ nổi. Khi tôi tỉnh lại thì tôi và Zoe đang nằm cạnh nhau, trần truồng trên mặt đất lạnh giá. Vậy đây, rượu đúng là hạt giống của tội ác! Được cái thứ này uống say xong khi tỉnh lại không thấy đau đầu đắng miệng! Tôi nuối tiếc nhìn chiếc lọ rỗng! Thế là đi toang sáu đồng vàng nữa!

Zoe lầu bầu gì đó, trở mình. Tôi nhìn cô ta, khẽ lắc đầu, bế thốc cô nàng lên lầu. Sau đó quay xuống đây dọn dẹp đồ đạc.

Chậc!

Tôi tặc lưỡi, bốc một dùm bột tiên bỏ vào lọ. Tối nay có trò này mới nè!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Johny (6)

- Zoe này, lúc trước cô làm nghề gì vậy?

Tôi ngược lên hỏi Zoe, tay vẫn bận rộn bỏ thuốc vào nồi. Tôi đang thử điều chế Thánh dược. Bên kia bàn là Zoe, đang nhanh nhẹn gạt bột vào trong lọ của mình.

- À? Hồi trước tôi là một nhà thiết kế thời trang. Ách, thừa chủ nhân!

- Thật đáng tiếc, ở thế giới này không chú trọng hội họa lắm! Cô lấy quá nhiều cà phê rồi, cân lại đi!

- Ồ vâng, thừa chủ nhân!

Zoe cầm lấy một chai rượu màu đỏ, rót ồng ọc vào lọ. Sau vài ngày luyện tập, nường gần hết nguyên liệu của tôi, cuối cùng cô ấy cũng có thể dễ dàng điều chế rượu thần. Kết quả là mấy ngày này chúng tôi toàn chè chén say sưa, ặc! Vậy nên tôi quyết định tiến tới bài thuốc kế tiếp, đó là nước tăng lực. Thứ này điều chế khá giống rượu thần, ngoại trừ việc dung môi phải là rượu mạnh.

- Làm xong thì cô nghỉ tay, sau đó tiếp tục bài tập thiền sâu đi nhé. Ngồi luôn dưới này cho yên tĩnh này!

Tôi tắt bếp. Thánh dược đã hoàn thành. Đó là một thứ nước trong suốt không màu không mùi. Tôi tự hỏi nó sẽ có vị như nào nhỉ? Nhưng hiện tại tôi đang rất khỏe mạnh, không cần thiết phải lãng phí tài nguyên như vậy. Tôi dán một miếng giấy lên chiếc lọ, chú thích đầy đủ, sau đó đặt nó lên giá. Với mức tinh thần lực hiện tại của tôi chỉ đủ để điều chế một lọ thôi, ngay bây giờ tôi bắt đầu thấy hơi chóng mặt rồi nè!

Tôi đang ngủ trên ghế sofa thì bất chợt nhận thấy chiếc ghế lún xuống. Tôi choàng tỉnh, nhònm dậy, và thấy Kat đang ngồi ở phía dưới chân mình.

- Sao vậy Kat?

- Johnny này... ừm, tôi muốn tham gia trận đấu ngày mai!

- Hà, gì cơ, tôi chưa hiểu gì cả?

Con buồn ngủ đột ngột tan biến. Tôi tròng mắt, ngồi hẩn dầy. Kat có vẻ ngại ngùng, cô không dám nhìn thẳng vào tôi, mà cúi đầu nhìn sàn nhà.

- Sao tự nhiên cô lại muốn tham gia đấu trường hả Kat? Cô không biết đấu trường nguy hiểm như thế nào sao?

Tôi cau mày, chất vấn. Kat khẽ cắn môi.

- Nhưng tôi không muốn ăn bám mãi!

Tôi sững người! Phải rồi, tôi quên không để ý tới cảm nhận của Kat. Ở căn nhà này, xét về tề gia nội trợ, Isa và Angel giỏi hơn hẳn. Xét về khả năng hỗ trợ thì Angel cũng vượt trội hơn Kat nhiều. Kat am hiểu nghệ thuật, nhưng thực tình thì nó không giúp tôi nhiều lắm. Tôi dịu giọng, đưa tay lên vỗ vỗ vai Kat.

- Là vậy sao?! Đừng lo Kat, tôi không bao giờ vứt bỏ cô đâu!

- Anh không hiểu, Johnny ạ! Tôi chưa bao giờ cảm thấy mình vô dụng như hiện tại! Tôi chỉ biết ăn, rồi ngủ, trong khi anh, Isa, Angelika lặn lội ngoài kia. Tôi là ai chứ? Trường nữ dòng họ Du Couteau! Tôi chưa bao giờ là một kẻ ăn bám! Tôi không muốn tiếp tục sống u mê như thế này nữa! Tôi muốn bản thân mình trở nên có ích hơn!

- Kat...

- Anh nghĩ rằng anh đang bảo bọc tôi, rằng thế là tốt cho tôi sao? Anh làm vậy có khác gì nhốt tôi trong một chiếc lồng, đặt tôi vào một chiếc bể kính?

- Tôi chỉ là...

- Đừng giải thích, Johnny! Anh đâu phải là tôi, anh làm sao mà hiểu tôi như bản thân tôi được?! Anh chỉ đang áp đặt những gì anh muốn lên tôi mà thôi!

Kat tức giận, dùng dùng bỏ đi, bỏ lại tôi ngồi đó, lòng nặng trĩu.

Tôi lẳng lặng nhìn tường phòng, suy nghĩ về những gì mình đã trải qua. Càng nghĩ, tôi càng thấy lạnh người. Tôi giống như một kẻ độc tài, tham lam vợ vét và hưởng thụ, nhưng tuyệt nhiên không hề nghĩ gì tới tình cảm của họ. Đã bao lâu rồi tôi chưa cùng Isa tản bộ? Lần cuối cùng tôi khen ngợi Kat là khi nào? Thậm chí tôi còn chưa từng mời Angel một bữa hoặc một cuộc hẹn hò, vậy mà tôi lại mong đợi cô ấy đáp ứng tình cảm của mình? Tôi thật ngu ngốc!

Khẽ lắc đầu, tôi quơ lấy chiếc áo khoác gác trên giá treo, mặc vào, sau đó bước ra cửa.

Tôi đứng trước cửa phòng Kat, gõ cửa. Một vài giây sau, cô mở cửa.

- Chào người đẹp!

- Có chuyện gì?!

Kat quạ quọ. Nhìn cặp mắt có chút sưng và thâm đen kia, tôi đoán chắc là cô nàng khóc cả đêm qua rồi.

- Xin lỗi Kat, thật sự xin lỗi!

- Làm sao?

- Xin lỗi vì đã trở ra như một tảng đá! Xin lỗi vì tôi không để ý tới suy nghĩ của cô! Xin lỗi vì sự ngu ngốc của tôi!

Kat định nói gì đó, nhưng rồi cô phì cười. Tôi cũng cười, biết rằng mình đã thành công.

- Anh đúng là một thằng ngu, Johnny ạ! Nhưng tôi chấp nhận lời xin lỗi!

- Tôi có một món quà muốn tặng cô đây!

Tôi lôi hộp quà từ sau lưng ra. Kat ngạc nhiên nhìn tôi, tay nhanh chóng xé bỏ lớp giấy bạc phủ bên ngoài. Cô mở hộp, trợn lớn mắt.

- Giáp này làm từ da của Cthulu trưởng thành, rất bền và dai, có thể chịu được rất nhiều đòn đánh. Chưa kể nó lại tương đối nhẹ, cô mặc vào thử xem. Tôi chỉ biết số đo tương đối của cô thôi, nên có thể có chỗ không vừa, cần phải chỉnh một tí.

Kat đỏ mặt. Cả hai chúng tôi đều hiểu tại sao tôi biết số đo của Kat. Cô khẽ găt, đắm nhẹ vào ngực tôi.

- Dâm tặc!

- Còn đây là hai thanh kiếm làm từ thép năm năm tuổi. Rất cứng và bén, nhưng lại nhẹ nhàng linh hoạt! Cô thử cầm xem!

- Tôi... anh... tôi thật sự không biết phải cảm ơn anh như nào nữa!

Tôi cười xòa, đưa tay lên xoa xoa mái tóc đỏ của Kat.

- Chỉ cần cô vui là được rồi! Rửa mặt mũi nhanh lên, chúng ta có một trận chiến hôm nay đây!

Tòa Thành Trắng, Đấu trường.

Đám đông rú lên khi võ sĩ da đen cắt cổ kẻ thua cuộc. Hấn giờ lưỡi kiếm đầm máu lên trời, hét lớn đắc thắng. Khán giả điên cuồng theo từng tiếng hò reo, một số kẻ thì ừ ừ vì lỡ đặt cược vào kẻ xấu số.

Tôi đứng cùng với Kat ở lối vào sàn đấu. Mặc dù tôi vừa sắm một đồng giáp trụ và vũ khí cho Kat, nhưng thực tế thì cô ấy chẳng được sử dụng chúng. Một võ sĩ giác đấu sẽ được và phải sử dụng trang bị do đấu trường cung cấp, để khiến trận đấu trở nên công bằng nhất có thể, mà không phải là một cuộc chạy đua vũ trang giữa các thể lực. Áo giáp và vũ khí chỉ được sử dụng trong các trận tranh danh hiệu thôi - hay còn gọi là trận đấu của các nhà vô địch.

- Cô nắm chắc chứ Kat?

- Đừng lo Johny! Giết chóc chưa bao giờ phụ thuộc hoàn toàn vào võ thuật, mà còn chịu ảnh hưởng bởi rất nhiều yếu tố nữa. Và anh nghĩ đám chip hôi ngoài kia giết nhiều bằng tôi sao?

Cô nở nụ cười nhợt nhạt.

- Giả như... tôi nói là giả như, cô cảm thấy yếu thế, thì cứ việc xin đầu hàng nhé!

Tôi vẫn thấy hơi lo lo, nên quyết định dặn thêm.

- Nhưng nó sẽ làm anh giảm danh tiếng!

- Đối với tôi, cô còn quan trọng hơn cả danh tiếng!

Kat mỉm cười, quàng tay qua cổ tôi, hôn nhẹ. Nói thực thì cô nàng hôn kém cực kì! Nhưng nụ hôn đó mang theo hương vị thanh thuần và ngai ngùng của thiếu nữ, cũng đem lại cho tôi chút cảm giác khác lạ. Kat vội vàng chạy đi, chỉ ngoái lại nói một câu.

- Nhìn tôi tỏa sáng này!

Isa vẫy tôi lại gần. Bên cạnh nàng là Angel. Chúng tôi ngồi ở hàng ghế sang trọng, biệt lập với đám khán giả nhốn nháo trên kia. Đừng hiểu nhầm, là chúng tôi bám càng Angel đó! Hôm nay Isa mặc một chiếc váy xếp trắng cùng mũ rộng vành màu vàng, mơn của Angel. Nhắc mới nhớ, tặng người bạn họ giống nhau đến không ngờ! Còn Angel, ừm, vẫn mặc đồ lót, đừng hỏi tôi tại sao...

Nô lệ muốn tham dự đấu trường rất đơn giản, cứ đến báo danh vào hôm đấu trường mở cửa là được. Tất nhiên, chính vì cách báo danh tùy hứng như vậy nên đối thủ của nô lệ cũng sẽ rất ngẫu nhiên. Sẽ có những trường hợp chó sói gặp gà rù, kết thúc sau một nốt nhạc. Nhưng cũng có những trận đấu hai con cừu nhìn nhau, lúc đó đấu trường sẽ thả quái vật vào, cho tới khi có một trong hai nô lệ ngã xuống. Quan trọng là khán giả muốn thấy máu, muốn thấy bạo lực, chứ nô lệ đánh hay dở thì họ cũng đâu có hiểu.

Kat đã ra sân. Cô mặc một bộ giáp lưới cũ kĩ, chỉ có tác dụng bảo hộ phần ngực - các nô lệ thường phải mặc những bộ giáp bại lộ nhằm thu hút thêm sự chú ý của đám đông. Kat ngẩng cao đầu, tự tin bước ra giữa sân, hai tay cầm chắc hai thanh kiếm ngắn, nhìn chăm chăm vào cổng đối diện. Đối thủ của cô là một nữ võ sĩ lực lưỡng, cao lớn, hơn Kat hẳn một cái đầu. Bắp tay cô ta cuộn cuộn như đàn ông vậy!

- Xin kính chào tất cả các quý ông quý bà có mặt ngày hôm nay! Tôi là Bryn, người chủ trì Đấu trường sinh tử Tòa Thành Trắng. Ở bên phải các vị, cầm cây búa thép là Loren, nữ võ sĩ tài năng của ngài Alexander Bull. Với thành tích bốn thắng một bại, hôm nay liệu Loren có thể nâng thành tích lên năm trận thắng? Xin mọi người hãy cho cô ấy một tràng pháo tay!

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm!

- Còn phía bên trái chúng ta, người đẹp rực lửa nhỏ nhắn này, là Katarina, nô lệ của quý ngài Johny Ouro nổi tiếng! Đây là lần đầu tiên cô bé tham dự Đấu trường, xin quý vị cho cô ấy một tràng pháo tay cổ vũ nào!

Trong một giây, cả đấu trường im phăng phắc, sau đó vỡ òa ra trong tiếng chế nhạo.

- Ha ha, cô bé xinh đẹp, tội gì phải khổ thế, đầu hàng đi xong theo ta này!

- Hắc hắc hắc, Loren sẽ đập cô ta dẹp lép như con tép thôi!

- Ước gì tao được ngủ với nó một lần nhì!

Kat lặng lẽ nghe những lời chế giễu đó. Cô cầm hai thanh kiếm xuống cát, cúi xuống bốc một ít thoa đều lên hai tay, sau đó nắm lấy kiếm, chỉ thẳng về phía khán đài. Tay còn lại cô làm động tác cứa cổ, trên mặt giữ nguyên vẻ ngạo nghễ.

- A ha ha, một con mèo hoang hung dữ kia!

- Tao thích cô ta rồi đấy! Ê oắt, đặt cược cho cô nàng tóc đỏ hai mươi đồng vàng cho tao!

Âm thanh hỗn tạp vang tới hàng ghế tôi đang ngồi. Trong vô thức, tôi đã bóp vỡ vụn tay nắm ghế. Isa đặt tay lên mu bàn tay tôi, cười an ủi.

Bryn chờ một vài phút cho khán giả đặt cược, sau đó tuyên bố.

- Trận đấu bắt đầu!

Tôi nhìn chòng chọc vào hình bóng nhỏ bé đang lao vào kẻ địch đó. Kat thấp bé và yếu đuối hơn, nên cô lựa chọn quấy rầy và né tránh thay vì đấu sức. Với thân thể linh hoạt, Kat hết nhảy sang phía đông lại luôn sang hướng tây, mỗi lần di chuyển lại để lại một vết chém trên người đối thủ. Như một bậc thầy đang lóc thít phạm nhân! Trái tim tôi đập hụt một nhịp mỗi khi cây búa lướt sát người Kat, nhưng lần nào cô cũng kịp thời né tránh.

Các bạn nghĩ bay nhảy múa lượn mới là nghệ thuật? Đúng, nếu như đó là giao hữu! Còn trong chiến đấu, bạn phải tìm cách nhanh nhất có thể để đánh gục đối thủ, chứ không phải vờn như vờn chuột. Chỉ có kẻ yếu mới phải vờn vờn, tìm ra sơ hở của kẻ mạnh, sau đó để lại tổn thương nhỏ bé không đáng kể. Đó là một trò chơi không lối về, bạn có thể thành công mười lần, nhưng chỉ cần bạn thua một lần, để kẻ mạnh tóm được, bạn xong đời! Đây là lí do đánh du kích luôn luôn là đặc sản của kẻ yếu, vì chúng ta không có đủ thực lực đánh trực diện. Còn kẻ mạnh, mặc kệ ruồi muỗi quấy nhiễu, chỉ cần thẳng bước về phía mục tiêu là đủ! Nói đi cũng phải nói lại, có một số kẻ mạnh nhưng lại yêu thích ría rĩa từ xa, đó là vì họ muốn thắng đẹp không vết thương!

Trong lúc suy tư, trận đấu đã tới hồi cao trào. Đúng như dự đoán, sau nhiều lần chạy trốn, Kat đã bắt đầu mệt mỏi. Cô đứng từ xa, hai tay chống đầu gối, nhìn Loren. Kat biết trận đấu sẽ diễn biến thành thế này, cho nên này giờ cô chỉ chăm chăm tấn công chân của Loren. Kết quả là chân của nữ võ sĩ giờ nham nhở những vết chém, máu chảy ròng ròng, đi lại vô cùng khó khăn. Thực tế là Loren đứng được là nhờ tựa vào cán búa, chứ với đôi chân run rẩy kia thì tôi không nghĩ là cô ta có thể chống lâu được.

Kat đột ngột lao tới, nhảy lên không trung, xoay tròn như một con ốc màu đỏ tràn ngập vẻ đẹp chết chóc. Hai lưỡi kiếm của cô rít lên trong gió, sau đó dễ dàng xất nhỏ cánh tay của Loren, rồi tới đầu - Loren giống như bị ném vào một chiếc máy xay sinh tố vậy, nửa thân phía trên bị xẻ dọc ra bởi nhiều nhất chém, máu văng tứ tung. Khán giả gầm lên sung sướng, ném xuống khán đài vô số cành hoa. Lâu rồi họ mới thấy một cách giết người tàn bạo như vậy.

Kat tiếp đất, khẽ vuốt mái tóc thấm ướt máu đỏ ra đằng sau, ngửa mặt lên đầy kiêu ngạo, sau đó ném hai thanh kiếm xuống dưới cát, bước về phía lối ra. Tôi cũng đứng dậy, báo cho Angel đưa Isa về trước làm sẵn một vài món ngon ăn mừng, rồi bước về phía công.

Kat ngồi tựa lưng ở lối ra, mặt mũi úp vào hai tay, những giọt máu nhỏ tong tóng từ đuôi tóc nàng. Tôi bỗng thấy đau lòng khó tả. Nàng chột ngắc lên, nhìn thấy tôi, mỉm cười. Đó là lúc tôi thấy trái tim mình bùng tỉnh! Tôi nhanh chóng bước tới chỗ Kat. Nàng đứng dậy, phúi phúi quần, định nói gì đó. Nhưng tôi không quan tâm! Tôi ôm chặt lấy nàng, hôn nàng một cách say đắm. Kat có vẻ ngạc nhiên, người hơi cứng lại, nhưng rồi cũng vòng tay qua lưng tôi. Chúng tôi hôn nhau để có tới mười phút không chừng, sau đó tách nhau ra. Trong mắt nàng, tôi nhìn thấy sự đắc thắng.

- Em đã nói là sẽ khiến anh khuất phục mà!

Tôi tức cười, lấy tay lau đi vết máu dính trên gương mặt trái xoan lấm lem màu đỏ.

- Ủ, anh thua rồi!

Tôi nắm tay nàng, dắt về phía lối ra. Chợt nàng nói!

- Johnny này, anh có thể giúp em xóa đi vết sẹo này không?

Tôi quay lại. Nước mắt lăn dài trên má nàng. Tôi mỉm cười, lòng mềm nhũn.

- Chắc chắn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Johny (7)

Tôi đang ngồi tính toán lại chỗ tiền mình vừa kiếm được từ cá cược. Tôi có niềm tin tuyệt đối vào Kat, vậy nên cho dù nhà cái chỉ đánh giá Kat một ăn ba, nhưng tôi vẫn liều lĩnh dốc hết vốn vào, thậm chí còn vay nóng Angel một ngàn. Kết quả? Thốc về! Tất nhiên, tôi cũng tính tới trường hợp ra đề ở rồi - lúc đó tôi đành muối mặt đi vay Bara tiếp!

Chợt tôi thấy một mùi thơm ngan ngát thoảng ra từ phía sau. Không cần quay lại tôi cũng biết là Angel. Nàng có mùi cơ thể rất đặc trưng. Angel nhẹ nhàng luồn vào trong lòng tôi, tron bóng như một con rắn.

- Làm tốt lắm, Johny!

- Làm gì cơ?

Tôi giả ngu. Nàng mỉm cười, khẽ búng trán tôi. Tôi đành thờ dài.

- Ủ, xin lỗi Angel, xin lỗi vì chưa bao giờ để tâm tới cảm xúc của mọi người!

- Biết sai mà sửa là tốt rồi! Kỳ thực anh rất tốt Johny à, nhưng phải cái tội là anh quá đàn trong chuyện tình cảm! Nếu như không phải vì anh quá đàn thì tôi đã không đặt ra thử thách ấy.

Nàng nháy mắt đầy tình nghịch.

- Hừm?! Nếu như anh đã thay đổi thì em có đổi ý không?

- Anh đúng là gốc hết thuốc chữa Johny ạ!

Nàng ôm lấy tôi, hôn nhẹ, sau đó bỏ về phòng. Phụ nữ thật là khó hiểu!

Tôi nhìn nắm tay của mình. Nó đã thô và to hơn gấp đôi so với lần đầu tôi tiếp nhận cơ thể này. Dinh dưỡng và luyện tập hoàn toàn có thể thay đổi một con người. Hoàn cảnh cũng vậy! Tôi tự hỏi liệu tôi có nhất thiết phải tiếp tục sống ở thế giới này nữa không? Ý tôi là, tôi, Isa, Kat, và có lẽ cả Angel; gia đình nhỏ này của tôi hoàn toàn có thể sinh tồn ở bất cứ thế giới có người sống nào, vậy thì lí do gì chúng tôi phải tiếp tục bám trụ ở nơi này? Nhưng khi nhớ tới cảm giác kính phục, nể trọng, nghĩ tới quyền lực tôi đang có... tôi chần chừ. Thôi được rồi, cứ chờ một thời gian xem thế nào!

Một tuần trôi qua, tôi vẫn tiếp tục huấn luyện Zoe - cô nàng đã đạt tới tinh thần lực hạng B, nhưng chưa thể điều chế thành công Thánh dược. Trong thời gian rảnh, tôi cũng xen kẽ các bài học sơ cứu, cấp cứu cho Zoe, nên hiện tại trình độ y học của Zoe cũng đã lên tới hạng B+. Có điều, nếu như tôi muốn có nhiều điểm tích lũy hơn thì phải tiếp tục huấn luyện thêm kỹ năng cho cô ấy. Hiện tại tôi hạng C, tức là Zoe cần đạt ít nhất hạng B-, hay ba mươi điểm kỹ năng. Theo như hiện tại thì cô nàng đã có mười hai điểm. Mười tám điểm còn lại, hừm! Giao tiếp chắc là không có vấn đề. Kế toán cũng sẽ không quá khó với trí tuệ của Zoe. Như vậy còn thiếu một kỹ năng B+ nữa, hoặc hai kỹ năng C-.

- Này Zoe!

- Dạ, thưa ngài?

Zoe khoác một bộ áo choàng màu vàng nhạt dài chấm đất bước tới. Cô ta đã ngoan ngoãn hơn nhiều so với trước kia, và tôi cũng muốn đẩy nhanh tiến độ, nên đã tặng cô ấy một ít trang phục. Bộ áo choàng trước mặt sẽ giúp cho Zoe dễ dàng tăng trưởng tinh thần lực hơn, và tăng khả năng tập trung khi chế thuốc.

- Cô cảm thấy trong các công việc sau, cô thích cái nào nhất? Nấu nướng, dọn dẹp, võ thuật và ca múa nhạc?

Zoe hơi cau mày, nhưng không hỏi tại sao. Cô ngẫm nghĩ một lúc, sau đó cúi đầu trả lời.

- Có lẽ tôi hợp với việc chơi đàn, thưa chủ nhân! Tôi khá là vụng về, vậy nên các công việc kia sẽ rất khó hoàn thành. Còn về ca hát thì bạn bè vẫn hay trêu tôi là giọng vịt bầu.

Bỗng dưng cảm xúc của Zoe trầm xuống. Hẳn là cô đang nhớ tới quá khứ. Tôi thờ dài, vẫy tay ra hiệu cho Zoe nghỉ ngơi một lát. Đàn hát làm tôi nhớ đến Kat. Chắc giờ này nàng đang ngồi trong phòng chờ thi đấu với Angel rồi. À đấy, Angel hiện tại là huấn luyện viên tạm thời cho Kat. Vì sự an toàn của nàng, tôi đã chấp nhận vô số yêu sách bất bình đẳng của Angel, thậm chí tôi còn bị cướp mất khuyên tai Chimera!!! Em muốn anh sống sao???

Tôi không hiểu tại sao, nhưng trong lòng cứ cảm thấy mơ hồ bất an. Có lẽ đó là lí do tôi nghĩ tới việc rời bỏ thế giới này? Là một người tin tưởng vào trực

giác, tôi bèn thử giả định những thứ cần phải làm nếu như muốn rời khỏi đây. Trong trường hợp thoải mái, tôi sẽ cố gắng vơ vét càng nhiều tiền bạc càng tốt, đổi chúng thành các vật phẩm có giá trị cao như vũ khí và châu báu - đồ chơi yêu thích của đàn ông lẫn đàn bà. Còn tình huống xấu nhất thì chúng tôi cứ thế mà bỏ chạy vào Sương mù thời, chỉ cần bám sát tay nhau là được. Với sức mạnh và trí thức của chúng tôi, lo gì chết đói?

Tôi dẫn Zoe ở nhà nhớ khóa cửa cẩn thận - nếu có ai định hỏi không sợ cô ta bỏ trốn à thì úp ngay mặt vào tường đi nhé! Tôi đã đóng dấu bằng phép thuật rồi mà! Isa đã trang điểm xong. Hôm nay nàng mặc một chiếc váy quây màu xanh dương, cùng với cặp găng màu xanh trắng. Tôi mỉm cười, khuyếch tay ra cho Isa khoác, sau đó khóa cửa lại.

Angel đã ngồi chờ sẵn ở hàng ghế thượng đẳng. Tôi cùng Isa ngồi xuống cạnh nàng.

- Kết quả thế nào?

- Con bé rất chăm chỉ, lại có tiềm năng tốt. Tất nhiên so với tôi thì còn kém xa lắm ư!

Chợt Angel quay sang nhìn tôi đầy nghiêm trọng.

- Johnny!

- Há?

- Anh chưa đóng dấu lên Kat đúng không?

Tôi chán chừ. Đúng vậy, tôi vẫn luôn muốn trốn tránh chuyện này. Tôi luôn coi Kat như một người bạn ngang hàng với mình, và không muốn đóng dấu "chủ quyền" kiểu ấy lên Kat.

- Anh làm vậy là đang hại cô ấy đấy Johnny! Mặc dù có thể Kat sẽ không bao giờ rời bỏ anh, nhưng theo luật pháp, anh và cô ấy chưa hề có bất cứ một sự ràng buộc nào cả, hay nói cách khác, cô ấy vô chủ! Bất cứ ai cũng có quyền sở hữu một nô lệ vô chủ, anh quên rồi sao!

Tôi chợt thấy lạnh cả người, nhìn xuống khán đài. Kat, vẫn trong trang phục bạo lộ với hai lười kiếm thẳng, đang từ từ bước ra giữa sân. Bao nhiêu kẻ có thể đoán được đằng sau lớp giáp ngực đó, nàng không hề có một hình xăm nào?

- Vẻ đẹp của Kat đang dần dần được bộc lộ Johnny ạ! Cô bé quá hoàn hảo, nhìn cái cách cô bé di chuyển kia - đầy kiêu hãnh và nghệ thuật! Người ngoài nhìn vào cũng biết đây là một nô lệ có nét duyên dáng trời sinh! Hơn nữa, anh nghĩ chỉ có mình anh mới có khả năng đánh giá con người thôi sao Johnny? Một số chủ nô có kinh nghiệm có thể dựa vào vẻ ngoài để ước chừng đại khái kỹ năng của một nô lệ, một số khác thậm chí còn có thể dùng phép thuật để tiên đoán. Tôi cũng có khả năng đó! Anh nghĩ tôi không biết Isa đã có đủ điều kiện đạt tới S+ sao? Anh nghĩ tôi không thấy Kat dư sức vượt qua sáu bài kiểm tra với mức điểm tối đa?

- Tôi không ngu, và những kẻ khác cũng vậy! Thời điểm anh nghĩ người khác ngu xuẩn, anh chính là kẻ ngu xuẩn! Anh có biết một nô lệ S+ có giá trị như thế nào không hả Johnny? Toàn bộ Tòa Thành Trắng có khoảng một trăm nô lệ S+ mà thôi. Hơn mười triệu người, một trăm nô lệ S+! Một trên một trăm ngàn! Lí do duy nhất bọn chúng chưa ra tay là vì chưa thể xác định rõ ràng, và kiêng kị tôi thôi Johnny à!

Tôi giật mình vì tiếng hò reo của khán giả. Kat đã xất đứt một cánh tay của tên võ sĩ cầm kiếm. Máu phun xối xả ra từ vết thương.

- Anh nhìn đằng kia kia Johnny! Đó là Đức mẹ Porter của khu chúng ta! Đừng để vẻ ngoài của bà ta đánh lừa, mẹ ta sống ít nhất hơn một trăm năm rồi! Porter đang tìm một nữ tu phục thị cho mình, yêu cầu quan trọng nhất là phải am hiểu nghệ thuật và duyên dáng như một nữ thần! Không phải tự nhiên mà bà ta lại đến xem một trận đấu nhảm nhí giữa hai nô lệ vô danh đâu! Những công dân hạng A như bà ta họa hoằn lắm mới xuất hiện ở các trận chung kết giữa các nhà vô địch, nhưng anh thử đoán xem tại sao bà ta lại có mặt ngày hôm nay nào?

Kat đã chặt bay đầu kẻ địch bằng chiêu kiếm khóa, rời khỏi sân đấu trong tiếng cổ vũ nồng nhiệt của đám đông. Tôi cau mày, lòng nặng trĩu, lặng lẽ ngắm nhìn hình bóng nhỏ bé đó khuất dần vào lối ra.

Kat ôm chầm lấy tôi khi vừa mới thấy mặt. Nàng mỉm cười, rực rỡ như một bông hoa dưới ánh mặt trời.

- Em thắng rồi!

- Ừ làm tốt lắm!

Kat đột nhiên buông tôi ra, nhìn tôi từ đầu đến chân.

- Anh có chuyện gì không vui sao Johnny?

- À...ừm...

Tôi ấp úng, không nói nên lời. Tôi ngại rằng khi mình nói ra muốn đóng dấu nô lệ cho Kat, nàng sẽ buồn. Chẳng qua vì lợi ích của nàng và cả của tôi...

- Anh cần phải đóng dấu hiệu lên em Kat ạ!

Nàng nhìn tôi trừng trừng, sau đó toét miệng cười. Tôi chính thức quỳ trước nụ cười đó.

- Miễn sao không đau là được, em là của anh mà Johny!

- Như vậy, ừm, anh cứ nghĩ là em sẽ nổi giận cơ! Anh nhớ hồi trước khéo em nhảy vào liều mạng với anh rồi ấy chứ!

Nàng bẹo lấy má tôi, kéo căng ra. Thực ra thì tôi chẳng đau gì đâu, có điều sống trên đời, có những việc bạn biết nhưng không thể nói ra, và có những việc không làm nhưng vẫn sẽ phải nhận! Đừng nói lí với phụ nữ!

- Au au au! Đau anh! Au!

- Anh còn dám nghĩ em như một con sư tử cái nữa không?

- Anh sai rồi! Au au!

- Hừ!

Tôi mỉm cười, vận chuyển tinh thần lực, thi triển phép Đóng dấu! Mặt nàng hơi ửng đỏ khi phép thuật chạm phải. Khi sợi dây cảm xúc kết nối giữa linh hồn chúng tôi được thành lập, lập tức trong trái tim tôi bị quá tải, bị nhấn chìm trong một cảm xúc vô cùng mãnh liệt! Quả nhiên họ nói những người có tính cách nhiệt tình khi ghét thì ghét vô cùng, nhưng đã yêu là sẽ cháy hết mình!

Tôi cười khà khà, ôm lấy nàng, thì thào vào lỗ tai Kat.

- Thế thì tối nay...

Nàng thom nhẹ lên má tôi, nhưng lui lại, nháy mắt đầy tình nghịch.

- Chuyện đó thì từ từ! Chờ đi Johny!

Nói xong, nàng chấp hai tay sau lưng, nhảy chân sáo bỏ đi, để lại tôi đứng đó đầy chùng chình. Tôi lắc đầu cười khổ, sau đó chạy theo nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Johny (8)

Kính coong!

Tôi mở cửa. Đó là một quán gia tương đối già, mặc bộ vét khá là sang trọng - ông ta cúi chào tôi đầy lịch thiệp, sau đó rút một lá thư đặt trong túi áo ngực ra.

- Xin chào Đức ngài Johny Ouro! Thứ bảy tuần này liên minh tổ chức một buổi đấu giá đặc biệt, và các đáng bệ trên quyết định mời những chủ nô trẻ nhưng có tài năng - như ngài Johny Ouro, đến tham dự cùng! Nếu như ngài có nhu cầu bán nô lệ, xin hãy báo trước hai tiếng, liên minh sẽ giúp ngài đánh giá và sắp xếp vị trí. Đây là thư mời, thưa ngài! Rất hi vọng ngài có thể có mặt và cùng chia vui với các đáng bệ trên trong ngày hôm đó!

Tôi cầm lấy thư mời, cúi chào "người đưa thư", sau đó bước vào nhà. Tôi mở thư, liếc nhanh - đại khái như lời lão già vừa nói, liên minh tổ chức một buổi tiệc vào ba ngày sau, lúc bảy giờ tối, và mời tôi đến tham dự. Buổi tiệc do phó hội trưởng Benjamin Ouro tổ chức, cho nên có rất nhiều quan chức sẽ đến tham gia. Đây là một cơ hội tốt để mở rộng mối quan hệ của tôi với thế lực cao tầng của tòa thành.

Tôi liếc một vòng, quyết định sẽ mang theo Kat đến buổi tiệc. Đầu tiên, tôi muốn phô bày khả năng đào tạo nô lệ của mình, và không có gì quảng cáo tốt bằng người thật việc thật. Thứ hai, tôi đã đóng dấu lên Kat, và những kẻ tâm địa bất chính có thể cắt đi được rồi! Thứ ba, cũng là lí do quan trọng nhất, Kat thích hợp làm một nữ tháp tùng hơn Isa.

Nếu đã xác định công việc xong, giờ tôi cần đưa Kat đi đốt tiền - ý tôi là mua sắm. Nhưng không sao, tôi giờ tương đối thoải mái về tài chính. Chợt tôi nhớ tới lần đầu tiên mình thấy Angel ăn diện - ấn tượng đó vĩnh viễn không thể phai nhòa được. Đó là lần đầu tiên tôi hiểu người đẹp vì lụa là như thế nào!

Isa sau khi nghe xong kế hoạch của tôi, bẽn lẽn cười hiền hòa, chúc mừng tôi và sau đó là cô vũ Kat. Tôi không thấy bất cứ một khúc mắc nào trong mắt nàng, nhưng tôi vẫn cảm thấy có chút tội lỗi. Có khi ngày mai tôi dắt tất cả đi biên cảnh? Ở thế giới này "có biên", nhưng là giả lập! Cụ thể, các Ouro đã xây dựng nên Căn nhà kính khổng lồ với sức chứa đủ cho một nghìn người vui chơi cùng lúc, gồm liên hợp quần thể sinh thái rừng nhiệt đới và bãi biển.

Nó thuộc một trong năm kì quan của Tòa Thành Trắng, gồm Đấu trường của khu phố Trắng, Câu lạc bộ Quý ông của Bull, Nhà hát của những giấc mơ Convus, Kho tàng của Tiamat Kamra. Trong đó Đấu trường mở cửa cho bất cứ chủng tộc nào. Câu lạc bộ cảm súc vật và bắt tử, rất chất chơi! Nhà kính của Ouro chỉ phục vụ người Ouro. Nhà hát giấc mơ đón chào tất cả, nhưng chẳng ai dám tham dự, vì một khi thấy tế tử vong cất tiếng hát, rất có thể bạn sẽ hồn lìa khỏi xác! Kho tàng của Tiamat nghe đồn là một căn hầm tràn ngập những đồng vàng và đá quý, các bạn biết đấy, rỗng thích những thứ lấp lánh mà.

Tháp tùng phụ nữ nên được xếp vào một trong những hình phạt tàn nhẫn nhất của loài người. Nếu như bạn không có thể lực mạnh mẽ, rất tốt, sung sướng gấp đôi! Với thể chất của tôi bây giờ, nếu như chỉ là đi dạo loanh quanh thế này thì hoàn toàn không có vấn đề, nhưng tinh thần thì sao? Tôi hết kiên nhẫn rồi, nhưng vẫn phải cố nặn ra nụ cười mỗi khi Kat quay lại hỏi. Những lúc sắp bùng nổ, tôi thường phải tự nhủ "sắp hết rồi, chỉ có một ngày thôi mà, vân vân".

Kat lúc này mặc một chiếc váy đầm dạ hội hồ lung, thiết kế ôm rất khéo, làm nổi bật hết tất cả đường cong của người phụ nữ. Kat không thuộc diện ngực tấn công mỏng phòng thủ như Isa hay Angel, nhưng vẫn thuộc diện xuất sắc. Dưới chân nàng là đôi giày cao gót tinh tế với sợi quai mảnh. Chúng ta sẽ không bao giờ hiểu được tại sao phụ nữ có thể cần rằng đi những đôi giày cao gót chênh vênh hại dáng kinh khủng, nhưng lại giẫy nẩy lên vì xước một ngón tay! Nhưng như cô nàng nào đó từng nói, bí ẩn tạo nên một người phụ nữ, chắc vậy?!

Kat dùng những ngón tay thanh mảnh bọc trong chiếc găng viền tơ đen vuốt vuốt cảm tôi đầy khiêu khích.

- Tại sao một quý ngài đẹp trai lại ngồi cô độc nơi đây vậy?

Tôi chớp lấy bàn tay nàng, kéo lại gần miệng, hôn lên.

- Đó là bởi tôi đang chờ người con gái đẹp để nhất đêm nay đến mời mình một điệu nhảy! Xin hỏi quý cô có muốn khiêu vũ không?

Kat phì cười, nhào vào lòng tôi, hôn chụt lên má tôi một cái rõ kêu.

- Mấy tháng thôi mà miệng anh dẻo như kẹo rồi đó Johnny!

- Anh không chỉ nói giỏi đâu, anh còn hôn rất giỏi nữa đấy!

- Á đừng, người ta nhìn kia...

Chúng tôi vừa về đến nhà thì Kat đã chạy biến đi tìm Isa. Nàng yêu cầu tôi mua tặng Isa một bộ đồ, Angel một chiếc váy ngủ, thậm chí Zoe cũng có phần. Tổng thiệt hại thực ra cũng không lớn lắm, chỉ vài trăm đồng vàng thôi, quan trọng là tấm lòng, Kat giải thích vậy. Phụ nữ thích quà đắt tiền, nhưng họ còn yêu quý những món quà vừa có giá trị lại thấm đẫm tình cảm hơn gấp bội.

Angel cũng đã về, đang ngồi vắt chân trên ghế sofa, phì phèo tẩu thuốc - lại nói, thứ thuốc đó bán ở đâu nhỉ?

- Anh nhận được giấy mời rồi sao Johnny?

- Ừm!

- Có cần tôi đi cùng không?

- Không! Lần này hãy ném tôi ra khỏi vách đá!

Angel nhìn tôi đầy tán thưởng, khẽ gật gù.

- Anh lại trưởng thành hơn rồi Johnny!

- Đủ để gần em thêm một bước chưa?

Nàng liếc tôi đầy ân ý.

- Còn kém một chút!

Trời trong xanh, với những con gió thổi từ đằng xa mang theo vị mặn và mùi tanh của biển. Thôi được rồi, là quạt gió thổi không khí chứa muối và hương liệu! Nhưng lãng mạn một chút có chết ai đâu?

Tôi ngả người lên chiếc ghế, dùng ánh mắt ôm lấy tất cả mọi thứ qua chiếc kính râm màu đen. Dưới ánh mặt trời, từng múi cơ của tôi bóng loáng, nổi bật nhờ lớp kem dưỡng. Bên cạnh tôi là Isa, đang thoa kem lên tay. Angel đang nằm sấp trên ghế, phơi lưng trần dưới ánh nắng mặt trời - tôi tự hỏi với thể chất của Angel, bao giờ da cô ấy mới bắt nắng nổi?

Kat và Zoe đang nghịch nước ở gần bờ. À đây, tôi quên không nói phần hay nhất của ngày hôm nay rồi! Isa mặc một bộ đồ bơi trắng hai mảnh, còn Angel thì mặc, ừm, tôi nên nói như nào nhỉ, có hai sợi dây màu đen vắt qua ngực, nối với quần phía dưới. Đại khái là chỉ có thể che những điểm cần che mà thôi!

Kat vẫn chuộng màu đỏ - rực rỡ và gợi cảm y như bộ một mảnh khoét eo của nàng vậy. Còn Zoe, ừm, tôi mua cho cô ta một chiếc áo tắm cao hông màu vàng, rẻ thôi, đương nhiên rồi!

- Isa này?

- Sao vậy?

- Ừm, anh không biết diễn tả như thế nào, nhưng anh có cảm giác... dạo gần đây em tránh mặt anh hả? Ý anh là, lâu rồi chúng ta chưa từng nói chuyện...

Isa lặng thinh nhìn tôi, sau đó cười xòa.

- Không phải là em tránh mặt anh, mà là anh chú ý quá nhiều những cô gái khác thì đúng hơn!

- Chắc, đó là lí do anh không thích chia trái tim ra làm nhiều phần đấy!

Tôi thờ dãi. Nhưng nếu như có ai đó bảo tôi phải chọn một, tôi khẳng định mình làm không được. Có lẽ tham lam là bản tính trời sinh của đàn ông rồi! Isa quay sang siết nhẹ tay tôi.

- Thôi nào, Johny! Em đâu có giận anh! Chỉ ít anh vẫn còn nhớ đến em, thế là được rồi!

Ôi, tôi còn mong đợi gì hơn thế! Tôi nhào tới, ôm Isa vào lòng, cảm nhận tiếng tim đập của nàng qua lồng ngực.

- Johny này, em cứ giả dụ thôi nhé, nếu như em, Angel và Kat gặp nạn, anh sẽ cứu ai? Anh chỉ có thể cứu một người thôi!

Câu bấy kinh điển nhất trong lịch sử loài người! Tôi cười khà khà, vui mình vào làn tóc xoăn hạt dẻ của nàng.

- Anh bây giờ mạnh lắm, anh sẽ cứu cả ba!

Nàng nhéo tôi một cái vào mạng mỡ.

- Anh ăn gian!

- Ha ha, đây là sự thực!

Đột nhiên nàng lấy hai tay ôm chặt lấy má tôi, ép tôi nhìn chăm chú vào mắt nàng. Chưa bao giờ tôi thấy Isa lại nghiêm túc như thế.

- Giả như có một ngày, ba chúng em gặp nạn, và anh chỉ có thể cứu một người, vậy thì em muốn anh ưu tiên cứu Kat, được chứ?

Tôi cau mày, gỡ hai tay của nàng xuống. Tôi cảm nhận được mạch của nàng đang đập rất nhanh. Nó làm tôi cực kì bất an. Tôi cố nờ nụ cười đầy miễn cưỡng.

- Em làm sao thế Isa?

- Hứa với em đi!

- Anh không hứa gì cả Isa, anh đã nói là sẽ cứu cả ba cơ mà! Với cả hôm nay sao tự dưng em lại nói toàn chuyện vớ vẩn vậy?

Isa xiu xuống như quả bóng xẹp.

- Em không biết nữa Johny! Em có cảm giác có một điều gì đó không đúng, nhưng không biết nó là gì! Và linh cảm của em mách bảo rằng, Kat mới là người gặp nguy hiểm nhất! Giống như... giống như nếu như em và Angel có gặp rắc rối cũng chỉ là chuyện nhỏ so với Kat vậy! Thế nên hứa với em Johny, nếu như có bất trắc, xin anh hãy ưu tiên bảo vệ con bé, làm ơn đi Johny!

Tôi thấy biểu hiện của Isa có vẻ hơi điên cuồng, nên quyết định đồng ý qua loa cho xong. Khi thấy tôi chấp nhận, Isa chột nhẹ nhồm hân đi, như thể nàng vừa trút được gánh nặng kinh khủng trong lòng vậy!

Tôi nhìn mái tóc đỏ phất phơ dưới làn nước xanh thẳm, tự hỏi tương lai chúng tôi sẽ ra sao đây?

Bây giờ tối, khu phố Trắng, phòng đấu giá liên minh.

Đây là lần đầu tiên tôi bước vào khu đấu giá. Ở cuối căn phòng là sân khấu, đó là nơi người chủ trì sẽ giới thiệu hàng hóa, và những người ở dưới tiến hành đấu giá. Cánh gà được che bằng thảm nhung đỏ với viền vàng ở dưới, nhìn vừa lịch lãm lại sang trọng. Xung quanh căn phòng là các dãy bàn đặt đồ ăn thức uống, để phục vụ các vị đức cao trọng vọng. Gần sân khấu đặt một dãy bàn và ghế nệm đen riêng, đó là hàng ghế cho những người quan trọng nhất trong căn phòng này. Tất nhiên, không phải lúc nào các vị công dân hạng A hạng S cũng tham gia một buổi đấu giá, nhưng chỗ ngồi của họ đại biểu cho vị trí thần thánh bất khả xâm phạm, cho nên theo quy tắc, mỗi buổi đấu giá đều sẽ phải đặt một hàng ghế đặc biệt. Nếu như họ tham gia, không vấn đề gì, còn nếu không đến dự? Không sao, chiếc ghế đó bị bỏ trống. Hành động ngồi lên ghế của người khác là hình thức khiêu khích trực tiếp nhất trong giới quý tộc, và sẽ dẫn tới tình huống một mất một còn.

Ở Tòa Thành Trắng, có hai phương pháp thanh toán nợ nần giữa các công dân và được luật pháp thừa nhận. Một là hai bên định trước thời gian phương thức chiến đấu, sau đó vào Đấu trường giải quyết. Người thắng sẽ tiếp thu tất cả mọi thứ của người thua, à đây, họ đánh đến chết! Cách thứ hai thì nhẹ nhàng hơn, mỗi bên cử ra một nô lệ - phải là nô lệ bản thân đã sở hữu hơn một năm, sau đó các nô lệ sẽ đấu với nhau. Hai vị chủ nhân thì tiến hành đặt cược một lượng tài sản tương đương, bên thắng sẽ nhận được phần tài sản đó cùng nô lệ thua trận. Để hạn chế những rắc rối và lộn xộn, tòa thành quy định, mỗi một công dân khi thách đấu, bất kể được chấp thuận hay bị từ chối, đều không thể tái thách đấu trong một năm. Và người bị thách đấu có quyền lợi từ chối lời thách thức - hiển nhiên, nếu không một vô danh chẳng lẽ cũng có tư cách làm phiền vua Arthas?

Hôm nay tôi mặc một bộ đồ rất diêm dúa và cầu kỳ - mất tới nửa tiếng mới mặc xong nó, nhưng biết làm sao, thời trang mà! Kat thì đơn giản hơn, nàng mặc chiếc váy đầm đen hôm nọ, khoe tám lưng trần trắng muốt. Tôi tự hào nói rằng, Kat là người phụ nữ đẹp nhất trong khán phòng này đêm nay... cũng có thể là trong mắt kẻ si thì chỉ có một người đẹp nhất? Không đúng, Kat là đẹp nhất, chắc chắn đó! Hãy nhìn cách những kẻ khác trở mặt mỗi khi chúng tôi đi qua là hiểu!

Hãy nhớ, cuộc đời không phải là một cuốn truyện tự sướng, nếu như bạn không phải là con vua cháu chúa, thì đừng bao giờ nghĩ đến chuyện người khác tự bắt chuyện với mình trong một buổi tiệc thượng lưu. Bước qua khỏi rào cản ngại ngùng, tìm một đối tượng vừa tâm, sau đó ném đá dò đường!

- Xin chào các quý ông, tôi là Johny Ouro, chủ nô hạng C của liên minh!

- Ồ, là ngài Johny Ouro mới nổi gần đây sao? Chúng tôi nghe nhiều về sự tích của ngài lắm, ngưỡng mộ đã lâu, ha ha!

Đám người tôi chọn lần này là một nhóm các chủ nô hạng C, bạn hoàn toàn có thể căn cứ vào vị trí đứng và biểu hiện bên ngoài của một người để phán đoán vị thế của người đó. Những gã này mặc bộ đồ tương đối sang trọng, nhưng thường hơi cúi thấp người mỗi khi có một người trông có vẻ quyền lực đi qua, thể hiện rằng họ ở vị trí thấp hơn. Cúi đầu khác với cúi người, lưu ý điều này! Hơn nữa, những quý tộc thường đứng gần hàng ghế đặc biệt, càng đứng gần chứng tỏ quyền lực càng cao. Còn những ngôi sao mới nổi? Cứ ra vòng ngoài đi, có việc gọi vào sau!

- Giới thiệu với các ngài, đây là nô lệ của tôi, Katarina!

- Xin chào các đức ngài!

Katarina nhún chào đầy duyên dáng. Tôi thậm chí còn thấy một vài kẻ nuốt nước bọt! Hừ, nhà quê!

- Ồ...ừm... khụ khụ! Ngài có một nô lệ thật là tuyệt vời đó, ngài Johny!

- Ha ha quá khen quá khen! Katarina còn nhiều khiếm khuyết lắm, cần phải dạy dỗ nhiều! Hôm nay các ngài không mang theo nô lệ sao?

- Chắc, nói ra thì thật xấu hổ, nhưng nô lệ của chúng tôi chẳng bằng được của ngài, mang đi chỉ tổ mất mặt! Haizz!

- Ngài lại khiêm tốn rồi James! Ai chẳng biết ngài James Ouro với khả năng đào tạo ra những con ngựa đua xuất sắc nhất! Thú thực với ngài, tôi đến bó tay với đám ngựa thôi, dạy mãi mà vẫn ngu như bò!

Chúng tôi tiếp tục nói chuyện, uống rượu, tăng bốc nhau, cười giả dối một lúc cho tới khi có tiếng leng keng của thìa bạc gõ vào ly vàng. Bạn thấy đấy, chỉ cần tìm được đúng chủ đề, cùng với dẻo mồm một tí, bạn hoàn toàn có thể dễ dàng bắt chuyện với người lạ.

Trên sân khấu là Farid, vẫn cái vẻ gian dối như chuột cống, cất giọng the thé chào đón khách quý. Sau đó có hai gã nô lệ lực lưỡng khệ nệ bụng ra một cái bàn, trên đó đặt món đồ đấu giá. Tôi cũng chẳng có nhiều hứng thú lắm với những món đồ này, hôm nay đi chủ yếu để làm quen và mở mang tri thức thôi.

Chợt tôi thấy có ai đó kéo tay mình. Là Kat!

- Sao thế em?

- Con dao kia... nó là của nhà em! Em cứ ngỡ mình đã mất nó mãi mãi rồi chứ!

- Há?

- Con dao! Em mang theo nó khi đến thế giới này, nhưng bị đám chó săn lột mất. Nó là bảo vật gia truyền của nhà em!

Tôi nheo mắt. Đó là một con dao dài khoảng hai mươi phân, hình uốn cong chứ không thẳng như dao thường. Trên thân dao khắc rất nhiều họa tiết hình thù kì dị, nhưng lại tràn ngập vẻ đẹp bí ẩn. Tôi mỉm cười, xoa đầu nàng, Farid đang phồng mang trợn má khua môi múa mép, cố gắng thổi giá con dao lên tận trời. Nhưng có lẽ hiệu quả không được tốt lắm - ở Tòa Thành Trắng, nghệ thuật kiêu này không được ưa chuộng lắm. Một số người có thể bỏ ra vài trăm để mua các tác phẩm nghệ thuật về trưng bày, có điều thứ làm họ "khác biệt" với đám "hạ đẳng" là nô lệ thượng hạng, chứ không phải những

món xa xỉ phẩm đắt tiền như ở thế giới cũ của tôi. Bạn mặc bộ đồ ngủ ra đường với một nô lệ hạng S+, bạn "phong cách, cá tính, xu hướng mới". Còn bạn mặc nguyên bộ đồ hoàng gia, nhưng đất nô lệ hạng D- ra đường, ha ha, trọc phú, nhà giàu mới nổi, bạn thích cái tên nào hơn? Cuối cùng tôi dùng năm trăm đồng vàng mua lại con dao, cái giá này hơi chát, nhưng vẫn trong phạm vi chấp nhận được.

Kat rất vui khi nhận lại được bảo vật gia truyền. Nàng ngắm nghía vuốt ve mãi không thôi, sau đó đưa nó cho tôi, trên mặt hiện lên vẻ nuối tiếc.

- Tặng anh!

- Sao thế, em không thích nó à?

- Em rất thích, nhưng... nhà của em giờ là anh, là gia đình chúng ta! Em không muốn tiếp tục bám víu vào quá khứ nữa!

Tôi rất cảm động, mỉm cười nhìn nàng, cắt cẩn thận con dao vào trong áo ngực.

- Anh sẽ bảo vệ nó bằng cả tính mạng mình, cũng như bảo vệ em vậy!

Trong lòng tôi thì gào thét.

- Em không muốn nó thì anh bỏ ra năm trăm vàng tế cô hồn à!

Món hàng cuối cùng của buổi đấu giá là hai nô lệ hạng A+, một nam một nữ. Ở thế giới này, nô lệ hạng B+ với A- cách nhau một bước, cũng giống như giải nhì và Usian Bolt vậy, chỉ một bước, nhưng vĩnh viễn không thể vượt qua! Mỗi người có thể có một sở trường, và nếu được huấn luyện tốt thì sẽ đạt xuất sắc ở sở trường đó. Nhưng mà ba sở trường? Bốn sở trường?

Và tôi có tới hai cô nàng S+, ha ha ha! Khụ khụ, Isa thiếu một chút về đẹp, chúng ta hiểu với nhau là được rồi! Quay lại buổi đấu giá, nô lệ hạng A+ có giá rất cao, và còn cao hơn nữa nếu như nô lệ có danh tiếng tốt, cộng với thương hiệu của chủ nô thuộc hạng thượng đẳng. Alexander là một người tương đối có tiếng tăm, cho nên nô lệ của ông ta cuối cùng được bán với giá mười nghìn đồng vàng mỗi đứa.

Buổi tiệc diễn ra khá thuận lợi. Tôi làm quen được với phần lớn các chủ nô hạng C tham dự, cùng một vài công dân hạng B. Điểm trừ duy nhất là năm trăm đồng vàng! Thôi rồi, đừng chửi tôi nữa, tôi nhắc lại cho vui mà! Tôi nhỏ nhen vậy sao?

Bất chợt có một người hầu đến đưa tôi cho một ly rượu. Tôi liếc quanh, nhìn thấy một anh chàng đẹp trai trẻ tuổi đang đứng tựa vào bàn ăn phía đằng xa, nâng ly chào hỏi. Tôi lục lọi ký ức một chút, là... chủ tịch Altar!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Johny (9)

Ở khu Ouro, kết cấu quyền lực tương đối phức tạp. Nếu như Bull là quân chủ tập trung, quyền hành nằm hết trong tay vua Arthas, sau đó ông ta giao một phần trách nhiệm cho các bộ trưởng, thì Ouro là quân chủ lập hiến. Tức là chủ tịch Altar là người đứng đầu danh nghĩa, nhưng quyền lực lại do các tướng lĩnh phía dưới chia chác lẫn nhau. Tại sao lại như vậy? Đó là bởi khu Bull cũng chỉ tương đương với thời Trung cổ ở thế giới cũ của tôi, điều kiện sản xuất chỉ phù hợp cho chế độ phong kiến phát triển. Còn khu Ouro thì tương đương với xã hội hiện đại, thậm chí là tương lai luôn, dân trí cao nên không phù hợp tồn tại quân chủ tập trung nữa.

Cũng nhân tiện đây nói luôn, Kamra là quân chủ tập trung. Lí do? Tiamat có nắm đấm to nhất! Quả nhiên là dã thú! Còn các Convus thì sử dụng chế độ nghị viện, trong đó hoàng đế Shael đưa ra quyết định, nghị viện tiến hành bỏ phiếu chống hay chấp thuận. Còn khu phố Trắng không có thể chế chính trị, vì họ theo bên thần quyền, tức là tôn giáo hơn tất cả.

Quay lại buổi tiệc, tại sao chủ tịch Altar lại muốn gặp tôi? Nghe đồn Altar có khả năng ẩn giấu trời sinh, nếu như ông ta không muốn thì cho dù có đứng trước mặt bạn cũng sẽ không nhận ra, vì não bộ bạn tự động bỏ qua hình ảnh về nhân vật đó. Nguyên lý của nó là lợi dụng điểm mù của con người. Cụ thể thì bạn thử nói cho tôi trong phòng bạn có bao nhiêu cái ô điện? Đấy, hiểu rồi chứ! Não chúng ta tự động bỏ qua những thông tin nó coi là không cần thiết, và đó gọi là điểm mù. Một cơ chế tự bảo vệ của não bộ thôi.

- Xin chào chủ tịch Altar!

Tôi cúi chào theo tiêu chuẩn. Mặc dù Altar không có thực quyền, nhưng tôi vẫn nên cho lãnh tụ tinh thần của Ouro tôn trọng cơ bản.

- Johny Ouro phải không? Cậu bây giờ nổi tiếng lắm đấy nhé! Nào là tay không đập chết quái vật, nào là chủ nô có tốc độ huấn luyện nhanh nhất, chưa kể quý cô đáng yêu đứng đằng sau cậu nữa chứ! Không phiền nếu ta làm quen với cô ấy được chứ? Xin chào, ta là Altar, lãnh tụ của khu Ouro!

Altar bắn một tràng liên tục, không cho tôi có cơ hội phản ứng, mà chính xác hơn là hoàn toàn không đếm xỉa gì đến tôi! Thật là bất lịch sự! Tôi háng giọng, khề lách người tách chủ tịch và Kat ra.

- Như vậy... ừm, chủ tịch có chuyện gì sao??

Tôi nhìn thấy một chút giận dữ xẹt qua trong mắt Altar, nhưng nhanh chóng bị đè nén xuống. Hắn đột nhiên cười, cười vô cùng xán lạn.

- Bán cho ta cô gái đó!

Tôi nhú mày, bắt đầu khó chịu, nhưng vẫn cố giữ phép lịch sự tối thiểu.

- Xin lỗi thưa chủ tịch, nhưng nô lệ này vẫn còn nhiều khiếm khuyết, tôi còn muốn mài dũa cô ta thêm một thời gian nữa!

- Không sao không sao, ta thích cô gái này? Bao nhiêu? Giá cả không thành vấn đề!

Tôi thực sự bức mình! Vứt đi về già dối ban này, tôi lạnh giọng.

- Cô ấy không phải để bán!

Nụ cười của Altar có chút cứng lại, sau đó tan biến.

- Không có bất cứ chỗ trống nào để thỏa thuận sao? Cậu biết đấy, nếu như cậu có được chỗ dựa từ ta thì rất nhiều chuyện sẽ trở nên thuận lợi hơn rất nhiều. Tất nhiên, nếu như cậu lỡ đắc tội một lãnh tụ nào đó, cho dù người này không có nhiều thực quyền... hừ hừ, ta nói vậy chắc cậu cũng hiểu chứ?

- Cảm tạ ý tốt của chủ tịch, nhưng hiện tại tôi sống thoải mái lắm, không có nhu cầu vươn cao tiến xa gì! Có lẽ khi chủ tịch hết nhiệm kỳ thì biết đâu đấy!

- Ngươi dám?!

Altar trừng mắt, hét lớn, nhưng tay hắn lại lên lút luôn xuống đâm vào eo tôi. Ngay lập tức, tôi dùng toàn bộ sức lực đâm thẳng vào những ngón tay đó. Tốc độ của cả hai rất nhanh, cộng thêm với việc Altar đánh lạc hướng tất cả, khiến cho không ai nhận ra giữa ngôi sao mới nổi và chủ tịch của gia tộc Ouro vừa cọ sát thân mật! Tôi cảm thấy nắm đấm đau buốt, hẳn là bị đâm thủng ngón tay rồi! Nhưng Altar cũng không khá khẩm gì hơn, bàn tay hắn nhìn bên ngoài thì không sao, nhưng bên trong xương cốt nát vụn hết rồi! Coi như hiệp này hòa!

- Anh...!

Kat định tiến lên, nhưng tôi dùng cánh tay trái cản cô ấy lại, sau đó vẫn dùng tay trái, nâng ly rượu vang lên, trong khi tay phải nhanh chóng giấu vào túi quần. Tôi cảm nhận được máu bắt đầu thấm ướt chiếc túi và lan sang vùng da đùi. Chủ tịch cũng đã để tay trái vào túi áo khoác ngoài.

- Chủ tịch đừng nóng, chúng ta uống li này coi như tôi xin lỗi, được chứ?

Altar cười lớn, cầm lấy một li rượu vang khác, cùng nhẹ vào li của tôi, sau đó ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

- Ta nhớ cậu rồi đấy Johnny! Ha ha ha...

Kế tiếp chúng tôi bị đám đông ủa tới, đẩy bật ra ngoài. Một vị chủ tịch đích thân tham dự bữa tiệc, không có quái mới là lạ! Có điều đó không phải là chuyện tôi cần quan tâm. Tôi phải về xử lí cái ngón giữa đứt lìa này đã!

- Johnny...

- Thôi nào Kat, nếu như đây là ngoài Sương mù thì anh đã đánh chết hắn rồi!

Nàng chạy tới, ôm chầm lấy tôi, không nói gì.

Angel và Isa vẫn thức chờ chúng tôi về. Khi nhìn thấy bàn tay đầm đìa máu của tôi, cả hai đều cau mày. Isa vội vã đi lấy băng băng và thuốc, trong khi Angel rút chiếc tẩu dài ra châm thuốc.

- Rốt cuộc mọi chuyện là sao vậy?

Tôi dựa lưng vào ghế sofa, tay phải duỗi dài đặt lên đùi Isa để băng bó chữa trị. Với vết thương nhỏ như vậy thì tôi chỉ cần một hai ngày là liền lại thôi. À, đang nói nhỏ là so với thể chất quái vật của tôi, chứ nếu bạn đứt lìa ngón tay, không có vài tháng phục hồi thì đừng có mơ!

Tôi kể lại toàn bộ diễn biến của tối nay. Angel bình thản lắng nghe tôi nói, thỉnh thoảng lại bập bập vài ngụm khói. Cuối cùng khi nghe tôi kể tới việc mình đắc tội Altar, nàng nhú mày.

- Anh đánh ngang ngửa với Altar sao? Mà từ từ, chuyện đó không quan trọng, quan trọng là anh đánh hắn sao?

- Phải!

- Như vậy đời này anh đừng nghĩ tới việc trở thành chủ nô hạng B của Ouro, anh biết chứ?
- Trong thời gian Altar còn tại vị thôi!
- Anh... anh có biết hẳn còn bao nhiêu năm nữa không? Tôi chờ được tới lúc đó sao? Anh làm tôi thất vọng quá Johny!
- Angel...
- Đừng nói gì nữa, mang đồ đạc cuốn gói khỏi căn nhà này ngay! Tiền tháng này anh đóng tôi sẽ trả lại sau!
- Angel...
- Mau lên!

Angel giận thật rồi! Tôi biết lúc này có nói cũng chẳng có ích gì, nên quyết định đi ra ngoài một lúc cho cô ấy hạ hỏa, sau đó sẽ nói chuyện tiếp. Không ngờ...

- Cô, cô, cả cô nữa, ba cô xách đồ đạc biến luôn giùm!

Tôi ngạc nhiên quay lại, giận dữ hỏi.

- Thật sao Angel? Có nhất thiết phải thế không?
- Đi mau!

Một ngọn lửa vô danh bùng cháy trong lòng tôi. Được thôi, đi thì đi, cứ như thể chúng tôi không còn xu nào không bằng! Tôi kéo Kat và Isa đi ra cửa, không cần đồ đạc gì cả, tôi sẽ mua mới toàn bộ! Isa khóc rống, mặt Kat thì trắng bệch vì mọi thứ diễn ra hoàn toàn không thể tưởng tượng được, trong khi Zoe thì ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tôi nhìn Angel, trên gương mặt trái xoan đó tràn ngập băng giá, càng làm ngọn lửa phẫn nộ trong tôi thêm đượm.

- Tạm biệt, Angel!

Tôi kéo cửa, không quên ngoái lại hết một câu, sau đó bước đi như một người chiến thắng. Chẳng lẽ bảo vệ người con gái tôi yêu là sai sao?

Không khí lạnh lẽo của ban đêm tràn ngập trong hai lá phổi của tôi, từ từ làm dịu đi sự tức giận. Để xem nào, giờ này phòng địa ốc chắc là đã đóng cửa, cho dù có mở thì đi từ đây đến khu phố Trắng cũng quá tội, có lẽ chúng tôi sẽ phải qua đêm trên ghế đá...

Và rồi hai cánh tay nhỏ nhắn nhưng mạnh mẽ đủ bóp nát cả một cột sắt nhẹ nhàng choàng qua hông tôi. Ngực Angel áp vào lưng tôi, truyền tới tiếng tim đập thành thịch. Tôi khó hiểu, ngoái lại.

- Anh đã vượt qua bài kiểm tra, Johny!

Kat với Isa có vẻ vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, cảm xúc hỗn loạn vừa rồi khiến cho họ không nghĩ thông suốt được. Nhưng tôi thì hiểu ngay lập tức! Chết tiệt! Có nhất thiết phải thế không?

- Lần này em thật sự quá đáng rồi đó, Angel!

Nàng mỉm cười.

- Lừa thử vàng, vàng thử phụ nữ, và phụ nữ thử đàn ông!

Tôi tức quá phải bật cười.

- Em xin lỗi Johny, nhưng em rất cảm động khi anh chấp nhận từ bỏ sự nghiệp của mình vì một nô lệ! Điều đó làm em cảm nhận được sự chân thành của anh, chứ với địa vị của em, còn cần anh phải nuôi dưỡng sao?

- Ô thôi nào, anh còn định giận đến bao giờ?

Tôi ngửa mặt lên trời, thở dài. Tôi lại thua rồi!

- Nhưng mà anh vẫn thấy ám ức lắm đấy nhé!

Bốn chúng tôi quay trở lại nhà, đóng cửa lại. Con phố trở nên yên tĩnh như chưa từng có gì xảy ra.

- Anh đang tính tới chuyện rời đi, Angel à!

Tôi khẽ vuốt những sợi tóc vàng nằm trên lồng ngực. Isa đã ngủ, tôi có thể dễ dàng đếm được nhịp thở đều đều của nàng. Angel dựa đầu vào vai tôi, tò mò hỏi.

- Như vậy kế hoạch của anh là gì?

- Đầu tiên, anh sẽ phải dùng mọi cách có thể để thu thập vàng. Sau đó anh sẽ quy đổi ra thành những vật giá trị cao như đá quý và vũ khí áo giáp phép thuật. À còn một số bản vẽ khoa học kĩ thuật nữa!

- Điều gì khiến anh nghĩ đá quý sẽ có giá trị ở thế giới mới?

- Đó là lí do anh đòi thêm cả vũ khí và áo giáp. Ở đây có trí tuệ, ở đó có tranh chấp! Còn nếu như chúng ta đến một thế giới hoàn toàn không cần phải dùng vũ khí, như vậy hoặc là thế giới này đã phát triển lên công nghệ cao rồi, hoặc là Utopia!

- Utopia?

- Là một thuật ngữ ám chỉ thiên đường dưới trần gian, nơi con người không cần phải làm gì cũng có dư thừa của cải vật chất, cả ngày chỉ có ăn chơi nhảy múa thôi!

- Thế thì chán chết! Hi hi!

- Anh cũng nghĩ vậy, nhưng chúng ta vẫn có thể nghỉ ngơi ở đó một thời gian. Anh mệt mỏi với việc phải buôn bán nô lệ rồi!

- Johny!

Isa vòng tay ôm lấy tôi. Tôi cười nhẹ, hôn lên mái tóc màu hạt dẻ.

- Anh làm em thức à?

Nàng lười biếng rúc mặt vào lưng tôi.

- Không sao, anh cứ tiếp tục đi!

- Thực ra anh cũng đã quan sát thế cục rất kĩ trước khi quyết định rời bỏ thế giới này rồi! Các Convus quá điên cuồng, hoàn toàn không phù hợp cho người sống ở lại. Chưa kể, chúng ta không có danh tiếng gì ở khu Convus, có bán nô lệ cũng chẳng mấy người chịu mua. Yêu cầu của Poison thì, hừm, hơi bị khó! Nhất là với cái giá rẻ mạt cô ta sẽ trả.

- Khu Bull, mặc dù chúng ta có Don Borbit đánh tiếng, nhưng chưa chắc ông ta đã ra mặt giúp đỡ chúng ta khi biết chủ tịch Altar có hiềm khích với anh. Còn Kamra, thôi khỏi quan tâm!

- Suy đi tính lại, Tòa Thành Trắng tuy to, nhưng lại không có chỗ cho chúng ta. Như vậy thì tạm biệt, ai đi đường nấy thôi!

- Anh sẽ cần một kế hoạch chi tiết.

- Trước mắt anh sẽ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ của liên minh. Sau đó anh sẽ tiến hành huấn luyện nô lệ số lượng lớn, đào tạo thành lao động phổ thông hạng D+, đồng thời tiến hành huấn luyện trọng điểm một hai nô lệ làm mũi nhọn, để bán trong các buổi đấu giá. Altar có thể phủ quyết đơn xin trở thành công dân hạng B của anh, nhưng hẳn đâu thể cấm tất cả mọi người mua nô lệ của Johny này! Chúng ta không nhắm vào thị trường thượng đẳng, mà chuyên xuống nhóm bình dân, bán giá rẻ số lượng lớn bù vào là được. Còn nếu như Altar muốn ra lệnh cấm trực tiếp vào anh, hừ hừ, hẳn tuổi gì mà dám công khai chỉ trích một cư dân của tòa thành? Các bộ trưởng sẽ phủ quyết chính sách đó ngay!

- Anh nên biết, thế lực cao tầng sẽ không chấp nhận cho thị trường nô lệ hỗn loạn như vậy đâu!

- Hừm, vậy thì ta bán cho Tổ chức buôn lậu!

Tôi lập tức phản bác Angel!

- Anh điên sao? liên minh sẽ không... à mà không đúng, chẳng có điều luật nào cấm chủ nô không được bán cho Tổ chức buôn lậu!

- Chính xác! Tòa Thành Trắng muốn hạn chế bớt dân nhập cư, chứ xuất đi thì họ càng mừng! Anh cần một chỗ huấn luyện, đủ rộng để chứa tầm chục người.

- Theo lý thuyết thì anh vẫn có thể thuê một ngôi nhà, vì đây là nhà em!

- Đúng vậy, cho nên ngày mai anh sẽ ghé thăm Gloria một chuyến để bàn bạc kĩ hơn. Nhà không cần phải đẹp, nhưng đặc biệt phải to!

Isa túm lấy tay tôi, véo yêu một cái.

- Hừ, lại còn nhớ cả tên luôn, thân thiết quá nhỉ?

- Quác, anh với cô ta cực kì trong sáng, gặp nhau đúng một lần!

- Nói chung là các quý tộc sẽ không vui đâu Johny!

- Hừ, cứ để chúng nó không vui! Dù sao chúng ta cũng chỉ ở lại đây một thời gian ngắn, tích đủ tiền thì té! Trong thời gian này nước sông không phạm nước giếng, bọn họ không thò tay qua đây thì anh cũng nhắm một mắt mở một mắt. Nhưng những kẻ dám vuốt râu hùm, chắc!

Tôi tặc lưỡi, không hề che dấu sát khí phát ra.

- Tạm thời là vậy, ngủ đi, mai chúng ta sẽ bàn kĩ hơn!

- Anh thấy khó ngủ quá, hay là chúng ta làm cái gì đó mệt mệt cho dễ ngủ đi! Hà hà hà...

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Bông sen màu máu

Tiếng đám đông hò hét ngoài kia làm trái tim tôi đập thình thịch.

Tôi nhắm mắt, bóp một ít cát lên thoa vào lòng bàn tay. Cát sẽ giúp hút bớt mồ hôi, và do đó hạn chế vũ khí trượt đi. Hãy nhớ lại những bài học mầy được dạy, Kat!

Tôi như thấy mình trở về cô bé tóc đỏ năm nào, dắt Cassy đi dạo trong vườn hoa. Lúc đó chúng tôi mới chỉ là những đứa trẻ, vô lo vô nghĩ. Đó là những tháng ngày tươi đẹp hiếm hoi! Không, một trong thôi, vì giờ tôi đã có gia đình, tìm được nơi tôi thuộc về!

- Xin mời đấu sĩ Katarina bước ra sàn đấu! Với thành tích bốn trận thắng liên tiếp, Katarina đang rất gần với danh hiệu nhà vô địch! Liệu hôm nay cô có thể tiếp tục duy trì chuỗi bất bại, hay Harry "Tiger" Tyson sẽ chấm dứt nó? Chúng ta hãy cùng cho họ một tràng pháo tay nhiệt liệt nào!

Tiếng Bryn vang lên bên ngoài, ra hiệu cho các nhân viên hậu cần chạy tới chỗ tôi.

- Cô chuẩn bị xong chưa?

- Được rồi, cảm ơn!

Tôi mỉm cười, gạt gạt mớ tóc lòa xòa ra sau gáy, cầm lấy hai thanh kiếm, từ từ bước ra khỏi hành lang dài đen thui. Từng lỗ chân lông của tôi như đang rít gào lên, nổ tung vì phấn khích. Tôi như mừng rỡ được bên trong mạch máu mình, là dòng chất lỏng sôi trào, cuộn cuộn chảy về phía trái tim. Hình bóng Johny mỉm cười hiện lên trong đầu tôi. "Em rất mạnh, Kat ạ, em thậm chí đã mạnh ngang anh rồi, đấu trường đối với em chỉ như một bữa ăn sáng thôi, em có chắc là mình vẫn muốn chiến đấu chứ?"

Ánh sáng chiếu vào mắt tôi, cùng với đó là tiếng của hàng ngàn người gào thét sung sướng. Họ yêu mến tôi, tôn thờ tôi, gọi tôi là Trinh nữ màu đỏ. Thật là một danh hiệu kì quái! Nhưng chính xác tôi từng chữ cái! Tôi muốn giúp Johny, vậy nên tôi sẽ dùng hết sức để mua vui cho khán giả, để cho toàn thành thị đều biết về tôi và Johny. Có như thế, chúng tôi mới bớt được những phiền phức không cần thiết. Khán giả muốn máu tanh, tôi cho họ máu tanh. Người xem thêm tra tấn, tôi từ tốn lột từng miếng thịt trên người đối thủ, cho tới khi cảm xúc toàn sân đấu đạt tới đỉnh điểm, khi ngón tay cái đã hướng xuống, tôi mới ban cho kẻ địch ân huệ được an nghỉ.

Cả trăm cả ngàn ánh mắt nóng rực soi khắp cơ thể tôi, ghen tỵ có, thèm khát có, âm u cũng có. Nhưng chúng chỉ là ánh mắt, không có ý nghĩa gì cả! Những kẻ dám đụng tới chúng tôi, đều đã hóa thành phân ngoài Xóm Liều. Trong sáu tháng vừa qua, phải, đã sáu tháng trôi qua kể từ khi Johny lên kế hoạch bỏ trốn, chúng tôi đã kiếm được không ít nhờ bán nô lệ cho Tổ chức buôn lậu. Có những kẻ đồ mắt, vuron tay quá dài, và đều bị đánh cho đập đầu!

Gã vô sĩ to lớn phía trước hết lớn, giương khiên lên che phía trước, chậm rãi bước lại gần. Chân hắn rất vững, là một kẻ quen dùng khiên để chiến đấu. Chỉ ít tháng này khôn hơn bốn kẻ tôi đã đấu trước đó, tất cả những gì chúng làm là giều cột, chắc, tôi thật sự hưởng thụ cảm giác sợ hãi và bất lực trong mắt chúng khi tôi bắt đầu buổi hành hình!

Một kẻ dùng khiên sẽ có lợi thế rất nhiều đối với các loại vũ khí sắc, nhưng vô nghĩa nếu gặp đối thủ dùng búa đập. Bọn giơ khiên đỡ búa có khác gì giơ tay đỡ búa không? Nói vậy thôi, chứ các vũ khí nặng thường có khuyết điểm rất chậm, dễ né, cho nên trong một trận chiến một đấu một, khiên và kiếm là tổ hợp gần như bất bại trong tay cao thủ.

Tôi đột ngột vòng sang bên phải hắn, đâm như một phát. Gã nhanh chóng giơ khiên đỡ, sau đó dùng khiên hất lưỡi kiếm của tôi lên cao, đâm trả lại một nhát. Tôi dùng lưỡi kiếm còn lại gạt nó đi, lùi lại. Là một kẻ khó nhằn! Hắn phòng thủ rất chắc, đánh trực diện khó mà vượt qua nổi chiếc khiên tròn màu nâu đồng kia.

Khiên cũng có dăm bảy loại khiên, ví dụ như khiên tháp có hình thoi thuôn dài xuống dưới đáy, thường dùng cho bộ binh kết hợp với giáo dài phía sau để đẩy mạnh. Lại có những chiếc khiên ngắn nhỏ, có cạnh sắc, vừa có thể dùng để thủ, lại dễ dàng đem ra tấn công được. Nhưng tôi ngán nhất là loại khiên lồi này. Nó là một dạng khiên nhỏ, nhẹ, nhưng thay vì thiết kế phẳng lì như khiên thông thường, nó lại lồi ra phía trước như một quả bóng. Bạn hãy thử dùng dao đâm vào một miếng sắt, và đâm vào một quả bóng sắt xem. Mũi dao đâm vào quả bóng sắt sẽ bị trượt đi, và bạn biết đấy, khi ta để lộ cơ thể như thế, chẳng khác nào mời kẻ địch xơi!

Nhưng nó không phải là không có khuyết điểm! Chính vì thiết kế quá ưu việt, nên nó không phù hợp với cánh tay con người. Mỗi một chiếc khiên đều được buộc vào phần cẳng tay của người dùng, và cẳng tay thì thẳng, như vậy bề mặt bên trong của khiên cũng phải phẳng thì mới áp toàn bộ cẳng tay vào được chứ! Nếu như phần bề mặt bên trong cũng lõm - sẽ rất bất tiện, các bạn cứ tưởng tượng chúng ta cầm cái nón lá giả vờ làm khiên là hiểu! Và đặc biệt là khi có lực tác động vào khiên, nó sẽ truyền qua phần diện tích tiếp xúc ít ỏi ở mu bàn tay và gân khuỷu tay. Uì, đau lắm đấy, diện tích tiếp xúc càng bé, áp lực càng lớn mà! Còn nếu như phần bên trong mà phẳng, như vậy chiếc khiên sẽ phải làm một lớp thép lót bên trong.

Đến đây lại nảy sinh vấn đề! Làm một lớp thép, để phần giữa rỗng, hay phủ đặc toàn bộ mặt trong của khiên? Nếu bạn để rỗng, chắc chắn là khiên sẽ bị lõm ở mặt trong. Cái lớp thép mỏng dính đó có ý nghĩa gì sao? Tôi chỉ cần đập một cái vào khiên, là miếng lót bên trong sẽ bị uốn gập, rất là dở hơi, chính vì vậy chỉ còn biện pháp cuối cùng, đó là đúc đặc toàn bộ!

Có người sẽ phản đối, bảo rằng thể khiên của một gã siêu chiến binh mặc bộ đồ xanh đỏ sặc sỡ cũng là khiên lồi đấy thôi, tại sao mặt bên trong không cần phủ đặc hay lót phẳng. Tôi không rõ nhân vật bạn đang kể là ai, nhưng ví dụ này Angel cũng từng dạy tôi trong một buổi tập.

- Nếu như em đủ mạnh, vậy thì cắt hết lý thuyết vật lý đi! Nhưng em không mạnh, nên em sẽ phải tận dụng nó. Nếu em dùng một chiếc khiên có mặt trong phẳng, lực đánh vào sẽ bị phân tán đều lên toàn bộ cẳng tay em, sau đó mới truyền qua bắp tay. Còn nếu mặt trong của nó lõm, lực sẽ bị dồn lên một vài điểm, khiến cho cánh tay của em đau nhức cực kì mỗi khi phải đỡ một đòn!

Tôi vùng kiếm chém vào chiếc khiên. Một tiếng trầm đục vang lên. Ngay lập tức, tôi mỉm cười, rút lui, né cú đập xé gió từ cánh tay cầm khiên của Harry. Đó là một chiếc khiên đặc! Đặc điểm của nó là nặng! Vùng vẩy chiếc khiên kiểu này rất tốn sức, nên tôi sẽ vờn hấn một lúc! Đến khi cánh tay trái hấn mỏi nhừ, cũng là lúc buổi tiệc bắt đầu!

Gã biết điều đó, nên cố gắng ép tôi vào góc, nhưng tốc độ của gã quá chậm! Khán giả bắt đầu la ó, nhưng biết làm sao, tôi đâu thể đấu trực diện với hấn được. Nhìn vào mắt hấn, tôi thấy sự tuyệt vọng. Sau gần mười phút vùng vẩy, hấn đã thấm mệt, há mồm thở hồng hộc như một con trâu mộng! Tôi vẫn chưa thể thả lỏng được! Nhờ đâu đây chỉ là một đòn như thì sao? Tôi tiếp tục áp dụng chiến thuật quấy rối từ xa, chỉ nhắm vào chân. Nếu như hấn muốn như tôi, vậy thì chân hấn sẽ bị thương, đồng nghĩa với việc hấn đã xong! Còn nếu hấn không kiên nhẫn, tiếp tục đón đỡ, xin lỗi, trò lừa của bạn đã bị lộ rồi!

Harry gào lên một tiếng bất lực, chạy hùng hục về phía tôi. Hừ, tôi cười đắc thắng, con thú đã quyết định chống trả lần cuối cùng rồi sao? Tôi nhẹ nhàng co chân phải, xoay hông, sau đó dùng gót chân duỗi mạnh đá vào cạnh của chiếc khiên. Trên đà xoay đó, lưỡi kiếm trái của tôi cứa vào nách của Harry, cắt đứt luôn phần gân nối với bả vai của hấn. Bữa tiệc bắt đầu!

Tôi thở dài, đặt hai lưỡi kiếm lên cổ Harry, lúc này không còn chỗ nào trên người nguyên vẹn, đang phun ra từng bọt máu.

GIẾT! GIẾT! GIẾT!

Toàn bộ đấu trường như vỡ òa ra. Tiếng hô giết vang lên đều đặn, với những ngón tay trở xuống mặt đất, như lời tuyên cáo lạnh lùng của thẩm phán trong phiên tòa đã mãn nhất giữa hai kẻ phạm tội. Người ta muốn điều này, vì nó cho họ nếm được chút ít hương vị làm chủ cuộc đời người khác, và nó ngọt ngào, thơm ngon đến tận xương tủy. Những kẻ đang cười cợt trên kia, đâu có quan tâm đến sinh mệnh của tôi hay Harry. Cái họ muốn là được giải phóng những thứ xấu xa tôi để dơ bẩn trong lòng, và sân đấu này cho họ cơ hội đó.

- Tạm biệt, người anh em!

Tôi vẩy mạnh hai tay, cảm nhận lưỡi kiếm cắt ngọt xót qua chiếc cổ gã đàn ông nằm dưới đất. Nhưng đây không phải là lúc để bịn rịn! Tôi giương cao hai thanh kiếm lên trời, hét lớn, cảm nhận tình yêu giả tạo phù phiếm của họ ủa tới! Tuần sau là trận đánh danh hiệu vô địch, tôi cần tạo thế cho bản thân!

Tôi nằm dài ra trong bồn tắm, rên rỉ mỗi khi Isa ấn lên lưng tôi. Chị đang giúp tôi thư giãn sau mỗi trận đấu.

- Em nhớ anh ý quá, chị Isa à!

- Ừ, chị cũng nhớ Johnny, nhưng chúng ta phải kiên nhẫn qua giai đoạn này!

- Em biết!

Tôi trẻ môi, khẽ thở dài. Kể từ khi kế hoạch bắt đầu, Johnny đã rời khỏi nhà này, chuyển về sống ở căn nhà anh tự thuê. Thịnh thoảng anh lại mời Angel đến hỗ trợ huấn luyện, nhưng chưa bao giờ nhờ chúng tôi một lần nào. Tôi rất không vui! Chẳng phải chúng tôi đã hứa là sẽ ở bên nhau mãi mãi sao?

- Johnny có lẽ có lí do riêng của anh ấy! Chúng ta đừng gây thêm rắc rối cho anh, được chứ?

Isa luôn tay ra phía trước tôi, nhẹ nhàng kích thích. Lâu rồi tôi không vui vẻ một tí! Tôi nhóm dậy, kéo Isa vào trong bồn tắm, cười khúc khích khi ngón tay chúng tôi dạo chơi trên cơ thể nhau.

Trải qua mấy tháng ở chung, ba chị em chúng tôi đã thân thiện với nhau hơn rất nhiều. Angel tuy rằng mặt lạnh, nhưng trong lòng lại rất ấm áp. Khi dạy học thì chị ta cực kì nghiêm khắc, lúc ở nhà thì lại thân thiện dễ gần. Và đặc biệt là chị rất thơm, thơm hơn cả Isa! Ách, không phải ý tôi là vậy đâu, à ừm... mà phụ nữ da thịt mềm mại hơn đàn ông nhiều! Kat, mày đang nghĩ ngợi cái quái gì vậy? Tôi cảm thấy khó thở bốc lên từ trên đỉnh đầu mình, nào tôi quá tải mất rồi!

- Chúc mừng em, Kat, chỉ cần một trận nữa thôi là em chính thức có dòng họ rồi! Em muốn gia nhập thế lực nào?

- Như vậy dòng họ của chị là gì?

- Ouro! Năm đó đám Convus đến mời chào chị ghé thăm, nhưng mà nhìn mặt gã Shael đó chị ác cảm kinh khủng, thế là lại quay về cái máng lợn Ouro này!

- Em không biết nữa, Altar đã trở mặt với chúng ta rồi, tội gì lại phải đem danh tiếng cho hắn. Chị Isa, chị nghĩ sao?

- Em đùa chị à? Mấy cái vụ chính trị này sao mà chị hiểu bằng mấy đứa được?

- Nếu em muốn giúp Johny, thì có thể cân nhắc một thế lực khác Ouro! Ý chị là, chúng ta dàn trải các mối quan hệ ra, thì sau này sẽ dễ làm việc hơn. Nay, cầm lấy sổ thư mời này xem!

- Cái gì vậy?

- Thư chiêu mộ của các gia tộc chứ sao! Em đã thắng năm trận rồi, nếu như trận sau em tiếp tục thắng thì em sẽ chính thức thành công dân hạng B, và đặc biệt là không có dòng họ! Không chiêu mộ em ngay từ bây giờ thì còn chờ tới lúc nào?

- Để em xem... Hoàng tử Charming? Là một con sư tử?! Cũng thật là kì dị quá đi! Ồ, anh ta trông vậy mà là một nhà bác học hần hoi! Làm em nhớ tới một gã ở thế giới cũ, nhưng là đầu chó!

Tôi lướt qua một vài thư mời nữa, phần lớn đến từ Bull và Ouro. Các Kamra và Convus biết họ không có nhiều ưu thế khi chiêu mộ một con người, nên cũng chẳng muốn tự làm mất mặt. Nhưng có một lá thư làm tôi rất chú ý!

- Ồ, dấu triện này là của Poison này!

Angel nhướn một bên lông mày, chỉ chỉ vào dấu xi màu đen. Biểu tượng một đóa hồng nở rộ, nhưng đen nhánh, với những dây thép gai che xung quanh.

- Cô ta mời em tới cửa hàng trò chuyện, và rất sẵn lòng làm người giới thiệu em vào dòng họ Convus!

- Khá là kì lạ! Thường thì Poison không bao giờ tham gia vào mấy cái vụ kiểu này! Cô ta chỉ thích quản lý cái cửa hàng bé bỏng của mình mà thôi. Có điều em phải cẩn thận, Kat! Poison là một kẻ bí ẩn, có người nói cô ta mạnh ngang với Shael, nhưng từ chối vị trí lãnh đạo là bởi quá lười! Nếu như không hợp thì cũng đừng biến cô ta thành kẻ thù, một Altar đã là đủ lắm rồi!

- Ừm, em biết rồi! Mai em sẽ đến gặp cô ta một lần xem sao!

- Hai người đi ngủ trước đi, chị còn phải xử lý một số việc cho Johny!

Angel phát phát tay đuổi bọn tôi về phòng ngủ. Tôi cũng hơi mệt mỏi thật, nhất là sau trận đại chiến trong bồn tắm! Nghĩ đến đây mặt tôi chợt đỏ ửng lên. Và nó càng đỏ hơn khi tôi nhớ tới những phút giây hoang đường giữa ba chị em.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Bông sen màu máu (2)

Tôi tỉnh dậy, nâng tay Isa ra khỏi người, sau đó rời giường. Người tôi đầm đìa mồ hôi, một cơn ác mộng tồi tệ và hỗn loạn. Khẽ xoa xoa hai bên thái dương để xua tan đi cơn văng đầu, tôi đứng dậy, bước vào bếp. Tôi cần một ít nước lạnh.

Đột nhiên tôi thấy một hình thù đen thui đứng trong bếp. Cơ bắp tôi căng cứng, bản năng gào lên nguy hiểm! Hình bóng đó quay lại, ánh trắng hắt lên trên gương mặt đẹp trai quen thuộc ấy - là Johny! Cảm giác ớn lạnh ban này cũng lập tức tan biến! Anh hắc hắc hơn rất nhiều so với lúc trước! Mắt anh trũng sâu, thâm quầng, ánh lên những vằn máu vì thiếu ngủ. Hai má tụt lại do bỏ bữa thường xuyên. Râu ria cũng mọc xồm xoàm hơn, cho thấy chủ nhân của

chúng không còn quan tâm chăm sóc bản thân tí mĩ nữa. Lòng tôi đau xót khi thấy anh trở nên tiêu tụy như vậy!

- Johny!

Tôi nhào vào lòng anh, những giọt nước mắt lăn dài trên má, thấm qua chiếc áo sơ mi mỏng. Anh nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc tôi, tay kia thì vỗ về an ủi.

- Ô kìa, tại sao lại phải khóc?

- Em nhớ anh!

- Anh cũng rất nhớ em, Kat ạ! Nhưng chưa đến lúc! Còn cần một thời gian ngắn nữa!

- Tại sao anh lại thành ra thế này?

- À, có đôi khi anh tập trung hơi quá...

- Anh phải ăn uống nghỉ ngơi đầy đủ, nhớ chưa Johny!

- Ừm, anh biết rồi!

- Mà vì sao anh không gọi em hoặc Isa đến hỗ trợ?

Anh cười, xoa đầu tôi, nở một nụ cười đắng chát.

- Vì em, cho dù anh có phải lặn xuống bùn, anh cũng chấp nhận!

Lòng tôi tràn ngập cảm giác ngọt ngào, nhưng cũng có chút tức giận. Tôi đá vào chân anh một cái.

- Ý anh là coi thường em phải không?

Anh vội vàng vỗ vỗ cánh tay tôi làm lành.

- Đâu đâu anh nào dám! Nhưng em còn phải tập trung cho các trận đấu đúng chứ? Và em cũng cần một người chăm sóc, vậy nên anh mới nhờ Isa ở lại cùng em. Angel thì nhàn hơn, cô ấy có thể hỗ trợ anh rất nhiều chuyện, vì cô ấy quen thuộc với thế giới này hơn các em.

- Lần này em cho qua! Nhưng anh phải nhớ về thăm bọn em thường xuyên nhé!

Anh đặt lên đôi môi tôi một nụ hôn sâu và ướt át.

- Ừ!

Khi tôi tỉnh dậy thì Johny đã bỏ đi từ bao giờ, để mặc tôi nằm chổng chơ trên ghế sofa - cũng không hẳn, anh đắp cho tôi một cái chăn. Đêm hôm qua, tôi đã yêu cầu anh ngồi yên trên ghế, để cho tôi tựa đầu lên ngực. Sau khi phì cười vì tính trẻ con của tôi, cuối cùng anh cũng đồng ý. Thế mà khi tôi mới ngủ một cái đã trốn mất!

Chợt tôi nhìn thấy trên bàn có một chiếc lồng úp. Tôi nhấc lồng bàn ra - một đĩa bánh mì đã bôi sẵn bơ và mứt cam, cùng hai quả trứng ốp đặt phía trên miếng thịt rán tạo thành hình mặt cười. Cạnh chiếc đĩa là tờ giấy nhắn "Chúc ngon miệng, thiên thần của lòng anh!" Thức ăn vẫn còn bốc khói nghi ngút.

Xi! Cứ như thế tôi dễ bị dụ không bằng! Tôi đưa tay lau khóe mắt.

Đây là lần đầu tiên tôi ra ngoài một mình. Nhờ có phép Đóng dấu, không một kẻ nào dám mắt mù đến trêu chọc tôi. Johny bây giờ vô cùng nổi tiếng, một phần nhờ tôi, một phần khác là vì số lượng nô lệ anh đào tạo ra. Không quan tâm yêu cầu, chỉ cần trả giá hợp lý, anh đều có thể đào tạo, tất nhiên không tính Thú cưng. Tôi khinh bỉ cái nghề đó, và rất may là Johny không làm tôi thất vọng!

Tôi vẫn nhớ như in cái lần anh bỏ ba tháng ra đào tạo một cô bé từ không biết điều gì thành S+. Đó là lần đầu tiên tôi thấy nhiều công dân hạng S hạng A cùng xuất hiện trong một buổi đấu giá đến vậy! Giá cả bị xào lên tận trời, và cuối cùng vua Arthas nước được cô bé về - lão dâm tặc đó sau khi nghe giới thiệu cô bé có khả năng đưa bất cứ ai lên đỉnh liền đổi thái độ, giá rồi còn thích gặm cỏ non! Một vài vệ binh cúi chào khi tôi đi qua. Tôi cũng lịch sự mỉm cười cúi chào lại.

- Xin hỏi tiểu thư Katarina có việc gì sao?

Khi bạn mạnh, và nổi tiếng, thì dù bạn vẫn là nô lệ, địa vị mặt hạng nhất trong thành, vệ binh vẫn sẽ tôn hót nịnh nọt như thể bạn là một vị quý tộc!

- Không có gì, tôi muốn đến khu Convus một chuyến thôi! Các anh vất vả rồi, cảm ơn vì những công hiến thầm lặng của mọi người cho Ouro!

- Ha ha tiểu thư Katarina quá lời quá lời rồi! Cảm ơn tiểu thư Katarina đã thấu hiểu nỗi khổ của anh em! Nếu như cô gặp khó khăn gì cứ gọi một tiếng, anh em chúng tôi sẽ vượt núi đao biển lửa đến giúp!

Gã vệ binh cười tít cả mắt khi sờ thấy tờ tiền tôi gấp làm tư kẹp trong lòng bàn tay.

- Được thế thì tốt quá, tạm biệt các anh nhé!

- Tạm biệt tiểu thư Katarina!

Trong nửa năm vừa qua, chúng tôi dễ dàng nhận thấy sự xa cách của giới cao tầng. Không ai muốn làm thân với một kẻ đối đầu của chủ tịch, điều này sẽ cản trở con đường tiến thân của họ! Nhưng với dân chúng bình thường thì họ chẳng quan tâm! Chỉ cần đối xử tốt với họ thì họ sẽ dùng sự hào phóng nhiệt tình gấp mười lần trả lại! Trong lúc Johny và Angel tìm kiếm thị trường, thì tôi và Isa cũng không ngồi yên. Chúng tôi đi thăm từng nhà, xây dựng các mối quan hệ, tổ chức vài buổi tiệc nhỏ trong khu dân cư nhằm kéo họ lại gần mình hơn. Một sự phân liệt rõ ràng đang diễn ra trong nội bộ khu Ouro, giữa các quý tộc với dân chúng bình thường. Thực ra thì mâu thuẫn này có từ lâu rồi, chúng tôi chỉ là xé nó to ra hơn thôi!

Mãi nghĩ ngợi, tôi đã đến cửa hàng của Poison lúc nào không biết. Tôi bước vào cửa, nhắm mắt vì mùi thuốc tẩy nồng nặc đập vào mặt. Có một... người? Tôi không biết nữa, hần giống người lắm, nhưng đầu hần lại là quả dưa hấu! Thế giới đúng là đủ màu sắc!

Quả dưa hấu có vẻ lo lắng khi nhìn thấy tôi, nhanh chóng kéo nó lệ của hần khỏi cửa hàng. Tôi không nhìn nhầm thì đó hần là một cái xác sống?! Okay, mỗi người một khẩu vị!

Poison bước tới, khép cửa lại, treo biển "đóng" lên, sau đó mời tôi ngồi xuống chiếc bàn tiếp khách ở góc phòng. Cô ta lấy ra một chiếc hộp, bóc ít lá trà bỏ vào ấm, sau đó châm nước sôi. Trà rất thơm, tôi nhấp một ngụm, cảm giác vị ngọt ngào của trà vương vấn trong miệng trước khi trôi tuột xuống cổ họng.

- Xin chào Katarina, ta là Poison!

- Xin chào cô Poison!

Tôi đưa tay khẽ nắm nhẹ bàn tay của Poison, rồi nhanh chóng buông ra. Nhưng cô ta nắm chặt tay tôi! Tôi nhúm mày.

- Cô Poison?

- Thật khó có thể tin được bàn tay này lại là của một võ sĩ luyện kiếm lâu năm! Thậm chí còn không có vết chai nào! Hoàn mỹ!

Tôi dùng sức rút tay ra, co duỗi vài ngón cho đỡ tê - cô ta nắm rất chặt. Poison nhếch miệng cười khi nhìn thấy tôi rút tay ra được. Tôi không thích người đàn bà này! Một lí do phụ là cô ta rất xinh đẹp... này này! Một lí do khác là tôi không ưa cô ta, trực giác bảo thế!

- Cô bé đáng yêu hơn Johny nhiều lắm! Thật sự muốn nựng cung một cái quá đi mất!

- Cô Poison! Xin tự trọng!

- Ô thôi nào, chúng ta đều là nữ mà, có gì phải ngại ngần!

- Cô Poison!

Tôi cất cao giọng.

- Được rồi, được rồi, ta đùa chút thôi mà, làm gì phải giận dữ thế!

Thái độ của Poison đột ngột thay đổi vô cùng nghiêm túc. Qua màn trò chuyện giả tạo vừa rồi, tôi đã hé lộ lập trường của mình. Tôi muốn vào Convus, nhưng không phải là không thể đối ý. Và quan trọng hơn là không cần phải qua cô ta giới thiệu.

- Với trình độ hiện tại của cô, nếu như không có một S+ tự hạ thân phận tham gia đấu trường, thì chức vô định đã nằm chắc trong túi cô rồi! Ta thật sự sợ hãi Johny, rốt cuộc hần còn định tạo ra bao nhiêu kỳ tích nữa đây!

- Hoàng đế Shael sẽ chấp nhận sao?

- Kí một cái có hai võ sĩ S- vào tay, với cái giá là làm mích lòng một kẻ hữu danh vô thực? Dùng đầu ngón chân cũng biết nên chọn cái nào!

Tôi nhấp thêm một ngụm trà, cảm nhận nước ấm xoa dịu cổ họng khô khốc.

- Nghe nói thời tiết ở nơi này thất thường lắm!

- Quần nó mưa hay nắng, chỉ cần có một cái ô là được!

- Như vậy, hợp tác tốt đẹp!

- Hợp tác tốt đẹp!

Tôi bắt tay với Poison, mỉm cười giả dối, nhưng sau đó nụ cười nhanh chóng héo đi. Tôi xụ mặt, lạnh giọng.

- Ý cô là gì đây Poison?

Poison tiến sát lại gần tôi, mùi nước hoa dịu dịu từ người cô ta tỏa ra làm tôi thấy mụ mị hết đầu óc. Tiếng Poison bỗng dừng phieu hốt, lúc gần lúc xa.

- Thả lỏng đi Katarina, không có chuyện gì đâu!

Chết tiệt, tôi trúng chiêu từ bao giờ? Tôi cố gắng điều khiển tay chân, nhưng người cứ bải hoải hết ra.

- Cô... dám...

Tôi không hoàn thành được câu dọa, vì miệng tôi bị một cặp môi đỏ rực chiếm lấy. Poison rất có kỹ thuật, hoàn toàn áp đảo tôi, giống như Johny vậy!

Mọi thứ cứ xoay vòng vòng. Tôi cảm thấy hai hàm răng nanh đâm vào cổ mình, sau đó là một cơn khoái cảm mê mị trào dâng.

Cuối cùng tôi cũng lết về được đến nhà. Isa tái nhợt hẳn đi khi nhìn thấy tôi.

- Kat, em làm sao vậy, sao mặt mũi không còn chút máu nào thế này!

Tôi nghiêng răng, rít lên từng từ.

- Em vừa bị hút máu, theo đúng nghĩa đen lẫn bóng!

Khi tôi tỉnh lại, trời đã tối. Tôi cởi quần áo, bước vào nhà tắm. Những tia nước lạnh vỗ lộp độp lên da thịt non mềm của tôi, đánh tan đi sự mệt mỏi. Tôi hơi ngửa cổ, chạm nhẹ vào vùng bị cắn - dấu răng chỉ còn mờ mờ. Các ma cà rồng không phải cắn ai là người đó bị nguyên rủa. Họ muốn tạo ra thể hệ sau, thì phải truyền máu của bản thân vào người bị cắn, mới có thể tạo ra một ma cà rồng mới. Poison thề thốt rằng cô ta chỉ muốn nếm chút máu của tôi thôi. Những ký ức hoan lạc ủa về, cách Poison sử dụng những dụng cụ ở đó... A! Tôi hét lên, nhìn mình trong gương. Vẫn là khuôn mặt xinh đẹp ấy, nhưng giờ đỏ ửng lên như quả cà chua, không hiểu là do nước phản chiếu màu đỏ từ tóc tôi, hay là lí do nào khác.

- Là trình nữ thì có sao chứ, đồ đồ dơi già phóng đảng!

Johny đến thăm chúng tôi, như đã hứa. Anh mang theo ba bó hoa, một bó hồng đỏ thắm, một bó tulip vàng, và một giò phong lan trắng.

- Tặng những người con gái xinh đẹp nhất!

Chúng tôi mỉm cười, nhận lấy phần quà của riêng mình. Nhưng Johny vẫn giấu giếm một vài thứ trong túi áo. Anh cười bí hiểm, bảo chúng tôi cứ vào nhà trước đi đã rồi sẽ nói. Trong lòng tôi như có một cơn bão loạn xạ, còn trái tim thì đập bang bang liên hồi. Tôi không biết tại sao, nhưng linh cảm tôi mạch bảo chuyện này sẽ rất tuyệt vời!

Vừa bước vào giữa gian phòng, Johny đột ngột quỳ một chân xuống, móc ra ba chiếc hộp. Trái tim tôi ngừng đập! Không khí dường như tan biến khỏi lá phổi của tôi!

- Các em sẽ lấy anh chứ?

Ba chiếc nhẫn làm từ kim cương màu, ứng với ba màu ưa thích của chúng tôi: đỏ, trắng và vàng! Dưới ánh đèn, chúng tỏa ánh sáng kì bí lấp lánh, hấp dẫn ánh mắt của bất cứ cô gái nào nhìn phải nó. Tôi lấy hai tay ôm lấy miệng, không nói nên lời. Angel có vẻ sốc, miệng chị cứng đờ. Còn Isa thì bật khóc, nhưng là những giọt nước mắt hạnh phúc.

- Anh xin lỗi khi không thể tổ chức một đám cưới hoành tráng cho các em, nhưng anh sẽ cố gắng đền bù cho tất cả bằng toàn bộ cuộc đời mình!

- Em đồng ý!

Ba chúng tôi nhìn nhau, bật cười. Mỗi người nhận lấy một chiếc nhẫn của riêng mình, tôi lén liếc, ba chiếc nhẫn giống hệt nhau, chỉ khác màu sắc. Hừ, anh không thể thiên vị em một tí tẹo nào sao?!

Johny lôi ra một chiếc nhẫn kim cương khác, trong suốt, là loại kim cương phổ thông. Tôi tò mò hỏi.

- Tại sao nhẫn của anh không có màu?

- Các em là màu của cuộc đời anh!

Tôi chịu thua, bật khóc. Tôi nhào vào lòng anh.

- Anh sẽ phải chăm sóc em cả đời đấy!

- Chắc chắn rồi! Anh sẽ để cho các em sau này chỉ còn có niềm vui và tiếng cười, không phải chịu bất cứ nỗi buồn nào!

Johny đột nhiên buông tôi ra, sau đó chạy tót vào trong bếp, khệ nệ bưng ra ba chiếc hộp. Đừng nói với tôi là...

- Đây là váy cưới! Anh đặt may riêng cho từng người, đảm bảo vừa khít!

- Hóa ra đó là lí do anh nấn bóp bọn em mãi đấy sao?

Angel trêu chọc, nhưng vẫn hấp tấp chạy tới lấy đi chiếc hộp có ghi tên mình. Tôi và Isa cũng nhận lấy hộp váy.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Bông sen màu máu (3)

- Và hôm nay, Trinh nữ màu đỏ, với thành tích bất bại năm trận liên tiếp, liệu có thể tiếp tục trở thành người thắng cuộc?

Khán giả hò reo, khi tên tôi được xướng lên. Tôi mỉm cười, cầm lấy hai thanh kiếm Johny mua tặng lúc trước. Đây là trận tranh chức vô địch, nên tôi có quyền sử dụng vũ khí và trang phục tùy chọn. Tôi khẽ chạm lên bộ giáp da Cthulu, nó ấm áp như vòng tay của Johny vậy!

- Ôi! Trời! Ôi! Tôi có nhìn nhầm không nhỉ? Đó chẳng phải là chủ tịch Altar, vua Arthas, hoàng đế Shael sao? Thật vinh hạnh làm sao! Xin các bạn hãy cho các vị lãnh tụ một tràng pháo tay nào!

Tôi ngăn người một chút. Altar tham dự là điều dễ đoán, đối thủ của tôi trong trận này chính là võ sĩ mới nổi của Ouro, Kratos! Trận tranh chức vô địch khác với năm trận trước ở chỗ, các đấu thủ đều là những người đã thắng năm trận. Nếu như không tìm được đối thủ, vậy thì võ sĩ đó sẽ phải đợi! Tôi quá nhiên rất "may mắn" khi gặp được ứng cử viên tranh chức vô địch ngay khi vừa đăng kí! Angel đã cho tôi xem tư liệu của tên này. Hắn là cao thủ sử dụng hai thanh đao to bản, cùng với khả năng điều khiển roi tuyệt vời, khiến cho các đối thủ của Kratos muốn cận chiến hay đánh tầm xa đều gặp bất lợi.

Arthas xuất hiện hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của tôi. Nếu bảo ông ta cần một nô lệ S+ thì không đúng, sau trận chiến này tôi rất có thể sẽ thành công dân tự do, hơn nữa ông ta cũng đã có một nô lệ S+ chuẩn không cần chỉnh lại trẻ đẹp ở trong hậu cung rồi.

Tôi bước ra sàn đấu, trong sự hoan nghênh của toàn bộ khán đài. Phía bên kia là một gã đàn ông cao lớn, da trắng, trông tương đối già. Mặt ông ta hằn lên dấu vết của thời gian, nhưng với thân hình đồ sộ lực lưỡng kia, tôi không tin Kratos chỉ là một kẻ lăm lăm vô dụng. Người lão ta chẳng chịt vết sẹo, là một kẻ vào sinh ra tử. Mấy phải cẩn thận!

Xung quanh hai căng tay ông ta quần đầy xích, đầu còn lại nối với hai chuỗi đao. Tôi có thể tưởng tượng ra phong cách chiến đấu của người này rồi.

- Tôi tuyên bố, trận chiến giành danh hiệu vô địch, bắt đầu!

Kratos hùng hổ ném ra hai lưỡi đao về phía tôi. Lưỡi đao nóng đỏ xé rách không khí, phả ra hơi nóng phàn phật. Tôi vung kiếm, gạt bay chúng đi, chạy về chỗ ông ta. Kratos cười khê, kéo mạnh một cái. Hai lưỡi đao giống như có mắt, đột ngột đổi hướng đâm về phía sau lưng tôi. Thật là phiền phức!

- Nhảy tiếp đi cô bé! Nhảy tới chết đi!

Tôi im lặng, tiếp tục né đông né tây khỏi những lưỡi đao linh hoạt kia. Tôi phải thừa nhận Kratos dùng xích rất giỏi, khiến tôi như thể bị hai siêu võ sĩ đuổi đánh vậy. Kratos vung xích lên rồi giật mạnh, hai lưỡi đao bổ thật lực vào kiếm của tôi, hự! Tôi cảm giác toàn thân chấn động mạnh, ruột gan rối bời, chân rời khỏi mặt đất. Tôi bị đánh bay!

Hai con rắn lửa tiếp tục bay vòng vòng, liên tục tìm cơ hội mổ cho tôi một cú đau điếng. Có những lúc tôi tưởng chừng như đã đỡ được rồi thì lưỡi đao lại đổi hướng, để lại trên người tôi một vết rạch dài. Không hiểu vì sao tôi có cảm giác như một con cá nằm trên thớt, mặc cho người đầu bếp lóc từng miếng thịt.

- Đù rồi!!!

Tôi hét lớn, đâm thẳng lưỡi kiếm vào giữa mắt xích, găm cứng nó xuống đất. Kratos lập tức kéo mạnh hai sợi xích, nhưng sức lực chúng tôi tương đối ngang nhau. Tôi mỉm cười, rút ra con dao ngắn dắt nơi ông chân, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới chỗ ông ta. Cho dù Kratos có kéo kịp sợi xích, thì

cũng không kịp phòng thủ bản thân... Trái tim tôi đập hụt nửa nhịp khi nhìn thấy nụ cười trên miệng ông ta!

Kratos đột nhiên rung tay, hai sợi xích lập tức rời khỏi cẳng tay rớt xuống đất. Sau đó hai chiếc găng sắt khổng lồ xuất hiện! Chúng có hình như đầu sư tử đang há ra, với những chiếc răng nhọn sắc. Kratos nắm thẳng về phía tôi.

- Không!!!

Tôi nghe thấy một tiếng gầm khủng khiếp vang lên. Nhưng cú đâm đã ở rất gần! Tôi nhảy khỏi mặt đất, hai tay đỡ trước mặt.

Giống như bị một con người tuyệt húc phải vậy! Tôi bay vút đi như điều đứt gãy, miệng mũi ứa máu. Hai tay tôi mỏi nhừ, nhưng có vẻ như xương chưa gãy. Tôi thấy mình đang rơi, sau đó là lưng nóng rát vì bị mài xuống cát. Tôi cười thảm, cố gắng gượng dậy, và thấy... Johnny?! Anh đứng ngay ở vị trí tôi vừa đứng, còn Kratos thì bắn dính vào tường, một chiếc găng sư tử vỡ vụn thành bột. Ngay sau đó là Bryn nhảy tới.

- Anh làm gì vậy, Johnny?

- Hắn ta chơi xấu!

- Trong luật không cấm sử dụng nhẫn không gian!

Tôi liếc lên khán đài, nhìn thấy gương mặt giấu cột của Altar. Johnny tức đến phát run, lạnh lẽo nói.

- Kat chỉ có một vũ khí, như vậy Kratos cũng chỉ có thể dùng một vũ khí!

- Tôi nói rồi, nhẫn không gian không bị cấm!

- Nếu vậy tôi muốn cho Kat bổ sung thêm trang bị!

- Bất cứ thay đổi nào sau khi trận đấu bắt đầu đều bị cấm!

- Cô muốn ngăn cản ta sao?

- Anh có thể...

Bryn chưa kịp nói dứt câu thì bị Johnny đập bay khỏi sàn đấu. Phía hàng ghế khán giả bốc lên khói bụi mù mịt, cùng tiếng la hét hỗn loạn - Bryn bị đập bay lên tận đó. Johnny gầm lên.

- Còn có ai!

Từ phía lối vào xuất hiện vài chục người, khí thế vô cùng mạnh mẽ, cộng với hàng trăm quân lính lăm lăm giáo mác. Họ là những vệ sĩ hạng S+ bí mật của mỗi thế lực, có nhiệm vụ bảo vệ các lãnh tụ từ trong bóng tối. Bryn nhảy từ trên khán đài xuống, khoe miệng vẫn còn vết máu, trong mắt ánh lên sự kiên quyết!

- Anh muốn chống đối toàn bộ Tòa Thành Trắng sao?

Tôi vội vàng nhòe mặt, cố nén cơn tức ngực, chạy tới tóm lấy tay Johnny.

- Đứng, Johnny! Em vẫn chưa thua mà!

- Em bị ngốc sao Kat! Người ta chơi xấu rõ ràng! Đi, chúng ta không đánh nữa, nhận thua! Để xem bọn chúng có thể chơi xấu thêm một trận nữa không!

Johnny kéo tay tôi đi. Nhưng tôi không cam tâm! Tôi muốn thắng, và thắng tâm phục khẩu phục. Tôi gạt tay anh ra.

- Kat?

- Em không đi! Em muốn đấu trận này!

- Kat, nghe anh, đừng bướng nữa!

Tôi nhào tới, khóa miệng anh lại bằng một nụ hôn vụng về. Khán đài ồ lên, phấn khích vì màn giải trí bất ngờ này!

- Em sẽ không thua đâu, anh phải tin em!

Trong mắt tôi cháy lên ngọn lửa tự tin! Johnny đau lòng nhìn tôi, dùng tay gạt đi vết máu vương trên khóe môi. Anh không dám nhìn thẳng vào ngọn lửa ấy.

- Nhớ là không được cậy mạnh! Anh cần em, tình yêu của anh, chứ không phải là chút danh vọng vô nghĩa!

- Được rồi, em hứa!

Johny lờm Bryn một lần nữa, sau đó bước về phía lối ra. Ở đó Angel đã chờ sẵn - tất cả những kẻ ban nãy đều tránh ra một lối đi cho chị!

Tôi nhỏ ngậm máu ra, cảm thấy ngực thông sướng hơn ban nãy nhiều, mỉm cười ngoác ngoác Kratos.

- Chúng ta đánh tiếp!

Kratos cười đắng chát, cánh tay phải của ông ta đã bị đánh nổ thành một mớ bầy nhầy! Kratos triệu hồi ra một chiếc khiên tròn, trên vành khiên đánh dấu rất nhiều vạch màu tím sáng lờ lờ. Ông ta giấu phần lớn thân hình sau chiếc khiên tròn.

Piu! Một tia sáng màu tím bắn ra từ đỉnh khiên, xé gió lao tới. Tôi nghiêng đầu né tránh.

- Giờ chơi cả bắn ám khí sao?!

- Tiếc là ta không quen đánh bằng một tay, nên chỉ có thể sử dụng thứ này thôi!

Tôi bắt đầu lại gần. Kratos liên tục bắn những tia tím về phía tôi, chúng có lực đánh vào rất mạnh, nhưng không phải là không thể đỡ. Tôi nhận thấy mỗi lần Kratos bắn, một vạch sáng trên chiếc khiên sẽ tắt. Nãy giờ ông ta đã bắn rất nhiều, chỉ còn có vài vạch!

Tôi tiếp cận, dùng một lưỡi kiếm luôn xuống dưới chiếc khiên, gạt nó lên trên. Kratos lập tức đổi vũ khí, đó là một thanh kiếm hai tay cầu kỳ tỏa ra làn khói xanh nước biển. Toàn bộ tóc gáy tôi dựng đứng hết cả lên, lưỡi kiếm đó khiến cho tôi cảm thấy sợ hãi đến cùng cực! Tôi cắn đầu lưỡi, để cơn đau át đi nỗi sợ, tay trái đâm lút lưỡi kiếm vào tim Kratos. Ông ta khựng lại, lưỡi kiếm xanh cách mạng tại tôi có vài xăng ti mét! Tôi thậm chí còn nghe thấy tiếng thì thầm của thần chết thổi nhẹ vào lỗ tai!

- Cảm ơn... vì đã cho ta... an nghỉ!

Kratos cười, máu chảy ông ộc ra khỏi miệng, sau đó ngã ngửa về phía sau. Lưỡi kiếm rời tay, đột nhiên lọt thỏm vào không khí, như thể ở chỗ đó có một lỗ hổng vậy. Chiếc nhẫn trên tay Kratos cũng biến mất theo. Nhưng điều đó không quan trọng! Quan trọng là tôi đã thắng! Tôi quỳ thụp xuống, ngửa mặt lên trời, tận hưởng cảm giác vinh quang tràn ngập khắp toàn thân.

Một luồng sáng thánh khiết từ trên trời chiếu xuống, bao phủ khắp toàn thân tôi. Trong người tôi như có hàng trăm dòng nước ấm lan tỏa ra từng bộ phận, chữa trị những vết thương cả trong lẫn ngoài, đồng thời gạt đi sự tồn tại của phép Đóng dấu.

- Tôi tuyên bố, nhà vô địch là Katarina! Và cô chính thức là cư dân của Tòa Thành Trắng!

Hoàng đế Shael đứng dậy, vỗ tay mỉm cười, còn Altar thì cau có, nhưng cũng vỗ tay. Kế tiếp là một vài tiết mục quen thuộc, như phát biểu, cảm ơn, trao giải, toàn là những thứ nhảm nhí! Tôi không thể chờ đợi để sả vào vòng tay của Johny thêm được nữa. Anh đứng chờ tôi ở dưới bục vinh danh, ôm chặt lấy tôi khi tôi nhảy xuống.

- Anh đã rất lo, nhưng rồi em lại một lần nữa chứng minh mình đúng! Rốt cuộc em không thể để anh thắng một lần sao!

Tôi mỉm cười tinh nghịch, hôn lên môi anh.

- Không bao giờ!

Arthas đến với hi vọng chiêu mộ tôi vào Bull. Đây quả là một nhân tố bất ngờ! Hiển nhiên khi so sánh giữa Bull và Convus thì tôi thiên về Bull hơn. Chúng tôi không chọn thế lực của Arthas lúc đầu là vì đoán chừng Don Borbit sẽ không tiếp xúc với Johny nữa, nhưng đích thân vua Arthas ra mặt thì lại là chuyện khác!

- Như vậy ngài có thể cho chúng tôi những ưu việt gì?

Arthas mỉm cười như một con cáo già.

- Ta không nghĩ còn điều gì ưu việt hơn khi được sống cùng những "người" khác!

Ông ta nhấn rất mạnh vào chữ "người"! Đây cũng là điều làm tôi dễ bị thuyết phục nhất! Tính đi tính lại thì Convus đúng là không dành cho người thường. Ở nơi đó tràn ngập từ khí, tiếng kêu la của những kẻ đã khuất than vãn về cuộc sống tốt đẹp đã qua. Nhưng trong đám phán, bạn luôn luôn phải học cách mặc cả! Và nếu như mặc cả không nổi thì ba mặt đàm phán!

- Hoàng đế Shael, ngài nghĩ sao về điều kiện của đức vua Arthas?

- Nhóc Arthas, sống bao nhiêu năm rồi mà chú mày vẫn bủn xỉn như vậy, chẳng trách tại sao nhân tài toàn bị Altar cướp đi! Ta có thể miễn thuế thu nhập cho cô và Johny trong một năm!

Ở Tòa Thành Trắng, mỗi công dân đều có nghĩa vụ nộp thuế cho thế lực bảo hộ của mình. Johny trước giờ thuộc dòng họ Ouro, nên anh phải nộp một

phần năm thu nhập bắt kể từ các nguồn nào cho Altar. Tỷ lệ nộp thuế biến đổi theo địa vị của công dân, và theo từng thế lực.

- Xi, ai chẳng biết ở Convus có thuế đầu người thấp nhất, miễn thuế cũng chẳng khác gì! Katarina, nếu như cô gia nhập dưới trướng của ta, ta sẽ tặng cô một vũ khí và chiến giáp thượng đẳng, cùng với quyền mua nhà trong khu vực hoàng gia. Có điều giá thì cô phải tự lo, ta không muốn can thiệp.

- Nếu vậy ta sẽ dành hẳn một vị trí trong cung điện của ta cho cô ấy!

- Này! Cô ấy là vợ tôi mà!

Johny gõ gõ bàn. Một thoáng xấu hổ xẹt qua trong gian phòng. Shael đằng hắng.

- E hèm, ý ta là tặng hẳn cho Katarina và cậu một căn biệt thự trong tháp Chúa quạ. Hãy nghĩ cho kĩ, đó là quyền lợi đặc biệt của công dân hạng A! Đây cũng là mức giá cuối cùng ta có thể trả!

Arthas hai tay chống cằm, liếc nhìn chúng tôi đầy ẩn ý.

- Các cô cậu nghĩ sao, muốn sống dưới ánh mặt trời ấm áp hay ở miễn phí ở nghĩa trang?

Tôi đoán một lúc, sau đó nhìn anh. Johny khẽ gật đầu, cổ vũ tôi ra quyết định. Tôi đứng dậy cúi chào vua Arthas.

- Cảm ơn đức vua đã chiêu cố, nhưng tôi quyết định gia nhập dòng họ Convus!

- Không có gì! Chúc cô hạnh phúc với quyết định này!

Arthas mỉm cười, vẫy tay chào tạm biệt bọn tôi, rồi bước khỏi phòng. Tôi quỳ xuống hôn lên chiếc nhẫn của Shael.

- Katarina, nguyện gia nhập dòng họ Convus!

Tôi ôm lấy cánh tay anh.

- Chúng ta bị phạt bao nhiêu?

- Mười ngàn! MUỖI NGÀN ĐỒNG VÀNG! Đúng là lũ linh cầu hút máu! Nhưng mà xứng đáng!

- Hi hi, lúc hấn móc ra thanh kiếm đó, em lạnh hết cả người! May mà không phải dùng tới bùa hộ mệnh!

- Kế hoạch vĩnh viễn không đuổi kịp biến hóa, nhưng cuối cùng chẳng phải chúng ta đã thành công rồi sao!

Anh xoa đầu tôi, cười toe toét. Tôi cũng cười. Chúng tôi đã đoán trước Kratos sẽ được Altar trang bị một ít đồ ăn gian, nhưng không ngờ lại ăn gian lộ liễu đến vậy! Theo kế hoạch, tôi sẽ giả vờ yếu thế khi Kratos móc ra bài tẩy, Johny sẽ trực tiếp can thiệp vào trận đấu, biểu hiện ra sức chiến đấu siêu phàm, để tăng thêm thể đàm phán sau này với Shael. Vua Arthas xuất hiện đã làm thay đổi kế hoạch khá nhiều, thành ra chúng tôi thu hoạch được còn nhiều hơn dự kiến. Phản đối ư, đừng lo, chúng tôi có Poison và Shael ủng hộ, các nguyên lão khác muốn phản đối cũng phải cân nhắc có đáng đắc tội năm người chúng tôi không!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Felicity

Những tiếng bạch bạch đều đặn vang lên. Cô gái co rúm, oằn người, rên rĩ mỗi khi cây roi quật xuống. Johny ngồi vắt một chân trên ghế, nghiêng đầu tựa vào tay phải.

- Đã quát đủ mười roi thưa chủ nhân!

Gã nô lệ lực lưỡng quỳ xuống bấm báo. Johny lười biếng phát phát tay.

- Đưa cô ta đi!

- Vâng thưa ngài!

Nô lệ vừa rồi dám phản kháng hấn, nên bị Johny lôi ra quát không thương tiếc. Hấn không còn là chàng trai ngây thơ năm nào nữa. Kể từ khi hấn tiến

hành chiến dịch bỏ trốn.

Hắn đã đào tạo ra phải tới cả trăm nô lệ chất lượng tốt trong gần một năm vừa qua. Một phần bán cho nội bộ tòa thành, phần nhiều thì gửi bán ở Tổ chức buôn lậu. Bây giờ hắn cực kì nổi tiếng. Mỗi ngày có tới hàng chục thư mời dự tiệc, ngoài kia có hàng ngàn kẻ muốn gặp hắn để mua nô lệ. Thương hiệu Johnny Ouro giờ là một thứ xa xỉ dùng để khoe khoang giữa các quý tộc. Còn trong quá trình xây dựng thương hiệu đó, có bao nhiêu nô lệ xấu số không nhìn thấy ánh mặt trời, Johnny cũng chẳng nhớ, mà thực ra thì hắn cũng không quan tâm!

Cũng vài tháng trôi qua kể từ khi Kat đăng quang vô địch. Nàng đang tích cực luyện tập cùng với Angel để chuẩn bị cho ba trận tranh tài cuối cùng - tranh giành nhà vô địch tối thượng. Johnny khẽ liếc sang bên trái, màn hình hệ thống nhấp nháy hỏi.

- Chủ nhân có muốn nhận thưởng không?

Không phải lúc này! Màn hình biến mất.

Hắn đã đưa Kat và Isa tới liên minh tiến hành thi chứng chỉ. Sự kiện này gây ra một cú nổ lớn trong toàn bộ tòa thành: Bên cạnh Johnny có tới ba người đạt S+! Tất nhiên đều là không chính thức, vì Kat và Angel đã là công dân tự do rồi, còn Isa thì chưa đủ vẻ đẹp. Nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là Johnny có khả năng đào tạo ra S+ số lượng lớn! Ngay lập tức tên tuổi của Johnny nổi còn nhanh hơn cả điều gặp gió! Đến mức năm vị hội trưởng còn phải mời hắn tới dự một cuộc họp kín, hi vọng hắn hạn chế số lượng nô lệ chất lượng cao - một vật có số lượng nhiều thì còn có thể quý nữa sao?

- Bẩm ngài, đây là thư mời của ngày hôm nay!

Một nô lệ xinh đẹp tuyệt trần cẩn thận bung chiếc khay có xếp vài bức thư đẹp để tỏa hương thơm ngát đến gần hắn. Cô ta tên là gì hắn cũng cóc nhớ nữa, hắn gọi à là Số Một! "Các người có tên, hãy giữ cái tên đó ở trong lòng! Còn ở nơi này, ta sẽ gọi các người bằng số hiệu!" Số Một là món hàng chủ chốt của Johnny đợt này, cô ta là một tỷ nữ hoàn hảo! Trải qua một thời gian "tắm bồn mưa móc", Số Một có thể dùng một ánh mắt, một động tác gạt tóc qua mang tai cũng đủ làm mất hồn bất cứ gã đàn ông nào, trừ hắn! Johnny chỉ cười khi ở cùng ba người con gái hắn yêu, với những người khác vĩnh viễn là một bức tường băng lạnh lẽo hoặc vài nụ cười giả dối xảo trá.

Johnny nhanh chóng liếc qua những bức thư - Số Một đã giúp hắn lọc bớt những bức thư nhảm nhí, là những thư mời của công dân dưới hạng A! Giờ Johnny là ngôi sao của thế giới này, hắn chỉ chấp nhận gặp mặt những vị bộ trưởng đáng kính trở lên. Không chỉ một lần người ta thấy Johnny được Shael mời tham dự các buổi tiệc thác loạn giữa các ma cà rồng. Có lời đồn lén lút rằng hắn đã "đại chiến" với toàn bộ các nữ ma cà rồng trong buổi tiệc đó, và Johnny lại có thêm một danh hiệu "Vĩnh viễn không ngã"!

Giới cao tầng Ouro rất bức tức với quyết định ngó ngàng của Altar, vì đã để vuột mất một kẻ tài năng như Johnny! À đây, Johnny cho dù là chủ nô hạng C, nhưng trên giấy tờ, hắn vẫn chỉ là công dân hạng D của khu Ouro mà thôi. Khi Kat gia nhập Convus, Johnny cũng đề đơn xin luôn, và cả hai nhanh chóng trở thành công dân hạng B, chính xác hơn thì Johnny đã là công dân hạng A rồi! Quá nửa thành viên trong nghị hội đều ủng hộ hắn, hiển nhiên, hắn lên đào tạo nô lệ chất lượng cao cho họ đâu có ít!

- Sắp xếp lịch cho ta, bây giờ ăn tối với một khách quý ở Quảng trường trung tâm!

- Vâng thưa ngài!

Số Một bên cạnh khả năng giường chiếu, còn được Johnny dạy cả ca múa hát, cách đi đứng nói năng, cùng với kỹ thuật quản lý sổ sách. Johnny tự tin khẳng định giá của cô ta sẽ không thua bất cứ nô lệ S+ nào, suy cho cùng, tất cả những gì người ta cần ở một nữ tháp tùng, hắn đều đã dạy! Hắn ra hiệu cho Số Một lùi, tiếp tục chống cằm trầm tư.

Lâu rồi hắn không đến thăm họ. Không phải là vì quá bận, mà là hắn cố tình xa lánh các nàng! Hắn không muốn để họ phải thấy mặt xấu xí của hắn. Phải! Johnny đã giấu diếm tất cả, bí mật huấn luyện Thú cưng. Vì tiền, hắn không từ thủ đoạn nào hết! Các nô lệ của hắn đào tạo nghe lời, đúng, nhưng trong đầu họ, hắn trồng vào một chỉ lệnh đặc biệt. Khi có tín hiệu, họ sẽ tự động tuôn ra tất cả những bí mật họ thu thập được, cung cấp cho Johnny nguồn tình báo vô cùng dồi dào. Nguy hiểm hơn, hắn còn có thể ra lệnh cho các nô lệ đó ám sát chính chủ nhân của mình!

Chẳng lẽ cả Tòa Thành Trắng không ai biết việc này sao? Johnny đã áp dụng kỹ thuật thôi miên cùng với phản xạ có điều kiện để khắc những ký ức đó vào não giữa của nô lệ, cho nên dùng phép thuật tuyệt đối không tìm ra dấu vết! Muốn xóa nó đi chỉ có thể cho nô lệ uống Nước thánh, mà làm vậy thì bao nhiêu công sức huấn luyện cho nghe lời coi như đổ sông đổ bể! Kỹ năng của nô lệ sẽ không mất đi, nhưng ký ức của họ thì quay trở về thời điểm mới tới thế giới này! Hãy thử tưởng tượng, một người tài năng - am hiểu cả đồng kỹ năng tới thượng thừa, và có một kẻ đòi kẻ đó làm nô lệ cho hắn? Đùa à! Chính vì lẽ đó, bàn tay đen của Johnny đã vươn ra toàn bộ Tòa Thành Trắng, sẵn sàng kích nổ quả bom bất cứ lúc nào!

Nhưng cũng vì vậy mà hắn không dám nhìn thẳng vào ánh nắng màu đỏ rực đó! Kat quá đẹp đẽ, quá rực rỡ, khiến hắn cảm thấy nhục nhã, xấu hổ khi đứng gần người con gái ấy. Một vài lần Kat đã đưa ra những gợi ý rất rõ ràng, hắn đều giả ngu! Hắn thèm khát nàng, nhưng lại sợ đôi cánh sấp này tan rã khi lại gần mặt trời! Hắn chờ, chờ tới khi tất cả mọi chuyện chấm dứt, hắn sẽ đường hoàng đứng trước mặt Kat, trở lại hình dáng hoàng tử bạch mã ngày nào, và tình yêu của họ sẽ lại một lần nữa bùng cháy sau thời gian dài thử thách!

Hắn mở bảng thuộc tính lên. Tất cả đều đạt màu xanh lá rực rỡ! Hắn thậm chí còn không cần Angel hỗ trợ! Đầu tiên hắn chia nô lệ thành các nhóm phù hợp, ví dụ như xếp mười nô lệ có tố chất học nấu ăn thành một lớp chẳng hạn. Hắn sẽ dạy toàn bộ các đầu bếp đó, ai tiến bộ nhanh nhất sẽ được thưởng, và kẻ đó sẽ thay mặt hắn dạy những kẻ kém hơn, còn hắn chỉ cần dạy riêng người này thôi. Như thế sẽ tiết kiệm được nhiều công sức hơn là dạy nguyên một lớp!

Johnny vuốt vuốt chiếc nhẫn trên tay. Nhẫn Bò tốt, phần thưởng khi Kat trở thành nhà vô địch! Có nó, hắn chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi, nhưng tình thân thì lại là chuyện khác! Về phần vương miện Quả, ừ, hắn bây giờ đủ sức đánh chết một con Chúa tể Cthulu luôn ấy chứ, nhưng tiếc là ký kết thì

không! Hắn không có lòng chứa!

Trong số bốn thần khí mà hệ thống yêu cầu hắn hoàn thành nhiệm vụ, chỉ còn có vòng cổ Rắn là hắn chưa chạm tới được! Vòng cổ Rắn yêu cầu hắn phải sở hữu một con ngựa vô địch trong cuộc thi đua ngựa - cũng không sao, hắn sắp hoàn thành rồi! Để tránh bị ba cô nàng biết được, hắn sử dụng quyền nặc danh đối với nô lệ của mình, nên đấu trường sẽ không xướng lên tên thật của hắn khi giới thiệu các nô lệ.

Quảng trường trung tâm

Đó là một cái sân rộng lát đá hoa cương trong khu phố Trắng, là nơi tổ chức các buổi tiệc năm mới giữa các quan chức cấp cao, cũng là nơi Giáo hoàng tiến hành chúc phúc. Mọi khi Quảng trường rất tấp nập, cho dù là trời tối, nhưng bây giờ thì nó vắng lặng, chỉ có một đám lính gác đứng bên ngoài ngăn chặn người khác tiến vào.

Johny đánh giá đội vệ binh: Một S+, vài chục A+, thật là một đội hình rón tóc gáy! Nhưng nếu như hắn muốn đi thì từng này còn chưa đủ để ngăn lại! Johny giờ thư mời lên, tiến vào trong.

Chính giữa quảng trường đặt một cái bàn dài, phía trên đặt một giá nến ba chạc. Đầu bàn là một kẻ mặc bộ đồ trắng xóa, rất cầu kỳ! Khi Johny tiến tới gần, hắn để ý thấy tai người đàn ông này hơi nhọn.

Ông ta đứng dậy, mỉm cười chào hắn.

- Xin chào Johny Convus! Ta là lãnh chúa Spectre.

Johny nhạy cảm nhận ra Spectre chưa từng nói dòng họ. Ở Tòa Thành Trắng, người ta chỉ không có "họ" trong hai trường hợp, một là nô lệ, hai là cư dân khu phố Trắng. Spectre là người sau.

- Xin chào ngài Spectre! Hân hạnh được gặp mặt!

Người hầu bắt đầu bưng đồ ăn lên. Với trình độ giao tiếp như hiện tại, không khó để Johny và Spectre ăn nhip với nhau, hòa hoãn bầu không khí xa lạ bằng những câu chuyện vặt vãnh vô nghĩa về chính trị và phụ nữ. Sau khi cả chủ lẫn khách đều hài lòng, Spectre ra hiệu cho Johny đi theo.

- Ta già rồi, ăn xong cần đi dạo một chút cho dễ tiêu! Cậu có muốn đi cùng ta không?

Trong giọng nói ấy không có chút ý tứ "mời" nào cả! Johny nhún vai, đi theo. Có điều hắn còn lâu mới tin lão ta đã già! Là một người thuộc tộc Tiên, Spectre trông vẫn trẻ và đẹp trai như bình thường. Lốp áo ở phần bụng không hề lòi ra dù đã ôm sát người, chứng tỏ lão vẫn chăm chỉ luyện tập, chỉ ít cơ thể lão chưa tới mức "rệu rã".

Spectre dẫn Johny đi dạo xung quanh Quảng trường, giới thiệu những ngôi nhà gần đó thuộc về ai, có chức vụ gì. Chợt lão ta ngừng lại khi chỉ vào một căn biệt thự rất đẹp.

- Đó là nhà của em trai ta!

Lão ta trầm ngâm, như thể đang lục lại những ký ức từ xa xưa. Johny biết ý, đứng yên phía sau lão.

- Ta là một kẻ thành công, Johny ạ! Ở thế giới này, ta muốn gì có nấy, tiền bạc gái gú quyền thế! Nhưng có một thứ vẫn như chiếc gai nhọn đâm vào lòng ta! Là em trai ta! Nó từ nhỏ đã thắng ta trên mọi lĩnh vực, và khi hai anh em ta tới tòa thành này, nó vẫn hơn ta một cái đầu. Thật không thể chấp nhận được!

- Ta nghe đồn cậu là chủ nô giỏi nhất đúng không?

- Ngài quá lời rồi, tôi sao mà so được với các hội trưởng hay phó hội trưởng!

Johny cười giả lả.

- Rất khiêm tốn, Johny, nhưng trong trường hợp này ta phải nói là cậu quá giả dối rồi! Ta dám chắc đám hội trưởng đó không bằng nổi một góc của cậu đâu!

- Tôi không dám cho ý kiến, thưa ngài!

- Em trai ta đối đầu với ta quá lâu rồi, và ta đã mệt với cuộc chiến này! Ta phải dạy cho nó một bài học! À, đừng cố tìm cách dàn xếp mối quan hệ giữa hai bọn ta!

- Alfred có một đứa con gái, là đứa con duy nhất vợ nó để lại trước khi qua đời vì khó sinh. Với Alfred, đứa bé là cả thế giới này, và vì nó, Alfred sẽ làm tất cả!

Cả hai tiếp tục đi dạo thêm một đoạn. Spectre chấp hai tay sau lưng, thờ dài.

- Felicity là một đứa trẻ xinh đẹp, một nàng công chúa đích thực, được giáo dục lễ nghĩa và tri thức ngay từ khi còn nhỏ. Nhưng chính vì Alfred quá nuông chiều con bé, nên Felicity cũng là đứa trẻ hư đốn nhất khu phố Trắng. Con bé kiêu ngạo, yêu cầu mọi thứ phải được đưa đến cho nó trên những chiếc đĩa vàng, và luôn luôn nhìn đời bằng nửa con mắt.

- Ngài muốn tôi ám sát cô bé sao?

- Không không, Johnny! Cứ từ từ nghe ta kể tiếp! Ngoại trừ cái tôi quá lớn, còn đâu con bé hoàn hảo về mọi mặt. Rất nhiều các chàng trai trong tòa thành đều ngấp nghé muốn chiếm được bông hoa này.

- Và sự trả thù của ta thì tàn độc hơn giết nhiều! Ta đã trả đũa Buồn lậu một khoản tiền lớn, rất lớn, để bắt cóc con bé, nhân lúc em trai ta đang bận rộn đàm phán ở thế giới khác. Cái này chắc cậu chưa biết, nhưng Tòa Thành Trắng đang muốn vun tâm ảnh hưởng đến các thế giới mới, với sự trợ giúp của Ada, tất nhiên! Có điều chuyện đó không phải vấn đề lúc này! Vấn đề là ta muốn cậu biến Felicity thành một nô lệ mặt hạng nhất và huấn luyện con bé!

- Cậu sẽ phải bỏ ra một khoản tiền khổng lồ để chuộc con bé về, nhưng yên chí, phần thưởng ta dành cho cậu sẽ rất đáng với những gì cậu phải bỏ ra! Đám Buồn lậu tổn thất rất nhiều nhân lực trong lúc bắt cóc, nên chúng sẽ mong đợi được bồi thường, cái này cậu phải tự đàm phán!

- Alfred đã áp đảo ta quá lâu rồi, có điều ta mới là người cười cuối cùng! Hãy biến con bé thành một nô lệ tình dục xuất sắc nhất! Con bé sẽ phải nghe lời chủ nhân hoàn toàn! Kể từ khi cậu mang nó về, hãy cho nó ăn tinh trùng Cthulu, và chỉ cho ăn thứ đó!

- Poison cung cấp bao nhiêu dịch vụ xỏ khuyên, thì cậu mua từng ấy dịch vụ cho con bé. Đặc biệt phải cho nó đeo xích núm vú! Không được bỏ chúng xuống trong bất cứ tình huống nào! Tiện thể, mang Felicity đến chỗ lão Bo và xăm tất cả các loại hình xăm Bo có thể thực hiện!

- Nghe có vẻ tệ!

Johnny nhún vai. Thâm tâm hắn khinh miệt kẻ đứng trước mặt mình!

- Chưa hết! Cậu sẽ phải ngủ với nó liên tục, biến nó thành một con dâm phụ thèm khát tình dục rẻ tiền nhất! Bắt nó đeo bi rung mọi lúc mọi nơi kể từ khi cậu phá trinh nó! Yêu cầu nó phải tắm rửa cho cậu, phải phục vụ cậu bằng mọi cách, và vắt sữa Cthulu! À đây, cậu sẽ phải có Cthulu cho Felicity thực hành!

- Ô, nhưng tôi chưa phải là một chủ nô hạng A thưa ngài!

- Ta có thể dàn xếp cho liên minh lên xây một lồng chứa cho cậu! Nhưng Cthulu thì cậu phải tự kiếm!

- Tạm thời bỏ qua nó, còn gì nữa không?

- Con bé sẽ phải trở thành nhà vô địch tối thượng trong trò đua ngựa. Đúng vậy, ta muốn nó phải bị toàn bộ Thành Trắng bêu riếu! Để cư dân thế giới này biết được công chúa Felicity đã trở thành con điểm khát trai như thế nào! Mang con bé đến cho ta, trong tình trạng kích thích tột độ và đang mang thai - con của ai cũng được! Ta không thể chờ đợi để nhìn thấy mặt thẳng em ta khi biết thế giới của nó đã hóa thành cái gì! Ha ha ha ha ha!

- Như vậy, tôi có bao nhiêu lâu?

- Ta có thể trì hoãn Alfred tối đa là bốn tháng. Đừng lo về việc nó trả thù, ta sẽ khiến nó bận tâm vào những chuyện khác quan trọng hơn!

- Phần thưởng của tôi là gì?

- Tiền bạc, quyền lực, tình bạn của ta, và thứ này!

Spectre vạch áo khoác ngoài ra. Bên trong là một chiếc áo giáp màu bạc trắng.

- Nó làm từ Bạc thật, dùng ngôn ngữ của ta là Mithril! Nó đến từ thế giới cũ của ta, nằm sâu dưới đáy lòng đất, được bảo vệ bởi vô số quái vật. Phải mất hàng tháng trời và hàng trăm chiến binh dũng cảm mới có thể khai thác được vài gam quặng Mithril. Theo như ta biết, thì ta là người duy nhất sở hữu bộ giáp này ở Tòa Thành Trắng, đương nhiên, ta không bao giờ tuyên bố chuyện đó! Nó nhẹ như giấy, nhưng cứng rắn gấp đôi hợp kim tốt nhất mà lão lùn có thể rèn ra! Nó đã cứu mạng ta rất nhiều lần, và giờ ta sẽ tặng lại nó cho cậu! Mang Felicity đến đây, với đầy đủ những yêu cầu ta đưa ra! Nếu thất bại, cậu sẽ không có cách nào thừa nhận lửa giận từ lãnh chúa Spectre này! À, ta sẽ quan sát quá trình huấn luyện thông qua phép thuật, để đảm bảo yêu cầu của ta được thực hiện! Ta là một kẻ hoàn mỹ, và không thể nào chấp nhận những kẻ tự cho là thông minh, cậu hiểu chứ? Nghịch ta, cậu sẽ phải chịu cái chết đau đớn nhất, còn thuận ta thì phần thưởng của cậu sẽ giá trị hơn bất cứ kho tàng nào trên thế giới này!

Johnny đưa tay lên gãi cằm, sau đó đột ngột sút mạnh vào sườn Spectre. Ông ta lão đảo, giận dữ nhìn hắn. Đám cận vệ lập tức ủa tới. Johnny bình tĩnh nhìn bộ giáp.

- Đúng là cứng thật! Nhưng chuyện này tôi cần thời gian để nghĩ!

- Được thôi, ta cho cậu ba ngày!

- Tạm biệt!

Johnny gạt bay gã vệ binh đang đứng ngăn trước mặt, ngênh ngang rời đi.

Chương 52: Âm sát

- Nói với chủ của mày, lần sau mà còn gửi người tới kiểu này thì đừng trách tao độc ác!

Johnny ngồi trên lưng gã sát thủ, từ tốn vặt từng ngón tay, sau đó là bóp vụn các ống xương. Spectre là một kẻ tàn độc. Ngay khi Johnny vừa rời khỏi Quảng trường, hắn đã bị một gã sát thủ S+ cùng bốn gã A+ hỗ trợ tập kích. Chắc! Nếu như là lúc trước thì chắc Johnny đã quỳ, nhưng hiện tại? Johnny nhìn bốn cái xác nát như tương cùng một kẻ tàn phế rên rỉ nơi xó tường, cười khẩy! Hắn vuốt vuốt lại áo cho phẳng, sau đó quay về nhà!

Johnny tựa lưng vào bồn tắm, hay tay gác lên thành bể. Số Hai nằm phía dưới, làm chuyện mà một nô lệ tình dục cần làm!

Đề nghị của Spectre thực ra không khó, hắn từng làm nhiều nhiệm vụ còn kinh tởm hơn thế. Hơn nữa có được sự ủng hộ của Spectre cũng sẽ khiến cho cuộc sống sau này đơn giản hơn rất nhiều - ấy là nếu Johnny còn ở lại! Nghĩ tới việc phải trả cục tiền lớn cho món hàng là Johnny đã không thích rồi! Nhưng cứ đi xem thử xem thế nào, rồi hắn ra quyết định! Johnny cảm thấy phiền phức kinh khủng, ra lệnh cho Số Hai cút ra ngoài!

Hắn đang đứng trước cửa trụ sở Tổ chức buôn lậu. Cô nàng tiếp tân nóng bỏng lập tức đơn đã chạy tới đưa hắn vào. Johnny là khách quen, và cũng là khách quý của Tổ chức, đích thân Ada đã dặn dò như vậy!

- Hàng đâu?

- Mời ngài trả tiền trước! Ngài cũng hiểu đấy, nếu có rủi ro...

- Bao nhiêu?

- Mười ngàn đồng vàng!

Johnny nhún mày. Thực lòng thì với tài sản của hắn bây giờ, mười ngàn đồng vàng vẫn bỏ ra được, nhưng xót!

- Quá đắt! Bề trên bảo ta là chỉ có năm ngàn!

- Bề trên chưa tính tới thiệt hại của Tổ chức!

- Đó là rủi ro mà các ngài phải gánh chịu, sao lại đổ cho ta?

- Ngài thông cảm, lần này thiệt hại lớn quá, các anh em cũng muốn có chút an ủi.

- Bảy ngàn, giá cuối! Nhưng ta phải xem hàng trước!

- Thành giao!

Cô nàng lập tức niềm nở dắt Johnny đi theo. Họ đi vòng vèo qua mấy đường ngang ngõ tắt lẩn, cuối cùng dừng lại ở một căn nhà. Cô ta gõ gõ cửa theo nhịp điệu riêng, lập tức trên cánh cửa xuất hiện một ô trống nhỏ. Gã canh cửa dòm qua, hơi sợ hãi khi nhìn thấy cô nàng tiếp tân, nhanh chóng mở cửa cho cả hai, không quên cúi gập người chào.

- Tôi không biết là Tổ chức thiếu nhân lực đến mức cử quản lý đi làm tiếp tân đấy?

- Chỉ riêng với khách quý thôi!

Cô ta cười quyến rũ.

Họ đi dọc qua một hành lang nhà tù, bên trong giam giữ rất nhiều nô lệ. Nam nữ có, già trẻ cũng có. Ở cuối hành lang có một viên cai ngục đang đứng canh trước một chiếc cửa sắt. Gã gật đầu khi nhìn thấy phù hiệu của nữ quản lý, mở cửa ra.

Spectre mô tả Felicity rất hồi hộp, nhưng khi nhìn tận mắt, Johnny mới biết "trẻ đẹp" và "ngấp nghé đóa hoa" có nghĩa là gì. Sắc đẹp của cô bé đủ sức sánh ngang với bất cứ một ma cà rồng nào! Quả nhiên con lai bao giờ cũng đẹp hơn sao?

- Các người định mang con bé vào thành kiểu gì?

- Tổ chức có những biện pháp riêng! Ngài chỉ cần cung cấp địa điểm và thời gian, đến lúc đó hàng sẽ tự khắc tới!

Felicity nheo mắt khi mũi trùm đầu bị lột ra. Johnny kéo cái ghế lại gần, ngồi xuống đối mặt với cô bé.

- Trông nhóc có vẻ tức tối!

- Um um um!

- Được rồi, ta sẽ rút bịt miệng ra, nhưng không được kêu, nhớ chứ!

Johnny cười hiền hòa. Nếu như đám nô lệ huấn luyện mà nhìn thấy sẽ đái hết ra quần - Johnny không bao giờ cười khi huấn luyện nô lệ, mỗi khi hắn cười là máu phải đỏ!

Felicity vừa há miệng lấy hơi đã bị Johnny và một cú trời giáng ộp cả máu mồm. Mặt con bé đỏ lừ, sung vù lên.

- Suyt! Chẳng phải chúng ta đã nói là không kêu rồi còn gì?

Johnny vuốt vuốt vết sưng trên má con bé, ánh mắt tràn ngập nhu hòa. Nhưng Felicity chỉ thấy như một con quái vật đang nhìn chăm chú mình! Cô bé cố gắng nghiêng đầu né, nhưng tay chân đã bị trói cứng vào ghế.

- Chắc là cô chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra đúng không? Vậy thì để ta kể cho cô tất cả!

Johnny tóm gọn vấn đề trong vài câu, sau đó nhìn Felicity một lượt từ đầu đến chân.

- Cô nói xem ta nên làm gì với cô bây giờ nhỉ?

- Anh... anh thả ta ra, cha ta sẽ hậu tạ anh nhiều tới mức anh không bao giờ tưởng tượng được!

- Vấn đề là, cha cô không có ở đây, và ngài Spectre hứa hẹn cho ta còn nhiều hơn!

- Hừ, lão ta sao mà so với cha ta được!

- Như vậy ai sẽ bảo vệ chúng ta trong bốn tháng kế tiếp?!

Felicity im lặng.

- Thôi thì ta cứ tiến hành theo kế hoạch nhỉ?

Johnny vừa nói vừa cởi áo ra. Felicity gấp đến toát mồ hôi.

- Anh làm vậy sẽ phải chịu sự trả thù khủng khiếp từ cha ta đó!

- Ngài Spectre nói sẽ khiến bỏ cô bận tâm tới những chuyện khác "quan trọng hơn"!

- Hừ, ông ta có làm không, hay sẽ lời anh ra làm con cừu tể mạng? Và kể cả có làm, thì được bao lâu?

Johnny mỉm cười. Hắn vỗ vỗ đầu Felicity, tán thưởng.

- Đúng vậy, nói tiếp đi!

Felicity hít một hơi sâu, cố gắng áp chế cảm giác ghen ghen ở cổ họng.

- Nếu anh theo phe tôi, chúng ta hoàn toàn có thể khép Spectre vào tội bắt cóc, vi phạm quyền tự do công dân, và sử dụng vũ lực giữa các công dân! Chúng ta cũng có thể công kích ông ta trên chính đàn, đồng thời dẫn đầu các thế lực khác xâu xé miếng bánh ngọt của ông ta trong bóng tối. Các quái vật xứ Kamra sẽ rất yêu thích chuyện này!

- Và?

- Và anh sẽ đạt được tình bạn tuyệt đối của chúng tôi! Cùng với một lượng của cải lớn không tưởng! Đồng thời diệt cỏ tận gốc một kẻ thù!

- Tiền đề là chúng ta phải sống quá được bốn tháng đã!

- Anh hãy đưa tôi về biệt thự. Ở đó tôi có thể tổ chức nhân thủ tiến hành chống trả.

- Bàn chuyện khác đi! Cô lấy đâu ra bằng chứng kết luận Spectre đứng sau vụ bắt cóc cô? Ồ, đừng nhìn ta, bằng chứng để kết tội một kẻ có địa vị cao như vậy phải là bằng chứng khách quan như ảnh chụp, phép thuật ghi hình v...v Chứ nếu lời nói có thể lật đổ chính quyền thì khu Ouro có tới mười cách vượt qua kiểm tra gian lận cơ!

Johnny xòe ra các ngón tay, tặc tặc lười.

- Chắc! Rốt cuộc hứa hẹn cũng chỉ là hứa hẹn suông! Đúng là nếu trụ được quá bốn tháng, ta sẽ có phần thưởng xứng đáng, nhưng Spectre tuyệt đối sẽ không bị lật đổ, và kiểu gì thì ta cũng sẽ đắc tội một trong hai lãnh chúa!

- Thế đấy, anh tự cân nhắc đi!

Felicity rất lưu manh ném ra một câu, sau đó im lặng nhìn hấn. Nhưng tiếng trái tim đập bang bang của cô ta đâu thể giấu giếm khỏi đôi tai thính nhạy này! Johnny lại gần, thò tay ra phía sau Felicity tháo nút dây trói, nhân cơ hội thì thăm vào tai cô nàng.

- Tới nay đừng ngủ, chuẩn bị tinh thần để chạy!

- Tắm rửa xong đi ngủ đi, bữa tối của cô sẽ là tinh trùng Cthulu!

Johnny đứng dậy, tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra.

- À quên, đừng có nghĩ tới việc chạy trốn! Nếu như cô còn thương tiếc thân thể mình!

Căn nhà rộng giờ trống trơn không còn một ai. Johnny nằm trên ghế sofa, đầu gác lên hai bàn tay. Hấn đã bán sạch sành sanh nô lệ, thu vét từng đồng tiền có thể cho tình huống xấu nhất - bán gấp nên giá không được như mong muốn, đành chịu thôi! Felicity nằm gần lò sưởi, đang ngủ li bì. Thế đấy! Hấn đã nhắc là đừng ngủ rồi! Lát nữa sát thủ đến thì chạy đằng trời à?!

Johnny điều chỉnh hô hấp, khép hờ mắt. Hấn muốn cơ thể duy trì ở trạng thái tốt nhất cho trận chiến sắp tới. Không phải là hấn không thể đưa Felicity đến tháp Chúa quạ - ở đó sát thủ có mà dám tiến vào! Nhưng hấn muốn đánh một trận tung bùng, để giải tỏa hết áp lực dồn nén bấy lâu nay, và để thông báo cho Tòa Thành Trắng biết, luật pháp không nghiêm cần như họ tưởng!

Một lí do nữa là Johnny muốn đột phá! Hấn vẫn chưa đạt tới S+ võ thuật! Đúng là hấn có thể đánh bại gần như toàn bộ các võ sĩ S+ trong thành, nhưng Johnny chưa thỏa mãn! Hấn muốn biết ở cuối cùng cánh cửa kia là cái gì.

Chợt hấn tròng lớn mắt! Đến rồi! Johnny bật dậy, vỗ vỗ Felicity tỉnh.

- Dậy đi đồ ngốc, chúng đến rồi!

- Ồ... ai...!

Felicity chưa kịp nói hết câu đã bị Johnny kéo dậy. Đến lúc này cô mới thấy có bốn hình bóng đen thui lùì trong phòng!

- Người sẽ phải trả giá cho sự tráo trở và ngạo mạn của mình, Johnny Convus!

- Ôm chắc lấy lưng ta, Lily!

- Này, anh gọi ai đấy?

Felicity cầu nhàu, nhưng vẫn nhảy tót lên trên lưng. Cô thấy hơi xấu hổ khi ngực mình bị ép vào người Johnny, nhưng trong thời khắc nguy hiểm này không có nhiều lựa chọn lắm!

Johnny ngoắc ngoắc tay.

- Lên một lượt đi cho nhanh!

Lũ sát thủ đồng loạt tiến tới. Johnny nhào vào, hung mãnh như một con hổ giữa bầy chó hoang. Không một tên sát thủ nào đỡ trực diện cú đánh của hấn, mà liên tục di chuyển tìm cơ hội quấy rối. Bọn chúng phối hợp rất tốt, cộng thêm Johnny có một cục nợ phải bảo vệ trên lưng, nên trong nhất thời hấn cảm thấy vướng tay vướng chân vô cùng.

- Làm nóng vậy là đủ rồi! Giờ đến lượt tao!

Johnny đập mạnh xuống đất. Sàn nhà lập tức nứt vụn, từng con sóng chấn động lan tỏa ra bốn phương tám hướng. Các sát thủ đã nghiên cứu rất kĩ các phương thức chiến đấu của Johnny, biết rằng hấn có khả năng làm tê liệt mọi thứ trên mặt đất, nên lập tức dùng thủ đoạn từng người nhảy lên trên không.

- Siêu chấn: Ngưng đọng thời gian!

Một trong bốn gã sát thủ đột ngột "đông cứng" trên không trung! Phải, là đông cứng, giống như thể thời gian xung quanh hấn hoàn toàn ngừng lại vậy! Ba

tên kia lần lượt rơi xuống đất, nhìn nhau đầy sợ hãi, cùng nhau lao về phía Johny!

- Đến hay lắm! Chết!

Johny vùng chân đá roet một phát. Không khí như thể bị xé rách ra trước cú đá vậy. Ba gã sát thủ nhanh chóng tách ra, tránh né cú đá, lần lượt đâm vào sườn trái cùng mắt hấn. Johny nhếch mép cười, chân phải đang vùng cao đột nhiên "dẫm" vào không khí, dùng lực chân nhấc cả người khỏi mặt đất, giống như bạn sai dài chân để bước lên ba bốn bậc cầu thang một lúc vậy! Johny tiếp tục đập trên không khí như thể dẫm trên đất bằng, chạy tới chỗ tên sát thủ bị đông cứng.

- Tạm biệt!

Johny dùng ngón trỏ ấn vào trán tên sát thủ.

- Bụp!

Tất cả những gì còn sót lại là một đồng bụi màu máu! Vẫn đứng trên không trung, hấn chấp tay sau lưng, nhìn xuống ba tên thích khách.

- Các ngươi còn trò gì tung ra hết xem nào?

- Khinh người quá đáng!

Một tên đặt tay lên thanh kiếm bên eo. Johny dễ dàng cảm nhận được sự nguy hiểm gia tăng, nhưng hấn vẫn đứng đó. Tệ hơn trong lúc gã sát thủ kia súc thế, chúng ta hãy phổ cập khoa học (giả tưởng) một chút.

Tại sao Johny có thể đập trên không trung? Vì niềm tin gì mà hấn ngưng đọng được thời gian? Cái đó liên quan tới cùng một kỹ thuật. Sự nóng, sản sinh khi các nguyên tử cấu tạo nên một vật chuyển động nhanh, sinh ra năng lượng, nào bộ ghi nhận nó là nóng. Ngược lại, sự lạnh là do các nguyên tử gần như đứng yên, hấp thu năng lượng, và cơ quan thần kinh ghi nhận "lạnh". Một người có thể điều khiển được chuyển động của các hạt thì đương nhiên có khả năng điều khiển nóng và lạnh. Có điều nó có liên quan khi gì đến Johny?

Bình tĩnh nào! Johny tất nhiên không tới mức điều khiển tạo hóa như vậy, nhưng hấn điều khiển được tần số dao động của những thứ hấn tiếp xúc, đúng chứ? Hấn chỉ cần "ra lệnh" cho các nguyên tử tự do cho không khí "đứng im", thế là một khối không khí thể rắn được hình thành thôi. Nhưng trong không khí, các nguyên tử cách rất xa nhau, hay dùng ngôn ngữ chuyên ngành là mật độ vật chất trong không khí loãng hơn so với thể lỏng và rắn, vậy thì? Cái này lại liên quan tới bước sóng! Giải thích tiếp thì sẽ rất phức tạp, chỉ cần hiểu rằng mỗi một hành động của Johny đều tạo ra một cơn sóng, giống như ta ném viên sỏi vào nước vậy. Chỉ khác là ở đây "nước" là không khí! Các cơn sóng này sẽ khiến cho nguyên tử xung quanh tên sát thủ cũng dao động với tần số cực thấp như Johny mong muốn, gây ra sự "đông cứng"!

Còn tại sao Johny có thể đứng trên không khí, cũng như tay sát thủ lơ lửng giữa không trung? Nếu như đập lên một cục gạch giữa trời có thể khiến ta tiếp tục bật cao hơn, vậy thì những người trong thang máy sẽ không bao giờ chết! Thực tế là chúng ta không thể nào giẫm lên một cục gạch lơ lửng với hi vọng nhảy lên cao được, vì cục gạch sẽ bị lún theo cú đập, và do đó phản lực không được sinh ra.

Vì cái gì con chim ruồi có khả năng "lơ lửng" trên không trung, trong khi các loài chim khác thực tế là lướt trên dòng không khí nóng? Đó là bởi chim ruồi có tần số đập cánh vô cùng khủng khiếp, khiến cho nó thoát khỏi lực hút của mặt đất. Ý nghĩa là gì? Ý nghĩa là nếu như ngoại lực tác động - ở đây là lực hút, không thắng được lực nội sinh do dao động sinh ra, vậy thì dao động sẽ tiếp diễn, hay vật tiếp tục lơ lửng giữa trời. Chỉ vậy thôi chưa đủ, Johny còn phải dùng thêm cả tinh thần lực để duy trì nữa, và kết quả là hấn "đập gió mà đi"!

Gã sát thủ rút kiếm chém ra. Tất cả tinh, khí, thần của hấn ngưng tụ nẩy giờ trên lưỡi kiếm, cắt về phía Johny như tử thần đòi mạng. Johny nắm lấy lưỡi kiếm, một cơn chấn động lan khắp toàn thân hấn. Bằng mắt thường có thể thấy Johny "nứt" ra, sau đó lớp giáp vật chất hấn ngưng tụ toàn thân rơi là tả thành từng mảnh, nhìn như rắn lột da vậy.

- Chỉ có vậy thôi sao?

Gã sát thủ gào lên tuyệt vọng trước khi bị Johny đập vỡ đầu!

- Rút!

Hai gã sát thủ còn lại bắn về hai phương hướng khác nhau. Nhưng đã quá muộn!

- Đây là vệ binh của Ouro! Đề nghị tất cả bỏ vũ khí xuống, đưa tay ra sau gáy, quỳ xuống!

Johny cười cợt, quỳ xuống.

- Cứu mạng! Có thích khách!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Ngả bài!

Tên của tôi là Isabella.

Tôi sinh ra trong một gia đình làm nghề đánh cá ven biển. Tôi nhớ những ngày cha tôi trở về sau thời gian dài lênh đênh, mang theo hương vị mặn mặn của biển và tanh tươi của cá. Tôi yêu cái mùi đó! Mỗi lần cha về, mẹ tôi thường bảo tôi cầm vài xu ra chợ mua chút rượu nhỏ về cho ông tẩy trần, cảm ơn Mẹ Biển đã cho nhà tôi một mùa lưới bội thu. Cuộc sống ở ngôi nhà bên vách đá đó tuy đơn sơ, lạc hậu, nhưng ấm cúng và hạnh phúc. Cho tới một ngày!

Hôm đó cả cha và mẹ tôi đều ra khơi! Tôi đã lớn, có thể tự chăm sóc bản thân, không cần thiết phải để mẹ ở nhà nữa! Đối với dân miền biển, thêm một cánh tay có nghĩa là sống hoặc chết giữa con bão! Nhưng hôm đó bão quá lớn!

Cuộc đời kế tiếp của tôi là một chuỗi ngày u ám. Từ nhặt nhạnh từng mẩu thức ăn thừa trong thùng rác, tới bán dâm cho những tay thủy thủ thiếu hơi gái sau nhiều ngày đi biển. Tôi xinh đẹp, vậy nên rất được giá, và tôi cũng thích cảm giác lên giường cùng đàn ông! Có điều tôi không thích cuộc sống của một con điếm, tôi muốn nhiều hơn. Vì vậy khi tay thuyền trưởng cướp biển rên xiết khi tôi đưa hắn ta lên đỉnh, tôi chỉ cần tỏ vẻ vài lời mật ngọt là hắn gật cái rụp. Tôi rất ham học hỏi, lại có sức lực, nên nhanh chóng trở thành một thành viên không thể thiếu của thủy thủ đoàn. Để xem nào, một thủy thủ có tài nấu nướng, dọn dẹp, chiến đấu, và có thể thỏa mãn đám thanh niên tinh lực tràn đầy, với cái giá phải chăng, quá hời!

Chúng tôi cứ lang thang trên biển như vậy, ban ngày cướp đoạt tàu buôn, ban đêm hoan lạc tới khuya, cho đến khi cả đám bỏ xác dưới đáy biển hoặc vật vờ chết trên giường bệnh. Và rồi Sương mù ủa tới! Cũng chẳng có gì nhiều, tôi tiếp tục công việc cũ thôi, nhưng tôi xuống sắc hơn hồi trẻ rồi, không thể cạnh tranh với đám gà mới - kém kinh nghiệm hơn, được cái trẻ đẹp.

Johny!

Anh đẹp như những tia nắng ban mai rọi lên cánh đồng lúa mì chín vàng. Anh rực rỡ như một thiên thần cao quý nhất, tẩy sạch đi những dơ bẩn tội lỗi tôi đã phạm phải. Tôi như người chết đuối chìm sâu vào trong cặp mắt ấy, trần trụi và nhỏ bé như một con chiên đứng trước thần linh. Tôi tôn thờ anh, kính yêu anh, dâng hiến tất cả mọi thứ cho anh.

Và anh cũng yêu tôi!

Tôi hạnh phúc biết chừng nào! Trái tim tôi rung lên, thăng hoa, vỡ òa ra khi anh mở lòng! Thiên thần đã hạ phàm, để đưa tôi ra khỏi chốn địa ngục trần gian này! Tôi không biết dùng bao nhiêu ngôn từ mới có thể diễn tả hết tình yêu của tôi dành cho anh! Cho dù anh có lảng nhãng, ừm thực ra lỗi đều là do tôi trước... Cho dù anh có tàn nhẫn, nhưng khi anh khóc tu tu như một đứa trẻ, sà vào lòng tôi thổ lộ mọi chuyện, tôi vẫn thấy hạnh phúc! Anh tin tôi!

Ngay từ khi sinh ra, tôi đã có khả năng thấu cảm hơn người. Tôi có thể dễ dàng đoán được tâm trạng hàng xóm xung quanh, từ đó đưa ra những cách tiếp cận phù hợp. Johny vẫn hay gọi tôi là "tổ ám di động", có lẽ đó là lí do tôi dễ dàng thu hút những người khác chăng?

- Ở bên cạnh chị, em thấy an bình lạ thường!

Còn Kat thì tặng cho tôi một nụ hôn dài khi tôi hỏi con bé.

- Đi nào Isa! Đây là món quà cuối cùng anh dành tặng cho em ở thế giới này!

Johny dắt tay tôi trên phố. Thú thực tôi chẳng quan tâm món quà là gì đâu. Tôi chỉ muốn hưởng thụ cảm giác được cùng anh dạo bước thôi. Johny đã chuyển về sống cùng chúng tôi sau sự kiện Felicity. Hiện tại cô bé tạm trốn ở tháp Chúa quạ, dưới sự bảo hộ của hoàng đế Shael. Không khí trong thành đang căng thẳng tới cực điểm! Người ta lo ngại về một cuộc nội chiến nữa kể từ trận chiến đa thế giới năm xưa.

Hôm nay là ngày Kat đánh trận chiến cuối cùng với Bóng ma đấu trường. Còn một tiếng nữa mới tới lúc đó, có lẽ chúng tôi còn có thể kéo dài chuyến đi này... O!

Phía trước mặt tôi là một con tàu vũ trụ. Tôi, hoặc nói đúng hơn là toàn bộ cư dân Tòa Thành Trắng đều quen thuộc với con tàu này, vì nó có tên gọi khác là "Bệnh viện Ouro"! Johny đẩy hàng người chen chúc ra, dắt tôi vào. Những tiếng la ó vang lên, nhưng không một ai dám hó hé khi Johny nhìn họ. Hoàng đế Shael đã chính thức phong anh thành hoàng tử! Một thân vương Convus!

- Anh đưa em đến đây làm gì? Em đâu có bị bệnh?

- Cô ngốc của anh! Anh đến đây là để thực hiện lời hứa của mình, em quên rồi sao?

Anh đưa tay vuốt vuốt những nếp nhăn trên khóe mắt tôi. Tôi thấy mọi thứ nhòa đi.

- Ôi Johny!

- Đừng khóc Isa! Đây là một ngày vui mà, sao em phải khóc! Thôi nào! Lại đây!

Anh ôm tôi vào lòng, vỗ về lưng tôi. Tôi yêu nó!

Hi hi hi!

Ai vừa cười? Tôi giật mình, vùng ra khỏi tay anh, mồ hôi toát ra đầm đìa! Không hiểu sao tôi thấy tiếng cười đó vô cùng kinh khủng, và quen thuộc?!

Johnny ngạc nhiên nhìn tôi.

- Em làm sao thế Isa? Mồ hôi ướt đầm hết rồi kia?

- Không sao Johnny! Chúng ta vào thôi! Em sẽ khiến anh lác mắt khi quá trình nghịch đảo hoàn thành!

- Anh rất trông chờ vào điều đó đấy!

Tôi hôn anh, cảm thấy toàn bộ linh hồn như muốn lìa khỏi xác. Hôm nay là một ngày thật tuyệt vời!

Chiếc máy chiếu thứ ánh sáng vàng chói lên người tôi. Không có cảm giác gì đặc biệt, ngoại trừ hơi ngửa ngửa một chút. Toàn thân tôi bị trói cứng, nên tôi không thể quan sát cơ thể mình đã thay đổi ra làm sao. Nhưng tôi tự tin về vẻ ngoài của mình! Chắc chắn anh sẽ ngạc nhiên cho mà xem!

Đèn tắt, các sợi dây từ từ rơi lỏng ra. Tôi ngồi dậy, đưa tay lên vuốt ve gương mặt nhẵn mịn non mềm như da em bé. Những ngón tay của tôi cũng trở nên thon dài trắng bóc, chứ không thô kệch chai sần như ngày trước nữa. Tôi mỉm cười, muốn hỏi mượn gương, và lạnh cả người đi khi nhìn thấy biểu cảm kinh hoàng trên gương mặt viên bác sĩ trong phòng! Ông ta chết đứng trong vài giây, sau đó quỵ phục xuống, trán áp sát mặt đất. Tôi chớp lấy chiếc gương gần đó, nhìn vào.

Crack!

Tiếng vỡ, là gương vỡ... hay là ta vỡ?

Những ký ức ủa về, lạnh giá, tàn nhẫn!

Vậy ra mọi chuyện là như vậy sao! Tất cả mọi thứ đều là sự sắp đặt của ta? Ta thật... độc ác!

Lòng ta đau nhói khi nghĩ tới người con trai ngoài kia, nước mắt rơi lúc nào không biết!

Ngày tuyệt đẹp giờ tràn ngập sắc xám!

Johnny nôn nóng đứng ngoài chờ đợi, tự hỏi Isa trông sẽ như thế nào. Hắn nghe thấy tiếng cửa mở, vui mừng ngẩng lên, nụ cười chợt héo.

-... Isa?

- Phải, là em!

- Em... trông khác quá!

- Em xấu đi sao?

- À không, nhưng... em đẹp hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của anh! Trong một tích tắc, anh nghĩ linh hồn mình như tan biến rồi ấy! Anh... anh không thể tưởng tượng được em tại sao phải đi làm gái điếm với vẻ đẹp... thần thánh này?!

Isa lạnh nhạt bước qua Johnny, hướng về phía khu phố Trắng. Thậm chí dáng đi của cô cũng thay đổi! Nó... cao quý và sang trọng như một nữ hoàng vậy!

- Nếu như nó có thực!

Johnny đầu trần đầy dấu hỏi, chạy theo.

Trong phòng họp bí mật của liên minh.

- Ta đồng ý giảng hòa và xin lỗi cháu gái ta, cũng đáp ứng khoản tiền bồi thường. Nhưng ta muốn có Johnny!

Giọng nói trầm bổng vang lên.

- Không thể! Johnny bây giờ là hoàng tử của ta, chẳng lẽ lão muốn nội chiến sao, Spectre?

- Bình tĩnh nào Shael, lãnh chúa Spectre chỉ muốn một Johnny thôi, đâu phải muốn tuyên chiến với toàn bộ Convus!
- Hừ, đổ dầu vào lửa khéo lắm Altar! Ai chẳng biết nguoi và Johnny có hiềm khích từ trước!
- Thực ra thì ta không quan tâm xích mích vớ vẩn ấy! Cái ta sợ, là Johnny quá nổi tiếng! Hấn phất quá nhanh, mà không có bất cứ nền tảng nào! Một khi hấn đồ, hấn sẽ kéo theo toàn bộ thế giới này.
- Nữ hoàng Tiamat, ngài nghĩ sao?

Người đàn bà trong bộ váy lam từ vô số những chiếc váy vàng khê gãi gãi cảm, sau đó ném ra một quả bom tấn.

- Ta lo ngại về những nô lệ hấn bán ra. Cho tới hiện tại chúng ta vẫn chưa tìm ra dấu vết gì chứng tỏ hấn động tay động chân, nhưng hấn đến từ thế giới khác, ai biết được hấn có những biện pháp gì để che mắt chúng ta?
- Nữ hoàng Tiamat lo ngại cũng có lý, ta muốn bổ sung thêm là mục đích của Johnny cũng rất đáng ngờ. Ta cho người điều tra tình hình tài chính của hấn trong thời gian gần đây. Hấn kiếm rất đậm, sau đó quy đổi hết thành vũ khí áo giáp cùng với đá quý. Johnny cũng bỏ ra một khoản tiền lớn đút nhem không gian. Như thế, hấn định rời khỏi đây vậy!

Lập tức trong khán phòng vang lên những tiếng xì xào.

- Vua Arthas đã phát biểu quan điểm! Công chúa Felicity, cô nghĩ như thế nào?
- Công chúa hãy nghĩ cẩn trọng, quyết định của cô hôm nay có thể dẫn tới một cuộc nội chiến thứ hai, tất cả chỉ vì mâu thuẫn vặt vãnh giữa gia đình nhà cô!

Felicity cắn cắn môi, nhớ tới cái tát mình phải chịu. Cô nhú mồm.

- Các hội trưởng quyết định thế nào?

Kết quả không có gì bất ngờ! Hai phiếu giết đến từ Ouro và Kamra. Hai phiếu tha từ Bull và Convus.

- Kết quả đều! Tất cả sẽ phụ thuộc vào lá phiếu của nguyên đơn Felicity!

Thời gian tích tắc trôi, một giây kéo dài như cả ngàn thế kỉ! Không khí trong phòng đông đặc, căng thẳng như một chiếc bánh xem để nguội. Và rồi Felicity há miệng, mệ mệ như vừa trải qua một trận chiến ác liệt.

- Ta đồng ý!

Tiếng vỗ tay rầm rầm vang lên. Spectre cúi người trước ông già ngồi vị trí cao nhất trong phòng.

- Như vậy mời Giáo hoàng ban thần dụ!

Giáo hoàng nặng nhọc nhấc lên mí mắt nhăn nheo, để lộ cặp mắt đen ngòm, trống rỗng như bầu trời đêm. Ông ta thở dài.

- Nếu như đây là quyết định của tất cả mọi người... Ta tuyên bố, Johnny Convus phạm vào tội dị đoan, cần phải treo trên cọc thiêu sống! Bất cứ ai bảo vệ hoặc chứa chấp hấn sẽ chịu chung số phận!

Giọng nói đó vang đi khắp tòa thành.

- Katarina Convus, đánh bại Bóng ma đấu trường, trở thành nhà vô địch tối thượng!

Khán đài rộ lên trong niềm hân hoan, chứng kiến một siêu chiến binh nữa ra đời! Johnny cười đắc thắng, giơ cao tay đâm vào không khí. Có điều hai cô nàng phía sau hấn...

- Johnnyyyy! Em thắng rồi!

Kat chạy tới, bay vào lòng hấn. Johnny móc ra một lọ thuốc trong suốt đưa cho cô. Bàn tay của Chúa! Những vết thương trên người Kat nhanh chóng lành lại. Johnny cúi xuống thì thầm vào tai cô.

- Sẵn sàng "thăm hiểm" chưa?
- Luôn luôn sẵn lòng, thưa quý ngài!

Trong một tích tắc, họ đã nghĩ rằng ngày hôm nay thật tuyệt vời!

- Ta tuyên bố, Johnny Convus phạm vào tội dị đoan, cần phải treo trên cọc thiêu sống! Bất cứ ai bảo vệ hoặc chứa chấp hắn sẽ chịu chung số phận!

Giọng nói khàn đục vang vọng cả thế giới, đảm bảo bất cứ ai cũng nghe được nó!

- Chạy!

Johnny gào lên. Hắn cho tay vào trong lồng ngực, móc ra một quả đạn pháo, bắn lên không trung. Quả pháo nổ ra thành một vòng đỏ quý dị lấp lánh trên bầu trời - ánh nắng đã tan biến, thay vào đó là mây xám ùn ùn kéo tới.

- Xác nhận nhiệm vụ hoàn thành, thăng cấp sức mạnh của chủ nhân lên cấp S+! Chủ nhân có muốn dung hợp bốn thần khí không?

Johnny không kịp suy nghĩ, đồng ý ngay lập tức!

Bốn vật phẩm xuất hiện trước mặt hắn, tan vào nhau thành một tờ giấy duy nhất! Hắn hấp tấp mở nó ra, và lạnh cả người khi nhìn thấy hàng chữ ấy!

- Chạy đi!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Kết thúc

Arthas vươn tay phải ra cho Adela ôm lấy, mỉm cười. Adela là nô lệ tuyệt vời nhất của lão, tất nhiên cái giá trả cho cô ta cũng không hề nhỏ. Nhưng xứng đáng! Johnny ơi là Johnny, phải chi người biết điều một chút thì đâu đến nông nỗi này!

Cả hai ngửa lên, nhìn thấy một vòng khói đỏ trên bầu trời!

Arthas cau mày, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Lão nào có ngờ Adela khi nhìn thấy vòng đỏ đó lập tức cứng ngắc toàn thân, mắt trở nên vô hồn. Cô ta đưa những ngón tay thanh mảnh ôm lấy vầng trán cao và chiếc cằm râu ria của Arthas, rồi... cục! Đầu Arthas nghiêng một góc chín mươi độ, song song với vai!

Tiếng thì thầm trong đầu Adela vẫn chưa chấm dứt. Nó thôi thúc cô ta phải giết nhiều hơn, giết bất cứ ai trong tầm mắt, trừ bốn người! Adela cúi xuống, nhặt lưỡi kiếm tùy thân của Arthas lên, chạy về chỗ đám lính đứng gác bên ngoài.

- Cứu mạng! Có thích khách!

Toàn bộ khán đài đã trở thành một lò thăm sát! Những nô lệ vốn ngoan ngoãn như cừu non, bỗng biến thành những con sói đói tham lam độc địa. Chúng dùng mọi thủ đoạn cần thiết để chém giết những kẻ xung quanh, từ dùng vũ khí như dao, ghe, cho tới răng cắn, tay xé. Trong cái tình hình hỗn loạn đó...

- Đứng về nhà, không kịp nữa rồi! Chúng ta phải nhân cơ hội bỏ chạy thôi! Đi!

Angel bình tĩnh phân tích. Isa lập tức đẩy Kat vào giữa đội hình, sau đó tất cả cùng chạy. Kat muốn phản đối, nhưng khi nhìn vào ánh mắt của ba người kia, cô thấy sợ?! Ánh mắt lạnh lẽo, xa lạ đó không phải là ánh mắt cô thường thấy ở họ. Angel thì thôi đi, nhưng Isa ư? Lòng Kat rồi thành một đoàn, nhưng phía sau Isa vẫn thúc cô chạy tiếp.

Johnny hít sâu, cảm nhận sức mạnh mới mẽ chảy dọc trong cơ thể. Vậy ra đây là đỉnh cao của chấn động! Nhưng hắn vẫn băn khoăn về mẫu giấy nọ!

Có ba gã vệ binh lăm lăm gươm giáo đứng chặn trước bọn họ, khoảng một trăm mét nữa. Johnny dẫm xuống đất, truyền một cơn sóng về phía đó. Khi bọn họ chạy tới nơi, chỉ thấy ba búng máu thịt vụn!

Bất chợt Johnny nhớ tới một nhân vật thân thiện. "Chỉ cần ta còn đứng trên mặt đất, ta không thể thua!" Hắn cười nhạt.

- Dừng lại!

Một đội cảnh vệ dẫn đầu bởi Bryn từ thần đồ chặn họ lại. Johnny thở dài, nhìn về phía ba cô gái.

- Chúng ta làm gì bây giờ?

- Còn làm gì nữa? Đánh thôi!

- Johnny, nhớ lời hứa của anh!

Angel và Isa lần lượt trả lời, sau đó lao lên. Johny quay sang Kat.

- Một lát nữa em bám sát anh, đừng ham chiến mà phá đội hình nhé!
- Được rồi! Em trông vậy nhưng cũng là nhà vô địch tối thượng mà!

Hàng loạt siêu võ sư S+ lao vào nhau, đất đá bay mù mịt. Phía ngoài kia, người người than khóc, gào hét chạy trốn, tạo thành một bản giao hưởng Địa ngục!

- Bẩm hoàng đế, tình hình bên ngoài bây giờ vô cùng hỗn loạn! Johny đang dẫn người bỏ trốn, đánh tới khu Ouro rồi!

Shael đóng đưa chiếc ly rượu đỏ trên tay. Bên cạnh lão là Poison, ngồi tựa lưng vào thành ghế, tay cầm một quả cầu thủy tinh, quan sát màn yến tiệc thịt người.

- Các khu còn lại thì sao?
- Bẩm, Tiamat đang dẫn đầu các Kamra dẹp yên đám nô lệ nổi loạn!
- Báo cho bà ta biết, Convus đồng ý cho quân đội Kamra di chuyển qua khu Convus. Nhưng các Ouro phải chết!
- Vâng thưa ngài!

Poison bóp nát quả cầu thủy tinh, đứng dậy. Cô ta không mặc hở hang như mọi ngày - lúc này Poison phủ kín từ đầu đến chân là một bộ giáp đen lam từ vải quái vật nào đó.

- Cầm lấy chiếc thương này Poison!
- Ủa, vậy mà anh chịu cho em mượn thương Longinus sao?
- Vớ vẩn, mày là em anh, không cho mày mượn thì cho ai mượn? Cẩn thận, đừng để Altar chém trúng, không thì anh đành phải tổ chức tiệc mừng ngày đêm mừng mày an nghỉ đấy!
- Biết rồi! Tạm biệt!

Poison cầm chiếc thương xù xì, bám đầy vết máu khô, bước ra khỏi cung điện. Phía ngoài kia là hàng trăm ngàn xương khô xác sống đang chờ đợi!

Khu Ouro. Mọi khi, đây là một con phố sầm uất tấp nập, với rất nhiều những chiếc đèn điện nhấp nháy lấp lờ bắt mắt. Nhưng hiện tại, nó chỉ còn là một đồng đồ nát.

Với quy mô chiến đấu như hiện tại, A+ vào chỉ có chịu chết, nên xung quanh vòng vây bốn người Johny là hàng đàn S+, họ đến từ khu Ouro, khu Bull, và khu Phố Trắng. Có thể nói hơn một nửa số siêu nhân của Tòa Thành Trắng đều đang tụ tập ở nơi đây để mong làm chậm bước chạy của bốn người! Phải, làm chậm! Johny thì thôi không nói, có sáu người kèm cặp gần, và không một ai dám tiếp cận quá gần. Bọn họ chỉ sử dụng vũ khí tầm xa hạng nặng như pháo lượng tử, súng plasma để quấy rối tiết tấu mà thôi! Sức chiến đấu của Johny đã được dự tính trước, và sẽ có một người đặc biệt đến chăm sóc hắn. Nhưng Isabella và Angelika hoàn toàn vượt khỏi thông tin tình báo của họ. Từ khi nào mà hai người này biết phép thuật băng giá?

Angel ném ra một quả cầu băng về phía đội cảnh vệ. Quả cầu vỡ vụn, bắn ra vô số tia băng, đục những kẻ xấu số dính phải thành cái sàng! Cô giờ chiếc tàu dài lên, đỡ một cú húc từ phía Bryn.

- Tôi vẫn luôn ngưỡng mộ chị, Angelika! Và hôm nay chính là ngày tôi vượt qua chị!
- Ủ, cố lên!

Angel thổi ra một hơi. Dừng mắt thường cũng thấy không gian bị đông cứng lại khi làn hơi chạy qua! Bryn vỗ vào không khí, bật về phía sau. Lốp không khí rắn ngay lập tức hóa băng, sau đó tan thành thành từng mảnh.

- Độ không tuyệt đối!

Isa nhẹ nhàng phun ra một câu. Ba tên chiến binh ở sát cô bỗng đứng thấy tay chân trở nên nặng nề không kiểm soát được. Lấy Isa làm trung tâm, cái lạnh tràn ra bốn phía, làm chậm tất cả những kẻ dính phải, nhưng lại bỏ qua Kat như thể chúng có mắt vậy! Lợi dụng cơ hội này, Kat nhanh chóng dùng hai lưỡi kiếm gặt hái sinh mạng của kẻ địch. Nhưng trong lòng cô lúc này tràn ngập một vạn câu hỏi vì sao? Vì sao bọn họ lại mạnh mẽ như vậy? Vì sao Isa biết dùng phép thuật?

- Kính xin Giáo hoàng đứng ra hóa giải cơn kiếp nạn này của Tòa Thành Trắng!

Hàng chục người quỳ rạp trước cửa nhà thờ lớn. Họ là những quan viên, giáo chủ của khu Ouro và Bull, thường ngày thì vênh mặt làm mưa làm gió, nhưng khi nổi loạn xảy ra thì lại cum cúp chạy tới nhờ cậy Giáo hoàng giải quyết. Rất giống một sinh vật nào đó cậy gần nhà, nếu bạn hiểu ý của tôi!

Cánh cửa gỗ bạc màu vì mưa gió ăm mồm cuối cùng cũng mở ra. Hai tá nữ tu dòng Đền xuất hiện trong những bộ giáp nặng sáng lóa, bên hông giắt Sách Thánh, tay trái cầm khiên thập tự, tay phải lăm lăm kiếm to bản. Bọn họ là đội thân vệ của Giáo hoàng, là lực lượng quân sự mạnh nhất của Tòa Thành Trắng. Mỗi nữ tu đều là bậc thầy chiến đấu, lại am hiểu thần thuật, cùng với lòng thành kính không thể lay chuyển. Và đi giữa họ là một ông già, trong bộ quần áo chùng vàng ngà ngà, đầu đội một chiếc mũ triển thiên một tầng, gắn đầy các loại đá quý lấp lánh. Tay phải ông ta cầm chiếc quyền trượng dài, một đầu bịt bạc, đầu còn lại gắn với một viên kim cương to bằng quả trứng đà điểu, nghe nói viên kim cương này đến từ lòng núi ở một thế giới khác, có giá trị tương đương với cả vương quốc người lùn sở hữu nó. Giáo hoàng ngược lên nhìn trời.

- Sắp mưa rồi!

Poison vung vẩy cây thương Longinus trên tay, xông pha vào hàng ngũ Ouro như chốn không người. Chỗ nào chiếc thương quệt qua, chỗ đó không gian rách nát hoàn toàn, từng dòng Hư Vô phun vào thế giới này, điên cuồng ăn mòn tất cả mọi thứ.

- Altarrrr!

Poison hét lớn. Nữ sát thần cầm cây thương đâm máu, đứng hiên ngang giữa chiến trường, chờ đợi kẻ địch truyền kiếp của Convus xuất hiện. Nhưng mặc cho cô khiêu khích, chém giết thế lực Ouro như thế nào, Altar cũng chưa từng lộ mặt dù chỉ một lần!

- Nếu mày không cút ra đây thì hôm nay bà tổ cô đây sẽ giết hết lũ chó săn này!

Poison đâm mạnh cây thương về phía trước. Một luồng sóng năng lượng bắn ra, nổ tung, mang theo vài chục binh sĩ xấu số chạm phải. Phía sau Poison, vô số những xác sống, bộ xương di động đang nhào lên cắn xé tuyến trước của Ouro. Cán cân thắng lợi đang nghiêng về phía các thành viên Bất tử.

- Rút lui!

Tướng Drago gào lên trong kênh liên lạc, sau đó ra lệnh cho đội thân vệ dàn hàng ngang chặn hậu.

- Các chiến binh Búa chiến, trước mặt các ngươi là một con quái vật mạnh mẽ! Nó sắp tới nơi đây, chém giết anh em các ngươi, ăn thịt vợ con các ngươi! Chúng ta phải làm gì!

- Giết! Giết! Giết!

- Nói cho ta, các ngươi có sợ không?

- Không! Không! Không!

- Vì vinh quang mà chiến!

- Vì vinh quang mà chiến!

Các chiến sĩ trong lớp giáp thép dày cộp dựng những chiếc khiên làm từ hợp kim công nghệ cao ra phía trước, thò những khẩu súng năng lượng qua khe chắn, sẵn sàng chiến đấu. Bọn họ tách ra một lối đi ở giữa cho quân đội rút lui, sau đó mau chóng khép lại hàng ngũ. Drago vung tay xuống.

- Bắn!

Từng dòng năng lượng plasma nóng đến phát trắng "lách" lướt đi trong không khí, hòa tan bất cứ thứ gì nó chạm phải.

- Đội một nạp năng lượng, đội hai bắn!

Lại thêm một hàng dài các xác sống ngã xuống. Nhưng đội quân bất tử là vô cùng vô tận. Drago biết rằng ông ta chỉ có thể khiến chúng chậm bước thôi. Ouro cần nhiều binh lực hơn, và đặc biệt là cần siêu nhân áp chế Poison, nếu không sĩ khí sẽ tan rã ngay lập tức.

- Đội một buông súng, chuẩn bị cận chiến! Đội hai buông súng, sử dụng giáo dài! Các đội phía sau sử dụng pháo oanh tạc kẻ địch phía sau! Sẵn sàng!

Những Búa chiến đứng hàng đầu cất súng ra sau lưng, đồng thời rút lưỡi đao cong và dài từ bên hông ra. Đội hình hơi rung một chút khi quân đội bất tử đánh úp vào, nhưng vẫn đứng vững! Từ đằng sau những chiếc khiên dài, các chiến binh vung vẩy đao, dễ dàng cắt kẻ địch thành hai mảnh.

- Quân đội rút về đâu rồi?

- Bầm tước quân, đã lui về phòng tuyến số ba!

- Tốt...

- Cấp báo! Kamra đánh úp chúng ta trên đường bỏ trốn, toàn quân tử thương nghiêm trọng!

Drago ngửa mặt lên trời. Những giọt nước mưa rơi xuống, vỡ tan thành muôn nghìn mảnh nhỏ, bắn tung tóe trên gương mặt vuông đầy cương nghị ấy. Ông ta nhắm mắt lại, thờ dài.

- Truyền lệnh, tử thù!

- Vì vinh quang mà chiến!

Đằng trước họ, một biển đen ngòm, lúc nhúc những bộ xương khô và xác sống đang điên cuồng lao lên.

Bryn phun ra một ngụm máu. Nội tạng cô ta đã đứt thành từng khúc. Tất cả những gì Bryn còn có thể làm bây giờ là nằm đó chờ chết!

- Đây là điều các ngươi muốn sao? Hủy diệt tòa thành này?

Angel cúi xuống, ghé sát miệng vào tai Bryn.

- Đó là điều cô ta muốn!

Bryn trừng lớn mắt, trút hơi thở cuối cùng.

Đột nhiên có một bóng đen bay vọt qua họ! Một luồng ý lạnh chạy dọc toàn thân mỗi người! Johnny nhìn về phía con rồng vàng khổng lồ - nó hơi loạng choạng một chút, sau đó bực tức đập cánh lướt về phía khu Bull.

- Kệ bà ta đi, chúng ta nước sông không phạm nước giếng!

Johnny ra hiệu cho các cô vợ chạy theo mình. Mọi thứ diễn ra hoàn toàn không theo kế hoạch của hắn! Ai có thể ngờ được sự kiện hắn bỏ trốn lại là dây dẫn nổ cho quả bom chôn giấu tích tụ bao nhiêu năm qua giữa các thế lực! Không sao, càng loạn càng tốt! Loạn thì sẽ chẳng ai để ý tới một vài con tôm nhỏ như hắn!

Phía trên kia, bầu trời xám ngắt, khóc rống cho số phận những kẻ bất hạnh trong trận nội chiến này. Sấm chớp giạt đùng đùng, phẫn nộ vì anh em tương tàn, nội da xáo thịt.

Đột nhiên có một luồng sáng thánh khiết xé tan màn mây, giống như ai đó cầm một chiếc que vàng đục lỗ to tướng trên miếng kẹo bông vậy!

Nơi ánh sáng chiếu vào đó là hai mươi tư nữ tu dòng Đền cùng Giáo hoàng! Nước mưa rơi xuống gần họ, nhưng đổi hướng, như thể không muốn làm ô uế sự trong sạch của các trinh nữ! Giáo hoàng gỡ nhẹ quyền trượng xuống đất, một con sóng năng lượng tỏa ra, quét tan đi không khí u ám chết chóc của chiến trường. Những nơi con sóng chạy qua, người chết bỗng nhắm mắt mỉm cười, như thể họ đang ngủ một giấc an tường.

- Johnny, hãy sám hối trước thần đi, và linh hồn ngươi sẽ được thăng hoa trong ngọn lửa tình lọc!

- Ngại quá, ta không tin thần của lão!

Giáo hoàng khề gật đầu. Đám nữ tu lập tức bước lên, tay nắm tay khiến lờ lờ phóng tới. Angel liếc Isa, cô gật đầu hiểu ý, túm lấy Johnny và Kat, dùng sức mạnh không thể cân phá kéo hai người vòng đi hướng khác.

- Em làm gì vậy?

Johnny điên cuồng hét lớn, cố gắng gỡ tay Isa ra, nhưng không hiểu vì sao bàn tay nhỏ nhắn đó giờ còn cứng hơn bất cứ gọng kìm nào! Isa quay lại, con ngươi đã biến hoàn toàn thành màu xanh nước biển!

- Anh hứa rồi Johnny, khi ba người gặp nguy hiểm, anh sẽ ưu tiên cứu ai?

- Chúng ta đâu có gặp nguy hiểm?

Isa cười thâm, quay đi.

- Chúng ta không thắng được!

Johnny như người mất hồn, chạy theo Isa về phía cổng nối với Convus. Bên cạnh hắn, Kat đã cắn tới rách cả môi. Nhưng không một ai quay đầu lại!

Cuộc chiến giữa Angel và các nữ tu diễn ra rất nhanh, mà chính xác hơn là chỉ có vài giây. Toàn bộ không gian đã bị đông cứng lại! Hai mươi tư nữ tu bị

đóng băng toàn thân, trên gương mặt họ là vẻ bình thản. Băng mắt thường cũng có thể thấy lớp băng bọc bên ngoài đang tan đi rất nhanh, cùng lắm là nửa tiếng nữa sẽ tan toàn bộ. Giáo hoàng rũ rũ những vụn băng bám trên áo choàng, lẳng lặng nhìn bộ áo giáp rơi lá tả trên mặt đất - đó là tất cả những gì còn sót lại của Angelika! Cô sử dụng năng lượng toàn thân để đóng băng tất cả đội trừng phạt!

- Thần ơi, rốt cuộc ngài muốn làm gì đây?

Giáo hoàng lắc đầu, quay lưng chậm rãi đi về hướng Johnny đang bỏ chạy!

- Johnny này!

Isa quay lại, nhìn hẩn triu mến. Trái tim Johnny đột nhiên đập lồi một nhịp.

- Sao thế Isa?

- Lát nữa anh đưa Kat chạy tiếp nhé...

- Rốt cuộc là chuyện quái quỷ gì đang xảy ra ở đây thế?!

Johnny gào lên. Khóe mắt hẩn chảy ra hai dòng nước.

- Có quá nhiều thứ phải giải thích, nhưng chúng ta lại có quá ít thời gian! Johnny yêu dấu, anh đã hứa rồi!

- Xin em đừng, Isa! Đừng làm thế với anh!

- Johnny, em yêu anh!

- Hãy để chúng ta cùng chiến đấu với nhau!

Isa hôn hẩn. Một cảm giác mát lạnh theo miệng cô thổi vào não hẩn.

- Anh không thể, chúng ta không ai ở đây có thể chiến thắng Giáo hoàng! Ông ta đã ở tầng bảy, còn anh thậm chí chưa đi hết tầng năm!

- Em nói cái gì vậy? Cái gì là tầng bảy, tầng năm?

- Chiếc bánh chỉ là lời nói dối thôi, Johnny ạ!

Isa mỉm cười, nụ cười đẹp nhất của cô.

- Vĩnh biệt, người em yêu nhất!

Isa cùng Giáo hoàng đối mặt. Cả hai người đều tỏ ra rất bình thản, vì họ biết rõ kết cục của trận đấu này.

- Thần thật tàn nhẫn!

- Ta biết!

- Và cô vẫn giúp hẩn?

- Thế nên thần mới tàn nhẫn!

Giáo hoàng thờ dài. Viên kim cương trên quyền trượng ông ta sáng lên.

- Ngủ ngon!

Johnny chưa bao giờ cảm thấy bất lực và nhục nhã như lúc này! Hẩn cảm nhận lửa giận bùng cháy trong cơ thể, nhưng không có chỗ nào để phát tiết. Khi luồng khí tức khủng bố từ đằng xa ủa tới, hẩn thừa nhận rằng mình đã sợ! Vậy ra cái đó gọi là tầng bảy sao?

Johnny cầm đầu chạy, trên lưng cõng Kat. Tốc độ của cô xét trên chạy đường thẳng tuyệt đối không thể bằng Johnny được. Lúc này trên mặt Kat ướt đẫm, không biết là nước mưa hay nước mắt nữa. Cô quàng hai tay ôm lấy cổ Johnny, tựa trán lên gáy hẩn. Họ tuyệt vọng chạy qua khu Convus trống vắng, thẳng tiến tới phiên chợ Kamra. Ở Kamra lúc này chỉ còn một ít lính gác phòng vệ, quân chủ lực đã theo Convus đánh sâu vào khu Bull rồi. Johnny hi vọng chúng sẽ tiếp tục đánh sâu vào khu phố Trắng, để Giáo hoàng tốn một chút thời gian quay lại dẹp loạn. Chiếc bánh vẽ, thật chó má làm sao!

- Cút!

Johnny gầm lên, tóm lấy đầu hai con người mèo dám cản đường hắn, bóp thành tương vụn! Trong mắt các Kamra, lúc này Johnny như một con quái vật khổng lồ, ầm ầm đột phá các phòng tuyến trùng điệp được dựng nên để ngăn chặn cá lọt lưới. Nhưng không kẻ nào dám cản đường hắn cả! Đùa à, thế lực cao tầng đều đi đánh trận hết rồi, chỉ còn hai vị tướng quân giữ nhà. Một đội S+ còn bị người ta nuốt sạch, gọi hai vị tướng quân tới có ý nghĩa gì? Chẳng nhẽ mày định mượn dao giết người? Bay đâu, lòi ra chém!

Cổng thành lờ mờ xuất hiện. Cửa đã mở sẵn - Kamra đang muốn tiễn tên ôn thần này càng sớm càng tốt, tội gì phải làm chuyện vô nghĩa như đóng cổng? Johnny thở phào khi không cảm nhận thấy khí tức khủng khiếp nọ sau lưng nữa, có điều lòng hắn đau nhói khi nghĩ tới Isa! Hắn nắm lấy bàn tay Kat, siết nhẹ.

- Johnny...

- Anh hứa là sẽ đem em tới nơi an toàn, anh... hức... hứa!

Johnny cắn chặt răng, cổ nuốt con nghẹn ở cổ. Hắn không muốn Kat nhìn thấy vẻ yếu đuối của hắn lúc này.

Ở ngoài Xóm Liễu, mọi thứ đang diễn ra vô cùng lộn xộn. Hàng trăm người nhón nháo bỏ chạy về phía Tổ chức buồn lậu, trên ngực họ là phù hiệu của Tổ chức! Những kẻ khác thì công khai cướp giết hiếp ngay tại chỗ! Lại một Địa ngục nữa trên thế gian này! Nhưng Johnny không có thời gian cho chuyện đó! Hắn phải chạy về phía Suong mù! Một trăm mét! Năm mươi mét! Mười mét! Một mũi kiếm?!

Đó là một mũi kiếm sắc nhọn, tỏa ra làn khói xanh, nghe đồn nó đã từng đâm chết rất nhiều vị thần!

Johnny cảm thấy thân thể nhẹ bẫng. Hắn đang bay, bay sang một bên? Kat đã ném hắn ra chỗ khác. Johnny trợn trừng, khóe mắt như muốn nứt ra!

- Không!!!

Lưỡi kiếm nhẹ nhàng xỏ xuyên qua ngực trái Kat, lòi hẳn ra phía sau lưng. Cô nhìn hắn, mỉm cười. Một nụ cười thê lương và đẹp đẽ làm sao!

Johnny gào lên như kẻ mất trí, vồ tới chỗ Altar. Vị chủ tịch của Ouro cũng mạnh dấy, nhưng không thể nào so được với Johnny tại giây phút này! Hắn đâm đá, cầu xé, cắn nuốt, cho tới khi Altar không còn hình người nữa mới thôi!

Johnny đột ngột dừng lại! Hắn lóp ngóp bò tới chỗ Kat, ôm lấy cô.

- Johnny!

- Kat! Đừng bỏ anh!

- Em xin lỗi!

- Không, Kat, đừng!

- Đừng khóc, Johnny! Anh không biết là anh khóc trông xấu lắm à!

Cô mỉm cười khi những giọt nước mắt của Johnny rơi lên má cô, bàn tay mềm mại run rẩy đưa lên lau đi vết máu bám trên mặt hắn.

- Em yêu anh!

Cánh tay đó buông thõng. Johnny vội vàng vàng tóm lấy bàn tay vô hồn ấy, áp nó lên mặt mình.

- Kat! Em nhìn này! Anh đâu có khóc nữa đâu! Tỉnh lại đi Kat! Dậy đi em, anh đang cười này! Kat! Làm ơn đi! Không!

Khí tức khủng khiếp lại ập tới! Hắn phải đi, bằng không sẽ quá muộn! Johnny trù mếu hờn lên đôi môi hồng ửng lần cuối, sau đó xác Kat tan thành bột phấn.

- Anh thề, sẽ khiến cả thế giới này chôn vùi theo các em! Johnny này xin thề!

Giáo hoàng đứng trước cổng thành, nhìn hắn. Lão không tiến gần hơn, vì Johnny đã ở rất gần khoảng cách hai mét rồi. Hắn nhìn Giáo hoàng, trong con mắt tràn ngập ngọn lửa căm thù.

Johnny đưa tay chỉ về phía Giáo hoàng, làm động tác cắt cổ, sau đó lui vào làn Suong mù. Giáo hoàng yên lặng nhìn thân hình hắn biến mất, khẽ lắc đầu. Trong tay ông ta là lọn tóc màu hạt dẻ. Giáo hoàng đưa chúng lên gần miệng, thổi một hơi. Ông ngắm nhìn những sợi tóc tán loạn trong gió, quay người đi vào trong thành.

Trên bầu trời, mây đen đã tan hết, trả lại nắng ấm cho tòa thành.

Chương 55: Đây đâu phải kết thúc?

Bầu trời ngập trong màu máu. Những vết máu rơi qua những lỗ thủng trên làn da xám xịt, tẩm cả tòa thành màu trắng bên dưới trong cái nắng hấp hối của hoàng hôn. Máu của trời hắt lên khung cảnh đổ nát hoang tàn của Tòa Thành Trắng, phản chiếu ra một màu lấp lánh kì dị trên những vũng máu đọng chưa kịp khô. Trong ánh mắt của những kẻ xấu số nằm la liệt dưới kia, ánh nắng in hình bóng cuối cùng, đẹp đẽ nhất của nó lên đầy mắt họ. Sớm thôi, thế giới này cũng sẽ chết, vì một con ác quỷ - à không, một binh đoàn ác quỷ đang tàn sát dưới kia. Khi bóng tối bao phủ khắp bầu trời, bóp nghẹt mặt trời giả tạo như bóp một trái cà chua mong nước, thì cũng là lúc thế giới này sụp đổ hoàn toàn!

Rốt cuộc là từ giây phút nào thế giới này tiến vào giai đoạn cuối? Nó hấp hối ngay thời điểm Nike chứng kiến kẻ thù ngã xuống - lão già đang nằm sõng soài trước mặt hắn. Giáo Hoàng! Kẻ hèn đã từng cảm hận vô cùng! Chính lão ta đã đẩy hắn tới bước này! Biến hắn thành một con quỷ! Hiện thân của báo thù! Và giờ công lý đã được thực thi!

Thật vậy sao?

Nike hít sâu, cố gắng lấp đầy lồng ngực mình bằng thứ không khí khét lẹt tanh tưởi của chiến tranh. Mười ngàn chiến sĩ của Valoran đã đến đây, nhưng không phải để chiến đấu, mà là đồ sát! Không có bất cứ cảnh vệ nào ra chống cự bọn họ cả! Khi Nike đạp bước đầu tiên xuống vùng đất này, xuyên qua lớp sương mù trắng đậm mùi hôi thối của lũ quái vật, hắn không thấy một Tòa Thành Trắng ba tầng trong ba tầng ngoài hùng vĩ và đồ sộ như trong ký ức. Đó là một tòa thành bị thương tổn nặng nề, máu ứa ra trên những vết thủng sâu hoắm nơi tường thành. Những hơi thở đen ngòm hấp hối bốc lên từ khắp nơi. Đâu đó Nike như thoáng nghe được tiếng than khóc ri rí của những người còn sống sót. Đất vẫn còn ướt, những vũng nước trũng đọng, tẩm chần mây thủng lỗ chỗ, để lọt những tia sáng xanh vàng u ám, làm nổi bật lên sự tang thương của căn thành cổ.

Giống như mới chỉ vài phút đã trôi qua thôi vậy!

Nike lắc lắc nhẹ đầu, xua tan đi những suy nghĩ vớ vẩn. Đội quân ngoài kia đang thực hiện nốt những gì còn sót lại trong kế hoạch trả thù của hắn: Hủy diệt Tòa Thành Trắng. Thế giới này không nên tồn tại! Cho dù phải dùng phương pháp cực đoan nhất, hắn cũng phải đảm bảo sẽ không còn một dấu vết gì của Tòa Thành Trắng còn sót lại.

Kế tiếp, Nike sẽ cho kích nổ thế giới này, chôn vùi luôn chính hắn và đội quân ác mộng bị hắn bóp méo. Phải! Nếu như Tòa Thành Trắng phạm tội ác là một, thì Nike và đội quân của hắn xứng đáng đạt điểm tuyệt đối! Không chỉ ở thế giới này, mà ở cả Valoran nữa! Tội ác của chúng gộp lại nặng tới mức, chỉ có án tử mới là hình phạt thích đáng nhất! Hơn cả tội phạm chiến tranh, Nike đã bắt cóc, tẩy não, tra tấn, cưỡng bức, phản bội không biết bao nhiêu người, để có thể đạt tới bước này. Từ bao giờ, mà Johny Ouro lại trở thành Nike Noname? Hắn cũng chẳng còn nhớ nữa! Ký ức về những ngày đó giờ thật mơ hồ và xa vời làm sao.

Liệu nó có xứng đáng không? Hắn không biết, bởi khoái cảm khi trả được mối thù chẳng thấy đâu. Nike cảm thấy bình thản lạ thường, hoặc nói chính xác hơn là trống rỗng! Hắn rất muốn khóc thật to, được hét thật to, song nước mắt đã chảy cạn, còn miệng hắn... Ngậm lại thì, lần cuối hắn mở miệng là khi nào nhỉ? Nike đưa tay lên sờ sờ vị trí đã từng là miệng của hắn. Đáng lý phải có một lỗ ở đó, nhưng giờ hắn chỉ sờ thấy một khối nhẵn tròn. Ác quỷ không cần miệng!

"Cô ấy đợi cậu lâu lắm rồi!"

Lời thì thầm của Giáo Hoàng khê vang trong đầu hắn. Nike những tưởng hắn sẽ có một trận ác chiến. Không! Giáo Hoàng hoàn toàn từ bỏ phòng thủ. Ngay khi thấy hắn, lão ta chỉ mỉm cười, và thốt ra câu nói cuối cùng của cuộc đời. Trước cả khi Nike kịp hành động, lão đã đổ sụp xuống như một con điều đứt dây, mang theo nụ cười an tường, tiến vào cõi vĩnh hằng!

Ai đang đợi hắn? Kẻ chủ mưu thực sự trong vở hài kịch này? Phía sau Giáo Hoàng, Nike thấy được một cánh cửa gỗ, dày và nặng. Điều hài hước Nike có thể nghĩ tới lúc này, đó là cánh cửa ấy rất quen thuộc. Chẳng phải đây chính là cánh cửa dẫn tới căn phòng làm việc của Angelika sao? Hắn còn nhớ từng họa tiết và vân gỗ trên cánh cửa - không chỉ một lần nàng ấy cho hắn ngồi chờ tới hàng tiếng đồng hồ!

Dù sao thì cũng đã tới bước này, Nike không còn quay đầu được nữa! Hắn có rất nhiều cơ hội để từ bỏ hận thù, buông tay và sống vui vẻ ở Valoran. Nhưng hắn không làm vậy!

Nghĩ lại thì, cuộc đời hắn kể từ khi đến Tòa Thành Trắng giống như đã được an bài sẵn vậy! Hắn giống như một con rối gỗ, bị những sợi dây số phận vô hình đưa đẩy, để hắn làm ra những lựa chọn vô cùng ngu xuẩn, và rồi kéo theo vô số hệ lụy tới tận giây phút này đây! Bàn tay Nike chợt rịn mồ hôi, dừng lại giữa không trung. Có một nỗi sợ đột nhiên lan tràn trong thâm tâm hắn. Thứ ở đằng sau cánh cửa này vô cùng đáng sợ, đừng mở nó Nike! Người đã trả được thù rồi, giờ hãy an nghỉ đi!

Người đang dao động sao?

Nike ngoái lại phía sau. Không có một ai hết! Nhưng Nike có thể cảm nhận được! Bóng ma của cái chết và hận thù, chồng chất như ác ma dưới Địa Ngục, cuộn cuộn đồ xô tới phía sau hắn, sẵn sàng kéo sụp hắn xuống đáy của vực thẳm! Nike cảm thấy, nếu như hắn bước qua cánh cửa kia, chúng sẽ

không có cách nào tóm được hắn! Chẳng có logic hay cơ sở nào hết, hắn chỉ cảm thấy như vậy! Hay thật, những cảm xúc thừa thãi này cứ liên tục quay lại... nhưng Nike nhớ chúng! Nhớ, không phải mong muốn chúng! Hắn đã đánh mất nhân tính từ rất lâu rồi! Cảm xúc sẽ khiến hắn dao động, và chệch hướng khỏi mục tiêu của mình mất!

Người không xứng đáng được hạnh phúc!

Nike đặt tay lên nắm cửa. Phải, hắn không đáng được hạnh phúc, vì những gì đã làm. Thế nên, làm ơn, dù chỉ một lần thôi, bắt kẻ là thứ gì phía sau cánh cửa này, làm ơn hãy giúp hắn an nghỉ! Thứ... tồn tại này, Nike nghĩ lại, không thể gọi là trả thù! Hắn chỉ là tìm kiếm sự giải thoát mà thôi!

Bóng ma hận thù ngày càng áp sát phía sau lưng hắn. Nike không có tai, mũi, hay miệng. Hắn chỉ cảm nhận được cái lạnh giá nặng nề của tử vong đang túm lấy vai hắn, giăng hết sức để kéo hắn lui lại. Chưa phải lúc này!

Và thế là Nike đẩy cửa!

Hắn đang đứng trong một đại sảnh rộng lớn! Đó là một căn phòng trang nghiêm và thần thánh vô ngần, với hai hàng cột đối diện nhau chạy dài bên tường. Những chiếc cột đá sẫm nâu vươn dài, uốn cong dần khi lên tới đỉnh, và dừng lại nơi mái vòm được lát bằng nhiều miếng pha lê xanh biếc trong suốt. Ở giữa những chiếc cột là cửa sổ thủy tinh được xếp một cách cầu kỳ để lấy ánh sáng, phản chiếu các bức vẽ huyền ảo lên trên sàn đá hoa cương. Qua những tấm kính đó, ánh nắng chiếu qua, để lại những vệt dài trên không trung khi hắt vào bụi, tạo nên một khung cảnh mờ ảo mà tang thương đến kì lạ. Mặc dù căn phòng rất sạch sẽ, nhưng dấu vết của thời gian vẫn bám chặt trên lớp sơn tường, để lộ ra loáng thoáng mấy viên gạch nâu được trát vữa khéo léo.

Nike đang đứng trên một chiếc thảm đỏ, trải dài từ phía cổng nằm ở phía đằng kia của căn phòng, kéo dài mãi tới bậc thềm cuối cùng dẫn tới chiếc ngai bằng băng. Phía trên nó, là một nữ hoàng đang ngồi, hai tay đặt trên vịn ghế, mắt nhắm bình thản, giống như đang ngủ vậy. Nàng có mái tóc vàng dài óng ả, giống như cánh đồng lúa mì chín rục trong tiết mùa hè, được vắn cao lên sau gáy theo lễ nghi hoàng gia, để có thể đội lên chiếc vương miện kết từ rất nhiều các loại đá quý nhỏ li ti. Đứng từ xa Nike cũng có thể cảm nhận được từng đợt sóng ma lực không lồ thổi ra từ chúng.

Trên người nàng là chiếc váy pha lê xanh trắng được dệt nên từ vô số tinh thể băng lạnh lẽo, tỏa ra hơi lạnh nghi ngút. Chiếc váy là loại hở vai - đường cắt ôm rất khéo, chỉ để lộ ra phần vai nõn nà mảnh mai cùng cặp xương quai xanh gợi cảm. Vạt trên của chiếc váy ôm sát quanh thân nàng, tôn lên vòng eo nhỏ nhắn và đôi gò bồng đảo, chỉ tiếc chúng ôm trọn tất cả, không để lộ ra bất cứ một chút da thịt nào. Chiếc váy kéo dài xuống dưới, che khuất đi đôi chân ngọc ngà của nữ hoàng, nhưng lại không đủ dài để che đi hai bàn chân nhỏ xinh khi đang ở tư thế ngồi. Thật may là đôi giày cao gót pha lê đã làm xuất sắc nhiệm vụ, thay chiếc váy bảo hộ lấy bàn chân quý giá của nàng, để những kẻ phạm tục chỉ có thể căng mắt ra mà đoán xem những viên ngọc nhỏ xinh ẩn hiện nơi mũi giày kia rốt cuộc xinh đẹp tới nhường nào.

Chỉ tiếc nàng ấy không đeo tất chân! Nike tiếc rẻ.

Mà khoan, cái quái gì vậy! Nike sực tỉnh. Nãy giờ hắn mãi ngắm nghía người con gái này, mà không hề nhận ra hắn đã bị một thứ cảm xúc kì lạ bao phủ! Nó được gọi là...

Mê hoặc!

Nữ hoàng mở mắt. Đó là một đôi mắt xanh dương, lạnh lẽo như băng giá, sâu thẳm như đáy nước, nhưng lại thấu hiểu và thông tuệ vô cùng. Cùng lúc đó, làn sương mù vẫn che phủ xung quanh gương mặt nữ hoàng cũng tan biến!

Nike thấy ngạt thở! Máu - nếu như gọi thứ dịch đen chảy trong mạch máu hắn là máu, chảy với tốc độ khủng khiếp lên trên não. Hai mắt gã sung huyết, cơ bắp rung bần bật khi nhìn thấy dung nhan của người con gái đang ngồi trên ngai vàng bằng băng kia. Vẻ đẹp của nàng không thể tả được, vì nó liên quan tới pháp tắc của vũ trụ. Nếu như hoàn hảo là mục tiêu tối thượng của vạn vật, thì sắc đẹp của nữ hoàng đã gần đuổi tới cái vạch cấm đó.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Johnny, Nike hay là con rối của thần

Nike loáng thoáng cảm thấy không gian này có dấu hiệu sụp đổ ngay khi nữ hoàng buông bỏ lớp sương che mặt - chiều không gian này không thể chịu nổi lượng thông tin mà nữ hoàng đem lại. Hiện tại Nike nhìn thấy còn có cảm giác linh hồn run rẩy, nếu như là những sinh vật cấp thấp hơn hắn nhìn phải nàng, thì sẽ lập tức nát vụn linh hồn mà chết. Mặt trời không phải để phạm nhân nhìn trực tiếp vào, thần linh cũng vậy!

Nhưng điều khiến Nike cảm hận nhất, là vì hắn nhận ra gương mặt đó! Không hoàn mỹ tới cực điểm như này, mà bị hạ xuống, ở mức độ tối đa phạm nhân có thể chịu đựng! Isa!

Nike lùi chân phải lại phía sau, nghiêng người, co tay phải lại sức thế. Không gian chung quanh tay hắn đặc quánh, xoắn lại trước sức ép từ nắm đấm. Và với tốc độ cực đại, Nike bật tới trước ngai vàng, chân trái dẫm nát bậc thềm, vịn eo tung ra cú đấm

Đòn đánh này, chất chứa tất cả thù hận của hắn!

Cú đấm này, không chỉ bao gồm sức mạnh của bóng tối, mà còn ẩn chứa cả pháp tắc hủy diệt, luật nhân quả, không thể tránh né!

Một đấm này, không gì cản nổi! Ba quyền hủy diệt, thứ thứ nhất, Tru Thiên!

Nắm đấm đen thùi lùi khựng lại giữa không trung, cách gương mặt của nữ hoàng một khoảng vài chục phân mà thôi. Nhưng Nike biết, vài chục phân đó sâu tựa như rãnh trời vậy! Nắm đấm của hắn không gặp phải một bức tường không thể cản phá, cũng không phải bị những kỹ xảo cao siêu liên tục xoắn bót đi lực đánh. Không! Đơn giản chỉ là, sức mạnh của hắn bị xóa đi khỏi nắm đấm, và sau đó khựng lại giữa không trung. Thế nên, không có phản lực, cũng không có giảm tốc!

Nike không bối rối. Hắn biết đối thủ của mình, kẻ có thể giết dây cả một thế giới, chắc chắn không phải hạng xoàng! Nếu như chỉ cần Tru Thiên mà có thể kết thúc mọi chuyện thì lại đơn giản quá! Nike vận lực. Bắp tay phải của hắn rung nhẹ nhẹ - dấu hiệu cho thấy hắn bắt đầu sử dụng tiếp tới cộng hưởng. Năng lượng đồ sộ như thác xuống bàn tay hắn, cuộn xoáy lại như một vòi rồng, thế rồi Nike đấm!

Khác với thứ thứ nhất của Ba quyền hủy diệt, Diệt Địa là một cú đấm móc xoáy. Tinh túy của chiêu thức này không phải là tụ tập sức mạnh trong một đòn, rồi bùng nổ để tạo ra lực đẩy, mà là đem năng lượng xoáy liên tục, như một vòi rồng xé nát đối thủ. Nếu như nữ hoàng là mặt đất, thì Nike chính là thiên tai, là lốc xoáy cấp độ diệt thế.

Quyền này đánh ra, trời tan đất nát! Hoặc đó là những gì Nike từng nghĩ!

Lại một lần nữa, nắm tay của hắn khựng lại giữa không trung! Tất cả những gì nữ hoàng làm, chỉ là liếc nắm đấm của hắn một cái, và thế là nó dừng lại! Giống như cánh tay này hoàn toàn thần phục trước chủ nhân mới của mình vậy!

Nàng đưa tay lên - Nike để ý nàng ta đeo găng, cũng được dệt nên từ vô số tinh thể băng, theo một cấu trúc rất lạ, dường như muốn thêu nên thứ gì đó, Nike cố gắng phân tích nhưng không tài nào hiểu được. Nàng đặt tay lên trước ngực hắn, và lần đầu tiên mở miệng. Tiếng của nàng thanh thủy như chuông bạc, ngân vang như pha lê, phá tan toàn bộ sự tĩnh lặng trầm lắng của đại sảnh.

- Ba quyền hủy diệt, thứ cuối cùng, Vũ Trụ Sụp Đổ!

Nike cứng đờ người! Tại sao...?

- Ta đùa thôi!

Trước khi Nike kịp nghĩ ngợi gì, đột nhiên nữ hoàng ả nhẹ vào ngực hắn, và khiến hắn ngã nhào - đây là luật nhân quả, đã đầy chắc chắn sẽ ngã, bất kể Nike có đứng vững đến như nào! Chỉ riêng động tác này thôi đã để Nike thấy rõ chênh lệch giữa cả hai!

Nike rơi khỏi ngai vàng, lưng chạm xuống một lớp nệm mềm tới mức hắn như chìm vào trong đó. Lực đàn hồi hất hắn bật dậy, và Nike đang ngồi trên một chiếc sofa bọc da trắng, trong một căn phòng cũng mang màu trắng nốt. Đó là một căn phòng không quá rộng, với bốn vách tường và đá hoa cương lát sàn lau bóng loáng. Gần cửa sổ kê một bộ bàn ghế, cũng là bộ sofa Nike đang ngồi.

Qua hai tấm rèm cửa phát phơ trong cái gió man mát nhẹ nhàng của buổi ban chiều, Nike nhìn thấy mặt trời, như một gã đồ tể hung tợn, đang vung lên những nhát cắt thô bạo, xé phẳng đám mây trắng lười nhác lơ lửng trên kia thành nhiều mảnh nhỏ. Ở phía dưới, Nike nhìn thấy núi đồi trùng điệp xanh xám đan vào nhau. Có một dòng sông ngoằn ngoèo uốn lượn, giống như một con măng xà khổng lồ, từ tồn trườn trên thế gian, đem lại sự sống cho muôn vào sinh linh nơi nó đi qua.

Hắn đánh không lại! Giây phút hắn ngồi trên chiếc ghế sofa này, Nike đã biết điều đó! Toàn bộ sức mạnh của hắn đã biến mất! Nó không phải là bị áp chế, hay suy yếu, mà là không tồn tại! Giống như Nike chưa từng chạm tới được thứ sức mạnh cấm kỵ - hải hước thật, đến lúc này, Nike tự hỏi thứ đồ chơi trẻ con đó, thứ hắn cho là tà ác không thể tưởng tượng, có thật sự là "cấm kỵ" hay không nữa?

Bên cạnh hắn, nàng đang cầm một ly trà màu xanh biển, rót cho mình một tách đầy ắp thứ chất lỏng màu xanh lấp lánh, giống như màu chiếc váy của nàng vậy!

- Muốn uống không?

Nàng mỉm cười, đặt chiếc tách sứ xuống trước mặt hắn. Nike im lặng, tay tỳ lên đầu gối. Đã đến nước này, hắn không đánh lại, vậy thì muốn chém muốn giết mặc bay!

- Chắc hẳn cậu có rất rất là nhiều câu hỏi muốn hỏi ta đúng không? Nên bắt đầu từ đâu nhỉ? Hay là để ta tự giới thiệu bản thân nhé! Tên của ta là Elsa, nhưng ta cũng có nhiều tên và gương mặt lắm. Cậu có thể gọi ta là thần nếu thích!

- ...

- Cậu không muốn nói chuyện sao? Hay là chúng ta thay đổi không khí một chút nhé!

Khi Elsa nói muốn đổi không khí, nàng ta thật sự muốn đổi-không-khí! Một cơn gió mát ảm đạm thổi vào mặt Nike, khiến hắn không khỏi hít nhẹ mát. Giờ bọn họ đang nằm trên hai chiếc ghế nghỉ nơi bãi biển đông đúc, với cát vàng rực rỡ và ánh nắng mặt trời chói lóa trên đỉnh đầu. Đằng sau họ là một chiếc lọng che nắng rất to màu cam, đặt cạnh chiếc bàn nhỏ đựng đồ uống ướp lạnh. Elsa đã đổi trang phục từ bao giờ. Cô nàng hiện tại đang mặc bộ đồ bơi một mảnh màu trắng, với phần ngực, bụng và eo khoét sâu, để lộ ra chút da thịt ẩn hiện gợi cảm không thôi.

Không dưới một tá đàn ông đang nhìn cô nàng, đây là Nike còn không thèm đếm xỉ! Trong bộ đồ bơi này, vẻ đẹp hình thể phồn thực của Elsa để lộ ra không sót một chút gì! Nếu như nữ hoàng nghỉ trên ngai vàng là thần thánh bất khả khinh nhờn, thì Elsa nơi bãi biển là con ác quỷ nhục dục đẹp đẽ nhất, tràn ngập nhựa sống và xuân sắc, tới mức dùng thân hình ma quỷ cũng không thể mô tả hết vẻ đẹp của nàng. Với mức độ như này, cho dù là ma quỷ, cũng sẽ được tôn thờ là nữ thần sắc đẹp và tình yêu!

Elsa duỗi chiếc chân dài bóng loáng của mình, khẽ khều chân Nike - hắn nhận thấy mình vẫn đang ở trong hình dạng ác ma, song có vẻ như cả bãi biển chẳng ai thấy điều đó là "bất thường"!

- Thấy chỗ này thế nào?

Nike không đáp. Hắn nhận ra nơi này. Mặc dù lúc đó nó không có nhiều người như vậy! Lúc đó, chỉ có hắn và... Isa! Chứng kiến một người mang hình dạng Isa tại một nơi tràn đầy hoài niệm khiến hắn đau đớn không thở nổi! Hắn nghĩ trái tim mình đã bị bóng tối nuốt chửng, cho tới khi Elsa chọc lưỡi dao vô hình vào nó. Cô ta muốn giết đây?

- Cậu không thích nơi này à? Để ta đổi tiếp sang cảnh khác nhé!

Không gian chung quanh cả hai liên tục thay đổi. Lúc thì họ đứng cùng nhau ở sườn đồi, ngắm nhìn ánh chiều tà vàng rực buồn man mác. Có lúc thì hắn thấy mình và Elsa, tay trong tay, tản bộ trên con đường lát đá trắng xám. Lại có thời điểm, Elsa và hắn nằm dài trên bãi cỏ xanh mướt, đầu chạm vào nhau, ngắm nhìn cánh đồng mây trải dài tới đường chân trời.

- Như vậy thì sao?

Giọng nói nũng nịu phát ra từ người con gái đang ôm hắn đằng sau lưng. Bọn họ đang nằm trên một chiếc giường phủ ga và chăn màu trắng, trong một căn phòng ngủ nhỏ nhắn với đầy đủ các thiết bị tiện nghi. Ánh nắng hắt qua ô cửa sổ, nhảy múa xung quanh gian phòng như chào mừng chủ nhân của nó quay lại.

Đó là căn phòng ngủ của hắn ở Tòa Thành Trắng. Hơi ẩm da thịt của người con gái đang quàng tay ôm qua ngực hắn bông rất, khiến hắn như muốn cháy thành tro. Vòng tay mỏng manh mềm mại yếu đuối kia dù chỉ ôm nhẹ nhưng Nike tưởng như đang bị một chiếc đai sắt khổ hạnh siết chặt quanh lồng ngực. Nàng thở nhẹ nhẹ lên lưng hắn, thì thầm.

- Nhớ em không, Johnny?

Nike bật khóc! Hắn gào lên trong tâm thức!

- Đã đủ chưa?! Cô còn muốn hành hạ ta đến thế nào nữa! Rốt cuộc nàng là cái quái gì hả?! Cô muốn ta nói sao? Mẹ kiếp! Nhìn đi, ta làm gì có mồm, có mũi, có tai! Tất cả những thứ này là do ai ban tặng? Là ai đẩy ta tới bước đường này hả? Muốn chém muốn giết thì làm nhanh lên!

Họ trở lại căn phòng trắng. Elsa nhìn hắn - lúc này đang thở hổn hển, tay chống vào vịn ghế. Con giận quét qua hắn như một vòi rồng, cuốn phăng tất cả sự bình tĩnh và thổi bùng lên ngọn lửa phẫn nộ. Song ngoài tức giận, hắn biết làm gì đây? Hắn thậm chí còn không có quyền tự hủy diệt, Elsa sẽ ngăn hắn lại ngay khi ý nghĩ đó kịp truyền tới tứ chi!

Nàng kéo nhẹ đầu hắn, đặt lên đùi mình. Nike không phản kháng, dù sao hắn cũng không chống cự được! Không hiểu sao khi gác đầu lên đùi nàng, hắn bỗng thấy trong lòng an tĩnh lạ thường. Giống như nữ thần có một năng lực giúp hắn xóa tan đi những tâm tình tiêu cực vậy! Nàng mỉm cười, dùng tay vạch một đường cong trên gương mặt hắn.

- Giờ cậu có thể nói rồi đấy!

Nike há miệng. Hắn đã có lại miệng của mình rồi sao? Song chẳng phải hắn đã đánh đổi chúng để lấy sức mạnh ư?

- Cô là ai?

Chất giọng khàn khàn quen thuộc! Đó đã từng là giọng hắn, giọng nói của kẻ đau thương tột cùng, kẻ đã khóc cạn nước mắt, và lạc lối trên con đường hận thù! Và tiếng chuông bạc lạnh lạnh cất lên, xóa tan đi toàn bộ sự u ám, làm cả gian phòng như bừng tỉnh!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Tạm biệt, Johnny Ouro

- Ta nói rồi còn gì! Ta là Elsa, hoặc với cấp độ sinh vật như cậu thì coi ta là thần cũng được. Dù sao hiếm có việc gì các cậu đề ra mà ta không làm được lắm!

Nike nghiêng ngẫm từng câu từng chữ hắn nghe được.

- Như vậy, tất cả mọi chuyện ở Tòa Thành Trắng đều là do nàng đạo diễn hay sao?

- Ô thôi nào Nike! Cậu biết rõ rồi còn hỏi! Hiện tại chỉ có hai chúng ta mà thôi, không cần phải ngại ngần!

- Thực ra thì ta có thể lờ mờ nhận ra được một vài chuyện! Phần khác thì do Mengsk gợi ý, song tựu chung lại mọi thứ vẫn cứ mù mờ như màn sương mù vậy!

Nike thờ dài. Hắn yêu cái cảm giác được luồn tay vào tóc. Những ngón tay ngọc thon dài cả nhẹ lên da đầu hắn, gạt những sợi tóc ra như những kẻ bộ hành rẽ cỏ tìm vàng. Hắn không chắc Elsa có thể tìm được gì trên đầu hắn, nhưng cảm giác tê tê khoan khoái này khiến Nike thoải mái không thôi.

- Johny!

Một cặp môi thơm khê quệt qua má hắn. Nike mở mắt. Hắn đang đứng trên một đại lộ vô cùng thân quen. Mặt đường được lát đá xanh phẳng lì, quét tước sạch sẽ, với những hàng cột đèn tỏa ánh sáng rực rỡ, chạy dài tới cuối góc phố và rẽ ngoặt sang phải. Ngọn đèn nhún nhảy, hắt lên mặt đường vài hình bóng chạy dài, uốn éo mỗi khi có gió thổi qua. Bên cạnh hắn là một người con gái, trong chiếc váy đầm hồ lung màu mận đỏ, tóc vấn cao đầy sang trọng, cùng chiếc áo khoác lông thú trên vai. Nàng nhìn rất giống Elsa, song chỉ cần một cái liếc mắt, hắn biết đó là ai!

Isa!

Nike nuốt nước bọt, run run mở miệng.

- Rốt cuộc em là ai?

- Elsa là một thực thể cực kì hùng mạnh. Nếu coi một thế giới phổ thông như hạt bụi, thì nàng ấy giống cá voi vậy! Bản thân sự tồn tại của Elsa cũng đủ xé nát thế giới chiều thấp ra rồi, nên nàng ấy sẽ tạo ra những phân thân, với sức mạnh vừa đủ để hành tẩu trong các thế giới đó. Em là một phần của Elsa.

Isa cụp nhẹ hai hàng mi xuống, những sợi mi dài rung rinh khi nàng làm vậy. Đột nhiên nàng ngẩng mặt lên, mỉm cười rạng rỡ.

- Anh có muốn hộ tống em một đoạn không?

Nike nghĩ ngợi nửa giây, sau đó đưa khuỷu tay ra để Isa vòng qua. Hắn nhận thấy trên người đang mặc một bộ lễ phục tuxedo điển hình, với sơ mi trắng, quần tây đen và áo khoác đuôi tôm. Trên cổ hắn là nơ con bướm, cũng màu đen nốt, đen như chính hắn vậy!

- Anh có nhớ con phố này không Johny?

Nike im lặng. Xuyên suốt con phố vắng lạnh là tiếng bước chân lộp cộp của đế giày gỗ lên mặt đá xanh. Tại nơi đây, người con gái cạnh hắn, cũng trong bộ lễ phục dạ hội, chỉ có điều nàng ấy không phải Isa.

- Angelika cũng là... một phần của Elsa?

- Ừm!

Isa khẽ gạt đầu. Nàng chu môi hờn dỗi - một hành động hắn chưa từng thấy bao giờ, bởi Isa luôn luôn là một người phụ nữ thành thực chín chắn. Nàng là chỗ dựa vững chắc nhất của hắn, thế nên hành động trẻ con vừa rồi đem lại cho hắn một cảm giác khác lạ, hoàn toàn mới mẻ!

- Em ghen lắm đó Johny! Nhìn lại thành tích của anh ở Runeterra mà xem!

Vừa nói, tay nàng vừa thò xuống xoắn một vòng quanh eo của hắn. Nó rất đau! Nhưng Nike lại cảm thấy vui mừng. Không phải vì hắn đã thức tỉnh thú vui kì lạ gì - mà nghĩ lại cũng có thể lắm chứ! Hắn vui vì hắn đã tìm lại được những thứ hắn đã đánh rơi, phần người trong hắn. Nike mỉm cười, kéo Isa vào trong lòng.

- Anh xin lỗi Isa! Anh sai rồi!

Isa đưa tay quàng qua cổ hắn, kéo nhẹ đầu hắn áp vào ngực. Isa vẫn luôn như vậy, dịu dàng và ấm áp như tấm lòng người mẹ! Nàng vuốt ve mái tóc hắn, dùng thân mình che đi khoảnh khắc yếu đuối nhất của một người đàn ông, đang khóc rầm rức trong lòng nàng. Thật may là chẳng có ai xung quanh nơi này, chỉ có cái rét của con gió đêm và những ánh đèn hiu hắt chiếu ra từ những chiếc cột sắt lam bạn với họ.

Nike đứng thẳng dậy, đưa tay vuốt qua mặt. Hắn cảm thấy thoải mái và thông suốt hơn bao giờ hết. Hắn đã sẵn sàng đón nhận điều cần phải đến.

- Chúng ta quay trở lại Xóm Liều chứ?

- Rất sẵn lòng, thân ái!

Giờ bọn họ đứng cùng nhau trong căn lều gỗ rách nát. Nơi đây là nơi Johny tỉnh lại, lần đầu đặt chân đến Tòa Thành Trắng. Đây cũng là nơi mở màn cho vở bi hài kịch lớn nhất thế giới này, với tất cả sinh mạng đều là con rối, phối hợp với vai chính duy nhất, là Johny Ouro!

- Tại sao là anh?

- Elsa... em... nếu em nói là chọn ngẫu nhiên anh có tin không?

- Không!

Nike trả lời, chém đinh chặt sắt! Hắn có thể cảm nhận được vô số sự kiện xảy ra liên tiếp với nhau. Không có lý nào điều đó là ngẫu nhiên được! Isa hơi nín thở, dắt hắn bước ra khỏi căn phòng ẩm mốc.

- Nó khá phức tạp với sinh vật bậc thấp như anh Johnny ạ, vì trí tuệ chúng ta chênh lệch quá! Em nói thế anh đừng giận nhé thân ái!

- Ồ không, anh hiểu mà! Khi anh đấu với Swain, anh có thể cảm nhận điều đó rất rõ. Tốc độ xử lý dữ liệu của anh vượt quá xa so với người phổ thông rồi!

- Có ba câu ngạn ngữ rất hay như này! Câu đầu tiên, anh nhìn núi sẽ thấy núi, nhìn sông thì thấy sông. Câu tiếp theo là nhìn núi không thấy núi, nhìn sông không thấy sông!

- Và cuối cùng là nhìn sông lại thấy sông, nhìn núi lại thấy núi, phải không?

- Anh hiểu ý em rồi đấy!

Nike há miệng cười phá lên. Elsa chọn một đối tượng, thoát nhìn thì tưởng là ngẫu nhiên song phân tích kỹ sẽ thấy rất nhiều dụng ý của nàng ta. Thế nhưng, nhìn kỹ lại thì Elsa vẫn chỉ là chọn ngẫu nhiên mà thôi. Chẳng qua ở cấp độ trí tuệ như vậy, hành động tưởng chừng như ngẫu nhiên đó lại là kết quả tối ưu được tính toán qua vô số các phép suy đoán ngầm.

- Anh như hiện tại là kết quả mà em mong muốn sao, Isa?

- Ừm, không sai lệch dù chỉ là một phần!

Elsa không chọn những người trẻ tuổi hay lão luyện, bởi kết quả sẽ không được như ý muốn. Một thế giới phức tạp như Tòa Thành Trắng cần một tâm trí đủ khôn ngoan để có thể tìm cách sống sót, song vẫn phải bảo lưu được tương đối nhiệt huyết của tuổi trẻ. Người già biết cách để xoay cuộc chơi theo ý của họ, song khi mọi thứ đổ bể, họ rất ngại phải làm lại từ đầu. Người trẻ tuổi thì xông xáo, nhiệt tình, nhưng ở một cái thế giới đẳng cấp phân chia nghiêm ngặt như thế này, thiếu kinh nghiệm sống rất dễ khiến họ đi tới kết cục tồi tệ nhất từ rất sớm.

- Tiết lộ cho anh một bí mật nhỏ nhé! Lúc đầu có rất nhiều ngoại hình và bối cảnh cho anh cơ! Từ lãnh chúa, bác sĩ, kỹ sư, thợ thủ công, thậm chí là cả nhà vô địch chiến trường các kiểu luôn! Có điều cuối cùng em chọn cho anh thân phận Johnny!

- Tại sao vậy?

Nike cau mày, giả vờ giận dữ. Isa cười nhẹ, ôm lấy hắn từ phía sau.

- Bởi vì nhìn anh lúc đó dễ thương lắm, em không kìm lòng được! Hơn nữa...

- Hơn nữa, vì anh vốn không có gì, nên khi mất anh cũng không tiếc phải không!

Isa không trả lời, thay vào đó nàng hôn chụt lên má hắn một cái rồi to.

Bọn họ đang đứng trước cổng Tòa Thành Trắng. Cổng cổng đồ nát, rách rưới vì cuộc bỏ trốn của hắn, cùng với trận phản loạn của lũ quái vật.

- Chà, em nhớ mới ngày nào anh với em còn đứng ở đây, trong bộ đồ rách rưới cũ nát. Lúc đó em là nô lệ của anh, còn anh là chủ nhân của em!

Nike đưa ngón tay lên ấn ngang đôi môi đỏ mọng của nàng. Hắn nhớ chứ, người đàn bà có chút luống tuổi, giấu mình trong chiếc áo choàng nâu sẫm, với đôi mắt sáng bùng như Sao Hôm. Hắn đưa tay lên vuốt ve má nàng, cảm nhận làn da căng mịn như mỡ đông. Isa áp má vào lòng bàn tay hắn, rúc rúc như một chú mèo con thêm được cưng nựng. Nike cười, rút chiếc trâm cài của Isa ra, để mái tóc uốn xoắn nhẹ phần đuôi của nàng chảy dài như thác xuống một bên vai. Dòng suối màu hạt dẻ bao trùm lấy cánh tay hắn, thấm đẫm cánh tay hắn trong một mùi thơm quyến rũ khó tả.

- Anh là của em, và em là của anh, Isa! Chúng ta ngang hàng và bình đẳng trước tình yêu, không phải là chủ-tớ của ai hết!

- Anh nói gần đúng Johnny! Mặc dù em đúng là của anh, nhưng em chỉ là một phần của Elsa thôi, nên nói rõ hơn thì một phần Elsa là của anh. Mà bản thân anh cũng biết, anh đâu hoàn toàn là của em đúng không?

Nàng nhảy mất ranh mãnh nhìn hắn. Nike không thể phản bác được.

- Đừng lo Johnny! khi anh thật sự cảm nhận được mức độ cao hơn, anh sẽ biết, để yêu toàn bộ là điều quá khó khăn. Ví dụ như, em quá to lớn đối với anh, nên anh chỉ yêu được một phần của em mà thôi. Giống như anh vậy, những cô gái đó anh yêu họ và họ yêu anh hết mình, song họ quá bé nhỏ với anh, thế nên đừng lo lắng tình yêu của em. Trái tim của anh và em rộng lớn hơn anh tưởng nhiều. Nó có thể chứa rất nhiều tình yêu, chỉ có điều người phạm không hiểu! Không thể trách họ được, bởi lẽ một đường thẳng sẽ không bao giờ biết tại sao bên trong vòng tròn lại có thể xuất hiện thêm một dấu chấm!

Nike nghiền ngẫm những lời này của Isa. Hắn có chút hiểu, lại có phần không. Linh cảm trong hắn giống như một con chuột nhắt tinh ranh, luôn lách hết chỗ này đến chỗ nọ, chỉ để lại một cái đuôi dài ngững nguẩy cho hắn có cơ hội truy đuổi mà thôi. Nike chụp đông vò tây, song hắn mãi không bắt được sợi dây ấy. Chợt Isa vỗ lưng hắn!

- Đù ròi Johnny! Sẽ có một ngày anh hiểu ra điều đó, song không phải hôm nay! Đi nào, chúng ta còn cả một cuộc hành trình cần nhìn lại đó!

- Ấy khoan! Nếu như lúc đó anh từ chối em thì sao?

Isa đột ngột dừng lại, ngoái đầu mỉm cười rạng rỡ.

- Vậy thì anh chết và em đi tìm một Johnny mới chứ sao!

Bước qua cánh cổng, Johnny hơi nhấp nháy mắt, khi Tòa Thành Trắng lúc này đang có vô số người qua lại tấp nập. Tiếng quát tháo, kì kèo trả giá ở khắp nơi. Người cùng quái vật, văn minh và lạc hậu, đan xen vào nhau như những sợi chỉ rối rắm, dệt nên một khung cảnh mà hắn đã nhìn không biết bao nhiêu lần. Trên bầu trời, nắng vẫn chan hòa và đẹp đẽ một cách giả tạo. Ở Tòa Thành Trắng, trời sẽ không bao giờ xám xịt.

- Anh đi đâu thế Johnny? Bên này mà!

Isa cười cợt kéo tay Johnny về phía mình. Cả hai đều biết, hắn đang muốn tránh điều gì. Johnny thờ dãi, dù sao cái gì phải đến cũng sẽ đến!

- Như vậy vai trò của Katarina sẽ là gì đây?

Phía trên bục, có một đám nô lệ trần truồng đang bị xếp thành hàng ngang, cho cư dân Tòa Thành Trắng ngắm nghía. Mái tóc đỏ rực như lửa của nàng vẫn luôn nổi bật như vậy!

- Anh cứ nói xem!

- Một quả bom nổ chậm phải không? Một cô gái vô cùng kiều ngạo, mạnh mẽ và tự trọng, tuyệt nhiên sẽ không bao giờ chịu thua! Thông thường thì tính cách đó sẽ giúp em ấy tiến rất xa, nhưng đây là Tòa Thành Trắng.

- Chắc, thực ra ở Tòa Thành Trắng, đúng là mọi người cũng được tăng tốc một chút, có điều anh là bất hack rồi!

- Ủ, anh cũng chưa tưởng tượng được anh có thể đào tạo ra được một kẻ toán chuyên nghiệp chỉ trong có vài tuần, lại còn kiêm thêm cả quản gia, đầu bếp, võ sư. Tốc độ này chắc chỉ thua mỗi truyền kiến thức thẳng vào óc nhỉ?

- Trên thực tế, biện pháp đó có rất nhiều tai họa ngầm, và cần thời gian để trải chuốt lại. Chẳng qua em không phải phạm trù bình thường thôi!

Isa đưa ngón tay lên cong cong làm dấu ngoặc kép. Hắn thấy nàng đáng yêu kinh khủng!

- Kat về mặt đối ngoại thua kém Angel, trong nhà thì lại không thắng nổi em. Là một người phụ nữ háo thắng, hiển nhiên nàng ý sẽ rất khó chấp nhận điều này.

- Như vậy, em ý sẽ càng muốn thể hiện, và càng mau chóng lọt vào mắt xanh của cao tầng!

- Lúc anh mới biết Kata là nô lệ hạng S đầu tiên của Tòa Thành Trắng kể từ thời kỳ Angel, anh đã biết mình sai rồi! Thế nên kế tiếp anh chỉ dám đào tạo thêm có vài nô lệ cấp S để hồi lộ cho các quan chức cấp cao hồng được bảo vệ khỏi gia tộc Ouro.

Họ đang dừng chân ở tiệm xăm của lão Bo. Thật đáng tiếc, Alice đã biến thành một con quái vật không thể cứu vãn! Chỉ ít thì giờ thứ sinh vật ác ý vyan vọ đó đã bị thiêu rụi cùng với nguồn gốc của nó - quý Bo. Những sự kiện Johnny từng trải qua, giờ hắn lại một lần nữa xem lại, nhưng với góc nhìn thứ ba. Nó đem lại cảm giác cũng gọi là mới mẻ!

- Nói như vậy, việc Angelika tiếp cận anh là điều chắc chắn sẽ xảy ra đúng không? Vì hai em vốn được thiết kế để hỗ trợ anh mà!

- Đúng vậy!

- Có cách nào để anh kết thúc màn hướng dẫn này với lợi thế tối đa không?

Johnny tò mò hỏi. Isa gạt nhẹ sợi tóc vương trên trán nàng ra.

- Thực ra là có đấy! Cách đơn giản nhất là anh bán Kat cho Altar...

- Và bị dày vò suốt quãng đời còn lại! Suy cho cùng anh vẫn là kẻ lụy tình... Cảm ơn, cách khác đi!

- Cách còn lại yêu cầu anh có một bản năng chính trị vô cùng nhạy bén. Anh sẽ làm quen, lợi dụng, đưa đẩy với thế lực người chết và quái vật, hi sinh kha khá tài sản, sau đó dần dần thu thập quyền lực, phiếu bầu, cướp đoạt ngai vàng của Shael.

- Hừm, anh hiểu, là bởi vì người chết và quái vật không nói tiếng lóng đúng không?

- Ủm! Tộc Kamra khinh thường thủ đoạn, bởi bọn họ hoàn toàn có thể dùng vũ lực để đạt được thứ mình muốn. Còn tộc Cronus thì quá thiếu khuyết phản ứng. Cũng chẳng thể hi vọng gì ở chủng tộc có tuổi thọ dài đằng đặc. Thời gian sẽ mài mòn tinh lực và nhiệt tình của họ, nên thậm chí thời điểm anh lật đổ Shael, cũng lắm có Poison là đứng ra bảo vệ hắn thôi. Các nguyên lão khác có khi còn đang suy tính chuyện của mấy trăm trước kia!

- Nói như vậy, kết cục thảm bại này đều là do anh phải không?

Johnny đột nhiên vùng tay cho mình một cái bạt tai. Trên má hấn hấn lên một vệt tay đỏ rực, nóng rát!

- Xin lỗi em, các em! Là tại anh quá ngu dốt, mới khiến các em phải tổn thương!

Isa đau lòng đưa tay lên ôm lấy mặt hấn. Bàn tay mát lạnh của nàng xoa dịu đi nỗi đau cháy bỏng trên mặt và trong tim hấn.

- Chúng ta vẫn chưa kết thúc cuộc hành trình, Johnny! Còn một cảnh nữa, anh biết mà!

Johnny nắm chặt tay. Đó là lúc hấn cùng Katarina chạy ra tới rìa Suong Mù.

- Tại sao Katarina phải chết?

- Đó là vì em ấy lựa chọn như vậy!

Isa mỉm cười đầy phiền muộn. Nàng vùng tay, ché không gian làm đôi. Johnny nhìn thấy một căn phòng gỗ có vẻ chật hẹp, với hai người phụ nữ đang ngồi xung quanh một quả cầu pha lê. Một người là cô nàng nóng bỏng với mái tóc đỏ rực và vết sẹo dọc trên mắt - tình yêu của hấn! Người còn lại, trốn trong lớp áo choàng phủ kín mít. Johnny chỉ có thể đoán được đó là một người phụ nữ thông qua giọng mà thôi.

- Tôi có thể giúp cô đưa gia tộc Du Couteau thoát khỏi hiểm cảnh, thưa tộc trưởng Du Couteau. Thế nhưng, giao dịch nào cũng có cái giá của nó! Cô có sẵn lòng trả không, cho dù đó là cả tính mạng?

- Vì gia tộc, ta sẵn lòng!

Katarina nhướn mày, trả lời lạnh lùng.

- Rất tốt, rất tốt! Nếu như vậy, trong tương lai, sẽ có một ngày cô lạc tới một thế giới khác! Chỉ cần làm vậy, tự khắc gia tộc cô sẽ hùng mạnh không thể ngăn cản!

- Chỉ vậy thôi?

- Đúng vậy, chỉ thế thôi!

- Hi vọng lời của người là sự thật, phù thủy! Vì nếu không, ta sẽ tự tay xé người ra cho chó ăn!

Katarina đứng dậy, ném xuống mặt bàn vài đồng vàng, sau đó quay lưng bỏ đi. Hình ảnh đến đây thì dừng lại. Từ đầu đến cuối, Katarina hoàn toàn không hỏi liệu mình có thể quay trở lại được Valoran hay không!

Johnny rơi nước mắt. Hấn đưa tay, vuốt lên gương mặt của Katarina. Dù đã rất nhiều năm trôi qua, nhưng hấn vẫn ghi tạc gương mặt của nàng ấy trong tim. Đường như mới chỉ hôm qua thôi, khi Katarina còn cười rạng rỡ khi được hấn cầu hôn.

- Đồ ngốc, em hoàn toàn có thể bỏ mặc anh mà!

- Nếu như lúc đó, cô ấy bỏ anh và chạy vào Suong Mù, chắc chắn cô ấy sẽ quay lại Valoran. Với sức mạnh của em ấy, em nghĩ anh không cần phải lo về số phận của gia tộc Du Couteau rồi chứ?

- Ra vậy! Lí do anh xuất hiện ở Valoran không phải tình cờ, mà là để hoàn thành hứa hẹn của em với Katarina!

- Một phần là vậy! Phần còn lại...

- Là để biến anh thành... thế này! Một tên bạo chúa!

Trong một lúc lâu, không ai nói gì. Cả hai chỉ đứng yên đó, như hai bức tượng đá. Thế rồi Johnny hít sâu một hơi.

- Liệu có cách nào để những chủng tộc này sống hòa thuận với nhau không?

- Cùng một chủng tộc còn đấu đá nhau, anh hi vọng gì vậy! Tuy nhiên, mâu thuẫn sẽ thúc đẩy phát triển, anh biết mà!

Johnny cảm thấy không gian bắt đầu có dấu hiệu lung lay sụp đổ.

- Đến lúc rồi à?

- Ừm!

Johnny ôm chăm lấy Isa, hít hà mái tóc nàng, ghi chặt nàng, như muốn khắc tạc tất cả vào trong lòng.

- Vĩnh biệt Isa!

- Tạm biệt, Johnny!

Hắn có thể cảm thấy những dòng nước ấm thấm ướt vai áo. Và rồi hắn ngồi dậy, trong căn phòng màu trắng. Đầu hắn vẫn đang gối trên đùi của Elsa, lúc này đang vuốt ve mái tóc hắn. Thật kì lạ, khi chỉ vài... phút trước, hắn vẫn còn vô cùng cảm hận tồn tại này, nhưng giờ hắn lại cảm thấy yêu thương nàng ta hết mực. Nỗi căm ghét của hắn bây giờ lại dành cho bản thân mình.

- Đừng tự trách, Johnny! Suy cho cùng, chính sai lầm mới tạo nên cậu, và ta như bây giờ! Mà đây, ta có một câu chuyện rất thú vị vừa mới thấy luôn!

Johnny im lặng, nhìn chăm chăm vào Elsa.

- Ở một thế giới nào đó, có truyền thuyết nói rằng, chỉ cần ai đó trèo được lên đỉnh núi thánh, họ sẽ được đáp lại một ước nguyện. Có người đã vượt qua bao gian khổ, lên được tới đỉnh núi, và xin thần linh cho thời gian quay trở lại, để anh ta có thể sửa sang mọi lỗi lầm.

- Thần xuất hiện, từ chối thực hiện ước vọng này, bởi vì nó hoàn toàn vô nghĩa. Thần hoàn toàn có thể đưa dòng thời gian quay trở lại, nhưng anh ta hiện tại được tạo thành bởi sai lầm trong quá khứ, nếu như xóa bỏ sai lầm quá khứ thì liệu có còn tồn tại anh ta hay không? Còn nếu như cứ cố chấp, thì anh ta cũng sẽ trở lại quá khứ, nhưng những ký ức của anh ta cũng sẽ bị xóa bỏ, bởi chúng không-tồn-tại! Và như vậy, người đó vẫn sẽ phạm lại sai lầm như ban đầu mà thôi. Cậu hiểu ý ta nói chứ, Johnny?

Elsa đưa tay, nhón lấy một loại quả ngọt màu đỏ trông như quả mận trên bàn kính, bỏ vào miệng.

- Tuy nhiên cậu đã hoàn thành xong màn chơi của mình, nên ta sẽ cho cậu một nguyện vọng! Bất cứ thứ gì!

Johnny ngồi dậy, quỳ xuống đây thành kính trước Thần.

- Thưa nữ thần, xin người hãy tua ngược dòng thời gian của Valoran về thời điểm trước khi Katarina bị Sương Mù đưa đi. Và để cho Tòa Thành Trắng... ngủ yên vĩnh viễn!

- Cậu... rất thông minh, Johnny!

Elsa thờ dài, đưa tay nhắc Johnny đứng lên. Thần phui phui vai hắn.

- Hủy diệt Tòa Thành Trắng là chuyện không khó, bởi nó vốn là một hộp cát do ta tạo nên. Song, hoàn nguyên sự vật sự việc trên Valoran cần rất nhiều... chi phí! Cậu có trả nổi những chi phí đó không?

- Cho dù là dùng cả tính mạng mình, thưa thần linh! Con nợ họ quá nhiều, nên chỉ có hoàn nguyên mới có thể trả nổi cái giá ấy!

- Vậy thì, như cậu mong muốn, Johnny...

Hắn cảm thấy sức mạnh đang dần rời khỏi thân thể mình. Thân hình quái vật nhanh chóng tan rã, trả lại đó hình hài một cậu nhóc mười bảy tuổi, với mái tóc bù xù yếu đuối và gương mặt dễ thương vô cùng. Con buồn ngủ trĩu nặng ập tới. "Giấc ngủ ngàn thu!", hắn thảm nghĩ! Johnny gắng gượng mở mắt.

- Còn một câu hỏi, mong nữ thần hãy giải đáp cho con! Rốt cuộc tăng là gì?

Elsa mỉm cười đắc thắng, giống như biết chắc hắn sẽ hỏi vậy.

- Tự nhìn đi!

Thần hôn lên trán phải của hắn, và Johnny thấy được, sự thăng tiến về sức mạnh của sinh vật theo góc nhìn vũ trụ. Chín tầng, tầng cao hơn bằng tầng dưới nhân mười lần. Hắn nhìn thấy, qua góc nhìn thứ nhất, sức mạnh của mình tăng lên vũ vũ. Tầng thứ sáu đột phá giới hạn của mặt đất, tầng thứ tám vượt qua giới hạn của thế giới. Và tầng thứ chín...

- Đẹp quá!

Johnny nhìn thấy bộ mặt thật của vũ trụ, than một tiếng, rồi hóa thành tro bụi.

Valoran

- Lục soát cẩn thận! Không được để cô ta chạy trốn!
- Giơ cao đuốc lên! Đi thành nhóm ba người! Cẩn thận cô ta ám sát ngược!
- Cho dù lật tung doanh trại này lên cũng phải tìm bằng được nó!

Tiếng nằng chửi, tiếng người nhón nháo khắp mọi nơi. Những cây đuốc sáng rực, giương cao, đẩy lùi bóng đêm khỏi trại lính. Những chiếc thương dài lăm lăm đâm vào từng bụi cây, kiểm tra xem có ai trốn ở trong không.

Từng đội lính xếp thành hàng chạy rần rần, kiểm tra từng chiếc lều. Họ không bỏ sót bất cứ một góc ngách nào, kể cả trần nhà. Họ biết đối thủ của mình là một sát thủ đại tài.

- Đây! Cô ta ở đây! Trợ giúp! Mau!

Bất chợt có tiếng hô lớn. Đám lính vội vàng ủa tới. Tiếng vũ khí va chạm loảng xoảng. Những ngọn đuốc chợt tắt.

Katarina chạy vào trong lùm cây. Chỉ cần trốn vào đó, lũ lính Demacia sẽ không tài nào tìm được cô đâu.

Thế nhưng sao cô bỗng cảm thấy trống rỗng lạ thường! Trái tim của cô quặn lại, mong chờ một thứ gì đó sẽ diễn ra, nhưng chẳng có gì xảy ra cả!

Katarina nuốt khan một hơi, cổ họng nghẹn lại. Nước mắt cô đột nhiên tuôn trào. Cô chui vào một bụi cây, đưa hai tay lên che miệng, cố gắng không để mình khóc thành tiếng. Giữa một bầy lính cầm đao kiếm đuốc sáng lung sức, không ai ngờ rằng tiểu thư Katarina, tộc trưởng tạm thời của dòng họ Du Couteau, đang co mình khóc rầm rức bên trong một hốc cây.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Gatrix là một con Goblin ở Avalon

- Oa oa oa!!!

Tiếng khóc của vài đứa trẻ Goblin sơ sinh cất lên giữa thung lũng hoang vắng. Các nữ Goblin tất bật ngâm những đứa còn sống vào bồn sữa dinh dưỡng, và đem lũ xấu số ra ngoài chuẩn bị ăn thịt! Goblin là một chủng tộc có tốc độ trao đổi chất rất nhanh, nên chúng lúc nào cũng đói!

Goblin là gì? Nhắc tới chúng, những sinh vật có trí tuệ trên Avalon sẽ lập tức liên tưởng tới một chủng tộc hình người thuộc diện đông nhất nhì thế giới, với khả năng thích nghi vô cùng mạnh mẽ! Goblin có chiều cao trung bình tầm một mét rưỡi (mét này là đơn vị đo lường trên Avalon, khác với chuẩn đo lường ở các thế giới khác), với làn da xanh lá đặc trưng cùng cặp tai nhọn mọc hướng xéch lên trên y như tộc Elf. Điều này dẫn tới một số học giả cấp tiến đã từng cho rằng Goblin là Elf thoái hóa, hoặc là tổ tiên của Elf...v, song luận điểm này đã bị phản đối dữ dội (có thể các bạn không biết, nhưng học giả người Elf rất đông và hung hãn)!

Mà nếu chỉ dựa vào vẻ ngoài để đánh giá, rõ ràng hai chủng tộc này khác nhau hoàn toàn. Elf đẹp như hoa như ngọc, cao sang thoát tục bao nhiêu thì các Goblin trông bẩn tiện, rách rưới bấy nhiêu. Các Goblin được đầu trục lóc, trán dô, răng nanh chìa ra. Người ngòm thì lúc nào cũng hôi hám - thực ra chúng nguyên bản không có mùi, hôi là bởi Goblin có tính bôi một hỗn hợp bùn đất lên người để xua đuổi thú dữ!

Tại sao lại phải ghi rõ Goblin được, là bởi Goblin giống cái tồn tại như một trò hề của tạo hóa! Để dễ hình dung, hãy lấy một thiếu nữ loài người thuộc diện xinh đẹp làm khuôn mẫu! Các bạn hãy nhuộm màu da của cô ấy thành màu xanh lá, mái tóc thì đủ các thể loại màu luôn chả cần tuân theo quy tắc di truyền gì hết! À, đừng quên đôi tai nhọn đặc trưng của Goblin nữa, và chúng ta có một nữ Goblin. Chưa kể, họ còn rất là thơm nữa! Theo tiêu chuẩn con người, tất nhiên! Các nữ Goblin thường tiết ra mùi thơm dịu dịu có tác dụng trấn an sinh vật khác, và xua đuổi ruồi muỗi trong hang ổ, vậy nên nữ Goblin nào càng thơm, cô ta sẽ càng được nhiều "bạn tình" săn đón.

Goblin là sinh vật có vú, và việc tiết sữa được tạo hóa giao phó cho giống cái. Vậy nên, e hèm, các thiếu nữ da xanh này không chỉ xinh đẹp mà luôn có một thân hình rất bốc lửa nữa! Bên cạnh đó, do khả năng trao đổi chất quá tốt, nên Goblin phát triển rất nhanh. Kể từ khi con non sinh ra cho tới khi trưởng thành thường sẽ chỉ mất một tuần uống sữa! Thế nhưng nhanh quá cũng có cái hại, ấy là tuổi thọ của chúng cũng bị rút ngắn đi rất nhiều, trung bình chỉ khoảng mười năm là cùng! Đó là lí do dù Goblin đông như kiến, song bọn chúng vĩnh viễn không thể thống trị thế giới! Mười năm thì thậm chí còn chẳng đủ mà phát triển nền văn minh!

Quay trở lại câu chuyện, trong lúc các Goblin đang dùng toàn bộ sức lực vùng vẫy trong bể sữa, say sưa hấp thụ dinh dưỡng, thì có một con Goblin đặc biệt không làm vậy! Thay vào đó, nó chỉ ngó lom lom trần nhà.

"Tại sao ta vẫn còn sống?"

Các Goblin phân chia công việc rất rõ ràng. Những con đực trưởng thành khỏe mạnh sẽ phải đi săn bắn tìm kiếm lương thực, trong khi các con cái ở lại trong hang dọn dẹp, hái lượm hoa quả, nấu nướng cũng như chăm sóc Goblin con. Không có Goblin bệnh tật - chúng sẽ tự giác tìm cách tự sát để tránh làm gánh nặng cho cả đàn! Còn lũ Goblin hết tuổi thọ sẽ suy yếu rất nhanh, chỉ trong một ngày là qua đời.

Tất nhiên, Gatrix không phải là một con Goblin thông thường!

Đầu tiên, các Goblin không có "tên"! Như đã nói, Goblin là loài đoản mệnh, làm gì có thời gian mà văn hóa văn nghệ (điều này thật ra không đúng lắm đâu, song hiện tại cứ chấp nhận thế đi). Thế nên chúng chỉ biết gầm gừ như dã thú thôi. Nhưng con Goblin này tự gọi nó là Gatrix, và từ chối phản hồi lại nếu đồng loại nó dùng những tiếng gầm gừ như dã thú để gọi nó. Tất nhiên với trí tuệ của bầy Goblin này thì phát âm ra thành tiếng rõ đã là cả một kì tích rồi, chứ đừng nói là một âm khó và cần uốn lưỡi nhiều như "Gatrix". Sau rất nhiều lần nỗ lực "trao đổi", cuối cùng bầy Goblin này cũng đành chấp nhận sự thực, rằng trong đàn của chúng có một con Goblin bị dờ hoi!

Và mặt của nó rất dày!

Trong khi các Goblin đực khác nai lưng ra săn bắn, các Goblin cái bỏ hơi tại nấu nướng, thì Gatrix chỉ ngồi lẳng lẳng một chỗ chờ đến giờ ăn, mắt nhìn đăm đăm vào góc tường nào đó. Thật không thể chấp nhận được! Đây là nỗi sỉ nhục của toàn bộ tộc Goblin! Tại sao lại tồn tại một thứ... một thứ vô liêm sỉ đến như vậy cơ chứ! Khi đám Goblin thức hẩn đi kiếm ăn, thằng này cũng đứng dậy... đi ra ngoài dạo chơi, đến cuối buổi mò về với hai bàn tay trắng! Chỉ tiếc là ký ức truyền thừa bao nhiêu đời nay của Goblin không tồn tại quy định "làm bao nhiêu hưởng bấy nhiêu", vậy nên Gatrix vẫn ung dung mà "làm theo năng lực, hưởng theo nhu cầu"!

Cuối cùng, Gatrix thỉnh thoảng cũng bắt tay vào chế tạo một ít công cụ kì quái, ví dụ như lấy một tấm da may thành cái bọc đeo sau lưng, hoặc vót những cành cây thành que nhọn, hay chế tạo vài linh kiện linh tinh khác. Mỗi lần làm xong một đồ vật cổ quái, hẩn lại thờ dài, ra về đầm chiêu nghỉ lưng lăm, rồi thốt lên thứ tiếng gì đó lạ hoắc, mà khi dịch ra tiếng chúng ta có thể hiểu thì đó sẽ là:

"Rốt cuộc năng ta đang nghĩ cái quái gì vậy nhì?"

Ở một thế giới nào đó, từng có một nhà nghiên cứu tâm lý học đã phát triển nên được một học thuyết rất thú vị, tuy cổ điển song nó vẫn là nền tảng để xây dựng nên rất nhiều hệ thống lý luận tâm lý này, nó gọi là tháp nhu cầu. Với động vật có trí tuệ, chúng sẽ phải được thỏa mãn các nhu cầu tầng chót nhất của tháp, sau đó mới có thể tính tới các nhu cầu cao hơn, tất nhiên chỉ áp dụng cho đa số chứ không phải tất cả. Như hiện tại, khi lứa Goblin của Gatrix đã chính thức tròn bảy ngày tuổi, hay còn gọi là "trưởng thành", các Goblin trong động sẽ tổ chức một buổi lễ, mà Gatrix gọi là "mở phong bì"! Các Goblin sẽ bắt cặp với nhau, tìm một góc thoải mái nào đó và làm chuyện mà mọi chủng tộc muốn truyền thừa đều phải làm... tức là giao phối!

Thoạt nhìn qua thì có thể thấy trình độ văn hóa của loài Goblin rất là thấp, khi chúng sinh hoạt như dã thú vậy, tuy nhiên Gatrix nhận thấy có rất nhiều điểm cực kì bất hợp lý ở chủng tộc này, và điều đó không làm hẩn tò mò một chút nào! Thôi được rồi, Gatrix thừa nhận, chỉ là một chút xiu xiu thôi, không đến nỗi như bị mèo cào trong ruột đâu!

Cụ thể, các Goblin có tính tự giác cực kì cao! Điều này rất phi lí, bởi bản chất của động vật có trí tuệ là lười biếng, hay phần lớn những chủng tộc Gatrix từng quan sát được qua con mắt Ellinist cho thấy vậy! Lười biếng không xấu, vì nó thúc đẩy chủng tộc đó tìm ra những phương pháp mới để "lười có hiệu quả", song tộc Goblin hoàn toàn không có khái niệm vậy! Gần như tất cả, trừ Gatrix tất nhiên, các Goblin đều nỗ lực cống hiến hết mình cho tộc đàn!

Một vấn đề khác Gatrix cũng thấy là giữa các Goblin có cạnh tranh, nhưng chúng thường được giải quyết theo những cách êm đẹp nhất mà không cần phải dùng vũ lực! Điều này nói thì đơn giản nhưng kể cả những sinh vật cấp cao như tộc Elf hay loài rồng cũng không dám tuyên bố có thể làm được như vậy, ấy thế mà đàn Goblin này làm được! Gatrix không dám áp đặt cho toàn bộ quần thể vì hẩn chưa thấy đủ, song chỉ riêng tộc đàn này đã cho hẩn thấy rất nhiều chuyện thú vị rồi! Gatrix từng chứng kiến hai Goblin tranh nhau một loại thực phẩm. Thường thì các Goblin sẽ áp dụng nguyên tắc ai đến trước lấy trước, song lần này do cả hai gần như chạm vào thứ đó cùng một lúc, nên chúng giải quyết bằng cách... thi đua xem hôm sau ai kiếm được tài nguyên có giá trị cao hơn về cho cả đàn! Điều khiến Gatrix khiếp sợ hơn nữa, dù rằng tâm hẩn vốn chết lặng như một tảng đá, để thấy chuyện này khiến hẩn bàng hoàng như nào, là các Goblin tranh chấp luôn luôn tự giải quyết với nhau, chứ chưa bao giờ cần tới một người thứ ba để hòa giải!

Nằm cuối nhưng cũng không kém phần quan trọng, là các Goblin cực kì tôn trọng nhau! Tộc Goblin, hay nói rõ hơn là đàn Goblin này, không có khái niệm mẫu hệ hay phụ hệ! Các Goblin đực và cái thoải mái lựa chọn bạn tình của mình, dùng hết khả năng để quyến rũ bạn tình đó, chứ không có sự ép buộc nào ở đây hết! Điều này nói ra đủ làm cho 99% chủng tộc có trí tuệ trên Avalon phải xấu hổ, bởi trên Avalon, kẻ mạnh là kẻ quyết định tất cả, một người đàn ông có thể có nhiều bà vợ, thì một người đàn bà cũng có thể có nhiều ông chồng, tất cả đều dùng nắm đấm để nói chuyện hết! So ra thì, chủng tộc ngu dốt đã mạn lại hành xử văn minh còn hơn cả những chủng tộc tự cho là văn minh thượng đẳng!

Và những điều này khiến cho Gatrix bắt đầu tò mò không thôi về thân phận mới này của mình! Hẩn đã trải qua rất nhiều chuyện, thấy rất nhiều thứ, nhưng được diện kiến một chủng tộc mang hơi hướm Utopia thế này thì đúng là không nhiều! Dù chỉ mới sống cùng vài ngày, song sự hỗn nhiên và tinh thần đáng khâm của Goblin khiến hẩn cảm thấy lóa mắt! Hẩn quá dờ hẩn, xấu xí để có thể tái sinh lại trong một thân xác đẹp đẽ như thế này!

Các Goblin gần như đã tìm được hết bạn tình cho mình, và đang "đánh đã chiến" ngay bên trong hang! Một số Goblin xui xẻo khác đợt này không tìm được bạn tình thì bỏ ra ngoài hang - không phải vì chúng ngại, mà bởi mùi tiết ra trong quá trình giao phối sẽ như một chiếc roi hành hạ bọn họ. Và đương nhiên, trong số này không có Gatrix! Con Goblin "dờ hẩn" nhất trong hang vẫn ngồi tại chỗ, thần thờ nhìn vào một điểm vô định, như thể những tiếng rên la, mùi mồ hôi quyến lầy mùi sinh học tiết ra trong quá trình giao phối nguyên thủy nhất dường như không có cách nào ảnh hưởng được tới tâm trí của hẩn. Tuy cơ thể hẩn cũng phản ứng sinh lý với những tác động bên ngoài, nhưng Gatrix chẳng quan tâm. Bên trong tâm hồn hẩn vẫn tĩnh lặng như một mặt hồ phẳng lặng, cho tới khi một chiếc lá rơi nhẹ vào lòng hồ!

Có một nữ Goblin đang ôm lấy hắn. Gatrix không nhận ra mặt cô ta, mà thực ra thì hắn chẳng nhớ Goblin nào hết! Bởi tính cách gàn dở của mình, nên Gatrix chẳng có bất cứ một mối quan hệ nào với các Goblin trong hang cả. Hắn chỉ như một cái bóng, một kẻ quan sát vô tâm dưới hình hài xanh lá mà thôi.

Cô bé này có vẻ như cùng lứa với Gatrix, bởi động tác của cô ta rất đơn điệu! Gatrix không nói rằng các Goblin "già dặn hơn" có nhiều chiêu trò để kích thích bạn tình, nhưng nhìn xung quanh thì rõ ràng là nó khác biệt rất nhiều so với động tác ôm và cố gắng ép sát cả người lên trên cơ thể hắn của cô ta. Nữ Goblin còn quá ngây thơ để có thể hiểu được những kỹ thuật "giường chiếu", dù rằng đa phần chúng đều chỉ là bản năng. Guồng mặt cô ta đỏ ửng lên, rịn ra mồ hôi vì bị kích thích. Cô cố gắng hết sức, nhưng con Goblin trước mặt cứ trơ trơ ra, và bản thân cô ta cũng chẳng biết tiếp theo nên làm gì nếu bạn tình không phối hợp!

- Ta không biết tại sao cô chọn ta, mà thôi cũng coi như là duyên số! Ngủ một lát đi cô bé!

Lần đầu tiên, trong mắt Gatrix lóe lên tia sáng trí tuệ, chứ không còn là một vực thẳm đen ngòm chết lặng nữa! Đứng trước sự quẫn bách của một trinh nữ Goblin, rốt cục hắn đành phải chui ra khỏi vùng chạy trốn của mình, và tương tác chủ động với một cá thể ở thế giới mới này. Gatrix giang hai tay, ôm lấy nữ Goblin vào lòng, úp mặt vào mái tóc đỏ rực như lửa của cô nàng, thì thầm vào tai cô.

- Khoái cảm!

Đó là một phép thuật mang tính ám chỉ nhiều hơn là dùng ma lực, đặc sản của Tòa thành trắng. Người dùng sử dụng năng lượng tinh thần để tác động lên đối tượng, tạo ra những tín hiệu giả lên khu vực thần kinh, qua đó tác động lên cơ thể. Hai phép phổ biến nhất của Tòa thành trắng chính là Khoái cảm cùng Tra tấn, tác dụng thì giống như tên gọi thôi! Gatrix đã điều chỉnh cẩn thận mô hình phép thuật cũng như liều lượng tinh thần để đảm bảo cho cô nàng trinh nữ này một trải nghiệm đầu đời rất nhẹ nhàng, chứ nếu như hắn tung toàn bộ sức lực thì nữ Goblin sẽ phải rú lên vì đau đớn trước cơn khoái lạc không thể thừa nhận!

Gatrix lùi về phía sau một chút, tìm chỗ dựa lưng cho thoải mái, trong khi vẫn đang ôm cô nàng Goblin - lúc này đã ngất đi vì khoái lạc giả tạo của xác thịt, giữa một bầy Goblin khác đang giao phối hùng hục xung quanh. Tuần đầu tiên ở Avalon của Gatrix đã kết thúc như vậy đây!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Động lực tiến hóa

Có nhà triết học... được rồi, là Isa, từng nói "ganh ghét là động lực thúc đẩy con người tiến bộ", và Gatrix đang nhìn thấy quan điểm đó bằng xương bằng thịt. Đại khái một phần...! Các Goblin trong làng, sau một vài ngày chịu đựng, đã quyết định hăm hè đòi Gatrix phải đi kiếm được tài nguyên về cho tộc đàn, bằng không sẽ cắt khẩu phần ăn của gã. Điều rất thú vị là ở chỗ, quy định này chỉ áp dụng cho mình gã mà thôi, chứng tỏ hệ tư tưởng của loài Goblin không phải là cứng nhắc hay được lập trình sẵn, mà hoàn toàn có thể thay đổi để thích nghi theo tùy hoàn cảnh. Hiện tại đang là mùa thức ăn dồi dào - cứ gọi nó là mùa xuân đi, thành ra Gatrix chưa thấy được cách đàn Goblin giải quyết nạn đói do thiếu lương thực ra sao.

Một khi đã bước ra khỏi lớp vỏ ốc an toàn, để tiếp xúc với thế giới bên ngoài, sẽ rất khó để quay trở lại nơi ấy, đặc biệt là khi nhân tố khiến hắn chui ra cứ suốt ngày quẩn lay hắn vậy. Eleisa - tên của nữ Goblin tóc đỏ được hắn đặt, sau ngày hôm ấy đã trở nên vô cùng tò mò về mọi hành động của hắn. Cho dù Gatrix ngồi thừ ra không làm gì, song khi bị cặp mắt trong suốt ngày ấy nhìn chăm chăm cũng khiến hắn rất là khó chịu! Nhất là khi, Eleisa đã chia phần của mình cho hắn, trong những ngày đầu tiên hắn bị "cắm vận"! Đàn Goblin hoàn toàn không có phản ứng gì về điều này, vì Eleisa bỏ ra phần lương thực của nàng ta, chứ không hề đòi hỏi gì thêm.

Điều này khiến hắn ngại mãi không thôi, nhất là khi hắn đã rời khỏi chế độ "tự điều khiển"!

Gatrix xách chiếc ba lô tự chế, làm từ da phơi khô của một loại động vật na ná heo rừng. Nhìn thì tưởng đơn giản, nhưng thực tế để làm được một chiếc ba lô không hề dễ như mọi người tưởng, nhất là khi kim chỉ lấy từ đâu ra? Gatrix cũng không dám chắc chiếc ba lô này có thể tồn tại được bao lâu trước khi lớp da khô mục nát. Bên trong chiếc ba lô có một con dao đá - tốn khá nhiều thời gian ngồi đập của hắn đấy, một chiếc mũ rom bện từ cỏ khô, một bình nước cũng làm từ da khô, vài chiếc răng động vật cùng gân để sửa lại chiếc ba lô nếu cần.

Gatrix lấy chiếc mũ rom ra. Việc hắn định làm tiếp theo sau đây chẳng có chút gì liên quan tới đồ đồng dụng cụ còn lại, nên hắn không cần phải mang đi làm gì cho nặng. Trong khi đó, cái nắng ban trưa hoàn toàn có thể vật ngã ngay cả một người khỏe mạnh nhất, nên mũ rom là dụng cụ không thể thiếu được! Hắn cũng nhặt nhanh một số cành gỗ khô rơi rải rác xung quanh cửa hang, và bắt đầu bện một cái sọt dài ngang lưng hắn. Chiếc sọt tuy sâu nhưng không quá to, vì sức mang của Gatrix chỉ có hạn.

Tiếp đến, hắn lấy con dao đá ra, cùng một khúc gỗ dài tương đối thẳng. Gatrix gọt hết những phần xù xì trên thân gỗ để tránh bị rách da tay khi cầm, sau đó cố định con dao với một đầu của thanh gỗ bằng những sợi gân. Thế là hắn đã có một chiếc lao, dù rất là thô sơ!

Kế tiếp, Gatrix mang theo hành trang, rảo bước trong rừng, tìm kiếm một dòng suối. Với sức mạnh của loài Goblin, việc săn các loài thú lớn với công cụ như hiện tại là điều hoang tưởng, và dù rằng Gatrix có đủ kỹ xảo để làm điều đó, hắn vẫn muốn tìm một chuyện nhẹ nhàng hơn để làm. Tìm kiếm một vài động vật nhỏ nhỏ cũng có thể chữa cháy một hai, song một dòng suối tràn ngập bầy cá chắc chắn là đơn giản hơn nhiều. Dù cơ thể này yếu vô cùng khi

so với lúc hần còn là Nike Noname, nhưng nếu như chỉ để bắt cá thì vẫn không quá khó!

Goblin có uống nước, thế nên như Gatrix dự đoán, ỏ Goblin này không thể sống quá xa nguồn nước được. Với việc họ đang ở gần bìa một cánh rừng, khả năng cao là phía bên kia hàng cây sẽ là một bình nguyên tràn đầy hoa cùng nước mát. Quả đúng như vậy! Sau vài phút đi bộ - thời gian do Gatrix ước chừng, chứ hần chưa xây dựng một hệ thống đo lường cụ thể nào, Gatrix đã tìm thấy một dòng suối chảy êm đềm, cắt ngang qua một phiến đất rộng tràn ngập cỏ xanh, kéo dài xa tít tắp cao vút lên trên đỉnh những rặng núi lùn nơi cuối đường chân trời. Hần thăm nhủ sẽ tìm hiểu một chút địa hình xung quanh vào những ngày kế tiếp - đơn thuần là vì tò mò thôi!

Cá trên dòng suối này không quá lớn, với độ dài ước chừng khoảng bằng cẳng tay của Gatrix, và trọng lượng thì tầm hai mươi con là đủ để hần cảm thấy nặng mà không quá tiêu hao thể lực trên đường về. Động vật thủy cư ở nơi đây khá giống với những sinh vật hần từng gặp ở Runeterra hay Tòa thành trắng, hơn nữa ký ức truyền thừa cũng nhắc nhở hần đôi chút về những thứ có thể ăn được!

Ký ức truyền thừa là cái gì? Đó là năng lực đặc biệt của phần lớn chủng tộc trên Avalon. Các thế hệ trước có thể ghi tạc một vài hình ảnh; kinh nghiệm sống vào bộ mã di truyền, khiến cho đời sau có thể thừa hưởng những tri thức quý báu đó. Nghe quen chưa? Đã bao giờ bạn tự hỏi tại sao con chó có thể chỉ dùng mũi mà ngửi được đâu là thức ăn, đâu là vô giầy không? Nguyên lý tương tự! Những tri thức đó gọi là phản xạ không điều kiện, lưu trữ ở não trong và não giữa. Nhưng cũng chính vì vậy, dù cho Goblin có thể truyền thừa kinh nghiệm, song chúng không thể truyền thừa văn minh. Bạn đã thấy con chó nào sửa tiếng người hay viết chữ bao giờ chưa?

Lũ cá rất trơn và linh hoạt, gây khó khăn rất nhiều cho Gatrix... nếu như hần dùng tay! Với chiếc giáo đá, Gatrix hoàn toàn có thể tính toán chuẩn xác để đâm xuyên qua một con cá và hất nó vào giỏ trước cả khi con cá nhận ra mình đã bị đâm chết! Đột nhiên Gatrix nghe thấy tiếng loạt xoạt sau lưng! Hần quay lại, nhưng vẫn cầm vững chiếc giáo trên tay. Nếu như đó là thứ hần có thể hạ gục, thì thời gian để thứ đó tiếp cận hần đủ để hần ném trúng nó ít nhất hai lần! Còn nếu đây là một tồn tại mạnh mẽ hơn... chết cũng chẳng có gì đáng sợ!

Đó là ý tưởng, còn cụ thể thì lần này Gatrix biết chắc chắn là ai đang theo đuôi mình. Với mái tóc đuôi ngựa (hần buộc) đang vung vẩy đằng sau thân cây kia, dùng ngón chân cũng biết đây là cái đuôi bắt đắ dĩ của hần, Eleisa!

- Eleisa!

Hiện tại đó là từ duy nhất mà cô bé hiểu. Dù sao hần cũng không định đưa ra những mệnh lệnh phức tạp gì. Hần chỉ muốn gọi cô bé ra, để Eleisa không cần phải trốn chui trốn lủi như vậy.

Eleisa giật mình, giả vờ nấp sau thân cây như không có chuyện gì xảy ra, cho tới khi Gatrix hô lên lần thứ hai. Lúc này cô nàng mới tên tò chạy ra, cúi đầu lại gần chỗ hần. Gatrix thờ dãi, đưa tay lên vỗ vỗ đầu cô bé.

- Chờ một lát, dù sao cũng gần bữa trưa rồi!

Người Goblin luôn luôn đói, nhưng nếu cứ ăn như thế thì chẳng bao giờ đủ lương thực để nuôi từng đó cái miệng. Thế nên họ cũng giới hạn số bữa ăn lại theo thời điểm trong ngày, gọi là bữa sáng, trưa và tối. Bữa sáng rất lớn, để giúp họ có năng lượng cho một ngày lao động dài. Bữa trưa thì là bữa phụ nghỉ ngơi giữa các đợt săn bắn hái lượm nên thường sẽ khá nhẹ nhàng, còn bữa tối cũng là bữa chính thứ nhì, là lúc mà cả bầy tập hợp lương thực lại và chia phần cho hôm nay và sáng mai. Người Goblin không có thói quen tích trữ đồ ăn dài. Lương thực họ kiếm được trong một ngày sẽ được xử lý sạch trong sáng ngày hôm sau, và lại bắt đầu đi tìm kiếm thực phẩm mới. Mọi chuyện còn đơn giản khi đồ ăn còn nhiều, chứ vào mùa đói kém, Gatrix chưa tưởng tượng được chuyện sẽ thế nào nữa!

Gatrix nhô hết cổ và hoa ở một góc, tạo thành một khu đất trống. Nếu không làm vậy, lửa sẽ bén và biến cả vườn địa đàng này thành địa ngục chỉ trong vài giờ đồng hồ! Kế tiếp, hần lượm vài cành củi khô, xếp thành một chiếc bếp nướng thô sơ với hai giá chữ X cùng vài que xiên vắt ngang qua. Kế tiếp, Gatrix dùng mũi giáo để lóc vẩy cá, moi hết nội tạng cùng mang, đem rửa sạch một lần dưới dòng suối, rồi xiên chúng trên bếp. Cá nướng là một món ăn rất hấp dẫn, tuy nhiên việc thiếu đi gia vị sẽ khiến cho món ăn này giảm đi vài phần ngon miệng, Gatrix tự nhủ. Dù sao thì cũng vẫn hơn là ăn sống! Thịt sống có mức độ hấp thụ thấp hơn rất nhiều so với đồ đã qua chế biến, thế nên loài Goblin thường hay đói là vậy, bởi họ toàn ăn đồ sống! Đó cũng là lí do tại sao Gatrix thường hay chọn các loại hoa quả, cũng như đôi phần thịt của mình để lấy hoa quả với các đồng loại khác. Vấn đề không phải là kinh hay ghê răng gì, mà bởi so với thịt sống, hoa quả cùng năm tươi có mức độ hấp thụ dinh dưỡng cao hơn nhiều.

Phía bên kia, Eleisa ngồi chễm bằg cả tứ chi, miệng há hốc, nước dãi chảy ròng ròng nhìn chằm chằm vào đàn cá đang xoay mình trên ngọn lửa vàng bập bùng tí tách. Nhìn bộ dạng này của cô bé, Gatrix bỗng cảm thấy có chút gì đó vừa hài lòng vừa buồn cười. Nó khiến hần nhớ lại những ký ức ở Runeterra. Cảm xúc đã mất đi, và giờ Gatrix chỉ lặng im hồi tưởng chúng, như một người xem một bộ phim vậy, có thể có đồng cảm, nhưng không thể nào thật được như khi đã trải qua.

Chợt hần thấy có cái gì đó kéo kéo tay mình. Eleisa hai mắt sáng rực, một tay kéo hần, một tay chỉ vào đồng cá nướng giờ đã chín vàng rộm! Cô ấy phân biệt được đồ ăn đã chín sao? Gatrix hơi nhướn mày, song hai khối thịt lúc lắc này này trước mặt hần khiến hần tương đối mất tập trung! Người Goblin không có quần áo. Tất cả đều trần như nhộng hết, vì đối với chủng tộc này, họ chưa có khái niệm ngượng ngùng về cơ thể của mình, hơn nữa việc cường bức cũng không bao giờ xảy ra trong nội bộ quần thể. Cũng có thể lí giải rằng, do bọn họ không có một chút gánh nặng tội lỗi nào, nên họ chẳng cần phải ngại ngùng bọc sự xấu xa của tâm hồn lại bên trong lớp vỏ bọc đẹp đẽ. Tất nhiên, đó là phát biểu của Gatrix, như một cách nâng cao quan điểm về chủng tộc của mình.

Hần sẽ tìm cho cô nàng một bộ đồ trong vài ngày tới, song song với việc tìm hiểu địa hình chung quanh.

Sau khi đã ăn uống xong xuôi, Gatrix tiếp tục bắt thêm một vài con cá nữa, trước khi xách giỏ ra về. Có điều, Eleisa lại không đi theo hần! Qua khóe

mắt, Gatrix nhìn thấy Eleisa đang ngồi xổm trước một khóm hoa màu trắng, còn là chủng hoa gì thì Gatrix không rõ. Giống như đứa trẻ lần đầu nhìn thấy một món đồ chơi lạ và đẹp mắt, Eleisa mãi mê ngắm nghía đóa hoa, ngần ngại đến quên cả trời đất! Kể cả khi Gatrix có gọi cô nàng thì dường như Eleisa cũng cố tình lơ đãng! Chẳng còn cách nào khác, Gatrix cúi đầu, giấu đi nụ cười - còn giấu đi trước ai thì chỉ có hân mới biết! Hân lại gần, chỉ vào đóa hoa.

- Rất đẹp đúng không?

Lần này không cần phải hiểu rõ Gatrix đang nói gì, Eleisa cũng biết hân muốn ám chỉ thứ gì. Cô bé gật đầu lia lịa, và gào toáng lên khi Gatrix đưa tay nhỏ lấy khóm hoa đó, và cả những khóm hoa xung quanh. Chỉ đến khi hân kết xong chiếc vòng hoa tươi, và đội lên đầu Eleisa, thì cô bé mới thôi gào thét. Thay vào đó, Eleisa mỉm cười thật rạng rỡ, và nụ cười hồn nhiên ấy như ánh nắng, xua tan đi một phần lạnh lẽo trong lòng Gatrix.

- Về thôi nhóc!

Cả hai quay bước, hướng về phía hang Goblin. Từ đằng xa, một cơn gió mạnh ập tới, mang theo hơi mát thổi tan đi sự nóng nực của buổi chiều, và rì rào vào tai hân những câu chuyện trên khắp Avalon, được kể bằng thứ tiếng không sinh vật nào có thể hiểu.

Theo truyền thuyết, Avalon vốn là một khối lục địa to khổng lồ nằm trên Đại Dương Vô Tận. Ở chính giữa lục địa là một tòa lâu đài trắng muốt, lóng lánh đẹp đẽ vô ngần, là nơi ở của vị thần sáng tạo ra thế giới này. Thuở ban đầu, Avalon chìm trong bóng tối tĩnh mịch, nên Thần đã kéo mặt trời từ Mãn Đêm Vĩnh Hằng đến chiếu sáng khắp đại lục. Tuy nhiên, do mặt trời vốn là của Mãn Đêm Vĩnh Hằng, nên Thần chỉ có thể mượn được trong nửa ngày mà thôi, nửa ngày còn lại Avalon vẫn sẽ phải chịu cảnh đen như mực. Thần bèn móc ra con mắt trái của mình ném lên trên trời, từ đó mặt trăng xuất hiện, thay thế mặt trời chiếu sáng nốt nửa ngày còn lại.

Khi đã có ánh sáng, Thần quyết định tạo ra sinh mạng. Đầu tiên thần dùng đất để nặn người. Họ xinh đẹp và thông thái hơn bất cứ sinh vật nào trên Avalon, và Ngài gọi họ là Elf! Chỉ tiếc rằng, các Elf dần dần trở nên tự phụ và khinh nhờn Thần, khiến Người phiền lòng và tức giận khả năng sinh sản của họ. Elf vẫn xinh đẹp và duyên dáng hơn bao giờ hết, nhưng họ rất khó có thể sinh ra thế hệ sau, nên dần dần giấu mình khỏi trò chơi quyền lực trên Avalon.

Lần thứ hai, Thần rút kinh nghiệm, tạo ra một chủng tộc bớt xinh đẹp và thông thái hơn để tránh thói tự phụ. Ngài vẫn dùng đất sét để nặn, sau đó ban cho họ lòng quả cảm, sự kiên trì cùng tài thủ công tinh xảo đến mức thiên nhiên cũng phải thất sắc! Rất hài lòng với kết quả này, Thần đặt bọn họ vào sâu trong lòng đất, nơi họ cảm thấy ấm áp và an toàn nhất. Tên chủng tộc này là Người Lùn.

Lần thứ ba, cũng là lần cuối cùng, Thần tạo ra một chủng tộc từ bùn đen. Ngài hiểu ra rằng không thể tạo ra một chủng tộc quá hoàn mỹ, nếu không sẽ đi lại vào vết xe đổ của tộc Elf. Thế là Thần tức giận tuổi thọ dài dằng dặc cùng trí tuệ thông thái của chủng tộc này, song Ngài lại ban cho họ khả năng sinh sản mạnh mẽ, cùng với lòng ham học hỏi tốt cùng. Ngài hi vọng chủng tộc này sẽ thay tộc Elf làm chủ Avalon, và chung sống hòa bình với Người Lùn. Để tiện cho các tộc dễ giao lưu, Thần đã nặn thế hệ thứ ba có chiều cao khiêm tốn chỉ hơn Người Lùn một chút, nhưng lại có ngoại hình khá giống tộc Elf. Mọi chuyện diễn ra rất đúng với mong muốn của Ngài: Những con người này nhanh chóng làm quen với Người Lùn, học hỏi tài chế tạo công cụ tinh xảo của họ. Người Elf cũng ưa thích những người bạn mới này, vì họ đần độn, ham học hỏi và khiêm tốn, lại giỏi tăng bốc, rất hợp khẩu vị của chủng tộc kiêu ngạo như Elf!

Hỡi ôi! Ngày vui chẳng kéo dài bao lâu! Thế hệ thứ ba nhanh chóng hấp thụ hết tri thức của hai chủng tộc kia, và họ đòi hỏi nhiều hơn! Từ vị thế bề trên ban phát tri thức để thể hiện sự ưu việt của bản thân, giờ các Elf cảm thấy nặng nề mỗi khi phải lên lớp giảng bài! Cuối cùng không chịu nổi nữa, tộc Elf đã từ chối và xua đuổi Thế hệ thứ ba khỏi lãnh thổ của họ!

Chứng hùng trước thái độ lạnh lùng của tộc Elf, cùng với nền văn minh phát triển rực rỡ nhờ nguồn tri thức quý báu học được, đã thổi vào lòng của Thế hệ thứ ba sự ghen ghét thù địch. Những nhà cầm quyền của chủng tộc non trẻ nhất đã tuyên bố chiến tranh với các vương quốc tộc Elf, kéo theo cả Người Lùn vào vòng xoáy, tạo nên Thế chiến Avalon lần thứ nhất. Thế hệ thứ ba là người thắng, chiếm đoạt và bắt giữ rất nhiều lãnh thổ cùng nô lệ tộc Elf và Người Lùn!

Song họ vẫn không thỏa mãn! Con khát tri thức ngày càng dày vò họ, và trong giây phút điên cuồng nhất, chủng tộc này đã âm mưu trở thành Thần! Một đội quân hùng hậu, mạnh mẽ nhất được xây dựng nên, làm đắm vũ khí đứng trước cửa tòa lâu đài trắng. Đáp trả lại tình yêu thương vô bờ bến của Thần dành cho tạo vật của mình là những lưỡi kiếm nguyên rửa lạnh lẽo, rèn nên từ kĩ xảo Người Lùn và yếm phép thuật của tộc Elf.

Thế rồi... Thế hệ thứ ba đã đâm chết Thần! Máu của Ngài vương vãi khắp Avalon, diễn sinh thành vô số chủng tộc mới. Từ dưới nền gạch trắng, vô số khối băng mọc lên tua tủa, bao bọc lấy thân xác lạnh giá vô hồn của Thần, đuổi những kẻ phản nghịch ra khỏi lâu đài vĩnh viễn. Thanh kiếm dính máu của Thần cũng trở thành kiếm ma, rơi xuống một xó xỉnh nào đó của Avalon, và mỗi khi có kẻ nào nhặt được đều sẽ dẫn tới một cuộc chiến tranh đẫm máu văng tung tóe qua các trang sách sử.

Bản thân Avalon cũng phần nộ trước hành động phản nghịch này! Từ một khối lục địa hoàn chỉnh, nó vỡ tan thành nhiều mảnh, nằm rải rác khắp nơi trên Đại Dương Vô Tận. Đồng thời từ biển sâu, vô số các loài thủy quái khổng lồ kinh dị xuất hiện, lượn lờ khắp các mặt biển, làm le đánh chìm những con tàu dám đi quá xa khỏi bờ. Việc liên lạc giữa các lục địa trở nên khó khăn hơn bao giờ hết, và do đó, gần như không thể nào tổ kiến lại một đội quân hùng mạnh như Đội Quân Giết Thần năm nào nữa!

Cuối cùng, Avalon vận dụng ý chí của mình trừng phạt toàn bộ Thế hệ thứ ba. Trí tuệ của bọn họ thoái hóa xuống ngang loài dã thú ngu muội nhất, đồng thời mất đi ngoại hình đẹp đẽ của mình. Tuổi thọ của họ cũng bị rút ngắn đi rất nhiều. Chưa kể, Avalon còn đánh dấu lên chủng tộc này nước da xanh lá đặc trưng, để nhắc nhở các tộc khác về tội lỗi của chúng, đó là dám ngỗ ngược giết chết mẫu thân! Trong tiếng Avalon, từ Goblin có nghĩa là "Nghịch tử", và đây cũng là tên của chủng tộc này. Kể từ giây phút đó, các Goblin trở thành công địch của toàn bộ Avalon, đi đến đâu là bị đuổi đánh đến đó. Nhắc tới Goblin là người ta liền tưởng tới những từ ngữ miệt thị mặt hạng nhất, như "nghịch tử", "kẻ giết mẹ", "máu bùn", "quân phản phúc" v...v

Còn về phần Thần, sau khi bị giết chết bởi các Goblin, tòa lâu đài trắng đã tự phong ấn nó lại trong một khối băng vĩnh cửu, nằm trôi nổi trên Đại Dương

Vô Tận. Truyền thuyết kể rằng, nếu như có một ngày ai tìm được nơi ở của Thần, và có thể tiến vào đánh thức Người, kẻ đó sẽ được Thần ban cho một điều ước, bất kể là điều ước gì. Tiếc rằng tới tận bây giờ vẫn chưa có ai có thể tìm được nó!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Chuẩn bị

Việc tìm hiểu địa hình chung quanh hóa ra lại là một chuyện cực kì phức tạp, bởi nó quá rộng lớn! Gatrix ước chừng mình đã đi khoảng gần ba chục nghìn bước chân - nếu theo quy ước của một nơi hắc tử từng sống thì nó phải tương đương với cánh rừng nguyên sinh được mệnh danh là lá phổi xanh của hành tinh! Và dựa theo những gì hắc tử quan sát khi leo lên trên cây thì cánh rừng này còn trải dài hơn nữa về hai hướng Bắc Nam, trong khi hang Goblin của hắc tử nằm đâu đó gần rìa phía Tây. Phần bình nguyên giáp với cánh rừng của hắc tử kéo dài cỡ một ngàn bước chân, trước khi bị ngăn bởi một hàng đồi núi thấp trùng giống như hàng rào ngăn cách khu rừng với bất kể thứ gì nằm bên kia dãy núi vậy. Gatrix chưa có thời gian tìm hiểu, nhưng dựa theo việc dòng suối uốn lượn vòng qua hàng đồi thỉnh thoảng lại thả xuống một ít vật dụng gia đình thì hắc tử là có một quần thể văn minh đang sinh sống phía bên kia. Gatrix chưa thấy bất cứ một chủng tộc trí tuệ nào khác trừ Goblin kể từ khi đặt chân lên mảnh đất này, còn bản năng của Goblin chỉ hoạt động khi chúng đối diện với kích thích thôi, chứ không phải như một kho dữ liệu thích thì truy cập bất cứ lúc nào.

Tìm kiếm như thế này mà không có những công cụ hỗ trợ sẽ chỉ đem lại hiệu suất rất thấp, thế nên Gatrix sau vài ngày lang thang ở ngoài đàn, rồi cuộc dành muối mặt trở lại, chấp nhận thất bại đầu tiên của mình ở Avalon.

Khi quay trở lại hang, nhìn cảnh đồng loại vẫn đang gặm thịt sống trông rất nguyên thủy và dã man, Gatrix lắc đầu ngán ngẩm. Có vẻ như cả đàn không quá quan tâm tới việc một hai Goblin lạc khỏi bầy - họ đã quen với việc đồng loại chết lay lắt ở đâu đó rồi. Gatrix dùng dao đá vót một ít cành khô làm thành bếp nướng đơn sơ, sau đó bỏ thịt từ trong tay nải ra - hắc tử quay lại đúng vào giờ ăn, thì đương nhiên sẽ không được chia miếng nào rồi! Eleisa có chạy tới định chia cho hắc tử một ít đồ ăn, song Gatrix nhả nhặn từ chối! Hắc tử nhanh chóng nhóm bếp, xiên thịt và tiến hành nướng đồ ăn.

Mùi thơm của thịt nướng cùng khói củi đã kích thích các Goblin tạm dừng bữa tiệc, hướng ra phía cửa hang, nơi một con Goblin lặng lẽ ngồi xoay những xiên thịt chín vàng rộm, mỡ chảy xèo xèo. Con Goblin đó dùng dao cắt tảng thịt thành từng miếng rất nhỏ, bày lên một chiếc lá tươi rất lớn, rồi chỉ vào chúng, lại chỉ vào bầy Goblin, ra hiệu chúng lại gần ăn. Lũ Goblin cảnh giác nhìn nhau, khịt khịt mũi, không con nào dám tiến lại gần! Thế rồi một con rớt cuộc không nhìn được, tí tởn chạy tới, nhón một mẩu thịt bỏ vào miệng. Ngay lập tức, Eleisa cảm thấy miệng mình như tan ra! Hương vị ngọt ngào thơm đậm này ăn đứt cái mùi tanh tanh dai nhách của thịt sống, hơn nữa thịt qua chế biến có một cảm giác mềm mại rất thoải mái, chứ không phải nát nát như khi chưa chế biến.

Thấy con Goblin đầu tiên đã bước lên làm mẫu, lần lượt từng con chậm rãi bước tới, nhặt lên một mẩu thịt bỏ vào miệng. Biểu cảm của chúng đều rất giống nhau, đó là từ nghi ngờ, đến kinh ngạc, rồi... nghiền ngẫm! Đúng vậy, các Goblin không phải là vui sướng như nhặt được vàng, mà chúng ngay lập tức ghi nhận giá trị của việc chế biến thịt sống, và tìm hiểu phương thức để tái tạo lại quy trình này! Có một số Goblin đã nhanh chân nhặt nhanh những cành khô để dựng lên những chiếc bếp tương tự Gatrix, một số khác thì xiên thịt và cũng quay quay y như hắc tử đang làm. Hiệu suất này làm Gatrix có chút giật mình, hắc tử không ngờ khả năng học hỏi của bầy Goblin lại cao đến vậy! Chỉ tiếc là... Gatrix thờ dài!

Trải qua đêm hôm đó, địa vị của Gatrix trong bầy có vẻ đã tăng lên một chút, từ "chết sống không ai quan tâm" thành "có chút tiếng tăm". Các Goblin ít nhiều cũng có phản ứng mỗi khi đi qua Gatrix, ví dụ như gặm gừ nhẹ, hoặc hơi gật đầu. Tất nhiên, người phản ứng "dữ dội" nhất vẫn là Eleisa, con bé này giờ chăm chăm ôm đuôi Gatrix, theo đúng nghĩa đen luôn. Có một lần hắc tử muốn bỏ ra ngoài tìm hiểu thêm một khu vực khác, cuối cùng đành phải dắt theo nàng ta, bởi nữ Goblin dùng cả tứ chi ôm chặt lấy chân hắc tử, không cho hắc tử bỏ chạy!

Rất nhanh, các Goblin học được rằng thức ăn chế biến sẽ giữ cho cái bụng của chúng lặng im được trong thời gian dài hơn hắc tử, thế là tập tục của các Goblin lại thay đổi, từ ăn thịt sống chuyển sang chế biến. Hơn nữa, trải qua vài lần thử nghiệm, đem tới những lần ho sặc sụa của cả bầy ở trong hang do nhóm quá nhiều bếp khiến khói không thoát kịp, cuối cùng chúng cũng học được cách sắp xếp bếp ở ngoài ổ, tránh chiều gió, thậm chí còn biết bọc sẵn thức ăn trong những chiếc lá khổng lồ hái trong rừng để tránh bị ruồi tấn công. Trong thời gian này, Gatrix cũng dạy các Goblin cách làm giá để phơi thịt khô. Theo quan niệm của hắc tử, kiểu gì cũng cần phải có đồ dự trữ, chứ không trong những ngày mưa dầm dề, số lượng thức ăn kiếm được của cả đàn sẽ bị giảm nghiêm trọng, và khiến cho các Goblin phải ôm bụng đói đi ngủ.

Để có thể đi được xa hơn, Gatrix cần chuẩn bị một số thứ. Hắc tử bỏ ra thêm vài ngày trong hang, ngắm nhìn trời mưa, tay thì thoăn thoắt khắc lên trên những viên đá trông tương đối to tròn một loại hình vẽ cổ quái - đây là những kí hiệu cấp cao, cho phép hắc tử cấu tạo nên một ma pháp trận. Và đúng vậy, Gatrix có thể sử dụng phép thuật, hay nói đúng hơn là cơ thể này của hắc tử có mức độ thân thiện với phép thuật đủ cao để thi triển được phép thuật, chứ bản thân Gatrix là một sinh vật tầng 7, đương nhiên có thể dùng tinh thần của mình cưỡng chế các hạt phép thuật cấu tạo nên mô hình để tạo ra thần chú.

Độ thân thiện với hạt phép thuật là gì? Ở Avalon, tồn tại một loại hạt cơ bản gọi là hạt phép thuật, do các pháp sư tìm ra sau vô số các thực nghiệm. Sở dĩ họ đặt cho nó một cái tên như vậy, không phải là vì muốn đánh dấu chủ quyền hay gì gì, mà bởi tính chất của loại hạt này quá màu nhiệm, đến mức chỉ có thể dùng phép thuật để hình dung nó! Hạt phép thuật có thể chuyển biến thành bất cứ loại hạt nào, cho nên trên lý thuyết, chỉ cần xây dựng một mô hình hợp lý, các pháp sư hoàn toàn có thể tạo ra vật chất từ không khí! Tất nhiên các chất vô cơ thì dễ tạo nên hơn là chất hữu cơ, đặc biệt là sinh mệnh! Rất nhiều các pháp sư đã cố gắng tìm hiểu lĩnh vực thần thánh này, nhưng đều ngã sấp mặt trước cánh cửa nhập môn! Tạo ra một cơ thể thì dễ, song để cơ thể đó có "sinh mệnh" thực thụ thì các pháp sư vẫn chưa tìm ra được một cách nào hết!

Về mô hình phép thuật, đó là hành động sắp xếp các hạt phép thuật theo một trình tự thù hình nào đó, để tạo ra một kết quả mong muốn. Các pháp sư

dự đoán rằng, phép thuật thực chất là một hệ thống với những kết quả cố định, việc sắp xếp các hạt phép thuật và đọc thần chú chính là cách để các kết quả cố định đó xảy ra. Thế nên trong suốt hàng trăm năm, họ đã tiến hành tìm đường chết, à không phải gọi là nghiên cứu khoa học mới đúng! Họ thay đổi hình dạng mô hình, thêm bớt số lượng hạt phép thuật, biến tấu đi chú ngữ, và ghi nhận lại những kết quả đã đạt được, hình thành nên một hệ thống phép thuật như hiện tại.

Cuối cùng, các pháp sư phát hiện ra rằng, những hạt phép thuật có thể được hấp thụ vào trong cơ thể, nhằm mục đích tích trữ cùng tôi luyện chúng cho thêm tinh thuần và cô đặc, để tăng thêm hiệu quả của phép thuật thi triển. Những hạt phép thuật này được chứa ở trong một vùng không gian song song nằm bên trong cơ thể pháp sư, điều đó giải thích tại sao các pháp sư dù có cơ thể nhỏ bé, nhưng lại có thể hô mưa gọi gió, dời núi lấp biển là vậy. Đồng thời việc tìm ra không gian song song cũng thúc đẩy thêm một ngành học nữa đối với các pháp sư, đó là nghiên cứu sự huyền bí của không gian và thời gian, nhưng chuyện đó cứ để sau!

Gatrix xác nhận hẳn có khả năng thực hiện phép thuật, và theo lẽ thường, nếu như một Goblin có thiên phú như vậy sẽ được Goblin Shaman trong tộc tiến hành dạy dỗ để trở thành một Shaman. Ví dụ trong đàn của Gatrix có một Goblin là Shaman, nó chỉ biết mỗi phép cầu lửa, chức nhiệm vụ chính của nó là tìm hiểu các loại thảo dược để chữa trị cho những Goblin bị thương vừa phải - nặng hơn thì còn chờ gì mà không đóng góp thân xác của mình cho cả bầy? Với trình độ phép thuật đó, Gatrix làm sư tổ của nó còn được, thế nhưng như thành ngữ đã nói, thiên hạ luôn có người là thầy ta, Gatrix đã học được rất nhiều tri thức về các loại cây cối, mà những tri thức này đôi khi phải trả giá bằng rất nhiều sinh mệnh mới biết được.

Việc Gatrix đang định làm tương đối là nguy hiểm. Trên lý thuyết, một không gian chứa phép thuật, hay còn được gọi là ma hải có tốc độ hấp thụ phép thuật là như nhau với cùng một phương pháp. Ma hải một từ ghép bởi hai chữ ma pháp cùng biển. Bởi các pháp sư khi cảm nhận vùng không gian đó, chỉ thấy năng lượng mênh mông như một đại dương vậy, nên họ gọi nó là hải.

Tại sao lại nói tốc độ hấp thụ của ma hải là như nhau, bởi cho dù là đại pháp sư hay pháp sư học trò, nếu như cùng sử dụng một phương pháp thiên - là cách phổ biến của pháp sư để hấp thụ hạt phép thuật trong không khí, thì tốc độ hấp thụ của họ sẽ giống y hệt nhau. Thế nên, những phương pháp thiên cấp cao, cho phép gia tăng tốc độ hấp thụ năng lượng luôn được các pháp sư săn lùng đỏ mắt, song những phương pháp này thường nằm trong tay các tổ chức lớn mạnh, như Học viện pháp sư chẳng hạn. Muốn có được chúng thì phải bỏ ra một cái giá tương ứng!

Các pháp sư trong quá trình thiên sẽ mở rộng thêm được ma hải của mình ra, và hạt phép thuật thu thập được sẽ càng thêm tinh thuần. Một trong những chương trình học của các pháp sư muốn tiến cấp là áp súc hạt phép thuật. Để tiến hóa lên giai vị cao hơn thì pháp sư đó phải đảm bảo ma lực của mình tinh thuần gấp đôi so với giai vị trước, thế nên giả sử giữa pháp sư A và B có cùng thể tích ma hải, nhưng pháp sư A có giai vị cao hơn pháp sư B, thì người đó sẽ thi triển được số lượng phép thuật nhiều hơn không chỉ gấp đôi so với pháp sư B, bởi lượng biến dẫn tới chất biến, đúng không nào?

Nói nhiều như vậy, là bởi Gatrix khi quan sát qua con mắt của thần, đã đưa ra một giả thuyết thú vị. Nếu như ma hải có tốc độ thu nạp như nhau, thì một người có vô số ma hải chẳng phải sẽ hấp thụ ma lực nhanh gấp vô số lần bình thường hay sao? Để có thể làm vậy, Gatrix sẽ phải đập nát không gian ma lực bên trong cơ thể ra thành vô số không gian nhỏ, phân tán nó đến khắp cơ thể. Như vậy, tuy rằng tổng số ma lực dự trữ của hẳn không đổi, song tốc độ hấp thụ phép thuật của hẳn sẽ tăng lên rất nhiều.

Lý thuyết là vậy, nhưng thực tế, khi ma hải bị phế, các pháp sư nhẹ thì đời này tàn phế, nặng thì chết ngay tại chỗ! Đây cũng là hình phạt của Hiệp hội pháp sư đối với những kẻ vi phạm nguyên tắc của hiệp hội. Để có thể "xé" ma hải của mình ra, Gatrix cần xây dựng rất nhiều mô hình ma pháp để bảo vệ cho những mảnh không gian đó cũng như cơ thể không bị tổn hại trong quá trình "phân rã"! Kiến thức này đương nhiên không thể nào do phẩm nhân nghĩ ra được, mà chỉ một sinh vật có cơ may nhìn qua con mắt của thần linh, hấp thụ những tri thức vô cùng tiên tiến mới có thể xây dựng nên!

Tất nhiên Gatrix cũng không có nắm chắc quá trình này, nhưng dù sao thì xấu lắm là hẳn sẽ chết thôi! Chết đối với hẳn cũng chẳng còn là một điều gì quá đáng sợ nữa! Có điều Gatrix rất chắc chắn, là trong thời gian xé rách ma hải, hẳn sẽ phải trải qua một quá trình vô cùng đau đớn! Và hẳn sẽ phải tỉnh táo trong suốt quá trình ấy, để điều khiển những mảnh vỡ không gian đi khắp cơ thể. Chỉ cần hẳn bất tỉnh thôi, thì hành động này sẽ bị dừng lại và coi như thất bại. Số lượng ma hải trong cơ thể hẳn sẽ không đạt tới điều kiện lý tưởng. Hơn nữa, một cơ thể sống chỉ có thể chịu được quá trình này một lần duy nhất, nếu lặp lại thì chắc chắn toàn bộ tế bào sẽ sụp đổ, hay nói cách khác, toàn thân tan ra thành cặn bã!

Đau sao? Đến đây đi! Gatrix quăng cục đá để vẽ ma pháp trận đi, ngồi xuống, tiến vào trạng thái thiên! Hẳn cảm nhận một dòng năng lượng khổng lồ trong không khí đang ngưng tụ vào trong ma pháp trận, hướng thẳng tới không gian năng lượng của hẳn.

Mí mắt của Gatrix hơi giật nhẹ một chút khi luồng năng lượng đó va chạm với ma hải. Ở cấp độ của Gatrix, do giới hạn của cơ thể nên chỉ phát huy được một tí tạo sức mạnh thôi, song kiểm soát toàn bộ cơ thể, hay nói cách khác, hẳn có thể điều khiển cơ thể ở cấp độ vi mô nhất là chuyện rất đơn giản, bởi sức mạnh tinh thần của hẳn là cực kì lớn. Có điều ban nãy mí mắt hẳn đột nhiên giật một cái là bởi con đau quá khủng khiếp, đến mức linh hồn của hẳn suýt chút nữa thất thủ, khiến cho cơ thể Gatrix bị mất kiểm soát trong một tích tắc là vậy.

Và điều đáng buồn là con đau đó còn tiếp tục kéo dài, khi không gian của hẳn bị xé nát ra!

Toàn thân Gatrix bắt đầu rịn ra mồ hôi lạnh. Ở cấp độ này thì tinh thần của hẳn có thể chịu được, nhưng cơ thể của hẳn thì đang rên xiết trước áp lực từ bên ngoài. Suy cho cùng, con đau là một cơ chế tự bảo vệ của cơ thể, để cảnh báo rằng cơ thể đang gặp nguy hiểm. Và nguy hiểm lần này thì vô cùng to lớn!

Nỗi đau lên cơ thể nếu coi là một, thì linh hồn của Gatrix còn đau gấp mười! Giống như một quả bóng bị rót thật đầy nước vào, căng phồng đến như muốn nứt ra, linh hồn Gatrix cũng vậy! Trong quá trình này, bên cạnh việc cơ thể phải chịu nỗi đau từ việc xé rách ma hải, thì linh hồn cũng phải chịu đựng cảm giác căng trương của năng lượng, để rồi bị rút sạch chỉ trong tích tắc và lại căng phồng trong tích tắc kế tiếp. Đó là bởi linh hồn của hẳn sẽ đóng vai trò bao bọc những mảnh ma hải, không để chúng bị đập tắt, và dưới sự chỉ đạo của tinh thần, đưa chúng tới các bộ phận trong khắp cơ thể. Càng đập nhỏ được ma hải, tốc độ hồi phục ma lực của hẳn sẽ càng tăng!

Cho tới khi Gatrix mở mắt, hẳn chỉ thấy xung quanh ngập tràn một màu đỏ. Đó là bởi trong mắt hẳn giờ toàn là máu, đến cả mũi miệng và lỗ tai cũng có

máu tươi chảy ra. Cảm giác mệt mỏi vô lực trải dài khắp toàn thân Gatrix, khiến hắn không thể không đổ sập xuống, co giật liên hồi. Đây là bởi cơ thể hắn đã hoàn toàn suy kiệt sau quả trình gây dựng lại ma hải. Thế nhưng kết quả của nó khiến hắn rất hài lòng!

- Hồi phục!

Gatrix thi triển một phép thuật sơ cấp lên bản thân. Hồi phục là một phép thuật thuộc hệ ánh sáng, và cực kì cực kì sơ cấp. Nó sẽ chữa trị vết thương, hồi phục thể lực của người được thi phép, có điều do là phép thuật sơ cấp nên mức độ hồi phục là cực kì nhỏ bé. Được cái là năng lượng tiêu tốn của nó không cao lắm! Có điều chuyện tiếp theo mới gọi là kinh dị!

Trong vài giây kế tiếp, Gatrix thi triển gần trăm lần hồi phục lên bản thân, kéo hắn từ bờ vực tử vong trở lại! Với một phép thuật sơ cấp, thông thường các pháp sư học trò có thể thi triển được khoảng mười lần. Tại sao lại dùng pháp sư học trò để làm ví dụ, là bởi chỉ có các pháp sư học trò và pháp sư cấp thấp mới phải dùng phép thuật sơ cấp, do ma hải của họ không chịu nổi các phép thuật cấp cao hơn.

Và hiện tại Gatrix đã sử dụng tới cả trăm lần phép Hồi phục!

Nguyên lý của chuyện này rất đơn giản! Đầu tiên, Gatrix sẽ ép các hạt phép thuật bên trong tất cả ma hải của mình ra, đủ để ngưng tụ thành một mô hình Hồi phục. Ngay thời điểm lượng ma lực này bị rút ra, thì các ma hải cũng bắt đầu tiến hành hấp thu năng lượng để lấp đầy không gian, tạo thành một vòng tuần hoàn vô tận. Vậy nên Gatrix hiện tại có thể vừa chạy vừa ném Cầu lửa, Băng nhọn, Phi thạch v...v như pháo cao xạ mà không phải lo gì tới năng lượng hết!

Tuy nhiên phương pháp này có một khuyết điểm, đó là phép thuật tối đa hắn có thể thi triển sẽ bị giới hạn bởi tổng năng lượng hắn chứa trong tất cả các ma hải. Nếu yêu cầu Gatrix thi triển Mưa thiên thạch thì hắn chỉ có chịu chết, bởi tổng ma lực trong ma hải của hắn không đủ để chi trả cho một phép thuật cấp cao như vậy. Hơn nữa, vì đã tổn hại tới không gian chứa hạt phép thuật, cho nên các ma hải này sẽ không bao giờ có thể lớn thêm được nữa, hay nói cách khác, cả đời này Gatrix chỉ có thể thi triển một mớ phép thuật cấp thấp là cùng. Mà những phép thuật này hoặc là sát thương hữu hạn, hoặc là hiệu lực không cao, cho nên mục đích của chúng đa phần là gây rối và đánh lạc hướng là chính.

Nhưng Gatrix tự tin có thể tận dụng tốt những phép thuật này! Không có phép thuật yếu, chỉ có phép thuật thích hợp nhất!

Có điều, hắn phải ăn đã! Phép thuật có thể chữa trị cơ thể hắn, nhưng thể lực tiêu hao thì phải bù lại bằng đồ ăn cùng nghỉ dưỡng!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Phía bên này đồi

Một trong những lí do bức thiết khiến Gatrix cần phải gây dựng lại ma hải, là bởi trong số các phép sơ cấp, có một phép rất thú vị, đó là Tăng tốc. Đây là một phép thuật thuộc hệ gió, nguyên lý giảm bớt trọng lực tác động lên cơ thể, đồng thời thúc đẩy cơ thể di chuyển nhanh hơn, thành ra người được thi phép sẽ cảm thấy cơ thể vừa nhẹ nhàng lại nhanh chóng như một con gió. Tất nhiên, do là phép thuật sơ cấp nên thời gian cũng như hiệu quả của nó rất là hữu hạn. Các pháp sư thông thường sẽ gia trì một chút phép thuật này lên đồng đội khi họ chuẩn bị tung đại chiêu, hoặc bỏ lên chính mình để tẩu vị thượng sách. Có điều với Gatrix thì...

- Tăng tốc! Tăng tốc! Tăng tốc!

Gatrix liên tục ném phép thuật xuống giống như thể ma lực của hắn là vô tận vậy! Phép thuật giống nhau sẽ không cho hiệu quả cộng dồn, nhưng nó làm mới lại thời gian hiệu lực, hơn nữa tốc độ tiêu hao của thần chú chỉ cần không vượt quá tổng ma lực tối đa của tất cả các ma hải gộp lại thì Gatrix hoàn toàn có thể coi như mình có vô hạn năng lượng. Nhờ lẽ đó, hắn có thể gia tăng rất nhiều hiệu suất tìm tòi khám phá địa hình chung quanh.

Phía Bắc và Nam của cánh rừng kéo dài quá xa, tới mức dù Gatrix đã đếm được mặt trời mọc bảy lần mà vẫn chưa thoát được khu rừng, hắn liền từ bỏ. Với tốc độ hiện tại của hắn, bảy ngày vừa rồi hắn phải đi hàng vạn bước chân rồi mà vẫn chưa thấy một dấu hiệu gì là đã tới biên giới cánh rừng, thế nên Gatrix quyết định thay đổi chiến thuật. Hắn dự định lên qua phía bên kia đồi, xem có thể tìm hiểu được gì ở nền văn minh lạ lẫm nơi thượng lưu không.

Lần này cả đi cả về tốn của hắn khoảng mười bảy ngày. Khi những con Goblin thấy Gatrix trở lại, chúng đã biểu hiện ra một cảm xúc mà Gatrix hoàn toàn không ngờ tới, đó là vui mừng! Khi cả bảy Goblin ủa ra vây quanh hắn, khi Eleisa ôm chặt lấy hắn, nước mắt tuôn trào, Gatrix chết đứng!

Hắn cứ ngỡ rằng bảy Goblin đã quên hắn rồi. Suy cho cùng, Gatrix cũng chỉ là một Goblin, bình thường như bao con Goblin khác, và nếu hắn chết đâu đó trong khu rừng này thì cũng chỉ là một chuyện rất thông thường, diễn ra hàng ngày không chỉ ở đây mà trên toàn thế giới.

Nhưng cái cảm giác này... thật sự là cay mắt! Tự đáy lòng hắn dâng lên một chút ảm áp! À đấy, thì ra hắn cũng vẫn còn có tư cách được nhớ tới! Gatrix bật cười, cúi mặt lén gạt đi mồ hôi trên mắt, đưa tay xoa xoa mái tóc đỏ của Eleisa.

- Xin lỗi! Lần sau ta sẽ đưa em theo!

Mặc dù ngôn ngữ không thông, nhưng tâm ý của Gatrix rất là rõ ràng, vậy nên Eleisa rốt cục ngừng khóc. Cô bé nờ nụ cười toe toét, làm Gatrix có chút

giật mình. Chẳng phải hắn cũng từng có nụ cười như vậy sao?

"Anh có nghe thấy những bài hát vang khắp thế gian này không?"

Lời nói của nàng thoảng qua bên tai hắn, gọi lại những kỉ niệm xưa cũ. Tình cảm đã mất đi, nhưng không hiểu sao trái tim hắn vẫn cứ có chút khó chịu với chúng. Có lẽ đó là lí do hắn muốn chôn thật sâu ký ức xuống tận đáy lòng?

Sao cũng được, hắn có một mái nhà chào đón, và một cuộc đời mới để sống, tuy hơi ngắn một chút, nhưng thôi vậy cũng được!

Trong những ngày kế tiếp, Gatrix dắt theo Eleisa đi khắp nơi trong khu rừng, khám phá vô số các chủng loài sinh vật cùng thực vật khác nhau. Cây vào việc sở hữu phép thuật vô hạn, Gatrix liên tục lấy thân thử thuốc, tất nhiên chỉ là liều lượng cực nhỏ thôi. Mấy cái trứng độc mất tái mét chỉ là chuyện vặt, ảo giác cũng không có gì đặc sắc, nhiều loại nấm còn khiến hắn biến dị hắc hoi, ví dụ như teo nhỏ hóa không lồ các thứ luôn. Tệ nhất, bên trong cánh rừng này có không dưới hai trăm loài sinh vật có trí tuệ, là loài, không phải cá thể nhỏ! Con sâu béo nằm trên Cánh đồng nấm là một minh chứng tiêu biểu. Mặc dù nó rất yếu, lại cực kì giàu đạm - đừng hỏi tại sao Gatrix biết, nhưng khả năng kéo thù hận của chúng nó phải nói là cực kì sắc bén đấy! Chỉ cần bị chúng nó xì xào, cho dù không hiểu ngôn ngữ, chỉ dựa vào biểu cảm, hành động, cách chúng nó cười khẩy - Gatrix cảm thấy cực kì ức chế, thế là hắn phát hiện ra chúng rất giàu dinh dưỡng, hoàn toàn có thể dùng làm lương thực dự trữ...

Hắn cũng ghi chép lại đa phần công dụng của các loại thực vật mình ném phải - tuy nhiên nó chỉ dừng ở mức sơ cấp như có độc hay không, tác dụng lên cơ thể như thế nào. Đó là bởi Gatrix có toàn quyền điều khiển cơ thể của mình. Mỗi một sinh vật chỉ có thể phát huy tối đa 10% bộ não của mình, cùng với một phần nhỏ bộ phận cơ thể. Không, chúng ta không điều khiển từng thớ cơ, mà điều khiển theo nhóm, giả dụ não bộ truyền tín hiệu xuống chân là di chuyển, vậy thì từng sợi cơ tạo thành một bó, từng bó kết thành nhóm cơ bắt đầu co duỗi, để chân/chỉ bước lên. Chúng ta không thể chủ động, nhắc lại là, chủ động điều khiển từng thớ cơ được. Chưa kể, những hành động mang tính phản xạ không điều kiện, những hành động vô thức - dạ dày co bóp khi đói, ớn lạnh, tiết mồ hôi v...v đều không có cách nào chủ động điều khiển được. Chúng ta không thể ra lệnh cho dạ dày ngừng co bóp, cơ thể không bài tiết mồ hôi, nó thuộc về phân bị ẩn của não.

Song Gatrix có thể làm được điều này. Hắn có thể điều khiển từng phân tử trên cơ thể, trong điều kiện giới hạn của cơ thể, mỗi hành động của hắn đều đạt tới hiệu suất cao nhất mà hắn có thể nghĩ tới. Nói như vậy là bởi Gatrix mới là một sinh vật tăng bảy, còn khurót mới có thể đạt tới cấp độ hoàn mỹ, nên không thể nói hắn đã tối ưu cơ thể đến không tì vết được, mà chỉ dừng ở mức trong phạm vi hiểu biết của hắn mà thôi. Sở dĩ hắn có thể làm được điều này, là bởi hắn học một bộ võ công. Lúc đó hắn vô tri nghĩ rằng nó rất đơn giản, nhưng giờ ngẫm lại, đúng là chỉ có thần mới đủ sức sáng chế ra một bộ công pháp vô lý kiểu đây mà thôi! Chính vì có khả năng điều khiển cơ thể, lại không chế tốt liều lượng hấp thụ, nên Gatrix có thể quan sát đại khái tác dụng của từng loại thực phẩm nạp vào trong dạ dày.

Suốt thời gian này, Gatrix cũng bắt đầu thành công trong việc phổ cập những tri thức đầu tiên cho bộ tộc này. Hiện tại hắn mới chỉ dừng ở mức chế tạo cho họ công cụ từ đá như giáo, dao, cuốc, búa, rìu và đặc biệt quan trọng là ba lô chứa đồ. Các Goblin trước đến giờ khi đi săn bắt thừa dựa vào tập kích, số lượng để đánh gục con mồi, sau đó hò dô ta xách về hang. Mỗi lần như vậy họ lại tốn một lượng thời gian không ngắn để chở thực phẩm về hang, sau đó lại tiếp tục đi săn, vậy nên hiệu suất thám không thể tả. Tuy nhiên, khi được nâng cấp công cụ cất chứa lẫn vũ khí, sản lượng lương thực của cả đàn đã tăng lên đáng kể.

Kể đó, Gatrix cũng dạy bọn họ cách để bảo quản thực phẩm. Một số cách đơn giản nhất có thể kể tới là treo thịt lên hong khói, sau đó bọc trong những loại lá to bần đem cất đi. Gatrix cũng tự tay khắc một trận pháp sơ cấp, có tác dụng hạ nhiệt độ trong khu vực đó xuống cực thấp, qua đó kéo dài thời gian phân hủy của đồ ăn. Bản thân trận pháp này cũng có tiêu hao, nhưng do Gatrix chọn một khu vực vốn nằm rất sâu phía trong hang, nơi nhiệt độ lúc nào cũng khá thấp, nên chung quy lại hắn chỉ cần vài tuần sạc năng lượng cho nó một phát là được.

Có điều để có thể dạy các Goblin cách xây dựng các công trình cơ bản thì còn cần thêm nhiều thời gian nữa. Cá nhân hắn có thể xây nên những tháp gỗ, thậm chí là cả một căn nhà, song điều đó không thúc đẩy các Goblin phát triển được. Bởi tri thức cơ bản của họ còn chưa tích lũy đủ để có thể tiến hành những hoạt động phức tạp đến như thế. Thôi thì tạm thời Gatrix cứ để yên như vậy, bởi bản thân hắn cũng cần có thời gian đi tìm hiểu mọi thứ xung quanh.

Khi đã khám phá đại khái khu rừng này, Gatrix bắt đầu tò mò, đặt tầm mắt sang phía bên kia ngọn đồi. Quãng đường sẽ không quá dài, cỡ hai ngày đi đường bình thường - hắn có thể băng sang phía bên kia qua đồi chỉ trong nửa ngày nếu như kết hợp Tăng tốc.

Thế nhưng, nếu cứ tăng tăng mà băng sang phía bên kia như thế thì quả thật là ngớ ngẩn! Ít nhất hắn cũng cần chuẩn bị một số thứ đã! Đầu tiên, hắn cần phải dấu hình dạng của mình đi. Có trời mới biết phía bên kia là chủng tộc gì, có thân thiện với Goblin không. Nhờ đâu đó là một đám quái vật vô cùng thù hận và kích động, sẵn sàng xé xác sinh vật không cùng chủng tộc ngay khi nhìn thấy thì sao? Gatrix tự tin rằng nếu hắn vẫn còn thân thể cũ thì chỉ ít sẽ không bó tay bó chân sợ đầu sợ đuôi như này, nhưng thân thể hiện tại.. Gatrix chán chường buồn nhận xét nữa! Thế nên, một chiếc áo choàng đen ẩn dấu khí tức có lẽ sẽ giúp được phần nào cho hắn. Thật may là hôm trước Gatrix có vớt được một chiếc cờ đen rất to trôi dạt trên dòng suối. Tất cả những gì hắn cần phải làm là cắt và khâu nó thành một chiếc áo choàng trùm kín người, khâu thêm một ít phù văn đặc thù là được.

Phù văn là một loại ngôn ngữ đặc thù, dùng để mô tả các sự vật hiện tượng trong vũ trụ. Nói cách khác nó là ngôn ngữ cổ xưa nhất trong vũ trụ này, và khi Gatrix mượn con mắt của thần nhìn trong thoáng chốc, hắn đã nhớ được một vài kí tự này. Cấu trúc ra một loại pháp tắc cực kì phức tạp thì Gatrix xin bó tay, chứ chỉ là mấy cái pháp tắc linh tinh như "không bao giờ bị nhìn xuyên thấu" "không bị rơi" thì thoải mái. Hơn nữa, những pháp tắc này cũng chỉ là phiên bản yếu ớt, chỉ áp dụng được với các sinh vật cấp thấp, chứ nếu có một sinh vật từ tầng thứ ba trở lên tiếp cận thì Gatrix sẽ bị lộ ngay.

Sau khi đã trang bị gọn gàng, Gatrix kiểm tra lại toàn thân một lần cuối trước khi lên đường. Ba lô chất một lượng lớn thịt khô, đủ để hắn thỏa mãn con đói trong khoảng một tuần. Một bi đông đựng đầy nước, một con dao đá sắc nhọn, áo choàng phủ kín người, mọi thứ đều đã đủ! Hắn ngoái lại, đưa tay vẫy tạm biệt cả đàn, cùng với một nữ Goblin với mái tóc đỏ rực. Eleisa lèo nhèo đồi đi theo hắn, song lần này Gatrix muốn đi tìm hiểu một xã hội văn minh phát triển đầy đủ, nên hắn cuối cùng vẫn ép Eleisa phải ở lại đây, tất nhiên không thể thiếu các loại đồ ăn thức uống đồ dành!

Hắn khẽ huyệt sáo, cảm nhận những tia nắng tinh nghịch treu đùa hắt qua những kẽ tán lá. Không biết phía bên kia đồi sẽ là cái gì đây!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Phía bên kia

Có thể nói, cánh rừng rậm giống như một bức bình phong bí ẩn, giấu đi vô số các chủng tộc khác nhau khỏi ánh mắt tham lam của những kẻ phía bên kia ngọn đồi. Khi Gatrix bước chân lên đỉnh đồi và ngoái lại, hắn có thể cảm nhận rõ rệt điều ấy. Giả định như khu rừng này không tồn tại, như vậy tầm mắt của hắn sẽ kéo xa tới tận, ít nhất theo hán ước lượng phải tới cả vạn bước chân. Việc vẽ bản đồ là để dạy cho tộc Goblin, còn thực chất Gatrix đã lập nên một bản đồ lập thể ba chiều bên trong đầu rồi. Nếu muốn, hắn hoàn toàn đủ sức chỉ rõ vị trí từng chủng tộc mà hắn đã tiếp xúc đang ẩn nấp dưới tấm màn xanh thẫm bên dưới kia.

Gatrix nắm lên một nắm cỏ, đưa lên mũi hít ngửi. Đất rất rắn, không thích hợp để phát triển các loại cây lương thực, ngoại trừ loài có sức sống mạnh mẽ như cỏ dại. Thế nên, hiển nhiên khu đồi này sẽ được dùng để làm bãi chăn thả các loại sinh vật ăn cỏ nuôi lấy thịt, chỉ ít theo như những gì Gatrix quan sát được. Dựa vào đâu? Tất nhiên là dựa vào từng đồng phân bốc mùi thối hoắc đang bị các loại côn trùng bu lấy rồi chứ sao!

Về phía bên này ngọn đồi, nằm ngay dưới chân hắn, là một ngôi làng nhỏ, với số lượng nhà vào tầm năm mươi căn lớn nhỏ khác nhau. Và hiển nhiên, có một dòng suối vắt ngang qua ngôi làng, chia nó thành hai nửa tạm gọi là Đông và Tây đi. Gatrix dựa theo tri thức cũ, gọi vị trí mặt trời mọc là phía Đông, lặn là phía Tây. Nếu bên trái hắn là phía Tây thì mặt hắn sẽ nhìn về hướng Bắc và lưng tựa vào Nam. Còn cụ thể ở đây phân biệt địa lý ra sao thì hắn không biết rồi.

Dù là có tầm nhìn khoáng đạt, song Gatrix vẫn cần phải tiến gần hơn mới có thể quan sát rõ được các đặc điểm giúp hắn nhận biết đại khái nền văn minh của ngôi làng này đến đâu. Hắn không dám quy chụp cho cả thế giới này, bởi biết đâu người dân ở đây có trình độ phát triển cao hơn hoặc thấp hơn hán so với trung bình thì sao? Thế nên khi Gatrix đọc các loại tiểu thuyết xuyên qua thế giới khác ở Tòa Thành Trắng, hắn thường xì mũi coi thường là vậy - mặc dù hắn cũng nhận ra, đây là quy chụp, nhưng người mà, không mang cảm tính, không chủ quan còn gọi là "người" sao?

Về cơ bản, những ngôi nhà ở đây đều được xây nên từ gỗ, với phần mái lợp tranh - một loại cỏ phơi khô đem rải đều trên giàn mái gỗ đã dựng sẵn. Nếu phủ đủ kín thì chúng sẽ ngăn được nước mưa dột vào nhà, còn tất nhiên, mái bị "thủng" là chuyện rất bình thường đấy! Lại nói, với kiểu kiến trúc học thô sơ như vậy thì rất hiển nhiên là những ngôi nhà kiểu này không thể nào xây cao được, giới lắm được hai tầng là cùng. Nguyên lý cụ thể mời hỏi các kiến trúc sư!

Thế nhưng, cũng vẫn tồn tại những công trình "hạc trong bầy gà"! Ví dụ như một tòa nhà với kiến trúc mái vòm kinh điển mà Gatrix dự đoán là nhà thờ. Căn nhà này được xây nên từ đá trắng cùng một loại hỗn hợp kết dính dễ khô, và móng được đào khá chắc chắn, nên mới dám vươn cao đến như vậy. Đại khái dùng hình thể Gatrix làm căn cứ, thì cần khoảng bảy đến tám "hán" đứng lên vai nhau mới chạm tới đỉnh vòm được. Ngoài nhà thờ - nhấn mạnh là Gatrix dự đoán, còn có hai khu nhà nữa cũng được xây cao và to. Một nơi không cần nghĩ cũng biết là quán rượu hoặc quán trọ gì đó. Nhìn vào những khúc gỗ bạc sòn to ngang người hán xếp chồng lên nhau, Gatrix có thể hiểu tại sao quán trọ này có thể xây tới tận ba tầng rồi! Chỗ còn lại, Gatrix dự rằng đó là nhà của trưởng làng, hoặc quý tộc nào đó, vì nó cũng dùng nguyên liệu giống như khu nhà thờ, lại còn trang trí nước sơn rất đẹp! Ít nhất ở tất cả những công trình Gatrix tiếp xúc trong ngôi làng này, không có chỗ nào dùng "nước sơn màu"!

Như vậy, mức độ văn minh của ngôi làng này cụ thể như nào? Lúc Gatrix đi đường vòng từ đỉnh đồi xuống, hắn căn cứ vào ấn tượng ban đầu về bề ngoài của ngôi làng này để đưa ra hai giả thiết. Một là, người dân ở đây vừa mới phát triển lên thời kì này, như vậy không có gì để nói rồi. Một tình huống khác, tình huống mà Gatrix rất không muốn nó diễn ra nhưng khả năng cực cao tồn tại, là bởi ở cái thế giới này chiến tranh nhiều quá nên kéo luôn văn minh chậm phát triển! Và khi tiến vào trong làng, hắn đã có thể xác nhận điều ấy.

Ở cái thế giới này, tồn tại phép thuật, như hán và gã Goblin thầy tế là một ví dụ. Nếu như Goblin có thể dùng được phép, thì chắc sinh vật ở đây chắc cũng phải dùng được, hoặc là họ có một vũ lực ngang với siêu nhân, mới có thể đẩy loài Goblin phải trốn chui trốn nhủi trong những cánh rừng sâu. Song khi tiến vào làng, hán xác nhận rằng người dân ở đây đa phần không có phép thuật, sức mạnh cũng không siêu nhiên gì - phần lớn những thứ họ bẽ được, hán cũng bẽ được. Tiện đây, sinh vật nơi này có thể coi là loài người, dựa theo vẻ bề ngoài là vậy. Da trắng, tóc vàng hơi hung, mắt thì đủ màu, dáng người cũng không có bộ phận nào kì lạ so với những "người" mà hán từng gặp ở các thế giới khác. Tất nhiên có lẽ quy tắc các thế giới khác nhau, nếu người ở đây mà bị ném tới Valoran có khi hít thở không được lặn ra chết luôn tại chỗ cũng không phải là điều gì đáng ngạc nhiên! Hiện tại hán tạm gọi sinh vật với hình dạng này là người cái đã, phân biệt với chủng tộc da xanh của hán là Goblin.

Như đã nói, loài người ở đây phổ biến là bình thường, sức khỏe hơi lớn loài Goblin một chút, có trí tuệ, tương đối thân thiện với nhau - còn với chủng tộc khác thì Gatrix không chắc rồi. Dù sao thì cả buổi hán chỉ trùu áo choàng đen đi dạo khắp nơi nên cũng không có vấn đề gì. Ngôi làng này hơi hẻo lánh, song không phải là không có khách vắng lai, trong số đó không thiếu kẻ cổ cổ quái quái, nên người dân ở đây cũng quen với việc có một kẻ trùu kín mít đi khắp nơi rồi. Quen là một chuyện, cảnh giác lại là chuyện khác nhé!

Nói đến đây lại nảy sinh ra một vấn đề! Ở thế giới không có phép thuật, không có dấu khí các thứ, tạm gọi là thế giới bình thường, thì các sinh vật trí tuệ hoặc là bị hủy diệt, hoặc là phát triển theo hướng văn minh cơ khí, cái này là quy luật Gatrix quan sát được qua con mắt thần linh, tạm thời coi là đúng đi. Như vậy ở đây là một thế giới có phép thuật và dấu khí - Gatrix phát hiện ra nó trong lúc đang tu luyện lại công pháp của mình, tác dụng cụ thể có dịp chúng ta lại nói. Nếu thế, thì biết đâu văn minh ở đây phát triển theo hướng mà pháp thì sao? Ví dụ như bóng đèn giờ không chạy bằng điện, mà dùng phép thuật truyền nguyên tố lửa vào là sáng chẳng hạn. Hay xe chạy bằng phép thuật mang nguyên tố gió v...v Được rồi, thực tế là rất phù phàng!

Đầu tiên nói tới mùi mà Gatrix ngửi thấy ngay khi bước gần ngôi làng đi đã. Đó là một hỗn hợp ngai ngái thum thum của cứt khô và nước đái đọng lâu ngày phơi nắng. Lí do rất đơn giản, người dân ở đây không có hệ thống cống thoát nước! Chỉ riêng điều này thôi đã đủ để Gatrix đánh giá văn minh của ngôi làng này mới chỉ dừng ở bước "đại khái thoát khỏi ngu muội, biết xây nhà trú nắng mưa". Tất nhiên xây một hệ thống cống thoát nước không đơn giản chút nào, vậy nên nó cũng là một mốc rất giá trị để đánh giá tri thức của một chủng tộc đến đâu rồi.

Kế tiếp, hần nhìn thấy xe kéo gỗ. Đây là loại xe hai bánh, với phần trên như một cái hộp mở nắp, ở dưới có hai bánh xe cũng đều gọt từ gỗ, ngoài ra còn đính thêm hai thanh đòn hướng song song về phía trước. Chỉ cần đem một loại sinh vật khỏe mạnh cột hoặc nắm lấy hai thanh đòn này, là có thể kéo xe di chuyển rồi. Nói ngắn gọn, thô sơ vô cùng! Nếu nơi đây phổ biến văn minh ma pháp, thì chỉ ít trên thân xe này nên được khắc một loại bùa chú giảm bớt sức nặng của xe đi, để người/vật kéo đỡ mệt. Cũng có thể là do người dân nơi đây quá nghèo không tạo được loại xe đó, hoặc ma pháp ở thế giới này chưa vận dụng được linh hoạt như vậy.

Nói về ánh sáng, phía ngoài mỗi ngôi nhà đều treo một cái móc. Trên cái móc là một loại đèn lồng làm từ thủy tinh - điểm này rất đáng nghiền ngẫm, bởi thủy tinh cũng không phải một thứ thuộc "nguyên liệu thô sơ" rồi. Bên trong cây đèn có một sợi bắc - đại khái là một đầu dây thừng ngâm trong chất lỏng dễ cháy, một đầu nhô ra để cháy. Theo nguyên lý thẩm thấu, chất lỏng dễ cháy sẽ dịch chuyển từ đầu ướt của sợi bắc lên đầu khô, và ưu tiên bị cháy trước sợi bắc. Qua đây, Gatrix cũng khẳng định được một định luật vật lý nữa mà hần biết tồn tại trên thế giới này. Nói đùa, trước khi Gatrix nhìn thấy hiện tượng thẩm thấu, làm sao hần dám khẳng định quy tắc của thế giới này là có "thẩm thấu"? Kéo hơi xa, đại khái thì đèn ở đây dùng một thứ gì đó dễ cháy để phát sáng, chứ không phải là nguyên tố lửa như hần tưởng tượng.

Có điều, cho dù là phép thuật chưa phát triển tới, hay người dân quá nghèo không mua được, thì đều khẳng định một luận điểm của Gatrix, đó là có thứ gì đó kiềm hãm không cho thế giới này phát triển. Ngoại trừ ngu si bẩm sinh ra thì chỉ còn một nguyên nhân cuối cùng, đó là "Kẻ mạnh làm chủ". Đây là một nguyên tắc mà Gatrix gọi là "thú vật", bởi nếu như dùng cơ bắp có thể giải quyết mọi vấn đề, thì kết cục cũng chỉ có chiến tranh và sau đó là bóng đêm ngu muội bao phủ cả chủng tộc. Người dân ở đây nhìn tương đối sinh khí, khỏe mạnh, không có biểu hiện chịu đố, thế nên đây chắc là kết cục tiếp theo của chiến tranh - sau đó khổ là ngu muội. Dù cho lương thực có thể trông tiếp, nhưng tri thức mất đi do chiến tranh thì cực kì khó để khôi phục lại.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Tiếng gọi nơi hoang dã (1)

Gatrix tựa lưng vào thành một cột lò sưởi, đưa tay xoa bóp bàn chân có chút mỏi của mình. Hiện tại hần có thể đường hoàng chui ra khỏi lớp áo choàng được rồi, vì trời đã tối. Ở một thời đại cổ điển kiểu như này, khi trời tối sẽ giống như một lọ mực đen bị lật ngược lại vậy! Mãn đêm chày xuống khắp nơi, bao bọc mọi thứ khỏi tầm mắt của những kẻ yếu đuối, và tấu lên khúc nhạc chào mừng thợ săn tiến vào thời kì sinh động. Tất nhiên, ở nơi đây, lửa vẫn mang tính nóng và tỏa sáng - tại sao lại nói vậy, vì Gatrix từng nhìn thấy một pháp tắc của lửa cho phép nó hút nhiệt cùng ánh sáng vào, tạo nên cái lạnh vô cùng.

Nhờ những ánh đèn leo lét nơi hiên nhà và bệ cửa sổ mà người dân vẫn có thể sinh hoạt được bên trong không gian ẩm cúng an toàn, nơi họ gọi là nhà của mình. Những người lớn cặm cụi cúi mặt ăn một thứ bánh chấm với nước canh nấu đặc. Lũ trẻ thường dùng bữa rất nhanh - hoặc là chúng ăn ít hoặc chúng chẳng thèm ăn luôn, trẻ con mà! Gatrix có thể cảm nhận được bầu không khí có phần đặc sệt này, và hần cũng hiểu tại sao lại như vậy. Người ta lặng im là bởi vì ban ngày đã tiêu hao hết tinh lực của họ. Người ta lặng im còn bởi sự nể mẫn đối với tương lai bất định - đa phần là tối tăm mịt mù đấy! Bởi như đã nói, ở cho dù là thế giới nào, trừ phi trí tuệ bị bóp méo, nhục bằng không sẽ có sự phân hóa giữa kẻ mạnh và người yếu. Những người dân ở đây đã được định sẵn vai người yếu, bất kể họ muốn hay không. Xuất phát điểm của họ không bằng những vương tôn quý tộc, có cố gắng cũng không có trí tuệ làm điểm tựa, nên thành tựu của bọn họ sẽ rất có hạn. Dùng một câu tổng kết ngắn gọn thì con vua rồi lại làm vua, con nông dân thì chỉ mãi làm nông dân thôi!

Mà thôi, mỗi nhà mỗi cảnh, dù sao cũng không phải chuyện hần cần quan tâm! Gatrix đưa tay vào bên trong áo choàng, lôi ra một khối thịt khô, đưa lên miệng nhai. Thật tiếc là hần không hiểu bất cứ từ ngữ gì - ai nói xuyên qua thế giới khác mặc định phải hiểu ngôn ngữ vậy? Do không có cách nào giao tiếp mà không bạo lộ thân phận, nên tất cả những gì hần biết mới chỉ dừng ở đánh giá khái quát về trình độ sản xuất của nơi đây.

Thực ra với tư cách một sinh vật cấp độ bảy, ngang với đại thiên sứ tổng quản trong Kinh Thánh, thì Gatrix dư sức "giải mã" ngôn ngữ. Chỉ cần cho hần một thời gian, hần có thể quy nạp những âm lặp lại nhiều lần, suy diễn ra cấu trúc, kết hợp với ngữ cảnh nữa. Song thời gian nào có đợi ai! Như hôm nay hần có thể trót lọt đi khắp nơi là vì người ta còn nghi ngại về một kẻ lạ mặt xuất hiện trong làng, hơn nữa kẻ lạ mặt này chỉ đi loanh quanh sau đó "biến mất" khỏi tầm nhìn - thật ra là hần trốn vào chuồng thú cưỡi. Nếu như mai hần vẫn lang thang ở đây thì khả năng cao là sẽ có người tiến tới hỏi thăm, lúc đó thì mệt lắm!

Tiền thế, thú cưỡi ở thế giới này là một loại sinh vật bốn chân khá giống con trâu, ngoại trừ việc sừng của nó mọc trên trán hướng về phía trước như dê, thôi thì cứ gọi nó là "trâu" đi. Trâu rất khỏe, sức kéo của chúng ngang với ít nhất sáu người đàn ông trưởng thành khỏe mạnh. Tất nhiên do chúng khỏe vậy nên không thể có chuyện chúng ăn cỏ được - năng lượng không tự sinh ra và mất đi... nhỉ? Gatrix đã nghĩ vậy đấy, cho tới khi hần nhìn thấy con trâu đó dùng năng lượng gió để nhấc từng bó cỏ khô đưa vào miệng! Sau một hồi lục lọi tri thức, Gatrix biết được loài trâu này chắc hẳn là dòng dõi của một ma thú nào đó. Ma thú khác với thú vật bình thường ở chỗ, chúng hấp thụ năng lượng nguyên tố trong không khí, cô đọng thành một viên gọi là ma hạch đặt ở trong hộp sọ. Ví dụ như con trâu này là ma thú hệ gió chẳng hạn. Do ma thú có thể vận dụng năng lượng trong ma hạch và bổ sung từ không khí, nên việc trâu ăn cỏ trở nên hợp lý hơn rồi đấy!

Nếu như có thể, Gatrix rất muốn biểu hiện thân phận Goblin ra xem kết quả sẽ như nào, nhưng xung quanh ngôi làng này toàn là bình nguyên, phần đồi núi phía sau cũng không thích hợp để chạy trốn, thành ra Gatrix đành gác ý tưởng đó lại. Hắn giải quyết nốt chỗ thịt, phui phui quần áo, sai bước dài trên con đường lát sỏi nhẵn. Cả ngôi làng này chỉ có một con đường đá duy nhất cắt ngang qua làng, còn phần lớn vẫn là đất nện. Hắn tự hỏi, vào những ngày trời mưa thì ở đây sẽ kinh khủng đến nhường nào nhỉ!

Nếu như có thể, Gatrix rất muốn biểu hiện thân phận Goblin ra xem kết quả sẽ như nào, nhưng xung quanh ngôi làng này toàn là bình nguyên, phần đồi núi phía sau cũng không thích hợp để chạy trốn, thành ra Gatrix đành gác ý tưởng đó lại. Hắn giải quyết nốt chỗ thịt, phui phui quần áo, sai bước dài trên con đường lát sỏi nhẵn. Cả ngôi làng này chỉ có một con đường đá duy nhất cắt ngang qua làng, còn phần lớn vẫn là đất nện. Hắn tự hỏi, vào những ngày trời mưa thì ở đây sẽ kinh khủng đến nhường nào nhỉ!

Là một sinh vật có khả năng nhìn tốt trong bóng đêm, lại có thêm những vì sao bầu bạn, nên Gatrix không mấy khó khăn để vượt qua ánh mắt nơi đường chân trời của ngôi làng. Như vậy sáng hôm sau có kẻ nào hứng lên đi quan sát cũng sẽ không thấy một bóng hình nho nhỏ đang phóng với tốc độ ngang vật cưỡi phi nước đại nơi xa xăm. Khả năng cao là người đó sẽ chỉ coi như có một kẻ mạnh nào đấy chạy ngang qua đây, song Gatrix muốn tránh xa rắc rối. Cho dù tỷ lệ là rất nhỏ, giả sử như có một kẻ rất mạnh, tò mò đuổi theo hắn chẳng hạn, hắn cũng phải tránh! Gatrix có thể cảm nhận tốt phép thuật, song đầu khí là một loại hệ thống mới lạ và rắc rối, hắn không quen thuộc với nó, nên hắn không có cách nào phân biệt được kẻ nào mạnh hay yếu. Ngôi làng kia chắc chắn phải có một người mạnh mẽ chống đỡ, bởi cho dù là ở đâu, nếu dám lập một khu dân cư ở nơi hẻo lánh, thì bạn phải có năng lực đối đầu với thú dữ và lũ kẻ cướp cái đấy!

Càng đi về phía Tây, không khí càng trở nên nóng khô. Thảm thực vật cũng bắt đầu thay đổi, với lớp cỏ xanh mượt nhưng ngắn dần bị thay thế bởi từng hàng cỏ bông lau cao vút. Có lẽ hắn đang hướng về phía khu vực Xích đạo hoặc Chí tuyến nào đó... không đúng! Gatrix lập tức phủ nhận kết luận này! Những quy tắc vật lý hắn tạm thời xác nhận thì không tính, nhưng nếu như hắn định quy nạp một quy luật địa lý thì cần phải cân trọng, bởi chưa chắc thế giới này đã là hình cầu. Dưới con mắt của thần, không dưới một lần hắn đã xác nhận sự tồn tại của những thế giới hình không phải cầu, mà thậm chí hình dẹt cũng có!

Cứ như vậy, Gatrix tiếp tục tiến về hướng Tây thêm tầm ba ngày đường nữa, nhưng chẳng phát hiện thêm được gì. Ngoại trừ một vài tiếng đẽ gỗ, còn lại thời gian trong ngày của gã chỉ dùng để lao đi với tốc độ tương đương với một con hươu. Trong khu rừng nguyên sinh đó có rất nhiều loại động vật để Gatrix dùng làm vật tham chiếu, nên hắn dự kiến rằng ngôi làng này sẽ là khu dân cư duy nhất trong phạm vi bảy đến mười ngày đi đường. Nói cách khác, nếu như giả sử có xích mích, thì những người dân ở đó sẽ là đối thủ duy nhất mà bộ tộc của hắn cần phải giải quyết.

Nói thì nói vậy, song Gatrix không dám làm gì liều lĩnh. Đầu tiên hắn không rõ liệu thế giới này có tồn tại quy tắc quái dị nào không? Ví dụ các vùng đất sẽ không tồn tại cố định, mà thỉnh thoảng lại dịch chuyển sang hẳn khu vực mới, giống như một miếng xếp hình bị tách khỏi bức tranh và nhét sang chỗ khác vậy! Hoặc liệu rằng ngôi làng có khả năng gọi cứu viện nào đó có thể đến với tốc độ cực nhanh hay không? Hơn nữa, giữa tộc đàn của hắn với loài người tạm thời chưa có xung đột gì. Gatrix hi vọng rằng tình trạng này sẽ tiếp tục duy trì, chỉ ít là tới khi hắn làm rõ về hệ thống vũ lực ở nơi đây cái đấy.

Rời bỏ trắng cỏ vàng, hắn hướng về phía Đông Bắc, rẽ theo một đường vòng cung né qua ngôi làng để quay trở lại cánh rừng. Với một người không hiểu biết, việc ngao du đây đó một mình giữa thiên nhiên hoang dã là một cái gì đó cực kì lãng mạn lại phong trần. Xách ba lô lên và đi, ai cũng nói được! Song nếu như ném họ vào rừng, kể cả chu cấp cho trang thiết bị đầy đủ nhất, thì khả năng cao là đến ngày thứ ba chúng ta sẽ ngộ độc thực phẩm, thương hàn hoặc ngã tre chân rồi chết trong miệng một vài loài thú nào đó.

Tất cả những vấn đề đó đối với Gatrix đều chỉ như xe nhẹ đường quen mà thôi! Với kinh nghiệm nhiều năm lang bạt khắp các vùng đất ở Valoran, cho dù là lột trần hắn giữa thiên nhiên, hắn vẫn dư sức tìm được cách sinh tồn. Dùng một câu nói cực kì nổi tiếng của vị tiên bói nào đó thì "Các bạn biết không, xx có lượng đậm giàu gấp năm lần thịt yy"! Có điều Gatrix chưa thật sự cần phải tới mức ấy! Nguồn thức ăn của hắn rất sẵn có. Ví dụ như từng bầy chim đen trên trời chẳng hạn. Loài sinh vật này trông giống chim, và có tòi ra một chút ma lực mang theo nguyên tố gió, khá là dễ hiểu phải không. Dưới con mắt Gatrix thì động tác của chúng chậm như rùa, trong khi vị trí thì lờ lờ sáng như ánh đèn vậy, nên hắn chỉ cần cầm một viên đá có vẽ chắc tay, vận dụng phép Cường hóa phân vai cùng cổ tay, rồi bụp, gã lại có một bữa thịt chim tươi mới.

Ngày thứ sáu kể từ khi hắn hướng trở lại nhà. Hóa ra hoang dã còn hung hiểm hơn rất nhiều so với những gì hắn tưởng tượng. Đầu tiên hãy nói về chuyện ngủ nghỉ. Là một sinh vật sinh hoạt về ban ngày, loài Goblin tất nhiên có thói quen ngủ đêm - nói như vậy không phải là vì chúng không nhìn được trong đêm, mà bởi trong đêm các thợ săn quá mạnh so với năng lực sinh tồn của chúng. Tuy nhiên ở ngoài nơi đồng không mông quạnh này, làm gì có khu vực an toàn nào để ngủ! Thấp lủi giữa đêm cũng là một ý không tồi, nếu như các động vật săn mồi biết sợ lửa! Gatrix đếm được tổng cộng bốn loài khác nhau điều khiển lửa còn giỏi hơn bất cứ nghệ nhân nào hắn từng nhìn thấy trong các rạp xiếc ở Tòa Thành Trắng, còn uy lực thì phải ngang với bộc phá!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Tiếng gọi nơi hoang dã (2)

Thấp lủi giữa đêm có thể xua tan rất nhiều các loại côn trùng khác nhau, song việc bị ghé thăm bởi Rắn lửa, Linh cầu rực cháy không phải chuyện để cười đâu! Cho dù là Gatrix cũng phải phí rất nhiều công sức mới có thể hạ gục chúng, mà đây là bởi hắn có kĩ thuật cùng kinh nghiệm chiến đấu của một sinh vật tầng bảy, nên mới đủ sức san lấp khoảng cách về sức mạnh. Hắn dám khẳng định, nếu như thế chỗ hắn là một sinh vật nào đó chỉ mạnh tương đương hoặc hơn hẳn đôi chút, thì vẫn cầm chắc cái chết!

Chưa kể, bên trong bóng tối còn tồn tại những thứ không sạch sẽ, Gatrix cảm nhận được như vậy. Trên con đường hắc ám, hắn tự nhận là đã đi được

tương đối xa, nên hắn có thể nhận thấy được những thứ không thể gọi tên, nổi kinh hoàng vô danh lẫn khuất trong tấm màn đen kịt, nơi ánh trắng màu xanh biển mộng mơ cũng không thể rọi sáng. Chúng thò bàn tay dưới hình thù những cái bóng kì quái ra, hướng về phía ngọn lửa, từ từ và chậm rãi, với quyết tâm bóp chết đốm sáng duy nhất trong màn đêm. Nếu như chạm phải một sinh vật sống, những chiếc bóng này sẽ lập tức rút trở lại màn đêm, để lại cảm giác ón lạnh gai hết đốt sống lưng lên sinh vật khốn khổ mang tên Gatrix. Dưới hai loại áp lực như vậy, giấc ngủ của kẻ lữ hành sẽ rất khó đảm bảo, dẫn tới càng nhiều vấn đề hơn.

...

Cái nắng trong thơ văn được miêu tả rất đẹp, nào là giọt nắng mỡ màng chảy trên bệ cửa sổ, tình nghịch lọt qua khe lá. Thực tế, ánh nắng giữa trưa có giống như nắng nơi ruộng đồng vậy, thiêu đốt như đồ lửa, khiến người ta mất nước rất nhanh. Gatrix đưa miếng vải lên quạt mồ hôi trên trán, kéo vành mũ rom xuống sát mặt hơn. Ngay từ những ngày đầu phải đối mặt với vấn đề nhiệt độ, Gatrix đã khắc phục bằng cách bên ngay một chiếc mũ, với nguyên liệu là những cành cỏ lau sẵn có.

Chiếc mũ cản được ánh nắng, còn về vấn đề nhiệt độ thì Gatrix chỉ việc ngưng tụ ra một ít chùy băng đặt bên trong chiếc áo choàng là được. Hơi lạnh sẽ cân bằng bớt nguồn nhiệt bên ngoài, giúp hắn không đến nỗi đột quỵ mà chết. Nhưng việc bài tiết mồ hôi thì không có cách nào cứu được! Phép thuật ngưng tụ ra nước không thể tính là nước được, bởi khi uống chúng vào, nước sẽ bị phân hủy rất nhanh trở lại thành các hạt phép thuật, không có cách nào thay thế vai trò của nguồn nước tự nhiên được!

...

Thời gian đẹp nhất ở Trăng cỏ vàng là vào lúc ban chiều. Lúc này, ánh nắng đã dần tắt, chỉ còn lấp ló những rặng đỏ rực nơi đặng cuối chân trời, ẩn sau từng tầng mây bông dày. Những ngọn cỏ đung đưa, ngã rạp xuống khi những nguyên tố gió thổi mạnh xuống thế gian này, rờ lại vùng lên đầy mạnh mẽ bất khuất, hô vang tiếng hét chiến trận mà sinh vật không tài nào hiểu được. Có đôi khi, Gatrix đứng bản thân suốt một buổi như vậy, chỉ để ngắm nhìn cảnh hoàng hôn giữa cánh đồng mênh mông bát ngát này, cảm nhận làn gió mát lùa qua lớp áo choàng, gột rửa đi những mệt mỏi phong trần suốt một ngày dài di chuyển. Chỉ khi thế gian ngập tràn trong một màu xanh ngọc ảo mộng của ánh trăng, khi những tiếng hú săn mồi của các loài động vật dạ hành vang lên, thì Gatrix mới lại tiếp tục cất bước.

Gatrix không sợ bóng tối. Như đã nói, hắn đi được rất xa trên con đường nghệ thuật hắc ám, nên những thứ nhai nhép ở khu vực này còn chưa đủ khiến Gatrix dễ mất. Nếu muốn, hắn có thể di chuyển thoải mái trong màn đêm mà không lo bị tấn công bởi những chiếc bóng tưởng tượng. Có điều, hắn xưa tan được bóng tối, nhưng cơ thể hắn thì không có cách nào đầu lại từng đàn thú trong đêm được. Hắn cần lửa, mà một khi có lửa thì "chúng" lại tồn tại dưới hình thức hắn không có cách nào xua tán ngoại trừ dùng cơ thể ra chặn cả!

...

Là một thế giới tồn tại những nguồn sức mạnh bí ẩn, nên nơi đây, sinh vật có thể phát triển vượt xa những quy tắc mà Gatrix từng thấy trước khi nhìn qua con mắt của thần. Lấy ví dụ như loài sinh vật khổng lồ trông giống bò rừng đang gặm cỏ trước mặt hắn đây. Hình thể của nó đại khái tương đương với hai cái quán trọ ở ngôi làng Gatrix đã từng đi qua... chồng lên nhau! Sáu chi của nó to, vững chắc như những thân cây cổ thụ vài chục năm tuổi, nện rung cả mặt đất mỗi khi nó bước đi. Trên thân của nó mọc đầy lông, thứ lông cứng cứng, màu vàng giống như cỏ bông lau phơi khô. Hai cái sừng của nó uốn cong, vươn cao lên đầy ngạo nghễ, thách thức những kẻ ăn thịt dám tiếp cận nó. Gatrix đoán rằng, để đánh gục một con bò khổng lồ này chắc chắn phải cần nhiều hơn một hai thợ săn thiên nhiên, bởi chỉ cần đứng từ xa thôi, Gatrix cũng cảm nhận được nhịp đập của mặt đất đang rung lên theo mỗi nhịp tim của nó.

Nó rất mạnh mẽ, Gatrix khẳng định, song tự nhiên thì luôn công bằng. Loại sinh vật khổng lồ như thế này lại là động vật ăn cỏ, và có tốc độ (ở trạng thái hòa bình) là rất chậm! Rất rất chậm! Hắn nhìn cái hàm của nó đưa lên đưa xuống thôi mà cũng phát mệt luôn rồi! Nhưng điều này lại rất hợp lý, bởi ở bằng việc thả chậm tốc độ, Bò lông cỏ sẽ tiết kiệm được năng lượng duy trì thân thể vượt mức của nó.

Tại sao phải nói là trạng thái hòa bình, bởi khi bị chọc giận, chúng sẽ tiến vào chế độ cuồng loạn. Cảnh tượng lúc đó phải nói là vô cùng đẹp mắt, kinh hồn táng đảm! Dùng một từ ngắn gọn để mô tả thì chắc chắn sẽ là "tận thế"! Cụ thể thì Gatrix không nói nữa, song nhìn vào mười mấy con Báo sấm sét chết tan xác rải rác xung quanh Bò lông cỏ, dù cho con bò đó đã bị thương rất nặng, Gatrix cũng không dám nghĩ nhiều! Một con Báo sấm sét đủ để hắn vác ba lô chạy dài, đầy hơn một tá, lại còn khắc hệ, mà vẫn bị Bò lông cỏ đập chết tươi!

...

Đã hai tuần trôi qua kể từ khi Gatrix rời khỏi nhà. Việc đi đường vòng tỏ ra tốn thời gian hơn hắn tưởng, bởi ở một khu vực hoang vắng như địa hình trăng cỏ này, việc mất phương hướng là điều cực kì dễ xảy ra. Gatrix vẫn có thể dựa vào mặt trời để xác định đại khái vị trí, song con đường hắn đi có thẳng hay chệch về một chiều nào đó thì hắn đành chịu rồi! Giống như một người nhắm mắt bước đi vậy, dù họ tưởng mình đang đi thẳng, song thực ra họ đang bước theo đường vòng mà không hay.

Là một nhà du hành có thâm niên, dĩ nhiên là Gatrix phải hiểu cách đọc cũng như dựa vào sao trời để tính toán phương hướng. Vấn đề ở chỗ, sao trời ở đây chẳng có quy luật gì cả! Mỗi ngày vị trí của những ngôi sao lại thay đổi lung tung hết cả lên. Nếu như thế giới này có nghề nghiệp Chiêm tinh sư (người bói sao trời), thì Gatrix nguyện dâng ra hai đầu gối xin quỹ!

Vài hôm trước vừa có một vụ mưa tầm tã bao trùm khắp cả trăng cỏ, nên tạm thời Gatrix chưa phải lo về vụ nước uống. Về phần giữa đồng không mông quạnh, hắn tìm đâu ra chỗ trú, cái này thì cũng đơn giản thôi. Đầu tiên hắn dùng phép thuật tạo nên một mô đất nhô cao, rồi ngồi lên trên đó. Kế tiếp, hắn liên tục điều khiển nguyên tố nước bao quanh bản thân, xua đuổi những giọt mưa tránh xa khỏi hắn!

Trong cái quãng thời gian mưa trắng mù đất trời như thế, lòng của Gatrix như tĩnh lại, tách biệt khỏi với tiếng mưa rào ầm ầm ngoài kia. Nhiều khi, ngồi ngắm mưa cũng có cái thú của nó, nhất là khi chúng ta đảm bảo được bản thân sẽ không dính mưa. Hắn nhìn những con Bò lông cỏ ngẩng đầu rống lên

sung sướng, nhìn lũ Thần lẫn gai nắm nhào nhấc đào đất trốn sâu xuống, chỉ để lộ ra những chiếc gai hình nấm nhô lên trên bề mặt. Rồi hắn lại thấy đám linh cầu, bảo sản co giò cầm đầu chạy thực mạng về ổ, tìm cách tránh khỏi con nguyên rùa và ban ơn của trời đất này. Hắn như hiểu ra điều gì đó, rồi lại chẳng nắm bắt được! Cái cảm giác trốn tìm này hắn đã trải nghiệm một lần rồi, ở đâu ấy nhỉ?

Bực tức, Gatrix đứng bật dậy, ngắt đi vòng tuần hoàn ngăn nước mưa. Ngay lập tức, hắn bị một cái chày vừa lạnh vừa ẩm ướt vụt thẳng vào người! Gatrix co gập cả người lại trước sức ép đột ngột từ cơn mưa. Mất một lúc hắn mới gồng lại được người thẳng dậy. Nước mưa rơi xuống người hắn vừa nặng vừa đau rát, nhưng nó cũng khiến đầu óc hắn trở nên thanh tỉnh hơn rất nhiều. Lần đầu tiên, Gatrix nghiêm túc suy nghĩ lại lẽ sống của mình ở thế giới này.

Thuở ban đầu, hắn mê man, mất phương hướng khi đã giải khai bế tắc trong lòng.

Rồi tiếp tới, hắn ghi nhận sự chân thành của Eleisa. Từ khi nào không biết, trong lòng hắn đã biết lo lắng cho đàn Goblin, cho cô bé tóc đỏ lúc nào cũng quấn lấy hắn.

Mọi thứ đột ngột tối om đi. Trước mặt hắn chỉ còn hai con đường lóe sáng. Hắn biết hai con đường này đại biểu cho cái gì. Một con đường, hắn sẽ tiếp tục duy trì trạng thái giả vờ hồ đồ này, vật vờ vờ vờ sống qua vài năm, tuổi thọ cạn và xuôi tay nhắm mắt. Còn con đường bên kia, hắn không biết nó sẽ dẫn tới đâu, nhưng chắc chắn thái độ căm ghét này của hắn sẽ phải thay đổi. Hắn sẽ phải chăm chú hơn, nhìn thật kĩ thế giới này, dùng hết sức để thay đổi cuộc sống của những Goblin bất tri bất giác đã chiếm một chỗ trong lòng hắn. Cái cảm giác rối bời ban nãy là tất yếu, nó thể hiện sự mâu thuẫn bên trong hắn đã lên tới cực điểm! Bất kể là hắn chọn con đường nào, Gatrix thời điểm này cũng sẽ có một sự lột xác về tâm linh.

Hắn mở to hai mắt ra. Về mờ đục lơ lơ đã bị chém đứt, để lộ ra hai con ngươi đen trắng phân minh, sắc bén như dao kiếm, tinh ranh như hồ ly. Khí chất của hắn cũng hoàn toàn thay đổi! Nếu như trước kia Gatrix giống như một bộ xác sống di động vật vờ không mục đích, thì bây giờ cả người hắn như một thanh bảo kiếm giấu trong vỏ, thoát nhìn thì cực kì vô hại, song khi kiếm ra khỏi vỏ thì máu ắt phải đổ!

Trên tay hắn là một con dao thẳng, bề mặt khắc rất nhiều cổ ngữ kì lạ. Chất liệu của lưỡi dao không rõ, bởi chẳng có thứ kim loại nào lại chìm sáng đến như vậy! Giống như ánh sáng chiếu vào nó đều bị hấp thụ bằng sạch, chỉ để lại một ấn tượng nhạt nhòa trong mắt người nhìn vậy. Gatrix triu mến vuốt ve con dao - mặc dù ngoại hình của nó đã thay đổi so với lần cuối cùng hắn sử dụng, song chỉ bằng trực giác, hắn vẫn biết được nó là người bạn cũ của hắn!

- Chúng ta lại gặp mặt rồi, ông bạn già!

Hắn nhớ trong trận chiến cuối cùng ở Valoran, lưỡi dao đã gãy tan trước cây thương của Jarvan. Thật không ngờ, giống như hắn, nó cũng được tái sinh lại, trốn bên trong linh hồn hắn, nuôi dưỡng lại bản thân, để rồi ngay tại đây, một lần nữa, nó giúp hắn chém đứt những phiền muộn vương trong lòng.

- Lần trước ta gọi ngươi là Vô Cực, đại biểu cho ý chí của ta không thể bị ngăn cản! Lần này, cảm ơn ngươi đã giúp ta chặt bỏ nỗi sầu muộn, ta sẽ gọi ngươi là Hồng Trần nhé!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Nhuộm hồng trần

Cái gọi là tuần, thực chất do Gatrix dựa theo lệ ước ở thế giới cũ của hắn để chia ra, gọi là bảy ngày, chứ hắn cũng không rõ ở nơi đây họ phân chia thời gian như thế nào. Nếu đếm số lần mặt trời mọc thì Gatrix đã bước sang ngày thứ hai mươi ba rồi khỏi hang. Hiện tại trước mặt hắn là một dãy đồi núi trập trùng, kéo dài từ phương Nam tới tận mù đất Bắc, vạch ra một ranh giới thiên nhiên giữa hai chủng tộc Goblin cùng con người.

Gatrix biết, nhìn núi chết ngửa, có nghĩa là mắt thường nhìn thì tưởng đường gần, thực tế quãng đường xa đủ để ngựa một muốn chết, nên hắn tiếp tục duy trì tốc độ bình thản của mình. Hắn không có gì phải gấp. Suy cho cùng thì, khoảng thời gian gần đây nhất của hắn khá là... ác liệt! Có được một cuộc hành trình ngắn ngủi như thế này giúp tâm hồn mỗi một của hắn được xoa dịu rất nhiều. Ngẫm mà xem, một mình giữa thiên nhiên bao la hùng vĩ, quan sát phép tắc mạnh được yếu thua, nguyên lý sinh tồn của muôn loài, được tự mình trải nghiệm cảm giác bị một đàn linh dương chân dài truy đuổi - những điều này các cư dân ở ngôi làng hắn đi qua, có lẽ là cả đời cũng không bao giờ gặp phải!

Hắn không nói lẽ sống nào là đúng, cái nào là sai. Mỗi người đều phải tự chịu trách nhiệm cho cuộc đời của mình. Những người nông dân cả đời an phận cúi mặt nơi ruộng đồng, để đời lấy gì? Con cái của họ sẽ lại tiếp tục cái vòng luân quần đó, lớn lên theo cha ra ruộng, theo mẹ bếp núc nhà cửa, rồi dựng vợ gả chồng. Đối với họ, cuộc sống như vậy là đủ, thà nghèo mà yên bình!

Còn Gatrix thì khác! Kể cả ở thế giới ban đầu, hay là khi lạc sang Tòa Thành Trắng và Valoran, hắn đều có một ý chí vươn lên rất mạnh mẽ. Không bàn tới tính đúng sai, chỉ nói về động lực, thì Gatrix luôn luôn là một kẻ cầu tiến. Hắn không bao giờ thỏa mãn với những gì đang có. Nếu như lĩnh vực của hắn cần quá nhiều tài nguyên để vượt qua lực cản, mà hiện tại hắn chưa đáp ứng được, thì Gatrix sẽ không ngồi chờ! Hắn sẽ tiếp tục nghiên cứu các lĩnh vực khác bổ trợ cho lĩnh vực hắn quan tâm chính, để cùng nhau thúc đẩy sự vật phát triển.

Chỉ có duy nhất ở thế giới này - Avalon, hắn mới mất phương hướng. Nhưng sư tử thì vẫn là sư tử, cho dù có khoác lên một lớp da cừu thì trái tim bất khuất của nó vĩnh viễn không bao giờ buông bỏ. Đặc biệt là khi bây giờ, hắn đã có một mục tiêu minh xác, một mục đích để tồn tại!

Sao tự dung Gatrix lại lòi một đồng triết lý vào đây? Ấy là bởi xung quanh hắn đang có sáu con sói xám bao quanh! Cái này gọi là hịch tướng sĩ, tự lên tinh thần chứ sao!

Thực ra hắn đã biết mình bị một thứ gì đó bám đuôi từ mấy ngày trước rồi, nên hắn đã chủ động cắt đuôi nó. Tất cả những phương pháp hắn có thể làm, như tạo dấu vết giả đánh lạc hướng, ngậm mình trong mưa để tẩy mùi... song kết quả như hắn thấy, có vẻ không hiệu quả lắm. Hắn cũng không rõ lũ sói này lần theo hắn kiểu gì, nhưng địch đã đến tận cửa thì phải đánh thôi!

Gatrix nhanh chóng rút hai lưỡi dao ra cầm chắc trên tay. Hồng Trần hắn cầm ở tay thuận, còn tay trái dùng dao đá cầm ngược làm phụ. Trong tiểu thuyết, thường hay mô tả nhân vật chính cầm dao ngược chém tứ phương ngẫu lòi bá cháy, thực tế dao chiến nói chung vốn được thiết kế là để đâm chứ không dùng để chém. Cầm ngược tay thì khi đâm sẽ rất khó, trong khi nếu dùng để chém, lưỡi dao thiết kế theo phương thẳng lại không quá phù hợp để tạo nên những vết cắt sâu. Nguyên tắc vật lý thôi, không giải thích!

Lũ sói từ tốn di chuyển vòng quanh hắn, tạo thành một chiếc gong thu nhỏ dần. Chúng chưa có hành động tấn công nào, có thể là do Gatrix vẫn đang dấu mình dưới tấm áo choàng đen cũ sờn phất phơ trong gió. Trong mắt sinh vật, thứ gì to hoặc cao thường đồng nghĩa với nguy hiểm, giống như khi bị chó rượt, nếu cầm một cành cây để ngang mặt, sẽ khiến cho con chó thấy chúng ta "to" lên và sợ chạy mất chẳng hạn!

Trong thực chiến, nếu gặp số đông, quy tắc đầu tiên là tuyệt đối không được để bị bao quanh! Bởi phần lớn các chủng tộc không có khả năng tác chiến phía sau lưng được! Tất nhiên đây là lý thuyết, còn thực tế nếu như đã bị mai phục từ trước như thế này thì lại chuyện khác! Trong tình huống như này, Gatrix buộc phải mở một đường máu, thoát khỏi vòng vây của chúng, rồi sau đó vừa đánh vừa lùi, tìm cách hạ gục từng con một.

Cũng may đây là lũ sói xám, chứ nếu hắn bị vây bởi hai con Báo sấm sét trở lên thì bộ truyện đến đây chắc chắn là kết thúc! Báo sấm sét là một loài sinh vật ăn thịt, di chuyển trên tứ chi, thể trọng rất nặng, tốc độ rất nhanh, lại còn có khả năng điều khiển nguyên tố sấm sét cường hóa thêm bản thân. Một lần Báo sấm sét đột kích, sức mạnh của nó gây ra thực chất gồm tận ba bộ phận. Phần thứ nhất là lực cào của móng vuốt, phần thứ hai là động năng sinh ra khi cả cơ thể nó dùng tốc độ cực nhanh đâm vào đối thủ, và thứ ba là tổn thương do sấm sét!

Gatrix yểm lên bản thân phép thuật Tăng tốc, Da thịt rắn chắc, rồi dùng tốc độ nhanh nhất vọt về phía con sói trông có vẻ nhỏ nhất. Trong mắt hắn không có bất cứ một sự sợ hãi hay do dự nào, ánh mắt tập trung vào đối thủ trước mắt. Tay trái hắn giơ lưỡi dao đá lên phía trước thủ thế, tay phải thu lại sức lực chuẩn bị đâm ra.

Lũ sói tỏ ra rất kích động khi thấy Gatrix sử dụng phép thuật. Mũi chúng thờ phỉ phò, dãi rớt lòng thông. Khi thấy con mồi đột ngột phát động tấn công, cả bầy cũng lập tức làm ra phản ứng! Chỉ thấy ba con sói gần với Gatrix nhất cùng nhau lao lên tập kích hắn, trong khi ba con khác tạo thành một vòng tròn thứ hai bao bên ngoài bọc trận.

Gatrix quan sát qua khỏe mắt, thấy được có một con sói trông to lớn nhất, mắt phải có một vết sẹo dài cắt qua khiến nó bị mù một bên, đang ngồi chồm hổm quan sát. Nhưng hắn không có thời gian phân tâm nữa, bởi cái mũi hôi thối từ miệng con sói xám phía trước đã đập thẳng vào mặt hắn rồi! Gatrix đưa lưỡi dao đá lên chặn ngang miệng nó, mượn lực xoay người về bên phải, vọt ra đằng sau con sói. Hắn không quên đưa thanh Hồng Trần lên vạch nhẹ một đường trên cổ con sói hổ đã.

Máu nóng vọt ra dài cả thước, nhuộm đỏ một mảng đất phía trước! Con sói khốn khổ chưa chết ngay, bởi sinh mệnh của nó quá cường hãn! Nhưng cổ bị cắt khiến nó không thở được, còn máu thì cứ tiếp tục chảy. Nó chỉ biết nằm giãy đành đành ở đó, cho tới khi con đầu đàn bước tới cắn nát cổ nó.

Phía sau lưng Gatrix, một con sói bao ở vòng thứ hai đánh úp tới. Hắn không nao núng, lập tức co chân bật nhảy lên về phía sau, nhẹ nhàng tránh thoát, sau đó rơi xuống chính xác trên lưng con sói xám. Trước khi nó kịp phản ứng, lại một lần nữa Hồng Trần cắm ngập cổ họng nó! Con thứ hai!

Đột nhiên Gatrix cảm thấy một cái gì đó cực kì nguy hiểm đang lao tới. Hắn không kịp nghĩ ngợi, vội vàng nhảy khỏi xác con sói, đập mạnh về phía sau. Chỉ một giây sau, chỗ hắn đứng ban nãy bỗng nổ tung, khói bụi bay mù mịt. Nơi đó, con sói đầu đàn đang đứng, chân đập một lỗ cực to trên mặt đất!

- Cái gì thế? Superwolf à? Động vật cũng có đầu khí sao?

Tất nhiên con người và Goblin có bình thường, đấu sĩ và pháp sư, thì động vật cũng có loài bình thường, loài có phép thuật và giờ là loài có đầu khí rồi! Suy cho cùng thì, tất cả con người, Goblin hay sói xám cũng đều chỉ là động vật mà thôi! Có khác biệt thì ở trí tuệ giữa các chủng loài đã phát triển đến mức nào!

Trải qua một thời gian mờ mịt, Gatrix đại khái hiểu được đầu khí như một dạng năng lượng sống do cơ thể ở thế giới này sinh ra, có tác dụng cường hóa cơ thể lên trong một khoảng thời gian nào đó, còn về những chuyện khác thì hắn chưa nghiên cứu được. Ngay lập tức, Gatrix cũng sử dụng đầu khí yếu ớt trong cơ thể. Tốc độ của hắn vốn được gia tăng bởi phép thuật, giờ lại tiếp tục được khuếch đại thêm nhờ đầu khí, khiến cho cơ thể hắn đạt tới một trạng thái đỉnh cao khác biệt hoàn toàn với bộ dạng yếu đuối ban nãy.

Có điều tốc độ tiêu hao đầu khí như thế này khiến Gatrix lạnh cả lòng! Hắn cần phải tốc chiến tốc thắng con sói đầu đàn này!

Không bỏ phí thêm một giây nào, Gatrix co giò lao về phía con sói đầu đàn. Con sói ngẩn ra, không tin được thứ ruồi muỗi kia dám lao tới đánh trực diện với nó! Khoảnh khắc tiếp theo, con sói tan biến trong không khí, chỉ để lại tiếng gió gào thét xé rách, cùng bốn lỗ thủng sâu hoắm trên mặt đất! Bất kể là về khí thế hay biểu hiện, con sói đầu đàn đều vượt xa Gatrix!

Hai hình bóng đụng vào nhau, tạo ra một tiếng động nghe tê cả răng. Giống như hai người đang chạy với tốc độ cực nhanh đâm sầm vào nhau nơi góc đường vậy, chỉ tiếc đây không phải là một bộ tiểu thuyết tình yêu lãng mạn gì, nên chỉ có máu tươi vương vãi tung tóe thôi! Gatrix bị đánh vọt ra, rơi bình bịch mấy vòng xuống đất. Khi hắn lồm ngồm đứng dậy, mặt mũi hắn đã be bét toàn là máu rồi! Lực phản chấn khiến cho đầu óc hắn bị sốc nhẹ, buộc hắn

phải ọc ra mấy ngụm máu tươi. Cả người hần mỗi nhừ, tê rần.

So với Gatrix, phía bên kia con sói đầu đàn trông có vẻ tốt hơn nhiều. Nó vẫn như vậy, cao ngạo và dữ tợn, chỉ là một bên miệng trái của nó bây giờ bị rạch nát đến tận gần cổ! Máu tươi nhuộm đỏ thẫm lớp lông xám phía bên hàm bị thương của nó. Nếu như không phải Gatrix bị đánh bay ra thì lưỡi Hồng Trần đã xé toang một bên cổ của nó rồi!

Nhưng có mắt cũng có được! Sở dĩ Gatrix bị đánh bay và chấn thương như hiện tại, chứ không phải là nát vụn xương cốt toàn thân như con sói dự kiến, là bởi thời điểm trước khi va chạm, Gatrix nhảy khỏi mặt đất. Lúc này hần như một quả đạn pháo, mất đi khả năng mượn lực từ mặt đất, song đổi lại nếu như lực đánh của con sói vượt quá thừa nhận của hần, thì nó sẽ triệt tiêu lực lao tới của "viên đạn Goblin" và đánh bay về phía sau, như những gì Gatrix vừa trải qua. Nếu như không phải Gatrix nhảy lên, mà tiếp tục cắm chân xuống đất thừa nhận lực lao tới của con sói, thì giờ này hần đã chết chắc rồi!

Gatrix ném cán con dao bằng đá đi - giờ này đã vỡ lõm chồm chỉ còn mỗi phần cán. Lúc ban nãy, khi tiếp cận, hần đã kê con dao này vào hàm con mãnh thú, để nó không khép miệng được, sau đó mượn lực xông của con sói kết hợp với bản thân định chặt đôi cổ họng nó ra. Chỉ có điều đầu khí của con sói giống như một chiếc búa tạ, vút thật mạnh vào người hần, khiến cho hần không thể không bị đánh văng đi!

Phía bên kia, con sói đầu lĩnh cũng nhổ ra một ít đá vụn cùng mấy cái răng, cúi đầu hằm hè nhìn hần. Ba con sói còn sống cũng tạo thành một vòng vây khép chặt phía sau lưng Gatrix. Hiệp hai chuẩn bị bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Tinh hạch

Gió vẫn thổi lồng lộng. Trời cao trong xanh, mát mẻ trong cái ngày cuối xuân. Trên cánh đồng cỏ, một màu xanh mượt mát mát um tùm trải dài mãi, tạo nên một bức tranh phong cảnh bình dị hài hòa, nếu như vút đi mấy cái xác sói cùng một gã quỷ lùn da xanh loắt choắt!

Con sói đầu đàn chậm rãi bước về bên trái, giấu đi vết thương đang nhỏ máu tí tách trên miệng nó. Gatrix cũng bước về bên trái, duy trì khoảng cách với con sói, vẽ thành một vòng tròn. Ba con sói phía sau hần không thêm đề vào mắt, nếu chúng dám tấn công luôn thì càn quét!

Con đầu đàn bắt đầu đập đất xông tới. Tốc độ của nó trở nên chậm hơn rất nhiều so với ban nãy. Gatrix cau mày, con sói này khôn phết! Nó biết duy trì tốc độ vừa phải để tránh bị hần mượn lực trả sát thương. Nếu như vậy khi nó tiếp cận hần, sẽ là một trận đấu so về kĩ thuật cùng sức mạnh, chứ không còn là tốc độ phản ứng nữa.

Khi chỉ còn cách Gatrix sáu bước chân, con sói bật tới, miệng há ngoác, để lộ ra hàm răng trắng lõm chồm nhọn hoắt. Gatrix nhào sang một bên, né đi cú vồ của nó. Hần không dám đón đỡ đợt tấn công vừa rồi, vì con sói không dùng đầu khí để tăng tốc nữa, vậy thì hoặc là nó cường hóa cơ thể, hoặc là tăng thêm sức mạnh. Bất kể là trường hợp nào Gatrix đều không có khả năng chống lại, thế nên hần phải tránh mũi nhọn đi và tìm cơ hội.

Ngay khi Gatrix ngẩng mặt lên, một con sói bao bên ngoài đã xô tới há mõm định tộp hần. Do Gatrix đang ở tư thế ngồi xổm nên miệng con sói vô tình nằm đúng ngang mặt hần. Gatrix lập tức bật ra phía sau, chân phải mượn lực từ bụng sút thẳng lên phía trên, thẳng vào hàm dưới con sói. Con sói bị sút lên trên cao, rơi đập xuống đất rú ăng ăng.

Trong đồng tử của Gatrix xuất hiện một bóng chân đầy vuốt sắc đang ngày một to dần. Hần lẩn người sang phải, né đi đòn đánh lén của con sói đầu đàn, đồng thời đập mạnh tứ chi xuống đất, hất vọt cơ thể lên trên không. Vẫn đang trong tư thế lộn ngang, hần thò tay cầm ngược chuỗi Hồng Trần, đâm thẳng xuống cuống họng một con sói nằm trên đường bay. Cầm dao ngược đúng là rất khó sử dụng, bởi nó chỉ phát huy tác dụng mạnh nhất khi kết hợp với những nhịp xoay tròn! Cũng là nguyên tắc vật lý thôi!

Đột nhiên hần ngửi thấy một mùi tanh nhẹ trong không khí! Vừa chạm đất, Gatrix liền nhảy ngay lên trên không, hai chân dậm về hai bên. Tích tắc sau, một bóng trắng mang theo gió gào thét xé thủng chỗ hần đứng. Nếu như không phải Gatrix phản ứng đủ nhanh thì giờ hần đã bị cắn chết rồi!

Thứ súc sinh gian trá! Gatrix thầm mắng. Nó còn biết đổi tác dụng của đầu khí cho phù hợp với tình hình thực tế nữa! Hai con sói còn lại căn đúng thời cơ hần đang lơ lửng trên không bèn lao tới, mỗi con tấn công một hướng.

Nãy giờ nói thì nhiều, nhưng thực tế trận đánh này diễn ra rất nhanh, kể từ lúc Gatrix bị tập kích cho tới giờ chỉ mới mấy chục cái hô hấp, liên miên bất tận như giông bão! Nguy hiểm trong đó thì không cần phải nói, chỉ cần Gatrix bước sai một nhịp, phản ứng chậm một chút, thì giờ bộ truyện này cũng đã kết thúc rồi!

- Tao bực rồi đấy nhé!

Gatrix gào lớn. Trên tay hần mọc ra một quả cầu lửa, ném vào mồm một con sói. Con còn lại đang chạy bỗng dừng bị vấp ngã! Nó lộn nhào về phía Gatrix, và lưỡi Hồng Trần nhanh chóng vạch một đường trên bụng nó đúng lúc nó lẩn ngang qua người Gatrix. Dạ dày ruột gan của nó phòi ra, máu văng tứ tung, miệng gào thảm thiết. Gatrix không thêm liếc mắt nó một lần. Hần yểm phép Sức mạnh lên cánh tay phải, vung tay ném Hồng Trần vào hốc mắt con sói đang bị lửa đốt xém hết lông trên đầu. Ngay khi lưỡi dao vung ra, Gatrix cũng tiếp tục dồn hết tài nguyên xuống hai chân để truy cầu tốc độ cao nhất, phóng theo lưỡi dao.

Lưỡi dao đâm ngập vào hốc mắt con sói, chọc thủng não bộ của nó, khiến nó chết ngay tức khắc! Vài hô hấp tiếp theo, một bàn tay xanh lét chop lấy cán dao, rút ra hươ về phía sau. Nơi đó có một cái miệng đỏ ngòm ngòm như máu đã há sẵn, nhưng lưỡi Hồng Trần khiến nó buộc phải cắn chặt răng, khóa lưỡi dao trong mồm nó.

Gatrix nằm dưới đất, phía trên là con sói đầu đàn - con sói cuối cùng trong đàn, đang giằng co với lưỡi dao trong tay hắn. Lưỡi của Hồng Trần rất cứng, chừng này còn chưa đủ khiến nó bị mẻ chứ đừng nói là cắn đứt. Song độ sắc của con dao kém xa so với Vô cực! Hồi còn ở Valoran, Nike cầm trên tay Vô cực chém sắt như chém bùn, đánh khắp thiên hạ chỉ thua các loại vũ khí của sinh vật cấp độ bảy thôi.

Gatrix không đo được tiêu chuẩn ở thế giới này, nhưng nếu bàn về sức mạnh thì hẳn chắc chắn hiện tại mình đang là một sinh vật tăng một, và con sói này cũng vậy. Tất nhiên cả hai nằm ở đâu trong tầng một thì nhìn Gatrix đang bị con sói đè lên đánh ắt biết! Đối thủ chỉ là sinh vật cấp một mà lưỡi Hồng Trần không thể xé vụn được, chứng tỏ sức mạnh của lưỡi dao đã bị suy yếu đi quá nhiều!

Con sói vung vẩy đầu, cố gắng hất lưỡi dao ra khỏi tay Gatrix. Nếu cứ tiếp tục như thế này thì Gatrix sẽ lọt vào hoàn cảnh xấu, thế nên tay trái của hắn quờ quạng chung quanh, chop được một cục đá, bèn đập mạnh nó vào đầu con sói. Nhưng con sói đã dùng đầu khi để cường hóa sức mạnh cùng cường độ cơ thể của nó, nên hòn đá đập chẳng có một chút tác dụng nào.

Tay phải của Gatrix bắt đầu mỏi nhừ vì vung vẩy quá nhiều! Đột nhiên hắn nghĩ ra một kế! Hắn tạo ra một quả bóng nước, bắn thẳng vào mũi con sói. Hắn cần đúng nhịp hít vào của nó để làm phép, khiến cho con sói bị sặc nước, buộc phải lùi lại ho khan liên tục. Không để lỡ cơ hội, hắn nhào tới, túm chặt lấy con sói, tay phải dùng Hồng Trần đâm liên tiếp vào cổ họng nó.

Da thịt của nó cứng kinh người! Dù Gatrix cố hết sức song mỗi lần cũng chỉ đâm được vào một đoạn nhỏ. Con sói nhanh chóng thoát khỏi trạng thái sặc nước, bắt đầu lắc mình quyết hất Gatrix xuống. Lần này nếu hắn ngã thì hẳn chết chắc! Biết vậy nên Gatrix liều chết dùng tay trái ghì lên cổ nó, tay phải tiếp tục đâm, còn miệng thì cắn chặt vào tai phải của nó.

Màn đấu vật nguyên thủy đầm máu này chỉ kết thúc khi con sói thôi vung vẩy. Thân hình đỏ sộ của nó đỏ phịch xuống, đè Gatrix tí tắc thở! Dùng nốt chút sức tàn, hắn hất xác con sói ra khỏi người, nằm dạng tè he thở hồng hộc. Trải qua trận đánh vừa rồi, hắn gãy mất mấy cái xương, còn ngoài da thịt bị rách thì thôi khỏi nói. Bây giờ mà đến thêm một con sói nữa thì hẳn đành chịu chết!

Nằm một lúc để hồi phục chút thể lực, Gatrix từ từ ngồi dậy, thi triển phép Hồi phục lên mình. Những vết rách trên da thịt bắt đầu lành lại, cùng với đó là những đốt xương bị gãy và rạn nứt. Con đoi khủng khiếp ập tới, hò hét đòi hắn trả tiền chữa bệnh cho cái cơ thể yếu ớt này. Hắn run run cắt một miếng thịt của con sói đầu đàn, dùng phép Cầu lửa nướng chín, sau đó bỏ vào mồm nhai tộp tộp. Khi hắn đã ăn hết một cái đùi sói thì cơ thể hắn mới hồi phục hoàn toàn.

- Mẹ kiếp, tao với mày có thù oán gì mà phải không chết không ngớt chứ!

Gatrix bực tức đập cái xác con sói một cái. Chợt hắn sực nhớ ra, hắn đang muốn nghiên cứu kết cấu cơ thể các loài sinh vật trên Avalon, đặc biệt là loài có khả năng đặc thù. Trước mặt của hắn có sẵn tiêu bản rồi, mổ xẻ thôi chứ còn chờ gì nữa! Những lần trước bị Linh cầu rục cháy tập kích, hắn chỉ đánh đuổi được chúng nó chứ không tóm được con nào cả. Chỉ có lần này bị lũ chó sói óc... chó này cắn riết không tha, hắn mới thu được một bộ xác tương đối hoàn chỉnh thế này.

Về cơ bản, kết cấu sinh học của bầy sói này không có gì vượt quá thường thức của Gatrix. Những khí quan cơ bản đảm bảo vận hành sự sống đều có đủ. Chỉ khi hắn mở hộp sọ của con sói đầu đàn ra mới thấy một thứ mới lạ. Bộ não của con sói nằm trên một khối đá trong suốt màu xanh ngọc rất đẹp. Hắn nhẹ nhàng cầm viên đá ra, lau sạch máu và não còn dính trên đó, ngắm ngía đủ kiểu. Hắn cảm nhận được một loại năng lượng nhu hòa đang chảy bên trong khối đá, có chút đồng điệu với nguyên tố gió nhưng không phải là hạt phép thuật. Đây hẳn là kết tinh của đầu khí, hệ gió! Điều này lý giải tại sao tốc độ của nó lại khủng khiếp đến như vậy, còn sức mạnh với cường độ da thịt thì không quá mạnh mẽ! Nếu như nó thuộc hệ đất thì thôi trận này khỏi cần đánh, vì Gatrix không phá phòng thủ của nó được, còn nó thì lại không đuổi kịp tốc độ hắn!

Gatrix đưa viên đá lên soi dưới ánh mặt trời. Những tia nắng xuyên qua viên đá, chiếu nên một thứ ánh sáng ảm áp dễ chịu trên mặt hắn, không nóng mà có chút mát mẻ.

- Có lẽ con bé sẽ rất thích thứ này đây!

Gatrix tự giễu, đi tới chiếc ba lô hắn quẳng xuống từ đầu, nhét viên đá vào trong. Hắn khoác tay nài lên vai, thu thập một chút chiến trường, rồi tiếp tục rảo bước hướng về phía dãy đồi. Phía sau lưng hắn, xác của lũ sói nằm vạt vương khắp nơi, phoi thây dưới ánh dương quang. Rất nhanh, một đàn chim bay tới, hào hứng thưởng thức bữa tiệc trời ban cho chúng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Medina

Do hắn đi lệch về phương Bắc, nên hiện tại sau khi băng qua hàng đồi xanh mượt ropy trong cỏ lùn, Gatrix phải xuôi thêm một đoạn về phía nam mới có

thể trở lại hang được. Trên đường đi, hần tiện tay thu thập một ít hoa cỏ, kết thành một chiếc vương miện rực rỡ đầy màu sắc, tỏa hương thơm ngan ngát khoan khoái lòng người. Hi vọng món quà nhỏ này có thể dỗ yên con bé!

Lần này rồi đi để có hơn ba mươi ngày, chủ yếu là do hần vòng quá xa về phía bắc. Một thời gian không gặp lại những đồng bào, không hiểu trong lòng Gatrix bỗng dưng cảm thấy có gì đó là lạ. Nó giống như một thứ cảm xúc hần từng có, rồi đánh mất đâu đó trên con đường lạc lối, và giờ vô tình tìm lại được. À, ra thế, đây là cảm giác bồn chồn náo nức khi sắp được về lại nhà sao?

Bảo sao hần cảm thấy con đường này bỗng trở nên dài hơn lạ thường! Nhưng Gatrix không tăng thêm tốc độ. Hần đi chậm lại, nghiền ngẫm thứ cảm xúc mới mẻ này, như một nhà ẩm thực chậm rãi nhai nuốt một món ăn kì lạ mà thân quen. Cứ thế, Gatrix duy trì trạng thái vừa bồn chồn vừa khắc chế này, vượt qua thêm một ngày hành trình bên trong rừng.

Rừng rậm là hang ổ của tộc Goblin này, nên hần có cảm giác an toàn hơn nhiều khi giấu mình đi dưới tán lá cây. Đứng giữa đồng không mông quạnh cũng có cái thú của nó, song chỉ có ở giữa rừng rậm, thân xác Goblin của hần mới thật sự buông lỏng. Từng nhành cây, ngọn cỏ, từng tiếng động, dấu chân đều được Gatrix ghi tạc, xử lý với tốc độ cực nhanh, rồi chuyển tín hiệu xuống cho cơ thể để hần lao đi trong rừng mà không bị trở ngại dù chỉ là một giây.

Những tán cây dần thưa thớt, và ngừng hẳn khi gặp một khu đất trống. Cuối đoạn đường ấy là một vách núi, với miệng hang to lớn đen ngòm. Giờ này chắc là bầy Goblin được đang tỏa ra đi kiếm mồi. Không biết các Goblin có còn duy trì thói quen ăn chín uống sôi không! Cái trận pháp của hần giờ chắc là hết năng lượng rồi nhỉ? Hi vọng các Goblin nhớ mang đồ ăn ra, chứ không thì đồ ăn để đó chỉ có hỏng hết! Dù các loại ý nghĩ phức tạp đan xen xẹt qua xẹt lại trong đầu hần! Gatrix lắc đầu, xua đi tạp niệm, rồi bước chân ra khỏi tán cây.

Hần đã trở về!

...

Trên bờ suối tràn ngập cỏ xanh và hoa tươi, một nàng Goblin đang ngồi duỗi chân, tay vòng qua đầu gối, mắt đăm đăm nhìn về phía ngọn đồi xa xăm. Gatrix đã bắt cô không được phép theo đuôi hần, nếu không hần sẽ không còn yêu quý cô nữa. Eleisa không muốn như thế, nên cô phải ngồi đây, chờ cho tới khi hình bóng nhỏ bé quen thuộc ấy lấp ló phía lưng đồi, hoặc khi mặt trời tắt nắng, thì mới chịu trở lại hang.

Nhờ những hướng dẫn của Gatrix, sản lượng lương thực kiếm được của đàn Goblin tăng lên trông thấy, và phương pháp hun khói bọc lá cũng tỏ ra rất hiệu quả trong việc bảo quản thực phẩm. Thành ra, kể cả hôm nào bầy Goblin được không kiếm được nhiều đồ ăn lắm thì chỉ ít cũng không có Goblin nào bị đói cả. Chính vì thế, sau Gatrix, dù bầy Goblin lại sản sinh ra một cục nợ mới mang tên Eleisa, nhưng họ vẫn đủ sức nuôi được cô.

Hôm nay, như mọi ngày, Eleisa ngồi thân người ra trên bờ cỏ, chờ đợi Gatrix quay trở lại. Các loài chim và côn trùng bị quyến rũ bởi mùi hương thơm đặc trưng của Goblin nữ, nhảy múa xung quanh cô nâng da xanh với mái tóc rực lửa, tạo nên một bức tranh đẹp mắt thơ mộng vô ngần! Chỉ tiếc là nhân vật chính của nó lại mang theo vẻ đượm buồn, khiến cho ý cảnh của bức tranh bị phá hỏng. Như một nhà thơ từng nói, người buồn cảnh có vui đâu bao giờ, ghép vào đây thật là chuẩn xác!

Bỗng nhiên, trên đầu Eleisa có thứ gì đó đè lên. Nó rất nhẹ, gần như không có sức nặng, nhưng đủ khiến Eleisa rời khỏi trạng thái thất thần. Cô ngẩng mặt lên, và nhìn thấy một gương mặt vô cùng thân quen, gương mặt cô nhớ tới hàng đêm. Trên mặt gã Goblin đó nở một nụ cười nhẹ nhàng, như muốn nói "Ngày có nhóc, ta về rồi đây!".

Giống như người ta lật bàn tay, như họa sĩ đại tài điểm mắt vẽ rồng, bức tranh phong cảnh "người đẹp nơi hoang dã" vốn không hoàn hảo, giờ bỗng như bừng sáng lên trước sự rạng rỡ của Eleisa. Cô nở một nụ cười đầy ngạc nhiên, trong mắt ngập nước, nhào tới ôm chầm lấy Gatrix. Gatrix đưa tay lên vuốt nhẹ nhẹ dọc theo lưng Eleisa, để cô tựa đầu vào vai hần khóc lớn. Chẳng có bất cứ gì ngăn cách giữa hai bọn họ, cả hai có thể nghe rõ tiếng tim đập của nhau, thông qua làn da trần trụi sát nhau. Khung cảnh này khiến Gatrix nhớ lại lần đầu hần trải qua lễ giao phối của đàn Goblin. Lúc đó cả hai cũng trong tư thế này, và cũng là Gatrix đóng vai người an ủi cô chim non này. Gatrix mỉm cười giấu cợt, mở miệng thì thâm vào tai cô.

- Ta xin lỗi, Eleisa! Ta đã trở lại rồi đây!

Dù cho không hiểu một từ nào Gatrix đang nói, nhưng có nhiều khi, cảm xúc không cần bất cứ ngôn ngữ nào để diễn đạt hết! Chỉ cần người này dùng sự chân thành để bày tỏ, thì cảm xúc của người đó vẫn có thể truyền đạt hoàn hảo đến người bên kia. Gatrix cảm thấy vòng tay của Eleisa ôm vòng quanh người hần siết càng thêm chặt, giống như cô bé sợ rằng, nếu như cô buông tay, Gatrix sẽ lại tiếp tục tan biến như một bọt nước giống lần trước vậy.

Khó có ai gặp Medina mà có thể ghét cô được. Mái tóc của cô màu cam sáng chói như ánh mặt trời, tết thành hai cái đuôi ngựa lúc lắc gần tai. Trên mặt cô vẫn còn phơn phớt vết tàn nhang chưa kịp phai hết sau khi dậy thì. Nói bảo Medina có đẹp không thì cũng không hẳn, dùng một từ công tâm thì gọi là trên trung bình, nên đám tàn nhang đó cũng không làm ảnh hưởng gì đến sự hài hòa trên mặt cô. Thay vào đó, nó lại càng khiến cô nàng cứng đầu này thêm bùng bùng sức sống!

Một ngày của Medina rạng rỡ như chính nụ cười của cô vậy. Kể từ khi mặt trời ló dạng, cho tới khi những ngọn đèn đất được chong lên, tiếng cười và tiếng hát của cô vang lên ở khắp các góc ngách của ngôi làng nhỏ bé. Chỉ có những hôm đặc biệt, khi Medina băng qua dãy đồi, tiến vào Khu rừng hắc ám để hái thuốc, thì cuộc sống của người dân làng Đầu Heo mới tạm lắng xuống.

Medina là một thầy thuốc gia truyền con nôi. Ở cái thời đại còn lạc hậu như thế này, có đủ các loại phương pháp chữa bệnh hiểm lạ cổ quái tồn tại, ví dụ như tắm bằng nước tiểu để khử trùng, hay khoan não để chữa bệnh thần kinh chẳng hạn! Thật may là Medina không phải phường lang băm bịp bợm như vậy! Cô được tổ tiên truyền lại kiến thức y học đáng hoàng về cấu tạo cơ thể con người, một số triệu chứng bệnh phổ biến, và cách nhận dạng những

cây thuốc mọc nơi hoang dã.

Xét trên bối cảnh, tỷ lệ người thường thức tỉnh thiên phú đầu khí hay pháp thuật là rất nhỏ, việc người dân thường mắc bệnh là điều không thể tránh khỏi! Họ có một số lựa chọn tùy thuộc vào điều kiện kinh tế, ví dụ như tự dùng đầu khí để chữa trị, uống thuốc hay đến nhà thờ cầu xin các cha xứ ban phước lành chữa khỏi vết thương, với một số tiền "tự nguyện" không nhỏ lắm để cung phụng thần linh. Như đã nói, không phải ai cũng tu luyện được đầu khí, nên việc uống thuốc chữa bệnh là cách phổ biến, cũng như kinh tế nhất một người bình thường có thể tiếp cận. Còn tất nhiên, nếu đó là những bệnh rất nặng, tai nạn cụt tay cụt chân, nguyên rủa trúng tà vân vân thì cần rằng đi nhà thờ đi!

Medina là một cô gái có cá tính mạnh và rất cố chấp. Cho dù là những người khó tính nhất, những người tin rằng mình bị bệnh do số, phải cùng con ma con quỷ để nó thôi ám mình, rồi cuộc cũng phải thỏa hiệp dùng thử thuốc của cô, và khi chúng tỏ ra hiệu nghiệm tức thời, thì số lượng người hâm mộ của Medina sẽ lại nhảy thêm một số! Nhưng cũng quá dễ gây, như những người già trong làng thường dạy cô vậy! Sẽ có một ngày sự cố chấp đó hại cô, sống là phải biết tiến lùi hợp lý... và đủ các loại đạo lý khác, song Medina đều bỏ ngoài tay. Bất kể người trong làng khuyên ngăn ra sao, cảnh báo về sự nguy hiểm của Khu rừng hắc ám, Medina vẫn cứ tiếp tục công cuộc hái thuốc của mình. Mỗi khi bị cản nhắc, cô chỉ quay đầu lại, nở nụ cười chói lòa như ánh dương quang của mình.

- Thay vì phải mua thuốc với giá đắt đỏ ở những thị trấn khác, chúng ta có sẵn một nguồn thuốc khổng lồ ở ngay sau lưng mà!

Hôm nay, Medina lại xách giỏ lên đường hái thuốc. Dụng cụ của cô rất đơn giản, một chiếc giỏ đan từ sợi dây leo phơi khô, quần áo dài che kín người để tránh bị côn trùng tấn công, một chiếc cuốc để xới cả rễ cây thuốc lên. Thực ra Medina không phải là một cô gái thuần túy cứng đầu như mọi người tưởng! Trái lại, cô là một người cực kì cẩn trọng, bởi chỉ có cẩn trọng mới khiến cô có thể ra vào Khu rừng hắc ám nhiều lần đến như vậy. Phải biết rằng, trong khu rừng tồn tại không dưới hai mươi chủng loài sinh vật am hiểu phép thuật, và chỉ cần là một phép sơ cấp như Cầu lửa thôi cũng đủ để nổ Medina thành tro bụi rồi. Mỗi khi tìm được cây thuốc cần thiết, cô thường bứng cả rễ lên, mang về và gieo trồng ở khu vườn sau nhà. Hi vọng của Medina là có thể tạo nên một vườn thuốc đủ lớn và đa dạng để cô không cần phải mạo hiểm treo đầu dê lợi suôi vào rừng nữa. Song mục tiêu là vậy, chứ thực tại thì còn xa vời lắm!

...

Hai mắt Medina tỏa sáng! Cô nhanh chóng cúi xuống, dùng tay nhẹ nhàng cào chỗ đất bao quanh một gốc cây có màu xanh ngọc, với lá có hình dạng trông như một giọt nước vậy. Tên của nó là cây Nước mắt của rồng. Truyền thuyết về nó thì nhiều, nhưng cái Medina quan tâm nhất là loại cây này khi kết hợp thêm với một số loại thuốc phụ gia, có thể tạo thành thứ thuốc chữa bệnh đau khớp của người già. Thứ này rất khó tìm, và Medina mới chỉ nhìn thấy nó qua những chữ mô tả trong sách mà thôi! Quả nhiên nó đẹp đúng y như lời đồn!

Đột nhiên Medina thấy mát lạnh hết cả da đầu! Cô ngẩng lên, và thấy trước mắt là một loại sinh vật giống vượn, lông ngắn màu nâu, mặt vàng như nghệ, răng nanh nhọn nhô ra như ác quỷ. Đây là Khi mặt vàng, một loại quái vật yêu thích ăn óc của sinh vật sống. Chết tiệt, mắt cảnh giác quá! Khi mặt vàng ngoài sở thích ăn óc, còn cực kì thích ăn các loại cây thuốc quý hiếm. Hiên nhiên nó thủ sẵn ở đây là đề dơi cho Nước mắt của rồng phát triển thành thực rồi mới ăn sạch!

Medina thò tay vào trong chiếc túi sau lưng, ném ra một nhúm bột màu trắng đỏ, rồi lập tức co giò bỏ chạy. Loại bột này là hỗn hợp của nhiều loại cây mang tính cay nóng, đem phơi khô rồi xay ra. Khi tiếp xúc với dịch thể, chúng sẽ phát huy toàn bộ đặc tính "nóng bỏng" của mình, khiến cho sinh vật nào trúng chiêu bị đau đớn không thôi!

Con Khi mặt vàng không ngờ kẻ loài người trước mặt lại ti tiện gian trá đến thế! Hai mắt, mũi và miệng của nó bông rớt, chảy dịch rùng rùng, khiến nó gào khóc thảm thiết! Nhưng dù sao nó cũng là một sinh vật mạnh mẽ. Thứ bột đó có thể khiến nó đánh mất năng lực cảm nhận một lúc ngắn, song khi tác dụng của nó bị đào thải ra, Khi mặt vàng sẽ rất nhanh truy lùng được Medina! Và đến lúc đó, con khi thậm chí hứa, nó sẽ dùng cách ăn chậm rãi nhất, đau đớn nhất để hành hạ kẻ loài người ti tiện đó!

Medina cầm đầu chạy, hướng thẳng về phía bìa rừng. Khi mặt vàng không biết bơi, nên nếu cô lợi qua được con suối thì cô coi như thoát! Song hành với việc rừng cây ngày một sáng sủa, thì tiếng gào thét rùng rợn của con khi cũng dần dần bám sát sau lưng Medina rồi! Mười bước, năm bước, ba bước, một bước! Medina phóng vọt qua bụi cây, tầm mình dưới ánh nắng ấm áp của thiên nhiên.

Và trái tim của cô chìm xuống đáy vực!

Phía trước cô, có hai con Goblin đang ngồi nghỉ ngơi!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Cứu mạng!

Từ phía sau những tán lá rậm rạp, một cánh tay thô to lông lá thò ra, túm lấy mái tóc màu cam rồi bởi xơ xác của Medina. Con khi gào lên đắc thắng, hú hét trong khi cổ găng kéo Medina trở lại bên trong cánh rừng.

Thế là hết! Medina nhắm mắt. Một giọt lệ bi thương rớt khỏi khóe mắt cô, mang theo bao nhiêu hối hận nuối tiếc của sinh mạng với cuộc đời này. Với

sức lực của cô, việc thoát khỏi con Khi mặt vàng là bất khả thi! Cô muốn liều chết vùng vẫy lần cuối, nhưng hai chân của con khi đã quặp chặt quanh người cô, hai tay thì bám vào những cành cây kéo cả hai lùi về phía sau.

- Cứu tôi với! Có ai không?

Medina hét to, tìm kiếm một kì tích. Nơi này là ngọn đồi sau làng, tiếng của cô chắc chắn không thể nào băng qua một ngày đường, xuyên qua nguyên một dãy đồi để tiến vào tai ai đó được. Nhưng Medina cứ rống to! Đây là bản năng sinh tồn thôi! Khi sinh mạng bị đặt vào tuyệt cảnh, nó có thể bùng phát ra những hành động nếu dùng logic để đánh giá thì phải gọi là cực kì ngớ ngẩn!

Đột nhiên một trong hai con Goblin đứng lên. Trông nó rất khác biệt với lũ Goblin được mô tả trong sách. Dáng người của nó thẳng, tràn ngập tự tin, chứ không lấm la lấm lét như các Goblin khác. Cơ bắp nó săn chắc, trải đều khắp cơ thể - Medina sực nhớ ra, đây chẳng phải là tỷ lệ vàng về kết cấu cơ bắp mà các tổ tiên của cô đã tiên đoán sao? Và cái bộ phận lưng lửng giữa hai chân nó, Medina vừa ngượng đỏ mặt, vừa tò mò không thôi! Cô chưa bao giờ chứng kiến "hiện vật", chỉ biết được cấu tạo của nó ghi bên trong sách. Hóa ra thứ này khi có máu dồn xuống sẽ cứng lên sao? Nếu Gatrix mà đọc được suy nghĩ của ta thì hẳn chắc phải ngã nhào mất, chết đến đít rồi còn ngấm nghĩa lung tung được!

Con Goblin đực vùng tay với tốc độ cực nhanh, Medina còn chưa kịp thấy rõ chuyện gì xảy ra, đã nghe thấy tiếng con Khi mặt vàng gào lên thảm thiết phía sau lưng. Tóc của cô bỗng thả lỏng, và Medina không bỏ lỡ cơ hội. Cô co giò chạy một mạch, tìm cách tránh xa khỏi con Khi mặt vàng. Song cô cũng có chủ ý tránh nốt khỏi cặp Goblin bí ẩn kia, nên Medina chạy chéo sang một bên, hướng thẳng tới dòng suối.

Bỗng có một thứ gì đó va mạnh từ bên hông cô, khiến cô ngã bổ nhào. Con Goblin còn lại đã chạy vọt tới, đè chặt cô lại. Medina hoảng loạn vùng vẫy! Cô nhớ tới những câu chuyện về bầy Goblin khi bắt được phụ nữ sẽ lôi về hầm hiệp, sinh con cho chúng! Chẳng lẽ cô sắp trở thành một cái máy đẻ của thứ sinh vật kinh tởm này? Nghĩ tới cảnh sống không bằng chết đó, Medina càng cố gắng chống trả, song thân ảnh phía trên cô rất khỏe. Nó giữ chặt hai cánh tay cô, ấn mạnh xuống đất, cúi mặt xuống gần sát cô. Chớp mũi của cả hai chỉ cách nhau có một đoạn ngắn tí!

Đến lúc này, Medina mới nhìn rõ thứ gì đang ngồi trên bụng mình. Thề có thần linh trên cao, Medina chưa bao giờ thấy một đôi mắt đẹp đến như vậy! Đồng tử của con Goblin này không mang sắc đen hay hung hung như người dân trong làng, mà tóe lên sắc đỏ diễm lệ như chính mái tóc dài đang xoắn trên mặt cô vậy. Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, và Medina thấy được một linh hồn vô cùng trong suốt, tràn ngập tò mò và không hề có bất cứ ác ý nào. Khi ngực cô cảm thấy sức nặng, cô mới nhận ra đó là một con Goblin cái! Lại một lần nữa, Medina không thể không liếc mắt nhìn xuống bộ ngực của nữ Goblin này. Tại sao lại có sự bất công đến vậy chứ, Medina bực tức!

Chợt một tiếng hét đau đớn cắt đứt mạch suy nghĩ có phần hơi bị bá đạo của Medina! Cô quay sang, và thấy con Khi mặt vàng đang quỳ gục trên mặt đất, còn con Goblin đực đứng phía sau nó, đưa tay xuống cổ họng con khi và vạch một đường đâm máu! Con khi kêu ằng ặc không thành tiếng, đổ sập xuống đất, còn con Goblin đực ngẩng đầu, nhìn về phía cô. Nó muốn gì đây, Medina rối bời! Con Goblin bước lại gần, còn nữ Goblin này vẫn đang đè chặt không cho cô bỏ chạy.

Con Goblin đực ra hiệu cho đồng bạn buông cô ra, sau đó dùng tốc độ cực nhanh đâm ba nhát liên tiếp xuống rêu đất nơi cô nằm, theo thứ tự là thái dương, cổ họng và sát bên sườn của cô. Nó dùng mình họa rất thực tế để nói với cô rằng, nếu như cô dám làm điều gì thiếu suy nghĩ, cô sẽ chết trước cả khi nhận ra mình đã bị đâm!

Cảm thấy hãi lòng khi cô tỏ ra an phận, con Goblin gật gù, tìm một chỗ cách cô một đoạn, ngồi xuống. Trong một thoáng, cả hai chỉ trừng to mắt nhìn nhau. Đường như giống với việc cô tò mò về sự tồn tại của một cá thể Goblin đặc biệt như này, nó cũng đang quan sát cô, tìm hiểu về một chủng tộc hoàn toàn mới lạ. Có điều cô không thích cảm giác này! Giống như cô bị nó dùng ánh mắt lột trần truồng ra vậy!

Con Goblin đột nhiên phá vỡ sự im lặng! Nó đưa tay lên miệng, vẽ thành một dấu X, rồi nhún vai nghiêng đầu. Thấy cô chưa hiểu, nó mở miệng, nói một thứ ngôn ngữ rất kì lạ...

Khoan đã! Medina bàng hoàng! Con Goblin này vừa "nói", phải không? Hãy nói với cô đây chỉ là một giấc mơ đi! Từ bao giờ mà Goblin, sinh vật ngu si đê hèn thấp kém lại diễn sinh ra được trí tuệ như thế này?

Con Goblin lần này chỉ vào mặt mình, và lặp lại ba lần một cụm từ. Nếu cô không nghe nhầm thì đó là Gatrix? Gachich? Nó im lặng, như thể chờ cô làm ra phản hồi. Medina không biết nên làm như nào, nên cô đành thận trọng chỉ vào nó và run run rầy rầy lặp lại.

- Ga...a...tri...ce?

- Gatrix!

- Gatri...ce?

- Gatr...ix!

Màn phát âm này kéo dài qua vài lần luyện tập, cuối cùng cũng chấm dứt khi Medina phát âm chính xác tên của con Goblin. Như vậy con Goblin đực là Gatrix, còn con cái là...

- Eleisa!

Giống như Gatrix có khả năng đọc suy nghĩ của cô, con Goblin căn rất chuẩn xác thời gian, chỉ vào nữ Goblin với mái tóc đỏ xinh đẹp đang ngồi cạnh nó và nói tên. Lần này thì Medina rất nhanh đã phát âm đúng. Thế rồi cả hai lại nhìn cô lom lom, như muốn nói "bọn này đã giới thiệu bản thân xong rồi, giờ đến cô đây".

Gặp quỷ rồi! Medina là lừa. Song người bước qua mái hiên thấp không thể không cúi đầu, Medina cũng đành tự đưa tay đặt lên ngực và nói.

- Medina!

Gatrix lặp lại một lần tên của cô, cẩn thận nhắm nuốt nó, rồi nó gật gật gù gù. Nó quay sang, dạy cho Eleisa cách phát âm tên của cô đầy kiên nhẫn! Điều này làm Medina sợ đến toát mồ hôi hột! Goblin đã đàn sinh ra một cá thể sở hữu trí tuệ, và cá thể này đang muốn phổ cập tri thức cho những con Goblin khác. Chỉ tiếc là một dân nữ như cô không có cách nào suy nghĩ phức tạp hơn chuyện này có thể kéo theo hậu quả gì, mà cũng chẳng đến lượt cô! Dù sao trời sắp thì còn có những vị này vị kia gánh đỡ, làm gì đến lượt một con bé thầy thuốc nhà quê phải quan tâm!

Sau một lúc, Eleisa rốt cuộc cũng đọc thành công tên của cô. Cô bé nở nụ cười rạng rỡ, liên tục lặp lại tên Medina, rồi lại chỉ vào nó và nói Eleisa. Một phần trong Medina cảm thấy hơi ròn rợn, nhưng một phần khác của cô lại vô cùng tò mò về hai Goblin này, đặc biệt là khi họ không tỏ ra một chút ác ý nào, ngoại trừ lúc đầu Gatrix đe dọa cô. Là một người cực kì cố chấp, một khi Medina đã hứng thú với chuyện gì, thì cô sẽ phải theo đuổi nó đến cùng! Thật may là ngày xưa cô hứng thú với y thuật chứ không phải thiên văn, chứ không thì cô giờ này chắc là mù lòa vì nhìn mặt trời quá lâu rồi!

Gatrix đứng dậy, bước về phía cô. Điều này làm trái tim Medina đập có chút nhanh lên! Nó muốn làm gì đây? Những suy nghĩ về việc Goblin cướp giật hiếp lại tràn về, bóp nghẹt tâm trí khốn khổ của cô thầy thuốc miệt vườn. Nhưng Gatrix chỉ đứng đó, đưa tay ra hướng về phía cô. Nó nhướn miệng cười - Medina thề, rõ ràng là nó cười! Và đó cũng là một nụ cười rất lạ! Nó chân thành, song lại mang theo cái gì đó đắng chát chua cay. Cô không biết nó đưa tay ra là có ý gì, có điều ánh mắt của nó như muốn cô vũ cô nắm lấy tay nó vậy, nên Medina dùng tốc độ chậm rì rì đưa tay lên nắm lấy bàn tay chai sạn màu xanh lá đó. Trong suốt cả quá trình, Gatrix tỏ ra cực kì kiên nhẫn, cho tới tận khi cô đặt cả bàn tay lên tay nó, nó mới nhẹ nhàng nắm lấy và từ tốn kéo cô ngồi dậy.

Lòng bàn tay nó rất ấm và mềm! Medina lại "phiêu".

Gatrix và Eleisa bước về phía khu rừng, đưa tay ra hiệu cho cô đi theo. Cả hai nhanh chóng mất dạng sau tán lá xanh rì, bỏ Medina đứng tần ngần tần ngần ở bờ suối. Trong lòng Medina đang có hai luồng tư tưởng đấu tranh kịch liệt. Một luồng đại diện cho thái độ của người bình thường, nó yêu cầu cô dùng tốc độ nhanh nhất băng qua dòng suối, chạy về làng để tìm kiếm sự giúp đỡ. Luồng còn lại, là sự cứng đầu của Medina. Nó như một lời mời gọi của ma quỷ, dùng giọng nói du dương dụ dỗ cô sa đọa. "Chỉ đi theo ngó một tí thôi!" "Bọn họ đã cứu mình mà!" "Nếu họ muốn bắt mình thì cần gì phải lừa!" "Phải nhanh chân lên, không thì mất đầu họ bây giờ!"

Medina nhắm mắt, nghiêng chặt răng, như muốn làm ra một quyết định hệ trọng lắm. Cuối cùng, cô mở to mắt! Bên trong cặp mắt đen lay láy đó, chỉ còn lại sự quyết tâm hừng hực! Medina hít thật sâu, bước theo hướng đi của hai con Goblin kì lạ nhất mà cô từng gặp trong đời.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Học tập tri thức mới

Medina là một cô nàng mạnh mẽ đầy sức sống. Vậy nên một khi vượt qua được nỗi sợ hãi rồi bởi ban đầu, cô bắt đầu mở miệng hỏi liên tục, cho dù giao tiếp giữa hai chủng tộc không thật sự quá thuận lợi! Cái này khá là bình thường! Cho dù là người khác, khi giao tiếp với động vật, thỉnh thoảng vẫn buột miệng nói ra lời, ví dụ như "mày muốn gì, muốn ăn cái này hay cái kia" dù chắc chắn là thú nuôi của người đó không hiểu được "muốn" nghĩa là gì.

Medina cũng vậy. Khi cô lần theo được dấu vết của Gatrix và Eleisa - bọn họ cố tình để lại những vết vạch lá rất rõ ràng, cô liền hỏi.

- Bây giờ chúng ta đang đi đâu vậy? Các người tại sao lại cứu ta? Các người là ai? Có phải Goblin cũng có trí tuệ hay không?

Gatrix không hiểu Medina đang nói cái gì, nhưng nghe cô ta cứ vo vo ve ve bên tai thì cũng rất là khó chịu, thế nên hắn làm động tác đưa ngón tay lên môi sực khế. Kết hợp với biểu cảm khó chịu, không khó để Medina nhận ra Gatrix muốn cô câm miệng!

- Trời đất ơi, người còn biết cả phương pháp giao tiếp hình thể kiểu như này sao?

Hai mắt của Medina sáng lờ lờ đầy ngạc nhiên. Rất hiển nhiên, phản ứng của Gatrix khiến cho kết quả đi ngược với dự kiến của hắn.

Gatrix thở dài. Hắn hoàn toàn có thể dí Hồng Trần vào cổ cô ta để khiến Medina ngâm mồm, nhưng điều này sẽ làm ảnh hưởng rất nhiều đến kế hoạch của Gatrix. Cho nên hắn đành xụ mặt tiến nhanh về phía trước, buộc Medina phải co giò đuổi theo.

Về lý thuyết, hình thể của Gatrix và Eleisa không sai biệt lắm so với Medina. Loài Goblin thông thường có chiều cao tương đương nhau và xấp xỉ một thiếu nữ loài người. Nó có nghĩa là, sai chân của cả hai không thể nào chênh lệch tới mức, một bên chỉ cần bước nhanh thì bên kia đã phải co giò đuổi theo được! Thế nhưng đây là khi xét trên đất bằng! Còn trong những hoàn cảnh hiểm trở như địa hình rừng rú thế này, muốn bước nhanh được như Gatrix và Eleisa thì phải có kĩ thuật, mà Medina không thể nào thông thạo được phương thức di chuyển trong rừng được như hai con Goblin. Dù sao thì cô cũng chỉ loanh quanh ở mé rừng, nơi cây cối mọc còn khá thưa thớt và thú dữ ít lòn vòn.

- Chúng ta sắp đến nơi chưa?

Medina hồi ngất quãng, miệng thờ hồng hộc, tay tựa vào một gốc cây gần đó. Việc dốc hết sức đuổi theo bước chân của Gatrix khiến cho cô không kịp nghỉ ngơi, chứ đừng nói tới việc làm phiền Gatrix bằng những câu hỏi nhảm nhí của mình. (Để tránh phải... quá nhiều, về sau những đoạn ngất quãng sẽ ghi chú ngắn gọn)

Gatrix cúi xuống, nhìn ngắm xung quanh, sau đó nhanh tay lẹ mắt nhặt lên một vài thứ. Chỉ khi đưa tới gần mặt Medina, cô mới nhận ra đó là chỗ thuốc mình mới hái. Ban nãy bị con Khi mặt vàng truy đuổi, cô vội quá đánh rơi cả giỏ thuốc. Như vậy ban nãy Gatrix lần theo dấu vết truy ngược về đây sao?

Thấy Medina mừng rỡ nhưng vẫn thận trọng cầm lấy cây thuốc từ tay Gatrix, hần gật đầu hài lòng. Kế tiếp hần nhặt chỗ cây thuốc còn lại lên bỏ vào chiếc giỏ đứt một quai vứt chông chờ gần đó, nhắc lên đưa cho Medina. Đúng lúc này, hần thấy một cuốn sách! Ban nãy nó bị chiếc giỏ đè lên hần không thấy được.

- A đó là sách gia truyền của nhà ta!

Medina nhảy dựng lên, với tay định vô lấy cuốn sách, song chỉ nắm được không khí! Gatrix đã nhanh tay kéo cuốn sách ra phía sau. Khi Medina bước tới đưa tay tóm cuốn sách thì hần lại né sang bên trái, cô ta vô bên trái thì hần lại uốn éo qua phải. Nói tóm lại, cho dù Medina dùng hết tất cả sức lực cũng không có cách nào lấy lại được cuốn sách trong tay Gatrix. Hần trơn trượt như một con cá da trơn vậy!

Mặc cho Medina đang gào thét tức tối, khói xì ra từ tai, Gatrix vẫn thanh thản lướt nhanh qua cuốn sách. Đúng như hần dự kiến, mớ giun lỏng ngoằng viết trên đó hần không hiểu cho dù chỉ là một chữ. Tuy nhiên có một số thứ khiến hần rất lưu tâm! Đó là những bản vẽ kết cấu cơ thể sinh vật! Kết hợp với những loại cây đa phần mang tính chữa thương mà Gatrix nhặt lên ban nãy, không khó để hần suy đoán ra, cô gái hần vừa cứu là một người làm về y học. Có lẽ là thầy thuốc, có lẽ là phụ tá! Và đặc biệt quan trọng là cô ta biết chữ! Điều này càng khiến giá trị của Medina trong mắt hần tăng lên.

Đột nhiên Gatrix dừng lại! Hành động đột ngột này khiến Medina bất ngờ bị mất đà! Theo quán tính, người cô đổ nhào về phía trước. Mắt thấy mình chuẩn bị hôn thân mật với mặt đất, Medina sợ quá nhắm tịt mắt, chờ đợi một cơn đau chảy nước mắt ập tới. Thế nhưng một cánh tay mạnh mẽ cứng chắc đã vòng qua eo cô, giữ không cho Medina ngã sấp mặt.

- Cảm ơn!

Medina có chút ngượng ngùng vùng khỏi cánh tay của Gatrix, vuốt vuốt lại quần áo tóc tai. Nãy giờ cô chơi giành đồ với Gatrix nên giờ mồ hôi ướt khắp người rồi, chưa kể bên trong rừng, nhiệt độ và độ ẩm cũng cao nữa, thành ra giờ cả người cô cứ dính dính rất khó chịu. Gatrix giơ tay lên chỉ vào mũi, rồi làm động tác quay mặt sang một bên. Rồi hần lại lấy hai tay đưa lên chắn trước mặt. Ý tứ của hần rất rõ ràng: "Ban nãy sao không quay mặt sang một bên hoặc đưa tay lên đỡ"

Medina ngượng chín cả mặt! Vừa rồi gặp quá, cô không kịp phản ứng! Thẹn quá hóa giận, Medina hét lớn, chia tay ra.

- Trả lại ta cuốn sách đây! Ngươi có hiểu nó đâu, cầm làm gì! Thứ này rất quan trọng với ta, làm ơn trả lại được không?

Giọng của Medina yếu dần, cuối cùng chuyển thành van xin, vì cô biết có đánh cũng không đánh lại thằng này. Gatrix lật ra một trang, chỉ vào một chữ, há mồm nhưng không phát ra tiếng. Động tác này khiến cô rất khó hiểu! Medina cau mày, hỏi lại.

- Chỗ đó có vấn đề gì sao?

Gatrix lắc lắc đầu. Hần chỉ lại vào kí tự đó, thốt lên.

- Na?

- Há?

- Dĩ?

- Không, đó là "liên"... Khoan đã! Trời đất! Ngươi muốn học chữ sao?

Medina biểu lộ "không thể tin được", nhìn chòng chọc vào Gatrix, miệng há hốc. Con Goblin trước mặt gật đầu, rồi lại chỉ vào kí tự tiếp theo.

...

Như đã nói, với khả năng của một sinh vật tăng bảy, việc giải mã một ngôn ngữ là điều không hề khó khăn, đặc biệt là khi thứ ngôn ngữ đó được dùng để giao tiếp phổ thông, nghĩa là nó phải đảm bảo đủ quy tắc đơn giản dễ dùng. Dưới sự trợ giúp của Medina, chỉ trong ba ngày, Gatrix đã nắm vững cách sử dụng ngôn ngữ của vương quốc này. Tất nhiên có những thứ không phải ngày một ngày hai có thể giải quyết đấy!

- Medina, có một con sâu róm đang đỗ trên đầu cô kia?

Medina hét toáng lên, hất hất con sâu ra khỏi đầu, làm tóc cô bay tán loạn lên. Sau khi thấy con sâu rơi xuống đất, cô mới thờ phào, quay ra quở trách Gatrix.

- Lần sau cậu làm ơn nhắc nó ra giùm tôi được không? Cầm vào con sâu đó nó nhẽo nhẽo ghê tay lắm! Với cả, chúng tôi dùng từ "bò" chứ không nói "đỗ"!

- Ta sẽ ghi nhớ điều này!

Gatrix gật đầu nghiêm túc. Tay hắn vẫn không ngừng phanh thây một sinh vật có ba chân nhưng không hề có tay. Medina gọi nó là con kiềng, một loài chuyên ăn côn trùng, với cái lưỡi rất dài.

Khi Gatrix đưa ra đề nghị Medina dạy cho hắn học chữ, cô nàng cũng rất thừa cơ bắt hắn hỗ trợ cô hoàn thành bộ sưu tập sinh vật học của mình. Cụ thể, Gatrix sẽ giúp Medina tóm lấy những loài mà Medina thấy hứng thú, sau đó hai tên "sát nhân biến thái" này sẽ xé xác nạn nhân ra - đây là dùng góc nhìn của các sinh vật trong rừng. Và đương nhiên, Gatrix có quyền từ chối nếu như hắn cảm thấy đối tượng rất nguy hiểm hoặc khó dễ bắt.

Thông qua Medina, Gatrix có một cái nhìn đại khái về các sinh vật trên lục địa này, mà nghĩ lại thì hắn thu hẹp xuống còn "khu vực này" thôi! Dù sao kiến thức của Medina chủ yếu đến từ sách, còn bản thân cô ta cũng không đi đâu xa được, nên những thông tin mà Medina cung cấp cũng chỉ mang tính tham khảo là chính.

Loài người ở đây có chiều cao phổ biến là một mét chín với nam và một mét bảy với nữ. Mét là đơn vị đo lường của vương quốc này, không phải là thứ mét ở Tòa thành trắng hay Valoran. Họ cũng cần ăn uống hít thở, và khí quan thì giống như những gì Gatrix biết.

Về quá trình sinh sản, thì phần lớn người bình thường cần phải mang thai tám đến mười tháng không giống nhau. Điểm đặc biệt là, nếu đứa con sinh ra càng mạnh mẽ, thì người mẹ mang thai càng lâu, và càng cần nhiều dưỡng chất tẩm bổ. Nếu như người mẹ không được đáp ứng đủ dinh dưỡng, thì một là hai mẹ con cùng chết, hai là đứa con sẽ bị ép sinh non, chặt đứt một phần thiên phú của nó. Đây cũng là lí do mà tại sao các cậu ấm cô chiêu ở nơi này càng làm càn - họ có một nguồn di truyền tốt đẹp từ bố mẹ tổ tiên - những người mạnh mẽ lập công với vương quốc và được ban tước lộc. Họ lại được nuôi dưỡng đầy đủ tài nguyên, được tiếp cận với những công pháp, phép thuật cao cấp, trong khi phần lớn người bình thường còn không có mà học! Điều này tạo ra một chênh lệch cực lớn giữa họ và thường dân. Mà cái gọi là thế giới quan, tức là cái nhìn chủ quan của một cá thể với thế giới hiện hữu chung quanh, phải được xây dựng trên nền tảng những gì cá thể đó đang có. Không thể bảo một con hồ phải nói năng nhỏ nhẹ, khép nép với một con thỏ được, dù rằng chúng đều đang sinh sống dưới lãnh thổ của loài rồng. Hồ vẫn sẽ ăn hiếp thỏ, cũng như quý tộc hà hiếp bá tánh vậy, bởi vì trong tầm mắt của họ, những mâu thuẫn xảy ra đều có thể giải quyết được bằng vũ lực và áp chế, vậy thì tội gì lại phải đi đàm phán?

- Tôi có một chút thiên phú với phép thuật hệ mộc, nhưng chắc là đời này tôi không có duyên với nó rồi!

Medina trả lời đáng chất.

- Ta có thể thấy điều đó rõ như ban ngày!

Gatrix không thèm ngẩng đầu lên. Medina cứng họng, định há miệng phản bác, nhưng trước khi cô kịp nói gì, thì một vật đen bóng bay tới! Cô đưa tay tóm lấy - đó là một viên tinh hạch màu xanh lá nhu hòa, không phải rực rỡ cuồng bạo như viên tinh thạch trên cổ Eleisa.

- Viên đá này ẩn chứa nhiều năng lượng hệ mộc. Cô có thể mang theo nó bên người, nó sẽ giúp cho tinh thần cô thanh tĩnh lâu hơn, và khi cần, nếu như cô để nó lại gần những cây thuốc cô trồng, chúng sẽ phát triển nhanh hơn. Tuy nhiên, năng lượng của viên đá này có hạn, nên đừng hi vọng gì nhiều!

- Ta biết cô không vui khi ta nói vậy, Medina, nhưng cô phải hiểu, có những chuyện không phải chúng ta muốn là có thể thay đổi! Thế giới này không xoay quanh bất cứ ai hết, mà nó tồn tại độc lập khách quan. Thay vì cố gắng theo đuổi một cánh cửa đang đóng, cô nên thử dừng lại và ngắm nhìn xung quanh xem! Biết đâu cô sẽ thấy những thứ mới mẻ hơn, những cơ hội mới luôn sẵn sàng chào đón cô nếu như cô tìm chúng. Không phải ai cũng sẽ thành ông này bà nọ, đó là một thực tiễn đáng buồn! Có những người sinh ra đã ở vạch đích, có những người làm cả đời không bằng một quý tộc tiêu một phút. Nếu như cứ cố gắng lại gần mặt trời, cô sẽ tan chảy đấy!

Medina lặng thinh một lát. Mắt cô nhìn chòng chọc vào viên đá màu xanh lá dịu nhẹ trên tay, rồi cô lập tức bật lại.

- Tôi không nghĩ là một con Goblin có thể sâu sắc đến như vậy cơ đấy! Tôi cứ nghĩ đám Goblin ngày ngày chỉ biết đào hang thôi chứ!

- Chú ý lời nói, cô bé! Đầu tiên, kì thị chủng tộc không phải là một thứ đáng tự hào gì! Và thứ hai, ta cũng không hẳn là một Goblin. Cô có thể hiểu, ta là một tồn tại cao cấp hơn rất nhiều, nhưng vì nhiều lí do mà giờ ta kẹt trong thân xác này.

Hai mắt Medina tỏa sáng rực rỡ.

- Như vậy trước đây ngài là một hoàng tử đẹp trai tài giỏi của vương quốc nào đó, bị trúng lời nguyền của phù thủy nên mới bị biến thành Goblin sao? Ngài đã biết cách nào để giải lời nguyền chưa? Một nụ hôn của trinh nữ chăng? Nếu ngài không chê...

Medina không kịp kết thúc hết chuỗi oanh tạc của mình khi một bàn tay xanh lét đã thò tới bịt miệng ngăn cho cô không phát thành lời. Medina tức giận, kéo tay Gatrix ra, thò phì phì.

- Cô đọc ít truyện cổ tích thôi cô nhóc! Mà làm nhảm này giờ, cô đã vẽ xong chưa?

- Chờ một chút, một chút nữa... rồi xong! Cảm ơn Gatrix!

- Cô nên gọi ta một tiếng ngài... mà thôi bỏ đi, chỉ là cái tên, quan trọng gì đâu!

Gatrix nhún vai, nhúng hai tay be bét máu vào quả bóng nước bay lơ lửng bên cạnh. Điều này làm Medina hâm mộ không thôi! Theo như những gì cô biết thì một người chỉ có một loại thiên phú phép thuật là cùng, còn như cô quan sát Gatrix thì hắn ta biết ít nhất là sáu bảy loại nguyên tố phép thuật khác

nhau rồi, thật sự là tức đỏ mắt! Ngay khi tâm trí Medina lại đang phiêu dạt đi đâu đấy thì hai bàn tay nhỏ nhắn đột ngột thò ra chộp vào ngực cô khiến Medina giật mình không thôi.

- Eleisa! Đã bao nhiêu lần là không được chạm vào ngực chị rồi mà!

Medina tức tới quá lớn, kéo cô nàng Goblin sau lưng ra. Kể từ khi trao đổi kiến thức về cách sinh sản, Eleisa bỗng nhiên trở nên hứng thú mãnh liệt với cơ thể của các động vật khác, đặc biệt là Gatrix và Medina. Gatrix thì cô ta không chạm vào nổi, nên chỉ còn có nàng thầy thuốc Medina chịu khổ dưới "độc thủ" của Eleisa. Đừng nhìn hành động vô ngực mà tưởng là xong, cái thời điểm mới nghiên cứu, không chỉ một lần Eleisa tìm cách lột sạch quần áo của Medina ra, buộc cho Gatrix phải can thiệp liên tục.

Và một điều cực kì quan trọng nữa, đó là thái độ người dân ở đây với loài Goblin là "thù địch"!

- Thăng ngu nào dám phát biểu Goblin đực bắt phụ nữ về hãm hiếp để con cho chúng vậy? Hai loài sinh vật khác nhau hoàn toàn mà đẻ ra được con lai sao? Mà cứ cho là có trường hợp đẻ con lai đi, thế thì xác suất là bao nhiêu? Liệu có đủ để tạo ra số lượng Goblin khủng khiếp như thế này không?

Gatrix càng nói càng to, đến câu cuối thì hấn gần như gào lên rồi. Medina rút đầu là lười không dám nói gì. Bởi vì mới chỉ vài ngày trước, cô vẫn còn tin Goblin đực bắt phụ nữ về hãm hiếp đấy! Nhưng sau khi được Gatrix giải thích, cô đã hiểu nỗi thống khổ thường xuyên của loài Goblin. Cho nên nếu như có ai đó xui xẻo bị đám Goblin bắt được, khả năng cao là họ sẽ găm tới xương trắng mới thôi!

Đột nhiên Medina chột dạ!

- Này... có khi nào anh sẽ ăn tươi tôi không?

Gatrix ngừng bài diễn thuyết lại, nhìn Medina bằng một cái nhìn nghiền ngẫm.

- Cô biết đấy, đạo này bộ tộc của ta thích ăn thịt chín với canh hầm lắm! Nhìn da dê cô trông cũng hồng hào nõn nà, thịt chắc là mềm ngọt lắm đây!

Kết quả là hấn ăn nguyên cuốn sách vào mặt! Gatrix có thể né được, song có đôi lúc, giả ngu một chút để giải tỏa căng thẳng cũng không có gì là sai!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Lại vào làng

- Medina này, cô nghĩ sao nếu như tuần sau ta lại cải trang vào làng cô?

Đó là một buổi chiều mát mẻ, với nắng hồng lấp ló sau những cục bông gòn trắng xốp lơ lửng. Song với Medina, nó còn hơn cả sét đánh giữa trời quang!

- Anh... anh bị điên à? Anh không nhớ tôi đã nói về thái độ của chúng tôi đối với Goblin rồi sao? Mà khoan, lại là như thế nào? Anh đã lên vào làng chúng tôi rồi sao?

- Cái đấy là tất nhiên! Ta phải chuẩn bị trước thông tin cho mọi tình huống chứ!

Gatrix chính trực đường hoàng trả lời. Điều này khiến cho Medina lạnh cả lưng! Như nhìn ra lo lắng trong mắt Medina, Gatrix đưa tay lên gạt gạt.

- Yên tâm, ta sẽ không bao giờ chủ động khiêu khích loài người đâu. Ta chỉ muốn cho người Goblin nơi đây được sống an toàn khỏe mạnh, chỉ vậy thôi! Tuy nhiên nếu như bị tấn công, lúc đó thì Gatrix ta sẽ cho bọn họ biết tại sao máu lại màu hồng!

Dù giọng nói rất hời hợt, nhưng Medina có thể cảm nhận được sát khí ngút trời ẩn giấu bên trong những lời nói ấy. Cảm giác dẫn Gatrix đến quan sát đồng bào mình khiến cho Medina cứ thấy là lạ thế nào đó. Cái này có phải là bán nước trong truyền thuyết không?

- À đấy, Medina, cô có biết một loài sói lông xám, săn theo bầy ở khu vực bình nguyên tím tấp đằng kia không?

Biết rằng nếu cứ tiếp tục chủ đề này cũng không phải là ý kiến tốt, nên Gatrix mau chóng chuyển dời sự chú ý của Medina.

- Lông xám, khu vực bình nguyên gần đây... a đúng rồi, là Sói phù thủy! Anh gặp phải chúng rồi sao?

- Ồ, cái tên thú vị đấy! Tại sao lại đặt tên chúng như thế?

- Bởi vì bọn sói này có khả năng đánh hơi ra các nguyên tố phép thuật trong không khí. Chỉ cần trong người anh có lượng năng lượng phép thuật tích lũy đủ lớn, thì chúng sẽ săn đuổi anh cho tới chết mới thôi. Tôi cũng không rõ vì sao chúng lại thích săn giết sinh vật phép thuật đến vậy nữa!

Gatrix nhún mày, ghi nhớ những thông tin này. Đây không phải là một thế giới hộp cát như Tòa thành trắng, sinh vật tồn tại phải có lí do của nó. Tự

nhiên dân sinh ra Sói phù thủy, chuyên săn lùng phép thuật, vậy thì chúng phải đóng một vai trò nào đấy bên trong chuỗi thức ăn. Song thông tin còn chưa đủ, hẳn cũng không dám kết luận điều gì.

Trải qua nhiều lần hứa hẹn, cộng với việc Gatrix hoàn toàn có thể tự mình lên vào làng một lần nữa nếu hẳn thật sự muốn, nên cuối cùng Medina cũng đành liêu một lần.

- Anh phải đảm bảo bản thân không được lộ ra khỏi áo choàng trong suốt quá trình, à và không được rời khỏi tôi một bước nữa!

- Rồi rồi cô gái! Đây là lần thứ tư cô nhắc lại điều này rồi đấy!

- Nhưng tôi vẫn thấy lo lắng quá!

Gatrix trùm chiếc áo khoác lên người - hẳn nhờ Medina mang theo quần áo cũ của cô đến, cắt thành một tấm áo choàng vải dày. Về phần màu sắc thì một chút bùa phép đơn giản là nhuộm xám được rồi, dù sao nó cũng không phải việc gì quá phức tạp.

- Nếu như họ hỏi tại sao anh lại phải trùm áo kín mít thì sao?

- Cứ bảo họ ta là một pháp sư!

Qua lời kể của Medina, Gatrix biết được một số thường thức trên khắp lục địa - là lục địa, không phải vương quốc. Nơi hẳn đang đứng là một ngôi làng nhỏ tên là Targe, dân cư vào độ hai ngàn người. Theo như Medina thì đây chỉ nên gọi là một trại tập trung vì quá thô sơ, còn ở những làng mạc tiêu chuẩn thì dân số phải lên tới cả chục ngàn người. Những thành phố lớn thì nhân khẩu thậm chí lên tới hàng chục triệu. Điều này khiến Gatrix không thể không trở to mắt. Dựa vào trình độ sản xuất nơi đây kết hợp với kiến thức từ Medina, hẳn biết thế giới này đại khái đang trải qua giai đoạn Trung Cổ, và có lẽ sẽ còn kéo dài nữa bởi khoa học ở đây không phải hướng phát triển duy nhất - còn tồn tại đấu khí và phép thuật nữa mà.

Ở nền văn minh Trung Cổ mà lập ra những làng mạc quy mô hàng vạn người, còn thành trì thậm chí lên tới cả chục triệu - đùa gì vậy, một số nền văn minh phát triển hơn thế còn phải đánh vật với việc có hơn chục triệu dân trong một khu vực kia! Miệng người quá đông lại tập trung chắc chắn sẽ gây áp lực nặng nề lên xã hội - y tế, giáo dục, hệ thống nước thải và việc làm nếu như không tăng lên cho phù hợp với mật độ dân số thì chắc chắn dẫn tới tệ nạn.

Về phần các pháp sư và đấu sĩ, là những người sở hữu phép thuật hoặc đấu khí, thì tỷ lệ sinh ra một người như vậy không cao. Trung bình một vạn người có thể sinh ra một đấu sĩ, còn pháp sư thì phải dùng đơn vị chục triệu. Tức là một thành trì chỉ có thể sinh ra được một pháp sư mà thôi, đấy là còn chưa xét thiên phú.

Chính vì hiếm có khó tìm nên các pháp sư thường rất kiêu ngạo, coi trời bằng vung. Thực ra họ đúng là có thực lực để làm điều đấy. Một pháp sư sau khi đốt cả tấn tài nguyên để bồi dưỡng nên, hoàn toàn có thể vận gãy cả một chiến trường nếu muốn. Điều này khiến cho các thế lực vừa hận vừa yêu cái nghề nghiệp này! Một mặt, họ phải cân nhắc xem có đủ tiền bạc để đào tạo ra pháp sư cấp cao hay không. Mặt khác, nếu họ không chịu bỏ tiền, như vậy giả sử nếu nước khác tuyên chiến, và họ có pháp sư cấp cao, vậy thì hoàng đế nên chuẩn bị sẵn sàng tinh thần xin hàng đi là vừa.

Tất nhiên, Gatrix không giả mạo được pháp sư cấp cao, nhưng nếu chỉ là pháp sư cấp thấp đi lòe thiên hạ thì hẳn làm thoải mái. Các pháp sư cũng phân thứ bậc, nhưng cái này Medina không rõ lắm. Dù sao cô cũng chỉ đọc sách nhiều, nhớ những cái thông thường, chứ bảo nhớ tất cả các chi tiết thì làm khó cô quá.

- Nhưng còn...

- Nào nào Medina! Đừng sợ đầu sợ đuôi như một con thỏ nhát gan vậy chứ! Cô có biết, thực ra cái gọi là đột nhập căn cứ địch đi do thám, thành bại phần lớn nằm ở tâm lý gián điệp không? Chỉ cần tâm cô bình tĩnh, vậy thì cho dù có đi ngang qua một đội kiểm tra, cũng sẽ chẳng ai đột ngột giữ cô lại đâu. Song nếu mất la mảy lét, thái độ cẩn trọng - không cần phải nghĩ cũng biết đội vệ binh sẽ tóm cô ngay tức khắc, kể cả có sai thì thả ra sau cũng được!

Medina nghe xong những lời ấy, có hơi thờ dãi một chút. Đột nhiên cô trừng lớn mắt!

- Thế chẳng phải anh nói chúng ta là gián điệp à? Như vậy tôi là kẻ phản bội loài người mất rồi!

Gatrix mắt tròn trắng ngả rằm xuống.

Đó là một buổi sáng sớm mùa xuân. Khí trời mát mẻ, thậm chí còn có chút se lạnh vất vương từ đêm trước chưa kịp tan, dù mặt trời đã bắt đầu dưng sào. Trong làng, dòng người đã bắt đầu đi lại tấp nập. Những người đàn ông khuân theo từng bọc hàng nặng nề, chất lên xe đẩy, mau chóng tới điểm tập kết để các thương lái chuyển đi bán. Các bà các chị thì tay xách nách mang từng thùng quần áo nặng nề bốc mùi ra phía dòng suối, nhanh chân tìm một chỗ thoải mái để giặt giũ quần áo. Lũ trẻ con nô đùa, hò hét, cầm trên tay những món đồ chơi kì lạ mà thô sơ của chúng - có đôi khi chỉ là những hòn sỏi, viên đá, dăm ba cành gỗ. Ở cái thời kì nghèo khó lạc hậu như thế này, thì trí tưởng tượng chính là tài sản lớn nhất của một đứa trẻ!

Gatrix lúc này đang trùm kín mít trong lớp áo choàng đen - hẳn vớt được một bộ quần áo cũ trôi theo dòng nước. Với khả năng của Gatrix thì việc sửa lại bộ quần áo này cũng chẳng phải là cái gì quá khó, tất nhiên hẳn không thể quên "phụ gia" thêm một số cổ ngữ cho thuận tiện khi sử dụng. Dưới góc

nhìn của một người ngoài, cụ thể là Medina, thì chỉ có quái thai ngấm đấm mới dám mặc một bộ đồ vừa dày vừa nặng lại kín từ đầu đến chân vào thời tiết này. Chỉ khi nào cô ta có cơ hội được khoác lên tấm áo đó thì Medina mới biết được rằng, bên trong mát rười rượi chứ không hề bí bách như cô tưởng!

- Tôi vẫn nghĩ đây là một ý tưởng tồi! Nhờ đâu ai đó phát hiện ra chúng ta thì sao!

- Tự tin lên nào cô gái! Hãy coi ta như một người bạn cô mới quen, một nhà du hành lang bạt khắp nơi, tham quan những phong cảnh mới mẻ. Và cô, là một người hướng dẫn viên du lịch, giới thiệu cho ta về cảnh sắc ngôi làng này!

Gatrix vỗ nhẹ cằm tay Medina, sau đó liền ngang bước về phía trước, bỏ lại Medina vẫn đang sợ quỳnh phía sau.

Càng vào sâu bên trong trấn, khung cảnh càng thay đổi. Những ngôi nhà trở nên kiên cố, đẹp đẽ hơn. Từ những ngôi nhà tranh vách lá, chúng chuyển sang tường đá, tường gạch trộn cả vữa. Tuy nhiên Gatrix để ý thấy những ngôi nhà ở đây không xây quá cao, cùng lắm chỉ ba tầng, tương đương với sáu con Goblin đứng trên vai nhau. Thay vào đó họ mở rộng diện tích của ngôi nhà - một cách rất hợp lý để giải quyết bài toán đào móng không sâu. Mặc dù đa phần các ngôi nhà đều có màu sắc xám xịt hoặc nâu sẫm của đá và gỗ, thế nhưng có một vài công trình rất nổi bật, bởi chúng có màu sơn. Ở cái nền văn minh tương đối giống thời kỳ Trung Cổ này, sơn không phải là thứ người dân bình thường có thể tiếp cận, thế nên Gatrix có thể thu hẹp phạm vi suy đoán của hắn lại.

Ví dụ như cái khu kiến trúc sơn trắng toát, trên mái gắn tượng một lão già với chòm râu sư tử nào đó đang giơ tay hẳn là nhà thờ - thần linh ở đây được tạc khắc rất là lực lưỡng theo tỷ lệ cơ bắp rất đẹp, khiến cho Gatrix không khỏi liên tưởng tới lĩnh vực toán học của thế giới này. Còn tòa nhà mái sơn đỏ kia hẳn là tòa thị chính, vì có rất nhiều người ra vào vào nơi đó, hí hoáy viết và nộp những mảnh giấy da cho đám công nhân béo núc nịch ngồi sau dãy bàn gỗ.

- Này này, chờ tôi với!

Medina chạy tới, thở hồng hộc. Nãy giờ Gatrix có chút hào hứng nên hắn quên mất không thả chậm tốc độ để Medina bắt kịp, buộc cho cô nàng phải cầm đầu chạy một mạch tới giờ. Gatrix hơi ngại, lấy ra một chiếc khăn tay đưa cho Medina.

- Xin lỗi, là ta không chú ý! Cảm lấy lau mặt đi này, yên tâm khăn sạch đấy!

- Tôi cũng không phải lo cái đó!

Medina giật lấy cái khăn, lau bàu trong lúc đưa tay lên lau mồ hôi. Không thể không nói, đúng là tương do tâm mà sinh! Medina nếu bảo là một cô gái xinh đẹp thì chắc chắn không phải, nhưng cái sức sống cô tỏa ra sẽ luôn vô hình chung hấp dẫn tất cả mọi ánh mắt! Ở một số nơi người ta gọi đó là nét duyên ngầm, còn Gatrix thì định nghĩa nó là tố chất lãnh đạo, hay nị lực bẩm sinh. Nếu như Medina muốn, cô hoàn toàn có khả năng trở thành thủ lĩnh của mọi người, thậm chí ngồi vào ghế trưởng thôn cũng không phải là điều gì khó tưởng tượng. Song đến cái lúc ấy, thì sự hồn nhiên ngây thơ này liệu có còn? Gatrix cười khê tự giễu, hẳn yêu quý sự trong sáng của cô mặt trời làng Brun, thế nên trong thâm tâm hắn hi vọng Medina có thể giữ mãi tiếng cười chuông bạc reo này.

- Được rồi, để tạ lỗi, ta sẽ mời cô một món ăn vặt! Thịt xiên nướng, hoa quả nhúng đường, bánh kẹo các kiểu cô cứ việc chọn!

- Là anh nói đấy nhé! Mà tôi muốn hai món... à không ba món!

Gatrix lắc nhẹ đầu, đưa tay lên xoa xoa mái tóc có chút ướt bết vì mồ hôi.

- Ủ, thì ba món!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Kị sĩ

Trong lúc Medina đang tíu tít cân nhắc nên chọn món nào giữa một quầy tràn ngập các loại đồ ăn, thì Gatrix cảm thấy có một luồng chú ý quét qua người mình. Ánh nhìn này lướt qua rất nhanh, nhưng không thể thoát được cảm giác của hắn. Nó khác với những góc nhìn vô thường vô phạt của người bình thường. Nào bộ con người có một cơ chế bảo vệ trước lượng thông tin quá lớn mà hàng ngày một người thu thập được, đó là nó sẽ ít ưu tiên những thông tin nó cho là không quan trọng. Ví dụ khi bước vào một căn phòng, chúng ta rất hiếm khi chú ý xem trong phòng có bao nhiêu cái đèn, bao nhiêu ổ điện, mà chỉ để ý đại khái nó nằm ở đâu là đủ. Trường hợp này cũng như vậy! Trong mắt người bình thường, Gatrix được phân loại là thông tin kém quan trọng, nên sẽ không có sự chú ý nào tập trung vào hắn cả.

Tuy nhiên ánh nhìn kia thì rất đặc biệt! Nó không hẳn là tập trung vào cụ thể Gatrix, mà giống như là có kẻ nào đó đang quét qua cả thành phố này, cố tình lưu ý tất cả mọi thứ. Thói quen này chỉ được rèn giữa ra bởi những kẻ nhảy múa trên lưỡi đao thôi - bởi nếu không cảnh giác, họ có thể chết bất cứ lúc nào mà không hay biết! Dùng một động tác nghiêng người rất tự nhiên, chỉ như người ta đổi tư thế vì đứng lâu quá chân bị tụ máu, Gatrix thấy được một gã say rượu đang nằm sóng sượt bên vệ đường, lưng tựa vào một vách tường. Quần áo trên người lão rất cũ và bẩn, đã vậy còn hôi mùi rượu nữa!

Râu tóc lão xồm xoàm, và dù vẫn còn giữ được màu vàng, song không khó để thấy những sợi bạc mọc lổm đổm khắp trên đầu lão.

Một kẻ nát rượu lại biết cảnh giác quan sát chung quanh? Gatrix chưa bao giờ đánh giá thấp sự đáng sợ của rượu! Nó có thể biến một anh hùng thành kẻ ti tiện nhất, một vị đế vương mình mẫn thành một lão già bạo chúa gàn dở. Kẻ này dựa vào mùi rượu, tác phong, khí sắc có thể đoán được gã uống rượu không phải mới gần đây, cho nên nếu bảo gã từng là một nhà mạo hiểm thì cũng không đúng, bởi nhiều năm rượu chè là quá đủ để mài mòn những giác quan sắc bén đó rồi.

- Ôi ôi khó nghĩ quá! Món gì tôi cũng muốn... Cá bạc nướng muối ớt hay táo gà nhúng sa la bây giờ?

- Chủ quán, gói cho tôi mỗi loại một phần!

Gatrix ngất lờ Medina, đưa tiền ra trong cái nhìn kinh ngạc của Medina. Cô lập tức xua tay ngăn cản.

- Này này mua nhiều thế để làm gì! Tôi cũng đâu có ăn hết!

- Đầu chỉ mình cô ăn!

Bà chủ "tự cho là" nghe ra được ẩn ý bên trong câu nói của Gatrix. Bà ta đột nhiên mỉm cười đầy ý vị, đưa đẩy Medina.

- Ôi chà mặt trời Brun hôm nay rực rỡ quá à! Chả trách chả trách!

- Này... bác đang nghĩ gì thế!

- Đầu, bác có nói gì đâu! Bác chỉ thấy tự dung hôm nay cháu rạng rỡ hơn hẳn mọi ngày thôi! Hình như có gì lạ à nha!

- Bác Beka! Không đùa đâu! Cháu với anh ta chỉ là người mới quen thôi!

Gatrix rất muốn lấy tay vỗ trán về độ ngốc đáng yêu của cô nàng. Nói như thế này chẳng khác nào tự lấy bùn rửa mặt! Mà thôi cũng được, cho cô ta ăn một chút phạt nho nhỏ vì tội dám tham lam đòi nhiều!

- Về nhà thôi nào Dina!

- Này, ai là Dina của anh! Bác Beka, mọi chuyện không như bác nghĩ đâu!

Medina đỏ mặt phồng mang tròn má cô gắng giải thích, song bà Beka chỉ cười cười già lả.

- Ủ ừ bác biết rồi! Về đi kìa không người ta lại chờ!

...

Hậu quả của màn trêu đùa nho nhỏ đó là Gatrix phải đỡ cô nàng tới nửa buổi mới chịu nguôi. Hắn cầm lấy cốc nước, tu ừng ực để xoa dịu cái cuống họng khốn khổ của mình - cứ thử nói liên tục ba tiếng đồng hồ đến khô cả bọt mép như hắn xem! Khi cảm thấy cổ họng đã bớt khô, lúc này Gatrix mới hỏi.

- Medina này, cái gã nát rượu ở gần chỗ chúng ta mua đồ ăn vặt ý, hắn là ai thế?

- Làm sao? Ông ta có vấn đề gì à?

Gatrix hoàn toàn có thể bịa ra vô số lý do, song hắn không làm thế. Hắn thử dùng thái độ chân thành đi đối đãi với người khác, và một cô nàng ngây thơ lương thiện như Medina thì không thể nào phù hợp hơn được nữa.

- Ủm! Thực tế ta cảm thấy lão ta rất có vấn đề là đằng khác!

Hắn bèn nói ra những suy luận của mình. Medina lắng thính nghe hắn kể, tay gõ nhẹ xuống mặt bàn.

- Tôi biết rồi! Vì ông ta từng là một kỵ sĩ!

- Kỵ sĩ?

- Ủ! Đó là một danh hiệu đặc biệt trên đại lục này, ban cho chiến binh quả cảm nhất. Có một câu nói nổi tiếng như sau, một gã nông dân quên với tay nỏ yểm phép cũng có thể bắn chết một vị kỵ sĩ!

-Ồ, ở thế giới này đã phát minh ra cả tay nỏ rồi sao?

- Đương nhiên, về khí tài quân sự thì chúng tôi rất phát triển!...Và đó cũng là một chuyện thật đáng buồn!

- Ta hiểu!

Cái gọi là kị sĩ, ý chỉ những kẻ ra chiến trường lập nhiều công huân mới đủ một phần điều kiện để sắc phong. Trước khi nói về kị sĩ, Medina đã kể lại cho Gatrix nghe về một điển cổ khá thú vị. Khi pháp sư bóng tối Grendel bị người anh hùng Brad đánh bại, hắn đã chỉ tay vào mặt Brad - lúc này đang ngùn ngụt đấu khí, và hỏi: "Lột đi lớp vỏ đó, người còn gì!". Câu nói sau này trở nên rất nổi tiếng và được ghi lại trong nhiều tác phẩm văn học thi ca, mặc dù nghĩa của nó đã biến đổi từ lời cay cú của kẻ thất bại, trở thành sự nhắc nhở giá trị bên trong mới là thứ quan trọng hơn cả!

Nhưng nó liên quan gì đến câu hỏi này? Thực chất nó được dùng để trả lời cho một câu hỏi khác. Đó là "Rốt cuộc sự chênh lệch giữa kị sĩ và nông dân lớn tới mức nào mà người nông dân phải dùng một vũ khí vượt thời đại là tay nỏ mới có thể hạ gục kị sĩ?"

Một đấu sĩ muốn được phong tước hiệu kị sĩ, đầu tiên là phải lập công lớn cho vương quốc đang sống. Công lớn ở đây bao gồm đánh đuổi kẻ địch, mở rộng bờ cõi, tiêu diệt ma thú, giải phóng dân chúng khỏi sự hoành hành của thổ phỉ v...v Bất luận là nhiệm vụ nào cũng nguy hiểm trùng trùng, trăm đi một về! Vậy nên không có kị sĩ nào không có ít nhất năm mươi mạng lặn lưng! Cái gì? Năm mươi mạng còn chề ỉt? Quả nhiên là hoa trong nhà kính! Khi lên chiến trường, có rất rất rất nhiều yếu tố ngẫu nhiên, có thể biến người lính thành một cái xác vô hồn! Không phải tự nhiên có câu "Kẻ gian sống lâu, anh hùng đoán mệnh"! Sống được trên chiến trường đã là cả một kì tích!

Rồi còn vấn đề thể lực! Một người đầu thể chém mãi mà không mỏi? Đã vậy còn phải đón đỡ, chặt gãy xương, tính toán vị trí để không rời đội hình quá xa v...v

Mà vũ khí thì sao? Đây không phải là chuyện cổ tích, nơi các hoàng tử sở hữu thanh kiếm chém sắt như bùn, vĩnh viễn không gãy! Thực tế, một thanh kiếm có thể chém giết mười kẻ địch mà không sút mẻ đã đủ xưng "thánh kiếm" rồi! Đổi vũ khí là chuyện rất thường thấy trên chiến trường!

Các vị tướng quân cổ đại chỉ cầu đạt được tỷ lệ một đôi một thôi đã là chuyện rất hạnh phúc, có nghĩa là mỗi một người lính trước khi ngã xuống có thể giết chết một kẻ địch! Trong thực tế, con số nằm xuống trong các cuộc chiến xưa không nhiều, đa phần là quân thua cuộc bỏ chạy tán loạn xong bị bắt làm nô là chính. Giết mười người đã đủ dọa người khác sợ mất mật, giết trăm người - cái này phải cỡ võ tướng!

Kể đến, các kị sĩ sẽ phải trải qua nhiều bài thi khảo nghiệm cả cơ bắp lẫn trí tuệ. Đối với các quý tộc có nhu cầu, họ sẽ huấn luyện con trai mình từ năm sáu tuổi, bao gồm võ thuật, cưỡi ngựa, lễ nghi, tri thức văn hóa, cho tới năm mười tám đến hai mươi mốt tuổi là đủ sức vượt qua bài kiểm tra. Về phần quân công thì không có cách nào khác là gia nhập quân đội vài năm và trông chờ vận mệnh! Chính vì thế các đấu sĩ tự do muốn trở thành kị sĩ sẽ khó hơn nhiều, không phải là vì chiến lực không đủ, mà là đầu óc không phát triển lắm!

Tổng hợp cả hai điều trên, chúng ta có gì? Một cỗ máy giết chóc, máu lạnh, xảo quyệt, tinh táo, thông thái, và hành xử như quý tộc! Hắn ta là biểu tượng hoàn hảo của sức mạnh, sự thắng lợi của chủ nghĩa anh hùng cá nhân, và là giấc mơ của mọi cậu bé đến tuổi dậy thì! Thế nên, khi bỏ đi đấu khí, một vị kị sĩ đáng kính vẫn còn đó những kĩ năng giết chóc thành bản năng, với tri thức và văn hóa hùng hậu không thua kém gì các học giả! Một đánh mười hoàn toàn không có áp lực, và nếu họ có ngựa - số lượng không còn là vấn đề! Bao nhiêu con cừu đi chẳng nữa cũng không thể nào đánh bại họ, đó là sự thực!

Giống như mọi cỗ máy đều phải có khóa an toàn, ngựa chiến phải có dây cương, các kị sĩ cũng cần phải có một sợi xích tròng vào cổ! Một thứ ràng buộc vô hình, để họ không nhận ra và không thể giật đứt! Một thứ phải đẹp đẽ, hoa mỹ, để họ tự nguyện tròng nó lên cổ!

Và đó là lòng trung thành!

Bất cứ ai khi bắt đầu khóa học tri thức sẽ phải học thuộc lòng câu sau: "Trung thành là mỹ đức tối thượng của người kị sĩ"! Câu trên sẽ được nhắc đi nhắc lại xuyên suốt giáo trình, dưới nhiều dạng và ví dụ khác nhau, nhằm tẩy não những cỗ máy này. Dần dần, trung thành trở thành một điều vinh hạnh của các kị sĩ, và họ khinh bỉ lũ đấu sĩ tự do khác, giống như lũ chó nhà cưỡi nhạo chó hoang vậy đó! Đồng thời, một khi có kị sĩ nào phản bội, hắn sẽ phải đối mặt với lửa giận của toàn bộ các kị sĩ khác trên lục địa! "Chỉ có máu mới rửa sạch được nỗi nhục này!"

Tất nhiên, vương quốc cũng không bạc đãi những con chó săn trung thành này! Đất đai của cải rượu ngon gái đẹp luôn sẵn sàng hầu hạ! Thường các kị sĩ sẽ bắt đầu với vị trí tư tước, và khi họ tiếp tục lập công trạng, trở thành bá tước, con của họ sẽ được quyền thừa kế tước vị! Giống như con lừa liều mạng đi nhanh để đón củi cả rớt trước mặt, các kị sĩ cũng sẽ bán mạng cho quốc gia với hi vọng đời sau được êm ấm. Còn về phần từ tôn của họ sa đoạ, xuống dốc? Không sao cả, vương quốc có quyền thu hồi lại tước vị, "để giữ gìn sự trong sạch của các quý tộc", trích lời một vị đại đế nào đó!

- Vậy ra lão già đó đã từng là một kị sĩ?

- Ủ! Rất khó tin phải không!

Medina nhún vai.

- Ồ không, thực tế điều đó giải thích rất nhiều nghi vấn của ta. Chỉ có những kẻ lẩn lộn nơi chiến trường mới có thể giữ được bản năng sắc bén đến như vậy dù cho thời gian và rượu chè có mạnh mẽ đến đâu. Nó đã ăn sâu vào trong máu những kẻ như bọn ta rồi. Có đôi khi, ta thật sự muốn vứt bỏ hết mọi thứ...

Gatrix ngừng lại, nhìn bàn tay mình. Hắn nhìn thấy máu khô, đen kịt bám đầy tay hắn. Một khi đã nhúng chàm, chẳng có cách nào để rửa sạch được nữa! Bỗng dưng một đôi cánh tay choàng qua đầu hắn, nhẹ nhàng ôm hắn vào lòng ngực.

- Được rồi! Mọi thứ đã qua rồi!

Không rõ là do mùi thơm ngan ngát của da thịt con gái mới lớn, hay do sự chân thành mà hắn có thể cảm nhận rõ ràng thông qua tiếng tim đập của Medina, mà lòng Gatrix dần bình tĩnh lại. Hắn đẩy bản thân ra khỏi lòng Medina, đưa tay lên búng đánh chọt vào trán cô nàng!

- Ranh con dám bày đặt an ủi bản tọa... xin lỗi, ta thật sự cảm ơn cô!

Vốn Gatrix định tỏ ra kiên cường một chút, nhưng hẳn nhận ra, có đôi khi nói một tiếng cảm ơn cũng đâu có khó đến thế!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Cuộc gặp gỡ éo le

Chúng ta có thể sống một mình trong bao lâu? Một ngày? Một tuần? Một năm? Một trăm năm? Con người vốn là sinh vật cộng đồng, việc tách khỏi xã hội là điều gần như bất khả thi! Tại sao nói gần như, là bởi nếu bạn bị bệnh thì không tính! Về cơ bản, không ai có thể sống một mình, biệt lập với tất cả, chỉ tự cung tự cấp trong thời gian dài mà tâm thần vẫn duy trì ổn định. Nhẹ thì sẽ sinh ra ảo giác, hoang tưởng, tâm thần phân liệt, còn nặng thì hoàn toàn lạc lối trong thế giới tưởng tượng! Vậy nên, nếu như có thể, đừng khóa mình trong bốn vách tường nếu bạn còn muốn làm người bình thường!

Sinh vật nọ đứng tần ngần trong bóng tối, đưa tay lên mức một vốc nước úp nhẹ nhàng lên mặt. Nó cảm nhận cái lạnh lẽo thấm buốt qua từng lỗ chân lông, len lỏi giữa những sợi thần kinh, đánh tan đi sự mệt mỏi của trận chiến khốc liệt. Phía sau nó là hàng tá những sinh vật khổng lồ chết la liệt khắp nơi, thi thể không vẹn toàn. Máu vẫn còn rỉ ra giữa những vết xé giống như bị vuốt sắc cào lên, hòa với nhau thành một dòng sông đậm đặc mùi tanh nồng. Chỉ riêng cái uy áp từ những bộ xác chết này tỏa ra cũng đủ khiến khu vực này thành một vùng cấm trong ít nhất mười năm rồi, thế nhưng tất cả bọn chúng đều bị sinh vật nhỏ nhắn nọ giết sạch! Tất nhiên nó cũng bị thương không nhẹ, thậm chí đã ảnh hưởng tới cả căn cơ, khiến cho thực lực của nó giảm xuống không ít!

Những vết máu và bùn đất trôi dần đi, để lộ ra một gương mặt xinh đẹp đầy ma mị. Mái tóc bạc của nàng rủ xuống qua từng kẽ ngón tay, nhỏ tong tong từng giọt nước lên mặt đá lạnh cứng. Cặp mắt xanh sâu thẳm như lòng biển sâu, sẵn sàng nuốt chửng linh hồn những kẻ ngờ nghệch lơ đãng gặp phải ánh nhìn ấy! Thật may là nàng không tồn tại ở bất cứ một vương quốc loài người nào, bởi thứ vẻ đẹp này vĩnh viễn chỉ mang tới tai họa và chiến tranh. Cho dù là bậc đế vương minh mẫn nhất cũng không có cách nào kháng cự được, bởi đó là thiên phú mị hoặc trời sinh của hồ ly tinh!

Nàng đã lạc trong cái hang động chết tiệt này.. bao nhiêu lâu rồi nhỉ? Nàng không nhớ, và cũng chẳng buồn quan tâm bởi chẳng có cách nào lần theo thời gian ở thế giới dưới lòng đất được! Nàng thậm chí còn quên luôn cả tên mình! Nàng là ai, từ đâu đến, tại sao lại bị lạc dưới hang động không lồ này? Quá nhiều câu hỏi, quá ít câu trả lời! Thứ duy nhất nàng còn nhớ là phải tiếp tục leo cao! Phía trên kia có thứ gì đó thôi thúc nàng vươn tới, như thể nó sẽ giải đáp được mọi vấn đề của nàng vậy!

Nàng lắc lắc mấy chiếc đuôi xù lông, làm bọt nước bắn tung tóe khắp nơi. Cuộc sống dưới hang mê cung này thực ra không hề buồn tẻ chút nào. Có vô số các loại quái thú ngày ngày chém giết cắn nuốt lẫn nhau để tiến hóa, và nàng cũng không phải ngoại lệ! Khi nàng đã có ý thức được về những chuyện xung quanh, thì lúc đó nàng còn đang trong lột xác di chuyển bằng bốn chân, và vô cùng nhỏ yếu! Lúc đó nàng chỉ dám săn bắt một vài con chuột, nhện, thằn lằn để sinh tồn qua ngày, và chạy thực mạng mỗi khi bị một sinh vật cấp cao hơn trong chuỗi thức ăn truy đuổi.

Thế rồi, dần dần nàng trở nên mạnh mẽ hơn, săn bắt được những con mồi mạnh mẽ hơn, tuy không thiếu những lần suýt chết! Nàng bắt đầu lột xác, từ con cáo nhỏ trở thành một sinh vật hình người như bây giờ. Lúc đầu nó rất bất tiện - hãy thử tượng tượng một con chó bỗng dung hóa thành người sẽ như thế nào, nhưng rồi nàng cũng quen với cơ thể mới này! Ở hình dạng đứng thẳng, nàng có thể cầm nắm đơn giản hơn, sức chiến đấu cũng tăng lên đáng kể. Đã vậy nàng còn có thể sử dụng phép thuật nữa!

Nói chung, nàng rất hài lòng với sự tiến hóa này, ngoại trừ việc đôi tai bông xù trên đầu và mấy chiếc đuôi sau lưng! Tai của nàng cực kì nhạy cảm, và dù nó đã cứu nàng không biết bao nhiêu lần, song nàng vẫn ghét nó, vì chỉ cần bị chạm phải thôi là người nàng bần rùn hết! Còn đuôi - động vật cần đuôi để giữ thăng bằng, còn khi ở hình dạng mới này, nàng có khả năng cân đối cực tốt, khiến cho mấy chiếc đuôi trở nên thừa thãi hơn bao giờ hết. Đã vậy chúng còn không mạnh mẽ như đuôi của con cá sấu-tắc kè nàng từng gặp phải. Thật vô dụng!

Khi trở nên mạnh mẽ, nàng bắt đầu tự tập các sinh vật bại dưới tay mình thành một thế lực, sau đó từ từ bành trướng ra khắp các tầng của mê cung. Nàng cứ lặp đi lặp lại chuỗi tấn công - chiếm đóng các tầng, cho tới khi nàng giết mình nhận ra mình đã gần tới tầng cao nhất hơn bao giờ hết! Con khao khát thôi thúc mãnh liệt tới mức suýt chút nữa nàng lao đầu vào miệng của con Rắn Lửa! Đó là một trận chiến thảm khốc, tất nhiên nàng là người thắng cuối cùng. Mang theo vô số vết thương chồng chất trên người - chúng sẽ mất chút thời gian để phục hồi, bỏ lại sau lưng tất cả "cấp dưới", nàng lẻ bước trên thông đạo nhỏ hẹp. "Đi theo ánh sáng cuối đường hầm!" Nàng tự nhủ như vậy mỗi khi cảm thấy đôi chân chuẩn bị sụm xuống!

Thứ bản năng thôi thúc nàng bắt đầu cảnh báo. Nó nói rằng, chừng nào nàng còn tồn tại trong mê cung thì nàng còn được phép duy trì sức mạnh này. Nhưng một khi đã từ bỏ vực thẳm, vậy thì nàng sẽ phải trả lại nó tất cả! Chỉ có điều, những bước chân chậm rãi, yếu ớt nhưng đầy kiên định của nàng đã trở thành câu trả lời rõ ràng nhất: Nàng muốn lên mặt đất! Bất kể cái giá là gì, nàng muốn nhìn xem ở trên đó, rốt cuộc có cái gì có thể khiến trái tim của nàng đập nhanh đến như vậy! Từng bước, nàng cảm nhận được sức mạnh dần dần bị bóc ra khỏi cơ thể. Có những thứ đã gắn liền với nàng, bản chất của nó đã được nàng lí giải thì không có cách nào vực sâu đòi lại được, song chúng chỉ là một phần nhỏ. Nữ hoàng lòng đất sẽ suy yếu tới mức nào, nàng đã có một ước định đại khái!

- Grao gruuu...

Phía sau nàng, từng bầy quái thú - không hẳn, mà phải gọi là cư dân dưới lòng đất, đang nhanh chóng đuổi theo chủ nhân của mình. Bọn họ là những kẻ trung thành nhất với nàng, thề rằng sẽ phục vụ chúa thượng cho tới hơi thở cuối cùng. Cư dân dưới lòng đất không phải toàn lũ quái vật ngu xuẩn, hay

nhìn nàng là một ví dụ! Chúng có trí tuệ, có văn hóa riêng của mình, và cũng biết đạo lý nương tựa kẻ mạnh. Khi nàng đánh bại và thu phục các bộ tộc, sẽ luôn có một nhóm được nàng bồi dưỡng cảm tình, ân uy đủ cả, để tự tạo nên một thế lực riêng trung thành với mình.

Nàng nhìn một lượt đội quân tạp nham của mình, do các loại chủng tộc sống ở mê cung tạo thành. Nữ hoàng lòng đất mỉm cười, đưa tay lên quệt nước mắt, sau đó tiếp tục đưa tay chống lên vách hang, tập tễnh bước về phía trước. Họ đã tin tưởng nàng, thì nàng sẽ không phụ lòng họ. Nàng sẽ tạo nên một vương quốc của riêng nàng, và họ sẽ là những thần dân đầu tiên của vương quốc đó. Mà vương quốc là gì nhỉ?

Khi nàng đặt bước chân đầu tiên lên thảm cỏ xanh um, nàng đã khóc! Giống như có một cái gì đó vừa vỡ òa trong lòng nàng, khi nàng được tắm mình trong ánh mặt trời ấm áp, được những làn gió mát nhẹ nhàng khiêu vũ xung quanh người. Thật lạ, vì có những thứ nàng chưa từng nhìn thấy, nhưng trong đầu nàng tự có những khái niệm đại khái về chúng rồi. Giống như một kho ký ức cổ xưa phủ đầy bụi, bỗng một ngày được sờ tới, dọn dẹp và sử dụng vậy! Nàng hân hoan trước mọi thứ, mỉm cười khi nhìn thấy một đàn bướm dập dờn xung quanh nàng. Nàng cúi xuống hít đầy lồng ngực một hơi tràn đầy hương thơm của hoa cỏ đại lẫn với mùi ngai ngái của đất. Nàng nằm vật xuống thảm cỏ, cảm nhận những chiếc lá xanh vuốt ve gương mặt mình, trong khi mặt trời xoa bóp khắp lưng nàng.

Những kẻ bầy tôi, à không thần dân của nàng cũng choáng ngợp trước sự mới lạ của thế giới này, run rẩy sợ sệt trước sự hùng vĩ của không gian, khi trên đầu họ không còn là vách đá kín đặc nữa. Giống như một con cá bị ném ra khỏi mặt nước, một số người gục xuống, cố gắng hít thở thật sâu vì cú sốc quá lớn! Nhưng những kẻ mạnh mẽ hơn, những người lính thân tín của nàng đã nhanh chóng bình phục, lúc này đang la hét quát tháo người phía dưới tản ra thu thập tài liệu và tin tức. Giống như mọi khi, lúc nàng chiếm đóng xong một tầng và tiến về tầng cao hơn, đội quân của nàng lúc này sẽ lại lặp lại những hành động này. Nó đã trở thành một thói quen mà nàng không cần phải ra lệnh, bọn họ cũng tự hiểu mà chấp hành.

Còn về vị nữ hoàng vĩ đại của bọn họ, lúc này nàng đang cúi xuống, chào tạm biệt cửa hang lần cuối. Nàng đã từ bỏ lòng đất, vậy nên nàng sẽ không thể nào quay trở lại đó được nữa, cũng như tất cả những thần dân của nàng. Miệng hang bắt đầu co sụp lại, và rồi biến mất không tăm tích, giống như ở trên phiến đất nâu đỏ chưa từng tồn tại một miệng hố rộng lớn vậy!

Sau khi đã dặn dò cấp dưới một số chuyện lật lật, nàng bắt đầu tự tay đi khám phá khu vực này. Giống như một đứa trẻ háo hức trong ngày đầu tiên đến ngôi nhà mới vậy! Nàng đánh hơi, lắng nghe tiếng nước chảy, và tìm tới nó. Cư dân dưới lòng đất cũng là loại sinh vật sống nhờ nước, thế nên xác định rõ nguồn nước và mức độ nguy hiểm của nó là chuyện bắt buộc!

Không hiểu sao Gatrix cảm thấy khá là kì lạ trong lòng hôm nay. Giống như tâm thần hấn cứ bồn chồn bất an thế nào ấy!

- Anh bị sao thế?

Medina quan tâm hỏi thăm. Đây là lần đầu tiên cô thấy Gatrix làm đồ thấp gỗ ngay từ vài bước đầu tiên. Thập gỗ là một trò chơi thú vị do Gatrix tạo ra, trong đó hấn đẽo gọt những mẫu gỗ thành từng thanh chữ nhật vuông vắn, sau đó xếp đan vào nhau thành một tháp cao, và mỗi người chơi sẽ rút một thanh, cho tới khi ai làm đổ tòa tháp là người thua. Thường thì Gatrix sẽ thắng, hoặc có thua thì cũng không thể sớm đến như thế này được.

- Ta... được rồi, hôm nay ta cứ thấy bức bối thế nào ý! Ta sẽ đi dạo một chút, hai người cứ tiếp tục chơi đi, lát ta sẽ quay trở lại!

Gatrix thờ dãi, bỏ lại hai cô gái đang ngẩn ngơ, đi về phía trước. Càng đi, cảm giác bồn chồn này càng trở nên mạnh mẽ, cho tới khi hấn nhìn thấy một sinh vật kỳ lạ! Thoạt nhìn từ xa thì nó giống một cô gái trẻ, rất xinh đẹp! Gatrix cảm nhận được một loại ma lực kì dị tồn tại trong vẻ đẹp đó, giống như muốn quyến rũ hấn ngay từ cái nhìn đầu tiên vậy, song ý chí của hấn đủ cứng cỏi để nhìn thẳng vào trình độ hấp dẫn như thế này!

Khi tiến lại gần hơn, hấn nhìn rõ được đôi tai bông xù và chín chiếc đuôi cáo ngoe nguẩy phía sau lưng của cô ta. Một loại lai tạp giữa người và yêu quái? Ở nơi này cũng có giống lai sao? Gatrix trầm nghĩ. Hấn không thực hiện bất kỳ hành động ẩn nấp nào, bởi hấn biết cô ta đã phát hiện ra hấn. Hấn cũng "ngủ" được lượng ma lực bằng bạc trải khắp trong không khí này. Sinh vật ở trước hấn rất mạnh, vậy nên tốt nhất là hấn đừng làm những hành động thiếu suy nghĩ!

Gatrix thật sự muốn cho mình một cái tát!

Sinh vật đứng phía trước nàng, bên kia bờ suối trông thật là lạ! Nó có làn da xanh lét, và nhìn thật xấu xí, ít nhất theo gu thẩm mỹ của nàng là vậy! Nàng có thể cảm nhận được sự nhỏ yếu của nó, nhưng đồng thời, nàng cũng bị sự trấn định của nó làm ngạc nhiên! Một sinh vật yếu ớt đến như vậy lại có thể kháng cự được mị lực của nàng sao?

Dù sao thì đây cũng là sinh vật bản xứ đầu tiên nàng gặp kể từ khi bước chân lên mặt đất. Nàng muốn tóm gọn nó, để moi ra một ít thông tin tình báo về thế giới này. Nhưng trước khi nàng kịp hành động, sinh vật kia mở miệng.

- Amy?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Số phận của loài Goblin

Hãy quay ngược câu chuyện lại về vài ngày trước đó. Nó diễn ra đâu đó ở giữa khoảng thời gian khi Gatrix kết thúc chuyến tham quan làng Targe của mình và khi hắn "gặp lại" một món nợ cũ của mình từ thời kỳ Johnny để lại.

- Đây là con dê thứ sáu bị mất cấp rồi! Chúng ta không thể cứ tiếp tục khoanh tay đứng nhìn được nữa! Cần phải tìm ra thủ phạm và trừng trị chúng đích đáng!

Một người đàn ông, với bộ râu đỏ quạch cùng dáng người phương phi rổng rỗng, đập mạnh tay lên chiếc bàn gỗ làm rung hết mọi thứ.

- Ngồi xuống nào, Alex! Ta biết cậu bức mình vì cậu cũng bị mất một con dê, nhưng chuyện này không phải nói là có thể làm ngay được!

- Ý ngài là sao, thừa trưởng làng?

Ngồi ở vị trí chủ tọa là một ông già, trông khá hom hem, song ánh mắt vẫn sáng và sắc bén như ánh thép. Ông ta đưa mắt nhìn một lượt các thành viên trên bàn họp, rồi từ tốn mở miệng.

- Thực tế, phiền phức của chúng ta còn lớn hơn mọi người tưởng nhiều! Chiều hôm qua cháu của ta đã thấy tận mắt lũ Goblin lảng vảng ở gần khu vực chăn thả!

- Không thể nào!

- Vô lý!

- Thằng nhóc Xalon chắc đang đùa thôi đúng không?

Lão Afide gờ tay lên. Tất cả mọi người lập tức im lặng! Quyền lực của trưởng làng được xây dựng bởi trí tuệ và kinh nghiệm của người đó, nên một khi trưởng làng đã vận dụng quyền lực của mình, các thôn dân đều phải chấp hành. Đây là luật thép của những người sống ở khu vực hẻo lánh cách xa trung tâm này.

- Đúng, làm thế nào mà lũ Goblin có thể xuất hiện từ giữa không khí, khi ngọn đồi nằm ở vị trí cao nhất, còn địa hình hai bên thì trống trải tới tít một ngày đường mới có thể chạm mặt bia rừng phải không? Vấn đề là, cháu của ta thấy chúng chui lên từ lòng đất!

- Ý ngài là, bọn Goblin đã tìm được một hệ thống hang động xuyên thẳng tới sau lưng chúng ta?

- Phải!

Afide gật gù nhẹ đầu. Bầu không khí nặng trĩu bao trùm khắp căn phòng. Tiếng xầu về lũ Goblin đủ khiến đám đàn ông phải cảnh giác. Nếu như bọn họ không tìm ra cách giải quyết, một đêm nào đó từ ngọn đồi sẽ có hàng đàn Goblin tràn xuống, cướp bóc tài sản của họ, hãm hiếp phụ nữ của họ!

- Chúng ta phải làm sao bây giờ thừa trưởng làng?

Afide cau mày suy tư rất lâu. Khi tất cả mọi người dường như đã cạn hết kiên nhẫn, ông ta mới đứng dậy, lạnh lẽo trả lời.

- Chúng ta sẽ góp tiền mời "hắn"! Chỉ có hắn mới có thể giải quyết tận gốc chuyện này, mà không có quá nhiều thiệt hại về người và của!

- Hắn sao? Lão ta...

- Không có nhưng nhị gì cả! Một con sói, cho dù đã gãy hết nanh vuốt, vẫn cứ là sói! Còn chúng ta dù có vũ trang bản thân đến đâu cũng chỉ là cừu thôi!

...

Âm thanh quen thuộc đó khiến nàng sững người một chút! Giống như đã từng rất lâu rồi, có một người đã gọi nàng như thế! Anh ta có nụ cười thân thiện và ấm áp như ánh mặt trời.

Johnny! Johnny Ouro!

Những kí ức ủa về, như một con lũ ủa khắp trí óc nàng. Nàng nhớ ra mình là ai... chính xác hơn thì đã từng là ai! Nàng ngây thơ, nàng đau đớn, và nàng bị hắn phản bội!

Johnny!

Nàng nghĩ tới lúc anh ta ngon ngọt dụ dỗ nàng, dạy nàng những kiến thức chỉ để gia tăng giá trị của nàng, rồi bán phứt nàng đi như một con búp bê vô

hòn! Johny Ouro! Tôi hận anh!

Trực giác của nàng vang lên tru tréo, dùng một lý lẽ không thể giải thích bằng logic, khẳng định rằng sinh vật hình thù xanh lá xấu xí trước mặt nàng chính là kẻ nàng căm hận nhất!

- Johny Ouro!

Nàng gào to, trong mắt trào ra nước mắt. Nàng không rõ đó là nước mắt đau thương hay vui sướng nữa! Trong lòng nàng bây giờ rối bời như một mớ len bị hàng trăm ngàn con mèo vầy vò!

Con Goblin cũng xạm mặt khi nghe nàng thốt ra cái tên cấm kỵ ấy. Nàng thậm chí còn không cần phải hỏi thêm, phản ứng đầy đã khẳng định rõ đó chính là kẻ nàng muốn tìm.

- Mel? Amelia? Nhưng... tại sao...

Johny lấp bắp, mắt tròn tròn không thể tin được!

- Ha ha, tôi đã chờ ngày này lâu lắm rồi Johny thân mến! Hôm nay tôi sẽ tự tay xé xác anh ra!

Nàng rống lên, vận dụng chút năng lượng tán loạn trong người, ép cho cơ thể mình hoạt động. Nàng bị thương quá nặng, nếu như chỉ vận động nhẹ nhàng thì không sao, song nàng muốn tóm lấy con quỷ xanh trước mắt! Mặc dù cường chế vận động sẽ khiến nàng bị thương càng nặng, song chuyện đó không thành vấn đề! Nàng cần phải bắt được hắn! Nàng muốn hỏi hắn, tại sao lại bán đứng nàng! Nàng sẽ dùng những thủ đoạn tra tấn tàn khốc nhất, để hắn phải cầu xin nàng được chết!

...

Chết tiệt!

Gatrix bật ra câu đó ngay khi mình buột miệng nói ra cái tên mà hắn cũng không rõ tại sao hắn biết! Mà điều đó không quan trọng! Quan trọng là hắn cần phải chạy khỏi cô gái đang phát điên này đã!

- Tãng tấc! Da dày! Sức trâu!

Gatrix hét lớn, tự yểm lên bản thân một vài phép thuật sơ cấp. Ngay sau đó, hắn quay đầu bỏ chạy vào trong rừng, không quên tung vài quả cầu lửa nện thẳng vào những gốc cây hai bên. Chúng đổ rạp đi khi thân trụ bị cắt đứt, tạo thành một chướng ngại tự nhiên lên kẻ đang điên cuồng truy đuổi hắn. Lúc đầu hắn còn dám vừa chạy vừa ngoái đầu lại để xem tình hình, có điều khi thấy những gốc cây cô thụ to phải vài Goblin vòng tay mới ôm xuể bị Amelia đâm bay lên không trung như hất một nhánh củi khô, Gatrix toát mồ hôi lạnh! Hư cấu vừa phải thôi chứ!

Thế là trong khu rừng xuất hiện một cuộc đuổi bắt cực kì khốc liệt! Người phía trước vận dụng tất cả khả năng của mình, tính toán con đường hợp lý nhất có thể, luồn lách qua các khe hẹp do cây cối tạo thành, không quên chế tạo các chướng ngại vật để làm chậm tốc độ kẻ truy đuổi. Còn Amelia, cô dùng sức mạnh của mình để chứng minh một định lý "Đứng trước sức mạnh tuyệt đối, mọi âm mưu quỷ kế đều vô nghĩa!" Nếu như có ai đó đang bay trên cao nhìn xuống cánh rừng này, sẽ thấy một vệt vẽ lên trên bức tranh màu xanh sẫm thẫm thẫm này, và nếu nhìn kỹ hơn sẽ thấy thực chất đó là vô số những thân cây đổ rạp trước sức mạnh của Nữ hoàng lòng đất.

- Ha ha chắc quý cô nhầm tôi với ai rồi! Tôi có biết thằng Johny nào đâu?

Gatrix thét lớn về phía sau, cố gắng trong vô vọng.

- Ha ha anh cũng vui tính quá! Thế sao anh trả lời tôi bằng ngôn ngữ Tòa Thành Trắng?

Amelia cũng cười to, dùng một thân cô thụ quạo văng bức tường gỗ chắn trước mặt! Khi thật, tốc độ của cô ta rất nhanh, chẳng qua do bị giới hạn về địa hình nên Gatrix mới miễn cưỡng duy trì một khoảng cách an toàn được với Amelia mà thôi!

Gatrix liều lĩnh bẻ cua, tránh một khúc gỗ to gấp đôi người mình lướt qua mang tai, cốt để nhìn lại tình trạng của Amelia. Cô ta dường như đã bị thương từ trước đó, và trò đuổi bắt này khiến cô ta không hề dễ chịu chút nào. Gatrix thông qua gương mặt đỏ ửng dị dạng và máu ộc ra từ mũi của Amelia, kết hợp với khí tức do cô nàng tỏa ra để đánh giá. Rồi hắn lại cân nhắc lại thể lực của mình có thể duy trì trong bao lâu. Trong các phép sơ cấp, có một phép hồi phục cả thể lực, nhưng cái giá phải trả là tinh thần và tế bào của người đó sẽ bị rút ngắn lại, đặc biệt là khi lạm dụng thi triển nó liên tục. Cơ thể vốn không phải là một cỗ máy, cần phải có thời gian nghỉ ngơi và phục hồi, nếu như cưỡng ép nó hoạt động thì phải đánh đổi, và ở đây là tuổi thọ!

Mang theo tâm thế vô đã mở lại sứt cũng chẳng sao, Gatrix sử dụng phép thuật để hồi phục lại một ít thể lực. Dù sao hắn cũng chẳng sống được mấy năm, bớt chút cũng chẳng sao! Chỉ hi vọng Amelia không thể trụ lâu được thôi!

Qua khóe mắt, hắn thấy Amelia đưa tay đặt lên ngực. Từ lòng bàn tay cô tỏa ra một ánh sáng xanh lá dịu dịu. Màu sắc đỏ ửng dị dạng trên mặt Amelia lập tức biến bớt!

Gatrix thờ dài. Cuộc đuổi bắt này sẽ lâu đây!

...

Đoàn người tìm tới căn nhà của Glenn. Cuộc ngã giá tiến hành rất nhanh chóng và thuận lợi, vì dù sao lão ta cũng nợ tiền rất nhiều! Các chủ nợ đồng ý bớt đi tiền nợ của lão, để đổi lại Glenn sẽ lãnh đạo cánh đàn ông lần theo thông đạo trong lòng đất, tìm tới hang ổ của Goblin và quét sạch bọn chúng. Về phần chiến lợi phẩm tìm được, Glenn có toàn quyền phân phối.

Vốn dĩ dân làng chỉ muốn tìm bình an, vậy nên những đề nghị này của lão ta cũng không có ai phản đối cả! Mà cũng bởi bọn họ đa phần là thôn dân hẻo lánh, không hiểu được giá trị của Goblin như cự kỷ sĩ Glenn.

Các nữ Goblin theo tiêu chuẩn loài người thì chỉ khác một chút màu da thôi, chứ về cơ bản chẳng khác gì các thiếu nữ thông thường cả. Đã vậy chúng còn có rất nhiều "ưu điểm"! Đầu tiên, Goblin không thể thụ thai với loài người. Trong các quyển truyện cuộc đời kỳ sĩ thường mô tả Goblin bắt các cô gái trẻ về hãm hiếp sau đó để họ mang thai và đẻ ra Goblin non. Đó là bịa đặt! Bộ mã di truyền của Goblin và con người hoàn toàn khác nhau, không thể ghép cặp để tạo nên cá thể mới được! À mà khoan, ngừng lại về các chủng tộc lai bỏ lỏm ngòm khắp Avalon, thì thực ra việc lai tạp cũng không phải không có. Nhưng đại khái là Goblin với con người không thể tạo ra sản phẩm được! Các Goblin vốn rất đói, nên hợp lý nhất hẳn phải là các cô gái đó biến thành thức ăn trong dạ dày Goblin mới đúng! Nói ngắn gọn, giao phối với Goblin không ra hậu quả!

Kế tiếp, Goblin không phải là người! Nhắc lại, Goblin không phải con người, cho nên chúng không có "nhân quyền", và do đó, đạo đức luân thường luật pháp không áp dụng lên các sinh vật nhỏ bé da xanh này. Có nghĩa là nếu ai đó bắt được một Goblin, người đó muốn làm gì với nó cũng được, chẳng ai quan tâm! Điều đó dẫn tới sự nở rộ của thị trường nô lệ Goblin nữ, bởi bọn họ rất đông, nguồn cung dồi dào, mà lại rẻ nữa! Đã vậy Goblin nữ không chỉ ưa nhìn mà còn nhỏ nhắn, thơm lừng, giúp những kẻ bệnh hoạn biến thái thỏa mãn được giấc mơ dâm dục hoang đường nhất với lũ trẻ hàng xóm mà không sợ bị đưa lên giàn thiêu!

Và cuối cùng, Goblin không có trí tuệ, cho nên chúng không thể đứng ra "bào chữa" hay "kêu gọi lòng thương" cho bản thân. Tùy vào sự bệnh hoạn của người mua, chủ nô có thể cắt đứt gân tay gân chân và bẻ răng Goblin nữ để chúng không có cách nào gây hại cho chủ nhân, hoặc để nguyên cho người đó trải nghiệm cảm giác cường bức mà không có bất kì mặc cảm tội lỗi nào! "Chỉ như chơi một con búp bê thôi!", trích lời một chủ nô Goblin có tiếng tăm

Còn Goblin nam có giá trị gì không? Thật tiếc là không! Chúng quá ngu dốt để làm việc những việc đơn giản nhất, cho nên thường sẽ bị giặt sạch mỗi khi có một đợt "cướp bóc" như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Gatrix và Amelia

- Thật lạ!

- Có chuyện gì sao ngài Glenn?

Sáu bảy người đàn ông trông khỏe mạnh đang cẩn thận bước đi phía sau một người nai nịt gọn gàng sạch sẽ trong một hang động dài. Người đi trước nhất có mái tóc muối tiêu dài ngang gáy, nhưng giờ được buộc cao lên thành một búi sau gáy. Gương mặt ông ta trông khắc khổ, có phần già yếu vì tầu sặc nhưng không giấu được nét đẹp trai từng làm bao phụ nhân điêu đứng thời trẻ. Glenn lúc này không còn luộm thuộm bẩn thỉu trong bộ đồ nâu sồn sặc mùi rượu nữa, mà khoác trên mình một chiếc áo giáp da, trên hông đeo một thanh kiếm ngắn. Bước đi của ông ta đầy khoan thai và tự tin, đối lập hoàn toàn với vẻ sợ hãi rúm rỏ của đám nông dân bị bắt làm trắng đĩnh phía sau!

- Hang động này... rất phẳng! Các người thử nhìn bề mặt của hang mà xem! Liệu có loài động vật nào có thể đào được một cái hang nhẵn nhụi như thế này?

- Như vậy ý ngài là?

- Chuyện này rất là bất thường! Vốn dĩ việc đào hầm trong lòng núi đã là khó tưởng tượng lắm rồi! Nếu như đây là một vại cái lỗ nhỏ xíu do lũ chuột chũi làm ra thì ta còn có thể lí giải, chứ một cái hang rộng rãi như này hoàn toàn không tuân theo kiến trúc học gì cả! Đáng lý cái hang này sẽ sập ngay khi đào được vài mét chứ!

Các nông dân chỉ biết vâng dạ như vịt nghe sấm. Bọn họ cả đời chỉ biết bán lưng cho đất, bán mặt cho trời, làm gì có cơ hội được tiếp xúc với thế giới ngầm dưới lòng đất. Chỉ có một kỵ sĩ như Glenn mới được tìm hiểu về các kiến thức cơ bản khi đào hầm, và sự khủng khiếp của hàng khối đất đá đổ lên đầu nếu như hầm sập!

Hang không cao lắm, rất hiển nhiên, nó được dùng để lũ Goblin di chuyển mà! Cũng may là đoàn người chỉ phải khom lưng cúi gối một chút thì vẫn tiến lên được, chứ nếu như phải bò rạp trên mặt đất thì Glenn tuyệt đối không dám mạo hiểm.

Glenn vuốt ve bề mặt trơn nhẵn của thành hang, nghĩ ngợi hồi lâu. Đột nhiên một linh cảm lóe lên trong đầu lão!

- Là phép thuật! Đúng rồi, chỉ có phép thuật mới có thể tạo ra một sự phi lý đến như này! Đây hẳn là phép thuật sơ cấp điều khiển đất đá, nhưng người

dùng nó hẳn đã tốn rất nhiều tinh lực và thời gian mới tạo nên được cái hang này!

- Tại sao lại thế?

- Vì đó là phép thuật sơ cấp! Hiệu quả của nó rất kém, nên để tạo được một hành lang dài như vậy sẽ cần nhiều lần thi triển. Mà năng lượng của một pháp sư cấp thấp cũng chẳng đủ để dùng nhiều phép này!

Một người đàn ông ngập ngừng ngắt lời Glenn.

- Thế nhờ như đó là một pháp sư cấp cao thì sao thưa ngài?

- Phép thuật cấp cao dùng để tạo ra con đường kiểu này cũng có, nhưng thứ nhất là nó không thể hoàn mỹ thế này, thứ hai là phần ma lực nồng nặc trong không khí đó ta làm sao mà bỏ sót được! Đây chắc chắn là do phép thuật sơ cấp tạo nên, và người tạo ra nó có chủ đích! Các quý ông, các vị nên cảm tạ cháu của trưởng làng đi, vì chúng ta vừa khám phá ra được một âm mưu động trời của đám Goblin đấy!

Đám nông dân hai mắt nhìn nhau, mồ hôi không tự chủ toát ra đầm đìa lưng áo! Thử tưởng tượng nếu như bọn họ bị tập kích bất ngờ trong đêm bởi lũ Goblin mà xem!

- Cô còn định đuổi đến bao giờ nữa đồ cứng đầu chết tiệt!

- Cho tới khi nào tôi tóm được anh mới thôi!

Gatrix và Amelia đã chơi trò đuổi bắt này ít nhất hai lần mặt trời mọc và lặn rồi! Gatrix không thể không tán phục trước ý chí của cô nàng! Hẳn không dưới sáu lần nhìn thấy Amelia học máu ra từ mũi và tai, song cô ta vẫn gắng gượng đuổi theo hần. Nếu như không phải Amelia đã bị thương rất nặng từ trước thì chắc là Gatrix đã bị bắt lại từ lâu rồi!

Vốn ban đầu Gatrix còn cố gắng để không chế quỹ tích di chuyển của cả hai, song theo thời gian, cường độ tập trung của hần bắt đầu giảm, và hiện tại Gatrix cũng chẳng rõ mình đang ở chỗ nào nữa. Dựa vào những ngôi sao thì hần vẫn có thể tìm được phương hướng của dòng sông, qua đó lần ngược về hang Goblin, tất nhiên đây là trong trường hợp hần cắt được đuôi người chơi số hai này đã. Trò chơi đuổi bắt này kéo dài hơi lâu rồi đấy!

Đột nhiên Gatrix bắt đầu chạy chậm dần! Không cần phải quay lại, hần cũng biết được Amelia đã tới giới hạn. Khi Gatrix dừng chân lại, cũng là lúc một tiếng ngã rầm lộn vào tai hần. Đứng từ một khoảng cách an toàn, hần nhìn cô nàng nằm run rẩy trên mặt đất, khắp toàn thân lấm lem máu khô và bùn đất. Một bên đầu gối của cô thấm ướt máu tươi, chắc là do cú ngã đau điếng ban nãy.

Amelia tru lên đau đớn, tràn ngập bi thương. Nỗi đau thể xác chỉ là một, còn sự kiệt quệ về tâm hồn mới là thứ thực sự quật ngã người con gái kiên cường đã thống trị cả thế giới dưới lòng đất. Chúng quện vào nhau, tạo thành hỗn sỏi cuối cùng để sập thân thể mỏng manh nhỏ nhắn của Amelia.

Gatrix đưa tay quệt đi mồ hôi trên trán, cũng bắt đầu tựa lưng vào gốc cây nghỉ ngơi. Hai ngày vận động cường độ cao đã đặt một gánh nặng rất lớn lên cơ thể Goblin yếu đuối của hần, cho nên hiện tại hần thực ra cũng chẳng khá hơn Amelia là bao. Song điểm khác biệt là, Gatrix có tư cách lên đi lúc này, còn Amelia thì thậm chí nhúc nhích cũng đã rất khó khăn rồi.

Vốn hần chỉ muốn thờ đốc vài hồi, song khi nghe tiếng khóc rầm rứt của Amelia, có gì đó trong lòng hần bỗng mềm ra! Vậy nên hần cứ ngồi đó, im lặng ngắm nhìn cô gái nửa người nửa yêu run rẩy. Bỗng nhiên hần đứng dậy, như quyết tâm chuyện gì đó, rồi tiến về phía Amelia!

- Anh..

Amelia nghe được tiếng bước chân tiến lại gần, xong lúc này cô đành bất lực chịu trận. Kể cả thốt ra thành lời đối với cô bây giờ cũng là cả một thử thách! Nỗi đau khiến cho Amelia sùi cả bọt mép, nanh ngà nghiến chặt, mồ hôi rịn ra ướt đầm trán, như tảng mỡ đông rịn nước khi đặt ngoài trời vậy. Gatrix ngồi xuống, nâng đầu của Amelia dậy, đặt lên trên đùi mình.

Tên khốn kiếp xấu xa bi ổi này! Amelia lồng lộn lên trong lòng, cố gắng dùng ánh mắt để phân thây kẻ đòi bại trước mặt mình, song nếu như ánh mắt có thể thật sự giết người, thì chắc Gatrix đã chết ngay từ khoảnh khắc cả hai nhận ra nhau rồi.

Từ bàn tay nhỏ nhắn màu xanh của Gatrix, một luồng ánh sáng ấm áp tỏa ra, chiếu nhẹ lên gương mặt của cô. Và nó khiến cô còn đau lòng hơn gấp bội, vì chính bản thân cô đã từng bị cảm giác ấm nóng này đánh lừa một lần! Không được, mảy may tuyệt đối không được ngã trên cùng một chiếc hố, Amelia! Cô tự nhủ.

Hiệu quả của phép thuật không được cao cho lắm, song điều khiến Amelia rất ngạc nhiên là tại sao Gatrix có thể duy trì nó lâu đến vậy! Cô nhạy cảm nhận ra, không phải là Gatrix liên tục kéo dài phép hồi phục, mà là hần sử dụng nó với tần số cực nhanh, và điều này càng khiến cô hoang mang gấp bội! Amelia tự hỏi liệu bản thân có khả năng sử dụng phép thuật sơ cấp mượt mà đến được trình độ này không... mà thôi cũng không quan trọng! Điều khiến cô phẫn khích nhất là cơ thể lạnh giá của cô đã cảm nhận được hơi ấm lan tỏa khắp các đầu ngón tay ngón chân.

Ngay lập tức, Amelia đưa hai tay lên, tóm chặt lấy đầu của Gatrix... ít nhất là cô nghĩ thế! Không hiểu sao toàn thân của cô cứ như đi mượn người khác vậy, sức lực tan biến đi đâu mất. Thành ra vốn động tác là bóp vỡ đầu con Goblin đáng ghét, bỗng trở thành cô giang tay âu yếm lấy hần!

Khi máu dồn hết lên mặt của Amelia, vừa ngượng vừa giận, thì Gatrix chỉ cười nhạt. Hần nhấc tay cô ra, xếp ngay ngắn lên trên bụng, rồi tiếp tục chữa trị

cho cô.

- Chắc là em hận tôi lắm phải không?

- Phải! Không một giây phút nào là tôi không tưởng tượng ra cảnh nhai xương nuốt thịt anh! Anh là kẻ tồi tệ nhất tôi từng gặp!... Sau Jason, sau cả lão già khốn kiếp nữa!

- Tên ông ta là Tom Ouro!

- Tôi hỏi anh à!

Amelia bức tức nạt nộ. Nhưng chợt cô nhận ra, con nóng giận ban nãy của cô đã nguội đi không ít! Chỉ còn lại chỗ cho cảm giác trống rỗng không cách nào tả xiết!

- Anh xin lỗi! Anh thật lòng xin lỗi!

- Tôi hận anh, tôi căm thù anh Johnny Ouro! Tại sao anh lại xuất hiện trước mặt tôi! Tại sao anh không chết quách đi cho rồi!

Những dòng lệ nóng bỏng chảy xuống từ hai bên khóe mắt của Amelia, mang theo cả nỗi ám ức và bất lực của chủ nhân chúng, thấm đẫm lên chiếc quần may bằng thứ vải vứt đi mà Gatrix lượm lặt được. Hắn đặt tay lên trên hai mắt của cô, che đi sự yếu đuối của vị nữ hoàng lòng đất đầy kiêu hãnh, và thì thầm khe khẽ.

- Anh xin lỗi, Any! Anh chỉ có thể xin lỗi em mà thôi!

- Tôi không cần lời xin lỗi của anh! Trả lại tôi khoảng thời gian mà anh đã cướp mất đi!

- Ra vậy!

Câu trả lời cụt lùn của Gatrix khiến Amelia rất bức mình! Trước khi cô kịp bùng nổ, Gatrix lại mỉm cười. Lại một lần nữa, Amelia cảm thấy vô cùng bi thương mỗi khi nhìn thấy nụ cười đó của hắn.

- Em có muốn kể lại những gì mình đã trải qua không? Coi như tâm sự với một kẻ sắp chết cũng được!

Amelia há miệng, định nói gì đó, song chẳng có một ngôn từ nào thoát ra được khỏi cổ họng cô cả. Cô muốn mắng chửi, muốn nguyên rủa hắn, nhưng cuối cùng cô thờ dãi!

Đó là một câu chuyện dài và đầy kịch tính, giống như rất nhiều cuốn tiểu thuyết tự sướng Gatrix từng đọc hồi còn ở Tòa Thành Trắng. Quá trình vuron lên thành bá chủ lòng đất của Amelia phải nói là thần tích, mà cũng đúng, rõ ràng là có thần linh can thiệp mà! Nếu như có cơ hội được gặp lại thần, hắn sẽ hỏi, tại sao nàng lại phải đẩy bọn họ như thế này! Chẳng lẽ mọi thứ trong mắt nàng chỉ là một món đồ mua vui thôi sao?

- Cảm ơn, và xin lỗi Amelia! Vì anh mà em đã phải chịu đựng quá nhiều chuyện như vậy! Thật tiếc là những gì đã mất, anh không thể trả lại cho em được!

- Đừng có đùa! Cái mạng của anh vẫn còn nằm ở đó chờ tôi đến lấy kìa!

- Tiếc quá!

Gatrix cười. Lần này thì Amelia không thể chịu nổi nữa!

- Dừng lại! Tôi cấm anh cười như thế nữa! Đây vốn là phiên tòa thẩm phán anh, đừng... tôi nói dừng lại cơ mà!

Amelia bật khóc, cố gắng đưa tay lên má Gatrix, ngăn không cho hắn tiếp tục cười. Gatrix đưa tay lên, gạt đi những giọt nước mắt của cô.

- Ôn mà, không sao đâu Amelia! Hãy để nỗi buồn và cơn đau của em cho anh!

- Thế này là gian lận!

- Amelia...

- Tôi đã kể xong chuyện của mình. Giờ đến lượt anh! Hãy kể hết những tội lỗi mà anh đã phạm phải đi! Không được! Dừng lại Gatrix! Tôi cấm anh! Em xin anh, đừng đi!

Gatrix nhẹ nhàng đặt đầu của Amelia lên mặt đất, rồi bẻ một vài cành củi khô, chất thành một đống lửa trại ở gần cô.

- Vĩnh biệt, tội lỗi đầu tiên của anh!

- Johnny! Dừng lại! Nếu anh đi bây giờ em sẽ không bao giờ tha cho anh đâu! Dừng lại! Đừng bỏ em, đồ khốn kiếp!

Tiếng khóc uất nghẹn của Amelia chỉ khiến cho bước chân của hắn hơi khựng lại một chút, song Gatrix vẫn dứt khoát bỏ đi! Hắn chưa thể chết lúc này! Hắn còn phải chăm sóc cho gia đình nhỏ nhỏ kia của hắn thêm một thời gian ngắn nữa!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Thức tỉnh

Gatrix băng qua những tán cây với tốc độ rất nhanh. Chỉ cần một vài phương pháp đo đạc ước lượng sao trời, hắn đã xác định được vị trí của mình. Cuộc đuổi bắt đã đẩy hắn hơi xuôi về phương Nam một chút, thành ra Gatrix cần cất xiên về phía Tây Bắc một đoạn, ít nhất là khi hắn tìm được những tiêu cự quen thuộc để xác định vị trí của cái hang.

...

Glenn dắt theo đoàn người tiến sâu vào hành lang nhẵn nhụi. Nó sâu hoắm hoắm, hun hút như thể đang dẫn tất cả bọn họ xuống địa ngục vậy! Một số người dân yếu bóng vía bắt đầu cảm thấy chùn chân! Ý chí bạc nhược của họ tưởng tượng ra đủ chuyện xấu ở nơi cuối hành lang, ví dụ như số lượng Goblin là rất đông, hoặc chúng đã chờ sẵn, phục kích bọn họ như những tên thợ săn thú vậy! Mồ hôi rịn ra khắp mặt họ, thấm ướt lưng áo họ. Liệu rằng chuyến đi sẽ có bao nhiêu người trong bọn họ trở lại?

...

Vừa đi, Gatrix vừa ngâm nga một bài ca hắn từng nghe qua. Cuộc gặp mặt Amelia không khiến tâm trạng của hắn tồi tệ hơn, mà trái lại, nó còn khiến cho gánh nặng lớn nhất trong lòng hắn nhẹ đi phần nào. Cô là tội lỗi đầu tiên hắn phạm phải, và điều đó vẫn canh cánh trong lòng hắn suốt bao lâu. Gatrix giờ đã có thể thở phào khi biết rõ Amy cũng là một quân cờ trên bàn cờ giữa các vị thần. Nó chứng tỏ giá trị của Amy trong tương lai là rất lớn, vậy nên Gatrix không còn lo lắng về số phận của cô gái có phần ngây ngô với mái tóc hồng năm nào nữa!

...

Glenn bắt đầu nhẩm tính số tiền lão có thể kiếm được. Mặc dù lão còn chưa nhìn thấy quy mô của đàn Goblin, song ai cũng có quyền mộng mơ, đúng không nào? Đến đây lão lại sinh ra một mâu thuẫn. Một phần thì lão muốn số lượng Goblin thật đông vào, để có thể bắt càng nhiều càng tốt. Song từng đó chiến lợi phẩm mà xử lý cũng là cả một vấn đề! Lão chưa chắc đã có thể bắt hết được, mà có làm được thì cũng phải cần người canh giữ. Chẳng nhẽ lại phải chia một ít cho lũ nông dân? Thế thì ít bớt đi một chút được không? Lão kị sĩ cứ loay hoay với câu hỏi đó suốt mà chẳng biết phải giải quyết thế nào.

...

Gatrix cảm thấy trái tim hắn đập dồn dập hơn! Con đường về nhà đã hiện ra trước mặt hắn. Những vật làm mốc quen thuộc xẹt qua trong tầm mắt Gatrix, như thể muốn reo mừng khi hắn quay trở lại. Gatrix hơi tăng thêm tốc độ, đập thoăn thoắt trên những cành khô giòn tan, nhẹ nhàng và duyên dáng như một chú sóc rừng.

...

Glenn nuốt nước bọt, đưa tay nắm chặt thanh kiếm ngắn treo bên hông. Lũ Goblin thường có thói quen sống trong các hang động, nên vũ khí thích hợp nhất để chiến đấu với chúng không phải là những thanh kiếm bóng loáng dài ngoằng, hay những chiếc khiên to quá khổ che kín phía trước, che luôn cả tầm nhìn! Chỉ có kiếm ngắn và khiên nhỏ cầm tay mới là trang bị phù hợp nhất cho các trận chiến trong địa hình hẹp. Lão tự hỏi không biết trong hang có một con Orge nào không, mà khả năng này là vô cùng thấp, bởi Orge được sinh ra để bảo vệ một Dryad, và với chiến lực của hai đứa nó, đồ sát cả làng Targe còn được chứ đừng nói là trộm cắp vài con dê!

...

Cảm giác hồi hộp bồi hồi càng lúc càng thiêu cháy trong ruột hắn! Nhưng hãy khoan đã! Gatrix thầm nghĩ! Dù sao hắn cũng phải tìm một món quà để hồi lộ cô con gái nhỏ của hắn chứ! Gatrix tiện tay hái lấy những bông hoa dại, bắt đầu kết thành một chiếc vòng. Nếu như có ai đó đứng ngoài nhìn được cảnh này chắc hẳn sẽ sốc lắm, khi một con Goblin vừa chạy băng băng trong rừng, vừa cúi xuống hái hoa kết thành chiếc vòng đội đầu, mà vẫn luôn lách lẹ lảng không hề chạm vào bất cứ một chướng ngại vật nào.

...

Đoàn của Glenn đã lần tới cuối hành lang. Phía bên kia là một khoảng trống đen ngòm, giống như một con quái vật đã ngoác mồm chờ sẵn, còn bọn họ như những miếng bít tết tươi rói mọc chân tự đi vào dạ dày của nó.

...

Gatrix đã nhìn thấy rõ ràng cửa hang. Hắn ép cho cảm giác nôn nao lặn xuống, chạy vọt vào bên trong hang!

...

Glenn ra hiệu cho đội nông dân chờ lão, thế rồi lão đu người, nhảy khỏi miệng hành lang!

...

Mùi hôi thối và tanh tươi xộc tới, đập thẳng vào mặt Gatrix như chính cái sự thực trần trụi đang diễn ra trước mắt hắn! Xác Goblin nằm la liệt khắp nơi, máu tươi vương vãi cả trên vách hang lẫn nền đất. Có những cái xác đã lên dòi, một số cái thì bị gặm nhấm nhờ! Trong đầu Gatrix vang lên một tiếng "onggg" trong suốt, khiến cho não bộ hắn hoàn toàn tê liệt! Gatrix cứ thế chậm rãi bước qua từng chồng xác chết, mắt nhìn đăm đăm vào nơi xa xăm nào đó sâu bên trong hang.

Hắn nhớ con Goblin này. Khi hắn dạy các Goblin dựng chòi, là con Goblin này học hỏi nhanh nhất.

Hắn nhìn con Goblin bị phân thây làm hai. Nó hơi ngu, nhưng rất tốt bụng. Nó luôn là con chia cho hắn phần thức ăn to nhất.

Gatrix bước qua một cái xác. Chỉ mới vài hôm trước, con Goblin đó còn mãi mê vẽ những hình ảnh lên trên vách hang - biểu hiện đầu tiên của ngôn ngữ, vậy mà giờ đây nó chết không thể nhắm được mắt!

Những vết thương này không đồng đều! Một số đến từ những vũ khí dạng đập thô sơ, còn phần lớn các Goblin đều bị giết chỉ trong một nhát cắt duy nhất! Tim Gatrix như nghệt lại, giống như bị một bàn tay vô hình bóp chặt! Hắn có thể nhận ra đó là những vết kiếm, rất gọn gàng, chứng tỏ chủ nhân của chúng phải là một kiếm sĩ tài ba. Ví dụ như một kị sĩ chẳng hạn!

Mây cần sức mạnh!

Gatrix lặng thinh, tiếp tục đi sâu vào bên trong hang. Có thứ gì đó đang kêu gọi hắn, khiến cho hắn dần thân vào sâu hơn trong bóng tối. Thậm chí Gatrix còn thoáng thấy tiếng cười khe khẽ đắc ý, song não của hắn không muốn phân tích thêm bất cứ chuyện gì nữa.

Mỗi một bước đi trong bóng tối, thân thể Gatrix càng thêm nặng nề, nhưng cũng tràn ngập sức mạnh. Hắn cảm thấy sự thân thuộc, ấm áp của bóng tối, xoa dịu đi nỗi đau cô độc này của hắn! Gatrix không có cách nào nhìn được bản thân mình, chứ nếu không hắn sẽ phát hiện ra, toàn thân hắn đang hiện lên rất nhiều hoa văn kì lạ, kết thành một bộ đồ án đối xứng hai bên trên người hắn. Những hoa văn này dần dần to ra, che phủ khắp toàn thân Gatrix, cho tới khi hắn dừng lại trước cô gái ấy!

Gatrix ngửa đầu, gào khóc. Hắn quỳ gục xuống, ôm lấy xác Eleisa, kéo vào trong lòng. Hắn không muốn, và không dám nghĩ tới những gì cô đã phải trải qua trong những giây phút cuối cùng của cuộc đời. Những giọt nước mắt của hắn rơi lã chã lên làn da thịt lạnh ngắt nằm len lén trên nền đất của cô bé, như thể muốn đem lại chút hơi ấm cho người đã khuất! Song vô ích! Cho dù Gatrix có đau thương đến như thế nào, Eleisa đã chết, đó là một sự thật! Và hắn không có cách nào quay ngược thời gian trở lại!

Gatrix cứ quỳ ở đó, ôm chặt Eleisa trong lòng, khóc lặng đi trong bóng đêm vô tận. Phía ngoài kia, bầy kền kền mây đang kêu gào rợp trời, chờ đợi bữa tiệc bắt ngớ trời ban cho chúng!

Chợt Gatrix nhận ra một đóa hoa đẹp yêu dị một cách kì lạ! Nó giống như những đóa hoa mặt trời mọc khắp ngoài bờ suối kia, nhưng thay vì sở hữu những cánh hoa màu vàng, nó lại mang màu đỏ rực như máu. Gatrix có cảm tưởng như chỉ cần cổ thêm một chút nữa thôi, máu sẽ rỉ ra từ chính cánh hoa vậy! Nhìn vào bông hoa, hắn nhận ra một loại khí tức rất quen thuộc!

- Ta hiểu rồi! Em chết oan ức lắm phải không Eleisa! Yên tâm đi, mối thù này của em, ta sẽ trả! Cho dù kẻ đó có chạy tới chân trời góc biển, ta cũng sẽ khiến cho hắn phải đau đớn, cầu xin ta giải thoát! Nhưng ta sẽ không làm vậy! Ta sẽ mài mòn tâm trí và thể xác hắn, như cái cách gã cai ngục Thresh đã từng làm. Chỉ khi trong cái vỏ đó còn dư lại tuyệt vọng, ta mới tiến tới chỗ hắn. Ta sẽ không giết hắn, mà để hắn sống để mãi mãi ghi nhớ về tội lỗi của mình. Và khi ấy, ta sẽ đặt bông hoa này lên người hắn!

Gatrix đưa bàn tay đen xì của mình ra, hái lấy bông hoa, triệu hồi ra một lớp pha lê trong suốt bao bọc lấy nó, rồi đặt cẩn thận vào trong chiếc ba lô của hắn. Sau đó, hắn nắm lấy bàn tay đang xòe ra trong bóng đêm. Một tiếng cười khe khẽ đắc thắng vang lên, và tiếp sau đó, nó lúi tuột Gatrix vào sâu trong vực thẳm!

...

Glenn rót rượu ra cốc, ngửa cổ nốc một hơi cạn sạch. Lão đang ngồi một mình trong căn phòng ngủ, trên bàn là hàng đồng chai rượu rỗng nằm nghiêng ngả. Kể từ ngày hôm ấy, Glenn bắt đầu bị chứng mất ngủ hành hạ! Cứ mỗi lần nhắm mắt lại, lão lại mường tượng ra cảnh cô gái Goblin với đôi mắt kiên cường quả cảm ấy đứng chắn phía trước mặt lão, giang hai tay bảo vệ những con Goblin phía sau!

Chết tiệt!

Glenn rửa thầm, tiếp tục rót một cốc nữa. Lão lia hai bàn tay lên mái tóc muối tiêu, xoa bóp cho máu lưu thông khắp da đầu. Những bóng ma nhảy múa đập dòn nơi vách tường, như đang cười nhạo sự hèn hạ của lão! Glenn gầm nhẹ, vói lấy chiếc cốc uống sạch. Thứ chất lỏng cay cay nóng nóng ấy trôi tuột qua cổ họng lão, nhanh chóng lan ra khắp toàn thân Glenn, đưa lão vào cảm giác mê mẩn, quên đi nỗi nhục nhã mà mình đã phạm phải.

Lão là một kị sĩ, có thần linh chứng giám! Cho dù lão bị đánh bại, lão vẫn là kị sĩ, vẫn có những phẩm giá cần phải bảo vệ! Song điều lão đã làm... Glenn đưa tay lên che trán, hai vai run nhè nhẹ. Trong căn phòng ấy, chỉ còn ngọn nến tiếp tục nhảy múa, tạo thành một hình thù ma quái đáng sợ cười nhạo lão.

Bởi vì sớm thôi, rất sớm thôi, quả báo sẽ đến tìm tới lão, và khi đó, Glenn sẽ phải trả giá cho những điều lão đã gây ra, với đàn Goblin, với... con bé Goblin.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Giải cứu

- Mẹ kiếp, lạnh vãi, sao tao với mày lại phải ở đây trông chừng hàng hóa?

- Thế mày có đánh lại lão ta không?

Xsi cầu nhàu với Craig. Hắn hươ hươ tay trên đồng lửa, móc ra bình rượu mạnh, nốc ngập họng và cảm nhận cái nóng cháy hết ruột gan lan tỏa khắp cơ thể. Lão Glenn đã yêu cầu hắn với Craig không được uống rượu trong lúc canh chừng lũ Goblin, nhưng quỷ tha ma bắt lão đi! Lạnh như thế này mà không có tí men, bố ai mà chịu nổi! Nghĩ tới thân hình đầy đặn mà non mọng nước của lũ Goblin cái, bộ phận nào đó trong người hắn bỗng rục rịch nổi lên!

- Ê Craig! Mày chờ ở đây tí, tao vào làm một phát thật nhanh rồi ra!

- Vãi! Hà hà! Mày nói làm bố cũng thấy hứng hứng. Nhanh lên rồi đến lượt tao đấy!

- Hà hà!

Hai tên lưu manh cười khà ồ, sau đó Xsi bước vào trong chuồng ngựa, bỏ lại Craig ở ngoài với bình rượu mạnh.

Đột nhiên Craig thấy ón lạnh dọc sống lưng! Giống như có một thứ gì đó vô cùng đáng sợ đang nhìn chăm chăm vào hắn! Nghĩ lại thì, khung cảnh xung quanh tối như mực, chỉ có ngọn lửa leo lét cùng gã lữ hành cô độc giữa đêm khuya chẳng phải là kịch bản thường thấy trong các câu chuyện kinh dị do đám thi nhân kể lại hay sao? Phần lớn thời gian Craig sẽ xì mũi vào mấy câu chuyện rě tiền đó, song hôm nay, trong hoàn cảnh này, những hình ảnh ma quái ở đâu chợt ủa về, hành hạ cái bộ óc nhỏ tí xiu đáng thương của hắn!

- Mẹ kiếp, Xsi, xong chưa, lâu thế?

Craig nóng vội đập cửa. Khi sợ hãi, con người thường có xu hướng chuyển biến nó thành cơn nóng giận lên những điều tưởng chừng như nhỏ nhặt nhất! Bị làm phiền trong lúc đang hành lạc, Xsi cực kì tức giận! Hắn quyết định mặc kệ tên công sự ngoài kia, và dồn hết nổi bực dọc vừa nãy lên cơn Goblin dưới thân. Khốn nạn, ngực nó còn bự hơn cả con mụ già nhà hắn, mà sữa lại còn thơm thơm ngọt ngọt nữa!

- Ngoài này có cái gì lạ lắm..

- Mẹ thẳng chó đẻ này, đừng bảo tao mày đang sợ bóng tối đấy nhé!

Xsi gầm to.

- Đà... đâu có! Tao chỉ là sốt ruột thôi! Nhanh lên cái coi!

- Bố mày ít nhất cũng phải ba mươi phút! Hà! Hà! Hà!

Nổi sợ hãi bắt đầu xâm chiếm toàn thân Craig. Hắn giật mình trước bất cứ tiếng động nhỏ nào. Tim hắn đập bình bình, còn mồ hôi thì ứa ra toàn thân, khiến cho những cơn gió đêm càng trở nên buốt lạnh hơn bao giờ hết. Craig rút con dao găm ra, thứ ánh sáng lạnh lạnh từ nó khiến hắn an tâm hơn phần nào.

Thụp!

- Ai đấy?

Craig quát to! Không có tiếng trả lời! Những lùm cây dưới bị che phủ bởi màn đêm giờ trở nên ma quái và kinh dị hơn bao giờ hết, ào ào chế giễu sự hèn nhát của hắn. Craig móc rượu ra, uống một ngụm thật lớn để lên tinh thần. Hơi men áp chế bớt nỗi sợ, và thúc đẩy Craig hành động điên cuồng hơn. Hắn đứng dậy, mặt đỏ gay, mắt long sòng sọc, chạy tới chỗ bụi rậm, tay vung vẩy dao và hét lớn:

- Chết con mẹ mày nè! Chết con mẹ mày nè!

Những nhát chém lung tung không có kết quả gì, và qua những tán lá, hắn thấy một con mèo hoang đang chạy cong cả đít! Chó chết! Thế mà làm ông

giật cả mình! Craig lâu bầu, quay người lại, và toàn bộ máu trong cơ thể hắn đông cứng!

- Cộc! Cộc! Cộc!

- Chết tiệt! Mày quyết tâm phá bỏ à Craig! Tao phải đâm vào cái mồm vầu của mày lên được!

Xsi cúi tiết, vợ vội chiếc quần mặc vào, hấp tấp chạy ra cửa. Nhưng đứng chờ hắn ngoài đó không phải là gương mặt xấu xí râu ria quen thuộc!

- Mày... mày là...

Xsi hoảng sợ, ngã bật ra đằng sau, luống cuống bò giật lùi! Con quái vật bình thân bước vào trong chuồng ngựa, không quên khép cửa lại!

Glenn là một kỵ sĩ chính thức của tiểu quốc Alextra. Sinh ra trong gia đình quý tộc thời mạt, ngay từ nhỏ, Glenn đã phải gánh chịu trọng trách khôi phục lại vinh quang của gia tộc. Tuổi thơ của lão tràn ngập những bài học, đòn roi nghiêm khắc và huấn luyện đến cực hạn. Nhưng cậu bé sáu tuổi đó vẫn cần rằng chịu đựng, cốt chỉ mong đợi được một tiếng cười hài lòng của cha mình. Song cậu ta cứ chờ, chờ mãi, cho tới tận năm hai mươi lăm tuổi, khi cậu đã lập đủ quân công để xin sắc phong kỵ sĩ, khi vị bá tước già qua đời trong một cơn nhồi máu cơ tim, Glenn vẫn chẳng biết cha mình cười như thế nào! Glenn khai hoàn trở về, với trái tim trống rỗng cùng cẳng chân phải tàn tật vĩnh viễn do bị đầu khí của kẻ địch tàn phá!

Hắn đã khôi phục được vinh quang cho gia đình, có điều đáng buồn thay, hắn chẳng còn gia đình nào để trở về! Mệt mỏi và chán nản, Glenn tìm tới cờ bạc và đàn bà để xoa dịu nỗi đau trong lòng. Tài sản cứ lần lượt đội nón ra đi sau mỗi tiếng cười phóng đảng của lũ gái điếm cao cấp sắc mùi nước hoa, cho tới khi Glenn sức tỉnh thì hắn đã chẳng còn bao nhiêu tiền trong túi rồi.

Vương quốc không thể nào nuôi bảo cô một gã ăn hại mãi như vậy được, thế nên khi chàng kỵ sĩ thực tập trẻ tuổi khiêu chiến, hắn biết mọi thứ đã kết thúc! Theo thể lệ của nghi thức kỵ sĩ thần thánh, hai bên sẽ phải đặt cược tất cả tài sản lẫn danh hiệu vào trận chiến một mất một còn. Nếu như Glenn trẻ lại mười năm, nếu như hắn dùng thời gian cười trên người đàn bà để rèn luyện thân thể, thì cho dù mất một chân, hắn vẫn có thể chiến thắng! Hỡi ôi, giá như cuộc đời bán thuốc hối hận!

Glenn thảm bại trước những đường kiếm tươi trẻ của chàng thanh niên kia, và nhục nhã nhận lấy ân huệ tha chết của vị kỵ sĩ tàn tật. Mang theo sự tủi hổ cùng đứa con rơi rớt với một tiểu thư nào đó ở quê, hắn chuyển về ngôi làng heo lánh này, kiếm chút cháo qua ngày bằng nghề thợ săn. Hắn bắt đầu uống rượu, để quên đi sự thất bại của bản thân, và càng uống hắn càng nghiện nặng thức uống cay xè này! Trong cơn say, hắn là ngài Glenn đáng kính hào hoa chốn kinh thành, chứ không phải tên bọm rượu nợ đầm nợ đĩa xứ Targe.

Rượu có thể bẻ gãy cả những người đàn ông rắn rỏi nhất! Lão trở nên xấu tính, cáu bẳn, lè nhè, và trút giận lên đầu đứa con trai tội nghiệp. Những gì cha lão làm với lão, giờ đây lão áp dụng y hệt lên cậu con trai. Yêu cho roi cho vọt, như lão từng nghe bá tước răn dạy! Và để giấu đi sự mặc cảm khi nhìn thấy nỗi chán ghét trong mắt người con trai, lão càng uống rượu tợn!

Thế rồi trường làng tới, mang theo thỉnh cầu và những đồng bạc trắng lấp lánh!

Glenn có thể là một kẻ thất bại, song kỵ sĩ không bao giờ chứa chấp những kẻ ngu dốt! Dựa vào những manh mối thu thập được, Glenn mang theo một số kẻ lưu mang trong làng, dọc theo hành lang dài hun hút, đến với mỏ vàng của lão.

Khi lão nhìn thấy bầy Goblin, chúng đã hét lên đầy sợ hãi! Hoàn toàn tương phản với những câu chuyện mà con người hay kể, về sự tàn độc và nham hiểm của Goblin, đàn Goblin này như một bầy dê, kinh hoàng trước một tên đồ tể đột ngột xuất hiện! Lão ra lệnh cho đám nông dân đứng chắn ở ngoài cửa hang, xua đuổi không cho lũ Goblin bỏ trốn, còn bản thân lão thì bắt đầu tiến hành một trận thám sát! Những con Goblin được khi nhận ra số mệnh của mình, đã chiến đấu rất ngoan cường! Lão tán đồng tinh thần của chúng, dù rằng kết quả chẳng có chút nào khác biệt! Lão đánh tan đội quân Goblin bất đắc dĩ, xé nhỏ chúng ra như con hổ lột vào giữa bầy cừu. Những con cái thì lão đánh nát đi, còn con đực thì chẳng cần phải nhệ tay làm gì!

Khi đang quét dọn chiến trường và đếm chiến lợi phẩm, đột ngột Glenn nhận ra một chiếc vòng ngọc, kết từ tinh thạch! Nếu như lão không hành động sớm thì lão sẽ mất chiếc vòng đó mất, vì theo thỏa thuận, lão chỉ xử trí lũ Goblin, chứ tài sản của chúng không thuộc phạm vi vơ vét của lão. Thế là Glenn tuyên bố mỗi người có thể chọn một con làm chiến lợi phẩm, sau đó nhanh chóng túm lấy con Goblin nữ tội nghiệp lôi ra góc hang, trong tiếng cười dâm dăng của đám chủ nợ.

Thế có thần linh trên trời, lúc ban đầu lão chỉ muốn chiếm đoạt chiếc vòng mà thôi! Song khi nhìn vào vẻ quật cường của con bé, quyết không buông chiếc vòng ra, khiến lòng lão phát hỏa! Hơi men, máu tanh cùng với chuyện đã lâu chưa từng gần gũi đàn bà đã khiến lão làm một điều vô cùng kinh tởm! Nó hoàn toàn đi ngược lại những mỹ đức của một kỵ sĩ! Khốn nạn hơn là, lão không có bất cứ lý do gì để bào biện cho hành động này!

Gatrix dắt các nữ Goblin tới bìa rừng, rồi chia tay ở đấy. Không bao giờ phải lo cho một Goblin trong rừng - họ có thừa những kỹ năng sinh tồn! Từ nơi này, nếu như tiếp tục chạy về phía đông, sẽ có vài bộ lạc Goblin khác chào đón họ. Người Goblin không bao giờ đối xử tệ với đồng loại khi còn giá trị...

Vậy còn Gatrix? Hắn vẫn còn một việc phải làm!

Gatrix rảo bước quay ngược trở về ngôi làng, trên tay là sợi dây thừng. Hắn tìm một chiếc thang đặt phía sau ngôi nhà nào đó, khệ nệ vác nó tới chỗ ông

khói căn nhà tên kị sĩ, rồi nhẹ nhàng trèo lên. Có thể bạn không biết, nhưng ở thời này, người ta không để thang trong nhà được, do thang không thể "gấp". Còn tại sao Gatrix có thể dễ dàng bắc thang lên ống khói, ấy là bởi chẳng ai xây lò sưởi giữa nhà cả! Đương nhiên ống khói sẽ phải nằm gần tường nhà rồi, và như vậy chỉ cần đi vòng ra đằng sau là có thể dễ dàng leo lên.

Hắn buộc một đầu sợi dây thừng quanh miệng ống, đầu còn lại buộc quanh bụng, rồi từ từ thả người lọt thỏm xuống miệng hố đen ngòm. Ống khói luôn luôn được thiết kế đủ rộng để một người trưởng thành có thể leo ra vào dễ dàng, tại sao? Ấy là bởi khi đốt củi, muội than hay bồ hóng gặp nhiệt độ cao bay lên trên sẽ bám vào thành ống, lâu dần khiến cho khói không thoát tốt được. Những lúc như vậy người đàn ông trong nhà sẽ phải leo lên, lau chùi sạch sẽ bên trong ống, thế nên miệng ống phải rộng là vì vậy. Với một sinh vật nhỏ thó như Goblin, thì Gatrix tự tin có thể trèo xuống mà không gây bất cứ tiếng động nào!

Trò chơi sát nhân bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Trả thù

Glenn giật mình tỉnh dậy! Lão cảm giác được có thứ gì đó, một nỗi kinh hoàng không thể nói ra, đang bước lên trên bậc cầu thang. Ngay lập tức, kị sĩ vận dụng đấu khí, bức cho hơi men bay hết ra khỏi thân thể! Đầu Glenn trở nên sáng suốt và minh mẫn hơn bao giờ hết, với mọi giác quan đang gào lên với lão. Chạy ngay đi! Nguy hiểm cùng cực!

Đã bao giờ Glenn có cảm giác này? Lão phải lần ngược lại cái hồi mình còn trẻ, khi đang xông pha trên chiến trường, nơi bốn phương tám hướng đều có một mũi dao, lăm lăm đâm vào chỗ hiểm của lão bất cứ lúc nào. Một đối thủ đáng gờm đây! Glenn cúi xuống, từ từ rút ra con dao chuôi chữ thập dấu trong ống gậy.

Tiếng bước chân càng ngày càng tiến lại gần. Dù rằng nó đã cố gắng bước rất nhẹ, nhưng cơ thể của một đấu sĩ trung cấp thừa sức để lão có khả năng lắng nghe được những âm thanh còn bé hơn thế nếu như tập trung. Cái bản năng cảnh giác nơi chiến trường đã lại một lần nữa cứu lão một bàn thua trông thấy!

Tiếng bước chân dừng lại trước cánh cửa gỗ. Glenn nín thở, nhìn hai bóng đen lấp ló nơi khe dưới cửa, thầm tích tụ sức lực. Là một cỗ máy giết chóc, Glenn hiểu rõ đánh nhau ì xèo là chuyện họa hoằn bất đắc dĩ thôi, còn thực tế nếu như có khả năng kết thúc đối thủ trong một đòn thì hãy làm ngay, đừng để đêm dài lắm mộng!

Một giọt mồ hôi lăn dài trên sống mũi của lão, đọng lại nơi chóp mũi. Gương mặt Glenn giờ đã rịn ra từng hạt mồ hôi, nhưng lão không dám nhắm mắt! Lão ép cho khoeo mắt mở lớn, nhìn trừng trừng vào cánh cửa gỗ, chính xác hơn là thứ lạnh lẽo phía sau nó! Tay lão hơi run nhẹ, một phần vì đang dồn sức, một phần vì hồi hộp. Hai tên thợ săn lão luyện, chăm chú quan sát từng động tĩnh trong không khí, tìm một dấu hiệu để bùng nổ.

Thế rồi giọt mồ hôi nơi chóp mũi Glenn rớt xuống!

Ngay lập tức, cánh cửa bật tung ra! Một hình bóng lùn lùn nhỏ bé và đen thui xông vào, vung con dao xin màu chém thẳng xuống đỉnh đầu lão. Glenn hát chiếc bàn về phía trước, sau đó xoay dao đâm thẳng vào thân mình kẻ lạ mặt. Một tiếng kim loại va chạm vào nhau đỉnh tai nhức óc vang lên, khi hai lưỡi dao quẹt qua nhau, dừng lại giữa không trung, không bên nào chịu nhường bên nào!

Đến lúc này lão kị sĩ mới nhìn rõ được kẻ xông vào nhà mình là ai, hay chính xác hơn là cái gì! Đó là một sinh vật lạ, toàn thân nó đen sì như bóng đêm, chỉ có đôi mắt màu vàng lơ lửng tròn vo là sáng rực lên. Trên tay nó cầm một lưỡi dao thẳng, có khắc rất nhiều hoa văn kì lạ!

Glenn vận dụng toàn bộ đấu khí, tạo thành một ngọn lửa màu vàng bao quanh khắp người. Đấu khí có thuộc tính, nó phụ thuộc vào người tu luyện tập theo công pháp nào! Ví dụ như Glenn, lão có mức độ thân thuộc với nguyên tố Đất rất cao, nên được hoàng gia ban thưởng cho một bộ công pháp mang thuộc tính tương ứng. Các đấu sĩ không nhất thiết phải có công pháp, nhưng công pháp đóng vai trò rất quan trọng, vì nó gia tăng tốc độ tu luyện của các đấu sĩ, hơn nữa chất lượng đấu khí ngưng tụ từ công pháp cũng hơn rất nhiều so với tự hấp thu từ không khí.

Con quái vật xoay ngược lưỡi dao, lướt tới. Một điểm rất đặc biệt của dao là tầm sát thương của nó rất ngắn, lực cũng yếu, thành ra nếu dùng dao để chém thì miệng vết thương rất nông. Các cao thủ dùng dao chủ yếu là đâm, một số thì nhắm tới những vị trí yếu ớt như các khớp, hay mạch máu. Glenn hoàn toàn không rõ tại sao con quái vật lại lựa chọn cách cầm dao ngược như vậy, và điều đó khiến lão càng thêm cảnh giác!

Con quái vật quét lưỡi dao, nhắm vào cổ họng Glenn. Lão nhanh tay dùng tay trái tóm lấy cổ tay nó, tay phải đâm vào lòng ngực đối thủ. Song con quái vật cũng dùng tay kia đánh bật đi cánh tay lão, đồng thời giật tay dao ra, nhắm vào bàn tay trái của lão. Glenn nhấc tay đặt lên vai nó, dồn lực vào đầu gối trái, lên gối vào ổ bụng con quái vật. Nó cũng lập tức biến chiêu, đưa đầu gối phải lên đón đỡ.

Cuộc chiến giữa hai nghệ nhân dao là một màn trình diễn nghệ thuật nguy hiểm cùng cực nhưng lại chẳng có vết thương nào! Cả hai liên tục phá chiêu, phản đòn, chặn đánh đối thủ, chứ hầu như hai lưỡi dao chẳng có mấy cơ hội chạm vào nhau. Đây là một trò chơi thử thách phản xạ, tính toán và tập trung tuyệt đối, bởi chỉ cần một sơ sẩy, người bên kia sẽ không chút do dự cầm ngay vũ khí vào cổ họng kẻ địch, chấm dứt vũ điệu trên đầu mũi dao này.

Mồ hôi ngấm vào làm mất Glenn cay xè, song lão không để ý! Trong mắt lão giờ chỉ còn một hình bóng đen thùi lù đang múa may quay cuồng trước mặt mà thôi! Mặc dù mới chỉ vài phút trôi qua, cho dù cả hai chiến đấu gần như trong im lặng, nhưng đó là vài phút mệt mỏi nhất cuộc đời lão! Nếu như không phải vì nhiều lần bản năng lão cảnh báo, thì Glenn đã rơi vào bẫy của đối thủ rồi!

Glenn thừa nhận, kỹ xảo của đối thủ rất tốt, thậm chí còn có phần nhỉnh hơn lão nữa! Nhưng một kị sĩ không chỉ có kỹ xảo, mà còn bao gồm cả chiến kỹ nữa! Chiến kỹ là những kỹ năng đặc biệt, yêu cầu đấu khí phải vận hành theo một quy luật nhất định, để tạo ra những hiệu quả khác nhau. Cho dù là kị sĩ hoàng gia, Glenn cũng chỉ có ba chiến kỹ cả thấy. Hai cái là kỹ năng diện rộng, khiến cho lão không có cách nào sử dụng! Chỉ còn một cái là đơn mục tiêu, vậy nên Glenn đang chờ đợi một thời cơ... Đây rồi!

Glenn điều khiển đấu khí trong cơ thể, xoay vòng tròn ốc bên trong cánh tay phải, đâm thẳng về phía trước, miệng la lớn.

- Mũi thương xuyên phá!

Trước khi đấu khí kịp thoát ra khỏi cánh tay lão, con quái vật đưa tay lên vỗ vào cổ tay lão, vuốt ngược dọc về phía người lão. Glenn cảm thấy một dòng đấu khí lạ hoắc, đen kịt như bóng tối xâm lược bên trong cơ thể, vận hành ngược với chiều quay của đấu khí thuộc tính Đất, tạo thành một vụ nổ nho nhỏ bên trong cánh tay phải của lão.

Chiều thức bị cắt đứt khiến cho Glenn khổ không thể tả! Lão chưa bao giờ nghe tới chuyện chiến kỹ có thể bị cắt ngang như thế này, và hậu quả của nó giống như lão bị chính kỹ năng của mình đánh trúng vậy. Glenn há miệng, ọc ra một ngụm máu lớn, nhưng con bão giờ mới bắt đầu!

Con quái vật bước nửa bước, tiến vào trong lòng lão, tay phải vung vẩy lưỡi dao cầm ngược, chém liên tục lên người lão. Nó rất khôn ngoan, khi chỉ nhắm vào những khớp nối trên người Glenn, như cổ tay, khuỷu tay, nách. Trong cơn choáng váng, Glenn cố gắng chống trả, song nó chỉ khiến cho buổi tung xéo diễn ra thêm phần phân khích mà thôi! Từng mảng từng mảng thịt bị lóc khỏi người lão, mỗi lần lão đều rên lên trong đau đớn, có điều con quái vật vẫn lạnh lùng tiếp tục.

Glenn nghiêng chặt răng, dồn đấu khí vào đầu gối phải, nhưng trước khi chân lão kịp đưa lên thì con quái vật đã đá vào chiếc chân gỗ giả của lão, khiến cho cẳng chân phải mất đi điểm tựa. Lực chân của lão bị tiêu hao đi không ít, vậy nên con quái vật chỉ cần dùng một bàn tay cũng có thể đỡ và đẩy ngược lão Glenn về phía sau. Kế tiếp, nó tiến lên, đâm liên tục vào mặt và người Glenn. Giống như một võ sĩ quyền anh bị ép vào góc đài, Glenn như cành cây liễu già, uốn éo và đứng đưa trước cơn bão nắm đầm bở tới. Đắm ngang, đắm móc, bạt tai, đâm thẳng... lão không đếm được mình đã ăn tổng cộng bao nhiêu quyền vào người nữa! Chỉ khi con quái vật dứt điểm lão bằng một cú đâm thẳng vào chính giữa mặt, khiến lão bắn thẳng vào bức tường gỗ đằng sau, cơn bão mới dừng!

Glenn ngồi bệt trên sàn, chân duỗi song soãi, mồm mũi nhiều máu thi nhau chảy. Máu nhều từ xuống miệng lão thành từng sợi dài, rung lên mỗi khi Glenn thở nhẹ nhẹ. Lão đã thua!

Con quái vật ngồi xổm xuống trước mặt lão, đưa tay nắm tóc, nhấc đầu Glenn lên. Linh cảm trong lão mách bảo rằng, chuyện vẫn sẽ chưa chấm dứt! Nó sẽ còn tra tấn lão thật thảm khốc... không!

Một chiếc gối phi tới, bị con quái vật đưa tay chặn lại. Phía ngoài cửa, một cậu bé gầy gò, với mái tóc vàng và đôi mắt cực kì cương nghị, đang run rẩy bày trong bộ áo ngủ.

- Thả... thả bố tao ra... đồ quái vật!

Không! Glenn gào thét trong lòng, song không có cách nào phát ra thành lời! Lão bị thương quá nặng, tới mức lão không có cách nào cảnh báo cậu con trai duy nhất về sự nguy hiểm. Con quái vật nhìn đứa trẻ, quay sang nhìn lão. Thế rồi nó cười! Thế có thần linh, Glenn chắc chắn là nó đã cười! Từ cái bản mặt đen sì không có khí quan gì, một vết rách xuất hiện, kéo dài sang hai bên đầu, để lộ ra cái miệng toàn răng nhọn lồm chồm đỏ như chậu máu! Nó buông lão, từ tốn bước về con lão.

Không! Chạy đi James! Chạy đi con! Glenn trùng lún như muốn rách khoe mắt, cố gắng truyền đạt suy nghĩ trong đầu cho đứa con của lão! Đứa bé rúm rỏ, mặt tái đi khi con quái vật bước lại gần, nhưng nó vẫn kiên cường mím chặt môi đứng ở cửa. Con quái vật đứng trước mặt James, mắt đối mắt, ngó lom lom vào nhau.

Đột nhiên nó vung tay, tát thẳng bé một cú đau điếng!

- Khặc, ọc ọc!

Glenn ho ra từng ngụm máu, cổ họng lão đau rát, ngọt ngào vị tanh tươi. Song lão không quan tâm! Trong mắt lão chỉ còn hình bóng đứa con trai đang nằm trên mặt đất, một tay bưng mặt, mắt ầng ầng nước!

Con quái vật "triu mền" vuốt ve mái tóc hạt dẻ của James, nhìn lão đầy trêu cợt.

- Tao xin này! Tha cho con trai tao! Oan có đầu, nợ có chủ! Mày giết tao đi! Nhưng xin đừng đụng tới thằng bé! Làm ơn!

Glenn rên rỉ van lơn. Lão ép cho những sợi đấu khí cuối cùng chạy tới cổ họng, chữa trị tạm thời dây thanh quản để lão có thể phát ra thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 78: Sám hối

Con quái vật ngó lơ lão. Nó bế đứa trẻ đặt lên giường, xếp hai tay ngay ngắn trên ngực, và móc ra một vòng hoa bẹp dùm dó đặt lên đầu con trai lão - Glenn nhận ra chiếc vòng! Là của cô bé Goblin lão sát hại! Mặc cảm tội lỗi và ân hận ủa tới, nuốt chửng lão! Giờ lão đã hiểu! Con quái vật đến là để trả thù cho đàn Goblin! Lão phải trả giá cho tội ác đã gây ra!

Những ký ức bị men rượu che phủ xâm tràn tâm trí lão. Rằng lão đã khắc nghiệt với con trai ra sao, y như những gì cha lão đã làm. Rằng lão là một người bố tồi tệ như nào. Rằng lão là một kẻ khốn nạn ra làm sao. Tuy thế, song lòng lão đã, và vẫn reo vui mỗi khi nhìn thấy nụ cười toe toét của thằng bé.

Glenn roi nước mắt, giọng cười nhìn con trai lần cuối. Lão hô lớn.

- Đừng sợ, James Skydragon, con trai của ta! Cái chết chỉ là sự khởi đầu! Không cần phải sợ hãi hay trốn tránh nó! Dừng cảm lên con trai! Ta sẽ bước theo con sớm thôi!

Đứa bé nhìn cha nó qua đôi mắt ngập nước, rồi gật mạnh đầu. Hai cha con họ cuối cùng cũng hiểu được tình yêu thương vô bờ bến của mình dành cho người kia, song lại quá muộn!

Gatrix rút lưỡi dao ra, giờ cao lên. Hắn ở đây là để thực thi công lý, báo thù cho các Goblin đã khuất! Kẻ thù ác sẽ phải gánh chịu nỗi đau tột cùng khi mất người thân, sau đó mới bị hành quyết! Và Gatrix, chính là đao phủ!

Thật thế sao?

Gatrix dừng lại. Âm thanh này lạ mà quen thuộc quá! Nó không giống như những tiếng xì xào trong bóng đêm, đầu độc hần, xúi giục hần trượt dài trên con đường cô độc vô tận này! Nó thanh thoát, nhẹ nhàng tựa như một vũ điệu mùa hạ, đem lại cảm giác mát rượi cho tâm hồn. Đó chính là giọng của...

Có thật là anh đang thực thi công lý?

Đúng vậy! Giết người đền mạng, từ xưa vốn vậy! Hắn đã làm điều tồi tệ, thì giờ phải nhận quả báo.

Anh đâu thể nào dùng một cái sai để giải quyết một cái sai khác?

Nhưng chẳng lẽ chúng ta không làm gì sao? Chẳng lẽ những kẻ thù ác sẽ phải nhón nhơ, còn người vô tội bị giày vò đau khổ? Chẳng lẽ anh có thể bỏ qua chuyện hắn đã cưỡng hiếp xong giết chết em được sao?

Nhưng em đâu có yêu cầu anh làm như vậy!

Gatrix thần thờ. Từ sau lưng hắn, một vòng tay màu xanh lá, ôm vòng qua người hắn, giữ không cho cánh tay hắn hạ xuống. Hắn nhớ đôi bàn tay này!

- Eleisa!

Nước mắt Gatrix tuôn rơi. Tại sao...

Dừng lại đi anh! Anh không nên như vậy!

Nhưng những chuyện hắn đã làm... những điều tàn ác với cả đàn, với em!

Gatrix nhắm mắt, để cho những giọt nước mắt rơi lộp độp trên sàn.

Phía bên hông hắn, một hình bóng đen thù lù khác xuất hiện! Nó cao lớn, uy nghiêm như một vị hoàng đế, mang theo khí thế không thể chống lại!

Xuống tay đi! Nợ máu phải trả bằng máu!

Hãy lắng nghe trái tim anh, Gatrix! Anh thật sự muốn làm thế sao?

Hai giọng nói liên tục đầu đá trong đầu hắn, khiến Gatrix như muốn phát điên. Cánh tay hắn run rẩy giữa không trung, phân vân không biết nên làm thế nào.

Bóng đen dường như cảm thấy mất kiên nhẫn. Nó gầm lên, đưa tay tóm lấy cổ tay Eleisa, như muốn lôi tọt cô bé vào trong bóng đêm vậy!

Cứu em!

Không! Gatrix theo phản xạ, đưa Hồng Trần lên quẹt vào tay Nike. Bóng đen rú lên đau đớn, chìm sâu vào trong bóng tối nơi góc phòng. Gatrix bỗng cảm thấy nhẹ nhõm và mệt mỏi vô cùng. Hắn muốn gục ngã, nhưng hình bóng cô bé Goblin đã đỡ phía sau lưng hắn, giúp hắn vẫn duy trì tư thế đứng thẳng.

Anh làm tốt lắm!

Gatrix đâm mạnh xuống!

- Aaaaaa

Cả già cả trẻ đều gào to, mắt nhắm nghiền. Đột ngột, Glenn mở trừng mắt. Lão thấy con quái vật màu xanh lá đang đè trên người con trai lão, tay đâm lưỡi dao xuống... đệm. Lưỡi dao chỉ cách mặt James có vài phân! Nó đâm trượt, là cố tình hay vô ý?!

- Tại sao người lại làm thế? Con bé đã làm gì sai cơ chứ? Nó... chỉ là một đứa bé mà thôi!

Lần đầu tiên con quái vật cất tiếng! Nó rất nhẹ nhàng và thanh thoát, như một làn gió mát gột rửa đi tâm hồn mệt mỏi nặng nhọc của Glenn Skydragon. Con Goblin - giờ thì lão đã nhìn rõ được hình dạng của nó, sau khi lớp bóng tối bao bên ngoài nó tan đi hết, ngồi phịch xuống sàn, đưa tay lên bụng mặt khóc. Nỗi tủi nhục trào dâng khiến Glenn không thể không cúi đầu!

- Tôi xin lỗi!

Mọi thứ chìm trong tĩnh mịch một lúc lâu, chỉ có những tiếng khóc rầm rức của Gatrix trong cái cảnh tranh tối tranh sáng. Một chiếc lọ thủy tinh lăn lộn cộc trên sàn, chạm vào chóp mũi Glenn.

- Ta đã bước trên con đường trả thù quá lâu rồi! Ta đã thấy thứ chờ đợi mình ở cuối con đường. Lần này, vì nàng muốn vậy, nên ta sẽ thử một lần tha thứ xem sao! Ta sẽ đặt lòng tin vào tình thần kỳ sĩ của người! Đừng làm ta thất vọng!

Con Goblin nhìn họ, trong ánh mắt tràn ngập mệt mỏi. Nó đứng dậy, chậm rãi bước ra khỏi căn phòng. Trước khi rời đi, nó ngoái lại.

- Nhóc là một đứa trẻ đừng cảm! Đừng làm thẳng hèn nhé!

...

Bọn họ thoát chết rồi sao?

Glenn nửa tỉnh nửa mơ. Tại sao con Goblin đó lại tha thứ cho bọn họ? Lẽ nào đây là một gian kế hiểm độc của nó, đưa cho bố con họ một hi vọng phù phiếm, và sẽ kết liễu đời họ trong lúc cả hai đang sung sướng nhất? Đúng rồi, chỉ có thể là như vậy!

Thời gian chậm chậm trôi đi, bình minh dần dần ló rạng, với những tia sáng mặt trời ảm áp xuyên qua khung cửa sổ, báo hiệu một ngày mới đã đến. Glenn cảm giác cơ thể bắt đầu hồi phục. Lão cầm lấy chai thuốc thủy tinh, nhìn chất lỏng màu đỏ sẫm sáng trong đó, suy nghĩ miên man. Thế rồi không một lời báo trước, Glenn rút nắp, há miệng dốc hết chỗ thuốc vào cổ họng! Lão cảm thấy một luồng hơi ấm chạy khắp toàn thân, nhanh chóng chữa trị những vết thương do trận chiến đêm qua để lại.

James lạch bạch chạy tới chỗ bố mình, ôm chầm lấy lão, run lấy bầy.

- Ôi James! Ôi con trai bé bỏng của ta! Ta xin lỗi con! Ta thật sự xin lỗi con! Ta là một thằng ngu, là một người bố tồi! Ta thề sau này sẽ dùng cả phần đời còn lại để yêu thương con hết mình!

- Bố ơi! Hu hu! Con yêu bố!

Từ nay về sau, kẻ sát rợ Glenn đã chết! Từ nay về sau, vị kị sĩ kiêu hãnh năm nào của đế quốc đã hồi sinh! Lão vận đấu khí, cảm giác nguồn năng lượng hùng hực chảy trong người, xua tan đi những tai họa ngấm do rượu chè lâu năm để lại. Lão gằm lên như một con sư tử choàng tỉnh sau một đêm dài ngon giấc. Căn mái gỗ ọp ẹp không chịu nổi sức mạnh của đấu sĩ cấp trung, tan vụn đi trong ánh nắng sớm ban mai, song Glenn nào có hề gì! Lão cười lớn, bế bổng cậu con trai lên, đặt cậu ngồi lên vai của mình. Mặc dù gương mặt lão vẫn còn nhiều chỗ be bét máu, sưng tím khắp nơi, nhưng lão vẫn cười.

- Tại sao bố lại phá nhà đi thế?

- Không sao, con trai ạ! Chúng ta không ở đây nữa! Bố con ta sẽ cùng nhau phiêu lưu khắp thế gian này. Bố sẽ dạy cho con kiếm thuật, tri thức, cách sinh tồn, và mỗi đêm, khi con ngủ, bố sẽ kể cho con những câu chuyện phiêu lưu kì thú mà bố sưu tập được. Sau này, khi con trai của con ra đời, con cũng sẽ kể lại chúng cho nó, cùng với những câu chuyện của cả chính con nữa. Ôi, bố không thể chờ đợi được nữa! Lên đường nào, James Skydragon!

Bỗng lão dừng lại! Glenn thở nhẹ, mỉm cười, quay lại nhặt chiếc bình thủy tinh rỗng dưới sàn gỗ lên, đặt nó vào sát trong lồng ngực, rồi mới cõng con trai thu thập hành lý rời đi.

- Cộc cộc cộc!

- Ai đấy!

Medina hỏi, trong lòng tràn ngập cảnh giác. Không nói tới việc bây giờ trời vẫn còn đang giữa đêm, chỉ riêng việc âm thanh phát ra từ cửa sổ tầng hai cũng đủ để khiến những người yếu bóng vía tè ra quần rồi!

- Ta đây!

Cánh cửa sổ đột ngột bật mở! Cô nàng thấy thuốc với mái tóc màu cam hoảng hốt vurun ra, như thể chỉ chậm thêm một giây nữa thôi là điều rất quan trọng với cô sẽ biến mất vậy! Khi nhìn thấy dáng vẻ nặng nề tàn tạ của Gatrix, cô không thể kiềm chế được nước mắt. Gatrix bật cười, chìa hai tay ra.

- Ô thôi nào! Đáng lý ta mới là người phải khóc chứ! Lại đây nào cô bé!

- Ô ô ô! Tôi xin lỗi! Tôi thật sự xin lỗi!

- Không sao đâu cô bé! Không sao!

Gatrix đưa tay, vỗ về lên lưng của Medina. Nước mắt của cô thấm ướt hết vai hắn, nhưng Gatrix cứ ngồi đó, trên bệ cửa sổ, yên lặng an ủi cô gái.

- Ta sẽ đi khỏi nơi đây!

Medina ngừng khóc, sừng sốt ngẩng mặt lên nhìn Gatrix! Hắn mỉm cười dịu dàng, lấy ra một chiếc khăn tay, lau đi những vệt nước mắt nước mũi tèm nhem trên mặt cô nàng.

- Chính vì vậy, hôm nay ta đến đây là để tạm biệt cô!

- Không được! Anh không được đi!

- Nào nào Medina! Đừng như một đứa trẻ nhõng nhẽo nữa! Cô cũng hiểu mà phải không! Tôi... không muốn ở lại nơi này nữa!

- Anh..

Medina như muốn nói gì đó, nhưng nó nghẹn chặt lại ở cổ họng của cô. Gatrix móc túi, lôi ra một miếng thủy tinh, bên trong có ép một bông hoa mặt trời với cánh màu đỏ. Những cánh hoa giờ đã trở lại bình thường, không còn đỏ rực như máu nữa.

- Đây là những gì còn lại của em ấy!

- Tôi..

- Chắc! Khóc lóc gì nhiều quá vậy! Mà cô có để ý giọng tôi thay đổi rồi không? Giờ nó ngọt ngào và thanh thoát như giọng của một nàng tiên vậy!

Gatrix cố bày trò cười, nhưng Medina càng khóc to hơn. Hắn mỉm cười nhẹ nhàng, đưa tay lên xoa xoa mái tóc cô lần cuối.

- Bảo trọng, bạn của tôi!

Khi cô ngẩng đầu lên, chỉ còn một làn gió đêm mát rượi lùa qua mái tóc cô, còn Gatrix đã biến mất như thể chưa từng tồn tại!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Tạm biệt, Nike!

Gatrix ngồi bó gối giữa cánh đồng hoa bên cạnh bờ suối, ngắm nhìn ánh trăng đầy say mê. Tiếng bước chân đạp lạo xạo trên những cánh hoa, tiến dần về phía hắn từ đằng sau lưng cũng không có cách nào kéo hắn khỏi con mắt trái của thần linh.

- Cậu đến muộn hơn dự kiến!

- Cô ta đâu?

- Như cậu thấy đấy!

Gatrix đưa tay, trở vào cổ họng.

- Chúng ta không phải những kẻ yếu đuối như vậy!

- Nhưng trả thù có đem bọn họ quay lại không?

Nike lặng thinh, chấp tay đứng sau lưng Gatrix. Thế rồi hấn cất tiếng!

- Chẳng lẽ chúng ta bỏ mặc cho bọn chúng, không phải chịu bất cứ hình phạt nào?

- Đó là điểm khác biệt giữa chúng ta! Tôi chấp nhận tha thứ, cậu thì không.

- Nhảm nhí!

Nike gầm lên, hất văng Gatrix về phía dòng suối. Con Goblin lồm cồm leo lên, người ướt như chuột lột.

- Từ xưa đến nay, có nợ thì phải trả, nợ máu phải trả bằng máu! Đó là chân lý tự nhiên!

- Thế ai sẽ là quan tòa? Cậu? Tôi? Lương tâm Glenn?

- Cảm ơn!

Nike xông tới, đâm một cú móc phải trời giáng lên mặt Gatrix. Đồng thời bản thân gương mặt hấn cũng xuất hiện một vết bầm!

- Cậu là quá khứ rồi Nike ạ! Hãy ngủ yên đi, như Johnny đã làm!

- Chúng ta là một! Ngươi không thể tách rời ta được! Hãy lại đây và hòa làm một với ta! Sức mạnh của chúng ta đủ để leo lên đỉnh thế giới này một lần nữa! Ta phải trả thù! Ta sẽ tiêu diệt con ả đó!

- Cậu sẽ chẳng làm gì hết, Nike! Phần diễn của cậu đã hết rồi!

- Ngươi nói gì?

Nike nghi hoặc nhìn Gatrix. Con Goblin mỉm cười, móc ra Hồng Trần.

- Tôi nói là, tôi từ bỏ cậu, Nike ạ!

- Không!

Nike gầm lên, lao tới, đè chặt Gatrix xuống đất, hai tay bóp lấy cổ con Goblin. Gương mặt đẹp trai mang theo vẻ tang thương của hấn méo mó đi trước cơn giận, mạch máu nổi lên phập phồng.

- Chúng ta là một! Ngươi không thể từ bỏ ta! Ta là sức mạnh ngươi luôn thèm khát! Ta là tri thức cấm kỵ ngươi tìm kiếm bấy lâu!

- Vĩnh biệt, Nike!

Gatrix đưa Hồng Trần lên, chém vào cánh tay Nike! Lưỡi dao không quá sắc bén, bỗng trở nên bén ngọt hơn bao giờ hết, như thể cắt vào đậu phụ vậy! Nike gầm lên đau đớn, bật ra xa! Đến lúc này, khi Gatrix hiểu thật sự phương pháp sử dụng Hồng Trần, hấn mới thấy vô số sợi tơ liên kết giữa hấn và Nike. Một số sợi đã đứt, những sợi còn lại Gatrix lạnh lùng vung dao lên cắt.

Nike rú lên thảm thiết, lăn lộn trên nền cỏ. Mỗi một sợi dây liên kết cắt đứt đem lại nỗi thống khổ không cách nào tả xiết cho cả hai, song Gatrix vẫn tiếp tục vung tay lên. Một sợi, lại một sợi, cho tới khi chỉ còn một sợi cuối cùng.

- Ngươi sẽ phải hối hận! Ngươi có biết ta đại biểu cho điều gì không?

Nike nằm bẹp trên mặt đất, thờ dõc. Cách hấn một đoạn, Gatrix cũng không khá hơn. Người hấn co giật nhẹ nhẹ, mồ hôi ứa ra ướt đẫm toàn thân, miệng tứa máu vì bị răng cắn rách!

- Cái gì?

- Tự dùng mắt mà nhìn đi!

Nike cười lớn. Từ trên người hấn, vô số những sợi tơ mọc ra, che kín cả khu vực này! Gatrix nhìn đắm chiều theo chúng. Một số thì kéo dài tới những nơi đâu đó phía đằng xa, một phần lớn khác thì xuyên thẳng lên bầu trời, vượt ra khỏi tầm mắt cực hạn của Gatrix.

- Ngươi hiểu đúng không? Nếu như ngươi từ bỏ ta, tất cả những kí ức, duyên nghiệp của ngươi ở Runeterra sẽ tan biến! Vẫn chưa muộn đâu! Lại đây,

dung hộp ta đi!

Gatrix mỉm cười đắng chát. Hắn ngấm nhìn ánh trăng thêm một lần nữa, hít một hơi thật dài.

- Vĩnh biệt, Nike!

Giây phút ấy, Nike không còn kháng cự nữa! Suy cho cùng, tất cả bọn họ đều là một, chỉ là những lựa chọn khác nhau tạo thành những nhân cách khác nhau mà thôi! Nike mỉm cười.

- Tương lai của cậu sẽ rất khó khăn đấy Gatrix! Hi vọng cậu có thể vượt qua được hết!

- Chắc, chuyện đó thì quan trọng gì! Chúng ta đã làm hết sức rồi! Giờ thì hãy xem số phận đưa đẩy thôi!

- Nếu cậu đã nói vậy... vĩnh biệt, Gatrix!

Gatrix vung tay, chặt nốt sợi dây cuối cùng!

Tích tắc tiếp theo, giống như hắn bị một cái máy hút bụi đặt lên đỉnh đầu! Vô số ký ức, hình ảnh, âm thanh về Runeterra bị lôi ra khỏi đầu hắn một cách đầy cưỡng ép. Gatrix gần như cảm nhận được ký ức tuôn chảy ra từ lỗ tai, lỗ mũi, miệng, hốc mắt hắn. Đó là một cảm giác cực kì kinh khủng, mà Gatrix không bao giờ muốn trải nghiệm lại thêm lần nữa!

Trống rỗng, mệt mỏi và đau đớn, Gatrix gục xuống, vòng hai tay tự ôm lấy bản thân.

Trước mặt người khác, Gatrix luôn là một điểm tựa vững chắc, một chỗ dựa tinh thần hoàn hảo.

Khi họ buồn, hắn ở bên và an ủi.

Nhưng khi hắn cô độc nhất, khi hắn đau đớn nhất, thì ai sẽ là người an ủi hắn?

Lúc mọi người hạnh phúc, họ tìm tới Gatrix để chia sẻ.

Còn lúc này, ai sẽ tới sẽ chia nỗi buồn cho hắn!

Gatrix cứ nằm đó, khóc trong đau đớn lần cuối cùng. Chỉ có ánh trăng dịu dàng và những con gió đêm man mát ở nơi đây, vuốt ve hắn, che phủ hắn, giấu đi hắn trong thời khắc yếu đuối nhất khỏi con mắt thế gian.

Cuối cùng, Gatrix ngồi dậy. Hắn tiến tới dòng suối, đưa tay vốc lên một vốc nước. Nước suối thật ngọt và mát lạnh làm sao! Gatrix nhúng mặt xuống, để cho tất cả nỗi buồn và sự phiền muộn trôi theo dòng suối. Nước mắt hắn đã chảy đủ rồi! Từ giờ hắn sẽ sống hết mình, cho tới khi ngừng thở.

Trên bầu trời, nắng ấm từ từ đánh thức các loài muôn thú tỉnh dậy, chuẩn bị sẵn sàng cho một ngày mới. Tiếng chim hót râm ran trong các tán cây, như chúc mừng cho kẻ lạc lối tìm được đường về nhà. Gatrix đưa tay lên, và hàng đàn hàng đàn chim muôn chọt sà xuống, đậu lên khắp người hắn.

Gatrix cười lớn, làm lũ chim giật mình bay tán loạn đi. Hắn nằm vật ra bãi cỏ, tay chân giang rộng, khép mắt lại. Hắn muốn tắm mình trong sự ấm áp này thêm một chút nữa.

Những con gió lao vun vút qua thung lũng, mang theo câu chuyện của hắn đi kể cho khắp tất cả núi đồi rừng cây trên thế giới này. Những tán cây xì xào, nghiêng mình thần phục, và có lẽ Gatrix hoang tưởng thôi, nhưng hắn hình như nghe thấy ai đó thì thầm vào tai mình.

Chào mừng đến Avalon!

Sáng sớm ở làng Targe.

Người dân trong làng rôm rả bàn tán với nhau về ngôi nhà của lão Glenn đột nhiên nổ tung. Người thì bảo hôm qua nhà lão bị sét đánh, người khác độc mồm hơn tuyên bố Glenn bí mật tu luyện đấu khí cấm, xong bị phản ngược nổ chết. Họ bao vây xung quanh tàn tích của căn nhà, đưa ra đủ mọi loại suy đoán.

Chợt có tiếng người hô hoán bên trong chuồng ngựa. Mọi người chạy tới xem, thì thấy Xsi và Craig, trần truồng, đang nằm úp mặt xuống đất, tay trói ngoặt ra đằng sau, mông chổng lên trời, và dưới mông bị cắm một chiếc que rất là to! Gương mặt họ đỏ ửng, như đã trải qua chuyện gì đó khủng khiếp lắm!

Gatrix huyết sáo một bài hát vui vẻ trong ký ức của hắn. Lúc này hắn phủ kín toàn thân trong chiếc áo choàng màu nâu đỏ, trên vai là chiếc ba lô làm từ da thú to hơn cả người hắn, căng ních những đồ là đồ. Chân hắn xỏ giày da, tay cũng được bọc trong găng tay da. Sẽ chẳng có một kẻ nào có thể đoán được dưới lớp áo quần dày đặc đó là một con Goblin, trừ phi hắn cố tình bỏ đi chiếc mũ trùm đầu, hoặc khi bộ quần áo bị xé rách, tất nhiên. Gatrix có thừa tri thức để thêu nên những loại cổ ngữ cho phép người mặc chiếc áo này không bao giờ bị phát hiện ra. Giống như khoảng tối dưới chiếc váy ngắn

của các nữ sinh vậy, luôn luôn lấp ló chỉ chút nữa, chút xíu nữa thôi, nhưng không bao giờ hiện ra!

Hắn rảo bước trên con đường mòn lát sỏi, với ánh trăng và những con gió đêm làm bạn! Hiện tại hắn sắp đi tới ranh giới của làng Targe rồi. Gatrix có thể lờ mờ thấy được chiếc cọc chỉ đường cắm phía đằng trước... khoan, có cái gì đang ngồi trên nó thế!

Con Goblin xóc lại hành lý, tiếp tục bước lại gần chiếc cọc. Phía trên nó là một... gọi là gì nhỉ, Gatrix ngẫm nghĩ. Thoạt nhìn thì đó là một cô gái xinh đẹp, ăn mặc rất hở hang, với phần trên gần như hở hết, chỉ có chút vải đen che lại bộ phận nhạy cảm thôi. Phía dưới thì cô mặc một chiếc quần ngắn, rất ngắn, Gatrix tự hỏi không biết ống quần có dài được một gang tay hắn không nữa! Song điều khiến hắn ấn tượng hơn cả là cặp cánh dài không lồ mọc sau lưng cô ta, cùng chiếc đuôi chóp tam giác ngoe ngậy thò ra phía hông cô nàng. Một Succubus, nếu hắn không nhầm!

Hắn đứng đó, tần ngần trước hình ảnh nữ ác ma ngồi cô độc trên chiếc cọc chỉ đường, ngẩng mặt lên trời ngắm nhìn ánh trăng. Toàn thân cô tắm đắm trong thứ ánh sáng màu xanh biển mờ ảo, tạo thành một vầng hào quang kì lạ, ngăn cách không cho bất cứ thứ gì xâm phạm vào bức tranh tuyệt đẹp ấy!

Càng nhìn, Gatrix càng thấy cô ta thuận mắt, giống như họ đã từng quen biết trước đây vậy. Hắn cau mày, không thể nhớ được rốt cuộc đã gặp cô ở đâu. Mà cũng phải thôi, tất cả những sợi tơ hồng đã bị chính tay hắn chặt đi rồi!

Có một điều gì đó thôi thúc Gatrix hành động, thế là hắn tiến lên một bước, háng giọng!

- Tại sao lại có một quý cô xinh đẹp ngồi ngắm trăng một mình ở đây vậy?

Cô nàng giật bắn cả người, tí nữa thì ngã nhào khỏi chiếc cọc. Cô ngó ngang liếc dọc, đứng đưa mái tóc hồng ngắn ngang cằm, cho tới khi nhận ra một kẻ lạ mặt ở dưới đất. Nữ ác ma đưa tay trở vào mặt.

- Ngươi nhìn được ta à?

- Phải! Chẳng lẽ có một kẻ nào bỏ qua được cảnh đẹp như vậy hay sao?

- Sao có thể! Ta đã dùng phép thuật bao bọc chỗ này rồi mà! Ngươi rốt cuộc là ai?

Cô gái cau mày, trong mắt tràn ngập cảnh giác. Ma lực tụ tập xung quanh cô, sẵn sàng cho một trận chiến ác liệt. Nhận thấy sự căng thẳng trong không khí, Gatrix đưa hai tay lên.

- Từ từ nào! Ta không có ý xấu! Chỉ là ta thấy cô rất xinh đẹp, nên mới muốn lại gần để khen thôi!

Cô gái phì cười, như một đóa hoa mười giờ bùng nở giữa đêm đen. Gatrix thậm chí còn cảm thấy cả không gian như sinh động hẳn lên trước nụ cười ấy vậy!

- Đây là lời nói dối ngọt ngào nhất mà ta từng nghe! Từ bao giờ giáo sĩ giáo hội lại phải dùng những lời nói dối thô thiển như vậy để tiếp cận ác ma thế?

- Ta nghĩ cô có chút hiểu nhầm rồi!

Gatrix đưa tay lên, vén bỏ chiếc mũ, để lộ ra thân phận Goblin của mình. Cô nàng lập tức há hốc miệng ngạc nhiên.

- Cái... cái gì? Một con Goblin? Tại sao ngươi biết nói? Mà không, làm cách nào ngươi có trí tuệ vậy? Chẳng phải loài Goblin chỉ là lũ dã thú ngu xuẩn hay sao?

- Ta sẽ bỏ qua lời xúc phạm chủng tộc đó! Nhân tiện, ta là Gatrix, còn cô là?

Gatrix toét miệng cười, đưa bàn tay ra phía trước. Không hiểu tại sao hắn cảm thấy rất thoải mái khi ở gần cô ấy!

Cô gái nhảy khỏi chiếc cọc, dùng đôi cánh dài phía sau phe phẩy tiếp đất nhẹ nhàng đầy duyên dáng, rồi chìa ra bàn tay mọc đầy móng vuốt nhọn sắc, nắm lấy tay Gatrix.

- Tên ta là Vera. Rất hân hạnh được làm quen... quý ngài Goblin tí hon ạ!

- Để ta đoán nhé, cô là... một Succubus?

Trong mắt Vera thoáng hiện ra vẻ bối rối. Gatrix nắm chặt tay cô, kéo lại gần.

- Không đúng! Các Succubus thường tồn tại dưới dạng phi vật chất, nếu như ngưng tụ thân thể thì đó sẽ là một thân thể nguyên tố, chứ không phải cảm giác ấm áp mềm mại này. Cô là một con lai. Hừm, còn rất trẻ nữa!

- Này này, đủ rồi đấy! Ngươi đang đọc suy nghĩ của ta đấy à?

Vera cau gợn, rút tay về. Gatrix bật cười, giơ hai tay lên giảng hòa.

- Những thứ đó viết hết lên mặt cô rồi kìa! Mỗi khi ta đưa ra một giả thiết, ta chỉ cần nhìn vào biểu cảm phản ứng của cô là đã biết luôn đáp án rồi! Hắn là văt và lăm đúng không?

Vera mím môi, từ chối trả lời. Ác ma trên cao, tại sao cô chưa cho nó một quả cầu lửa để thổi bay cái miệng luyên thuyên của nó đi nhỉ!

- Đừng giận nữa cô nhóc! Khi sống đủ lâu, sẽ có những kĩ năng trở thành phản xạ của cô, dù cô muốn hay không thì trong tiềm thức sẽ tự động làm điều đó rồi!

- Người... không phải là một con Goblin!

Vera khẳng định chắc nịch. Gatrix là sinh vật sở hữu trí tuệ cao nhất mà cô đã từng gặp, trong suốt từng ấy năm lang thang khắp nơi. Và nó cũng là người đầu tiên không bày tỏ thái độ thù địch với cô dù đã thấy thân phận thực sự của cô.

- Ta là một con Goblin, chuyện đó không có gì phải tranh cãi hết! Chỉ là ta biết nhiều hơn bình thường một chút, vậy thôi!

Nhìn nó nhún vai, Vera rất muốn cho nó một cú đấm. Chợt cô nhận ra, đây là lần đầu tiên cô có được một cuộc trò chuyện dài hơi đến như vậy, kể từ khi cô mất đi gia đình. Trong lòng Vera hơi chùng xuống một chút! Cô thật sự rất muốn được nếm trải cảm giác này thêm một chút, chỉ một chút nữa thôi! Vera tự thầm nhủ. Nhưng cô chẳng biết cách làm thế nào để kéo dài cuộc hội thoại này! Cuộc đời của cô chỉ có ẩn nấp và trốn chạy mà thôi... có thứ gì đó đang quơ quơ trước mặt của cô!

- Đừng bao giờ thất thần trước mặt người khác như vậy, cô bé! Điều đó chứng tỏ cô đang không tôn trọng người đối diện đấy!

- Thôi đi! Lũ Goblin các người làm gì có tư cách để tôn trọng chứ?

- Điều này chứng tỏ tri thức của cô còn rất hạn hẹp, cô bé ạ!

- Đây! Ta bực rồi đấy nhé! Người sống được mấy năm mà cứ mở mồm ra là cô bé cô bé!

Vera chống nạnh. Chết tiệt, không hiểu sao cô với con Goblin này cứ khắc khẩu thế nhỉ! Đường như mỗi một câu của nó đều tràn ngập sự châm biếm, khiến cho cô tức tối không thể tả vậ!

- Ô, thế thì cô đã được bao nhiêu cái xuân sinh rồi?

- Hai mươi lăm!

- Chắc, chào chị!

Gatrix cười cợt nham nhở, rất là gọi đòn! Lần này thì Vera không thể chịu nổi nữa! Cô đưa cánh tay khóa lấy cổ con Goblin, vạt nó xuống đất.

- Đây thì trên ta này! Đây thì cười này!

- Tạm dừng! Tạm dừng! Ta xin lỗi!

Gatrix vung vẩy cánh tay, vỗ bồm bộp lên nền đất. Cô không rõ động tác đó nghĩa là gì, nhưng nghe thấy lời xin lỗi của hắn, cô cũng buông tay. Dù sao Vera cũng không có dự định tiêu diệt con Goblin.

Đột nhiên Vera giật mình, lùi bắn về phía sau, trên mặt toát lên vẻ cảnh giác.

- Người đã dùng phép thuật gì lên ta!

- Đây là điều ta muốn hỏi đó, tiểu thư! Tại sao ta lại cảm thấy rất dễ chịu khi ở gần cô nhỉ? Chúng ta đã bao giờ gặp nhau chưa?

Vera há miệng, không thốt ra được lời nào! Vì cô cũng đang suy nghĩ y hệt như vậy! Nói chuyện với Gatrix khiến cho cô thấy thư thái lạ thường, giống như thể bọn họ đã là bạn tri kỷ từ rất lâu rồi vậy! Vera vắt óc suy nghĩ xem rốt cuộc cô đã bao giờ gặp một con Goblin lạ kỳ thế này chưa! Không đúng, nếu như trong quá khứ cô đã từng gặp một con Goblin... cá tính thế này thì cô sẽ không bao giờ quên được!

Gần như cùng một lúc, cả hai đồng thanh lên tiếng.

- Thôi dẹp đi!

- Anh nhại lời tôi/Cô nhại lời ta!

Bọn họ nhìn nhau, rồi bật cười.

- Ta là Gatrix, một tồn tại không thuộc thế giới này! Hi vọng được làm bạn với cô!

- Tôi là Vera, một Succubus lai con người. Rất vui được làm quen anh!

- Như vậy, tiểu thư Vera có nhã hứng đi theo ta một đoạn không? Ta đang thiếu một người bạn để tiếp chuyện trên quãng đường dài đầy cô độc này đây!

Càng lúc càng cảm thấy thú vị trước sự dạn dĩ của con Goblin, Vera quyết định đồng ý. Cô muốn xem trò hề này sẽ kéo dài được bao lâu nữa. Dù sao nó cũng rất yếu, làm gì có khả năng gây hại cho cô, đúng không?

Nếu như Gatrix nghe được những dòng này, hẳn sẽ tặc tặc lưỡi, đưa tay lên lắc lắc. Thật là quá ngây thơ!

- Thế thì chúng ta bắt đầu bằng một vài câu hỏi cho hiểu nhau hơn đi! Tại sao cô lại ngồi thẩn ra đó?

- Tôi bị một thứ gì đó rất hấp dẫn cuốn hút tới đây! Mà giọng của anh dễ nghe quá! Chẳng lẽ Goblin đều có giọng như vậy à?

- Đó là một câu chuyện dài. Để ta xem nên bắt đầu từ đâu nhỉ...

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Sillydumb Stormage

- Người bị kết tội phản bội lại tộc Tinh linh bóng đêm, và hình phạt là giam cầm vĩnh viễn! Mang nó đi!

Người đàn ông với làn da màu tím cao lớn quay người, trên gương mặt tràn ngập vẻ phiền muộn. Hai cô gái cũng có nước da màu tím tái xốc nách cậu, kéo ra khỏi căn phòng có vẻ như là tòa án.

Đây là đâu? Mới chỉ một tích tắc trước, mình còn đang ngồi chơi trò chơi trước màn hình máy tính cơ mà? Cậu thầm nghĩ. Mà không hiểu sao cảnh này cậu thấy quen lắm!

Trước khi cậu kịp mở miệng, hai cô gái đã lôi cậu đến trước một người mặc áo choàng kín mít, trên đầu đội chiếc mũ sắt.

- Thật không ngờ phải không, Sillydumb Stormage! Đừng lo, Naive ta sẽ đảm bảo người có một quãng thời gian thật là dài để ăn năn hối hận về tội lỗi của mình!

Một tia sáng đột ngột lóe lên trong đầu cậu! Ồ, đây chẳng phải là chi tiết Illidan Stormrage bị bắt vào nhà tù vì đã phản bội người Night Elves trong trò chơi Warcraft hay sao? Như vậy... mình xuyên qua thế giới này rồi sao?

Vốn là một người hâm mộ của thể loại xuyên không, Long cực kì phấn khích khi biết mình đã chiếm được xác của một trong những nhân vật hấp dẫn nhất Azeroth. Cậu tranh thủ nhìn ngắm thân thể của mình - tuyệt thật, nó vô cùng lực lưỡng và tràn ngập vẻ đẹp cơ bắp, khác hẳn với cơ thể tong teo bụng phệ của cậu ở thế giới cũ! Được rồi, yên nghỉ đi ông bạn, Long tôi sẽ thay ông sống một cuộc sống khác hẳn.

Hồi trước khi đọc về lịch sử của nhân vật Illidan, Long ghét nhất là sự lụy tình của anh ta đối với nữ tu sĩ Tyrande. Không sao cả, Azeroth bây giờ có vô số các mỹ nhân đang chờ đợi cậu tới "cắm cò"! Long thậm chí còn mơ màng nghĩ tới cảnh tay trái ôm Jaina, tay phải ôm Vereesa, dưới chân là hàng trăm hàng nghìn nữ quý xuống, chờ cậu ban ơn mưa móc!

- Tận hưởng ngôi nhà mới nhé, Sillydumb!

Hai giám ngục ném cậu vào trong một căn phòng giam bằng đá, rồi khóa cửa lại. Ngay lập tức, cậu cảm thấy sức mạnh rời khỏi hết thân thể. Căn phòng này hẳn là đã yểm phép thuật để hạn chế đi sức mạnh của cậu rồi!

Mà khoan, bọn họ vừa gọi mình là gì? Sillydumb? Sao tên này nghe là lạ thế nào ấy nhỉ?

Căn ngục giam này rất tối, mà chính xác hơn là chẳng có bất cứ một nguồn sáng nào. Kể cả cánh cửa cũng được làm đặc hoàn toàn, không chừa lại bất kì một khe hở nào cho ánh sáng lọt vào! Long không thích căn phòng tối kiểu này, nhưng thôi, vì một tương lai tươi đẹp phía trước, cậu đành tặc lưỡi chịu đựng vậy.

Sau một lúc gần gần gần cốt, Long bắt đầu xác nhận những điểm khác biệt của Sillydumb với Illidan. Đầu tiên là mắt của cậu vẫn còn nguyên vẹn, không hề bị mù chút nào! Trong nguyên tác, Illidan đã bị Sargeras thiêu đốt ánh mắt để đổi lại được sức mạnh, còn có vẻ như Sillydumb không phải chịu cái giá đó.

Kế tiếp, Long dùng tay mò mẫm khắp nơi, vẽ nên một bức tranh không màu trong đầu. Căn phòng vuông này không quá rộng, tính ra thì chiều dài của nó gấp đôi chiều cao của Long mà thôi. Tường được làm từ một loại đá nào đó rất kì lạ, không có cách nào để cậu cào xước được dù chỉ là một hạt cát. Có vẻ như kế hoạch đào tường bỏ trốn đã phá sản mất rồi.

Long bắt đầu cảm thấy chán. Thế là cậu chuyển sang nghiên cứu tổ chất thân thể mới này của mình. Nếu như trước kia, cậu còn không chống đẩy nổi một cái, thì giờ nếu muốn, cậu chỉ dùng một bàn tay cũng nâng được toàn bộ thân thể mình lên, chân thậm chí còn chẳng hề chạm đất. Long thấy chuyện này cực kì thú vị, thế là cậu thử rất nhiều các loại động tác mà cậu từng thấy qua tranh ảnh, và thân thể này đều hoàn thành dễ dàng. Không chỉ tràn ngập

sức mạnh, mà nó còn vô cùng dẻo dai nữa. Quả nhiên là thợ săn ác ma mạnh nhất trong lịch sử Azeroth! Long hét lớn tràn ngập sung sướng! Thế giới này, hãy quý xuống đi, vì Long ta sẽ là chủ nhân của người này mai đây thôi!

...

Đã bao lâu rồi nhỉ? Long tự hỏi. Ở trong một căn phòng tối đến đen đặc như thế này, Long không có cách nào tính toán thời gian cả. Chưa kể, không hiểu sao sau khi đã tập luyện như vậy mà Long cũng không rơi được một giọt mồ hôi nào hết, đã thế cậu cũng chẳng thấy đói! Chẳng lẽ ở thế giới này, Sillydumb không cần ăn uống hay sao?

...

Long bắt đầu lo lắng. Cậu không biết thời gian đã trôi qua ra sao, nhưng cậu thấy bốn chôn nôn nao khó tả!

- Này! Có ai không!

Long đưa tay đập cửa, song chẳng có bất cứ ai trả lời cả.

Đến lúc này Long mới nhớ tới một loại hình phạt cậu từng nghe, đó là biệt giam. Những phạm nhân quá nguy hiểm, hoặc nổi loạn sẽ bị nhốt trong một căn phòng tối, chật hẹp, không được giao tiếp với bất cứ ai. Căn phòng tối được coi là một trong những hình phạt tra tấn tàn khốc nhất, bởi nó gây tổn thương tâm lý của phạm nhân tới một mức không có cách nào phục hồi được nếu như diễn ra trong thời gian dài. Long cảm thấy sợ vô cùng! Cậu điên cuồng đập cửa, gào lớn.

Và cũng chẳng có thứ gì đáp lại cậu cả.

...

Long phát điên, đi lòng vòng xung quanh phòng, lăm bằm những âm thanh vô nghĩa, hai tay ôm chặt lấy cơ thể. Bây giờ là ngày thứ bao nhiêu? Tại sao cậu không có bất cứ nhu cầu sinh lý nào? Căn phòng này đã triệt tiêu luôn chúng rồi sao? Không chỉ một lần Long muốn rặn ỉa hay đại một bãi, song chúng không bao giờ thực hiện được! Cậu cố gắng hít sâu, để cho trái tim đập bang bang của mình bình tĩnh trở lại.

- Không sao đâu Long! Mày chỉ cần chịu đựng! Nghĩ tới tương lai tươi sáng đi!

...

Lúc ban đầu, việc tưởng tượng ra cậu sẽ làm gì khi thoát khỏi nhà ngục này cũng giúp ích rất lớn, cho tới khi Long nhận ra căn phòng này tĩnh lặng đến kì lạ. Cậu không thể nghe được bất cứ âm thanh nào, ngoại trừ tiếng cơ thể của chính mình! Trước đó Long bị nhiều loại suy nghĩ và sự hưng phấn làm xao nhãng, nhưng giờ, khi cậu ngồi yên tĩnh lại, cậu mới thấy sự kinh khủng của chúng! Long nghe thấy tiếng máu chảy rò rỉ trong cơ thể, nghe được tim đập bình bịch, tiếng dạ dày kêu òng ọc.

- A A A A A!

Long hét lớn, át đi những âm thanh đáng sợ đó! Không! Làm ơn dừng lại! Long đưa hai tay lên ôm lấy đầu, lảo lộn. Có điều chẳng có một phép màu nào xảy ra với cậu cả! Xung quanh cậu vẫn tối thui như hũ nút, và sự tĩnh lặng đang dần dần ăn mòn lý trí của cậu.

...

Long ngồi thẩn người ra, hai chân duỗi song soãi trên sàn. Phần lớn thời gian Long cứ ngây ra như thế, nước dãi nhễu ra từ khoe miệng như con bệnh thần kinh. Có lúc cậu gạt mình, vừa khóc vừa cười, la hét ồm ồm, rồi lại trở về trạng thái đần độn như vậy. Đây là một cách để Long tự bảo vệ bản thân trước thế giới bên ngoài, vì nếu như cậu sử dụng não, thì cậu sẽ vô thức tìm kiếm một âm thanh nào đó, và cậu không muốn nghe thêm những âm thanh bên trong cơ thể thêm một lần nữa!

...

Đây là đâu? Trên hay dưới? Trái hay phải? Long gào lớn, chạy hùng hục khắp phòng. Cậu lao vào đâm đá bức tường, nhưng chẳng làm nó sứt mẻ dù chỉ là một chút. Những vết thương trên người Long cũng hồi phục với tốc độ cực nhanh, khiến cho cậu không có cách nào để tự sát cả, tuy nhiên nỗi đau tức thời thì vẫn có.

- Dừng lại đi! Cháu sợ!

Cậu mở miệng. Rồi vẫn từ cái miệng đó, cậu nói.

- Im đi Lina! Mày là con nhóc phiền nhiễu đáng ghét!

Lina òa khóc hu hu. Long phát cáu, quát lớn.

- Câm đi con nhóc, tao không rảnh để lo cho mày cả ngày đâu!

- Nào nào Long! Nổi giận với một đứa trẻ không phải là một hành động khôn ngoan đâu!

Mã Tân lười biếng phe phẩy tay. Mã Tân là một người ngoại quốc, làm nghề nhà văn. Ông ta là một kẻ bình tĩnh, thông minh nhưng hơi biếng nhác.

Đột ngột Alexandra hét thất thanh!

- Không! Chồng tôi chết rồi!

- Ô, có chuyện gì thế?

Sandro quan tâm hỏi han.

- Tôi cũng không biết nữa! Tôi mới chỉ rời mắt khỏi anh ấy một lúc, thế rồi tôi thấy anh ấy... bị ghim trên tường... Hức hức hức!

- Có một vụ án mạng ở khu nghỉ mát này sao? Chết tiệt, tôi không muốn ở đây thêm một phút nào nữa!

- Đừng có ngu, Tiffany! Cô không thấy là ngoài kia đang có bão lớn à! Chẳng có thuyền nào sẽ rời khỏi hòn đảo này đâu.

- Anh im đi Max! Chẳng lẽ anh muốn chúng ta tiếp tục ở đây, khi biết rằng có một tên sát nhân đang lẩn khuất ngoài kia sao?

...

Đó là một cuộc thanh trừng nhân cách, được nhân cách hóa thành một câu chuyện án mạng liên hoàn trong không gian kín. Lindis là người thắng cuối cùng, trở thành nhân cách chủ đạo chiếm cứ thân xác này. Kế thừa những tri thức từ các nhân cách kia, Lindis học được cách tạm thời ngăn không cho não tiếp thu những tác động ngoại cảnh.

...

Trong thời gian rảnh rỗi, Helison quyết định nghiên cứu về những kiến thức đã biết. Ông lôi lại một lượt tất cả những công thức vật lý, toán học đã được biết, tìm cách chứng minh, suy diễn chúng. Dù sao thời gian trong tay ông cũng có rất nhiều mà!

...

Châu vùng quỳn, đâm vùn vụt vào trong không khí. Bà đang chiến đấu với một đối thủ tưởng tượng nào đó! Cả cuộc đời Châu đã dành cho việc nghiên cứu võ thuật, và cơ thể mới này thật thích hợp để phát triển tiếp tinh hoa của võ học. Bà đã nghĩ ra vô số các loại chiêu thức khác nhau, rồi lại tìm cách phá giải chúng. Châu tổng kết nó lại, gọi là Võ mục di thư.

...

Schroger là một nhà kinh tế học lỗi lạc. Ông đã kiếm được hàng tỷ đồng vàng từ thị trường tài chính, tới mức đám khủng bố quyết định bắt cóc ông để bắt ông khai ra chỗ ông giấu tiền. Chúng nghĩ rằng chúng có thể moi được một đồng từ ông hay sao?

...

Quá trình phân liệt, thanh trừng, tổng hợp nhân cách này cứ diễn ra liên tục. Lần lượt từng nhân cách chiến thắng, làm chủ thân xác, thất bại trước áp lực từ căn phòng tối, và lại tiếp tục phân liệt. Mỗi một lần quá trình này diễn ra, tri thức của nhân cách kế thừa lại tăng lên một ít, nhưng cùng với đó là họ phải chịu tiếp kỷ vọng từ những kẻ thất bại để lại.

Điều này đã được các nhân cách kế tiếp chứng minh là một sai lầm. Thế nên càng về sau, các nhân cách chỉ còn được kế thừa tri thức, chứ quá trình tạo ra nó, tâm tư tình cảm hoàn toàn bị loại bỏ. Chỉ có tri thức thuần túy nhất mới được lưu truyền!

...

Không đúng! Magelo vỗ đùi. Trong số những tri thức cậu được truyền thừa, có một số cái sai rồi. Là một nhà toán học thiên tài rất trẻ, Magelo biết chắc chắn công thức suy diễn hiệu ứng cánh bướm này có vấn đề. Thế là cậu lại bắt tay hoàn thiện lại nó!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: "Nó";

Nó ngồi bình thản trong bóng tối, thờ ơ nhẹ. Bóng tối là một phần của nó, sự im lặng cô độc là thầy của nó. Những tiếng thì thầm, những ảo giác trong bóng tối, tất cả đều phải tan biến trước chúa tể mới của chúng.

Nó không có tên. Nó là nhân cách hoàn mỹ nhất, mang theo tất cả những tri thức được suy diễn, phân biện, chứng minh rất nhiều lần từ những tiền bối đi trước. Chẳng còn Long, Sillydumb hay bất cứ nhân cách nào. Nó là duy nhất, độc tôn, không thể xâm phạm!

Thế rồi như một phép màu, cánh cửa bật mở! Từ cái lỗ hồng ấy, ánh sáng ủa tới, hắt sáng một mảng lớn trong căn phòng. Lúc ban đầu nó sợ lắm! Nó rúm ro, co mình trong góc phòng, mong đợi bóng tối che chở nó trước những kẻ xâm lược hung hăng lạ mặt này. Thế rồi bản năng mách bảo nó tiến lên! Nó nhòai người ra, chậm chậm đưa tay về phía ánh sáng. Bàn tay nó chạm nhẹ vào vùng sáng, rụt bản lại như đĩa phải vôi! Thế rồi nó lại từ từ đưa tay ra, lần này bạo dạn hơn! Đầu tiên là bàn tay, rồi cánh tay, và cả người! Nó thoát khỏi sự bao bọc của bóng tối, tắm mình trước thứ nguyên tố kì lạ này, tò mò như một đứa trẻ lần đầu tiên nhìn thấy thế giới. Cánh cổng dẫn nó tới một chiếc cầu thang xoắn tròn ốc, cao tít lên trên kia, vượt khỏi tầm mắt cực hạn của nó.

Nó đắn đo một hồi lâu, ngoái lại nhìn tổ ấm của mình. Bóng tối là nhà của nó, nhưng không gian mới lạ này thật là thú vị! Nó nửa muốn khám phá, nửa lại không nỡ rời xa nhà của mình. Lòng nó hồi hộp, như từng đợt sóng cuộn trào, càng ngày càng cao, tới đỉnh điểm như một con sóng lưng, đề sắp xuống người nó!

Sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng nó cắn răng, bước một chân lên bậc thang làm từ đá. Sự tò mò đã chiến thắng! Nó thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục bước những bước vững chắc trên chiếc cầu thang tưởng chừng như dài vô tận này.

...

Nó không rõ cầu thang này rốt cuộc cao bao nhiêu nữa. Nó biết cách đếm số lần mạch đập để ước lượng thời gian. Nó còn kết hợp với cả số bậc thang mình đã bước lên để tính toán ra độ cao mà mình đã đi tới ở hiện tại, và con số thì hoàn toàn phi lý tới mức không tưởng. Trong đầu nó chỉ có tri thức, chứ không có ký ức để nó có thể đối chiếu với lẽ thường, vậy nên nó cứ tiếp tục bước đi, không biết rằng nếu như dùng độ cao để tính toán thì nó hẳn là đang di chuyển giữa các hành tinh, với độ dài phải tính bằng năm ánh sáng.

...

Cuối cùng nó cũng đã đi tới bậc cuối cùng của cầu thang. Đó là một căn phòng trống trơn, chỉ có một đường hầm được đào sẵn trên tường. Nó thử ướm ướm với thân hình của mình. Có vẻ như lỗ hồng này đủ để nó chui lọt, nhưng nó sẽ phải bò chứ không thể đi lại bình thường được. Vậy đây, dù sao nó cũng không muốn quay lại cái cầu thang dài vô tận đó nữa! Thế là nó chui vào trong chiếc lỗ!

...

Nó không chắc đây có phải ảo giác không, nhưng hình như đường hầm này càng ngày càng bé lại thì phải. Mặc dù lúc ban đầu miệng hầm cũng không to lắm, nhưng ít nhất nó không cảm thấy đất đá cọ sát vào da thịt thế này. Nó cố gắng ngoái đầu lại. Phía sau nó là con đường mà nó đã bò qua, sâu hun hút như miệng của vực thẳm. Rồi nó lại nhìn về phía trước. Đường hầm vẫn kéo dài, mênh mông bất định như chính tương lai của nó vậy.

Nó mê man, không biết nên làm thế nào! Rồi thì nó cũng tiếp tục lựa chọn bò về phía trước!

...

Việc di chuyển trong đường hầm càng ngày càng khó khăn hơn. Nó cảm giác như người nó đã bị ép cho thuôn dài ra, như một con rắn vậy. Nó không còn dùng tay hay chân để đẩy cho bản thân tiến về phía trước nữa, mà thay vào đó là sử dụng toàn bộ cơ trên thân thể, co duỗi để đẩy cho nó tiến tiếp về phía trước. Nó như một con giun đất, cần mẫn cần mẫn trườn trong lòng đất sâu thẳm.

...

Một làn khói trắng thoát ra từ miệng lỗ bé xíu như que kim, nhanh chóng ngưng tụ thành một quả cầu tròn màu trắng tinh khiết! Còn chiếc lỗ cũng khép lại, biến mất như thể chưa hề từng tồn tại, chôn đi thân thể cũ của nó. Nó đã chết, chết ngay trước miệng lối ra!

Linh hồn cứ lơ lửng như vậy giữa không trung, hấp thụ năng lượng bên trong không gian, dần dần ngưng tụ ra một thân thể mới. Đó là một đứa trẻ, với làn da đỏ rực và đôi cánh dơi tí nị mọc ra từ phía sau lưng. Đứa trẻ mở mắt, lần đầu tiên nhìn thấy quê hương mới của mình.

Đây là một thế giới tràn ngập trong sắc đỏ và sự tang thương. Đất đai khô cằn khắp nơi, mây đen che đi ánh đỏ nặng nề phủ kín những rặng núi đằng xa, cuộn trào thành từng xoáy khổng lồ, như muốn mang theo giông tố cuốn đi tất cả mọi thứ vậy! Thịnh thoảng lại có những ánh chớp lóe lên, rọi sáng cả một vùng trời, kéo theo đó là những tiếng sấm ì ùng, và tiếng la hét rì rỉ thoang thoảng đâu đó!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Thế giới mới

Ở một thế giới bầu trời lúc nào cũng đỏ quạch quạch như máu thế này, nó chẳng có cách nào để phân biệt được đâu là ngày và đêm. Thậm chí nó còn không rõ mình đang ở trên hay dưới, ngang hay dọc nữa. Nó chỉ biết, khi lần đầu tiên nó nhận thức được mọi thứ xung quanh, là nó đã biết một lượng

lớn, rất lớn tri thức rồi, song tại sao nó lại biết, hay nguồn gốc của chúng đến từ đâu, nó chẳng có cách nào biết!

Đứa trẻ cứ lượn lờ trong không khí, ngắm nhìn thế giới mới mẻ này, cho tới khi nó cảm thấy một cảm giác đau đớn khủng khiếp ở trong người. Nó đưa hai cánh tay tí xiu xinh xinh đặt lên chỗ đau, không biết làm thế nào để giảm bớt nỗi thống khổ này. Đứa bé òa khóc nức nở, song tất cả những gì nó đạt được là sự mệt mỏi khôn cùng, và con đói thì ngày càng lớn.

Chợt nó thấy một thứ gì di động dưới mặt đất! Ngay lập tức, đứa trẻ sà xuống, chộp lấy thứ đó trong lòng bàn tay! Đó là một sinh vật tròn tròn, có lớp vỏ bọc ngoài màu nâu. Bản năng thôi thúc nó bỏ thứ này vào mồm, thế là đứa trẻ há miệng, để lộ ra hai hàm răng nhọn cứng, nhai ngấu nghiến bữa ăn lạ lùng này. Nó không dám chắc về hương vị, song con bọ này giúp cho con đói của nó dịu đi phần nào, vậy nên đứa trẻ lại lúi húi bò trên mặt đất khô cứng, tìm kiếm thêm "thức ăn".

...

Đứa trẻ lúc này đã lớn lên, tương đương với một cậu nhóc bảy tám tuổi loài người. Làn da của nó cũng không còn mang theo màu đỏ rực nữa, mà nhạt dần, hồng hào hơn, rất tiếp cận với làn da của nhân loại. Chiếc sừng trên đầu của nó cũng mọc lớn hơn, nhọn hoắt như sừng dê. Chỉ có đôi cánh vương vãi là đã bị tiêu giảm - dưới hàm răng của một con chuột bóng tối. Để sống và phát triển được tới mức này, những gì nó đã phải trải qua chỉ có thể dùng một từ để đúc kết, là "cực kì may mắn"! Ở một thế giới hỗn loạn, cá lớn nuốt cá bé như nơi đây, nó không chỉ muốn kiếm ăn, mà còn phải học được cách bỏ trốn, ẩn nấp, đánh lừa những thợ săn cao hơn trong chuỗi thức ăn.

Nó cúi người, bò rạp trên mặt đất, lén lút áp sát một con quỷ gầy gò, trong tay lăm lăm cây đinh ba rỉ sét. Từ phía trên cao, đứa bé lao xuống, trong tay xuất hiện một quả cầu năng lượng màu tím lấp lóe. Nó đập vào đầu con quỷ, và cái đầu tội nghiệp đó vỡ tan như một quả dưa hấu! Từ bên trong xác con quỷ, một làn khói xám thoát ra, nhưng nhanh chóng bị đứa trẻ túm được, bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến. Xác con quỷ có thể làm dịu đi cái dạ dày của đứa bé, nhưng linh hồn mới thật sự là thứ nó nhắm tới. Mỗi lần cắn nuốt một linh hồn, nó cảm thấy bản thân càng thêm trọn vẹn, càng thêm hoàn mỹ.

...

Akasa chạy hồng hộc, không dám ngoái đầu lại. Phía sau ả là một con giun khổng lồ - nó được gọi là rồng đất, đang điên cuồng truy đuổi! Thật là một ngày xui xẻo! Akasa thầm nghĩ. Con quái vật này đã truy đuổi ả rõ lâu rồi, và ả khá chắc là mình đã vượt ra khỏi lãnh địa của nó. Những động vật có trí tuệ cực kì thấp như lũ quái vật này thường có ý thức lãnh địa rất cao, và trong những trường hợp hiếm hoi họa hoàn hảo, chúng mới ra khỏi hang ổ của mình. Có vẻ như con giun này quá đói rồi!

Akasa lăm bằm một câu thần chú, ngưng tụ phép thuật cầu lửa trong tay, ném vào người con rồng đất. Ở địa ngục, đa số các ác ma và sinh vật có thiên phú hệ lửa cùng bóng tối, và ả cũng không phải ngoại lệ! Quả cầu lửa bay vèo vèo trong không khí, đập vào thân hình đồ sộ mập căng của con giun, tạo thành một vết nổ toác ra, dịch nhầy xanh lè bắn tung tóe. Chỉ có điều so với quy mô thân thể của nó thì chiêu vừa rồi của Akasa chẳng thấm vào đâu, mà càng khiến nó thêm tức giận thôi!

Chợt Akasa cảm thấy bàn chân vấp vào cái gì đó! ả ngã nhào về phía trước, cổ chân bị treo nghe rõ tiếng cách một cái! Con đau bất ngờ ập tới, khiến ả chảy cả nước mắt, mặc dù ả không chắc nó có thật sự là vì vết thương ở chân hay do ả biết mình chuẩn bị trở thành bữa ăn của con rồng đất.

- Cút xa tao ra! Đồ súc vật ngu độn!

Akasa cố gắng đẩy người về phía sau, lùi ra xa khỏi con rồng, nhưng tốc độ của ả là quá chậm! Con rồng há chiếc mồm tròn xoe của mình, để lộ vô số răng nhọn tua tủa xếp thành từng vòng, bổ nhào về phía ả. Akasa hét lớn, đưa tay lên che mặt, mắt nhắm nghiền, chờ đợi giờ khắc cuối cùng của mình.

Có vẻ như hôm nay vẫn chưa phải là ngày cuối cùng của ả!

Có một thứ gì đó xẹt tới từ phía sau ả, đâm vào người con rồng đất, tạo nên một tiếng trầm đục tê cả răng! Rốt cuộc con rồng đất đã phải chịu một lực đánh vào lớn như thế nào, thì cứ nhìn toàn bộ thân thể khổng lồ của nó bị đẩy bắn về phía sau, lăn mấy vòng trên mặt đất là hiểu! Akasa ngồi yên trên mặt đất, run rẩy nhìn con rồng đất mới này thôi còn đuổi ả chạy té khói, mà giờ đang bị đánh cho kêu cha gọi mẹ, máu chảy rồng rồng!

Cuối cùng, từ trên trời xuất hiện một lỗ hồng đen ngòm, bao quanh là những phù chú màu vàng trông vô cùng huyền ảo và phức tạp. Từ trong lỗ, một lưỡi guom đen xì, khổng lồ lộ dạng, đâm thẳng xuống người con giun, xé nó thành mấy mảnh liên! Không thể không phủ nhận, loài quái vật này có sinh lực thật là kinh khủng! Cho dù đã bị cắt làm mấy khúc, nhưng mỗi khúc vẫn còn uốn éo, gãy đành đạch, khiến cho cát bụi tung mù mịt.

Từ trong đồng khối mờ ảo đó, một thân ảnh từ từ hiện ra. Trông nó rất cao lớn, toàn thân tràn ngập cơ bắp, không phải loại cơ bắp to cuộn cuộn như những lực sĩ thể hình, mà thon gọn, hữu lực, phân bổ đều khắp toàn thân, để không làm ảnh hưởng tới tốc độ của cơ thể. Akasa biết kiểu hình thể này đại biểu cái gì! Những kẻ này là thợ săn ác ma, ý chỉ những ác ma tiến hóa theo phong cách săn lùng, truy cầu sự khéo léo, tốc độ và sức mạnh theo một tỷ lệ cân bằng, chứ không phải sử dụng nắm đấm giải quyết mọi thứ như phần lớn các ác ma khác.

Khi sinh vật lạ đi ra khỏi đám bụi, Akasa không thể không há hốc mồm ngạc nhiên. Nó sở hữu một làn da trắng hơi có chút ngăm ngăm đỏ, khác biệt hoàn toàn với nước da chủ yếu của các sinh vật dưới địa ngục. Chỉ có riêng tộc của Akasa là đặc trưng, bởi họ là những Succubus. Bọn họ có ngoại hình rất tiếp cận loài người, chính xác hơn là phụ nữ loài người, để có thể dễ dàng săn bắn tinh lực của đàn ông. Đây là sự tiến hóa để giải quyết nhu cầu sinh tồn. Còn... thứ này, nó rất giống con người, song chỉ bằng cái nhìn đầu tiên, Akasa có thể khẳng định, nó là một ác ma, và là ác ma cực mạnh! Nó không cần bất cứ cánh, sừng, móng vuốt hay đuôi, mà chỉ riêng khi tức tà ác nó toát ra đã đủ khiến cho lũ ma quỷ cấp thấp phải quỳ rạp xuống rồi. Con ác ma giống người tiến lại gần Akasa, ngồi thụp xuống, nhìn ả lom lom.

- Cả.. ăm.. on... đại nhân... cứu mạng!

Akasa sợ tới lui cả lưỡi! Đùa gì chứ, Succubus ở địa ngục chỉ là những sinh vật hạ đẳng, có tác dụng mua vui và thu thập linh hồn đàn ông ở dương gian cho các đại ác ma, chứ đâu phải loại hình chiến đấu gì cho cam! Nói một cách phũ phàng thì tộc Succubus sinh ra đã có kiếp làm nô lệ rồi, quan trọng là cô ta có thể tìm được một chỗ dựa tốt để kí sinh không thôi.

Kẻ lạ mặt nhìn ả rất hứng thú. Hắn đưa tay lên, nhẹ nhẹ vuốt lên má Akasa, véo nhẹ nhẹ. Hắn thậm chí còn dí sát mặt lại gần, hít hà mùi trên người ả như thể đó là một thứ gì đó đặc biệt lắm. Sau một lúc nghiền cứu, gã ác ma lên tiếng. Tiếng của nó khá trầm, và hơi trúc trắc.

- Ngươi... là thứ gì?

Akasa suýt chút nữa thì buột miệng chửi! Đó đáng lý là câu hỏi của ả mới đúng! Từ bao giờ địa ngục tồn tại loại ác ma đặc thù đến như thế này chứ? Song nỗi sợ và chiếc lưỡi hái của thần chết vẫn lơ lửng trên cổ ả, nên Akasa đành nuốt giận trả lời.

- Dạ, tôi là Akasa, một Succubus thừa ngài!

- Ngươi... rất giống ta! Nhưng lại khác ta! Tại sao lại thế?

Kẻ lạ mặt đưa tay lên gãi cằm. Bởi vì ta mô phỏng thân thể của đàn bà, còn ngươi là cơ thể đàn ông chứ sao! Akasa găm thét trong lòng.

- À ta biết rồi! Ngươi là... gọi là gì nhỉ, à, phụ nữ? Đúng không? Ta là giống đực, nên chúng ta vừa giống vừa khác nhau!

Con quỷ vỗ tay, cười rạng rỡ hẳn lên. Nụ cười đơn thuần chân chất của nó khiến cho Akasa cảm thấy có chút gì đó không đúng ở đây! Giống như thế, con quỷ này thiếu thốn thường thức trầm trọng vậy!

- Để ta nhớ thêm xem! Bộ phận này gọi là ngực đúng chứ? Chúng được dùng để quyến rũ con đực cùng hình dạng. Ngươi muốn quyến rũ ta sao?

Con quỷ đưa tay ấn ấn vào ngực của Akasa. Ở dưới địa ngục, ác ma không mặc quần áo! Chỉ có những sinh vật suy nghĩ quá nhiều như người sống mới cần quần áo để che đi nội tâm bản thủ dối trá của chúng. Các ác ma thực ra cực kì đơn thuần, chúng ác nhưng là ác thuần túy, muốn ăn là ăn, muốn giết là giết, gần như một đứa trẻ vậy, cho nên chúng không cần phục sức để giấu đi sự đen tối của mình. Cần lưu ý, là ác ma có tính cách thuần túy như trẻ con, chứ không phải là chúng có trí tuệ như trẻ con! Giống như một kẻ có sức mạnh quá lớn, thì hắn sẽ chẳng cần bận tâm âm mưu thủ đoạn làm gì cho mệt vậy! Các ác ma lười động não, vì phần lớn chuyện đều có thể giải quyết bằng nắm đấm, song khi cần chơi âm mưu quỷ kế thì những kẻ khinh thường chúng sẽ phải khóc ra máu cho mà xem!

Đột nhiên trong đầu Akasa thoáng hiện ra một hình bóng không lồ, vĩ đại! Ầ ầm ầm, khê xua chúng đi!

- Ta thích ngươi! Từ giờ ngươi đi theo ta! Ngươi rất xinh đẹp!

Con quỷ đột ngột nhảy thẳng tới bước kết luận! Mặc dù Akasa biết số phận của một Succubus là phải phụ thuộc vào ác ma mạnh mẽ, song chuyện này vẫn khiến cho ả có chút dờ khóc dờ cười. Nhưng thôi, người bước qua mái hiên phải cúi đầu, Akasa đành quỳ xuống phục tùng chủ nhân mới của mình.

- Akasa xin dâng ra khế ước thừa chủ nhân!

Con quỷ nhìn lom lom vào vòng sáng ngôi sao sáu cánh trong lòng bàn tay nhỏ nhắn của ả một hồi lâu, rồi hỏi:

- Cái này là gì thế?

Lần này thì Akasa bó tay cầm nín thở! ả tự trách bản thân quá ngu, tự dưng lại giao ra dấu ấn nô lệ cho kẻ ngu ngốc này! Mà cũng chẳng thể trách ả! Ở địa ngục, đây là thường thức! Một kẻ quy phục thì sẽ phải ra dấu ấn linh hồn của bản thân, để chủ nhân khắc ấn lên đó. Từ lúc này trở đi, sống chết của nô lệ sẽ phụ thuộc hoàn toàn vào chủ nhân, không có cách nào phản bội được! Nô lệ khi sinh ra ý niệm thù địch với chủ nhân sẽ phải chịu con đau thấu linh hồn, vậy nên họ chỉ có thể chờ đợi chủ nhân của mình chết đột ngột thì mới thoát được lời nguyền rủa này!

Akasa không dám nói dối trước cặp mắt đen láy trong suốt đó. Nó giống như hai ống kính, soi rọi thẳng tới tận linh hồn ả, không cho phép ả có dù chỉ là một chút sự gian dối trong lời nói của mình. Mà thôi, dù sao mình cũng định thần phục rồi mà! Akasa thâm thở dài.

Con quỷ lắng nghe Akasa giải thích một hồi, trầm ngâm suy tư. Rồi nó hỏi ả:

- Cô thích làm nô lệ lắm sao?

- Tất nhiên là không... à không, được làm nô lệ cho ngài là vinh hạnh của tôi, thừa đại nhân!

Akasa lờ buột miệng! ả tái mặt, lắp bắp giải thích! Không hiểu vội vàng như nào mà ả đứng phắt lên, và con đau tê tái lòng xuất phát từ cổ chân khiến ả rịn hết cả mồ hôi lạnh! Khi Akasa thấy nền đất rắn đang ngày càng gần mặt thì một cánh tay vững chắc đã chặn trước bụng ả, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn mềm mại mịn màng của Akasa, ngăn không cho ả ngã xuống!

- Cô bị thương! Ta thấy rồi!

Con quỷ không cho Akasa kịp nói, đã bế phắt cô nàng lên, đặt nhẹ nhàng cô ta xuống mặt đất. Tiếp đó, hắn túm lấy cổ chân của Akasa, bẻ nhẹ một cái. Akasa nghiến chặt răng, tay bấu sâu vào mặt đất, cố gắng không cho bản thân phát ra tiếng kêu. Thế rồi cô ta cảm thấy có một dòng hơi ấm chạy dọc từ lòng bàn chân lên cổ chân, xoa dịu đi cơn đau mỏi.

- Trong ký ức của ta, có một từ gọi là trân trọng phụ nữ. Có nghĩa con đực sẽ đối xử tốt với con cái, để đòi lấy sự quan tâm từ con cái! Cô đã quan tâm ta chưa?

Akasa ngạc nhiên không thốt nên thành lời. Cô ta ngồi thẩn ra đó một lúc lâu, rồi bật cười.

- Được rồi! Ngài đúng là ác ma kì lạ nhất tôi từng gặp đó thưa ngài!

- Nếu vậy ta hỏi lại, cô muốn làm nô lệ lắm à?

- Không!

- Thì ta cũng đâu có bắt cô làm nô lệ đúng không? Ta muốn cô đi theo ta thôi!

Giây phút đó, trong lòng Akasa có thứ gì lăm lăm! Cô không cách nào hiểu được nó là cái gì, cô chỉ biết nó đã bắt đầu cắm sâu vào trong lòng cô rồi, và nó khiến cô ta càng thêm tò mò về vị chủ nhân có phần kì quặc này!

- Rồi rồi, tôi sẽ theo ngài! Mà nếu tôi không chịu thì sao?

Con quỷ đưa tay lên gỡ gỡ tóc ròn rột. Không hiểu sao Akasa cảm thấy bộ dạng lúc này của con quỷ đáng yêu một cách kì lạ!

- Vậy... vậy thì ta sẽ bắt cô đi theo!

- A ha ha ha!

Akasa ôm bụng cười bò lăn ra trên mặt đất, chảy cả nước mắt. Cô thật sự không ngờ nó sẽ trả lời như vậy, và trời đất, đó là câu trả lời dễ thương nhất mà cô từng biết tới!

- Nếu vậy, từ nay về sau tôi nên gọi ngài là gì đây?

- Cái này... ta không có tên! Hay là cô đặt cho ta đi!

- ... Nếu như thế, Kirin?

- Kirin... ta thích nó! Từ giờ ta sẽ là Kirin!

Kirin nhảy nhót, liên tục hô lớn cái tên mới của mình ra chiều vui vẻ lắm. Trong mắt của Akasa, hình bóng con quỷ với tâm trí ngây thơ nhảy nhót trên tầng đá cao đó đã vô tình lọt vào nơi sâu thẳm nhất trong lòng cô mất rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Akasa

Dưới sự dạy bảo của Akasa, dần dần Kirin mở mang thêm được nhiều tri thức mới mẻ hơn. Thế giới hắc đang sống ở đây được gọi là Địa Ngục, một nơi có hoàn cảnh cực kì khắc nghiệt! Lấy ví dụ như những con bão sét chẳng hạn! Thực chất đó là do nguyên tố điện trong không khí bị tích tụ với mật độ quá lớn, nên phản ứng với nhau và tạo thành một vòi rồng khổng lồ, xoắn nát tất cả mọi thứ những gì nó đi qua, khuyến mãi thêm là hàng ngàn những con Lôi Xà lao đầu xuống mặt đất tự sát! Phải tận mắt chứng kiến một trận bão nguyên tố, mới có thể hiểu được sự kinh khủng của Địa Ngục, ấy vậy mà nó mới chỉ là một trong những "điểm nhấn" của nơi này thôi!

Trong cái cõi xay thịt đó, Địa Ngục diễn sinh ra đủ loại chủng tộc, tìm mọi cách tiến hóa để thích nghi với hoàn cảnh. Đứng đầu trong chuỗi thức ăn tất nhiên là các ác ma rồi! Ác ma là một sinh vật tiến hóa bậc cao nhất trong địa ngục, với thân thể to lớn như một tòa nhà ba tầng. Hình dạng và thuộc tính của chúng phụ thuộc vào nhiều nhân tố, nhưng đặc trưng của chúng là cặp cánh dài khổng lồ thì không có cách nào lẩn đi đâu được. Bất kể là một chủng tộc nào, khi có cơ hội tiến hóa, đều luôn nhắm tới mục tiêu tối thượng là trở thành một ác ma! Để làm được điều đó, bọn chúng cần phải cắn nuốt lẫn nhau tới một ngưỡng nhất định, rồi tìm thời cơ thích hợp để lột xác! Có thể nói, ác ma là hình tượng hoàn mỹ nhất được Địa Ngục tán thành, cũng giống như thiên thần trong mắt loài người vậy!

Hiện tại ở nơi đây ghi nhận mười ba vị quân chủ, chia nhau cắt cử cả Địa Ngục. Mang tiếng là chiếm cứ toàn bộ thế giới, song thực chất, lãnh thổ của họ chỉ tập trung vào một số khu vực nhất định, còn những khu vực khác khắc nghiệt và hung hiểm tới mức cho dù là một quân chủ cũng không dám tùy tiện tiến vào!

Thứ bậc thấp hơn các ác ma là những sinh vật có hình dạng vô cùng kì quái, thiên biến vạn hóa, nhưng cũng rất mạnh mẽ, được gọi là ma quỷ! Đây cũng là đối tượng thanh trừ chủ yếu của các tu sĩ trên dương gian, bởi lũ ma quỷ thích nhất là thành lập những kẻ ước lừa bịp, rồi chiếm đoạt linh hồn những

kẻ ngu xuẩn dám giao ước với chúng. Tuy mạnh mẽ, song các ma quỷ thường lựa chọn sử dụng đầu óc và ngôn ngữ hơn là vận dụng cơ bắp, khác hẳn với các ác ma.

Thấp hơn ma quỷ là những quái vật, hay nói cách khác là những chủng tộc còn lại. Các thể lực nuôi quái vật làm tay sai, khi cần thì đem ra ăn luôn cũng được. Trong đó, đứng ở dưới đáy của chuỗi thức ăn là những u hồn. U hồn là những linh hồn vì nhiều lý do mà rơi xuống Địa Ngục, hoặc do tự bản thân Địa Ngục sinh ra. Một u hồn trên trần thế có thể tạo thành một thảm họa, song ở nơi đây, chúng chỉ là thức ăn cho các sinh vật địa ngục mà thôi! Nói như vậy để có thể thấy, cuộc sống dưới đây tàn khốc đến nhường nào! Tất nhiên, cái gì cũng có ngoại lệ, ví dụ như một trong mười ba quân chủ, Thần Chết, thực chất là một u hồn tiến hóa tới cùng cực, trở thành một tồn tại đỉnh cao của Địa Ngục, đủ để sánh ngang với những ác ma mạnh mẽ nhất!

Ở một nơi mạnh được yếu thua như thế này, chuyện tranh đấu và lật đổ nhau diễn ra như cơm bữa, bởi sâu thẳm trong tim, chẳng sinh vật nào ở Địa Ngục nề phục lẫn nhau hết! Tuy nhiên, chỉ có một tồn tại duy nhất được cả thế giới thừa nhận, đó là một ác ma đặc thù có tên Maloch! Bọn họ gọi ác ma này là Hoàng Đế Không Ngai, vì kẻ đó chẳng cần sự thần phục của ai hết! Hắn chỉ ngồi lặng im trên một ngọn núi thuộc Dây Núi Dao Sắc, mặc kệ cho các quân chủ khác muốn làm gì thì làm! Nhiều quân chủ đã thử tìm Maloch để độ sức, và mặc dù không ai biết kết quả cuộc chiến như thế nào, song nhìn vào thái độ ngoan như cún của các quân chủ khi nhắc tới Hoàng Đế là đủ hiểu!

Và đứng giữa thời cục hỗn loạn như vậy, Kirin nổi lên như một thể lực nhỏ nhưng rất đáng gờm! Dưới sự phò tá của Succubus Akasa, Kirin mau chóng khuếch trương thể lực của mình, thu thập tay sai, nuốt chửng những thể lực khác xung quanh để trở thành một lãnh chúa tương đối nổi danh trong phạm vi quản lý của Hầu tước Nosfretatu!

Đúng như Akasa dự đoán, Kirin là một ác ma bẩm sinh, và có thể là ác ma đặc thù nhất Địa Ngục từng dân sinh! Dựa vào tổ chất thân thể vô cùng chênh lệch, Kirin dễ bẹp đối thủ "cùng đẳng cấp", cắn nuốt chúng, hấp thu sức mạnh và tiếp tục trở nên mạnh mẽ hơn. Tốc độ quật khởi của Kirin quá nhanh, cho tới mức hắn đã thay thế luôn vị trí của ma quỷ Xuljie, đại tướng dưới trướng quân chủ Mob"neb, một ác ma luôn luôn đối

- Ta không muốn nhìn thấy mặt cô nữa! Cút đi!

Kirin vung tay, hất tung chiếc bàn và những chén đĩa trên đó vào tường! Đứng trước mặt hắn, Akasa cắn chặt môi, hai nắm tay run bần bật. Đầu óc cô như mụ mị đi, lặng người trước sự vô tình của Kirin.

- Như ngài mong muốn!

Akasa xoay người, để lại trong không khí những giọt nước mắt vương vãi, cúi đầu đi thẳng. Thực chất cô đã đoán được rồi sẽ có một ngày như thế này!

Vốn ban đầu, Akasa vui lắm, vì cô kiếm được một chỗ dựa cực kì mạnh mẽ, mà lại ngây ngô dễ điều khiển. Cô thậm chí còn vẽ ra một viễn cảnh Kirin thống trị thế giới, còn cô thì thống trị hắn! Song đòi ai biết chữ ngờ!

Càng ở gần Kirin, cô càng bị hấp dẫn bởi hắn! Vốn ban đầu chỉ là thao túng, rồi khi nào không hay, cô dốc hết sức, tận tâm tận tụy lo nghĩ cho hắn, bảo vệ hắn khỏi cái thế giới tràn ngập lừa lọc và phản bội này.

Akasa bật cười, nhưng nước mắt cô mặn chát! Không hiểu sao cô đã từng nghĩ mình thật là một thứ gì đó rất đáng tự hào, ít nhất là so với những kẻ nịnh hót đi theo Kirin!

Khi thể lực mở rộng, Kirin có thêm càng nhiều tay sai, và cũng quen biết thêm càng nhiều mỹ nữ. Mặc dù Akasa cũng là một Succubus rất xinh đẹp, song Kirin rồi cũng chán cô! Hắn tìm tới những mỹ nữ được các thể lực phụ thuộc hiến lên, có ngoại hình vừa tiếp cận gu thẩm mỹ của hắn, nhưng vẫn có những nét độc đáo nhất định, như các cô nàng nửa người nửa rắn Medusa, hay tộc Harpy cánh chim thân người chẳng hạn! Kirin chìm đắm trong nhục dục, bắt đầu bỏ bê công việc. Ban đầu cô còn tỉ tê khuyên nhủ, Kirin cũng gật gù lắng nghe, nhưng theo thời gian, hắn vẫn chứng nào tật nấy, và còn nặng hơn! Kirin tin tưởng những lời nịnh hót của đám mỹ nữ trên giường, bắt trí bất giác trở thành một con rối cho các thể lực!

Akasa đau đớn, bắt lực nhìn Kirin trở thành một tên hôn quân, một kẻ bạo chúa mà cô không có cách nào níu kéo lại. Đỉnh điểm là hôm nay, khi Kirin lựa chọn tuyên chiến với Thần vương Malekith. Đó là một cuộc chiến không đem lại lợi ích thực tế gì cho hắn, mà chỉ béo bở cho những kẻ đi theo mà thôi! Đã vậy, hành động này của Kirin sẽ càng làm tăng thêm sự bất mãn của quân chủ Mob"neb, bởi Malekith là một con quý được Mob"neb yêu thích!

Song những lời can gián của cô chỉ như đổ thêm dầu vào lửa! Kirin trong cơn tức tối đã đuổi cô đi! Vậy thì cô đi! Cứ như tôi cần anh không bằng! Trái tim cô quặn đau khi nghĩ tới chuyện đó.

Qua khóe mắt, cô thấy đám phi tần của Kirin đang chụm đầu vào nhau, xì xào gì đó và nhìn cô khinh miệt.

...

Maloch ngồi lặng yên, ngắm nhìn con bão nguyên tố đang gào thét xung quanh. Những tia chớp thô to như ống nước bay lượn khắp nơi, xé nát tất cả những gì chúng chạm phải, có điều đối với Maloch, chúng chỉ như những bàn tay mềm mại đang xoa bóp toàn thân của ông! Chợt Maloch mở mắt! Ông cầm lấy thanh đao to lớn đặt sau lưng, gõ nhẹ xuống mặt đất. Ngay lập tức bão tan! Giống như bị một bàn tay khổng lồ tát văng đi, con bão biến mất, như thể chưa từng tồn tại vậy!

- Con đã trở về!

Maloch từ tốn lên tiếng. Giọng ông ta trầm trầm, hùng hậu như biển cả, vang vọng như chuông đồng. Akasa mệt mỏi bước lên những bậc đá cuối cùng, song cô chỉ dừng lại ở rìa của đỉnh núi, không tiến thêm bất cứ một bước nào lại gần Maloch.

- Xin... xin ngài, Thần Phụ, xin hãy cứu lấy Kirin!

Akasa đột nhiên quỳ mọp xuống, trán tì xuống đất! Maloch thờ dài, và lần đầu tiên kể từ một trăm năm trước, ông ta đứng dậy! Mỗi bước đi của Maloch tạo nên những tiếng ầm ầm chấn động, thậm chí còn gây ra ảo giác là cả không gian cũng phải rung lên mỗi khi Hoàng Đế cất bước vậy! Maloch tiến tới gần nàng Succubus bé nhỏ, dùng bàn tay phải nâng cô đứng dậy.

Akasa lúc này trên mặt tràn ngập nước mắt. Cô gầy tóp hẳn đi, hốc hác và bần thiêu so với chỉ một tháng trước đó, khi cô rời khỏi hoàng cung của Kirin. Maloch đưa ngón tay lên, lau đi những giọt nước trên mặt cô.

- Ta không thể làm vậy, con biết mà!

- Lúc nào cũng vậy! Lúc nào ông cũng nói lí do đó!

Con giận và nổi ám ức trong lòng Akasa tuôn trào, chuyển hóa thành một sự liều lĩnh cô chưa từng dám nghĩ tới! Một Succubus nho nhỏ, dám gạt phắt đi Hoàng Đế, tồn tại mạnh mẽ nhất dưới Địa Ngục, và điều đáng kinh ngạc hơn là, Maloch hoàn toàn không hề tức giận vì điều đó. Ông ta ngồi khoanh chân xuống, lắng lắng nghe Akasa kêu gào.

- Lúc chúng tôi bị săn lùng, bị nô dịch, quằn quại dưới gót sắt của kẻ thù, ông ở đâu? Lúc chúng tôi đói khổ, phải trốn chui trốn nhủi khỏi lũ tay sai của giáo hội, ông ở đâu?

- ...

- Nói gì đi! Đồ khốn! Ông là thủy tổ của chúng tôi cơ mà!

Akasa hét lên cuồng dại, nước mắt tuôn trào như vỡ đập! Tất cả những gì Maloch có thể làm, là lắng nghe con gái mình than khóc, và đưa tay lên xoa đầu cô.

- Ta xin lỗi, bé con! Ta chỉ biết xin lỗi trước những gì các con phải chịu đựng mà thôi!

- Tôi không cần lời xin lỗi của ông! Tôi cần ông hành động kia! Tôi cần ông... cứu anh ấy!

- Ta chẳng thể làm gì hết, con gái à!

Akasa ngồi thụp xuống, úp mặt vào đầu gối khóc tím tấc.

- Tại sao? Tại sao trái tim tôi lại đau như thế này?

Maloch thờ dài, đưa mắt nhìn vào một nơi xa xăm nào đó.

- Đây là một món quà, bé con ạ! Một món quà và cũng là lời nguyện rửa độc địa nhất ở thế giới này!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Đường cùng

Kirin bước trên sàn đá trơn bóng, lạnh buốt, tiến về phía ban công. Ở Địa Ngục có một thời điểm rất đặc biệt, cứ cách một khoảng thời gian dài mới xảy ra một lần. Đó là khi bầu trời không còn mang theo màu đỏ tuyệt vọng nữa, mà chìm ngập trong màn đêm, để lộ ra ánh trăng xanh biếc mộng mơ cùng muôn vàn những vì sao lấp lánh bao quanh nó. Các sinh vật địa ngục gọi đó là Đêm Kì Diệu, còn nguyên lý cụ thể thì chẳng con nào biết.

Kirin ngây ngốc tựa người vào lan can, ngẩng mặt lên trời ngắm nhìn mặt trăng. Bất chợt trong lòng hần bỗng thấy có chút hốt hoảng! Giống như rất lâu về trước, đã từng có một người ở cạnh hần, tựa đầu vào vai hần, cùng nhau họ ngắm nhìn Đêm Kì Diệu cho tới khi kết thúc.

Một tiếng thờ dài khe khẽ kéo Kirin về với thực tế. Hần không cần quay đầu lại cũng biết đó là ai.

- Về rồi sao?

- Anh... chủ nhân, anh dừng lại được không?

Con giận trong lòng Kirin lại bùng phát lên! Hần bóp nát vụn lan can, lồng lộn quay lại, tóc dài bay rũ rượi trong gió!

- Em vẫn còn muốn ngăn cản ta sao?

Từ trong bóng tối, Akasa bước ra, trên mặt tràn ngập đau thương.

- Anh có biết đây là một cái bẫy không Kirin? Anh có nghe thấy tiếng thì thầm của chúng sau lưng anh, rình rập để đâm những lưỡi dao sắc lẹm vào tim anh khi anh ít ngờ nhất không?

- Thứ ta cần là một cơ hội! Ta đã rất gần nó rồi!

Kirin lướt tới trước mặt Akasa, đưa hai tay lên nắm lấy vai cô.

- Em không hiểu đâu! Ta chưa hoàn mỹ! Ta có cảm giác, chỉ cần ta cắn nuốt được linh hồn của các quân chủ, ta sẽ trở thành một thứ gì đó còn mạnh mẽ hơn như thế này! Ta phải có được nó!

- Anh điên thật rồi! Họ sẽ giết anh mất!

- Đến cả em cũng nghi ngờ ta sao?! Như vậy thì cắt đi! Ta không cần ai hết!

Akasa cắn môi đến tứa cả máu như muốn kìm nén không cho âm thanh phát ra, rồi cô từ từ lui vào trong bóng tối.

- Anh biết không, có đôi khi em hi vọng thời gian vĩnh viễn dừng lại ở thời điểm chúng ta gặp nhau!

...

Ác ma thích dùng nắm đấm, nhưng không có ác ma nào là ngu xuẩn! Thời khắc quân đội của Kirin chia mũ dùi phản bội vào người hắn, khi những kẻ theo hầu Kirin nháo nhác bỏ chạy, đầu hàng Malekith, Kirin đã cười lớn! Không phải là tiếng cười đau đớn tuyệt vọng của một con chó bị dồn vào đường cùng, mà là sự cay nghiệt đáng lòng vì một kết quả hắn đã đoán từ trước.

- Các người nghĩ đây là kết thúc sao? Malekith? Hay ta phải nói đúng hơn là, Mob'meb? Cút ra đây, con sâu đo tòm lợm!

- Cứng miệng lắm, thẳng ranh! Tao muốn xem khi mày bị tao ăn thịt, từng chút từng chút một, thì mày có còn to mồm được nữa không!

Từ trong hàng ngũ của Malekith, một con sâu khổng lồ với cặp cánh dơi ác ma trườn ra, phun phì phì nước dãi. Những con quỷ xấu số không kịp tránh ra khỏi đường di chuyển của Mob'meb đều bị nó tiện mồm nuốt chửng, không kịp kêu lên tiếng thứ hai!

Kirin lạnh lùng nhìn quân chủ Mob'meb trườn tới gần mình, thân hình dựng cao lên như một chiếc cột chống trời, bề ngưỡn nhìn hắn.

- Còn gì để trần trời không, con chuột nhất bé nhỏ?

- Tao chỉ muốn nói là, mày ngồi ở vị trí đó hơi lâu rồi đấy!

Mob'meb đột nhiên xoay ngang xoay dọc, rít lớn!

- Ra'asghul! Fulras! Lũ ti tiện đón mặt!

Từ phía bên trái đội quân Malekith, vô số những bóng ma xanh lá xuất hiện, gặt hái sinh mệnh của lũ quái vật như gặt lúa. Nơi chúng đi qua, xác chết nằm la liệt, thây ngang đầy đồng! Đứng phía sau cùng là một kẻ giấu mình dưới chiếc áo choàng đen không lồ, trên vai là cây lưỡi hái sắc lẹm. Còn phía bên phải Mob'meb, bóng tối bùng bao trùm! Đó là bởi một con ác ma có kích cỡ vô cùng ngoại hạng đang bay lơ lửng trên cao. Bóng của nó bao trùm cả một khoảng rộng lớn, mang theo sự hủy diệt và hỗn loạn cho quân đội của Mob'meb.

- Các người muốn chiến tranh giữa các quân chủ nổ ra hay sao?!

- Đừng nói nhiều nữa! Nộp mạng đi! Thân thể của người sẽ là bữa tối của ta!

- Còn linh hồn của người... khắc khắc khắc, ta hứa sẽ ném nó thật cẩn thận!

Kirin cười lạnh, cúi người chào hai vị quân chủ.

- Như vậy tiểu nhân xin phép đi giải quyết việc riêng!

Nói xong, hắn lập tức chạy vọt đi, hướng thẳng về phía Malekith. Con quỷ hơi có chút bối rối, song trấn tĩnh lại rất nhanh. Từ sau lưng nó xuất hiện một vài quả cầu năng lượng bóng tối, xoay vòng vòng.

- Người nóng lòng muốn chịu chết vậy sao, lãnh chúa Kirin?

- Hôm nay tao sẽ vật hết đồng xúc tu dưới cằm mày rồi nhét chúng xuống cổ họng của mày, để xem mày còn lừa đảo kiểu gì nữa!

Chỉ có quân đội hai bên là không biết nên làm sao, vì thế cục thay đổi quá nhanh! Mới chỉ một phút trước, quân của Kirin còn tan tác tháo chạy, vậy mà giờ đây chiến trường lại biến thành một trận hỗn chiến, khi có quá nhiều phe đang tham gia trận đánh này.

Ở nơi trung tâm của chiến trường là ba vị quân chủ đang quần thảo lẫn nhau. Mặc dù mang tiếng là Fulras và Ra'asghul hợp tác với nhau để chinh phạt Mob'meb, nhưng vấn đề là bọn họ cũng không tin tưởng lẫn nhau! Không ai muốn trở thành đối tượng chịu đựng đòn liều mạng từ Mob'meb cả, vậy nên thế cục trong khu vực trung tâm diễn ra tương đối hòa hoãn, ấy là trong mắt các quân chủ đó, chứ những kẻ tóe tít xung quanh mà dám tiến lại gần thì ngay lập tức sẽ bị dư chấn ép thành tro bụi ngay tức khắc!

Cách đó một đoạn là một mắt bão khác, nhỏ hơn một chút, diễn ra giữa Kirin và Malekith. So với các ma quỷ khác thì Malekith khá là mạnh, nó am hiểu nhiều loại phép thuật cũng như nguyên rủa khác nhau, song không hiểu sao nguyên rủa của nó dùng lên Kirin cứ như đổ cát xuống biển vậy! Thậm chí Malekith còn sử dụng tới cấm thuật, hi sinh mười năm tuổi thọ để nguyên rủa Kirin mà hắn vẫn chẳng có chút si nhê! Trong khi đó, Kirin không chỉ áp đảo Malekith về cả thân thể mà đến cả năng lượng hắn cũng dễ bẹp được đối thủ. Nếu như không có nhiều biến cố thì việc Malekith chết chỉ là sớm muộn mà thôi!

Phía ngoài cùng là bốn đạo quân đâm chém lẫn nhau. Những kẻ may mắn chưa kịp đầu hàng dưới trướng Kirin giờ như được căn thuốc phiện, hùng hù lao vào tiêu diệt đối thủ, trong khi quân Mob'meb thì tán loạn, dẫm đạp lên nhau bỏ trốn khi bị ba cánh quân kia vây giết. Bại cục của Mob'meb đã định, vấn đề ở đây giờ chỉ còn là thời gian mà thôi!

- Các ngươi còn định chờ tới bao giờ nữa!

Mob'meb rít lên, vùng ra khỏi hai đối thủ. Trên người nó lúc này đầm đìa máu với vô số vết thương ngang dọc. Những giọt máu của nó nóng hừng hực, chảy xuống mặt đất bốc khói xì xì như dung nham, làm cho lũ quái vật gào khóc thảm thiết khi bị văng phải. Cho dù Fulras lẫn Ra'asghul đều đánh cảm chừng, nhưng hai vị quân chủ phối hợp cũng không phải chuyện đùa!

- Melphisto! Azuzel!

Fulras gào lên hoảng sợ khi phát hiện ra hai đối thủ cũ xuất hiện. Quy mô trận chiến đã trở nên vượt quá mức tưởng tượng rồi! Sự tồn tại của năm vị quân chủ ngay lập tức đã vận vào toàn bộ quy tắc vật lý của cả chiến trường. Không gian nứt gãy, nước chảy ngược, đá bay lên khỏi mặt đất... cảnh tượng lúc này không khác gì tận thế! Ở cấp độ như này, số lượng của quân đội hoàn toàn không còn mấy ý nghĩa nữa, vậy nên tất cả lũ quái vật chạy tứ tán khắp nơi, cố gắng tìm đường sống trong cõi chết này.

Chỉ có hai kẻ vẫn còn gắng gượng lại, mà đúng hơn là một kẻ đuổi chết không tha kẻ kia!

- Khốn nạn! Phải như thế nào mày mới chịu buông tha tao hả?

- Bỏ cái mạng mày lại là được!

Toàn thân Kirin ngập trong máu, của những con quái vật ngáng đường hắn, và của Malekith. Con quỷ bây giờ trông thảm hại không thể tả! Khắp người nó đầy vết thương, cánh tay bị vận đứt, chỉ còn ba chiếc chân đang vất gào lên chạy. Kirin ném một quả cầu năng lượng trúng vào chân của Malekith, đập gãy nó, khiến cho thân thể con quỷ mất trọng tâm, ngã sụp xuống.

- Linh hồn ngươi, là của ta!

Kirin giờ cao bàn tay, chuẩn bị đập xuống thì một tia sáng xanh xẹt qua, buộc hắn phải đón đỡ, bỏ lỡ thời cơ kết liễu Malekith.

- Chắc chắn chắc! Lão Malekith, lão nợ bọn ta lần này đấy nhé!

- Ha ha ha! Hay lắm! Mau mau đến cứu ta nào!

Phía sau Malekith, hai con ác ma xuất hiện. Một con cầm trong tay đinh ba, con kia cầm giáo mác.

- Lão làm mất mặt bọn ta quá! Đường đường là đại tướng của quân chủ mà sao bị người ta đánh thảm như chó thế này!

Malekith bị oan ức nhưng không biết phải trả lời như thế nào! Lão am hiểu nhất là khả năng nguyên rủa suy yếu đối thủ, rồi dùng phép thuật từ từ mài chúng đến chết. Vấn đề là, con quái vật Kirin này trúng đến cả trăm loại nguyên rủa rồi mà chẳng bị sao hết! Chẳng lẽ hắn có một loại bảo vật nào cho phép kháng cự lại nguyên rủa? Vô lý, vì đến các quân chủ, những tồn tại mạnh mẽ nhất dưới địa ngục cũng không dám nói mình chịu nguyên rủa mà không si nhê gì!

- Đừng nhiều lời! Hai đứa bay cùng xông lên một lúc đi!

- Tự tin quá nhỉ oát con! Nếu như có thêm bọn ta thì sao?

Xung quanh Kirin xuất hiện thêm sáu sinh vật nữa. Bọn chúng là những tay sai đặc lực nhất dưới trướng của bốn vị quân chủ. Ở mức độ này thì Kirin chẳng có cách nào đánh lại được!

- Chín vị đại tướng đích thân ra tay với tao à? Không biết tao nên cảm thấy vinh hạnh hay khinh bỉ đây nhỉ?

- Ở Địa Ngục làm gì có pháp tắc hay danh dự thẳng ngu! Giết nó!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Kirin

- Xin ngài! Nó đau đớn quá! Tôi muốn dùng nỗi đau này lại!

Akasa ôm ngực thở dốc. Maloch ngồi cạnh cô, đưa ngón tay lên vuốt ve nhẹ nhàng Akasa.

- Ta có thể giúp con quên đi cậu ta. Nhưng nó không phải là một phương pháp trị tận gốc! Con khác biệt với cả Địa Ngục! Con có một trái tim, vậy nên con mới biết yêu!

Akasa ngơ ngác nhìn tổ tiên của mình giải thích. Yêu?!! Nó là gì? Thình thoảng Akasa cũng sử dụng hình chiếu đi lên dương gian kiếm ăn. Cô chứng kiến những giống loài ở đó ôm ấp nhau, và nó khiến cô cảm thấy rất ngọt ngào. Thế nên cô mới bắt chước những điều đó với Kirin, và nó gọi là yêu sao!

- Ngài nói nó là một món quà, nhưng tại sao nó lại đau đớn đến nhường này!

- Con quên rồi sao? Những khi con ở cạnh cậu ta, con thấy thế nào?

Akasa nhắm mắt lại, hồi tưởng theo dòng ký ức. Khi họ lần đầu nắm tay nhau, khi Kirin trao cô nụ hôn đầu, khi bọn họ...

- Con hiểu rồi chứ, bé con? Chỉ có bản thân con mới có thể đưa con thoát khỏi nỗi đau này! Hoặc con tự khóa trái tim mình lại, và trở nên giống như những chị em khác của con trong tộc, hoặc...

- Hoặc gì?

Akasa gấp gáp hỏi, một tay ôm lấy ngực trái. Maloch thở dài, nặng nề lên tiếng.

- Thăng nhóc đó... không hoàn hảo! Linh hồn của nó tuy thuần khiết, nhưng lại thiếu đi dung lượng. Nó giống như con có một khối kim loại vô cùng tinh túy, song lại chỉ bé tí bằng lòng bàn tay vậy. Nhờ vào việc nuốt chửng những linh hồn khác, miếng kim loại đó sẽ to dần lên, cho tới khi đủ để trở thành một thanh kiếm, một chiếc khiên, một bộ giáp sắt đánh bại kẻ thù.

Ông ta ngừng lại đôi chút, như thể không muốn nói tiếp.

- Thì sao, thưa ngài?

- Ôi... bé con! Ta thật sự không muốn con nghe chuyện này!

- Nói đi!

- Hẳn cần cần nuốt nhiều linh hồn dưới địa ngục đến vậy là bởi những linh hồn đó thiếu "dưỡng chất", thế nên thăng nhóc này dùng số lượng để tích lũy dần dần lên. Thế nhưng, có một linh hồn vô cùng đặc thù, một linh hồn mà chỉ cần hán nuốt được, là hán sẽ trở nên hoàn thiện... một linh hồn có trái tim!

Akasa tái mặt đi, lùi lại đằng sau, ngã phịch xuống trên mặt đất!

- Mặc kệ hán đi con gái! Nếu như hán thất bại, đó là số phận của hán! Ở lại đây với ta, và con sẽ không phải chịu đựng bất cứ khổ đau gì! Ta cam đoan điều đó.

Đêm hôm ấy, Akasa lên xuống núi.

Một lần nữa Kirin bị đánh bay! Trong mắt hán, mọi thứ nhòe màu đỏ của máu, xoay vòng vòng không cách nào phân biệt được trên hay dưới. Đây là lần thứ mấy hán bị đánh rập xuống đất rồi nhỉ? Hán gồng người, cố gắng đứng dậy, song sức lực của hán đã chạy đâu mất tiêu rồi!

Tại hán lừng bùng những âm thanh kì lạ, có lẽ là do màng nhĩ của hán bị đánh thủng. Kirin bật cười trong lòng. Hán chưa từng nghĩ tới việc các quân chủ để mắt đến hán như vậy! Trong mắt họ, Kirin như một con sói, không đáng để họ ra tay, nhưng cũng là một mối họa trong lòng, thế nên hán mới bị chín đại tướng vây giết như thế này.

Bằng đôi mắt nhòe nhoẹt, Kirin nhìn thấy một hình bóng mờ mờ đang chạy về phía mình. Hán không nhìn rõ được đó là ai, song cặp cánh khổng lồ phía sau người đó nhìn mới quen làm sao. Hình bóng ấy chạy tới trước hán, không bị bất cứ một ngăn cản nào, và quý xuống đưa tay ra ôm lấy má hán. Bàn tay đó thật mềm mại và dễ chịu quá! Kirin nhắm mắt, cảm nhận sự sống dần dần rời khỏi thân thể.

Chính vào lúc này, hán cảm thấy đôi môi của mình bị một thứ gì đó đè lên. Hán thấy mặt mình ươn ướt, và một giọng nói vang lên trong đầu hán.

- Hạnh phúc nhé, tình yêu của em!

...

Cách chiến trường một khoảng không xa, Maloch đứng sừng sững, tay chống lên thanh má đao khổng lồ. Phía sau ông ta là tám vị quân chủ khác, lặng lẽ đứng đó không dám ho he tiếng nào. Đột nhiên Maloch rên lên một tiếng, rồi ngồi phịch xuống. Ông ta triệu hồi ra một cuốn sổ, tay còn lại phát phát, ra hiệu cho những kẻ ở sau lui.

- Các ngươi không còn việc gì ở đây đâu. Về quản người dưới cho tốt!

- Tạm biệt, Hoàng Đế!

Các quân chủ cúi đầu đầy tôn kính, rồi từng người biến mất, chỉ còn Maloch trầm ngâm, đưa ngón tay viết và vẽ lên trên cuốn sách. Những hình vẽ và con chữ dần thành hình, giống như Maloch vừa chụp lại khung cảnh trước mặt ông ta và dán nó vào cuốn sách vậy.

Trên bãi chiến trường đó, bầu trời tối đen như mực, và từ cái nền đen đó, một cột "tối" cắm thẳng xuống mặt đất, bao phủ lấy một sinh vật hình người. Toàn thân hắc đen kịt, thăm thẳm và tàn ác như vực thẳm. Bằng mắt thường cũng có thể thấy những nguyên tố bóng tối reo vui mừng rỡ, nhảy múa xung quanh hắn. Maloch viết.

- Trần Chiến Hoàng Hôn, ma vương dân sinh, tiêu diệt năm quân chủ, trở thành tồn tại chí cao của Địa Ngục. Ngai vàng của ma vương được xây nên bởi mười triệu sinh mạng, xác chất cao như núi, và phía trên đỉnh, là ma vương ngồi cô độc, ngắm nhìn lãnh thổ của mình.

Ở dưới, ông ta viết thêm một dòng bình luận.

- Rốt cuộc hắn đã phạm phải lỗi gì, mà phải chịu hình phạt nặng đến vậy?

...

Kirin ngồi khoanh chân trên núi thây biển máu mà hắn tạo ra, mắt nhìn không chớp vào khoảng không vô tận. Trong lòng hắn là một nàng Succubus đang nhắm mắt, khoe miệng vẫn treo một nụ cười, giống như nàng chỉ đang ngủ thôi vậy. Cho dù từ trên trời, một đại ác ma sà xuống, hắn vẫn không hề bận tâm.

Maloch đạp trên đồng xác, bước tới quảng sáng nơi Kirin ngồi, sau đó ngồi xuống bên cạnh hắn. Trần Chiến Hoàng Hôn cảm thấy tới mức nó tạo thành một lỗ thủng trên bầu trời, và lần đầu tiên, Địa Ngục chứng kiến ánh sáng rọi xuống. Thứ nắng vàng ấm áp đó rọi xuống ngay trên ngai vàng xương của Kirin, khiến cho thân thể đen kịt như bóng đêm của hắn càng thêm nổi bật.

- Cậu biết không, con bé là đứa trẻ mà ta yêu quý nhất! Ngay từ khi nó còn là một cục tí xíu chỉ như một đốt ngón tay của ta, ta đã thấy sự khác biệt! Đó là lần đầu tiên ta thấy một sinh vật Địa Ngục nở một nụ cười hồn nhiên đến như vậy! Cậu không thể tưởng tượng được nụ cười đó đẹp đến mức nào đâu...

- Giống như cả không gian muốn bùng sáng, và làm cho ông bay khỏi mặt đất phải không?

Lần đầu tiên kể từ trận chiến ấy, Kirin mở miệng. Giọng hắn khàn đặc, tràn ngập sự mệt mỏi. Maloch gật gù nhẹ nhàng.

- Đúng vậy! Con bé rất đặc biệt! Và ta biết được rồi sẽ có một ngày, con bé phải chịu đau khổ vì món quà nó không mong muốn, nhưng lại bị đui tặng này! Ở Địa Ngục không cần tình yêu!

Kirin nhìn trân trân vào gương mặt xinh đẹp thân thuộc đã cùng hắn trải qua biết bao gian khổ. Hắn đưa tay lên gạt đi những sợi tóc bị gió thổi lên gương mặt nàng.

- Tại sao giờ tôi mới nhận ra điều ấy? Nếu như...

Maloch đưa tay lên, vỗ lên đầu Kirin.

- Không có giả như đâu nhóc! Cậu có hiểu món quà cuối cùng của con bé tặng cậu là gì không?

Ông đưa ngón tay lên, trở vào ngực trái của Kirin.

- Giờ cậu đã có một trái tim rồi, nhóc con! Cậu hoàn mỹ rồi!

Nước mắt Kirin trào ra, rơi lộp độp lên trên xác Akasa. Hắn vùi mặt vào ngực nàng, gào lớn.

- Nếu như đây là cái giá thì tôi thà rằng không có còn hơn!

- Vậy đấy, cậu đã có lựa chọn, chúng ta đều có lựa chọn, và giờ chúng ta phải trả giá cho lựa chọn đó!

Maloch xòe cánh, che đi giây phút yếu đuối nhất của vị ma vương chốn địa ngục. Ông ta thở dài.

- Có những thứ chỉ khi mất đi, chúng ta mới biết được giá trị của nó!

- Nàng nói với tôi, sống hạnh phúc! Làm sao tôi có thể sống hạnh phúc cho nỗi cơ chứ! Với nỗi đau không cách nào thừa nhận này!

Maloch đưa tay chỉ lên trời, nơi lỗ hồng mà Kirin tạo ra. Lỗ hồng này đang bé dần lại, mặc dù tốc độ không quá nhanh, song có thể thấy Địa Ngục đang tự chữa trị cho chính nó.

- Nếu như ở nơi này chẳng còn gì cho cậu, thì tại sao cậu không thử tìm đến một thế giới khác? Nhưng hãy nhớ, thứ gì cậu mượn của Địa Ngục, cậu sẽ phải trả lại bằng sạch!

Nói xong, Maloch đứng dậy, phát cánh bỏ đi. Kirin vẫn ngồi yên, im lặng ôm xác của Akasa. Xung quanh ngọn núi thầy của hắn, từng bầy từng bầy quái thú đang bay múa, chực chờ một bữa tiệc trời ban, song không con nào dám xông vào lãnh địa của tân ma vương cả.

Không không không! Amelia đưa tay quơ loạn trong không khí, như muốn níu giữ một thứ gì đó! Cô không thể định nghĩa được nó là thứ gì, nhưng cô biết nó rất quan trọng. Trái tim cô đau thắt lại thành từng cơn, và càng ngày càng nặng khi Amelia biết cô không cách nào ngăn cản chuyện đó phát sinh. Cô ngồi bệt trên mặt đất, khóc lớn, thế rồi chỉ trong một thoáng chốc, Amelia nhìn thấy một tia màu hồng lượn lờ trong không khí.

Trước khi bộ não cô kịp phản ứng, cô đã bật người dậy, dùng cả tay và răng để cắn chặt lấy nó, giữ không cho nó rời xa khỏi mình. Sợ tơ đó tuy mảnh mai nhưng mạnh mẽ đến không ngờ! Nhiều lúc cô cảm giác như mình sắp tuột mất nó rồi, song bằng nỗ lực phi thường, Amelia đã kéo lại được nó, đưa lại gần trái tim của mình. Cô không rõ tại sao cần phải làm vậy, có điều cô làm thế và thấy cơn đau trong tim mình dịu bớt.

Đột nhiên từ một chỗ cách cô vài bước chân, mặt đất bỗng rung lắc dữ dội, và một bàn tay thò lên khỏi mặt đất!

Hắn quyết định rời đi. Mỗi một khung cảnh của Địa Ngục đều làm hắn gọi nhớ đến hình bóng của nàng, và nó chỉ khiến cơn đau trong lòng hắn thêm tệ hơn. Maloch nói đúng, Địa Ngục chẳng còn gì cho hắn cả. Vậy nên Kirin bay về phía cột sáng, trước khi nó biến mất hoàn toàn. Hắn không hiểu sao rất có ác cảm với sự chật chội, song hắn vẫn tìm cách trườn trong thông đạo nhỏ hẹp đó, hướng về phía trước. Mỗi một lần tiến lên, là Kirin cảm thấy sức mạnh của mình tan biến một phần.

"Nhưng hãy nhớ, thứ gì cậu mượn của Địa Ngục, cậu sẽ phải trả lại bằng sạch!"

Hóa ra nghĩa của nó là vậy sao! Kirin nhếch miệng cười. Nếu vậy thì hắn không cần gì của Địa Ngục cả! Hãy lấy hết tất cả khỏi cơ thể hắn đi! Kirin vừa leo, vừa nghĩ. Cho tới khi hắn chạm tới một nền đất xốp, thì hắn không khác gì một sinh vật loài người thông thường nữa rồi. Chỉ có linh hồn và tri thức của hắn là vượt trội hơn so với người phàm mà thôi!

Thế rồi hắn thấy một nàng công chúa, mỹ lệ hơn cả bầu trời, mong manh và dễ tan biến như chính ánh trăng, đang ngồi cách hắn vài bước chân. Một cảm xúc vừa lạ vừa quen trôi dậy trong lòng hắn, giống như khi hắn gặp Akasa lần đầu! Không kiềm chế được, Kirin buột miệng.

- Ta thích nàng!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Khúc mắc trong lòng

Gatrix đưa lưỡi dao lách vào cổ gã đàn ông thoi thóp, quay đầu lại hỏi.

- Cô không muốn thử sao?

- Tôi... ờn, không cần!

Vera lắc đầu lia lịa. Gatrix nhún vai, ấn tay xuống, kết thúc số phận tên cướp.

Phía sau hắn là mấy cái xác khác nằm la liệt.

Vera đứng im, khoanh tay nhìn Gatrix ngăn người trong cái màu xơ xác của buổi chiều tà, dưới chân hắn là những tên cướp đã liều mạng tấn công bọn họ. Đột nhiên Gatrix ngân nga một bài hát! Nó rất trầm, mang theo sắc thái buồn bã, như thể một bài tang điệu vậy... mặc dù Vera không biết có nên bật cười không khi nghe một người giọng cao cổ găng ngâm những nốt trầm.

- Anh đang làm gì thế?

- Ta cầu nguyện cho những người này có được một cuộc đời tốt đẹp hơn ở kiếp sau.

Gatrix ngừng hát, bắt đầu cúi xuống lột đồ của đám cướp. Chỉ mới một lúc trước, bọn họ còn là những kẻ sống sờ sờ, hùng hùng hổ hổ chặn đường đánh cướp Gatrix, mà giờ tất cả đã nằm phơi thây nơi đồng xanh.

- Thế sao anh vẫn còn ra tay giết hết bọn họ?

- Vì họ định cướp của ta?

- Nếu vậy ai cho anh cái quyền tiêu diệt bọn họ?

Gatrix ngừng tay, ngó lom lom Vera. Hắn hơi nhúc nhích miệng, như muốn sắp xếp từ ngữ thật cẩn thận, không muốn làm kích động thêm Vera. Hắn có thể hiểu được tại sao cô lại tức giận. Suy cho cùng, một phần của cô ấy vẫn là con người.

- Bọn họ đã chặn đường cướp của ta đúng không?

Vera không trả lời. Câu dò đường của Gatrix rơi vào lặng thinh, buộc hắn phải tiếp tục độc thoại.

- Ta đã cho chúng một cơ hội, đúng chứ? Ta đã nói "Này các chàng trai, ta là người biết võ, các cậu mà đụng vào ta chỉ tổ thiệt thân mà thôi, hay là chúng ta rút lui và coi như chưa hề gặp nhau?". Và bọn họ đã làm gì?

Gatrix liếm liếm môi hơi động trên miệng. Mỗi một câu hắn nói lúc này đều phải hết sức thận trọng, nếu như hắn không muốn xoắn đứt mối quan hệ vốn đã mong manh giữa hắn và cô nàng Succubus. Gatrix không hiểu sao hắn lại để ý chuyện này đến vậy, nhưng hắn vui lòng với điều đó, và chẳng phải Gatrix đã tự hứa sẽ sống không hối hận rồi sao?

- Nhưng cũng không cần phải giết tất cả!

- Bọn họ là những kẻ cướp, cô bé à! Sự may mắn của họ là nỗi bất hạnh của những kẻ khác! Nếu như hôm nay họ không gặp ta, mà gặp một cô gái yếu đuối thì sao? Liệu cô gái đó có thể xin tha được không giữa nơi đồng không mông quạnh này? Sau khi cướp tiền, lũ cướp này sẽ còn làm gì với cô gái ấy nữa? Chúng lựa chọn việc này, thì chúng phải chấp nhận hậu quả có thể xảy ra!

- Nếu như bởi họ nghèo quá thì sao?

- Ừ ta hiểu, bản cùng sinh đạo tặc mà! Nhưng chẳng lẽ cứ đổ tại cho cái nghèo mãi sao? Tại sao ông hàng xóm cũng nghèo, mà ông ta cố gắng chăm chỉ làm lụng, không rượu chè bia bọt, tích tiền cho gia đình chi tiêu, còn bản thân thì giặt giũ vá vai? Chẳng lẽ chỉ có trộm cướp mới là giải pháp duy nhất?

Vera ngồi phịch xuống, phồng má, song không nói thêm câu nào.

- Ta không nói việc mình làm là chính nghĩa, cô nhóc à! Ta càng không tự cho mình quyền thẩm phán bất cứ ai! Nhưng cô cũng phải nhớ, ta không phải là người! Ta là một con Goblin, cho nên những chuẩn mực đạo đức quy tắc của loài người đâu thể áp dụng cho chúng ta. Chẳng lẽ khi các vị kéo đàn kéo đồng tới đồ sát cả bộ tộc của ta, chúng ta cũng dùng lý lẽ để thuyết phục các vị quay về?

Gatrix nhún vai, mỉm cười đáng ghét. Vera hiểu hắn đang nói tới chuyện gì. Hắn cảm một đồng tiền giờ cao lên, thôi một hơi. Vera có thể thấy những làn khói xám xịt bay ra từ đồng tiền, tan biến vào trong không khí. Cô cảm nhận được sự lạnh lẽo, âm u ở những làn sương xám đó.

- Đó là cái gì vậy?

- Oán hận! Một sinh vật khi chết sẽ để lại những nỗi tiếc lên những thứ xung quanh. Những sinh vật càng mạnh mẽ thì chấp niệm của họ càng mạnh, và nếu có một sinh vật có tinh thần yếu ớt chạm phải những đồ vật như thế... hừ hừ hừ!

Gatrix ngừng câu bằng một điệu cười đầy ẩn ý.

- Họ sẽ bị nhập phải không?

- Cũng không hẳn, nhưng tư duy của họ sẽ bị chấp niệm đó ảnh hưởng, còn ảnh hưởng như thế nào thì tùy thuộc nhiều thứ nữa. Vừa rồi ta đã thanh lọc oán niệm của những người này đi, thế nên chỗ đồ vật này chúng ta dùng được cái nào thì dùng, cái nào không được thì vứt lại đấy thôi!

- Anh không định chôn họ sao?

Gatrix nhoen miệng cười, lộ ra những chiếc răng trắng ớn.

- Không!

Trời đã về đêm. Hôm nay là một đêm không trăng không sao, vậy nên mọi thứ tối đen như thể có ai đó dốc ngược lọ mực xuống vậy. Nổi bật lên trên

cái khung cảnh mù mịt đó là một vùng sáng, với ngọn lửa trại cháy hừng hực ở chính giữa, và hai sinh vật ngồi gần nó. Bóng của họ chiếu dài trên mặt đất, kéo dài vào tít trong màn đêm vô tận, và thỉnh thoảng lại múa may theo từng cử động của chủ nhân.

- Ta xin lỗi nếu cô cảm thấy khó chịu vì buổi chiều nay! Cô biết đấy, ta không muốn lên lớp hay giảng dạy lý lẽ gì đâu!

- Tôi hiểu mà! Chỉ là...

Vera thở dài một hơi, không muốn nói tiếp. Gatrix đưa tay lên vỗ nhẹ đầu cô.

- Không sao! Có gì khúc mắc cứ nói ra đi! Ta không hứa sẽ giải đáp hết cho cô, bởi có những câu đến bản thân ta còn chẳng biết phải trả lời như thế nào, nhưng ít nhất xả nó ra sẽ khiến cô dễ chịu hơn đó.

- Chẳng lẽ... không có cách nào giải quyết triệt để chuyện này sao? Chúng ta thật sự sống như bầy thú hoang trong rừng thế này ư?

Gatrix thờ dãi.

- Đó là một điều tất yếu khi giống loài yếu đuối có được vũ lực cá nhân. Thay vì thúc đẩy xã hội phát triển, thì giờ chúng ta quay ra cắn xé lẫn nhau, và nhìn đi nhìn lại, thì chúng ta chẳng khác nào con vật cả. Mà thực ra cũng chỉ là tương đối thôi cô nhóc!

Gatrix vội bỏ sung, khi thấy biểu cảm thất vọng của Vera.

- Có một, mà đúng hơn là khá nhiều các chủng tộc tiến bộ trong vũ trụ này. Ví dụ như có một tộc người tự gọi mình là Groth chẳng hạn! Bọn họ tương đối khỏe, nếu so với thể giới này thì ta ước chừng là đầu sĩ cấp trung. Người Groth có trí não rất phát triển, và thay vì theo đuổi những thứ phù phiếm cá nhân, bọn họ tìm ra được vẻ đẹp thật sự ẩn giấu đằng sau bầu trời sao kia!

Gatrix đưa bàn tay lên trời, như thể muốn nắm toàn bộ những vì tinh tú lấp lánh vào trong lòng bàn tay.

- Trong vài nghìn năm, người Groth tập trung nguồn lực, xây dựng nên những trạm sân bay tiên tiến...

- Sân bay là gì?

- Nó là một chỗ để cô vận hành tàu vũ trụ. Còn về phần tàu vũ trụ... cô có thể hiểu đó là một thứ phương tiện cho phép người thường có thể bay, và bay vào tận màn đêm sâu thẳm!

- Có một thứ thần kì vậy sao?

Hai mắt Vera tỏa sáng, tò mò hỏi.

- Ồ có chứ! Thế giới này bị luật rừng làm lạc hậu quá, chứ không hiện tại cô đã phải thấy động cơ rồi.

- Động cơ?

Cứ thế, Gatrix dẫn dắt Vera đến một thế giới vô cùng kì diệu và tràn ngập đủ màu sắc, nơi những vật thể hình hộp chứa được hàng trăm hàng ngàn người du hành trong vũ trụ, nơi người ta không đặt chất thải vào một cái thùng gỗ rồi đổ ra sông, mà đào một hệ thống xử lý xả thải vô cùng rắc rối. Khi Vera bắt đầu buồn ngủ, chợt cô nhớ ra!

- Thế còn người Groth thì sao? Anh đang kể tới đoạn họ xây sân bay mà?

- À thì họ tiến vào vũ trụ, thám hiểm khắp nơi. Ta chỉ chứng kiến tới đó thôi!

Gatrix mỉm cười, đưa tay lên vuốt ve mái tóc Vera.

- Ngủ đi nhóc! Mai sẽ lại là một ngày dài đấy!

Có một điều Gatrix không kể, đó là chủng tộc Groth đó ngay khi ngo ngoe bước ra khỏi thế giới của họ, đã bị cá chup đèn từ chiều thứ mười nuốt chửng cả hành tinh! Có những câu chuyện không cần phải kể hết, đúng không nào?

Đã vài ngày trôi qua kể từ buổi nói chuyện đêm đó, và Vera cứ mỗi khi nghỉ chân là lại yêu cầu Gatrix kể chuyện. Những câu chuyện của hắn như có một thứ ma lực kì lạ, khiến Vera như si như mê theo từng câu chữ. Có lúc cô lạc vào một lâu đài cổ, trở thành nàng công chúa chờ đợi hoàng tử giải cứu khỏi con rồng độc ác. Lại có những lúc, cô hóa thân thành kĩ sư, cần mẫn cống hiến trên con tàu mẹ khổng lồ rộng hơn cả một thành phố.

- Tôi quyết định rồi, anh hãy dạy tôi sức mạnh đi!

Đến một ngày, Vera đột nhiên yêu cầu Gatrix huấn luyện mình.

- Tôi dù sao cũng có một nửa dòng máu ác ma đúng không? Nếu vậy tôi cũng phải có sức mạnh gì chứ?

Gatrix nhưn mảy, cười nhẹ.

- Thực tế thì có dòng máu ác ma chưa chắc đã được kế thừa sức mạnh của chúng, mà có khi cô chỉ nhận được nguyên rủa mà thôi. Và thật đáng buồn là những trường hợp này lại chiếm số đông! Cô phải hiểu rằng, ác ma là một địa vị, là do nỗ lực cộng tổ chất và không thể thiếu được may mắn tạo nên. Mỗi một ác ma đều mang theo một câu chuyện xưa rất dài và khúc chiết, thế nên không thể nào có chuyện chỉ cần ác ma giao phối là hậu đại có thể thừa hưởng sức mạnh của chúng. Nếu như có, đó là bởi ác ma cố tình lưu lại một vật mốc để chuyển sinh phòng khi bị giết!

Mắt Vera tái mét đi khi nghe đến đấy.

- Nào nào, không phải lo lắng đến như vậy! Ngồi xuống, ta sẽ giúp cô kiểm tra một chút!

Gatrix đặt tay lên đầu Vera, lẩm rầm niệm chú. Mắt một lúc lâu mà Vera chẳng thấy hiện tượng gì xảy ra, sốt ruột quá nên cô đành hỏi.

- Sao rồi?

Gatrix hít một hơi sâu, từ từ thu tay về, mở mắt. Động tác của hắn vô cùng chậm rãi, tạo nên một cảm giác của bậc đại tông sư vậy, ít nhất là trong mắt Vera.

- Ta không biết, làm màu tí thôi!

Hắn ăn một cái tát nổ đom đóm vì hành động ngu xuẩn của mình!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Huấn luyện Vera

- Thiệt tình, có nhất thiết phải ra tay nặng thế không?

Gatrix xuyết xoa, đưa tay lên bụng một bên má, lúc này hắn nguyên đầu đồ lụng. Vera thì ngồi khoanh tay, xoay mặt đi chỗ khác không thèm nhìn hắn.

- Đùa cô một tí cho vui của vui nhà ấy mà! Ta đã kiểm tra ra một đặc tính của cô rồi!

- Thật sao?

Vera quay phắt người lại, hai mắt lấp lánh.

- Dĩ nhiên! Vừa rồi ta đã thi triển phép thuật Da hóa đá lên mặt mình. Và như cô thấy đấy, một cú tát vu vơ của cô đã khiến ta gãy hai chiếc răng hàm, mặt tụ máu, tí nữa thì rạn xương sọ!

- Anh... tại anh cả! Mà... anh có sao không?

Cho dù cứng miệng đáp lại, nhưng Vera nhanh chóng mềm lòng khi nhìn bộ dạng thảm thương của Gatrix. Cô không ngờ sức mạnh của mình lớn đến vậy.

- Được rồi con nhóc! Không phải lo, ta không dễ chết thế đâu! Nãy giờ ta đang chữa thương rồi, sáng mai là khỏi thôi! Căn cứ vào sát thương, có thể thấy sức mạnh của cô xấp xỉ với đầu sĩ cấp thấp.

- Cái gì gọi là đầu sĩ?

- Đó là một cách phân chia hệ thống sức mạnh của loài người. Để xem nào...

Gatrix xòe tay, triệu hồi ra một quả cầu lửa.

- Cái này gọi là phép thuật, bản chất của nó là cô dùng ma lực chứa trong ma hải ẩn sâu trong cơ thể để điều động nguyên tố tự nhiên trong không khí.

- Trong người tôi có một bộ phận như thế sao?

Vera cúi xuống nhìn bụng mình.

- Không nhìn được đâu! Về cơ bản ma hải nó nằm ở một chiều song song với chúng ta, thế nên cho dù nó tồn tại, nhưng chúng ta không có cách nào sờ, nắm hay nhìn được nó, mà chỉ có thể cảm nhận được thôi. Ma lực chứa trong ma hải có thể cô động để gia tăng chất lượng, cũng như ma hải có thể mở

rộng để chứa được càng nhiều ma lực. Các pháp sư chia làm bảy cấp độ chính, bao gồm học trò - thực tập - cấp thấp - cấp trung - cấp cao - đại pháp sư - hiền giả.

- Có phải ma hải càng to thì cấp độ càng cao đúng không?

- Hoi phiền diện nhưng đại thể là vậy! Tuy nhiên cô phải hiểu bản chất trước! Các pháp sư chia cấp độ là vì thần chú, tức là âm thanh cô tạo ra để ngưng tụ nên phép thuật, có độ phức tạp rất khác nhau. Ví dụ như phép Cầu lửa vừa rồi, cô chỉ cần niệm chú trong hai đến ba âm tiết là có thể triệu hồi nó, hơn nữa ma lực tiêu tốn cũng nhỏ. Còn có những phép thuật cấm như Mưa thiên thạch chẳng hạn, không chỉ cần niệm chú trong vài ngày, mà lượng ma lực tiêu hao cũng vô cùng khổng lồ, chủ yếu dùng để đánh trong chiến tranh tổng lực là chính. Những phép thuật đó mà cho pháp sư cấp thấp sử dụng thì họ sẽ chết vì bị rút cạn ma lực trong chớp mắt!

Vera cau mày ngạc nhiên.

- Còn có chuyện như thế sao?

- Chứ sao! Khi cô không có ma lực để trả cho phép thuật thì nó sẽ rút thẳng sinh mạng của cô để bù vào.

Gatrix lớn tiếng nhắc nhở. Đây là một trong những sai lầm cơ bản của pháp sư cấp thấp, khi không thể ước lượng được lượng ma lực mình còn, mà cố gắng thi triển một phép thuật hao năng lượng. Nếu may thì họ chỉ nằm liệt giường vài hôm, còn xui xẻo thì mất vài năm tuổi thọ là chuyện bình thường.

- Tỷ lệ một người sinh ra có tiềm năng phép thuật là rất thấp. Cả một tòa thành vài triệu người chỉ dân sinh ra được mấy pháp sư cũng là chuyện bình thường, thế nên nghề nghiệp pháp sư mới quý hiếm. Thay vào đó, các chủng tộc tìm ra được một cách khác để sở hữu sức mạnh, đó là đấu khí! Đấu khí theo như ta thấy thì là một cách biểu hiện năng lượng sống bên trong cơ thể, ngưng tụ thành từng dòng khí chạy thông qua các mạch máu. Những luồng năng lượng ngưng tụ này có khả năng cường hóa cơ thể lên một bậc cao hơn, và giúp cô thực hiện những chuyện không tưởng như phá núi, dời sông chẳng hạn.

Gatrix nhắc một viên đá lên, bóp cho nó tan vụn ra thành cát, chảy qua từng kẽ ngón tay rơi xuống đất trong sự hâm mộ của Vera.

- Các đấu sĩ nói chung rất là thua thiệt với các pháp sư, một phần vì tỷ lệ tu luyện ra đấu khí dễ hơn rất nhiều so với ma lực, một phần nữa là vì tầm ảnh hưởng của họ không lớn lắm. Nếu như các pháp sư nếu cho chuẩn bị đủ thời gian và tài nguyên hoàn toàn có thể san phẳng một dãy núi, thì các đấu sĩ còn lâu mới làm như vậy được. Nhưng dù sao nó cũng là một cách để cô có thể vươn lên trong một cái xã hội súc vật như thế, còn hơn là cả đời làm lưng để rồi bị cướp sạch lúc nào không hay.

Gatrix nhún vai đầy bất đắc dĩ.

- Học theo các pháp sư, đám đấu sĩ cũng chia sức mạnh làm bảy bậc, nhái hoàn toàn theo hệ thống của pháp sư. Tức là cũng có học trò cho tới cấp cao, riêng hai cấp cuối thì họ gọi là huyền thoại và chiến thần. Lúc ban đầu họ dùng quy tắc neo...

- Neo là gì?

- Tức là nếu có một đấu sĩ nào có thể đấu ngang ngửa với một pháp sư thì anh ta sẽ đạt cấp tương ứng. Đây là cách thức đánh giá ngu xuẩn nhất ta từng thấy, và đúng là thực tế đã chứng minh sự dốt nát của nó. Sau này các đấu sĩ đã hệ thống hóa lại, và chia nó theo mức độ của khí hải.

Vera dùng hai tay ôm lấy đầu gối, tựa cằm lên nhìn chòng chọc vào Gatrix. Hấn khựng lại một chút, rồi đành hắng.

- Khi từ bỏ Nike, ta cũng đã đánh mất luôn đấu khí của mình, cho nên tạm thời không thể làm mẫu cho cô trông nó như thế nào. Đại khái là trong cơ thể cô, cũng có một bộ phận, gọi là khí hải. Nó giống như ma hải vậy, cũng nằm ở chiều khác, và có tác dụng tập trung đấu khí trong cơ thể. Điểm khác biệt ở đây là, khí hải được dệt nên bởi đấu khí, còn ma hải là một cái động chứa ma lực.

- Sao nghe khó hiểu thế?

Vera vò đầu bứt tai. Gatrix đưa tay lên không trung, vẽ ra một vệt lửa, nhìn mềm mại và đẹp vô cùng. Hấn xoắn xoắn vệt lửa này thành một khối cầu.

- Cứ coi như vệt màu đỏ này là đấu khí! Khi một đấu sĩ tập trung đấu khí lại, nó sẽ ngưng tụ thành một đám khí. Đây chỉ là hình dạng biểu hiện của nó, chứ không phải là tồn tại một loại "khí" nào đó do đấu khí tạo thành đâu nhé! Thể khí đại diện cho cấp độ học trò. Khi cô ngưng tụ khí thành chất lỏng, cô sẽ trở thành cấp thực tập. Chất lỏng tụ lại thành thể rắn thì cô đã tiến vào cấp thấp. Đây cũng là nguồn gốc của các loại tinh hạch tồn tại trên Avalon này.

Gatrix tiếp tục triệu hồi thêm nhiều quả cầu nữa.

- Ở cấp trung, cô bắt đầu đi ngược lại quá trình mình vừa làm! Cô sẽ đánh vỡ khối cầu mình ngưng tụ thành trở lại thể lỏng. Mặc dù nghe thì tưởng ngớ ngẩn, nhưng thực ra sự khác biệt bản chất ở đây là mật độ đấu khí ngưng tụ! Mật độ đấu khí của đấu sĩ cấp trung chắc chắn ăn đứt so với cấp thực tập rồi.

- Nhưng tại sao lại phải như thế?

- Vì nó gia tăng tốc độ xuất đấu khí ra khỏi cơ thể chứ sao!

Vera vỗ lể, vỗ đùi đánh đét một cái. Đó là hành động rất không thực nữ, mà thôi, Gatrix tự nhủ, dù sao cô ấy cũng chẳng phải người.

- Thề răn đại biểu cho mật độ đấu khí của cô đã ngưng tụ tới mức cao nhất, còn sau đó cô chuyển nó thành dạng lỏng để tăng tính linh hoạt cho đấu khí. Nghe thì tưởng đơn giản nhưng thực tế nó vô cùng khó, bởi mật độ đấu khí lúc này cao quá, sẽ khiến cho đấu khí rất "rắn". Cô nhìn thấy kim loại nung chảy bao giờ chưa? Nhìn thì lỏng, nhưng thực chất để biến chúng thành chất lỏng như vậy cần rất nhiều năng lượng, ở đây cụ thể là nhiệt. Cấp cao là thể khí, còn huyền thoại thì cô bắt đầu dung hợp "khí" đó ngược lại vào cơ thể.

- Nếu vậy chẳng phải đến cấp chiến thần là sẽ không còn đấu khí nữa sao?

- Đúng vậy, lúc đó cơ thể của họ luôn luôn ở trạng thái đỉnh cao rồi, chẳng cần tính bộc phát tức thời của đấu khí nữa. Ta gọi đó là nhục thân thành thánh, tức là dùng xác phàm đạt tới cấp độ thiên thần.

Vera mở tròn mắt. Cô không thể tưởng tượng được lại có tồn tại nào chỉ dùng thân thể để dõn non lấp biển được cả.

- Là một kẻ thừa kế dòng máu ác ma, có vẻ như cô cũng đã thừa hưởng đôi chút sức mạnh của chúng. Nên nhớ, ở dưới địa ngục, bất kể là thể giới nào, ác ma cũng là tồn tại đẳng cấp cao nhất! Nói không ngoa thì ngay khi vừa sinh ra, chúng đã có sức mạnh tương tự như đấu sĩ cấp cao, và theo thời gian tu luyện, chúng sẽ nhanh chóng đạt tới cái gọi là chiến thần. Tất nhiên do cô chỉ được tí đầu thừa đuôi theo thời nên cường độ cơ thể cô mới đạt tới cấp thấp. Nhưng đừng vội buồn, vì dù sao cơ thể loài người rất yếu đuối, phổ biến là cấp học trò kia. Trải qua nhiều năm rèn luyện, được đấu khí tắm bổ, cơ thể họ mới mạnh dần lên.

- Ô, tôi tưởng đấu sĩ là chỉ luyện cho đấu khí nhiều hơn, dày hơn thôi chứ?

- Đừng ngạc vậy! Cho dù đấu khí của cô rất chất lượng, nhưng nếu cơ thể cô quá yếu đuối thì làm sao mà theo kịp? Đây là một mối quan hệ ràng buộc. Cơ thể mạnh mẽ sản sinh ra càng nhiều năng lượng sống, và đấu khí tắm bổ ngược lại cơ thể. Những đấu sĩ cấp cao cho dù không sử dụng đấu khí thì họ hoàn toàn có thể độ sức với một đấu sĩ cấp trung một cách dễ dàng.

- Nếu như vậy... chẳng phải tôi luyện xong đấu khí sẽ thành đấu sĩ cấp trung sao?

Gatrix dùng cành cây gỗ nhẹ lên đầu Vera.

- Cô quên lời ta vừa dạy rồi à? Đấu sĩ chia cấp theo chất lượng đấu khí, cô mới luyện thì giỏi lắm ra được đấu khí cấp học trò chứ mầy! Chẳng qua cô có thể phát huy được chiến lực như một đấu sĩ cấp thấp vì cường độ cơ thể cô quá mạnh thôi!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Học, học nữa, học mãi

Vera gật đầu, thâm ghi nhớ những lời này vào trong lòng.

- Về đấu khí thì ta không có công pháp nào để dạy cô cả! Đấu khí là một phương pháp phát huy sức mạnh đặc thù của thể giới này, ta không dám áp dụng bất cứ phương pháp nào khác để phát huy nó, vì có thể sẽ có những hậu quả mà ta không thể ngờ được. Tuy nhiên phép thuật thì đơn giản hơn! Có thử nhắm mắt lại, loại bỏ sạch tất cả suy nghĩ trong đầu xem.

Gatrix hướng dẫn Vera nằm lên trên chiếc nệm ngủ của hắn. Đồng thời hắn lại làm rằm niệm chú, lần này là thực sự! Chỉ thấy xung quanh bọn họ, vô số những hình vẽ cổ quái hiện lên, kết thành từng vòng tròn bao lấy cả hai, như đom đóm mùa hạ, sáng rực cả một vùng lên.

- Nói cho ta, cô nhìn thấy gì!

Mồ hôi trên trán Vera túa ra từng giọt. Hành động này của Gatrix thực chất là cưỡng ép cho Vera thức tỉnh giác quan phép thuật, bằng cách triệu hồi một lượng lớn hạt phép thuật vào khu vực này. Đây là một cách khá đơn giản để giúp một người cảm nhận được các nguyên tố phép thuật, tuy nhiên sau này họ có đi xa hơn được không thì phụ thuộc rất nhiều vào thiên phú cũng như nỗ lực của họ.

- Tôi... tôi thấy màu đỏ, màu đen!

Vera cau mày, lắc đầu liên tục. Màu đỏ đại diện cho nguyên tố lửa, còn đen là bóng tối. Gatrix nghĩ thầm đôi chút, rồi hỏi tiếp.

- Màu nào nhiều hơn?

-... màu đỏ!

Vera hét lớn! Cô bay lên không trung, mắt miệng mở to. Xung quanh cô, những nguyên tố lửa cháy rừng rực, nhảy múa vui mừng như muốn chúc phúc cho một pháp sư nữa vừa xuất hiện. Gatrix hơi ngạc nhiên đôi chút, bởi không phải pháp sư nào cũng có tư cách được nguyên tố chúc phúc! Chỉ có

những người có thiên phú vô cùng cao mới có thể xuất hiện tình huống này. Hắn cũng không ngờ một con Succubus hắc tính cò gặp thôi cũng có được tiềm năng phép thuật lớn đến như này.

Gatrix thờ dài khe khẽ, ngắm nhìn những đốm sáng đỏ lượn tròn trong không trung, rồi dần dần kết thành hình một con chim khổng lồ. Con chim há mỏ, thổi một ngọn lửa vào người Vera - Gatrix không ngăn cản. Hắn biết Vera đang trải qua chuyện gì. Nếu như nguyên tố chúc phúc đánh dấu một thiên tài phép thuật trong tương lai, thì nguyên tố tẩy rửa hàm ý nếu Vera không gặp nạn, cô chắc chắn sẽ trở thành một đại pháp sư!

Và đặc biệt, nó còn có ý nghĩa thanh lọc! Một pháp sư chịu nguyên tố tẩy rửa sẽ không còn khả năng tu luyện bất cứ nguyên tố nào khác nữa, vì tiềm năng của họ đã bị chuyển đổi hoàn toàn thành nguyên tố tẩy rửa rồi! Bằng mắt thường Gatrix có thể thấy những hạt màu đen bị thổi ra khỏi người Vera, tan biến vào hư không.

Cuối cùng, khi không còn bất cứ một nguyên tố bóng tối nào trong người Vera, con chim lửa mới thỏa mãn dừng lại. Nó cất tiếng hót vang tràn đầy vui sướng, bay một vòng xung quanh Vera, rồi mờ dần đi. Quá trình tẩy rửa cuối cùng cũng kết thúc!

Gatrix nhanh tay đỡ lấy Vera trước khi cô ngã đập mặt xuống đất. Vera thều thào lên tiếng.

- Vừa rồi đã có chuyện gì xảy ra thế?

- Chúc mừng nhé nhóc con! Cô sắp trở thành đại pháp sư rồi đấy! Mà trước tiên cô phải nghỉ ngơi cái đã!

Gatrix đặt Vera nằm lại trên chiếc thảm. Nguyên tố tẩy rửa là một hình thức lột xác, chứ không thực sự là triệu hồi ra ngọn lửa gì, vậy nên tất cả đồ vật xung quanh cả hai không hề bị ảnh hưởng chút nào bởi nhiệt độ cả!

Gatrix rót cho mình một cốc nước, từ tốn giải thích cho Vera cô đã trải qua chuyện gì.

- Nói như vậy thiên phú phép thuật của tôi vô cùng kinh khủng đúng không?

]

- Ủm! Cá nhân ta khuyên cô nên đi theo con đường phép thuật, để đỡ lãng phí tài năng của mình. Cô cũng có thể lựa chọn ma vũ song tu nếu muốn, tuy nhiên thứ nhất là ta không có công pháp, điều đó sẽ làm tốc độ luyện đấu khí của cô chậm đáng kể. Thứ hai là mỗi người đều bình đẳng với nhau về số thời gian, thế nên nếu cô dành thêm thời gian cho võ thuật thì cô sẽ phải bớt thời gian cho ma pháp, đó là lẽ hiển nhiên.

- Nếu vậy tôi sẽ tập trung phép thuật!

- Cũng được, tuy nhiên thỉnh thoảng ta sẽ dạy cô một số động tác để tránh cho cô bị áp sát lại vướng tay vướng chân không biết làm gì! Cho dù cô không có ý định tập võ, thì cơ thể cô vẫn có cường độ rất tốt, hoàn toàn có thể dùng để làm ngạc nhiên đối thủ nếu cần. Hiện tại cô cứ ngủ đi, mai chúng ta sẽ bắt đầu học cách niệm chú!

...

Vera đang lạc lối trong một không gian tràn ngập màu trắng. Giống như thể sương mù ở khắp nơi vậy, và bất kể Vera bay lên hay xuống, trái hay phải, cô cũng không thể tìm được lối ra. Thậm chí đến hiện tại, Vera còn không rõ cả phương hướng nữa luôn. Và điều tệ hại nhất là, cô không thể thoát khỏi không gian này.

Nỗi lo lắng bắt đầu găm nhấm tâm trí cô, nhỏ từng giọt nơi chóp mũi và sống lưng. Vera hét to, như thể muốn đánh thức một thứ gì đó, nhưng tiếng của cô lọt thỏm vào vùng không gian trắng xóa này. Giờ thì Vera sợ lắm rồi! Cô liều mạng đâm đầu thẳng về một phương hướng, hi vọng có thể thay đổi được gì đó. Cô không muốn kẹt lại chỗ này thêm một phút nào nữa.

Bất chợt có một thứ gì đó nắm lấy cả người cô, kéo tuột ra khỏi vùng trắng, và khi Vera kịp định hình thì cô đã đặt chân lên một bãi cỏ xanh mượt với đủ các loài hoa dại đầy màu sắc. Khoảnh đất này rất nhỏ, và nằm lơ lửng trong vùng trắng. Chính giữa nó là một tòa tháp cao, nhưng thùng lỗ chỗ như thể vừa bị chiến tranh tàn phá vậy. Phía trước tòa tháp có một người đang đứng.

- Sự tò mò đó sẽ hại chết cô có ngày đó nhóc con!

Người đó quay đầu lại quờ trách. Đó là một người đàn ông, rất trẻ, và thật đẹp trai, Vera thầm nghĩ! Thân hình cao lớn chắc nịch của anh ẩn giấu dưới lớp áo sơ mi và quần dài một cách tinh tế, song đó không phải là thứ Vera quan tâm. Cô ngạc nhiên há hốc mồm.

- Là anh đó sao?

- Hối thừa, không phải ta thì là ai! Cô không chui vào tâm trí ta thì chui vào thẳng hàng xóm à?

Gatrix phẩy phẩy tay. Vera hơi ngượng ngùng, nhưng rồi cô mau chóng nhìn quanh.

- Tại sao thế giới tinh thần của anh... lạ thế?

Vera thận trọng tìm từ ngữ. Đây là lần đầu cô thấy một thế giới trống rỗng như thế này. Gatrix thờ dài đầy phiền muộn, ngồi xuống đám cỏ xanh, đưa tay vỗ vỗ bên cạnh.

- Ngồi đi, đừng làm gì cho mỗi chân! Ta đã kể cho cô nghe rồi đúng không? Khi từ bỏ Nike, cũng có nghĩa là ta từ bỏ luôn thân phận sinh vật tiến hóa cấp cao của mình. Do cơ thể của ta là đi mượn ở thế giới này nên không chịu ảnh hưởng, nhưng linh hồn thì... cô thấy những vùng trắng đó chứ? Chúng đại diện cho tinh thần lực của ta, một sinh vật tầng thứ bảy. Tuy nhiên do ta từ bỏ nó, nên chúng trống rỗng vậy đấy. Tất cả những gì ta còn giữ lại được là một khoảnh khắc như này, tức chỉ tương đương với người bình thường mà thôi.

Gatrix đưa tay chỉ vào tòa tháp.

- Tòa tháp đó đại diện cho tất cả tri thức ta đã tích lũy được. Nhưng khối lượng tri thức này quá lớn, trong khi tốc độ xử lý của ta quá chậm, vậy nên chúng giờ như một thư viện khổng lồ và ta phải giải mã từng cuốn sách một.

Gatrix nhún vai tặc lưỡi. Vera chỉ vào người hắn.

- Thế còn bộ dạng này?

- À, đây vốn là ta, trước khi tới Avalon chứ sao! Thật hoài niệm! Mà thôi, dù sao ta cũng đã quen với thân thể Goblin rồi, chỉ mỗi tội chúng nó hay đói quá!

- Trông anh... đẹp trai hơn!

Vera cúi đầu, nói lí nhí. Cho dù vui mặt sâu vào trong đầu gối, Vera vẫn cảm thấy tai mình nóng bừng khi nói vậy. Gatrix liếc cô, mỉm cười.

- Chuyện quá khứ rồi! À mà cũng tiện, thời gian trong giấc mơ dài hơn bình thường nhiều, quá tiện để ta dạy cô tri thức.

Vera đưa tay lên, nhìn trân trân. Cô chẳng cảm nhận được một chút ma lực hay đầu khí nào ở nơi đây.

- Đừng có ngốc như thế! Ta nói là dạy cô tri thức mà!

Gatrix búng tay. Trên đồng cỏ xuất hiện một chòi nghỉ được xây theo lối kiến trúc mái vòm củ hành. Bên trong đã bày sẵn một chiếc bàn đá, với các loại đồ ăn vặt trên đó.

- Sẵn sàng chưa nhóc? Đây sẽ là buổi học dài nhất cuộc đời cô đó!

...

Sự khác biệt giữa thị trấn và làng là gì? Đầu tiên là số lượng người. Một ngôi làng, ví dụ như làng Targe mà Gatrix đã gặp Medina là một ngôi làng tiêu biểu, với mức độ phòng thủ thô sơ, dân số loang quanh vài nghìn người. Những ngôi làng này là mục tiêu dễ nhất đối với lũ cướp, tuy nhiên cũng chẳng có nhiều tài sản cho chúng cướp đâu, bởi thường những ngôi làng khá là nghèo, nếu giàu hơn thì họ đã phát triển thành thị trấn rồi.

Để được gọi là một thị trấn thì số lượng người ở đó ít nhất phải nhiều hơn một chục nghìn người! Đây là một con số rất lớn đối với hệ thống hành chính thô sơ như thời Trung Cổ, tuy nhiên ở Avalon thì mọi thứ đơn giản hơn. Thị trấn được bảo hộ bởi một hoặc một nhóm những người mạnh mẽ, bên cạnh hệ thống tường rào chắc chắn.

Ở một thế giới khắp nơi nguy hiểm rình rập như này, lẽ hiển nhiên người ta sẽ tìm tới sự bảo hộ của những người mạnh hơn rồi, vậy nên những người này cũng rất tự giác tuân thủ các luật lệ, bởi nếu như họ phạm luật, khả năng cao là họ sẽ bị sút ra khỏi trấn, hoặc không thì cũng phải sống lay lắt ở những xóm liều dựng lên xung quanh. Ở nơi đó thì đủ loại tệ nạn đi kèm trộm cắp, giết người như rươi, và nếu như thị trấn bị tấn công, thì họ sẽ là những kẻ chết đầu tiên.

Nói như vậy để hiểu rằng, sự khác biệt căn bản giữa làng và trấn là mệnh người, kẻ mạnh bảo vệ, hay nói cách khác, một bên là mạnh mún tự phát, một bên là có tổ chức đẳng hoàng. Và cũng bởi vậy, nếu Vera dám dùng bản năng nguy trang giả mạo của mình để đi vào trong trấn thì cô thậm chí còn chẳng qua mất nổi đám vệ binh.

Đây là trước khi Vera gặp Gatrix!

Dưới sự nhồi nhét tri thức của con Goblin, Vera đã học được cách kiểm soát một phần huyết thống của mình. Succubus là một loài chuyên săn lùng tinh khí của đàn ông, thế nên nguy trang là thiên phú đương nhiên của chúng. Gatrix hướng dẫn cho Vera đánh thức bản năng này của mình, giúp cô tiến thêm một bước xa hơn trong việc biến hình.

Trong quá trình này đã xảy ra một sự cố nhỏ! Khi Vera lần đầu tiên thức tỉnh, con khao khát dục vọng của loài Succubus đã chiếm lấy toàn bộ thân thể cô. Nếu như đó là một kẻ khác thì hẳn là Vera đã thành công trong việc cướp đoạt "tinh khí" rồi, tuy nhiên đối thủ của cô là Gatrix!

Đêm hôm đó, Gatrix dùng hai mươi lần phép Khoái cảm, ép cho Vera mềm nhũn ra như bún, nguội luôn cả dòng máu Succubus đang sôi trào trong người cô mới chịu thôi! Đó là một trải nghiệm vừa sung sướng, vừa thống khổ, mà Vera không muốn lặp lại thêm một lần nào nữa! Và đây cũng là lần đầu tiên, cô biết được sung sướng tới tận cùng có thể đem lại khổ đau biết chừng nào.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Mua sắm

Lúc này Vera đang trong lột nguy trang mới toanh. Tất cả những dấu hiệu cho thấy cô là ác ma như sừng, cánh hay đuôi đều đã biến mất, để lộ ra một thân thể lung linh với những đường cong hút mắt không thôi. Mái tóc màu tím kì dị của cô cũng được thay đổi, chuyển thành màu vàng rực rỡ như lửa mì đương vụ chín. Quần áo của cô đều do ma lực tạo thành, bao gồm một bộ giáp da ôm trọn vùng ngực, để lộ toàn bộ vòng eo thon gọn và phần bụng phẳng lì, thậm chí nhìn kĩ còn có thể thấy lớp cơ ẩn ẩn hiện hiện theo từng động tác của cô. Phía dưới Vera lựa chọn một chiếc quần da ôm lấy cặp giò mật ong tròn gọn tràn ngập lực lượng, xò trong một đôi bốt vải cao tới nửa cẳng chân. Sau lưng cô là một thanh kiếm dài lưỡi nhỏ, nằm gọn trong một chiếc bao bằng gỗ. Nhìn kiểu gì cũng có thể thấy, Vera là một nữ chiến binh đánh thuê tràn ngập sức sống cùng gợi cảm.

Để đi đến ngoại hình như này, cả hai đã phải tranh cãi rất lâu. Lúc ban đầu Vera hi vọng cô có thể mặc áo choàng phù thủy.

- Các pháp sư về cơ bản đều không thích đồng hành, đặc biệt là cùng pháp sư khác. Ta đã lựa chọn ngoại hình kín mít của pháp sư rồi, cô cũng pháp sư nữa thì không được hay lắm. Ta đề nghị cô đóng giả nô lệ của ta đi. Dù sao các pháp sư mang theo một hai nô lệ biết chiến đấu cũng chẳng phải là cái gì hiếm lạ mà!

Tất nhiên đề xuất này đã bị Vera bác bỏ không thương tiếc. Trải qua nhiều lần bàn bạc, cuối cùng họ đi tới kết luận Vera sẽ nguy trang như một chiến binh.

- Điều này sẽ làm kẻ địch mất cảnh giác! Chúng sẽ chỉ nghĩ, à đó là một nữ chiến binh, sau đó cô bắt ngờ tung phép thuật ném thẳng vào mặt chúng, sẽ khiến chúng trở tay không kịp!

Không thể không nói, đó là một phương pháp tuy hèn mọn nhưng rất hiệu quả!

Đám vệ binh chỉ hỏi cả hai một vài câu thông lệ rồi cho bọn họ đi qua. Không có bất một bước kiểm tra giấy thông hành hay thẻ căn cước nào, bởi chẳng cần thiết! Có làm giấy thì cũng phải có ghi chép, mà ở một thế giới nơi sự liên kết giữa các khu vực là gần như không có thế này thì thẻ căn cước chẳng có bất cứ giá trị gì. Nếu như những kẻ lang thang muốn một chỗ ở lâu dài thì họ mới cần phải đăng ký, còn những người nay đây mai đó thì không quan trọng - chỉ cần họ trả đủ tiền trọ và không gây rối phá phách là được.

Chợt một trong hai tên lính gọi giật lại!

- Khoan đã!

Vera cứng đờ người, mồ hôi lạnh ứa ra trên trán, còn Gatrix nắm chặt lấy cán Hồng trần giấu trong ống tay áo. Vera chậm chậm ngoái lại, cố gắng tỏ ra bình tĩnh, hắt hàm lên hỏi.

- Sao vậy?

- Mông đẹp đấy cô em!

Hai tên lính cười rú lên đầy khả ố.

Gatrix phải phí khá nhiều công sức mới có thể lòi được Vera đi chỗ khác. Mỗi một đêm nghỉ chân, Gatrix lại tận dụng thời gian trong mơ để dạy cho Vera tri thức, và cả những kỹ xảo chiến đấu nữa. Hắn không thể giúp cô luyện tập ma pháp hay đấu khí, nhưng chỉ là kỹ thuật thôi thì chẳng phải vấn đề! Chính nhờ thế mà hiện tại, cho dù không có đấu khí trong người, Gatrix dám chắc Vera hoàn toàn có thể dùng tay không bóp chết hai gã vệ binh trong chớp mắt.

Đi được một đoạn, Gatrix chợt dừng lại.

- Có chuyện gì thế?

Vera nghi hoặc. Gatrix đưa ngón tay cái lên.

- Công nhận mông cô đẹp thật!

Nếu như không phải Gatrix đã dạy Vera cách khống chế sức mạnh thì củ khóa cổ đỏ của cô đủ khiến hắn chết giấc rồi!

Một điều rất tiện lợi ở thị trấn là chúng sầm uất hơn thôn làng rất nhiều. Những cửa hàng mọc san sát nhau, bán đủ các loại thương phẩm, từ đồ ăn thức uống, cho tới vũ khí thảo dược. Vera hoa hết cả mắt lên khi nhìn thấy cơ man các loại hàng hóa đủ màu sắc bày chật kín các gian hàng, cùng vô số những tiếng mời chào của đám thương nhân.

- Nữ chiến binh xinh đẹp này, hãy lại đây nhìn bộ giáp này xem! Nó được làm từ da sói thượng hảo hạng, vừa cứng vừa nhẹ, rất thích hợp với một nhà mạo hiểm như cô đó!

- Xin chào quý cô! Chúng tôi có đủ loại thuốc trên đời, từ kem làm đẹp cho tới thuốc trị thương. Vâng, đúng là cô đó! Chúng tôi mới khai trương một loại thuốc giúp cơ thể luôn có mùi thơm dịu dịu kéo dài qua nguyên một ngày luôn. Đây chính là thần dược của những quý cô xinh đẹp như cô đó!

Vera tỏ ra rất hào hứng với các loại thuốc này. Nhưng trước khi cô kịp mở miệng thì...

- Để ta xem nào!

Gatrix với tay cầm lấy chiếc lọ nhỏ xíu chứa chất lỏng trong suốt ở bên trong, đưa lên mũi hít hít.

- Để ta đoán nhé... tinh dầu oải hương, dịch Chuồn chuồn mắt đỏ, trộn thêm với một ít bột Sana. Thứ này đúng là có thể khiến cho cô thơm ngát cả ngày, nhưng vấn đề là...

Gatrix dừng lại đôi chút. Cho dù bị lớp áo choàng che kín mít, gã thương nhân vẫn cảm nhận được sự giễu cợt rõ rệt bắn ra từ Gatrix.

- Chuồn chuồn mắt đỏ là một loài côn trùng sống ở đầm lầy tử vong. Dịch của chúng có tác dụng tê liệt rất mạnh, khi dùng ở liều lượng nhỏ như thể này sẽ khiến cho lỗ chân lông dưới da không nở ra được để bài tiết mồ hôi. Bột Sana được điều chế từ thứ hoa Xin đừng quên tôi. Nghe thì rất mộng mơ, nhưng nguyên lý của nó là ám ảnh, vì phấn hoa có tác dụng ảnh hưởng, thậm chí là tổn hại tới hệ thần kinh. Cho nên bản chất thứ nước hoa này không phải là khiến cô thơm tho cả ngày, mà là khiến cô tưởng mình có mùi thơm cả ngày, để đồ lấy tinh thần cũng như cơ thể bị tổn thương từ từ. Ta nói có sai không?

Gã thương nhân chảy mồ hôi ròng ròng. Rất may là Gatrix cũng sử dụng tiếng rất nhỏ, nên không có một ai nghe được lời vừa rồi của hắn.

- Vị... vị khách này... xin ngài...

- Được rồi, ta đến đây không phải phá quán! Chúng ta đi!

Vera cau mày, lơ đãng sau lưng Gatrix.

- Chúng ta không tố cáo hắn sao?

- Ta đã phạt hắn một món tiền kha khá rồi còn gì?

- Ý tôi là, anh để hắn tiếp tục lừa gạt người khác như vậy sao?

- Nghe này cô nhóc, hắn đâu có lừa ai. Hắn chỉ quảng cáo một phần sự thật thôi, và đó là lỗi của cô khi không có đủ tri thức mà dám mua sắm những vật phẩm huyền bí. Không biết không có nghĩa là vô tội, mà ngược lại, tội có khi còn nặng hơn cơ.

Vera há miệng định phản bác thì Gatrix cắt ngang.

- Hãy đổi câu chuyện đi một chút! Gã thương nhân đó lừa lọc kiếm thêm vài đồng trên sức khỏe của người khác, để vợ con của hắn có bánh mì, có tiền ăn học, có một ngôi nhà ấm áp để ở. Giờ cô tố cáo, dĩ nhiên hắn sẽ phải chịu phạt, vào tù, thậm chí là treo cổ. Vợ con hắn giờ mất đi chỗ dựa, sống lay lắt dựa trên sự bố thí của người khác. Họ sẽ phải dắt nhau ra những khu xóm liều, làm gái điếm, trộm cắp để sinh tồn. Cô muốn chuyện đến mức đó sao?

- Tôi...

Vera cụp mắt xuống, không có cách nào trả lời. Gatrix đưa tay nắm lấy tay Vera, xoa nhẹ.

- Nó rất phức tạp đúng không?

Vera ngoái đầu lại nhìn tên thương nhân. Hắn đã lấy lại bình tĩnh, tiếp tục đón dĩa chào mời khách. Trong lòng cô cảm thấy vô cùng khó chịu. Cô muốn phá nát cái vòng luẩn quẩn này. Vera siết chặt nắm đấm, tự thề với lòng như vậy.

- Đừng để những chuyện vớ vẩn như vậy làm xiêu lòng, cô gái! Vui lên đi, chúng ta chuẩn bị đốt tiền rồi đây!

Gatrix bật cười, vỗ vào lưng Vera, cố gắng xóc lại tinh thần cho cô.

Ở cấp độ trần, ngoài việc số lượng cửa hàng nhiều lên, thì còn tồn tại một kiểu cửa hàng nữa rất đặc trưng, đó là cửa hàng dụng cụ phép thuật. Đó là chỗ mà các pháp sư mở ra để gửi bán những vật phẩm phép thuật do mình thu thập được hoặc chế tạo nên. Thường thì sẽ có một học trò của các pháp sư đảm nhiệm vai trò chủ quầy - tất nhiên cấp độ của bọn họ là pháp sư học trò rồi! Thỉnh thoảng, các pháp sư sẽ tạt qua cửa hàng của mình để thu tiền và bổ sung các loại thương phẩm. Ví dụ như cửa hàng mà Gatrix và Vera đang đứng phía trước đây có tên là "Minas mộng mơ", do pháp sư cấp trung Minas mở ra.

Kể từ cấp trung, các pháp sư sẽ chính thức rời khỏi giai đoạn "mầm non", tạm coi là họ đã trưởng thành trên con đường tìm hiểu ma pháp. Lúc này các pháp sư sẽ bắt đầu phải tự lực cánh sinh chứ không còn được giáo viên chu cấp cho nữa. Một số người lựa chọn làm lính đánh thuê, nhà mạo hiểm để có tiền mà đốt vào các nghiên cứu. Một số khác thì đầu nhập vào các thế lực nếu như không muốn lang thang đây đó.

Phía sau cánh cửa gỗ là một không gian hơi nhỏ, ngập trong thứ mùi thuốc ngai ngái nào đó. Bên trong quầy có hai hàng giá sắt để treo các loại trang

phục phép thuật, còn ở cuối căn phòng là bàn tiếp khách. Bỏ mặc cho Vera ngắm nhìn khắp nơi, Gatrix sai bước thẳng tới chỗ chủ quầy. Từ trong ống tay áo hắn, có một con tinh linh lửa nhảy ra, cầm trên tay đồng xu vàng chạy loảng quảng trên mặt bàn.

- Bọn ta đang tìm kiếm một số trang bị. Ở đây có những loại nào?

Mắt chàng trai trông quán lẻ đi khi nhìn thấy con tinh linh lửa. Cậu ta không rõ phải đạt tới đẳng cấp nào mới có thể làm được chuyện này, nhưng chắc chắn không phải là cấp học trò! Ngay lập tức, cậu ta niềm nở chào đón.

- Xin chào hai vị! Tôi là Finese, giám sát cửa hàng này. Xin hỏi hai vị cụ thể cần loại trang bị nào?

- Vera, qua đây!

Gatrix vẫy tay ra hiệu cho Vera đến gần.

- Mang cho ta một chiếc gậy phép và một cây đuốc phép hệ lửa! Và mấy món phụ kiện nữa!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Pháp sư

Pháp sư là một thuật ngữ ám chỉ chung những người dùng phép thuật, tuy nhiên thực tế nó có rất nhiều nghề, cũng giống như đấu sĩ bao gồm chung cho những nghề nghiệp kể cả như cung thủ, thương thủ, kiểm soát các kiểu vậy. Với các pháp sư, theo phương thức phổ thông nhất thì họ là những người sử dụng gậy phép thuật dài, thường cần tới hai tay mới có thể vung vẩy được.

Theo thời gian, một số pháp sư tìm ra được cách tiết giảm kích thước của gậy phép, thu nhỏ xuống chỉ còn như một que đuốc, với cái giá đánh đổi là sức sát thương của phép thuật. Tuy nhiên phù thủy lại có một tốc độ thi triển phép thuật rất nhanh, thế nên để nói nghề nào tốt hơn nghề nào cũng khó.

Bên cạnh hai dòng pháp sư và phù thủy, còn có một số nghề nghiệp như chiêm tinh sư sử dụng quả cầu pha lê, thầy pháp thì triệu hồi các linh hồn cùng vu thuật, và đấu sĩ pháp sư. Về thầy pháp thì đây là một nghề nghiệp nhận rất nhiều sự dè bỉu, bởi bọn họ là bậc thầy trong lĩnh vực huyền học, cụ thể như nguyên rửa, chế độc được, triệu hồi các linh hồn để nhập vào thân nhằm gia tăng sức chiến đấu.

Một số thầy pháp thậm chí còn cầu xin ác ma để có được sức mạnh, thế nên danh tiếng của đám thầy pháp thường rất là thối, nhưng không phải là bị cấm hoàn toàn. Đấu sĩ pháp sư, đúng như tên gọi, là phong cách vừa tu luyện đấu khí vừa kiểm soát cả ma lực. Bọn họ có lợi thế là có phong cách chiến đấu rất linh hoạt, tùy vào việc chủ tu đấu khí hay phép thuật mà sẽ có những đặc điểm riêng.

Chỉ có một nghề nghiệp bị cả đại lục cấm, đó là pháp sư chiêu hồn. Những kẻ này dẫn thân vào hắc ám, để đổi lại vô cùng vô tận các loại tà thuật. Khác với thầy pháp là triệu hồi linh hồn nhập thân, các pháp sư chiêu hồn sử dụng năng lượng hắc ám để hồi sinh người chết, gieo rắc ôn dịch... Nói chung, nếu như thánh điện Gildur mà phát hiện ra một pháp sư chiêu hồn thì họ sẽ tìm mọi cách để đưa được pháp sư này lên giàn hỏa thiêu.

Vera đưa tay cảm thử cây đuốc phép, vung vẩy ra một ít đốm lửa, rồi lại cảm gậy phép lên. Do đặc thù thể chất của Vera rất tốt nên cô có thể dễ dàng nhắc cây gậy gỗ sần sùi nặng phải tới mười cân lên bằng một tay, thử thi triển một phép cầu lửa.

- Tôi cảm thấy dùng gậy phép thuận tay hơn!

- Hừm, thế cũng được! Như vậy ở đây có những loại gậy phép nào, mang hết ra đây cho chúng ta xem!

- Ô, hôm nay có khách sao?

Cánh cửa mở ra, và một người đàn ông với mái tóc hơi hung hung chải chuốt gọn gàng bước vào. Ông ta trông khá phong trần, với khuôn hàm vuông cương nghị, và bộ râu quai nón mọc lún phún bám đầy bụi đường.

- Xin chào thầy!

Finese ngay lập tức cúi gập người chào bốn mươi lăm độ! Như vậy người đàn ông kia hẳn là Minas, vị pháp sư mở cửa hàng này. Minas gật nhẹ đầu, bước về phía hai vị khách.

- Thưa thầy, hai vị khách này đang tìm mua một số loại trang bị cho... quý cô đây. Vừa rồi họ đang muốn hỏi xem cửa hàng mình còn những loại gậy phép nào ạ!

- Được rồi, lui đi, để ta tiếp họ!

Minas vẫy tay ra hiệu cho học trò lui vào buồng trong, rồi đưa tay lắc nhẹ. Từ phía sau quầy, một loạt những cây gậy phép bay vọt ra, lơ lửng xung

quanh Gatrix và Vera.

- Những chiếc gậy phép này, một phần do ta chế tạo, một phần là sưu tập được! Thuộc tính của cô là gì?

- Hệ lửa!

Minas nhún mảy, bung tay một cái. Tức khắc có vài chiếc gậy phép bay ngược trở lại vào trong phòng, chỉ còn ba chiếc gậy được giữ lại mà thôi!

- Cây gậy này được làm từ thân của cây Hòa Diêu hai mươi năm tuổi, tràn ngập nguyên tố hệ lửa, cực kì thích hợp cho các pháp sư theo con đường của lửa.

Một cây gậy gỗ bay ra phía trước mặt họ. Vera đưa tay cầm thử lấy, nhắm mắt cảm nhận.

- Có vẻ như chất lượng của gỗ không được tốt cho lắm, điều này sẽ làm giảm tuổi thọ của cây gậy khá nhiều!

Gatrix đột nhiên lên tiếng! Vera thật sự không hiểu được bằng cách nào mà Gatrix có thể nhìn ra được điều đó, vì cô chỉ cảm thấy năng lượng của mình chạy rất thuận lợi bên trong cây gậy. Minas hơi sượng mặt, nhưng rồi đành xấu hổ gãi đầu.

- Vị khách này có ánh mắt thật sắc bén! Đúng vậy! Khi đó ta chỉ là tình cờ tìm được một cành Hòa Diêu thôi, nhưng nó đã tổn hại khá nặng rồi, nên khi tạo ra cây gậy này, tuổi thọ của nó cũng không được đảm bảo cho lắm! Tuy nhiên dù sao đây cũng là cành Hòa Diêu, là gậy phép tuyệt phẩm để thi triển các loại phép thuật hệ lửa đó!

- Cây tiếp theo đi!

Minas nhún vai tiếp tục giới thiệu.

- Thân gậy được tạo nên từ đá nham thạch, còn phần trên sử dụng tinh hạch của Sói lửa cấp trung. Thứ này...

- Chỉ có tác dụng lòe gà! Đúng là đá nham thạch và tinh hạch Sói lửa có thể giúp hỗ trợ cho phép thuật hệ lửa, tuy nhiên bản thân ma lực khi di chuyển bên trong thân gậy lại gặp ma kháng rất cao, một cộng một trừ thành ra phép thuật gần như chẳng khác gì! Đây là còn chưa kể bản thân pháp sư phải vác theo một cây gậy cực kì nặng nữa!

Gatrix nhún vai khi cây gậy đen tuyền từ đầu đến chân, phía trên gắn một viên ngọc màu đỏ to bằng nắm tay lượn tới. Minas cảm tức nhìn hấn nhưng không phản bác được. Gã pháp sư trung cấp bắt đầu tự hỏi có phải hai kẻ lạ mặt này đến để phá quán của hấn không nữa.

- Cây thứ ba... chi tiết là thuộc tính không hợp với ta! Thân gậy được tạo nên từ ba loại gỗ khác nhau, bao gồm gỗ Sồi trăm tuổi, gỗ Phong long ba mươi năm, gỗ Lothulien hai mươi năm. Bên trong còn đặt một sợi lông phượng hoàng nữa!

Minas âu yếm ngắm nhìn cây gậy này, trong mắt tràn ngập âu yếm. Hấn đã gặp may mới có thể thu được bảo vật này vào tay, tuy nhiên do không hợp hệ thể nên nếu cố tình sử dụng thì phép thuật hấn thi triển ra thậm chí còn bị suy yếu.

Lông phượng hoàng là vật vô cùng quý hiếm, có rất nhiều tác dụng, thậm chí còn có khả năng cứu người gần chết hồi sinh trở lại trong chớp mắt nữa. Là sinh vật thân thoại hệ lửa, một sợi lông vũ của nó thôi cũng đủ để chế tạo ra trang bị cho pháp sư cấp cao dùng thoải mái rồi.

-Ồ thứ này tốt thật!

- Như vậy, cây đầu tiên bốn mươi đồng vàng, cây thứ hai... được rồi hai mươi đồng, còn cây này sáu trăm đồng vàng. Các vị chọn cây nào?

Vera toát mồ hôi hột khi nghe giá. Một gia đình bình thường ăn uống trong một năm mới hết có vài đồng vàng, mà nhaoáng cái những trang bị này đã bằng người ta ăn mấy năm liền, thậm chí cây gậy cuối còn đủ cho gia đình người ta ăn cả đời không hết! Gatrix nghĩ nghĩ một lúc, rồi chỉ vào cây gậy đen xỉ.

- Là nó! Tuy nhiên ta không có đủ tiền mặt hiện tại, nên ta có thể dùng thứ khác để trả không?

Minas nhún một chân mảy. Mặc dù pháp sư đứng là cần tiền, nhưng ở trình độ cao thì vật đổi vật mới là phương pháp phổ biến để trao đổi tài nguyên với các pháp sư khác.

- Thứ gì?

- Mô hình phép thuật Xoáy lửa. Bao gồm cả lý luận, thần chú, nhật ký thực nghiệm nữa! Ta chào giá nó một trăm đồng vàng không quá chứ?

Minas hít một hơi thật sâu. Với các pháp sư, mỗi một câu thần chú đều là tài sản riêng của họ, bởi nó đại biểu cho vô số thời gian nghiên cứu để tinh giản mô hình phép thuật, rút gọn thần chú, điều chỉnh uy lực để gia tăng tính thực dụng của chiêu phép.

Khi dạy cho học trò thì các pháp sư cũng chỉ dạy cho họ thần chú, chứ những cảm ngộ, nhật ký như này tuyệt nhiên không bao giờ họ đem ra. Dựa vào những ghi chép này, một pháp sư sẽ được lợi rất nhiều khi xây dựng các nghiên cứu khác trong tương lai.

- Khoan... khoan đã! Ai biết được phép thuật đó sẽ có uy lực như nào chứ? Nhỡ đâu nó chỉ là một phép thuật rác rưởi nào đó được đặt tên thật kêu thì sao?

Minas cố gắng vớt vát lại quyền chủ động trên bàn đàm phán. Nhưng Gatrix đã nghiền nát nó không chút thương tiếc! Trên mặt bàn bỗng nhiên xuất hiện một con ốc xoáy màu đỏ rất nhỏ, chỉ như ầm trà mà thôi, trông rất thú vị.

Nhưng với người trong nghề như Minas, lão nhìn ra ngay được sự tinh tế ẩn sâu bên trong phép thuật vừa sử dụng, và đặc biệt là phải am hiểu nó tới mức nào mới có thể thu gọn quy mô của phép thuật xuống đến như này.

- Như vậy, chúng ta muốn lấy hai cây gậy phép, cùng một bộ trang phục pháp sư, bao gồm áo choàng, găng, giày, thắt lưng, không có vấn đề gì chứ?

Gatrix đưa quyền sở ra, đẩy về phía Minas. Lão ta nuốt nước bọt đánh ực một cái, cuối cùng đành gật đầu.

- Như các vị mong muốn!

Vera phấn khích xoay xoay vài vòng, ngắm nhìn trang phục mới của mình. Hiện tại cô đang mặc một bộ áo choàng màu trắng trùm kín toàn thân, tay đeo găng lụa mỏng khảm đá quý, lưng thì đeo một chiếc thắt lưng nhỏ xinh cũng gắn các loại đá quý đủ màu sắc.

Sẽ chẳng có ai có thể tin được chỉ mới đây thôi trông Vera còn như một nữ chiến binh tràn ngập nhựa sống, mà giờ trông cô điềm đạm và trầm tĩnh như một học giả vậy.

Những món đồ này mặc dù toàn là hàng cấp thấp nhưng có còn hơn không. Áo choàng và giày có khả năng tạo ra một lớp năng lượng phép thuật bảo vệ Vera khỏi ma pháp, còn găng và thắt lưng thì giúp cô tích trữ ma lực cùng gia tăng tốc độ thi triển phép thuật.

Nhưng thứ đáng tiền hơn cả là hai cây gậy pháp sư đang buộc chéo nhau phía sau lưng Vera kia! Trông chúng rất lố bịch, khiến cho không ít người tưởng rằng cô là một pháp tu hay thứ gì đó đại khái thế. Pháp tu là đặc sản của giáo hội, khi một thầy tu học tập thêm cả ma pháp bên cạnh thần thuật và võ thuật.

Đó là một nghề nghiệp rất hiếm gặp, bởi ở giai đoạn đầu thì họ yếu đuối kinh khủng, khi phải kiên tu quá nhiều thứ. Tuy nhiên nếu như nện đủ tài nguyên, thì có thể nhìn thăm pháp Drake là một ví dụ! Ông ta là người duy nhất trên đại lục được biết tới là đã đạt trình độ cao cấp ở cả ba lĩnh vực pháp thuật, võ thuật cùng thần thuật.

Và chiến lực của Drake đủ để sánh ngang với những người mạnh nhất đại lục này.

- Trông cô rất hợp với bộ đồ này! Mà nghĩ lại, cô mặc đồ gì chả đẹp!

- Miệng ngọt gớm!

Vera ngượng ngùng đắm vào vai Gatrix một cái.

- Không, ta nói thật! Về cơ bản cô có một ngoại hình rất đẹp theo thẩm mỹ loài người, thế nên cho dù cô phối với đồ gì thì trông cũng ổn thôi! Tuy nhiên đùa thế thôi, quay lại bộ chiến binh đi!

- Thế tôi trong mắt anh thì sao?

Vera hơi có chút chờ mong.

- Cô vẫn còn non lắm!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Nghiệp đoàn Người mạo hiểm

Bọn họ bước vào một trong những khu kiến trúc rộng lớn nhất của thị trấn. Đó là Nghiệp đoàn người mạo hiểm, một trong những thế lực dân gian hùng mạnh nhất đại lục.

Ở Avalon, thần quyền và hoàng quyền là hai thế lực chính quy lớn nhất. Thần quyền đại biểu cho giáo hội, là những người tôn thờ thần linh. Và điểm đặc biệt là ở nơi đây, thần linh là có thật. Vị thần tối thượng đại diện cho ánh sáng là Gildur, phía dưới là các vị thần cấp thấp hơn phụ trách các lĩnh vực khác nhau. Thần linh ban phước lành cho loài người, đổi lại con người thờ phụng và dâng cống vật cho họ. Bên cạnh thần quyền là hoàng quyền, tức triều đại của các vị vua. Nói đến đây có thể thấy, hoàng quyền thấp hơn thần quyền một bậc, đây là điều không thể tránh khỏi, bởi thần quyền là người đại diện của thần linh hành tấu trên mặt đất, mà con người so với thần thánh khác gì con sâu cái kiến?

Sau các thế lực chính quy là các tổ chức dân gian, hay còn gọi là "giang hồ". Thế lực nổi bật nhất chắc chắn là Hiệp hội người làm phép, bao gồm tất cả những người có khả năng sử dụng phép thuật trên toàn bộ lục địa này. Bọn họ thậm chí còn tự lập ra một vùng lãnh thổ tự trị riêng, gọi là Mất của Violet.

Về cơ bản, người làm phép và giáo hội rất ngứa mắt nhau, vì cả hai xung đột nhau ngay từ hệ tư tưởng rồi! Giáo hội cho rằng thần tạo ra vạn vật, và phép thuật chỉ là một phần quyền năng của thần ban cho nhân loại. Còn pháp sư thì nói rằng, phép thuật là hiện tượng tự nhiên, còn thần thánh chỉ là những kẻ tiến hóa cao cấp hơn con người mà thôi. Vì lẽ đó mà có một thời gian dài các pháp sư thường được mời lên giàn hỏa thiêu của giáo hội là vậy!

Cán cân thăng bằng đã bị đánh vỡ kể từ khi đại lục chứng nhận chiến thần đầu tiên, lang vương Sirius. Xuất thân từ một đứa trẻ mồ côi do chiến tranh, Sirius mang theo anh em qua vô số các cuộc chiến, đạp lên hàng núi xác người, để trở thành đấu sĩ đầu tiên của lục địa đạt tới cảnh giới Nhục thân thành thánh. Đồng thời, Sirius cũng chứng tỏ cho thế giới thấy, khi đạt tới cảnh giới cao nhất, thì đấu sĩ không còn bị pháp sư đè lên đánh như trước được nữa, khi chính tay ông đã chặt rơi đầu của pháp sư tà ác Xsy - một pháp sư chiêu hồn đã đạt tới trình độ hiện giả. Với những thành tích vượt trội, Sirius đã chứng minh cho đại lục thấy, tương lai của các đấu sĩ là có chứ không phải muôn đời làm cu li cho các pháp sư.

Sirius tiếp đó thành lập nên một tổ chức lính đánh thuê hùng mạnh nhất lục địa, gọi là Nghiệp đoàn người mạo hiểm. Bàn tay của Nghiệp đoàn vươn ra khắp nơi, luôn lách vào đủ lĩnh vực, và chỉ tới khi Nghiệp đoàn đã trở thành một con quái vật khổng lồ, lúc ấy người ta mới kịp nhận ra nhưng đã quá muộn để ngăn cản thể bành trướng của nó. Có tin đồn Nghiệp đoàn đã bắt tay với Hiệp hội người làm phép để cùng nhau chống lại sự chèn ép từ giáo hội cũng như triều đình. Không ai chắc chắn về chuyện này, nhưng một điều dễ thấy là các pháp sư rất ưa chuộng việc ủy thác Nghiệp đoàn thu thập tài liệu để nghiên cứu mà pháp bởi mức độ phù sổng khổng lồ của nó.

Gatrix dắt theo Vera bước qua cánh cửa, tiến vào trong chi nhánh của Nghiệp đoàn người mạo hiểm. Nhờ sự hợp tác khăng khít với các pháp sư, mà Nghiệp đoàn được thừa hưởng rất nhiều các thành tựu khoa học kỹ thuật tiên tiến. Ví dụ như tấm thẻ chứng nhận Người mạo hiểm chẳng hạn. Nó được làm trên một công nghệ đặc thù, không thể làm giả, và không thể sử dụng của nhau bởi cơ chế nhận diện ba bước vân tay - thể xác - linh hồn. Điều này để đảm bảo cho dù một người đoạt xác người khác, hay một ma quỷ ngụy trang linh hồn cũng sẽ không có cách nào sử dụng được tấm thẻ này. Thẻ chứng nhận là vật phẩm quan trọng bậc nhất của người mạo hiểm, bởi nó ghi chép lại tất cả thứ bậc cũng như điểm tích lũy hiện có của họ. Những thông tin này khi người mạo hiểm mang tới một chi nhánh sẽ được ghi nhận lại, để giúp chi nhánh đó phân bậc cũng như cập nhật thông tin của người này. Do sự liên lạc giữa các chi nhánh rất khó khăn, nên thông tin về mạo hiểm gia sẽ mang tính cục bộ, tức là một người mạo hiểm có thể cấp bậc ở vùng này, nhưng vùng khác vẫn chỉ ghi nhận kẻ đó là cấp đồng chẳng hạn, cho tới khi vị mạo hiểm này sang vùng đó và cập nhật thông tin.

- Xin hỏi thông tin của cô?

Cô nàng tiếp tân mỉm cười nhã nhặn với Gatrix. Vera đứng phía sau hần phụt một hơi, môi mím chặt, cố gắng không cười ra thành tiếng. Cũng khó trách cô ta, bởi ngoại hình thực sự của Gatrix ẩn sâu dưới lớp áo choàng, chỉ có giọng nói để giúp người ta phân biệt mà thôi. Trong khi đó, giọng của Gatrix lại vô cùng thánh thót dễ nghe, thành ra cô nàng tiếp tân nhầm Gatrix với phụ nữ cũng chẳng có gì sai.

- Đưa đây ta tự hoàn thành được!

Gatrix xòe tay cầm lấy tờ đơn, đi ra một góc bàn cạnh lò sưởi, ngồi xuống hí hoáy viết. Ở phương diện này, không thể không khen độ nhạy cảm trong khả năng phục vụ khách hàng của Nghiệp đoàn. Họ biết rằng có một số lượng lớn, rất lớn các mạo hiểm gia có khi còn không biết chữ, mù văn hóa, vậy nên họ đã sắp xếp các tiếp tân có nhiệm vụ ghi lại những thông tin của khách hàng. Có đôi lúc phát âm và tên bị lệch nhau, tuy nhiên người mạo hiểm cũng bỏ qua, hoặc không thì chỉ việc nhờ Nghiệp đoàn chỉnh sửa trong thẻ chứng nhận là xong. Nói như vậy để thấy sức mạnh của một tấm thẻ này hùng mạnh tới nhường nào! Chỉ cần nó thôi là có thể giám sát được không biết bao nhiêu thủ tục hành chính rồi.

Và cũng chính vì vậy, khi làm mất thẻ, người mạo hiểm sẽ bị chém một cái giá cực kì lớn, đồng thời còn phải chịu phạt điểm tích lũy nữa.

Vera và Gatrix đã điền xong tờ đơn của mình, nộp lại cho quầy tiếp tân. Cô nàng phục vụ lướt lướt qua một lúc, không thấy có vấn đề gì nữa bèn đưa cho họ hai tấm thẻ màu tím.

- Đây là thẻ chứng nhận người mạo hiểm của hai vị. Khi cầm thẻ lần đầu tiên, mời hai vị trích một giọt máu lên thẻ để tấm thẻ ghi chép lại các dấu hiệu cần thiết. Và làm ơn nhớ cho, chỉ có lần đầu là thẻ được phát miễn phí! Nếu làm mất thẻ, các vị sẽ phải chịu toàn bộ phí làm thẻ!

Do Vera là sinh vật nửa người nửa ma, thế nên cô có thể thực hiện cái gọi là nhả máu nhận chủ, chứ nếu như cho một con Succubus thật sự tới nơi này thì nó chỉ có chịu chết! Sau khi đã xác nhận xong, cả hai đưa thẻ cho cô tiếp tân để nhập các thông tin hiện tại vào trong thẻ.

Bọn họ khởi đầu ở thứ hạng thấp nhất, là cấp đồng. Trong Nghiệp đoàn, các cấp bậc được chia làm đồng, bạc, vàng, bạch kim, kim cương, mithril, orichalum, tổng cộng bảy cấp bậc. Mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ, hoặc hiến vật phẩm cho Nghiệp đoàn, thì người mạo hiểm sẽ thu về được điểm công hiến. Điểm này khi tích lũy tới một mức nhất định sẽ cho phép người mạo hiểm gia tăng thứ bậc. Cấp bậc càng cao thì người mạo hiểm càng nhận được nhiều chiết khấu, ưu đãi, cũng như quyền lựa chọn nhiệm vụ. Cần biết rằng có nhiều nhiệm vụ có giới hạn thấp nhất, và nếu người mạo hiểm chưa đạt được cấp bậc đó thì sẽ không có tư cách nhận nhiệm vụ.

Ngoài việc làm tăng cấp bậc, điểm công hiến còn thể dùng để mua sắm những vật phẩm đặc thù của Nghiệp đoàn, tuy nhiên mua như vậy sẽ làm giảm điểm công hiến, và nếu số điểm này không đủ, thì thứ hạng của mạo hiểm gia cũng sẽ tụt theo! Bên cạnh đó, việc thất bại nhiệm vụ hay phạm sai lầm nào đó cũng có thể khiến điểm tích lũy bị trừ.

- Mời hai cô nộp phí thành viên Nghiệp đoàn. Mỗi người một năm sẽ phải nộp hai đồng vàng. Nộp chậm thì sẽ trừ vào điểm tích lũy, điểm không đủ thì thân phận người mạo hiểm của hai vị sẽ bị tước đoạt. Lúc đó thì thẻ chứng nhận của hai vị sẽ tự động vô hiệu hóa, xin nhớ cho!

Cô nàng mỉm cười tươi rói, thu lấy bốn đồng tiền vàng vào trong ngăn kéo, rồi đưa tay sang một bên.

- Phía bên này là bảng thông báo nhiệm vụ! Lời khuyên của Nghiệp đoàn cho người mới là hãy lượng sức mà đi! Như vậy, chúc hai vị may mắn!

Nghệ đoàn sinh tồn bằng cách nào? Đây là một câu hỏi rất thú vị! Nếu đem hỏi người mạo hiểm thì chắc chắn họ sẽ nghiêng răng kèn kẹt, chửi rủa

Nghệp đoàn hút máu. Mặc dù đúng là phí thu hàng năm sẽ tăng theo cấp bậc của thành viên, tuy nhiên đó cũng chỉ là một cách để thúc đẩy người mạo hiểm nhận thêm nhiệm vụ thôi. Về bản chất, Nghiệp đoàn đóng vai trò trung gian, trong đó bên thuê sẽ đề ra yêu cầu. Nghiệp đoàn sẽ cử một tổ đội đi đánh giá đại khái cấp độ của nhiệm vụ, sau đó mới tiến hành định giá và phân cấp. Khi người mạo hiểm hoàn thành nhiệm vụ, thì Nghiệp đoàn sẽ thu phí hoa hồng ở cả hai đầu ủy thác - thực hiện. Nếu như phần thưởng là một trăm đồng, thì người ủy thác phải trả thực tế là một trăm linh năm đồng, còn người mạo hiểm nhận chín mươi lăm đồng. Phần phí năm phần trăm ở hai đầu sẽ bị Nghiệp đoàn thu lại, và đây là nguồn doanh thu chính của Nghiệp đoàn.

Ngoại trừ những nhiệm vụ yêu cầu cấp độ mạo hiểm tối thiểu, còn người mạo hiểm có toàn quyền lựa chọn nhiệm vụ, cho dù là nhiệm vụ đó có thứ hạng cao hơn hay thấp hơn so với thứ bậc bản thân. Tuy nhiên Nghiệp đoàn cũng có những phương pháp để điều chỉnh hành động này. Với một người mạo hiểm, khi người này lựa chọn nhiệm vụ có độ khó cao, thì cả phần thưởng lẫn điểm tích lũy của người này sẽ được tăng theo một bội số. Phần thưởng là Nghiệp đoàn tự bỏ tiền túi ra để bù thêm, nếu như vì lý do nào đó mà không bù được, ví dụ như phần thưởng là một món hoàn chỉnh, hay có độ hiếm cao, thì phần bù sẽ được quy đổi ra điểm tích lũy.

Và ngược lại, khi một người mạo hiểm cấp cao nhận nhiệm vụ cấp thấp, phần thưởng cùng điểm cống hiến của anh ta nhận được sẽ bị giảm bớt.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Luyện kim

Bên cạnh hệ thống nhiệm vụ có sẵn, Nghiệp đoàn còn có riêng một bảng treo những nhiệm vụ trắng. Trắng có nghĩa là nhiệm vụ chưa được phân cấp, hay nói cách khác, người mạo hiểm nào nhận đầu tiên sẽ đóng luôn vai trò người thu thập tình báo cho Nghiệp đoàn. Đây là những nhiệm vụ có độ từ vọng vô cùng kinh khủng, bởi sự thiếu rõ ràng của nó.

Những minh chứng đẫm máu của nó văng tung tóe khắp các trang lịch sử của Nghiệp đoàn, ví dụ như vài năm trước, có một nhiệm vụ yêu cầu thu thập lông của Thỏ răng xù. Loài quái vật này là một chủng tộc hiền hòa, rất yếu đuối, nên nhiệm vụ này chỉ trả công rất thấp. Tuy nhiên khi người mạo hiểm tới nơi mới biết được có một con Thỏ răng xù đã tiến hóa lên cấp cao! Số lượng người mạo hiểm "bốc hơi" khi nhận nhiệm vụ này cao tới mức Nghiệp đoàn buộc phải cử một đoàn đấu sĩ đến tìm hiểu, và phát hiện ra mọi chuyện thì số lượng người mạo hiểm tử vong đã lên tới cả ngàn người!

- Cô thích cái nào?

- Tôi... cũng không biết nữa! Anh chọn hết đi!

Gatrix gật nhẹ, bắt đầu lật từng tờ nhiệm vụ. Vera là một lưỡi kiếm tốt, nhưng cần thời gian để mài, vậy nên Gatrix lựa chọn nhiệm vụ này.

- Nhiệm vụ cấp độ Bạc: Tiêu diệt Gấu đỏ lông vàng thủ lĩnh ở thung lũng Maquis.

- Giới thiệu: Gấu đỏ lông vàng là loài sinh vật cấp thấp, sống theo bầy. Cơ thể của chúng có rất nhiều giá trị, mời tham khảo sổ tay người mạo hiểm để rõ hơn. Vài tháng trước có một con Gấu đỏ lông vàng đã tiến hóa thành thủ lĩnh, đạt tới cấp trung, đem lại tai họa cho cư dân trong vùng đó.

- Phần thưởng: Bốn mươi đồng vàng, một trăm điểm cống hiến.

- Cấp độ đánh giá: Bạc

Cả hai bọn họ mới cấp Đồng nên nếu nhận nhiệm vụ này sẽ có thêm phần thưởng. Một điểm cần lưu ý nữa là thung lũng Maquis cách thị trấn này khoảng một tháng đi bộ, chừng đó thời gian là đủ để Gatrix huấn luyện Vera thành một pháp sư ổn ổn rồi. Dù sao thì cô nàng cũng có thiên phú phép thuật rất cao mà. Gatrix nghĩ ngợi một chút, lại tiện tay chọn thêm những nhiệm vụ có liên quan tới khu vực xung quanh Maquis, chẳng nào cũng tiện một công đi.

Sau khi người mạo hiểm chọn xong nhiệm vụ, họ sẽ phải quay lại quầy tiếp tân để đăng ký với Nghiệp đoàn, và chỉ những người đăng ký mới có quyền nhận phần thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ!

- Xin lỗi, tôi xin được phép xác nhận lại ạ! Hai vị muốn tiếp nhiệm vụ cấp Bạc tiêu diệt Gấu đỏ lông vàng đúng không?

- Chính xác!

- Tôi xin được vượt quyền nhắc nhở hai người một câu. Đây là nhiệm vụ vượt cấp độ, và đối thủ của hai vị không phải chỉ là một con gấu thủ lĩnh, mà là cả một bầy gấu! Nếu hai vị muốn chắc chắn, có thể mời thêm các mạo hiểm gia khác để kết thành tổ đội được mà.

Gatrix khoát tay.

- Bọn ta cảm ơn lòng tốt của cô, nhưng nhiệm vụ lần này chỉ đăng ký hai người chúng ta thôi.

- Xin hỏi hai vị đăng ký theo danh nghĩa cá nhân hay tổ đội ạ?

Tổ đội là một hình thức đặc thù của Nghiệp đoàn người mạo hiểm. Một nhóm người mạo hiểm có thể tụ tập với nhau tạo thành một tổ chức gọi là tổ đội. Khi lập tổ đội, họ sẽ đăng ký với Nghiệp đoàn và được phát thêm một chiếc thẻ đặc biệt gọi là thẻ chứng nhận tổ đội. Thành tích của các thành viên sẽ được ghi nhận vào trong thẻ, giúp gia tăng thứ bậc của tổ đội. Lợi ích theo thứ bậc của tổ đội cũng giống như của cá nhân, và hai loại này có thể cộng dồn trực tiếp với nhau, nói cách khác người mạo hiểm khi thuộc tổ đội sẽ gia tăng gấp đôi lợi ích!

Nếu như vậy chẳng phải là ai cũng sẽ muốn lập tổ đội sao? Đây đúng là ý tưởng mà Nghiệp đoàn thúc đẩy, bởi con người, khi so với các chủng tộc khác trên Avalon, chẳng có nhiều lợi thế lắm. Họ không mạnh mẽ như người Thú, không nhanh nhẹn như tộc Tiên, cũng chẳng có bàn tay khéo léo như người Lùn. Thế nên chỉ có cách đoàn kết, con người mới có thể trở thành bá chủ lục địa được. Tuy nhiên, Nghiệp đoàn cũng có hình phạt rất nặng cho những nhóm lập ra cho vui. Cụ thể, những tổ đội khi giải tán thì toàn thể thành viên giảm một bậc thứ hạng!

- Như vậy tên của tổ đội sẽ là gì thưa hai vị?

Gatrix và Vera quay ra nhìn nhau. Cuối cùng Gatrix đặt lên bàn hai đồng vàng lệ phí tổ đội.

- Gọi là Tự Do!

Trên một cánh đồng hoang vắng, lúc này Gatrix và Vera đã nhóm xong lửa, và ngồi chờ cho thức ăn chín. Hiện tại, Vera đang ngồi thiền, cố gắng gia tăng lượng ma lực mình đang sở hữu, trong khi Gatrix hí hoáy làm gì đó với hai cây gậy phép. Không dưới một lần Vera đã thắc mắc tại sao hẳn lại chọn mua hai chiếc gậy phép có khiếm khuyết rõ rệt như này, nhưng lần nào cô cũng chỉ nhận được nụ cười bí hiểm của Gatrix.

Bỗng nhiên phía sau lưng Gatrix xuất hiện một tiếng nổ đánh ầm một cái! Chỉ cần cảm nhận những hạt phép thuật tán loạn trong không khí, Gatrix cũng có thể đoán được vừa có chuyện gì đã xảy ra! Hắn mau chóng xoay người lại, lao về phía Vera, lúc này đang nằm bẹp trên mặt đất, xung quanh cháy hết thành tro bụi, mặt mũi đen sì!

- Tỉnh lại đi nhóc con! Cô không sao chứ?

Sau vài cái lay lay, cuối cùng Vera cũng chậm rãi mở mắt ra.

- Vừa rồi...

- Rồi cái con khi! Cô làm cái gì mà để ma lực mất kiểm soát vậy?

Ma lực mất kiểm soát là tên gọi chung để chỉ trạng thái ma lực được rót vào một mô hình phép thuật không ổn định, dẫn tới sự sụp đổ của nó và tạo thành một thảm họa phép thuật. Có thể nói đây là một bước mà bất cứ pháp sư nào rồi cũng sẽ phải trải qua, bởi trên con đường ma pháp, bọn họ chỉ như kẻ mù mò mẫm dò đường mà thôi!

- Tôi xin lỗi!

Vera cúi đầu lí nhí.

- Thôi được rồi không sao! Không sao là tốt rồi! Cô đứng dậy được không?

Vera từ tốn ngồi dậy, phui phui quần áo. Rất may là vụ nổ vừa rồi không làm cháy mất bộ quần áo đắt tiền mà cô mới mua, chứ không thì Vera sẽ khóc hết nước mắt mất! Nhưng Gatrix thì hiểu rõ hơn ai cả! Là nguyên tố phép thuật không muốn làm tổn thương lên Vera, nên cô mới không có chút hề hấn gì, chứ nhìn đồng đồ ăn hay nồi niêu mà xem, đã tan sạch thành tro rồi còn đâu! Không hổ là người được nguyên tố tẩy rửa!

- Mà tại sao cô lại ngồi tự mày mò phép thuật thế? Những gì ta dạy cho cô đều là con đường an toàn căn bản nhất rồi mà?

- Tôi chỉ... chỉ muốn thử xem có làm được như anh không mà thôi?

- Làm gì?

Gatrix nhướn một chân mày lên.

- Thì... gọi mấy con tinh linh lửa đấy!

Gatrix cầm nín không biết nên trả lời sao. Cuối cùng hắn đưa tay lên gãi đầu.

- Những cái trò xiếc này cần rất nhiều thời gian để luyện cách khống chế ma lực, trong khi hiện tại chúng ta cần cô gia tăng hỏa lực càng nhanh càng tốt. Nếu như cô muốn, ta có thể thay đổi lịch trình huấn luyện đôi chút, để cô làm quen với phương pháp điều khiển ma lực. Tuy nhiên theo ta thì hiện tại nó không thật sự cần thiết!

- Vì sao?

- Vì đó là trò dễ các pháp sư tối đa hóa sát thương họ có thể gây ra, trong trường hợp sức mạnh của họ đang gặp chướng ngại, chưa thể tiến thêm được. Cô hiểu chứ, thay vì đi thẳng không được thì ta tạm đi ngang, chờ khi nào đường thông thì lại đi thẳng. Như ta là một pháp sư miễn cưỡng coi là cấp thấp đi, và cả đời này cũng sẽ chỉ ở cấp thấp thôi, thế nên ta mới có thể ngồi làm mấy trò vật vãnh này để tiêu khiển. Còn cô, con đường phía trước của cô vô cùng thông thoáng, không cần vì một hai đồng xu lẻ mà đánh đổi cả gia tài.

- Ra vậy!

Vera gật gù, nhưng nhìn vào mắt cô nàng, Gatrix biết còn lâu hần mới thuyết phục được cô ta từ bỏ. đành vậy, hần sẽ giảm bớt đôi chút thời gian để giúp cô ta học cách điều khiển ma pháp, thôi thì đó cũng là một cách để củng cố tri thức mà, Gatrix tự an ủi.

- Thế còn cái vòng tròn này là gì thế?

- Ồ, nó là một sản phẩm của thuật luyện kim.

Gatrix cẩn thận đặt vào trong vòng tròn một số đồ vật, đa phần là các loại bột mà Vera chưa phân biệt được. Chiếc vòng được tạo nên từ những loại hình vẽ kì lạ, trông giống một thứ ngôn ngữ nào đó. Chúng được vẽ nên bởi một loại mực có màu vàng lấp lánh và bốc mùi hơi thum thum, khiến Vera liên tưởng tới một số thứ và cô thật sự không muốn lại gần nó chút nào. Bên trong chiếc vòng là hai cây gậy phép nằm chổng chơ.

- Hai cây gậy này đều có những ưu điểm và khuyết điểm riêng. Cây Hòa diệu kia thì có độ phù hợp với phép thuật lửa rất cao, nhưng khổ cái là tuổi thọ thấp. Còn cây đá nham thạch này ngoài việc mang ra để nện người thì ta chẳng tìm thấy công dụng nào của nó cả. Vậy nên ta sẽ sử dụng thuật luyện kim để tiến hành chỉnh sửa đặc tính của hai cây gậy này.

- Còn có chuyện như thế sao?

Vera trở to mắt, không thể tin vào tai mình. Cô chưa bao giờ nghe tới một kĩ thuật thần kì như thế này bao giờ, cho dù là trong những câu chuyện nghe lỏm từ đám ngậm thơ rong trong quán rượu.

- Nguyên tắc cơ bản của thuật luyện kim là trao đổi đồng giá. Ta từ bỏ một đặc tính nào đó, để đổi lấy một đặc tính khác. Ví dụ như đá nham thạch chẳng hạn. Nó có độ tương thích cao với phép thuật lửa, nhưng lại có ma kháng cao. Bản thân đây đã là một hiện tượng phi tự nhiên, nên chỉ có thể nói, trong đá nham thạch này có chứa những tạp chất, một số tạp chất gây cản trở ma pháp, một số thì ủng hộ nó.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Giọt máu đầu tiên

Gatrix vùng vẫy tay. Vòng tròn bắt đầu tỏa ra ánh sáng rực rỡ, ép cho cả hai phải lui lại.

- Phân tách!

Gatrix hét lớn, rót ma lực vào trong vòng tròn. Vera có thể lơ mơ thấy được hai cây gậy bay lên, và tan dần ra. Ánh mắt Gatrix đảo liên tục như thể đang chứng kiến một thứ gì đó, miệng hần lẩm rầm niệm chú liên hồi, nhưng Vera chẳng hiểu được bất cứ một động tác nào của hần cả.

- Dung hợp!

Gatrix gầm lên, chấp hai bàn tay lại. Vòng tròn ngay lập tức tỏa ra ánh sáng dữ dội. Dường như pháp trận này chuẩn bị sụp đổ rồi!

- Vera, rót ma lực vào trong đó! Mau!

Vera vội vội vàng vàng dốc hết ma lực vào trong pháp trận. Cô không biết mình cần phải truyền vào bao nhiêu, và Gatrix cũng không có vẻ muốn ngăn cản, nên Vera cứ tiếp tục bom. Và rồi một vụ nổ hất văng cả hai ra!

Gatrix lóp ngóp ngồi dậy, dùng cả tứ chi bò trên mặt đất để quay trở lại vòng tròn luyện kim. Ở đó hiện giờ chỉ còn một cây gậy phép, từ đầu đến cuối thẳng đuột, đen xì, cao ngang đầu Vera. Nhìn qua ai cũng sẽ nghĩ đây là một cây gậy bằng đá đen nào đó mà thôi.

- Thành công rồi! Vera đâu? Cô mau cầm nó lên xem

Gatrix ngồi phịch xuống, thảm than may mắn. Thuật luyện kim mặc dù có quy trình và phương pháp rất rõ ràng, nhưng khi kết quả thành hình thì lại có xác suất thất bại. Cho dù là dùng cùng một loại vật liệu, cùng phương pháp, nhưng kiểu gì cũng có thí nghiệm thành công, cái thất bại. Rất may là lần này hần thành công!

Vera đưa tay, nhấc cây gậy lên. Cảm nhận đầu tiên của cô là một dòng hơi ấm truyền vào trong lòng bàn tay, chạy khắp toàn thân cô, và ngay lập tức

đồng điệu với ma lực bên trong ma hải Vera. Cô thậm chí còn cảm nhận được sự vui mừng của cây gậy khi được cô chạm phải nữa, giống như thể cô và nó đã từng là những người bạn vô cùng thân thiết vậy.

Và điều tiếp theo Vera biết, là nó nặng kinh khủng!

- Anh đùa tôi à? Sao nó nặng thế này!

- Ta trao đổi hai cây gậy phép để lấy một cây, cho nên ta có quyền giữ lại khá nhiều đặc điểm tốt đẹp của hai cây gậy. Tuy nhiên nếu muốn chiết lọc tất cả các thuộc tính đó thì phải cần thêm đánh đổi, thế nên ta lựa chọn gia tăng trọng lượng của cây gậy để có được các thuộc tính tốt. Dù sao chừng này ta nghĩ cô vẫn có thể dùng tốt phải không? Chưa kể khi cần cô còn có thể dùng nó để nện người nữa!

Vera mím môi mím lại, dùng cả hai tay nhấc cây gậy lên. Đúng là ban đầu thì cô cảm thấy nó nặng, nhưng khi mùa may một hồi thì cơ thể cô cũng quen dần với sức nặng này. Gatrix đưa tay gỡ cầm.

- Như vậy để ta dạy cô thêm vài bộ động tác sử dụng gậy, kết hợp với kỹ xảo vật lộn nữa, là đủ để cô có khả năng sinh tồn cơ bản khi bị áp sát rồi.

Có nhiều lúc Vera tự hỏi liệu mối quan hệ quái dị này của họ sẽ tồn tại đến khi nào? Cô thừa nhận ấn tượng ban đầu là con Goblin này trông rất thuận mắt, và càng ở lâu, cô càng cảm thấy dễ chịu khi ở cạnh hắn. Nhưng Vera không tin Gatrix có thể đối xử tốt với cô mà chẳng cần lí do gì như vậy.

Dẫu vậy, cô thật sự, thật sự muốn những khoảnh khắc này kéo dài thêm một chút! Chỉ một chút thôi mà!

Những cơn gió từ đằng xa thổi tới, luồn lách qua từng sợi tóc của cô, vuốt ve an ủi Vera. Cô tựa má lên hai cánh tay, tì vào đầu gối, lưng dựa lên thân cây phía sau, giấu mình dưới tán lá râm mát. Bên cạnh cô là Gatrix đang cúi húi với mớ nồi niêu xoong chảo.

Mặc dù Gatrix dạy cô rất nhiều loại tri thức, song phần lớn chúng đều chỉ các loại kiến thức chiến đấu, lý thuyết phép thuật, còn những thứ hắn coi là "thừa thãi" như này thì hắn chẳng bao giờ nhắc một lời.

Vera mở mắt, len lén nhìn Gatrix. Đạo gần đây cô sinh ra một thói quen mới, là ngắm nhìn con Goblin tất bật làm việc. Không hiểu sao cô có thể nhìn mãi mà không chán, giống như từ người Gatrix tỏa ra một thứ gì đó rất cuốn hút vậy.

Gatrix thì tay chân thoăn thoắt đun nấu, chỉnh lửa, miệng vẫn liến thoắng kể cho cô những câu chuyện trên trời dưới đất về thế giới mà hắn từng chứng kiến. Lúc ban đầu cô còn không tin, song khi những câu chuyện càng ngày càng khác biệt nhau, và hoàn toàn tách xa hẳn so với thực tại mà cô biết, thì Vera buộc phải thừa nhận, đó không phải là thứ dễ có thể bịa ra dễ dàng.

- Tinh lại đi nhóc! Thử món mới toanh mà ta vừa sáng chế ra này!

Gatrix đưa chiếc cốc gỗ lại gần mặt Vera. Mùi thơm ngào ngạt từ nó kích thích từng mao mạch bên trong mũi cô, đánh thức cô khỏi những suy nghĩ vẩn vơ ban nãy.

- Lần này là thứ gì vậy?

- Ta gọi nó là Caramel. Đây là một thức ăn vặt khá phổ biến, được làm từ trứng và đường. Thìa đây!

Vera mỉm cười hài lòng. Đạo gần đây Gatrix bắt đầu nghiên cứu một cách mới để chế biến đồ ăn, và mặc dù thỉnh thoảng chúng có hương vị rất ghê rợn, tuy nhiên đại đa số trường hợp đồ ăn của Gatrix có thể khiến ý thức của cô như tan ra vậy!

Như món Caramel này chẳng hạn! Mới ban đầu nhìn thì cô chỉ thấy một khối vàng kem sáng được rưới lên thứ nước sốt màu nâu nâu. Nhưng chỉ khi bỏ chúng vào miệng, cảm nhận miếng bánh tan ra, và vị ngọt của nó lan tỏa khắp khoang miệng... giống như một nụ hôn vậy!

Mặt Vera chợt nóng bừng lên! Cô đang nghĩ gì thế không biết!

- Ăn xong rồi thì bắt đầu vào việc nhé!

Gatrix thu dọn đồ đạc, đứng dậy nhìn về phía dưới chân đồi. Đứng từ trên cao, cả hai chỉ nhìn thấy những đốm nâu đỏ đang bò chậm rãi xung quanh thung lũng. Dưới chân bọn họ chính là thung lũng Maquis, và con gấu trông to lớn nhất, đang ngủ ở giữa bầy kia chính là mục tiêu của họ.

- Ta muốn cô xuống giết toàn bộ lũ gấu dưới kia, nhưng vẫn phải duy trì hình dạng người. Còn lại phương pháp như nào tùy cô suy nghĩ!

- Hả? Một mình tôi sao?

Vera nuốt nước bọt, nhìn xuống phía dưới. Số lượng lũ gấu không quá đông, chỉ cỡ hai mươi con - dù sao thì lượng thức ăn cũng có hạn đúng không? Tuy vậy, việc phải đối đầu với mười chín con quái vật cấp thấp và một con quái vật cấp trung cũng khiến Vera có phần sờ sợ.

- Tôi thấy nếu tôi sử dụng cánh sau đó dùng lợi thể trên cao ném phép thuật xuống cũng được mà!

Vera rụt rè đưa ra ý kiến.

- Cũng có lý, nhưng cô quên rằng nhiệm vụ này không phải chỉ mình chúng ta nhận sao?

Gatrix trả lời bình thản.

Vera đưa mắt nhìn một vòng xung quanh thung lũng. Trong những bụi cây, hang hốc, hay thậm chí là ở những ngọn đồi bên kia, có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn chăm chăm vào con gấu thủ lĩnh? Nghĩ nghĩ một lúc, Vera mới nhận ra nhiệm vụ này khó hơn cô tưởng rất nhiều!

Bởi khi bọn họ chém giết xong lũ gấu nhép trong đàn, thì những người mạo hiểm kia chắc chắn sẽ không ngồi yên, mà sẽ ra tay tranh cướp. Lúc đó Vera chẳng khác nào kẻ làm công miễn phí cho họ, thậm chí còn bỏ mạng không chừng. Thế nên cốt lõi của nhiệm vụ này là giữ thực lực ở mức an toàn, tiến công chậm rãi ổn định, và dùng tốc độ thật nhanh đánh chết mục tiêu, sau đó...

Vera thở dài, cô biết mình không thể trốn tránh chuyện đó mãi được. Cô có thể dựa dẫm vào Gatrix bao nhiêu lần nữa? Nếu như cô muốn tự tay thay đổi thế giới này, thì cô phải bước ra khỏi cái vỏ ốc của mình. Và lại cô không chắc Gatrix có thể chiến đấu lại với một con quái vật cấp trung.

Về cơ bản, loài quái vật thường có tổ chất thân thể hơn hẳn loài người, cho nên cùng là cấp trung, nhưng nếu độ sức thật sự thì Vera nắm chắc phần thua. Giả sử như cô có học một bộ đấu khí nào đó thì ít ra cô có thể đánh tay ngang được.

- Sẵn sàng chưa?

Vera hít sâu một hơi, mở mắt. Mái tóc vàng của cô bay phất phơ trong gió, càng tăng thêm vẻ anh dũng khí khái cho chủ nhân của chúng. Trên gương mặt Vera bộc lộ rõ sự quyết tâm, và cô nở một nụ cười tự tin.

- Xem tôi đây!

Nói xong, Vera rút cây gậy phép sau lưng ra, bước xuống dưới đồi, hướng thẳng về bầy gấu.

Vera liếm liếm những giọt mồ hôi rịn ra trên môi, nhìn chăm chăm vào bầy gấu. Cô cần phải dụ một con ra để thử xem chúng tương ứng với bao nhiêu phần thực lực của cô. Nhưng làm thế nào bây giờ? Tất cả lũ gấu đều ở rất gần nhau, và nếu cô khiêu khích một con thì thứ cô phải đối mặt sẽ không chỉ là một con thôi đâu!

Vera xoay đầu nhìn xung quanh. Ở dưới khu thung lũng này, một nửa được bao quanh bởi những ngọn đồi, nửa còn lại thì hướng về phía cư dân trong vùng. Chẳng có một vị trí thuận lợi nào, ví dụ như miệng hang hẹp để cô hạ gục từng con một cả.

Đúng rồi! Vera chợt nghĩ ra. Cô đưa tay lên trán, làm ra vẻ như đang suy nghĩ lung lăm, nhưng thực chất là để che đi đôi mắt của cô. Đôi mắt màu xanh dương mộng mơ giờ đã biến trở về màu tím đầy ma mị.

Đây là thiên phú mị hoặc của Succubus, chỉ cần là sinh vật giống đực chắc chắn trúng chiêu, hiệu quả phụ thuộc vào lực tinh thần của đối tượng, chỉ ít Vera nhận thấy Gatrix chưa bao giờ phản ứng lại dù chỉ là một động tác nhỏ nhất. Con Goblin chết tiệt! Cô thầm nghĩ.

Cô nhìn một lượt những con gấu phía ngoài, chọn một con trông yếu ớt nhất rồi dụ nó về phía mình. Những dòng năng lượng tinh thần vô hình lan truyền trong không khí, từ từ tiến lại con gấu, song trước khi chúng kịp phát huy tác dụng thì con gấu thủ lĩnh bỗng gầm lên một tiếng!

Thiên phú bị cắt đứt khiến cho Vera cảm giác đầu đau như búa bổ. Mắt và mũi cô chảy máu ràn rụa, còn tai cô thì ù lên hoa mảy chóng mặt. Vera ngã phịch xuống mặt đất, đưa tay bưng mặt, cố gắng há miệng hít thở sâu chờ cho con phản phệ qua đi. Mất một lúc lâu cô không thể suy nghĩ được gì, cho tới khi cơn đau tan dần.

Cô nhanh chóng xác nhận lại trạng thái của mình. Có vẻ như tinh thần của cô đã bị tổn thương, thế nên những thiên phú của tộc Succubus sẽ không thể nào sử dụng được trong một khoảng thời gian. Vera cảm tức nhìn con gấu thủ lĩnh, giá mà cô được sử dụng toàn bộ sức mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Người đẹp và quái vật

Nếu như đường ngang ngõ tắt không thể đi được, vậy thì chỉ còn mỗi một cách cuối cùng là đâm thẳng mà thôi! Vera lại thở dài, lắc lắc nhẹ đầu để kiểm tra xem mình đã thật sự ổn chưa, sau đó phóng vọt ra ngoài. Ngay lập tức bầy gấu gầm lên, phóng về phía cô. Đến lúc này Vera mới nhận ra, mặc dù mạng tiếng là bị vây đánh, song thực tế mỗi một lần chỉ có khoảng bốn con gấu mới tấn công được vào cô mà thôi, bởi hình thể chúng nó to quá!

Những lời dặn của Gatrix bỗng văng vẳng bên tai cô.

- Trong chiến đấu, điều nguy hiểm nhất chính là bị bao vây. Bởi dù sao chúng ta cũng là những sinh vật hình người, tầm mắt của chúng ta bị giới hạn bởi phía trước, tay và chân chúng ta cũng không đủ linh hoạt để bao quát toàn bộ các góc. Thế nên điều đầu tiên ta dạy cô sẽ là làm thế nào để chạy!

- Chạy?

- Đúng vậy! Chạy không phải là một hành động mất mặt gì, mà bởi chiến lược yêu cầu. Cô có thể dùng một từ mỉa mai như "rút lui chiến lược" cũng được, còn ta thì chỉ đơn giản là chạy mà thôi. Nhờ có chạy, cô có thể tránh được mũi nhọn của những đòn tấn công mạnh mẽ, ví dụ như kỵ binh xung phong chẳng hạn.

Trước mặt Vera, từng con gấu lực lưỡng, thân hình to gấp ba bốn lần cô đang chạy nước rút, giống như từng tảng đá khổng lồ lăn lông lốc, muốn đè bẹp Vera vậy. Đón đỡ chúng không phải là một sự lựa chọn khôn ngoan, cô dám chắc mình sẽ bị nghiền nát ngay tức khắc nếu như đứng lại! Bỏ chạy cũng không hợp lý, bởi tốc độ của cô không nhanh như lũ ma thú. Thế nhưng Vera đã được dạy cách đối phó với những đòn tấn công kiểu thế này.

- Kỵ binh xung phong? Đúng là trên chiến trường, mấy cái thế loại này kinh khủng vô cùng, tuy nhiên trong quy mô nhỏ hơn thì bọn này cũng dễ đối phó. Điểm đặc thù của một vật thể lao với tốc độ rất nhanh và nặng là nó cực khó để chuyển hướng cũng như dừng lại. Cô có thể chạy sang một bên để buộc chúng phải dừng lại, đào bẫy để khiến chúng vấp ngã, hoặc...

Vera tập trung toàn bộ tinh thần vào con gấu trước mặt. Cô nhìn thấy rõ hàm răng nâu vàng sắc nhọn của nó đang nhe ra, với chiếc lưỡi nâu nâu hôi thối đang khao khát được cắn một ngụm ngập mồm ngập miệng. Những thớ cơ và mỡ của nó sóng sánh, rung lên theo từng bước chạy, tràn ngập thứ vẻ đẹp lực lượng của một cỗ xe tăng tự nhiên. Và cô nhìn thẳng vào một vị trí trên người nó.

Đây rồi!

Vera đâm mạnh cây gậy vào cổ họng con gấu khi nó nhào tới. Sức nặng của nó ngay lập tức đè cây gậy xuống, nhưng Vera đã kịp xoay hông, đổi tư thế cầm gậy vắt qua vai, chống đầu còn lại của cây gậy xuống mặt đất. Tiếp đó cô mượn điểm tựa từ đất và lực xông tới của con gấu, dùng hết sức bình sinh hất văng cả con gấu ra trước mặt. Cú đập lớn tới mức nó tạo thành một tiếng nổ âm ỉ cả răng, và bụi mù thì tràn ngập khắp nơi. Nhìn máu ộc ra từ mũi và mồm của nó, cô biết con gấu đã xong rồi!

Một nỗi buồn man mác chợt nổi lên trong lòng Vera, và nó khiến cô suy nghĩ nửa phải bỏ mạng! Nếu như không phải cô kịp thời gậy cây gậy phép lên đón đỡ thì móng vuốt của nó đã xé cô làm hai rồi. Vera bị đánh bay ra ngoài, tiếp đất nhẹ nhàng đồng thời giữ được khoảng cách với cả bảy gấu. Ở mức độ như này, chúng sẽ không thể nào sử dụng xung phong được, và bây giờ trận chiến sẽ biến thành một màn đọ sức.

Hai con gấu lập tức đánh úp về phía cô. Vera khua gậy, gạt hàm răng và móng vuốt của chúng ra, đồng thời tay kia triệu hồi ra phép Viêm bạo ném vào bụng chúng. Viêm bạo là một thần chú cao cấp hơn Cầu lửa, bất kể ở sát thương hay năng lượng tiêu tốn.

...

- Hãy nhớ Vera, phép thuật là gì? Cô sử dụng ma lực trong người, phun chúng ra ngoài cơ thể và điều khiển những luồng ma lực này sắp xếp theo một mô hình pháp thuật sẵn có. Tuy nhiên đây mới chỉ là một "vật chết". Cô cần cả thần chú nữa để thổi "sự sống" vào phép thuật, khiến cho chúng kích hoạt thành những biểu hiện mà cô mong muốn.

...

Phép Viêm bạo đập vào người con gấu đầu tiên, nhưng không có bất cứ tác dụng gì. Con gấu đã triệu hồi ra một lớp giáp bằng đất đá che lấy bụng của nó, và quả cầu lửa của Vera bay ra chỉ tạo thành những vệt nám đen trên lớp giáp đó mà thôi. Lũ gấu bắt đầu xoay vòng, tìm cách bao quanh Vera.

...

- Ma lực là một giá trị hữu hạn. Một mô hình phép thuật chỉ có thể tiếp nhận một lượng ma lực nhất định. Cô bơm nhiều quá hay ít quá thì chỉ khiến uy lực của phép thuật tăng lên giảm đi đôi chút, và thậm chí có khi còn sụp đổ luôn cả mô hình. Thần chú cũng chỉ đóng vai trò đánh lửa, tức là để phép thuật được kích hoạt. Người làm phép bỏ ra cả đời để tìm cách tiết giảm một hai âm tiết thần chú, cũng là để đối phó lại với chiến trận thực tế luôn luôn biến đổi rất nhanh và phức tạp, không ai cho cô thời gian đứng rặn cả buổi để dùng phép cả.

...

Vera lùi lại, liên tục vung gậy để đánh đuổi lũ gấu. Song đây cũng không phải là một phương pháp lâu dài, bởi gấu chạy rất nhanh, trừ phi cô quay đầu bỏ chạy thì may ra cắt đuôi được chúng. Nhưng Vera không cam lòng! Ít nhất bây giờ chưa phải lúc để chạy! Cô thoáng nhìn về phía con thú lĩnh. Nó mới chỉ cử bảy tám con ra để tiêu diệt cô, phần lớn gấu vẫn còn ở lại bảo vệ nó.

...

- Các pháp sư cũng nghĩ rằng, mô hình phép thuật là cố định. Có nghĩa là một khi ma lực đã rót vào trong mô hình, khi thần chú đã niệm xong, thì không thể thay đổi gì nữa. Nhưng có thật sự là như vậy không?

Gatrix vừa nói, vừa minh họa. Trong lòng bàn tay hắn có một ngọn lửa hình người, chỉ nhỏ bằng nửa con dao mà thôi, đang đứng gãi đầu gãi tay trông rất ngộ nghĩnh.

- Nếu như vậy, phiên họ giải thích họ ta tại sao ngọn lửa này lại có thể làm được những động tác phức tạp như thế này? Đây không phải phép thuật triệu hồi nguyên tố, vì ta không đủ ma lực để thi triển phép đó. Thực tế, đây chỉ là phép Cầu lửa, và mọi cử động của nó lúc này đều do ta điều khiển cả.

...

Vera đâm cây gậy về phía trước. Con gấu theo bản năng giơ chân trước lên che chắn, thậm chí nó còn triệu hồi cả lớp giáp đất đá che phủ lấy chân. Thế nhưng mũi gậy nhìn tròn vo đó bỗng trở nên sắc bén vô cùng, đâm thủng qua lớp đá, thủng luôn cả chân con gấu, và đâm ngập vào trong trán nó, khiến nó chết ngay tức khắc! Mùi khét lẹt của thịt cháy phảng phất trong không khí, đặc biệt là khi Vera rút cây gậy phép ra. Trên chiếc gậy không có bất cứ một vết tích gì dính lại, bởi chúng đã bị thiêu cháy toàn bộ.

...

- Điều đó có nghĩa là, hình dạng của một phép thuật không phải cố định, mà hoàn toàn có thể biến đổi! Vấn đề ở đây là cô có thể tìm được cách thay đổi mô hình và lượng ma lực cần thiết để vận hành nó không thôi. Cô có tin không, khi cấm chú Mưa thiên thạch thực chất được xây dựng nên từ phép cơ bản nhất Cầu lửa? Chẳng qua là mô hình của nó, lượng ma lực tiêu tốn và thần chú phức tạp hơn không biết bao nhiêu lần thôi!

...

Vera vung vung cây gậy ra sau lưng, tay trái giơ lên vẫy vẫy.

- Vào hết cả đây!

...

Cho dù đã rất cố gắng, nhưng cuối cùng Vera vẫn phải lui lại. Không phải vì cô không thể tiêu diệt lũ gấu, mà bởi cô không thể hạ gục chúng mà không tung ra toàn bộ bài tẩy. Thế nên Vera quyết định lựa chọn bỏ chạy, chờ một cơ hội khác. Lúc này cô đang ngồi thiền trong một ngọn đồi gần đó, hai cánh bao phủ lấy toàn thân. Cô cần phải khôi phục lại lượng ma lực cần thiết để chuẩn bị cho trận chiến tiếp theo vào tối nay.

Là một Succubus, đương nhiên Vera có khả năng nhìn tốt trong bóng đêm, bởi cô là sinh vật "săn đêm" mà. Cô dự định sẽ sử dụng bóng tối như một tấm màn ngụy trang, bảo vệ mình khỏi những ánh mắt soi mói. Không phải trước lũ gấu, vì cô biết rõ loài gấu sử dụng khứu giác để phân biệt sự vật. Cô không muốn bộc lộ mình trước những mạo hiểm gia khác, đặc biệt là khi cô quyết tâm đêm nay sẽ giải quyết hoàn toàn nhiệm vụ này. Tuy vậy cô vẫn tuân thủ lời dặn của Gatrix, chuyển trở lại hình dạng con người ngụy trang.

Đêm nay là một đêm nhiều mây, trời tối đen như mực, như thể đến cả trời cao cũng muốn giúp cô vậy. Vera đứng dậy, vờn vai duỗi cổ làm nóng đôi chút, rồi chạy vọt về phía bầy gấu. Và hiển nhiên chúng cũng đã nhận ra kẻ đã hại chết ba đồng loại của mình. Lần này đích thân con gấu thủ lĩnh tham gia đợt tấn công đầu, với những con gấu khác tìm cách bao xung quanh, bảo vệ không cho nó bị trúng mai phục.

Vera lách mình né một cú đập xuống từ con gấu thường, sau đó xoay hông chọc cây gậy vào bụng nó. Cô cảm giác được mũi gậy chạm phải lớp áo giáp đá bảo hộ - chúng nó đã sử dụng thiên phú của mình ngay từ khi trận chiến bắt đầu. Vera nhếch mép cười, miệng thì thầm thần chú.

- Viêm bạo tam liên phát!

Điểm khác biệt giữa gậy và đũa phép, như đã nói, là tốc độ và sức mạnh của phép thuật. Khi pháp sư sử dụng gậy phép, người này sẽ tạo ra một trận pháp, và triệu hồi phép thuật ra từ trận pháp đó, dùng mắt thường nhìn sẽ như vậy. Có nghĩa là pháp sư cần thời gian để xây dựng mô hình, sau đó rót ma lực vào mô hình rồi phóng ra. Còn đũa phép thì sao? Phù thủy đã sáng chế ra một cách rất thú vị, đó là họ xây dựng mô hình ngay bên trong cây đũa, và rót ma lực vào để phóng ra.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 95: Giông tố

Điểm đặc biệt là đũa phép lại có cơ chế "sao chép", tức là nếu một mô hình đã được xây dựng xong, thì những lần sử dụng phép thuật tiếp theo, phù thủy không còn cần sử dụng sức mạnh tinh thần để điều khiển dòng ma lực nữa, mà tự bản thân đũa phép sẽ điều khiển cho họ, khiến cho tốc độ sử dụng phép thuật trở nên nhanh hơn rất nhiều lần!

Nhưng kỹ thuật này có khuyết điểm là nó làm suy yếu đi hiệu quả của phép thuật, thành ra các pháp sư mới không áp dụng chúng lên gậy phép, vì vung vẩy một cây gậy rõ nặng liên tục không phải là một hành động dễ dàng với phần đông các pháp sư.

Thế cho nên, những phép thuật nào vẫn đảm bảo uy lực của mô hình, mà lại có khả năng thi triển liên tục, chính là báu vật của các pháp sư. Ví dụ như phép Viêm bạo tam liên phát này, dù rằng Gatrix dạy cô hồi hợt như thể nó là một thứ rách rưới nào đó, nhưng Vera không còn là đứa ngây ngô như hai tháng trước nữa!

Cô biết nếu như cô đem bán phép thuật này cho Minas chẳng hạn, thì cô đủ sức mua luôn cả cửa tiệm của ông ta còn được! Mặc dù Viêm bạo chỉ là thần chú cấp thực tập, nhưng nó thắng ở chỗ là ba quả Viêm bạo nổ dồn vào một chỗ, tạo ra uy lực cực kì lớn.

Con gấu rú lên, bắn vọt đi như điều đứt giây, trước ngực thủng một lỗ to đùng, cháy khét. Vera lại tiếp tục luồn lách giữa vòng vây lũ gấu, né tránh đi con thú lĩnh, và rình rình cơ hội tiêu diệt những con lâu la.

Đây đúng là một cơ hội vàng để cô thực hành tất cả những kỹ thuật chiến đấu mà cô đã được Gatrix dạy, mặc dù Vera coi đó là hành hạ thì đúng hơn. Cô trượt trên hai đầu gối, lách qua bàn tay hộ pháp của một con gấu, rồi dùng gậy chống xuống đất, hất cả người lên. Từ trên cao, Vera vung gậy bổ xuống như thiên thần hạ phàm, vọt vỡ sọ một con gấu khác.

Gạt đi mồ hôi dưới cằm, Vera tranh thủ hít một hơi, đếm xem còn bao nhiêu con gấu nữa. Hiện tại cô đã rơi hoàn toàn vào vòng vây của chúng, nhưng số lượng gấu chỉ còn lại cỡ mười con mà thôi. Phía xa xa là những núi thịt nằm chông chờ khắp thung lũng, để thấy trận chiến này ác liệt tới nhường nào.

Bầy gấu từ bốn phía vây lại. Chúng vờn vờn xung quanh cô, tìm kiếm một kẽ hở để tấn công. Và đó cũng chính là miếng mồi Vera bày sẵn cho chúng. Gatrix không chỉ dạy cho cô những phép thuật đơn giản dễ sử dụng và có tốc độ thi triển nhanh.

...

- Đây chỉ là những chiêu thức tình huống mà thôi. Cô là pháp sư, cô chọn gậy phép, vậy thì cô nên theo đuổi những phép thuật có uy lực lớn, phạm vi rộng chứ không nên sa ngã vào mấy trò vặt vãnh. Để xem nào, với trình độ ma lực cỡ này của cô thì... à có rồi!

...

Ngay khi lũ gấu ập tới, Vera động mạnh cây gậy xuống đất. Cô đã cố tình thả chậm tốc độ niệm chú để căn cho kịp thời, vậy nên khi phép thuật được kích hoạt thì bầy gấu cũng đã tiến vào phạm vi ảnh hưởng rồi. Trên mặt đất xuất hiện một đồ án ngôi sao sáu cánh, sau đó sáng dần lên rồi bùng cháy, tạo thành một cột lửa khổng lồ khiến bốn phía bắn thẳng lên tận trời xanh.

Ngọn lửa xoáy liên tục, nghiền nát tất cả mọi thứ bên trong nó, ngoại trừ người dùng phép là Vera. Tuy hoành tráng là thế, nhưng cột lửa héo tàn rất nhanh, hết như cái cách mà nó xuất hiện vậy. Khi ngọn lửa biến mất, trên thung lũng này chỉ còn Vera và con gấu thủ lĩnh mà thôi.

Vera tựa toàn thân cây gậy phép, mồ hôi ứa ra như tắm. Cô thở hổn hển, cố gắng đứng thẳng, song người cô cứ mềm nhũn như thể không còn chút sức lực nào vậy. Phép Xoáy lửa này vốn cần tới toàn bộ ma lực của cô mới có thể sử dụng, vấn đề là trước đó Vera đã sử dụng nhiều lần Viêm bạo rồi, thế nên cô buộc phải trả sinh lực để sử dụng được nó.

Cảm giác giống như có một thứ gì đó trong người cô bỗng bị móc rỗng vậy! Nó khiến Vera vô cùng khó chịu, và cô lúc này chỉ muốn nôn khan cho ra toàn bộ những gì trong dạ dày. Nếu không phải vì cơ thể cô mạnh hơn nhiều so với các pháp sư cùng cấp độ thì hiện tại cô đã chết ngay tại chỗ rồi chứ không chỉ là kiệt sức như này đâu.

Con gấu thủ lĩnh gầm lên giận dữ, tuy nhiên nó vẫn cẩn thận tiến lại gần cô chứ chưa dám xông vào hù dọa như ban nãy. Rõ ràng phép Xoáy lửa đã khiến nó sợ, và nó không chắc liệu cô có thể sử dụng được phép đó thêm một lần nữa không.

Có điều trước khi Vera kịp vui mừng, thì con gấu đã tìm tới một viên đá khá lớn. Trận đánh giữa quý và thú đã khiến cho nhiều chỗ trên mặt đất bị vỡ vụn, đá rơi là cả khắp nơi, thế nên con thú lĩnh chỉ việc lựa viên nào vừa lòng bàn tay nó, rồi ném thật lực vào mặt cô!

Viên thứ nhất thì Vera kịp nghiêng đầu né đi. Nó để lại một tiếng rít xé gió khi bay xẹt qua mặt cô, mang theo mấy sợi tóc đứt tung bay trong không khí. Với viên thứ hai, Vera buộc phải thả mình nằm xuống mặt đất để né, và cô tiếp tục lăn lông lốc để tránh những viên tiếp theo.

- Hự!

Vera rên đau đớn khi viên đá đập vào mạng sườn. Lực ném này chưa đủ để làm gãy xương cô, nhưng nó chèn vào phổi, ép hết không khí ra khiến cho Vera bị hụt hơi rất khó chịu. Cô đánh nằm yên, co ro lấy tay và chân che người mặc cho con gấu tập ném. Thấy đối thủ của mình có vẻ yếu thật, con gấu gầm lên đắc thắng, rồi phì nước bọt tới.

Không hiểu tại sao trong đầu Vera lúc này lại xuất hiện suy nghĩ, nếu như Gatrix có mặt để cứu mình thì sao nhỉ?

Nhưng gần như ngay lập tức, một giọng nói khác trong cô vang lên, phủ định chuyện đó! Lần này cô sẽ không dựa dẫm vào hán nữa! Nghĩ đi Vera, mày còn cách gì để lật bàn?

Vera buông tha cây gậy phép lúc này đang quá nặng so với cô, nhào thẳng về phía con gấu. Bằng một động tác nhún tay duyên dáng, cô mượn lực nhấc cả người lên không, tránh đi cú húc chí mạng từ con thú lĩnh, rồi ngồi phất lên lưng nó.

...

Trong một buổi giảng bài khác, đột nhiên Gatrix hỏi cô.

- Này Vera, cô có biết điểm mạnh nhất của cô là gì không?

- Là gì?

Vera nhún mày hỏi.

- Đó là cô miễn nhiễm với những vụ nổ do phép thuật sụp đổ gây ra! Tất nhiên chỉ giới hạn với phép thuật hệ lửa thôi! Theo ta thấy thì dường như những nguyên tố lửa không muốn làm đau cô thì phải!

- Có chuyện đó sao?

- Cái này ta thật sự không chắc chắn lắm, song với phép thuật cấp thấp thì chúng chưa đủ ảnh hưởng với cô đâu. Còn những phép thuật cao cấp hơn thì đừng nghịch đại nhé!

...

Vera ngay lập tức xây dựng mô hình phép thuật Viêm bạo tam liên phát, sau đó rút một chút ma lực tí tẹo vừa mới hồi phục xong vào trong mô hình. Thậm chí cô còn cố tình niệm sai thần chú nữa! Và hiển nhiên đây là một phép thuật thất bại, thế nên mô hình sụp đổ, mang theo một vụ nổ khủng khiếp hất tung cả hai đi!

Khi Vera mở mắt ra, mặt trời đã lên đến đỉnh. Và hình ảnh đầu tiên đập vào mắt cô là gương mặt của Gatrix.

- Tỉnh rồi à cô nhóc! Có thấy đau chỗ nào không?

- Tôi...

Những ký ức đứt đoạn ủa về đầu Vera. Cô đưa tay lên trán day day, hỏi.

- Con gấu thủ lĩnh đâu?

- Chết rồi! Rất may là tinh hạch của nó không bị tổn hại bởi vụ nổ! Dậy đi, ta có sẵn một nồi thịt gấu hầm này, ăn đi cho lại sức!

Gatrix đáp lại vui vẻ, nhanh tay múc ra một bát thịt gấu bốc khói nghi ngút. Vera nhận lấy, nhưng chưa ăn vội.

- Sao thế? Còn choáng váng à?

- Có... có ai đến tranh cướp không?

Vera lí nhí hỏi. Gatrix khựng nhẹ lại, rồi mỉm cười.

- Không còn ai đâu!

Trên suốt quãng đường về, tâm trạng Vera vô cùng nặng nề. Cô muốn hỏi, rất muốn hỏi, nhưng một nỗi sợ không tên bao trùm lấy trái tim cô, ngăn không cho những câu chữ vọt ra khỏi miệng. Tuy nhiên nếu cứ im lặng mãi, thì cơn bức bối này sẽ gặm nhấm cô từ bên trong ra mắt.

Đó là một ngày mưa rào tầm tã. Mưa trắng mù đất, mưa trắng xóa đường, song Gatrix và Vera vẫn sánh vai nhau bước đi bình thản, trên người không bám một giọt nước nào. Vera chợt thờ dãi, cảm thán.

- Đến khi nào tôi mới có khả năng điều khiển phép thuật tinh vi như thế này đây!

- Vấn đề nằm ở lực lượng tinh thần của cô thôi! Đừng nóng ruột, cô gái, cứ tiếp tục chăm chỉ thiền sâu, và cô sẽ đạt tới cấp độ của ta nhanh ấy mà!

Gatrix an ủi.

- Có chuyện này...

Vera ngập ngừng. Cô đã gom hết toàn bộ dũng khí cho giây phút này!

- Sao thế?

- Những người mạo hiểm kia... anh đã...

Gatrix dừng lại. Mưa thôi ướt hết người cả hai bọn họ.

- Cô cảm thấy ta làm sai ư?

Gatrix hỏi lại, rất nhẹ nhàng.

- Không, không... ý tôi là... thật sự phải làm đến thế sao? Tôi đã rất cẩn thận rồi mà?

Gatrix móc trong chiếc áo choàng ướt nhẹp ra một cái ống gỗ một đầu to một đầu nhỏ. Hắn đưa nó cho Vera.

- Thứ này có khả năng nhìn trong bóng tối! Khi cô sử dụng thiên phú mị hoặc, cô chưa khống chế tốt thiên phú nguy trang của mình, vậy nên trong một khoảnh khắc ngắn, cô đã để lộ thân phận Succubus của mình.

Vera tái mặt, cảm lấy chiếc ống nhôm. Gatrix hơi nghiêng đầu, cảm nhận những giọt mưa nặng nề, lạnh buốt đập vào mặt.

- Cô có biết số phận những Succubus lai mà ta từng thấy là gì không?

Vera cúi đầu không đáp. Bỗng nhiên cô tiến lại gần Gatrix, khom chân xuống, mặt đối mặt với Gatrix, hai tay đặt lên vai hắn, trong mắt tràn ngập quyết tâm

- Nói thật cho tôi đi Gatrix! Nói xem vì sao anh lại đối xử tốt với tôi đến vậy?

- Có lẽ nó thuộc về phần ký ức bị đánh mất, ta cũng không rõ nữa!

Gatrix nhếch miệng cười nhẹ, đưa tay lên vuốt nước mưa khỏi mặt.

- Kể từ khi chặt đứt Nike, ta sẽ không bao giờ nghi ngờ bản thân mình nữa rồi! Nếu trái tim ta nói, ta cần phải chăm sóc cô, vậy thì ta sẽ làm thế!

- Nếu như nó nói, anh cần rời bỏ tôi, anh sẽ làm thế ư?

Gatrix im lặng không trả lời, song nhiều đó là quá đủ để Vera hiểu!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Tạm thời lắng xuống

Cảm giác đau đớn bóp nghẹt lồng ngực cô! Vera chạy vọt ra khỏi phạm vi phép thuật của Gatrix, đứng yên dưới cơn mưa. Có lẽ, cô hi vọng rằng, dưới cơn mưa này, cả hai sẽ không thể phân biệt được đâu là nước mưa, và đâu là nước mắt.

- Nói cho tôi nghe, Gatrix! Anh đã bao giờ có chút tình cảm nào cho tôi chưa?

Vera hét lớn, trừng mắt nhìn Gatrix. Con Goblin đứng trân trân, miệng mấp máy như muốn nói gì đó.

- Ta... thật sự không... cô không nên làm thế Vera! Ta không đáng!

- Nhưng tôi muốn như vậy!

- Vera!

Đây là lần đầu tiên cô thấy Gatrix nghiêm mặt như này.

- Thứ cô đang cảm nhận lúc này, chỉ là một chút ảo giác do được đối xử tốt mà thôi! Hãy cho bản thân mình thời gian! Hãy bình tâm và suy nghĩ lại, xem những tình cảm trong lồng ngực của cô có phải là thật không, hay chỉ là những rung động nhất thời! Nếu cô còn muốn cùng ta đi tiếp thì lại đây, vòng tay này luôn thuộc về cô!

Gatrix giang rộng vòng tay ra, chờ đợi. Một phút, hai phút... tưởng chừng như cả thế kỷ đã trôi qua. Thế rồi Vera chạy tới, sà vào lòng hắn, khóc lớn.

- Được rồi, được rồi, không cần phải khóc, ta hiểu mà! Cô cảm thấy thiếu an toàn thôi, ta hiểu mà! Nào nào, đừng khóc nữa, khóc xấu lắm! Có gì mà phải khóc, ta vẫn ở đây vì cô mà!

Gatrix đưa tay vuốt ve mái tóc ướt đầm nước mưa của Vera, thì thầm vào tai cô những lời an ủi. Phía trên đầu họ, mưa vẫn rơi tầm tã, mãi không ngớt.

- Uống đi nhóc!

Gatrix đưa một cốc chất lỏng màu nâu đen sóng sánh bốc khói nghi ngút cho Vera. Chất lỏng tỏa ra mùi thơm phức, vô cùng ngọt ngào, khiến dạ dày Vera không khỏi sôi lên ồ ọc. Cô nhận lấy, khẽ nhấp một ngụm. Nó hơi đắng đắng, song lại ngọt ngào và ấm áp vô cùng.

- Ca ca nóng, có tác dụng trấn an tâm hồn!

Gatrix cầm một chiếc lọ thủy tinh nhỏ lên, bên trong chứa bột màu đen, lắc lắc trước mặt.

- Anh biết không, tuổi thơ của tôi là một chuỗi những ngày trốn chạy!

Vera nhắm mắt, để mặc cho ký ức cuốn lấy tâm trí mình.

Vera không biết mẹ mình là ai. Từ lúc cô bắt đầu nhận thức được xung quanh, chỉ có duy nhất một người đàn ông ở bên cạnh cô được cô gọi là bố mà thôi. Gia cảnh nhà cô rất nghèo, lại sống biệt lập so với những nhà khác, cho nên ngay từ nhỏ, Vera đã phải học cách tự chăm sóc bản thân. Cô có bố, nhưng một người đàn ông thì làm gì thay thế được vai trò của người mẹ đối với con gái.

Vậy nhưng, đó vẫn là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của đời cô, vì cô còn có một thứ gọi là gia đình.

Thuở nhỏ, Vera chẳng có bất cứ một khác biệt nào với lũ trẻ con thông thường, ngoại trừ mái tóc màu tím. Dù vậy, việc mang những màu tóc kì lạ trên Avalon cũng không phải một điều bất thường gì, thế nên thân phận thực sự của Vera chưa bị lộ. Cô vẫn có thể hồn nhiên vô tư như bao đứa bạn đồng trang lứa, tuy rằng không chỉ một lần, cô cảm nhận được đôi mắt của cha cô tràn ngập lo lắng khi nhìn mình.

Là một đứa trẻ mang trong mình dòng máu Succubus, hiển nhiên Vera trông xinh đẹp và phổng phao hơn bất cứ đứa trẻ nào khác. Ở cái thời đại này, con gái gả chồng sớm cũng không phải điều gì đặc biệt. Cho dù chưa sinh nở được thì cũng là một sức lao động không thể bỏ qua, huống chi Vera lại xinh đẹp đến như vậy, thế nên việc cô lọt vào mắt xanh những vị nhà giàu trong làng là điều không thể tránh khỏi.

Khác với những gia đình kia, những kẻ sẵn sàng bán đứt con để kiếm một khoản kha khá, bố của Vera phản đối chuyện này rất kịch liệt! Ông thậm chí còn tuyên bố từ bỏ vị trí trong làng, đưa con gái ra phía ngoài hoang dã, tự dựng lán để sinh tồn. Lúc ban đầu Vera chưa hiểu chuyện, chỉ cảm thấy rất vui khi không phải chịu chung số phận với những cô gái xinh đẹp khác trong làng.

Thế nhưng tai họa chưa bao giờ ngừng bám theo họ!

- Nghe lời bố dặn này Vera! Nếu như có ai đó gõ cửa, trừ phi có tiếng của bố, còn không thì con tuyệt đối không được mở cửa, nghe chưa?

Mỗi lần ra khỏi nhà đi săn, bố cô lại dặn vậy đấy. Vậy nhưng ông đánh giá quá thấp con diên loạn của người dân trong làng trước mị lực thoáng hiện của Vera. Là một con Succubus, càng lớn, Vera càng thêm gọi cảm. Cho dù thiếu thốn dinh dưỡng, nhưng cơ thể Vera vẫn phát triển hoàn toàn không theo lẽ tự nhiên chút nào. Ngực và mông của cô càng ngày càng to tròn đầy đặn, vòng eo lại vẫn nhỏ nhắn nhưng tràn ngập tình tẻ. Mỗi khi Vera lơ đãng liếm môi cũng đủ khiến đám con trai trong làng cứng hết cả người. Từng động tác vén tóc, đưa mảy, bước chân của Vera đều tỏa ra tín hiệu gọi tình mãnh liệt.

Cho tới khi con diên loạn tới cực điểm, họ tổ chức thành một nhóm tìm cách bắt cóc cô!

Đó là một đêm trăng sáng vàng vạc. Thông thường vào những ngày như này, bố cô hay ôm cô vào lòng, kể cho cô nghe những câu chuyện đầy đó khắp trên đại lục.

- Rồi sẽ có ngày con đi chu du khắp nơi, tận mắt chứng kiến thế gian kì lạ này!

- Không, con sẽ ở lại đây và chăm sóc bố khi về già!

Mỗi lần cô nói vậy, bố cô chỉ cười phá lên và hôn nhẹ lên trán cô. Tuy nhiên hôm nay những câu chuyện không xảy ra! Thay vào đó, bố cô như linh cảm được điều gì đó! Ông gói ghém hết tất cả quần áo tiền bạc, dắt tay cô bỏ trốn.

- Nghe bố này Vera! Người trong làng điên hết cả rồi! Họ đang tìm cách để bắt con. Bây giờ hai bố con ta phải chạy ngay may ra còn kịp! Thế nhưng trong trường hợp... xấu nhất, bố muốn con biết điều này.

Vừa nói, ông vừa kéo tay cô bỏ chạy vào màn đêm thăm thẳm.

- Con thực chất không phải là người! Mẹ của con là một Succubus đến từ thế giới Địa Ngục. Hai chúng ta đem lòng yêu nhau, và không hiểu bằng phép màu nào mà con có thể ra đời được.

- Không... không thể nào!

Vera hốt hoảng, mặt tái nhợt đi. Cô là một con quý sao? Nhưng cô vẫn có tay có chân, có ngoại hình như bao người khác mà.

- Vera!

- Không! Bố nói dối! Không thể có chuyện đó!

Vera hét lớn, chạy ngược khỏi bố của mình. Phía sau lưng cô là những giọt nước mắt long lanh, vương vãi trong không khí như những viên ngọc trai, trước khi vỡ tan dưới mặt đất. Mặc cho bố cô chạy theo hét lớn, Vera vẫn cắm đầu về phía trước, cho tới khi cô đụng phải một đoàn người.

Đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy cái gì gọi là tham dục! Trong ánh mắt của họ tràn ngập điên cuồng, thèm khát, và cô chính là mục tiêu mà họ nhắm tới. Vera nhớ lại những cánh tay thô bạo, lực lưỡng đẩy ngã cô, đè vật cô xuống mặt đất, xé rách quần áo cô. Mặc cho Vera vật lộn, hét lớn, nhưng những gã đàn ông kia đã mất hết lí trí rồi! Ở thời khắc này, Vera bỗng nhớ tới bố mình. Cô hét lớn.

- Bố ơi cứu con!

Như một phép màu, đám người bỗng trở nên nhốn nháo hẳn lên. Có một thứ gì đó đã đánh bay bọn họ ra, lao tới che chắn cho cô. Vera mở mắt, và nhìn thấy gương mặt quen thuộc nhất đời mình, lúc này sưng vù và be bét máu.

- Đừng lo, Vera, bố tới cứu con đây!

Đó là câu cuối cùng ông nói với cô, trước khi bị những kẻ khác dùng đá đập vào đầu, rồi vứt xác ông ra ngoài như ném một con chó chết! Vào thời khắc đó, có một cái gì đấy trong lòng Vera đã vỡ vụn. Cô không hiểu nó là gì, nhưng nó đem lại cho cô sức mạnh! Những ngón tay thon thả như được đeo gót của cô giờ mọc đầy vuốt sắc nhọn hoắt.

Chỉ bằng một cú vung tay, cô có thể dễ dàng xé rách những người trước mắt như một tờ giấy vậy. Cứ thế, Vera giết chết từng người một, trong lúc bọn họ quý rạ xuống, nhìn cô tràn đầy thỏa mãn. Cho tới khi ý thức của Vera hồi phục lại, thì trên cánh đồng đó chỉ còn mỗi cô là người sống sót.

Sau khi chôn cất cha mình tử tế, Vera bắt đầu cuộc sống lang bạt nay đây mai đó. Cô không dám tiến vào những nơi đông người, mà chỉ rình ăn trộm ở những căn nhà hơi tách biệt. Có những lúc Vera phải tranh nhau đồ ăn với lũ chó hoang ở bãi rác, và nhiều hôm cô phải đi ngủ với một cái bụng đói lép kẹp. Những lúc như thế, Vera lại trào nước mắt tủi nhục, nhớ về những thời khắc bố còn sống. Năm ấy Vera mới mười hai tuổi!

Gatrix đặt một tay lên vai cô, trong mắt tràn ngập sự đồng cảm.

- Thực ra ta nhìn thấy còn nhiều mảnh đời bi thảm hơn thế cơ, tuy nhiên... cô vất vả rồi! Ta hứa, chừng nào ta còn sống, cho dù trái tim ta có thay đổi, ta vẫn sẽ ở bên cạnh cô. Cô sẽ không còn đơn độc nữa đâu!

Vera vui mặt vào đầu gối, bật khóc.

- Thế cho nên là, hãy dựa vào ta đi bất cứ khi nào cô muốn! Chúng ta không cần phải tìm hiểu xem thứ tình cảm kì lạ này của ta là gì. Cô chỉ cần biết, giờ cô đã có một chỗ để dựa vào. Còn ta? Ta cũng không còn đơn độc nữa rồi!

Gatrix hé miệng cười nhẹ.

Trên con đường trống rỗng ban trưa, có hai bóng người đang lấp ló đằng xa, uốn éo dưới sức nóng của mặt trời. Một người là nữ chiến binh mạnh mẽ, nhưng không kém phần gợi cảm, sau lưng đeo một cây gậy dài màu đen. Người còn lại thì phủ áo choàng đen kín mít khắp toàn thân, và dù là giữa buổi trưa, thì quý khí lạnh lẽo vẫn tỏa ra bao trùm lấy người hắn. Kẻ mặc áo choàng đang kéo sau lưng một chiếc xe hai bánh, trên đó chất các loại da gấu, nanh, thịt đã qua xử lý.

Vera ái ngại nhìn Gatrix.

- Anh không sao chứ? Nếu không đề tôi kéo cho?

Gatrix đưa tay lên xoa đầu Vera.

- Ngoan lắm bé con, nhưng cô không thể làm được như ta đâu! Ta không chỉ đơn thuần dùng sức kéo chiếc xe này, mà còn phối hợp thêm rất nhiều các phép thuật nữa. Ví dụ như ta dùng phép nâng đất để đẩy bánh xe về trước, dùng phép tăng tốc để thổi phía sau xe, ngoài ra còn nhiều loại phép hỗ trợ như sức trâu, cứng cỏi nữa. Nói chung tình trạng của ta rất đặc thù, và việc kéo này cũng không nặng đến nỗi như cô tưởng tượng đâu.

Vera ngoái lại nhìn chiếc xe. Nó phải chất tới cả núi thịt không chừng, bởi Gatrix đã phân giải xác của gần mười con gấu còn sót lại hôm đó mà.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Về lại trấn

- Tuy nhiên đúng là lao động thì tốn năng lượng thật! Chúng ta tạm nghỉ một chút.

Gatrix đặt hai cánh tay đòn xuống đất, quay về phía chiếc xe. Hắn rút ra mấy thanh gỗ dài, đóng xuống đất cái rầm, rồi phủ da gấu lên trên. Thế là một

chiếc lán thô sơ đã thành hình!

- Hôm nay ta sẽ dạy cô cách làm thế nào để khống chế phép thuật một cách tinh vi hơn. Hãy lấy ví dụ với rẻo thịt này!

Vừa nói, Gatrix vừa cầm miếng thịt gấu lên, sau đó triệu hồi ra một ngọn lửa bao quanh nó.

- Thứ ta cần không phải là nướng cho miếng thịt này chín, mà là ép cho nước bên trong thịt bay hơi hết đi, chỉ còn lại lớp thịt khô thôi. Về bản chất thịt khô vẫn là thịt sống, tuy nhiên nó an toàn hơn ở chỗ do miếng thịt không còn nước, môi trường sống chủ yếu của các loại sinh vật gây bệnh, thế nên cô có thể bảo quản thịt khô trong một thời gian khá dài. Để làm được điều này, cô cần hun miếng thịt dưới nhiệt trong một thời gian dài để thịt dần dần bay hơi hết nước.

Ngọn lửa trong tay Gatrix ôm chặt miếng thịt, khiến cho khói trắng bốc lên nghi ngút.

- Vấn đề ở đây là cô phải khống chế được nguyên tố lửa để chúng luôn lách vào trong tầng thịt này, đẩy những nguyên tố nước ra khỏi thịt, mà lại không làm hại tới đại thể của thịt. Kết quả cuối cùng sẽ như này!

Gatrix xòe bàn tay ra. Bên trong tay hần là một khúc thịt khô tương đối cứng, nâu đen, sẵn sàng để bỏ vào bụng. Gatrix lấy tiếp mấy rẻo thịt sống khác ra khỏi gói lá.

- Bắt cô làm chuyện này hiện tại là đánh đố! Thế nên ta sẽ ra một việc đơn giản hơn! Nướng chín những miếng thịt này bằng Viêm bạo!

Trước khi Vera kịp bắt tay vào luyện tập, Gatrix đã chia chỗ thịt làm hai phần.

- Phần bên này là của cô, do ta nướng. Còn phần này, cô nướng như thế nào ta ăn như thế! Cô làm cháy hết thì bữa này ta nhịn! Vậy nhé!

Gatrix nháy mắt, bắt đầu cầm thịt lên nướng, bỏ mặc Vera tái xanh mặt.

- Anh...

- Có đôi khi một chút động lực sẽ giúp cô tiến bộ nhanh hơn cô tưởng đó! Hơn nữa, ta là thầy cô, ta không chịu trách nhiệm về thành quả của cô thì ai chịu bây giờ?

Đêm hôm đó Vera vừa ngủ vừa khóc, tới mức Gatrix phải tới dỗ dành.

- Nào nào, có gì phải khóc! Chỉ là hai bữa nhịn đói thôi mà!

- Tôi xin lỗi!

- Không có gì phải ngại! Lần đầu làm hỏng là chuyện bình thường! Nhớ năm đó lần đầu ta học phép thuật cũng thất bại nhiều lắm... mà ta học như thế nào ấy nhỉ?

Gatrix hơi gãi gãi đầu, không thể nhớ được vì sao mà hần đã luyện thành phép thuật bá đạo đến như thế này.

Bằng việc sử dụng chính bản thân để làm hình phạt, trong suốt quá trình trở về, Gatrix đã khiến cho Vera tiến một bước rất dài trong việc khống chế nguyên tố lửa. Không thể phủ nhận Vera có thiên phú vô cùng kinh khủng khi sử dụng phép thuật hệ lửa, song chính những mặc cảm áy náy mới khiến cho cô cố gắng gấp bội trong mỗi lần thực hành. Ít nhất, Gatrix tự nhận, là hần có thể nuốt chỗ thịt cô ta đã làm xuống dạ dày mà không sợ tiêu hóa không nổi!

Hiện tại Gatrix bắt đầu cảm thấy ước ao có được một món trang bị cất chứa không gian. Không phải hần không làm được, mà những thứ đó cần các loại tài liệu rất đắt đỏ, hần không có cách nào thu thập được. Việc kéo một chiếc xe to dùng như thế này thực sự rất bất tiện, không chỉ vì hần tốn thể lực và ma lực làm những chuyện không đâu, mà còn bởi bảo quản được đồng đồ này không bị hỏng cũng là cả một nỗ lực. Trên chiếc xe này hần đã khắc ba loại pháp trận khác nhau, bao gồm giá băng, đông lại và thanh lọc để đảm bảo hần không chở về một đồng da thịt thối.

Trải qua một quãng đường dài một mải, cả hai bọn họ đều rất muốn được gieo mình vào bồn tắm nóng, và ngủ một giấc đầy tới nguyên ngày. Cho nên khi hình bóng của thị trấn hiện ra nơi đường chân trời, Vera đã nhảy cẫng lên vì sung sướng. Cô chạy trước hần, đưa tay vẫy vẫy, miệng cười tươi rói.

- Nhanh lên nào Gatrix! Anh đang đi chậm như một ông cụ già đó! Nhanh lên nào!

Gatrix mỉm cười trước sự hồn nhiên của cô gái trẻ. Hần đã thấy quá nhiều, vì vậy chỉ một chút chuyện nhỏ như này không đủ để làm cho hần thấy vui mừng được. Song Gatrix vẫn nở một nụ cười hùa theo rất hợp thời.

- Rồi rồi, tại cô chạy nhanh quá đó! Thương người già tí đi nào!

Khi cả hai đến trước cổng trấn, họ nhận thấy có sự gì đó khác thường ở đây! Đám lính mặt vô cùng nghiêm trọng, mắt trừng sâu, tỏ ra vô cùng gắt gỏng. Những người ra vào trấn đều bị kiểm tra cực kì gắt gao, và họ còn đòi Gatrix phải lột đi lớp áo choàng, cho tới khi quả cầu lửa và tấm thẻ chứng nhận thân phận người mạo hiểm được giao ra.

- Chúng tôi thật sự xin lỗi, thưa pháp sư tôn kính! Chẳng qua trong lúc ngài rời đi, trong trấn đã xảy ra chút chuyện!

Người lính cúi gập người nhận lỗi, đồng thời giải thích cho thái độ của mình. Tuy nhiên khi Gatrix hỏi nguyên nhân, thì họ mời hắn vào trong trấn để hỏi, chứ họ không thể bết ra để kể lại câu chuyện cận kề cho hắn được.

Vera và Gatrix nhìn nhau nhún vai, lặc cọc đập bước về phía Nghiệp đoàn. Chỗ chiến lợi phẩm cũng được Gatrix bán luôn cho họ, dù sao hắn cũng chẳng quan tâm mấy đồng chênh lệch, hơn nữa còn có điểm công hiến bù vào mà.

Mang theo tò mò và mệt mỏi, cả hai tiến vào một quán trọ có tên Bía Lửa. Biển hiệu có vẽ hình một con lửa đang cầm cốc bia, răng của nó nhe ra trông rất thô bỉ và gọi đòn. Tiếp đón họ là một lão ục ịch, trên người mặc sơ mi trắng với bộ râu kẽm kéo dài tới tận má.

- Xin chào hai vị! Hai vị muốn dùng gì? Ăn uống hay thuê phòng trọ?

- Cho chúng ta hai phòng, và một bữa ăn nóng sốt dọn ngay tại đây! Đừng lề mề!

Gatrix đặt lên mặt bàn một đồng bạc. Ngay lập tức gã chủ quán chộp lấy đồng xu chỉ trong nháy mắt!

- Vị tiểu thư này cứ yên tâm, chúng tôi sẽ mang đồ ăn tới bàn ngay cho các vị!

Gatrix nhìn quanh căn phòng ăn trống rỗng, hiểu được phần nào lí do ông chủ quán này lại nhiệt tình đến như vậy! Khi những đĩa thức ăn nóng hôi hổi đã được bày lên mặt bàn, Gatrix mời ông ta ngồi lại uống một chén.

- Trong trấn có chuyện gì sao?

- Ồ, hai vị mới tới trấn này à?

- Không, bọn ta ra ngoài làm nhiệm vụ, giờ mới trở lại!

Ông chủ quán tự rót cho mình một chén, ngửa cổ nốc sạch như muốn lấy thêm can đảm. Sau đó ông ta cúi người, hạ giọng như thể cực kì sợ hãi.

- Ở thị trấn này xuất hiện một kẻ sát nhân liên hoàn!

- Ờ?

Gatrix không khỏi nhướn mày ngạc nhiên. Hắn không quan tâm một hai kẻ sát nhân, mà thứ hắn đang nghi ngờ là tại sao kẻ sát nhân này lại khiến cho bầu không khí của cả thị trấn lại ảm đạm đến như vậy.

- Ngài không biết đấy thôi! Kẻ sát nhân này bí ẩn cực kì! Chỉ trong hai tháng qua, hắn đã giết hơn một trăm mạng người rồi, trong đó có những người rất mạnh mẽ, và cá biệt còn có một vị quý tộc nữa!

- Đội trị an đâu? Thành chủ đâu?

- Tên sát nhân này cực kì khôn khéo thừa ngài! Hắn luôn luôn trốn tiệt đi khi các quan binh đi lùng bắt, nhưng khi màn đêm buông xuống, hắn sẽ xuất hiện, kết thúc sinh mạng những kẻ đen đuôi gặp phải. Thế cho nên gần đây trong thị trấn không còn ai dám đi lại gì vào ban đêm trừ đội trị an rồi!

- Ghê gớm đến như thế sao?

Gatrix lại càng thêm nghi ngờ. Đây không phải là một thế giới nơi tất cả mọi người yếu đuối như nhau. Nơi này có những tồn tại vô cùng mạnh mẽ, ví dụ như thị trấn này có một vị thành chủ nghe đồn đã đạt tới đầu sĩ cấp cao rồi, như vậy người này mới đủ lực để thu hút mọi người về sống trong lãnh thổ của mình.

Một đầu sĩ cao cấp mà không có cách nào tóm được con chuột nhắt trong thành phố của mình, vậy thì chỉ có thể là hai trường hợp. Một là vị thành chủ này hữu danh vô thực, hai là tên sát nhân này không phải dạng vừa đâu!

- Hắn chỉ giết người ngoài đường thôi sao?

- Không thừa tiểu thư! Có những vụ hắn lên vào trong nhà, sau đó ra tay giết hại cả gia đình rồi! Tội nghiệp, tôi đã từng nhìn thấy một vụ như thế! Toàn thân bọn họ bị xé rách như thể có con thú nào đó dùng nanh vuốt bóp nát họ vậy! Hai vị nhìn mà xem, trong phòng này tôi đã gia cố lại hết những lối ra vào, cho nên trừ phi tên sát nhân này đục tường vào, còn không thì chúng ta đều rất an toàn.

Lão chủ quán cố gắng vớt vát lại niềm tin trong lòng hai vị khách hàng của mình. Nhưng thật may là hai "vị khách" này của ông ta đều không phải người bình thường, vậy nên họ sẽ không bị một câu chuyện hù dọa được.

- Cảm ơn ông chủ! Đây là tiền trả nước vì một câu chuyện thú vị!

Gatrix xòe thêm ra một đồng bạc đặt lên bàn. Gã chủ quán mừng rỡ, cảm ơn rồi rít, và vỗ ngực đảm bảo bất kể hai vị tiểu thư muốn gì, cho dù là giữa đêm, lão cũng không ngần ngại xông vào bếp, tất nhiên nếu là nhu cầu bên ngoài căn nhà thì phiên hai vị tự giải quyết!

Mang tiếng là thuê hai gian phòng, song cuối cùng Vera vẫn lựa chọn vác chăn gối sang giường Gatrix.

- Tại anh cả đấy! Giờ nằm một mình tôi không quen, ngủ không được!

- Rồi rồi, lỗi tại ta! Nằm xuống ngủ đi nhóc!

Gatrix cười xòa, đưa tay vỗ vỗ chiếc gối cạnh đùi. Bản thân hắn thì đang ngồi thảnh thơi, hai mắt khép hờ.

- Anh cứ như vậy mà không thấy mệt sao?

- Giấc ngủ, nói cho cùng, cũng là một cách thức để cơ thể nghỉ ngơi, hồi phục lại sau những giờ phút lao động vất vả. Hiện tại cơ thể của ta đang trong trạng thái thả lỏng, cũng chính là nghỉ ngơi đấy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Nghiên cứu hiện trường

Gatrix dừng lại đôi chút.

- Còn về phần tinh thần, cô không biết rằng thiền sâu chính là cách để ôn dưỡng tâm hồn tốt nhất sao? Việc ngủ lả ra như lợn của cô mới là lãng phí thời gian! Cô có biết không, các pháp sư phần lớn đều không ngủ mà thay vào đó họ thiền sâu. Nó vừa giúp tinh thần họ hồi phục, vừa gia tăng thêm ma lực, một mũi tên trúng hai đích như vậy tại sao lại không làm!

- Nhưng... tôi thấy anh cố gắng quá... chẳng lẽ anh không thể quảng hết gánh nặng một lúc sao?

Vera rụt rè hỏi. Gatrix từ từ mở mắt, quay sang nhìn cô. Vera nói đúng, vì sao mà hắn phải nghiêm khắc với bản thân đến vậy? Chẳng lẽ là một thứ thói quen từ quá khứ? Gatrix hơi nghĩ ngợi, rồi bật cười.

- Được rồi ta hứa với cô, đến ban đêm ta sẽ lãng phí thời gian vào việc ngủ. Như vậy thì ngủ nào cô nhóc!

Nói xong Gatrix nằm xuống, đưa tay búng tách một cái để ngọn lửa tan mất.

Đêm đó Vera không có cách nào ngủ ngon được!

- Dậy nào cô nương! Mặt trời lên cao lắm rồi kia!

Gatrix mở toang hai cánh cửa sổ, để ánh nắng hắt thẳng vào trong phòng, rọi lên thân hình yếu điệu của cô nàng chiến binh cùng phòng. Vera ưỡn người, cuộn lấy chăn trùm kín đầu.

- Không dậy đâu! Cho tôi ngủ thêm một chút nữa thôi mà!

- Ủ, đây là lần thứ tư cô xin rồi đó! Dậy đi, chúng ta còn nguyên một ngày dài và đẹp trước mặt, không thể bỏ phí trên giường được!

Vera vùng vằng trong chăn, quyết không ngồi dậy, phụng phịu như một con mèo lười trong ngày mưa. Gatrix đưa tay lên gỡ đầu.

- Vậy đấy!

Hắn bỏ ra khỏi phòng, đi xuống lầu. Và tới lúc này, Vera bỗng nhiên cảm thấy rất ảm ức! Sống mũi cô cay cay, còn mắt thì hơi cộm như thể có thứ gì muốn trào ra vậy. Vera vui mặt vào trong chăn, cố giấu đi tiếng nấc nghẹn.

Thế rồi cô cảm thấy có một vòng tay cứng chắc mạnh mẽ đỡ dưới lưng và chân cô, bế bổng lên!

- Xuống ăn sáng nào cô bé!

- Bỏ tôi xuống! Ngượng chết mất thôi!

Lần này thì Vera chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống thôi! Thật may là chiếc chăn đã che hết tầm nhìn của cô, và quán trọ cũng rất vắng, chứ không hình ảnh một pháp sư bế một nữ chiến binh quấn kín trong chăn xuống ăn sáng... Vera không muốn tưởng tượng thêm nữa!

- Xin chào hai vị tiểu thư!

Ông chủ quán uể oải cười chào bọn họ. Hai mắt ông ta trũng sâu, có vẻ như ông ta lại trải qua một đêm mất ngủ thì phải! Gatrix đặt Vera ngồi xuống ghế trước mặt, lúc này mặt cô đỏ lựng như quả táo chín, má thì phình cong ra. Gatrix cố kìm nén không véo má cô một cái, quay sang hỏi ông chủ.

- Đêm qua có ai gõ cửa buồng ông hay sao?

- Hai vị chưa biết sao? Đêm qua kẻ sát nhân đã giết bốn mạng người, tất cả đều là quan tri an. Hiện trường chỉ cách quán tôi có mấy chục bước chân thôi! Chẳng nhẽ không có cách nào bắt được hắn sao?

Chủ quán run rẩy sợ hãi, khiến cho từng tảng mỡ trên người lão núng na núng nính nhìn vô cùng hài hước. Gatrix quay sang ngó Vera, rồi cầm dao nĩa lên.

- Ăn xong chúng ta thử ghé Nghiệp đoàn xem!

Sau khi ăn uống xong xuôi, Vera và Gatrix rời khỏi quán, hướng thẳng tới Nghiệp đoàn. Lúc này bên trong căn phòng gỗ đang có rất nhiều đứng ngồi, bàn luận về chuyện vừa xảy ra đêm qua.

- Mà biết gì không? Nghe nói trong đội tri an có cả cao thủ cấp trung đấy, thế mà vẫn không kịp chống đỡ cho tới khi cứu viện đến! Không hiểu tên sát nhân đó rốt cuộc là thần thánh phương nào nữa!

- Tao chỉ không hiểu là tại sao đánh nhau như vậy mà cho dù một mảnh vụn của hung thủ cũng không tìm thấy? Chẳng lẽ hắn tránh được tất cả mọi đòn tấn công à?

- Tao thì đoán là hắn luyện một môn đấu khí nào đó gia tăng phòng thủ, như vậy mới giải thích được tại sao hiện trường lại ác liệt đến như vậy!

Bỏ qua những lời bàn tán xung quanh, Gatrix và Vera hướng thẳng tới chiếc bảng dán nhiệm vụ. Lúc này trên bảng đang gắn một tờ nhiệm vụ được viết bằng mực đỏ chói, rực rỡ như máu tươi vậy.

- Nhiệm vụ khẩn cấp: Tiêu diệt kẻ sát nhân ở trấn Lake! Phần thưởng: Một chiếc nhẫn không gian chứa mười nghìn đồng vàng.

- Lưu ý: Nhiệm vụ này không giới hạn cấp, tuy nhiên đề nghị người mạo hiểm dưới cấp thấp không tham gia, và các mạo hiểm gia nên kết thành từng đội cỡ lớn. Trưởng trấn ký tên đóng dấu.

Phía dưới tờ nhiệm vụ là một loạt những cái tên của nạn nhân vong mạng dưới tay hung thủ, cùng cấp độ của họ. Đại thể những người này ở vào trình độ đấu sĩ thực tập cùng cấp thấp, có năm cái tên cấp trung được đánh dấu nổi bật bằng mực xanh. Nghiệp đoàn còn cung cấp cả thuộc tính đấu khí của những người này cùng với mô tả đại khái điểm mạnh yếu của họ, để mọi người cảm nhận được rõ ràng nhất sức mạnh của kẻ địch lần này.

Danh sách chiếm toàn bộ chiếc bảng khổng lồ, vậy nên những nhiệm vụ khác của Nghiệp đoàn đã được gắn lên một chiếc bảng kê tạm khác, với thứ tự ưu tiên thấp hơn. Tôn chỉ của Nghiệp đoàn là hỗ trợ chứ không bức bách thành viên, thế nên ai thích có thể nhận nhiệm vụ khẩn cấp, không thì cứ làm nhiệm vụ khác là được.

Gatrix tiến tới bàn tiếp tân, đặt lên trên bàn tấm thẻ đội của mình.

- Cho chúng ta đăng ký nhiệm vụ khẩn cấp!

Cô nàng tiếp viên cầm lấy tấm thẻ, nhưng vẫn hỏi lại.

- Ngài có chắc chứ, thưa pháp sư tôn kính? Đây là một nhiệm vụ rất khó khăn, Nghiệp đoàn mặc dù tin rằng ngài là một pháp sư mạnh mẽ, thế nhưng chúng tôi vẫn hi vọng ngài có thể hợp tác với các đội khác để giải quyết triệt để nhiệm vụ này ạ!

Gatrix nhướn mày, hỏi lại.

- Hợp tác? Cụ thể ra sao?

- Vâng thưa ngài! Hai đội khi hợp tác với nhau không nhất thiết phải giải tán một đội rồi gia nhập đội còn lại. Làm như vậy sẽ khiến các thành viên đội giải tán bị rớt thứ hạng tới hai lần. Thay vào đó, Nghiệp đoàn có một chức năng cho phép các đội liên kết với nhau thành một pháp nhân tạm thời, khi nhiệm vụ hoàn thành sẽ trao cho pháp nhân này, còn lại mọi người phân phối thưởng như nào thì tùy ạ!

Cô nàng mỉm cười.

- Để đảm bảo tính an toàn của các đội nhỏ, Nghiệp đoàn quy định khi các đội liên kết lại sẽ phải đến tận văn phòng để đăng ký, và quy ước rõ ràng tỷ lệ phân phối từ trước. Như vậy ngài sẽ không lo chuyện mình bị cướp hết tất cả công trạng sau khi nhiệm vụ hoàn thành. Còn với những tình huống phát sinh như một đội nào đó chết sạch hoặc mất đi tư cách mạo hiểm gia thì Nghiệp đoàn sẽ lấy phần thưởng dự kiến trước của đội đó chia đều cho tất cả các đội.

- Thú vị đấy! Đã có những đội siêu cấp nào được thành hình chưa?

- Có tổng cộng bốn đội tất cả. Đội đầu tiên do đội Nanh lửa làm trung tâm, con số lên tới bốn trăm người. Đội tiếp theo là Fila, thành viên hơn ba trăm. Hai đội còn lại lần lượt là Missi và Rido. Bọn họ sẽ chia nhau bốn góc trong trấn, thẻ không cho tên sát nhân bỏ trốn. Nếu ngài muốn gia nhập bọn họ thì mời ngài ra bàn đăng kia, đó là chỗ bốn đại diện của các đội đang ngồi chờ sẵn.

Gatrix khua tay.

- Không cần thiết, chúng ta sẽ hoạt động độc lập!

- Như vậy, chúc ngài may mắn, thưa pháp sư tôn kính!

Cô nàng tiếp tân lo lắng cau mày, nhưng vẫn cúi xuống ghi chép và nạp thông tin vào trong chiếc thẻ.

- Chỉ cần hai ta là đủ sao?

Vera cúi đầu thì thầm lên tai Gatrix, trong giọng cô có chút lo âu.

- Chắc chắn là không đủ rồi, tuy nhiên thân phận của hai ta đều không phải đẹp để gì để gia nhập các đoàn thể lớn. Thay vào đó chúng ta nấp trong bóng tối xem có chiếm được chỗ tốt nào không thì tốt hơn. Yên tâm, với quy mô lớn như này, ta không nghĩ tên sát nhân có thể thoát được đâu!

Gatrix vươn vai, lười nhác đáp lại. Hắn đang cúi mũi vào đọc những tài liệu do Nghiệp đoàn cung cấp, tất nhiên là với một cái giá phải chăng. Tri thức chính là sức mạnh, cho nên Gatrix không từ bỏ bất cứ một cơ hội nào để thu thập thêm tình báo về nhiệm vụ lần này.

- Cô nhìn ở đây xem, họ ghi là "có những vết cắt bất quy tắc như thẻ bị một bộ móng vuốt xé", tuy nhiên ta không nghĩ có bộ vuốt nào lại cấu trúc được như thẻ này! Các vết cắt quá sát nhau, trong khi một chiếc vuốt muốn chịu được lực phản chấn đủ để xé vụn mặt đường như này thì ta ước chừng... nó phải to ngang đầu của ta á!

Gatrix cúi xuống, vuốt vuốt những dấu vết tàn phá trên mặt đường. Khu vực này đã được đội trị an trong trấn quay lại để điều tra, trừ phi là người sống trong khu vực này hoặc nhân viên liên quan, còn không thì hạn chế ra vào. Sau khi trình ra thẻ chứng nhận, Gatrix và Vera đã được đám lính gác cho vào để quan sát hiện trường.

Khắp nơi xung quanh bọn họ, chỗ nào cũng thấy gạch ngói, đất đá đổ nát rơi là tả. Phạm vi hiện trường không quá rộng, chỉ cỡ sáu tòa nhà, tuy nhiên mức độ thảm khốc của trận chiến đã khiến bốn trong số sáu tòa đó hư hại nặng, và đương nhiên, chủ nhân chúng ngủ bên trong cũng đã xui xẻo vong mạng tại chỗ! Gatrix liên tục quan sát, đo đạc các kiểu, trong khi Vera chỉ biết đi đi lại lại. Thình thoảng hắn lại niệm một vài câu thần chú gì gì đó,

- Có vấn đề!

Gatrix cau mày, đưa tay lên gãi cằm

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Ấu đả

Vera vội vàng chạy tới.

- Có chuyện gì sao?

- Ta... chưa xác định được! Chờ ta có thêm dữ kiện đã!

Gatrix đi tới chỗ lính gác, hỏi han gì đó. Thế rồi hắn chạy phắt về phía Vera!

- Sao rồi?

Gatrix lôi Vera chạy phăng đi trong cái nhìn ngạc nhiên của đám lính gác. Bọn họ đang hướng về một khu vực khác, cũng đã từng là hiện trường trong chuỗi liên hoàn án này. Gatrix gõ cửa một căn nhà. Mở cửa là một người phụ nữ béo mập hồng hào.

- Ta là người mạo hiểm. Trong khu vực này gần đây có vụ mất tích nào không?

Gatrix triệu hồi ra một ngọn lửa hình người, giơ chiếc thẻ chứng nhận lên cho người phụ nữ xem trước khi hỏi. Bà ta sợ tái mặt, song không dám đắc tội "một vị pháp sư hùng mạnh", vậy nên đành lắp bắp trả lời.

- Dạ... thưa... có! Lão Petrov cách đây ba căn nhà bỗng dưng biến mất mấy tuần nay rồi!

- Cụ thể là khi nào?

- Khoảng... hai tuần trước chẳng?

Bà ta sợ hãi đáp lại, mồ hôi tuôn ra đầm đìa. Gatrix đưa tay lên khoát một cái.

- Được rồi, làm phiền!

Bỏ lại người phụ nữ khốn khổ vội vàng đóng sập cửa như vừa gặp ma, Gatrix ra hiệu cho Vera tiếp tục chạy theo mình.

- Rốt cuộc là có chuyện gì thế?

- Chờ một chút nữa thôi! Ta cần xác nhận thêm vài chuyện.

Gatrix đảo một vòng từ khu phía tây sang phía đông, hỏi han rất nhiều người. Phần lớn đó đều là những địa điểm gần nơi xảy ra án mạng. Cuối cùng hắn dừng lại, nhìn chăm chăm vào tấm bản đồ thị trấn, lúc này đã vẽ bằng nhện các đường ngang dọc. Gatrix thở phào một cái, trên mặt lộ ra vẻ nhẹ nhõm.

- Anh biết được tung tích của hung thủ rồi à?

- Không! Ta chán rồi! Quả nhiên suy luận linh tinh toàn là tà đạo, giải tán!

Gatrix nhún vai, vo đồng tài liệu lại, dùng phép thuật đốt chúng sạch sành sanh trong ánh mắt ngờ ngạc của Vera.

- Anh làm tôi cứ tưởng!

- Thì ta có nhiều tri thức, gọi là thông thái đi, chứ ta có dám nhận mình thông minh gì đâu cho cam! Thôi chúng ta đi dạo chơi đi! Dù sao cô cũng không muốn học hành gì khi vào thị trấn đúng không?

Đó là một thỏa thuận giữa Vera và Gatrix. Vốn ban đầu hắn muốn cô phải tranh thủ từng giây từng phút để bổ sung tri thức, tuy nhiên trải qua nhiều lần kháng nghị, cuối cùng Gatrix đành chấp thuận quy tắc mỗi khi bọn họ vào thành trấn - nói chung là những chỗ quần thể trí tuệ, thì Gatrix sẽ phải cùng Vera chơi đùa. Còn khi bọn họ ra hoang dã, thì lúc đó Vera sẽ toàn tâm toàn ý học tập. Nghe Gatrix nói xong, Vera nhoen miệng cười.

- Tất nhiên rồi!

Nói rồi, Vera đưa tay ra tóm lấy cánh tay của Gatrix, kẹp vào trong người.

- Hôm nay anh sẽ phải bồi tôi đi chơi khắp thị...

Vera chưa kịp dứt câu thì có một tiếng đổ vỡ loảng xoảng, cùng tiếng chửi mắng ầm ỹ sau lưng cô vang lên!

- Con mẹ chúng mày lũ mặt hạng! Hôm nay không nôn tiền ra thì mềm người với tao!

- Con xin các ông! Cho con khát vài hôm!

- Cầm mồm, lũ súc vật! Lúc mày vay tiền bọn tao uống rượu chơi gái đánh bạc thì sao không thấy gì?

Có mấy kẻ trông đồ con lực lượng, mặc áo ba lỗ lấm lem màu đang quát tháo một người đàn ông khác quỳ lạy trên mặt đất. Xung quanh họ là bát đĩa vỡ tung tóe! Lũ côn đồ bắt đầu lao vào đâm đá người đàn ông, song chúng rất khôn khéo, chỉ chọn phần mềm để đánh, và người đàn ông bán hàng cũng có vẻ như đã quen với chuyện này, chỉ nằm im co người, đưa tay lên che đầu chịu trận.

- À, đòi nợ thuê! Thật là hoài niệm!

Gatrix liếc nhìn, bình thần nhận xét. Song trước khi hắn kịp bước tiếp thì Vera đã kéo giật hắn lại!

- Anh không định làm gì sao?

- Làm gì? Làm anh hùng? Ra tay cứu giúp dân nghèo, chống lại cường hào ác bá? Nhìn đi nhóc!

Gatrix đưa tay lên chỉ hai gã lính gác đang ngồi trong một quán nước cách đó không xa.

- Nghe này Vera, mọi thứ đều có một mối liên hệ, giống như mắt xích vậy! Côn đồ sinh ra từ ngu dốt và bạo lực. Chúng bóc lột kẻ yếu, liếm đít kẻ mạnh. Để đổi lại, các quý tộc nuôi côn đồ như một con chó giữ nhà, dùng để giải quyết những chuyện dơ bẩn mà họ không muốn đụng tay tới. Mặc dù lũ đòi nợ đó lấy tiền của người khác, song chúng cũng đảm bảo cho những hoạt động phi pháp, ví dụ như trốn thuế, buôn lậu diễn ra trơn lợi hơn, và nhìn trên góc độ tổng quát, lợi ích của mỗi người đều tăng lên.

- Đây là cái lập luận gì vậy?

- Là thực tế, cô nhóc ạ! Cô biết tại sao lũ lính gác không phản ứng gì không? Vì bọn họ đã ăn tiền hiếu kính ngập mồm rồi! Những người dân xung

quanh cũng không ai lên tiếng, bởi bọn họ coi điều này là tất nhiên! Bây giờ nếu có ai đó ra tay đánh ngã đám các kẻ này, ta khẳng định họ sẽ làm rất đơn giản thôi bởi những tên này rất yếu. Tuy nhiên đánh xong thì sao? Đây là địa bàn của chúng, đánh một tên, sẽ có mười tên tới trả thù.

- Như vậy tôi...

- Cứ giả sử như lũ côn đồ này không có kẻ mạnh trấn giữ, lại càng không có một hai vị máu mặt chống lưng đi... có chuyện đó sao? Đương nhiên là không rồi! Nó giống như một tổ ong vậy, cô chọc vào, chúng sẽ ủa ra đốt cho cô sưng hết mặt mày.

Vera tức tối chỉ vào vụn ấu dả.

- Nếu vậy chúng ta cứ chỉ nhìn thôi sao?

- Ta đã phân tích cho cô rồi đó! Đám côn đồ này là một phần không thể thiếu của quần thể, và đánh bại chúng chỉ đem lại rắc rối cùng xa lánh chứ không bao giờ có biết ơn hay giải quyết được điều gì. Để chúng yên, tất cả mọi người đều cười vui! Được rồi, là phần lớn, còn những con cừu yếu ớt cùng với quốc gia là chịu thiệt! Nhưng là tự hấn gây chuyện đấy chứ, đúng không nào?

Gatrix nhún vai bất lực. Vera cúi đầu, cảm giác vô lực lại một lần nữa trào dâng trong cô. Trong thâm tâm, Vera biết điều Gatrix nói là sự thực. Nó không phải là điều đúng đắn, nhưng đó là một phương pháp sinh tồn mà những kẻ phía dưới này tìm ra được, để giãy dụa trong một cái xã hội nắm đấm quyết định tất cả.

Cô biết, điều mình cần làm là quay lưng bỏ đi, vờ như không có chuyện gì. Lũ côn đồ này ra tay rất đúng mực, cùng lắm ông chủ quán chỉ bị đánh cho bầm tím, nghỉ ngơi một vài ngày là khỏi hẳn.

- Anh biết không, mặc dù thứ anh nói đều là sự thật, là logic... Và tôi cũng đã nghĩ rất nhiều kẻ từ chuyện mua hàng lần trước.

Vera ngẩng đầu lên.

- Tôi biết chúng ta nên để những người này tự sinh tự diệt, rằng họ không đáng được cứu... nhưng tôi đâu có quan tâm chuyện đó! Tôi thích thì tôi làm, vậy thôi!

Trong mắt Vera toát lên ngọn lửa kiên quyết. Gatrix hơi sững người! Đây không phải là thứ hấn nghĩ sẽ xảy ra!

Vera hít một hơi, chuẩn bị lao lên thì Gatrix đưa tay ra tóm lấy cánh tay cô.

- Được rồi! Được rồi... chết tiệt, kiếp trước ta nợ gì cô chứ! Để ta lên, ta sợ cô không khống chế được sức mạnh lại phiền nhiễu ra!

Nói xong, Gatrix tan biến trong không khí, chỉ để lại một ít rác bụi hất tung lên!

...

Gã côn đồ đang vung nắm đấm lên thì một bàn tay bọc trong găng da đã nắm chặt cổ tay hắn.

- Đủ rồi!

Giọng nói non nớt vang lên sau lưng gã khiến hắn có chút tò mò. Đám côn đồ bèn dừng tay, ngoái đầu lại. Trước mặt bọn chúng là một kẻ mặc áo choàng đen trùm kín mít không nhìn rõ mặt, đang giơ tay chặn lại đồng bọn của chúng đánh người. Là một kẻ tương đối cẩn thận, gã đầu mục lên tiếng.

- Em gái này có chuyện gì sao?

Ở một thế giới vô pháp vô thiên, đến lũ lưu manh cũng phải học được cách cẩn thận. Không thể biết được cô nàng trông nhỏ xinh trước mặt liệu có phải một vị tiểu thư hâm dờ nào đó hứng lên muốn đi vi hành đúng không? Đám chim non này thì lũ côn đồ có thừa cách để dụ bọn họ đi chỗ khác, nhưng cái đáng sợ là những hộ vệ ngấm sau lưng họ kia!

- Ta không muốn nhìn thấy các người đánh người đàn ông này nữa!

- Ô em gái không biết đấy thôi, thằng này nó nợ bọn anh một đồng vàng rồi! Em biết đấy, bọn anh trên có mẹ già, dưới có con thơ, không đòi được tiền thì con anh tôi nay biết lấy gì bỏ bụng đúng không?

Vài tên trong hội cười rộ lên, gật gù khoái trá.

- Ta quan tâm sao? Cút!

- Con mẹ mày chứ! Các bố mày cho mặt mũi lại làm càn à!

Là dân anh chị, sống trên đầu mũi dao, bên cạnh một cặp mắt sắc sảo, đám côn đồ còn cần một thứ rất quan trọng nữa, đó là tính khát máu liều mạng! Hiện nay chúng nó đang say máu, khắc chế tới mức có thể cùng Gatrix trò chuyện vài câu đã là quá lắm rồi, huống chi chỉ cần liếc qua chúng cũng biết con bé này chẳng mặc đồ cao cấp gì. Cho dù là bị tiểu thuyết đầu độc, thì các cậu ảm cô chiêu khi "vi hành" cũng sẽ dùng trang bị xịn nhất, thoải mái nhất, chứ không ai lại mặc đồ tuềnh toàng rách nát như này cả.

- Cái này gọi là miếng chó không mọc được ngà voi này!

Gatrix bình thần đáp lại, nghiêng người né một cú đâm vụng về, sau đó húc cùi chỏ vào cằm đối phương. Đòn đánh khiếp cho não của tên lưu manh bị chấn động, làm hắn sùi bọt mép, trợn mắt gục xuống ngay lập tức! Hắn lại đạp lên trên một bước, kéo tay một gã côn đồ qua vai, rồi vật cả người đối phương xuống đất như đập một cái chén vậy.

- Chó chết! Xông lên anh em!

Những tên còn lại tuốt dao ra, hô lớn xông lên. Gatrix đảo mắt nhìn về phía lũ lính gác, chúng vẫn cười cợt cợt chi trò về phía bên này, tuyệt nhiên không có ý định đứng lên can thiệp. Gatrix than khẽ, nhảy vọt tới như hồ lao vào bầy dê - cũng chẳng khác biệt lắm.

Trong mắt của hắn, động tác của những kẻ này thật vụng về làm sao, chân không vững, tay vung ra dùng sức quá độ, trọng tâm nghiêng về phía trước... Chúng giống như những lá bài được xếp thành một hình tháp vậy, thật yếu đuối và mong manh biết bao! Tất cả những gì Gatrix cần làm là khẽ chạm vào, mượn lực và thế là chúng đổ rạp xuống, như thác chảy vậy!

Gatrix đưa tay khóa lấy mũi dao đâm bên hông, kéo giật tay hắn sang trái, rồi dùng đầu gối thúc mạnh vào bụng gã côn đồ khi hắn đang bị kéo vọt ngang qua. Gã ta hự lên đau đớn, phọt cả đồ ăn ra từ miệng! Gatrix lắc nhẹ đầu, đạp bắn hắn ra chỗ khác, để hắn gia nhập hội "thương binh liệt sĩ" nằm một đồng rên rĩ đằng kia.

- Bang Thidir sẽ nhớ mối thù này!

Tên đầu mục hắn học nhìn kĩ Gatrix, sau đó dặt diu lũ đàn em bỏ chạy trong tiếng hoan hô và vỗ tay rầm rầm của những người vây xem. Gatrix nhìn họ hờ hững, rồi tiến lại gần người đàn ông bị đánh ban đầu, chìa tay ra.

- Không sao chứ?

- Cảm ơn ngài, tôi không sao!

Người đàn ông vui mừng túm lấy tay Gatrix, đứng dậy. Song trước khi ông ta kịp định hình thì một cú đâm nổ đom đóm mắt đã đánh tới!

- Cái này là tiền công!

Gatrix lại xô người đàn ông đứng dậy, lên gối vào bụng ông ta.

- Cái này là vì đi vay nặng lãi!

Cuối cùng, Gatrix xoay người bỏ đi, đưa tay lên búng một đồng tiền vàng lên không. Đồng tiền xoay vòng vòng, vẽ thành một đường parabol cong vút trước khi rớt chính xác lên trán ông ta.

- Còn cái này là lòng thương hại của một con ngốc!

Gatrix bước về phía Vera.

- Hải lòng?

- Cảm ơn anh!

Vera mỉm cười nhẹ nhàng, ôm chầm lấy Gatrix. Hắn thờ dài.

- Rõ ràng là kiếp trước ta nợ cô mà!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Dạ chiến

Màn đêm đã buông xuống trên thị trấn Lake. Lúc này trên phố không còn bất cứ một bóng người nào qua lại, chỉ thỉnh thoảng lấp ló có những tiếng bước chân nặng nề vang đều đặn trên mặt đường lát đá của các quan trị an cùng người mạo hiểm. Vera hơi co ro trong cái gió lạnh ban đêm, cho dù bây giờ mới là thời điểm vào hè.

- Đêm nay trăng sáng quá! Rất thích hợp để đánh dạ chiến!

Gatrix cảm khái, đưa tay vuốt ve cán dao giấu trong người. Rồi hắn đặt tay lên người Vera.

- Khiên lửa!

Xung quanh Vera xuất hiện một quầng lửa mờ mờ như ẩn như hiện. Cô tò mò hỏi Gatrix.

- Cái gì vậy?

- Một phép thuật rác rưởi, có mỗi ưu điểm là thời gian tồn tại dài! Nó được dùng để làm ấm không khí chung quanh trong những ngày hơi se lạnh thế này.

Đến giờ Vera mới phát giác ra, những cơn gió thổi tới người cô không còn mang theo những cơn lạnh sờn da gà nữa.

- Rốt cuộc anh còn bao nhiêu trò xiếc nữa?

Gatrix đưa ngón tay lên lắc lư.

- Đùng bao giờ hồi mái nhà của một nhà ảo thuật! Hi vọng đêm nay chúng ta có thể đánh gục được mục tiêu!

- Anh biết nó là gì rồi sao? Nhưng sao chiều nay...

- Chúng ta có đuôi! Ta không tìm được đó là ai, nhưng chắc chắn chúng ta bị theo dõi! Thế nên ta phải giả vờ hủy hết mọi thứ để đánh lạc hướng hắn. Còn về phản đối tượng là gì...

Gatrix bật cười khi Vera ngó chừng xung quanh.

- Yên tâm, ta phải đảm bảo xung quanh sạch sẽ chứ! Lúc ban ngày, ta đã hỏi vệ binh xem ngoài những vụ án mạng ra, trong trấn tự dung có những vụ mất tích đột ngột nào không, đặc biệt là của những cư dân xung quanh hiện trường vụ án.

- Ý anh là?

- Có vẻ như đối thủ của chúng ta có khả năng kí sinh vào những người sống, mà lại ko để lộ ra dấu hiệu gì.

Vera giật mình ngó Gatrix.

- Vậy nên anh cố ý đưa chúng ta tới khu vực này...

- Đúng vậy! Chúng ta sẽ có cơ hội nhìn thấy gương mặt thật sự của nó, nếu đêm nay nó dám hiện ra!

Gatrix cau mày, nhìn ánh trăng sáng vắng vặc.

Cách đó một khoảng khá xa, có một đám người đông đúc, trong tay cầm binh khí, đuốc cháy hừng hực. Họ là liên đội do Nanh lửa cầm đầu, phụ trách mặt phía bắc của thị trấn. Lúc này một người đàn ông đương tráng niên, mặt có một vết sẹo dài, trên người toát ra sát khí nồng nặc đang hô lớn.

- Mọi người đã biết rõ nhiệm vụ của mình rồi chứ? Mỗi đội mười người, tổng cộng bốn mươi đội tất cả, phân tán ra tìm kiếm mục tiêu. Nếu có đội nào tìm được, tuyệt đối không được tham công mà phải ném pháo hiệu ngay! Tôi nhắc lại, phải ném pháo hiệu ngay lập tức, rõ chưa?

- Thế còn cô ta thì sao?

Một gã mạo hiểm chỉ vào người phụ nữ đội khăn choàng trắng trùm kín đầu, chỉ để lộ ra đôi mắt xanh ngọc như biển cả sâu thẳm, hút chết linh hồn của những kẻ lơ lửng vào. Cô ta mặc một bộ giáp nhẹ, tay trái đeo một chiếc găng không biết làm từ vật liệu gì. Quan trọng nhất là cây cung của cô ta, chỉ nhìn thôi đã biết là vật bất phàm rồi!

- Câmmồm!

Shundas nạt lại. Vị máu tanh trên người ông ta càng thêm nồng nặc!

- Tiểu thư Ashley... có nhiệm vụ riêng. Các người chỉ cần biết cô ấy rất mạnh và sẽ là tay đánh chủ lực của chúng ta là được. Còn lại... bảo trọng!

Mặc cho đoàn người có chút bất mãn lâu bầu tán ra, Shundas quay lại khom lưng trước Ashley.

- Mong cô nhớ rõ thỏa thuận!

- Nếu các người không cần tới ta trợ giúp thì ta chỉ cầm một phần trăm, còn nếu ta phải ra tay thì sẽ là một phần ba. Ta nói đúng chứ?

Shundas day day trán.

- Chỉ hi vọng chúng ta còn có cơ hội dùng tới cô!

...

Từ bên trong một căn nhà, người đàn ông bước ra khỏi cửa. Gatrix và Vera gắt gao nhìn kĩ ông ta, tay siết chặt.

- Đến rồi đây!

Đó là một cảnh tượng vô cùng kinh dị. Giống như thể người đàn ông này vô cùng đau đớn, ông ta đưa tay lên cào xé thân thể, há to miệng, song không có bất cứ âm thanh nào phát ra cả! Mọi thứ diễn ra như thể cả hai đang xem một bộ kịch câm vậy! Từ phía sau lưng ông ta thò ra những sợi xúc tu hồng hồng ngập ngụa thứ dịch trong suốt, ngo ngoáy trong không khí vô cùng ghê tởm. Vera khẽ cầu Gatrix một cái.

- Lần sau đừng có kể cho tôi nghe những chuyện đáng tởm như đám xúc tu nữa nhé!

- Yên nào, đừng chộn rộn!

Gatrix ra dấu cho Vera im lặng, tiếp tục quan sát. Những sợi xúc tu mau chóng bao lấy người đàn ông, và khi chúng chui tọt vào miệng ông ta, "một thứ khác" đã xuất hiện. Cơ thể ông ta trở nên to lớn lực lưỡng hơn hẳn, sau lưng mọc ra một chiếc vôi, đầu kia là bốn lưỡi dao cong gấp chín mươi độ như cái cào. Trên mặt ông ta giờ bị một chiếc mặt nạ che kín, và Gatrix ngay lập tức đoán được, đó mới là "bản thể" của kẻ sát nhân này.

- Chiếc mặt nạ kia đã bị nguyên rửa rồi! Có một sinh vật... cứ cho là thế đi, ký sinh bên trong chiếc mặt nạ, chính là những chiếc xúc tu kia. Chúng sẽ xâm chiếm cơ thể vật chủ, biến họ thành những cỗ máy sát nhân vô tính, ví dụ như kẻ đằng kia kia!

- Anh đã có đối sách chưa?

Gatrix ngó một phương hướng, sau đó búng tay một cái. Từ một chỗ phía sau lưng con quái vật, có một quả cầu lửa bắn vọt lên, nổ tung rực rỡ trên không trung. Ngay lập tức con quái vật bắn vọt về phương hướng đó, để lại hai dấu lõm vỡ nát trên mặt đường.

- Chiều nay ta đã rải vài cái pháo hiệu xung quanh khu vực này. Chứ nếu đích thân chúng ta ném pháo hiệu thì có phải bây giờ đã gặp họa rồi không!

Gatrix nhún vai. Hẳn có thể nghe thấy rất nhiều tiếng quát mắng, tiếng bước chân chạy rầm rập về phía này.

- Giờ thì chúng ta ngồi xem đã!

...

- Có pháo hiệu!

Từng đội người mạo hiểm ngẩng đầu lên, nhìn quả cầu lửa thấp sáng cả một khoảng trời. Sau đó, giống như tổ ong vỡ về bị chọc thủng, vô số mạo hiểm gia liều mạng lao về phía ấy!

- Cầu lửa? Đây là đội nào? Chẳng lẽ Thans hợp tác được với một pháp sư sao? Hay là trò mèo của con hồ ly Megan?

Shundas nghĩ ngợi rất nhanh, rồi cầm theo vũ khí của mình chạy về điểm pháo hiệu. Hắn quay sang gật đầu với Ashley.

- Đi thôi!

...

Có một đội người mạo hiểm đã tới từ rất sớm, có lẽ họ được phân công ở gần khu vực này. Trên mặt mười người tràn ngập hưng phấn, như thể họ không phải đối mặt với một kẻ sát nhân liên hoàn vô cùng hung hiểm, mà là một mỏ vàng di động vậy!

- Kẻ địch đâu?

Câu trả lời đến với họ rất nhanh! Từ trên không trung, con quái vật nhảy xuống, dẫm nát một người mạo hiểm. Trước khi họ kịp phản ứng, nó đã đưa tay xỏ xuyên qua lồng ngực hai người gần nhất! Chiếc chong chóng sau lưng nó cũng thay đổi, chuyển thành hình dạng như bàn tay không ngón cái vậy, vồ chết thêm một người.

- Vậy ra những vết cào đó là do chiếc chong chóng kia gây nên!

- Đây là lúc để nói những chuyện đó sao?

Vera sốt ruột khẽ quát, xong Gatrix đã đưa tay lên che miệng cô.

- Chuyện chưa kết thúc đâu!

Những người còn sống trải qua phút giây hoảng loạn ban đầu, đã kết thành đội hình, chống cự đợt tấn công tiếp theo từ con quái vật. Là những người sống bằng nghề đâm chém, hiển nhiên họ cũng không phải đến để chịu chết suông! Dù bọn họ toàn là đầu sỏ thực tập, nhưng theo lẽ thường bọn họ muốn chống cự một đầu sỏ cấp thấp, thậm chí cấp trung trong vài phút cũng không phải quá khó khăn, chỉ có điều đối thủ của bọn họ lại không phải lẽ thường!

Con quái vật đưa tay chặn lưỡi kiếm của một kiếm sĩ lại, từ cổ tay nó phóng ra một chiếc gai nhọn đâm thẳng đầu người mạo hiểm xấu số!

- Ô, những chiếc vòi này có thể sử dụng như thế nào? Cần phải lưu ý điểm này mới được!

- Tôi sử dụng phép thuật giúp họ nhé?

- Đừng lãng phí năng lượng! Cô là tay đánh chủ lực của chúng ta, khi cô đã ra tay thì đó sẽ phải là một đòn chí mạng, kết thúc kẻ địch ngay lập tức. Về phần thăm dò hay cầu rủa thì cứ giao cho ta! Ô có tiếp viện tới!

Đúng như Gatrix nói, ba đội xuất hiện từ ba hướng, lao thẳng về phía trung tâm trận đánh.

- Con quái vật này chết chắc! Nhưng để xem nó có thật sự chết không, hay còn trò gì!

Gatrix bình thản trả lời. Song chỉ có Vera biết, trong lòng bàn tay đang nắm chặt lấy tay cô, đã ướt đầm mồ hôi.

- Không được! Thứ này là cái gì vậy! Sao càng đánh nó càng mạnh thế này!

Một người mạo hiểm hoảng loạn lùi lại, ném bỏ vũ khí chạy trốn. Tích tắc kế tiếp, ngực người này nhô ra một mũi nhọn, kết liễu tính mạng ông ta.

- Khả năng hồi phục của nó thật khủng khiếp!

Gatrix cảm thán. Chỉ trong vài phút vừa rồi, con quái vật đã chịu bốn lần công kích chí mạng, thậm chí có một lần gần như chẻ nó ra làm đôi, vậy mà nó vẫn hồi phục cực kì nhanh. Gần như chỉ trong vài nhịp thở thôi mà những vết thương sâu hoắm đã lành lại không ít, còn những vết rách, xước thì thôi không cần phải nói!

Song đây là giới hạn của nó rồi! Gatrix trầm nghĩ.

- Nó chuẩn bị chết rồi!

Gatrix đột nhiên buông lời. Quả nhiên tốc độ hồi phục của nó càng ngày càng chậm, và tới khi một vị cung thủ bắn mũi tên cuối cùng còn sót lại vào ngực nó, con quái vật cong uõn người lên, vỡ tan ra, dịch nhầy văng tung tóe. Những người xui xẻo đứng gần bị thứ dịch này văng trúng kêu la thảm thiết, trên người bốc lên khói trắng, da thịt thũng lỗ chỗ như thể bị hắt nước cường toan vào vậy.

Các mạo hiểm gia còn lại, phần thì vội vàng chạy tới cứu trợ những người bị thương, phần thì ngơ ngác nhìn nhau, rồi hét lên ăn mừng.

- Chúng ta giết được nó rồi!

- Con quái vật đấy chết rồi!

- Chúng ta còn sống!

Họ ôm chầm lấy nhau, khóc rống lên sung sướng. Tổng cộng trận chiến này chỉ diễn ra trong chưa tới mười phút, nhưng số lượng người tham gia đã lên tới hơn một trăm năm mươi người, và còn đứng lại ở đây chỉ chưa tới năm mươi người!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Trap Hole!

- Nhìn kĩ chiếc mặt nạ kia!

Một người chợt hoảng sợ, hét lớn lên. Trên mặt đất, máu và thịt dần dần trôi về phía chiếc mặt nạ, ngưng tụ thành một hình người. Nó diễn ra quá nhanh và đột ngột, khi những người sống sót kịp phản ứng lại thì chuyện đã xong rồi!

Đứng trước bọn họ là một thứ hình người, dáng dong dỏng cao, toàn thân trần trụi ngập những thớ cơ bắp, song nó không to cuộn cuộn mà mượt mà như nước chảy, đem lại một mỹ cảm hình thể rất kì dị. Hai bàn tay của nó mọc đầy vuốt sắc, và trên mặt nó đeo chiếc mặt nạ cười kì dị làm lem vết máu.

- Tập hợp!

Những người mạo hiểm rống to lên, lăm lăm vũ khí trong tay, run rẩy nhìn về phía con quái vật nọ. Nó khoan thai đưa tay lên, lách cách hoạt động những ngón tay sắc bén, lắc lắc cổ, rồi lao vọt về phía đám đông.

Máu vắng tung tóe khắp nơi!

- Gặp phải loại phiền toái rồi! Nó thậm chí còn không phải là những cái xúc tu! Nhược điểm của nó hẳn phải nằm trên chiếc mặt nạ. Vera, đi vào tâm trí ta!

Nói xong Gatrix lập tức nhắm mắt lại, tiến vào trạng thái thiền. Vera dù không hiểu lắm, nhưng biết thế sự cấp bách, cũng ngay lập tức chuyển hóa thành dạng Succubus, tiến vào giấc mơ của hắn. Ở đó, Gatrix đã chờ sẵn, mặt mày vô cùng nghiêm túc. Hắn tạo ra một sa bàn, vẽ lại tình hình hiện trường lúc đó.

- Bây giờ ta sẽ ra kiểm chế Mặt Nạ, tạm gọi nó là vậy đi. Trong lúc đó, cô hãy niệm chú từ tốn phép Xoáy lửa ở vị trí này!

Gatrix chỉ xuống một vị trí trên sa bàn.

- Hiện tại để sử dụng phép Xoáy lửa tối đa uy lực, cô cần tổng cộng mười giây để niệm chú! Ngay khi thấy ta lao ra, cô sẽ bắt đầu niệm, và ở đúng thời điểm cô niệm xong, ta sẽ dẫn dắt nó tới vị trí Xoáy lửa, rõ rồi chứ?

Vera gật đầu, trên mặt tỏ rõ sự căng thẳng. Gatrix nhìn cô không nói, rồi bất chợt mở miệng.

- Trong trường hợp Xoáy lửa không giết được nó, hoặc ta dẫn dắt nó thất bại, góc độ không hợp lý chẳng hạn, thì chúng ta cần một biện pháp dự phòng.

Nói xong Gatrix triệu hồi ra một mô hình phép thuật trên không trung. Đó là mô hình phức tạp nhất mà Vera từng thấy, chỉ nội việc nhìn nó thôi cũng đủ khiến cô hoa hết cả mặt mày rồi.

- Phép này được gọi là Siêu cấp viêm bạo! Uy lực của nó vô cùng khủng khiếp, ma lực tiêu tốn lại không cao, với ma hải hiện tại của cô thì chỉ cần thiền tầm khoảng mười phút là đủ ma lực để thi triển tiếp! Tất nhiên phép này niệm chú và cấu thành mô hình cũng vô cùng lâu, với trình độ của cô thì ta chắc cô sẽ cần tới ba mươi giây để thi triển được phép này!

Vera nhăn trán, cố gắng ghi nhớ thật nhanh mô hình. Cô biết dù rằng thời gian trong mơ dài nhưng cũng chỉ có tỷ lệ nhất định với thời gian thực, bởi sức mạnh tinh thần của Gatrix không cao. Tiếp theo Gatrix niệm ra một mớ chú ngữ dài dòng trúc trắc vô cùng cổ quái, khiến Vera cắn lưỡi rất nhiều lần. Song Gatrix không hề thúc giục Vera, hẳn biết trong những giờ phút căng thẳng này, càng áp lực chỉ càng khiến cô bé rối ren mà thôi!

- Nhớ rõ kế hoạch!

Gatrix bỏ lại Vera, lao vọt ra khỏi con hẻm tối tăm. Lúc này lại có vài đội người mạo hiểm tiếp cận chiến trường, trong đó có một người phụ nữ mang theo khí thế hùng hồn bức người, khiến Gatrix không khỏi liếc nhìn vài lần.

- Đấu sĩ trung cấp sao?

Gatrix trầm nghĩ. Ở tầm quy mô như này, bên trong những ngôi nhà đổ nát kia chắc chẳng còn ai sống sót nữa rồi. Nếu bọn họ biết khôn bỏ chạy sớm thì có lẽ sẽ giữ được mạng, vì Gatrix linh cảm rằng chiến trường sẽ còn nở ra to hơn nữa.

Trong tính toán của Gatrix không có đấu sĩ trung cấp, nhưng dùng nó làm bảo hiểm cũng được. Những ý nghĩ xẹt qua xẹt lại trong đầu hắn rất nhanh, rồi Gatrix nắm chặt Hồng trần trong tay, phóng về phía Mặt Nạ.

Megan không biết quái nhân khoác áo choàng trùm kín mít xuất hiện là ai, nhưng cô phải thừa nhận, hắn ta có một bộ kỹ xảo thật hoàn mỹ. Khi chạy tới đây, Megan đã nhìn thấy kẻ đeo mặt nạ đánh cho người mạo hiểm kêu cha gọi mẹ, gần như mỗi lần nó ra tay là lại có vài mạng người ngã xuống, ấy thế mà kẻ trùm áo choàng có thể múa may qua lại với nó mà không hề rơi xuống hạ phong!

Nói mười giây có ngắn không, thì cũng không ngắn, mà bảo dài cũng chẳng dài! Trong mắt những người khác, họ chỉ thấy Gatrix lao ra, đấm đấm đá đá với con quái vật, kéo nó ra xa khỏi bọn họ. Còn với Gatrix thì mỗi một giây trôi qua là một giây hắn phải đánh bạc tính mạng, lách qua khe cửa hẹp để tìm chỗ sống.

Mọi người thấy Gatrix đánh ngang tay, nhưng hắn biết, đây là vì hắn đang mượn lực mà thôi. Mỗi một cú đánh của Mặt Nạ đều khiến xương cốt Gatrix kêu lách cách như muốn rụng ra, mà đó là hắn đã dùng rất nhiều kỹ xảo để thoát bớt lực xuống đất hoặc chỉ chịu một phần lực đánh vào.

Bốn!

Gatrix thầm đếm trong lòng. Hắn còn cách vị trí chỉ định mấy bước chân nữa.

Ba!

Con quái vật vươn tay, bóp hụt Gatrix. Hắn lách người sang trái, rạch một vết trên cánh tay trái của nó. Vết thương chẳng có bất cứ nghĩa lý gì hết, khi nó liền lại ngay lập tức. Nhưng thứ Gatrix cần bây giờ là trụ vững ở vòng tròn này trong ba giây kế tiếp!

Hai!

Gatrix cắn răng, chịu một cú đâm vào lưỡi dao. Lực ép mạnh tới nỗi Hồng trần tuột khỏi tay hắn, cắm ngập ngược lại vào cẳng tay Gatrix. Song hắn và Mặt Nạ vẫn đứng ở khu vực sát thương này.

Một!

Từ trên vai Gatrix, một con người lửa xuất hiện, phóng thẳng về phía Mặt Nạ. Đồng thời dưới chân hắn, mặt đất cũng nhô lên, khiến cho trọng tâm của mặt nạ bị lệch đi, làm hắn ngã nghiêng về phía sau.

Tạm biệt!

Gatrix nũa thâm trong bụng, trước khi phóng vọt ra khỏi phạm vi Xoáy lửa. Tích tắc kế tiếp, trên khoảng đất bỗng xuất hiện một ma pháp trận, và ngay sau đó là một con lốc đỏ rực phóng tít lên trên tận trời cao!

Megan hoảng hốt nhìn cảnh tượng đang xảy ra trước mắt. Cô có thể thấy rõ người mặc áo choàng kia dùng phép thuật, dù chỉ là những phép sơ đẳng dễ quấy rối gã đeo mặt nạ, song chừng đó là đủ để chứng minh đây là một vị ma vũ song tu.

Thân thủ tốt, ánh mắt lại vô cùng sắc bén! Nhiều đó là đủ để Megan bắt đầu nghĩ tới việc chiêu mộ kẻ lạ mặt này rồi. Trừ phi đây là một vị cậu ấm cô chiêu nào đó thì Megan đành bó tay, còn nhược bằng không, liệu có kẻ nào thoát khỏi dụ hoặc của cô!

Chưa kể, có thể đồng bạn của hắn cũng là một pháp sư, mà còn là pháp sư cấp trung! Chỉ ít cô không tưởng tượng được có phép thuật cấp thấp nào có uy lực và biểu hiện kinh người như thế này!

Khi con lốc tắt đi, nó để lại một hố đen sâu hoắm, khét lẹt. Không còn bất cứ dấu vết nào của con quái vật hay chiếc mặt nạ nó đeo nữa! Gatrix thờ phào, giờ hắn sẽ phải đối mặt với rắc rối khác đây! Gatrix thâm nghĩ khi Megan dất theo đoàn đội tiến lại gần hắn.

Đột nhiên một cảm giác lạnh toát sống lưng bao trùm lấy người Gatrix! Là cái gì? Não bộ hắn nhanh chóng vận chuyển, phân tích tất cả mọi thứ có thể, cốt tìm ra nguyên nhân của cơn lạnh này!

- Vị pháp sư này... xin hỏi tên...

Megan chưa kịp dứt lời, và mãi mãi không bao giờ hoàn thành được câu nói ấy! Từ trong lòng đất, một viên tinh thể hình thoi nhỏ xíu màu đỏ bắn vọt ra với tốc độ xé gió, đâm thẳng vào trán cô, máu vọt lên ba thước!

- Đội trưởng!

Đám người xung quanh cô hét lớn, song Gatrix chỉ kịp buông lại một câu trước khi quay lưng bỏ chạy.

- Trốn đi!

Trên trán Megan lúc này có một viên tinh thể màu đỏ đang tỏa ánh sáng rực rỡ. Nó ăn sâu vào bên trong trán cô, và bằng mắt thường cũng có thể thấy những đường ống ngo ngoay nhúc nhích xuất phát từ viên tinh thể, lan ra cả người Megan.

- Đội trưởng?

Megan không trả lời bọn họ, mà thay vào đó, cô ta đưa tay lên vung một cái. Vài cái đầu văng lên không trung, rơi lộp bộp xuống mất đất trong cái nhìn kinh hoàng của những người xung quanh.

Gatrix đột ngột gờ bàn tay lên, xòe ra nắm vào một lượt! Đó là ám hiệu giữa hắn với Vera. Khi Gatrix làm như vậy, nó có nghĩa là Vera phải thi triển phép thuật kia, bắt chấp tất cả thiệt hại. Ngay lập tức, Vera nhắm mắt lại, miệng thì thảo niệm chú. Cây gậy phép dần dần bay lên lơ lửng trước mặt cô, nhanh chóng xoay tít trong không trung, hình thành nên một vòng tròn ma pháp trận cực kì tinh xảo và phức tạp.

Quay trở lại với Gatrix, lúc này hắn đang nhìn chằm chằm vào Megan. Sau khi giết hết những người xung quanh, cô ta đưa tay lên đầu, như thể vô cùng đau đớn, nhưng điều quý giá là dù miệng Megan há to song lại chẳng có bất cứ âm thanh gì phát ra.

Hoặc là thứ âm thanh tai người không nghe được!

Gatrix biến sắc, lập tức vẽ nên một vòng lửa xung quanh bản thân, rồi tạo ra một quả cầu gió rất mỏng bao trùm lấy cơ thể. Tích tắc tiếp theo, hắn "nhìn thấy" những ngôi nhà xung quanh họ bắt đầu đổ sụp xuống, còn những người đang chạy thực mạng trên đường bỗng ngã ầm ầm như một bộ phim kinh dị vậy! Bản thân Gatrix cũng cảm thấy nội tạng bị chấn động nhẹ nhẹ, ngực tức, đầu ù đặc hẳn đi.

Từng là một kẻ học xong "Chấn động", Gatrix hiểu quá rõ chiêu thức này. Megan vừa rồi đã hét lên một thứ âm thanh có tần số cực thấp, gọi là hạ âm. Thứ sóng âm thanh này có mức độ xuyên thấu rất cao, và đủ sức bóp vụn hết nội tạng bên trong cơ thể con người bình thường ra.

Vậy nên hắn đã tạo ra một vòng lửa xung quanh để đốt bớt không khí, tạo ra một môi trường gần sát với chân không, sau đó triệu hồi ra một quả cầu gió có sức chấn động hỗn loạn để chống lại hạ âm. Nếu như không có cả hai tầng bảo hiểm này, thì hiện giờ Gatrix sẽ không chỉ là tức ngực ọc máu mỗi đơn giản như vậy đâu.

Chỉ trong chốc lát, trên cả con đường chỉ còn mỗi Gatrix và Megan đang đứng. Cả một ngã tư ban nãy còn bao nhiêu người khóc la, giờ im lặng không

còn bất cứ tiếng động nào!. Megan đã ngừng hét, cúi mặt xuống. Chỉ thấy...

... gương mặt Megan bắt đầu biến dạng, căng ra, đổi màu, và trở thành...

... một chiếc mặt nạ màu trắng đang cười!

Vội quy mô chiến đấu cỡ này thì chỉ có thể hi vọng trường trấn và ba vị đội trưởng tới kịp!

Phạm vi ảnh hưởng của hạ âm không quá lớn, khi Gatrix nhìn thấy một tốp người mạo hiểm khác, trông khá đông đang chạy hùng hục tới. Bọn họ nên cảm thấy may mắn vì sự chậm chạp của mình, vì nếu bọn họ nhanh chân hơn một chút, thì giờ đã nằm xuống cùng những người khác rồi.

- Chạy đi! Đừng lại đây!

Gatrix hét lớn, xua tay ra hiệu cho đoàn người bỏ chạy. Đồng thời hắn cũng lập tức nhắm tính, với phạm vi như này thì ít nhất Vera sẽ an toàn, phép thuật đó sẽ không bị ngắt!

Megan, không, Mặt Nạ lạnh lùng quan sát đám đông nhốn nháo xung quanh. Khác với các phiên bản trước, phiên bản này Mặt Nạ giữ nguyên hình thể của Megan, chỉ biến đổi gương mặt cô ta thành một chiếc mặt nạ mà thôi... hoặc nhìn bề ngoài là vậy! Từ trong lòng bàn tay Mặt Nạ, một chiếc xúc tu chui ra, ngưng đọng lại thành một chiếc rìu chiến cực lớn. Bằng mắt thường cũng có thể thấy không khí cuộn trào, lao tới, xoáy thành một cơn lốc xung quanh chiếc rìu.

Sau đó Mặt Nạ vung rìu!

- Tránh ra!

Gatrix tuyệt vọng hô lớn. Hơn năm mươi đầu sĩ đứng trên hướng mà Mặt Nạ vung rìu, lập tức hóa thành khí! Nó dùng lực và kỹ xảo đặc thù ép không khí trước mặt thành một cái búa tạ, sau đó đập về phía trước. Do lực lượng quá chênh lệch cho nên thân thể của những người mạo hiểm này đã bị đánh thành phần, để lại trong không khí giờ tràn ngập một màn sương đỏ rực như máu!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Nghịch chuyển!

Vera tròn tròn mắt, không hiểu chuyện gì vừa xảy ra! Rõ ràng chỉ một tích tắc trước, cô còn đang lầm rầm niệm chú, là niềm hi vọng cuối cùng của Gatrix cơ mà! Tại sao bây giờ cô lại đứng giữa nơi đồng không mông quạnh như thế này? Con đau nhức buồn nôn vì tinh lực bị rút đi lại một lần nữa ập tới, âu yếm toàn thân cô như một người tình quen thuộc, chỉ có điều đó chắc chắn là thứ tình đơn phương mà Vera không hề mong muốn!

- Không... không thể!

Vera thì thào, trong lúc bọt máu phun ra từ mũi và họng cô. Cô dùng toàn bộ sức lực, thúc giục cho bản thân phải đứng dậy. Cô không thể gục ngã ở đây! Gatrix còn cần cô hỗ trợ. Chắc chắn là có sai sót ở đâu đó! Cô đã niệm nhầm âm tiết, hay cấu sai một chi tiết trong mô hình... đứng rồi! Chắc chắn là như thế! Mày thật là vô dụng Vera! Đứng dậy nào!

Trải qua vô số những lần nỗ lực, cuối cùng Vera cũng gượng dậy được, dồn trọng lượng toàn thân vào chiếc gậy phép đang cắm sâu vào trong mặt đất. Thật may là nó đã cắm đứng, chứ nếu nó đè nghiêng lên người cô lúc này thì Vera đành chịu bó tay.

Trong khoảnh khắc ấy, cô nhìn thấy từ đằng xa, có một thị trấn đang chìm trong khói lửa. Nước mắt cô lăn dài trên má!

- Đồ chó chết!

Ngay khi Mặt Nạ ra tay ép một đám người thành bột mì, ba vị đội trưởng cùng trường trấn đã xuất hiện, chỉ tiếc là chậm một nhịp! Phía sau họ là rất nhiều các mạo hiểm gia, bọn họ đã có ý thức chờ đợi nhau thành một đoàn thể khổng lồ, rồi mới xuất hiện tại đây. Gatrix không thể không tiếc nuối than thở, nếu như sớm hơn một thời gian thì đây là cách làm cực kì chính xác, còn hiện tại như này chẳng khác gì mang theo vô số những bịch máu đi động đỉ tiếp sức cho Mặt Nạ!

- Bốn người các người ở lại, những người khác chạy hết đi, đây không phải là chiến trường của các người!

Gatrix quát lớn. Lúc này hắn cũng không còn cố kị bí mật gì nữa rồi! Nếu như không thể đánh chết Mặt Nạ lúc này thì khi con ngốc kia trở lại, mọi thứ sẽ rất nguy hiểm! Hắn phải đánh bạc tất cả để đảm bảo Vera sẽ không bị tổn thương khi quay trở lại đây!

- Mà y là...

Một gã mạo hiểm gia há mồm định chửi tục, song Mặt Nạ đã phóng tới, giẫm hấn bẹp nát thành bánh thịt! Tốc độ của một đấu sĩ cấp cao không phải chuyện đùa, và Mặt Nạ lại càng là một đấu sĩ có tốc độ rất cao.

- Tránh...

Gatrix không kịp dứt lời, thì Mặt Nạ đã tự bắt đầu bữa tiệc máu thịt! Chỉ thấy từng bộ phận bị xé nát văng tung tóe lên trên trời, tựa như những con bù nhìn rom rơi vào miệng bầy sói hoang vậy!

- Không...

- Cứu ta! Ặc!

- Tha...

Những tiếng khóc thét như một bản nhạc giao hưởng kích thích thêm sự điên cuồng của Mặt Nạ. Nó thoát ần thoát hiện, mỗi lần ra tay lại có một người mạo hiểm bị phanh thây, và sinh lực của họ đang chảy dần vào người nó.

- Đừng cho nó cơ hội hấp thu sinh mệnh nữa! Bao vây lấy nó!

Gatrix cắn răng, đè xuống cơn đau trong cơ thể, chạy vọt về phía Mặt Nạ! Đến lúc này hẳn có thể khẳng định, Mặt Nạ thậm chí còn không nên tính là sinh vật, bởi sinh vật sẽ phải có khái niệm "thù hận". Ban nãy Gatrix lừa nó chịu một đòn vô cùng nghiêm trọng, không có lí gì nó lại bỏ qua hẳn được cả! Thế nhưng thời khắc thấy từng đoàn người sống đứng cạnh nhau, nó lập tức xống tới "ăn uống". Như vậy... có lẽ là một loại vũ khí chiến tranh chăng? Gatrix trầm nghĩ, trong lúc luôn lách qua đám người.

- Chạy ngay đi lũ óc chó này!

Shundas cũng gầm lớn, vung tay ra hiệu cho những người còn sống chạy đi, bản thân ông ta thì rút chiếc đao trên lưng ra, hít một hơi thật sâu. Cơ bắp toàn thân ông ta lập tức căng phồng, khiến cho Shundas vốn đã cao to, nay càng thêm giống một người khổng lồ, ít nhất đối với Goblin là vậy! Ba vị đấu sĩ cấp trung còn lại cũng vận lên đấu khí, tạo thành một ngọn lửa hùng hực bao quanh toàn thân.

Nếu như đấu sĩ cấp thấp trở xuống chỉ có thể sử dụng đấu khí bên trong cơ thể, cường hóa cho bắp thịt càng thêm mạnh mẽ, thì đấu sĩ cấp trung có thể phóng đấu khí ra ngoài bản thân, vừa mang tính chất phòng ngự, và có thể cô đọng thành năng lượng tấn công tầm xa, đền bù rất nhiều khuyết điểm chân ngắn của họ, tất nhiên những nghề nghiệp chuyên tấn công tầm xa sẵn rồi như cung thủ thì không tính.

Người khổng lồ Shundas là kẻ đầu tiên tiếp cận được Mặt Nạ. Hấn vung chiếc đao to lớn của mình, đập mạnh xuống lưng của Mặt Nạ, định sử dụng chiến thuật vây Ngụy cứu Triệu để giải cứu cho một cô nàng mạo hiểm đang bị Mặt Nạ vồ tới. Trái với tưởng tượng của Shundas, Mặt Nạ chẳng hề quan tâm tới lưỡi đao của hắn, mà tiếp tục đưa tay bóp vụn đầu nữ mạo hiểm gia xấu số nọ. Shundas trợn lớn mắt, nhìn thanh đao của mình cắm ngập vào trong người con quái vật.

Cảm giác nguy hiểm đột nhiên dâng lên trong đáy lòng Shundas, hắn lập tức buông đao bắn ngược về phía sau. Nếu như chỉ cần chừa một tí nữa thôi là bàn tay của Mặt Nạ đã chẻ đôi đầu hắn làm hai rồi! Mặt Nạ đưa tay lên, nhấc chiếc đao ra khỏi cơ thể, vung vẩy vài đường như muốn uớ mớ thừa vậy! Phía sau lưng nó, từng dòng máu tươi trên mặt đất bay lên, lao về phía vết thương sâu hoắm trên lưng của kẻ từng được biết đến là hồ ly Megan, chữa trị thân thể của cô ta.

- Tốc độ và sức mạnh này... nó đã đạt tới tương đương đấu sĩ cấp cao rồi!

Một trong ba đấu sĩ trung cấp, trưởng trấn Thans, lúc này cầm trên tay một thanh thập tự kiếm, sắc mặt vô cùng khó coi. Song Mặt Nạ không cho họ thêm cơ hội thờ đóc! Nó lập tức phóng vọt về phía nạn nhân tiếp theo, nhưng lại bị một kẻ mặc áo trùm đen kín mít chặn lại.

- Còn đứng đực ra đó làm gì?

Gatrix gầm lên, dùng một chiêu mượn lực phải nói là tinh xảo tột đỉnh để vật ngã Mặt Nạ. Đầu tiên hắn đưa vai húc vào trong ngực Megan, nghiêng đầu né đi cú đâm của nó, rồi dùng chân đá vào chân phụ của Mặt Nạ, tay nắm lấy cổ tay của nó kéo qua vai mình, đồng thời niệm phép để mặt đất dưới chân Mặt Nạ nhô lên, tạo thành một chuỗi động tác cực kì phức tạp để gây ra một kì tích! Hấn vật ngã được một đấu sĩ cấp cao, mua cho bọn họ thêm vài giây thờ đóc!

Gần như khi thấy Mặt Nạ văng qua vai, Gatrix đã buông tay tránh xa rồi. Và sự cẩn thận đó đã cứu Gatrix một mạng, bởi chỉ tích tắc sau đó, từ trên người Mặt Nạ, vô số gai nhọn đâm tua tua phóng ra, song Gatrix đã lùi lại một khoảng cách đủ an toàn để không bị gai chạm tới. Bốn vị đấu sĩ trung cấp nhìn nhau, rồi cắn chặt răng xống lên. Shundas cũng ngửa mặt lên trời hô lớn.

- Tiểu thư Ashley!

Sau đó hắn dùng tốc độ nhanh nhất có thể để tuôn ra những lời này!

- Cung thủ, tiếp cận cấp cao! Ra tay cần một phần ba số tiền, đồng ý?

- Được!

Đến lúc này chẳng có kẻ ngu nào lại vì tiền đi cò kè mặc cả tính mệnh mình cả! Hai vị đội trưởng còn lại nhanh chóng gật đầu, rồi quay về nhìn Gatrix.

- Người qua đường!

Gatrix hơi hốt đáp lại.

- Ta có một đồng bạn đang vận phép! Yểm trợ cho cô ấy!

...

Ashley bình tĩnh rút từ sau lưng ra một mũi tên, hít một hơi tràn đầy buồng phổi cái mùi lạnh buốt của gió đêm.

- Dù sao cũng là một đầu sĩ cấp cao, để chắc ăn thì dùng "nó" vậy!

Ashley đặt tên lên cung, vuron người kéo căng sợi dây. Xung quanh mũi tên xuất hiện hai luồng ánh sáng màu xanh lá, tràn ngập khí tức tự nhiên, như hai con rồng đang bơi, đan xoắn vào nhau, và dung hợp lại ở đầu mũi tên. Ngay khi Ashley buông tay ra, mũi tên lập tức biến thành một vệt sao băng, xé rách màn đêm thăm thẳm, phóng thẳng tới vị trí Mặt Nạ.

Và cùng lúc đó, Vera... biến mất!

...

Dưới sự chỉ đạo của Gatrix, năm người khóa chặt lại con quái vật, lôi nó ra một khu vực khá trống trải, rất thích hợp để làm hồng tâm bắn phép.

- Hi vọng cô không lừa dối bọn ta!

Trist, vị đội trưởng cuối cùng trong ba người, rống lớn. Gatrix không đáp. Cơ thể của hắn quá yếu trong một trận chiến cấp độ này, song hắn luôn luôn kịp thời ra tay quấy rối tiết tấu của Mặt Nạ, để nó không có cách nào đột phá ra khỏi vòng vây, hay gây những tổn thương chí tử lên bốn vị đầu sĩ trung cấp.

Bất chợt từ phía sau lưng họ có một tiếng nổ rít vang lên, kéo theo đó một vệt sáng dài, mang theo gió áp cuộn cuộn lao tới. Năm người lập tức phóng lui về phía sau, để lại Mặt Nạ lơ lửng đứng đó đón nhận "sao băng". Cú va chạm tạo nên một tiếng nổ đinh tai nhức óc, khói bụi bay mù mịt ngập trời, che khuất đi tầm nhìn của những kẻ xung quanh.

- Kết thúc rồi sao?

Shundas thì thào, căng mắt ra nhìn làn khói bụi. Trong một thoáng chốc, tất cả bọn họ đều đã quên rằng, có một kẻ mới chỉ cách đây vài nốt nhạc, vừa mới tuyên bố đồng bạn đang thi triển một phép thuật vô cùng bá đạo, vậy mà tới giờ vẫn chẳng thấy đâu. Hoặc cũng có lẽ, ngoại trừ Shundas, họ cho rằng vệt sáng vừa rồi chính là "phép thuật" mà Gatrix nhắc tới!

Đột nhiên đồng tử Gatrix nở to, hắn quay phắt người về phương hướng mũi tên vừa bắn ra, chính xác hơn là Ashley đang ở! Hắn biết thứ ma lực đang xoay vần trong không khí này! Đặc biệt là cột lửa xoáy bốc cao vút lên không trung này nữa.

Phép thuật Xoáy lửa!

Ngoại trừ hắn, Vera ra, không còn một kẻ nào có thể biết được nó, ít nhất theo xác suất mà nói, tỷ lệ có một pháp sư tinh cò khám phá ra mô hình phép thuật này nhỏ không cần tính. Vera đã bị hắn lừa sử dụng phép Dịch chuyển ngẫu nhiên ra khỏi chiến trường, bản thân hắn lại không thi triển, như vậy trên lý thuyết, không thể có phép Xoáy lửa ở đây được!

Trừ phi...

...

Con sóng chấn động khiến cho đất đá bay vút lên trên không, tạo thành một đóa hoa màu xám xịt mang theo khí tức của hủy diệt và tử vong, nở rộ ở giữa lòng thị trấn. Shundas ngoái lại nhìn, một cảm giác nặng nề đè nặng lên trái tim hắn.

- Đây là "phép siêu cấp" mà mầy lừa bọn tao à?

Shundas nhào tới, định tóm lấy cổ Gatrix, song Gatrix đã nhanh tay gỡ vào cổ tay của Shundas. Hắn nhăn mày, rút tay lại, chỉ cảm thấy cả cẳng tay tê rần vô lực.

- Không phải bên ta!

Gatrix lạnh lùng đáp lại. Song hắn bỗng nhiên biến sắc, co chân lùi mạnh ra phía sau! Từ trong màn khói, Mặt Nạ xông ra, cắt ngang qua chỗ Gatrix vừa đứng! Nếu như hắn chậm một nhịp thôi thì giờ đã đầu thân mỗi chỗ một nẻo rồi!

Toàn thân Mặt Nạ giờ không còn bắt cứ một mảnh vải nào, nhưng cả năm người ở đây đều không ai cảm thấy có hứng thú đi quan sát thân thể trần truồng của Megan làm gì. Hank lấp bắp tuyệt vọng:

- Tại sao nó không bị thương một chút nào?

- Không! Nó bị suy yếu rồi! Đề ý tốc độ của nó!

Gatrix phản ứng lại rất nhanh. Tốc độ của Mặt Nạ ban nãy nếu như so với trước khi dính mũi tên thì đã chậm đi khá nhiều! Hắn có thể dựa vào từng động tác của con quái vật để dự đoán trước nó sẽ làm gì, song nếu như là lao vọt ra bất ngờ như thế, chắc chắn Gatrix sẽ không thể phản ứng kịp, có điều hiện tại hắn đã tránh được!

- Sức mạnh của nó cũng yếu đi!

Trưởng trấn Trist hô lên vui mừng! Ông ta liên tục vung vẩy thanh kiếm thập tự hai tay, đánh những đòn tuy chậm nhưng cực kì nặng nề lên Mặt Nạ! Dường như sức mạnh của nó đã tụt xuống đầu đó đáy của đấu sĩ cấp trung, và bốn người ở đây đều là đấu sĩ cấp trung nhưng là ở mức giữa giữa rồi. Cho dù kĩ xảo của Mặt Nạ vẫn vô cùng sắc bén, nhưng khi bị tới bốn vị đấu sĩ cấp trung vây đánh thì nó bắt đầu bị thương liên tục, và Gatrix nhạy cảm nhận thấy, miệng vết thương khép lại cực kì chậm!

- Đừng cho nó cơ hội lại gần những xác chết! Khóa chặt nó ở đây!

Đội trưởng Thans cũng nhận ra điều này, lên tiếng nhắc nhở những người còn lại. Cảm giác chiến thắng bao trùm trong tâm trí tất cả, khiến họ càng đánh càng hăng, ngoại trừ một người.

Trưởng trấn Trist siết chặt thanh kiếm của mình, giờ cao lên quá đầu. Từ lưỡi kiếm bộc phát ra một thứ ánh sáng vàng của nguyên tố đất vô cùng chói mắt, trầm trọng tựa như núi lở vậy!

- Kiếm trầm sơn hà!

Thanh kiếm bổ xuống, đập thật mạnh lên người Mặt Nạ, cùng với những ngón tay gãy của nó khi đón đỡ chiêu thức này. Cùng lúc đó, từ ven đường, một quả cầu lửa màu xanh lá phóng ra với tốc độ cực nhanh, xuyên thủng trái tim Trist.

Ông ta ngơ ngác nhìn xuống ngực mình. Nơi ngực trái của ông ta, vốn có một trái tim khỏe mạnh đang đập, giờ chỉ còn là một lỗ trống rỗng cháy khét. Điều cuối cùng Trist nhìn thấy khi ngã xuống là một kẻ ăn mặc áo choàng pháp sư, đang từng bước tiến về phía họ từ cuối con đường.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Tính sai

- Dừng tay nào các chàng trai, nếu không vật thí nghiệm của ta mà chết thì phiền phức lắm!

Minas dừng lại ở cách bọn họ vài chục bước chân, trên tay vẫn đang lập lờ một ma pháp trận. Ở khoảng cách này, bọn họ không có cách nào chạm được vào ông ta mà không "lắm rùa" ít nhất một lượt phép thuật. Vậy nên tất cả đều đứng yên, mắt long sòng sọc nhìn về phía Minas. Ông ta chỉ cười nhẹ khinh miệt, sau đó nhìn về phía Mặt Nạ.

- Đứng dậy đi con của ta! Hãy cho những kẻ phạm tội này chứng kiến sức mạnh của tri thức đánh mất!

Lần đầu tiên kể từ khi Gatrix tiếp xúc với Mặt Nạ, hắn nhìn thấy đốm sáng đỏ rực lóe sáng bên dưới khe mắt của chiếc mặt nạ!

- Lũ ngu xuẩn! Các ngươi nghĩ rằng đây là toàn bộ sức mạnh của nó sao? Thử cảm nhận khi vũ khí chiến tranh thức tỉnh đi!

Minas cười lớn đắc thắng, trong khi Mặt Nạ dần dần đứng dậy. Tư thế của nó rất quái dị, giống như một con rối được kéo dây cho đứng thẳng lại vậy. Cổ nó ngoẹo sang một bên, tay chân thì buông thõng, hai con mắt của nó sáng lờ lờ như ác quỷ dạ xoa đang nhìn hau háu vào những con mồi trước mặt vậy!

Đột nhiên, không hề có dấu hiệu gì báo trước, Gatrix lao vọt về phía Minas!

- Xử lý nó!

- Là ngươi!

Minas giật mình nhận ra giọng nói quen thuộc của kẻ đã bán cho mình cuốn ghi chép phép thuật. Nhưng ngạc nhiên là một chuyện, còn phép thuật giáng xuống lại là chuyện khác! Minas lâm bầm, úp bàn tay xuống!

- Bức tường ma thuật!

Mặc dù mang tiếng là bức tường nhưng đây không phải là một phép phòng ngự, mà trái lại, phép thuật này tạo ra một lớp năng lượng dè xuống từ trên cao, có thể nghiền nát một đầu sĩ cấp trung nếu như không kịp chuẩn bị.

- Nay Vera, do cô đã lựa chọn hướng sử dụng gây phép rồi, cho nên cô sẽ không có cách nào tránh khỏi tình trạng đứng đực ra như vịt. Cho nên có một kỹ thuật nhỏ có thể giúp cô vượt qua chuyện này!

- Là gì vậy?

Vera tò mò hỏi. Gatrix không đáp, mà bắt đầu niệm chú. Trên bàn tay của hắn dần dần hình thành nên một pháp trận xoay tròn tỏa ra màu vàng lá chuối nhợt nhạt.

- Kỹ thuật này gọi là hoãn phép! Về cơ bản, cô sẽ không niệm chú âm tiết cuối để kích hoạt cho mô hình phép thuật vận hành, mà liên tục duy trì ma lực để đảm bảo mô hình không tự sụp đổ. Khi cảm thấy thời cơ đã chín muồi, cô có thể tung nó ra! Thường thì những phép thuật cần phương pháp này là những phép tầm trung mang tính chiến lược là chính, ví dụ như làm chậm cục bộ, suy yếu kiệt quệ gì đó...

- Cẩn chú không dùng được à?

Gatrix nhìn cô với ánh mắt vô cùng thương hại, khiến Vera không khỏi xấu hổ cúi gằm mặt!

- Cẩn chú không cần và không thể áp dụng phương pháp này! Cụ thể thì khi nào cô có đủ sức sử dụng ta sẽ nói. Có điều thứ ta muốn nói hôm nay không chỉ là hoãn phép, mà còn bao gồm cả cách khắc chế nó nữa! Nhìn lại bàn tay của ta xem!

Vera nhìn vào trong trận pháp trên tay Gatrix. Cô cau mày lắc đầu.

- Rồi rắm quá tôi chẳng hiểu gì hết!

- Đừng vội bỏ cuộc! Hãy tập trung, thật tập trung, và quan sát từng kí tự bên trong trận pháp này!

Vera căng mắt suy tư. Những vòng tròn do nhiều họa tiết tập hợp lại, đan xen vào nhau vô cùng rối mắt, song nếu như cô bóc tách chúng ra...

- Tôi thấy rồi! Cái này... hình vẽ này... đây là một phần của mô hình phép... đây nữa...

- Những mô hình phép thuật này nếu bảo mạnh thì đúng là chúng rất mạnh, song yếu thì cũng cực kì yếu ớt. Chỉ cần cô có thể lý giải được các bộ phận của mô hình phép thuật này, sau đó phóng ma lực của cô bắn thẳng vào các "sai số" trên mô hình theo một tỷ lệ nhất định thì phép thuật sẽ sụp đổ, tạo thành phản phệ lên người thi triển.

Gatrix ngừng lại, chỉ chỉ một vài chỗ.

- Phép thuật này của ta là một phép rất yếu, nên cần rất nhiều phần trăm sai số mới đủ khiến cho phép thuật bị phá hủy. Song với những phép thuật cao cấp, nơi mà mô hình cực kì phức tạp, thì chỉ cần một chút quấy rối nho nhỏ thôi... Bùm! Vậy đấy! Thế cho nên, hoãn phép là một kĩ thuật thực dụng và trông rất ngẫu, có điều lời khuyên của ta là, hãy giấu bàn tay của mình dưới lớp áo choàng hoặc sau lưng chứ đừng có phô ra cho thiên hạ!

Gatrix dùng hai tay làm điệu bộ vụ nỡ.

Trong mắt của Minas, mặc dù lão rất nuối tiếc vì không thể moi thêm được càng nhiều tri thức từ con bé pháp sư lạ mặt, nhưng vì nhiệm vụ cao cả, lão đành phải xuống tay. Chỉ cần nhìn vào cách nó lao hùng hục vào lão là Minas có thể biết, đối thủ của lão hoàn toàn không có bất cứ kinh nghiệm gì về đầu phép giữa các pháp sư cả!

Khi pháp sư đầu phép, họ sẽ liên tục dùng phép thuật đón đỡ thần chú của nhau, chứ chẳng ai dám đưa thân mình vào tầm ảnh hưởng chiêu của đối phương cả, cho dù trên người họ có lá chắn phép thuật. Thật là đáng tiếc! Minas khê tặc lưỡi.

Giây tiếp theo, lão cảm thấy một luồng năng lượng khủng bố xuất hiện ở ngay trước mặt mình, và vô cùng quen thuộc! Đó là dấu hiệu báo rằng phép thuật của lão đã sụp đổ.

- Không thể nào...

Minas chỉ kịp thốt ra lời đó trước khi thứ ánh sáng nuốt chửng lão!

...

Tại một khu vực cách chiến trường tầm vài phút di chuyển, nơi đây lúc này chỉ còn một màu đen kịt, khối bốc nghi ngút. Chính tại nơi đây, Minas đã sử

dụng phép thuật Xoáy lửa lên Ashley, biến cả một khu vực rộng vài chục căn nhà thành bình địa.

Dựa vào những xác người cháy đen co quắp, có thể đoán được số nạn nhân của Minas không dưới cả trăm người. Đây chính là sự tàn nhẫn và khốc liệt của Avalon, khi hai kẻ mạnh chiến đấu với nhau thì chỉ cần dư chấn của họ tạo ra thôi cũng đủ tạo thành một thảm họa rồi.

Ít nhất thì họ còn ra đi rất nhanh! Có những người xui xẻo hơn, bị chộp làm vật thí nghiệm hoặc đem làm vật tế, phải chịu đựng đủ mọi loại dằn vặt rồi mới có thể được giải thoát! Trong một cái thế giới chết lúc nào không hay như thế này, hiển nhiên sinh mệnh buộc phải tiến hóa theo một chiều hướng vận vẹo và quái dị, khi khí tài quân sự lại trở thành hàng dân dụng, còn những phát kiến giúp ích cho xã hội lại bị bỏ xó! Có lẽ, Avalon cần một sự thay đổi, một sự thay đổi cực kì lớn!

Song chuyện đó là chuyện của tương lai xa lắc lơ! Quay trở lại hiện tại, giữa một cánh đồng chết chóc cháy khét lẹt đó, có một cái xác bỗng dựng nhúc nhích! Cánh tay khô quắt đen kịt của nó cựa cựa, di chuyển một cách cực kì khô cứng, tiến về gần xương sọ, chính xác hơn là vị trí đã từng là "miệng".

Khi Minas ám hại thành công Ashley, lão đã có chủ tâm vét hết tài sản của cô ta, ví dụ như cây cung chẳng hạn. Song có một chỗ mà Minas không để ý, bởi cánh tay trái của Ashley lúc ban đầu được bọc trong một chiếc găng làm từ thứ gỗ lạ chưa biết tên. Khi ngọn lửa thiêu đốt, nó tạo thành một lớp than bao ngoài cánh tay cô ta, che đi một thứ mà nếu Minas biết, lão sẽ tức đến đỏ cả mắt!

Đó là một chiếc nhẫn vàng, mặt trên đính viên kim cương màu xanh lá! Bản thân giá trị của chiếc nhẫn đã cực kì lớn rồi, bởi nó là nhẫn không gian, chính là phần thưởng mà cổ trưởng trấn Trist đã dùng để treo thưởng cho ai giết được Mặt Nạ.

Tất nhiên, cấp độ chiếc nhẫn của Ashley cao hơn của Trist không biết bao nhiêu lần, thể hiện qua sức chứa của nó và nhiều tính năng khác nữa. Song chiếc nhẫn này khi đem so với viên kim cương đính trên nó thì chỉ như hạt cát so với núi vàng mà thôi!

Khi nhìn kỹ vào viên đá, người ta sẽ thấy nó không hẳn mang màu xanh lá, mà là bên trong viên kim cương đó có một thứ chất lỏng mang theo màu xanh lá. Cái xác khô đưa viên đá lại gần miệng, dùng ngón cái ấn vỡ viên đá. Chất lỏng màu xanh bên trong ngay lập tức bắn ra, rơi thẳng xuống cổ họng nó.

Như một phép nhiệm màu, khi giọt chất lỏng chạm vào cổ họng bộ xác, nó bắt đầu lan dần ra khắp toàn thân. Chỗ nào nó đi qua, phần cháy đen sẽ biến mất và để lại sau lưng những bộ phận cơ thể được phục hồi hoàn chỉnh. Do cổ họng là nơi đầu tiên được chữa trị, nên suốt vài phút tiếp theo, Ashley chỉ biết rống lên đầy đau đớn khi giọt nước chữa trị cơ thể tổn hại của cô.

Đúng vậy, giọt chất lỏng đó chính là Nước suối sinh mệnh, sinh ra từ Cây thế giới, ẩn sâu bên trong Cánh Rừng Vĩ Đại, và cũng chính là quê nhà của tộc Tiên. Tương truyền mỗi mười năm, Cây thế giới mới ngưng tụ ra được một giọt này, và sức sống bên trong giọt chất lỏng này lớn tới mức đủ sức kéo một người sắp chết trở lại trạng thái đỉnh cao chỉ trong thoáng chốc!

Chính bởi tác dụng có phần vô lý này mà trong suốt một thời gian dài, tộc Tiên đã cực kì đau đầu vì liên tục bị các chủng tộc khác chinh phạt, hòng cướp lấy Nước suối sinh mệnh.

Có điều sau vài chục năm chiến tranh, các chủng tộc đã học ra được một điều, tộc Tiên tuy rằng nhân số thưa thớt, nhưng mỗi một người bọn họ hoàn toàn xứng đáng với một đội quân rồi, và bản thân chủng tộc này cũng rất biết cách giao tiếp với những người mạnh nhất thế gian, vậy nên trong cuộc chiến tranh đó, chiến lược cấp cao của các chủng tộc khác hầu như không có mấy, trong khi lính lác bnh thường thì đến bao nhiêu chết bấy nhiêu mà thôi!

Do độ quý hiếm của Nước suối sinh mệnh nên rất hiển nhiên, thân phận của Ashley không phải người bình thường! Lúc này trên người cô không còn bất cứ mảnh vải che thân nào, để lộ ra một thân hình ngọc ngà tuyệt mỹ, tựa như những tác phẩm của loài người khi ca tụng nữ thần tình yêu vậy.

Tuy nhiên những vẻ đẹp phồn thực nhục dục đó không có cách nào che lấp đi được gương mặt đặc trưng của tộc Tiên, với cặp tai dài nhọn vênh ra đằng sau. Thật may là Ashley trước đó đã dùng khăn để che đi khuôn mặt của mình, chỉ còn lộ ra cặp mắt sâu thẳm thẳm như lòng đại dương. Nếu như lúc đó mà chiếc khăn che rơi xuống thì tác động mà nó gây ra thậm chí còn hơn cả Mặt Nạ nữa kia!

Ashley chống tay, từ từ nhấc người dậy. Cô phải đi lóp đất cát đang bám trên người, rồi triệu hồi một bộ quần áo để che đi một trong bảy căn nguyên của tội ác. Giọt nước suối cần có thời gian mới có thể phục hồi toàn bộ cơ thể Ashley về đỉnh cao, chứ hiện tại cô chỉ đang có sức lực tương đương một đầu si học đồ. Từ trong chiếc nhẫn không gian, Ashley lấy ra một chiếc lá, vò nát nó, rồi tập tễnh tiến về chiến trường phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Điên cuồng

- A a a! Tay của ta! Ma hài của ta!

Tiếng hét thất thanh của Minas vang lên khiến trái tim của Gatrix chùng xuống. Chùng đó còn chưa đủ để giết hấn ta sao? Gatrix suy nghĩ thật nhanh, có hết sức tàn lè bước về phía giọng nói phát ra. Ở đó, hấn thấy một tên pháp sư đầu tóc rối bù, nước mắt nước mũi ràn rụa, đang dùng tay trái ôm lấy vai phải - cả cánh tay phải của lão đã bị nó tan nát không còn bất cứ một vết tích nào.

Gatrix nín thở, nhẹ nhàng tiến lại gần, lưỡi dao giơ cao. Hắn cần phải kết thúc Minas chỉ trong một đòn. Bất chợt gã pháp sư quay phắt lại nhìn hắn, hai mắt đỏ quầng quạch, long sông sọc lên như một con chó dại.

- Cầu phép!

Con sóng năng lượng đập thẳng vào lưỡi dao của hắn, hất tung Gatrix về phía sau. Cả người hắn tê mủi, đau nhức trước cơn chấn động, một phần nữa là vì đêm nay hắn đã ép cơ thể hoạt động quá độ rồi. Hắn có thể nghe thấy từng tế bào trên người gào lên, biểu tình đòi nghỉ ngơi. Hai mắt của hắn nặng trĩu, lúc nào cũng muốn díp lại.

Thôi nào, dù sao Vera cũng đã thoát đi rồi, mày còn cố làm gì nữa? Nhắm mắt lại và ngủ một giấc thật sâu, thật dài không mộng mị đi! Giọng nói ma quỷ cứ văng vẳng khắp tâm trí hắn, khuyến khích hắn từ bỏ. Và điều đáng chết là, trong những giây phút kiệt quệ nhất, không phải ai cũng có đủ bản lĩnh để kháng cự lại chúng.

Cho dù là Gatrix!

...

Minas lau bầu gì đó, nước dãi của lão văng tung tóe khắp nơi mỗi khi lão rú lên. Thế rồi lão lấy ra một cục thịt - nó vẫn sống, và đang đập liên hồi. Những mạch máu trên nó căng phồng xẹp đi một cách kì dị, như thể đây là một trái tim vậy!

- Là chúng mày ép tao! Là chúng mày ép tao!

Lão hét lớn, rồi đặt miếng thịt đó vào chỗ đứt trên vai phải. Ngay lập tức, mạch máu trên miếng thịt lan ra, bám dính lấy người lão, nuốt chửng lấy máu thịt của lão. Minas gào lên đầy đau đớn, quỳ sụp xuống mặt đất khi cơ thể mình dần dần bị đồng hóa.

Từ chỗ vai phải của lão, một cánh tay mới toanh mọc ra, nhưng nó không giống cánh tay của người bình thường, mà mang theo màu tím, giống như thể được tạo nên từ vô số những xúc tu tua tủa vậy. Và trên cánh tay đó mọc rất nhiều con mắt, liếc ngang ngó dọc trông vô cùng kinh tởm!

- Hềch hềch hềch ha ha ha ha!

Minas cười lên man dại giữa màn đêm, giơ cao cánh tay ma quỷ mới của mình, xòe bóp xòe bóp một vài lần cho quen thuộc. Lão co cánh tay quỷ lại, đâm một phát thật lực vào vách tường. Ngay lập tức ngôi nhà cạnh lão thủng luôn một mảng lớn, giống như vừa bị đạn pháo bắn vào vậy!

- Ha ha ha! Sức mạnh này thật tuyệt vời!

Nếu như lúc này có ai ở đây, sẽ thấy những thớ thịt từ hạt giống ma quỷ đang lan dần khắp người Minas, biến lão thành một thứ sinh vật phi nhân loại. Có lẽ biết rằng thời gian của mình không còn nhiều, nên Minas quyết tâm phải trả thù bằng được kẻ đã hại lão đến mức này! Lão vung tay, đập tan hết đất đá đang chắn trước mặt!

- Mày trốn đâu rồi? Con ranh! Hôm nay mày phải chết!

Lão loạn choạng mò về phía trước, vừa đi vừa chửi bới. Trong cái tâm trí mơ hồ của Minas, lão chỉ còn nhớ được mang máng Gatrix đã bay về phía này thôi.

- À mày đây rồi!

Minas cười khà khà, tiện tay bẻ lấy một thanh sắt nhô lên gần lão. Thân hình đồ sộ của lão dần dần tiến lại gần Gatrix lúc này đang nằm mê man bất tỉnh. Chỉ mới vài chục bước chân thôi nhưng miếng thịt đó đã cắn nuốt phần lớn cơ thể của lão pháp sư rồi. Nếu như không phải là bởi vì đầu Minas vẫn còn chưa bị đồng hóa thì thật khó có thể tin được tên khổng lồ màu tím này lại từng là một pháp sư gầy gò tong teo.

- Chết đi!

Minas rú lên tiếng người cuối cùng, trước khi đâm lút cả thanh sắt vào ngực Gatrix! Lực đâm của nó mạnh tới nỗi thanh sắt còn xuyên thủng cả mặt đất, ghim cứng Gatrix lại. Và đó cũng là thời khắc chấp niệm của Minas tan biến, để miếng thịt quái vật đồng hóa hoàn toàn. Đầu của nó to dần, mà đúng hơn phải là căng phồng lên, trở thành một hình thù vô cùng gớm ghiếc đủ sức dọa trẻ con đi ra quần nếu nhìn thấy. Đột nhiên nó ngẩng cao đầu, gầm lên đau đớn, sau đó lao hùng hục về một phía.

Đó là chỗ những đội trưởng còn sống đang săn giết Mặt Nạ!

...

Shundas, Thans và Hank đang đứng cạnh xác của Mặt Nạ. Trên người bọn họ đâu đâu cũng có vết thương, nhưng lần này thì họ đã thật sự đánh gục được nó. Hank cảm chiếc mặt nạ lúc này đã vỡ làm đôi lên, ngấm ngấm.

- Thật không thể nào hiểu được cơ chế của thứ này! Đúng là lũ pháp sư khôn kiếp, luôn luôn chế tạo ra những thứ gây họa cho thế gian.

Ông ta nhỏ toẹt một bãi nước bọt pha sắc đỏ xuống đất đầy khinh miệt.

- Không biết cô bạn nhỏ của chúng ta làm ăn thế nào rồi nhỉ?

- Ừm, không thấy có động tĩnh gì! Chẳng phải lời đồn thường nói khi hai pháp sư đấu nhau là trời long đất lở sao?

Bất chợt họ nghe thấy một tiếng gầm giận dữ vang lên từ phía đằng xa. Là những người mạo hiểm có nhiều năm kinh nghiệm, chỉ dựa vào tiếng rống, họ cũng có thể ước chừng được thể trạng và sức mạnh của loài sinh vật lạ này.

- Cẩn thận, có gì đó đang chạy về phía này!

Shundas giờ tay ra hiệu cho hai đội trưởng. Thực ra cũng chẳng cần tới ông ta cảnh báo, bởi nhìn vào đồng bụi mù đỏ nát của những căn nhà sụp xuống là có thể biết được có một thứ kích thích rất lớn và rất mạnh mẽ, đang dùng một cách vô cùng bạo lực để chạy lại phía họ.

- Tất cả tránh ra!

Không rõ ai hô lên, song cả ba người rất ấn ý nhảy về ba hướng khác nhau. Vài giây tiếp theo, một khối thịt khổng lồ màu tím rơi từ trên không xuống như một quả đại bác, tạo nên một vệt sóng trắng lan tỏa ra xung quanh, ép cho ba vị đấu sĩ phải ôm ngực phun máu tươi.

- Nó... là cái quái gì vậy?

Thans thì thảo, run lấy bầy trước sinh vật đồ sộ trước mặt. Toàn thân nó cao và to phải gấp đôi bọn họ, lực lưỡng vô cùng, mang theo màu tím mà nếu nhìn kĩ thì thực chất là do hằng hà vô số những sợi xúc tu đan chặt vào nhau tạo nên cơ thể đó. Con quái vật nhìn một lượt cả ba người, rồi tập trung vào Hank, chính xác hơn là mảnh vỡ chiếc mặt nạ Hank cầm trên tay. Nó há miệng, rống lên.

- Graooooooooo!

- Chạy đi!

Hank hét lớn, xoay người cầm đầu chạy. Tuy con quái vật trông ồ ồ to xác, nhưng so với tốc độ của ba đấu sĩ vốn kiệt quệ và bị thương thì nó dư sức đuổi kịp Hank. Minas đưa tay tóm lấy đầu của Hank, bẻ cách một cái nhẹ nhàng như người ta ngắt trái nho vậy! Sau đó nó bắt đầu... nhai ngấu nghiến xác của Hank!

Thans và Shundas tái mặt, nhìn nhau đầy hoảng sợ. Bị giết đối với dân nhảy múa trên đầu lưỡi dao như họ không phải chuyện gì hiếm lạ, nhưng nếu như bị ăn tươi nuốt sống thế này thì chắc chắn không ai nguyện ý. Vậy nên không cần nói thêm một lời nào, bọn họ lập tức rút lui, trong bụng thầm hi vọng con quái vật này sẽ truy đuổi người kia.

...

Lòng Vera gấp như đang bị lửa đốt! Sau khi nghỉ ngơi vài phút, thể lực của cô đã quay trở lại, nhưng còn phép thuật thì... chỉ ít cô cũng vẫn còn thể thuật phải không nào? Vera thầm nghĩ. Lúc này cô đang quay trở lại trạng thái Succubus nguyên bản, với đôi cánh dơi sải rộng trên bầu trời đêm sặc mùi khói lửa và nóng rực!

Cô chao liệng qua từng khu vực trong thị trấn, tìm kiếm một hình bóng quen thuộc. Nếu như lúc này Gatrix ở đây, hẳn sẽ vỗ đùi và khen cô có đôi mắt giống một loài chim săn mồi trên thế giới nào đó, song giờ chỉ cần nghe được tiếng Gatrix thôi cũng là một món quà quá xa xỉ với Vera!

- Làm ơn! Làm ơn đừng xảy ra chuyện!

Vera thì thảo trong làn nước mắt, tiếp tục bay vút qua các mái nhà, cẩn thận tìm kiếm từng góc ngách có thể. Cô nhìn thấy một con quái vật khổng lồ màu tím trông rất đáng sợ đang truy đuổi ai đó phía dưới kia, bỏ lại sau lưng một vệt đỏ nát dài bất tận.

Đứng từ góc độ trên cao, Vera có thể thấy rõ nơi khởi nguồn của nó, và lòng cô chợt nổi lên một linh cảm không lành! Cô bỏ mặc tất cả những dấu vết khác, phóng thẳng về nơi bắt đầu của con quái vật.

Và rồi cô thấy một thanh sắt, đâm xuyên lên thân ảnh nhỏ bé thân thuộc, trùm kín trong một bộ áo choàng xám đầy bụi và tro!

- Không... không... không!

Vera bước lại, lăm lăm phủ nhận sự thực trước mặt. Cô run rẩy chạm vào xác Gatrix, rồi giật bắn lại như dính điện! Sau đó, như đã phát cuồng, Vera nhào tới, hất phăng chiếc mũ trùm đầu của Gatrix ra. Dưới lớp mũ, gương mặt Gatrix bình thản và nhẹ nhõm, tựa như chỉ đang trải qua một giấc ngủ thôi vậy! Có lẽ, sau tất cả, hẳn chỉ muốn một giấc ngủ thật dài, không mộng mị như thế này thôi!

- Không! Khốn nạn! Tỉnh dậy!

Vera vùng tay nện vào người Gatrix đầy ai oán. Nước mắt cô trào ra, thấm ướt đầm cả vạt áo choàng trước ngực con Goblin.

- Không! Anh đã hứa rồi mà! Làm ơn...! Dậy đi! Anh đang đùa tôi thôi đúng không? Anh hứa sẽ chăm sóc em cả đời cơ mà! Dậy đi thằng khốn này!

Vera nức nỏ, thỉnh thoảng lại gào lên đầy tuyệt vọng.

- Cái thứ này... là cái thứ này đúng không? Để em rút nó ra, anh cố chịu nhé!

Vera bỗng dưng cười cợt với cái xác, đứng dậy và túm lấy thanh sắt đang xỏ xuyên qua ngực Gatrix. Cô rút nó ra, khiến cho máu bắn tung tóe, văng cả lên mặt cô.

- Ôi không không! Phải cầm máu! Cầm máu bằng gì bây giờ?

Vera tiếp tục nói sáng, đưa tay giữ rịt lấy vết thủng trên ngực Gatrix một cách vụng về. Rồi như không biết phải làm thế nào, cô bế Gatrix lên như bế một đứa bé, ôm hân vào lòng.

- Không sao đâu! Anh mệt lắm phải không! Lần này hãy để em chăm sóc anh!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Tỉnh lại

Gatrix lại một lần nữa trở lại với bóng tối vô định. Hắn cảm thấy vô cùng mệt mỏi, và thật sự hi vọng có thể chìm mãi, chìm mãi xuống đáy vực quên lãng. Dù sao thì những gì cần làm, hắn cũng làm hết rồi!

Chỉ cần bước thêm một bước nữa, là tất cả sẽ kết thúc!

- Anh đã hứa rồi mà!

Giọng nói nức nở đó như một đôi cánh tay mềm mại, ôm lấy Gatrix từ phía sau, ngăn không cho hắn đi tiếp. Ai hứa? Hứa điều gì? Đầu Gatrix nặng trĩu, ù đặc, chẳng thể nhớ ra điều gì hết!

- Dậy đi thằng khốn này!

Một tia chớp chợt lóe lên giữa màn đêm thăm thẳm! Gatrix đỡ đầu ngẩng đầu lên, nhìn vào gương mặt xinh đẹp mà mình đang lơ lửng giữa không trung. Cô ta là ai? Gatrix tự hỏi, nhìn chăm chăm vào vật thể có màu duy nhất bên trong thế giới đen đặc này.

Thế rồi ký ức của hắn chầm chậm chảy ngược về! Cô gái đó tên là Vera. Vera gì? Hắn lại tiếp tục ngăn người, giống như một loại sinh vật hắn từng nhìn thấy ở một trong muôn vàn thế giới - người-cây. Những sinh vật đó có tốc độ suy nghĩ cực kì chậm, vậy nên một vấn đề tưởng chừng đơn giản thôi cũng đủ khiến họ phải mất hàng chục tới cả trăm năm mới có thể quyết định! Từng có lúc hắn đem họ ra làm chuyện cười kể cho Vera, nhưng giờ thì chính hắn mới là "người-cây".

Hắn mệt mỏi quá rồi! Hắn muốn mặc kệ mọi thứ! Hắn nói rằng hắn sẽ chăm lo cho cô bé tới cuối đời... của hắn mà! Vậy đây, giờ hắn đã đi tới cuối cuộc đời rồi, đã đến lúc để học cách buông tay rồi nhóc!

Chợt Gatrix khựng lại! Không hiểu sao hắn cảm thấy vô cùng thân thuộc với những suy nghĩ vừa rồi! Giống như trong quá khứ, hắn đã từng buông bỏ rất nhiều lần vậy! Cái gì khó quá thì thôi không làm nữa, mệt đã cố hết sức rồi, sống không hối tiếc... những lời lẽ tự an ủi bản thân này nếu muốn, Gatrix có thể nhắm mắt lại kể ra một tràng dài.

Thế nhưng trong suốt quãng ký ức chấp vã và sứt sẹo của mình, Gatrix không tài nào nhớ được... đã có lần nào hắn cố gắng tới tận cuối cùng chưa! Hắn có ấn tượng rất mạnh với chạy trốn, ẩn nấp, lên kế hoạch và trả đũa, thế nhưng chỉ riêng việc cố hết mình là không có! Có lẽ, hắn cho rằng, mọi chuyện đều có thể giải quyết bằng nhiều cách, trong đó đâm đầu trực diện là cách ngu xuẩn nhất!

Và nó tạo nên hắn bây giờ, một kẻ bỏ cuộc vào giây phút người ta cần hắn nhất!

Gatrix, lúc này đã hoàn toàn thoát khỏi trạng thái ngái ngủ, nhìn lại vào màn đêm vô tận một lần nữa.

- Chưa phải lần này!

Nói xong, hắn quay đầu, tan biến khỏi cõi lãng quên. Ẩn ẩn đâu đó trong bóng tối, có một anh chàng với mái tóc rối bù, trên mặt đeo một cặp kính cận tròn quá khổ đang mỉm cười vô cùng mãn nguyện!

Vĩnh biệt, Gatrix!

...

Đập vào mặt Gatrix là một cơn mưa tầm tã, ướt buốt. Những hạt mưa nặng nề rơi dồn dập lên cơ thể quá tải của hắn, khiến cho Gatrix không khỏi đau tới rón da gà! Hắn đang được ôm ấp bởi ai đó, hừm, cái mùi quen thuộc này, chắc là Vera sao? Gatrix thầm nghĩ, cảm nhận hơi nóng đang phả ra từ cơ

thể trước mặt, ủ ấm nơi lồng ngực của mình. Hấn khẽ cự mình, và điều đó khiến cho Vera sợ tới đống người!

- Á?

- Á cái đầu cô!

Tiếng thì thầm nhỏ bé phát ra từ bên tai cô như một con sét nổ tung giữa trời quang mây tạnh! Vera hoảng hốt đưa Gatrix ra trước mặt!

- Anh... anh còn sống!

- Con ngốc này, sao còn quay lại?

Gương mặt Vera méo xệch, mếu máo như chực chờ bật khóc ra khiến Gatrix không có cách nào thốt lên những lời ấy khỏi miệng. Thay vào đó, hấn cố gắng nở một nụ cười yếu ớt và nói:

- Ủ, ta đã trở lại, vì cô!

Quả nhiên Vera như bùng lên rạng rỡ khi nghe thấy những lời đó. Hấn cảm nhận sự sống dần dần chảy trở lại bên trong các tế bào.

- May mà tìm loài Goblin nằm về bên phải! Thế nhưng nó đâm gãy xương sườn của ta rồi! Vậy nên làm ơn giúp ta một vai nào Vera!

Vera đặt Gatrix lên lưng, để hai tay hấn buông thông qua vai cô. Theo như hướng dẫn của Gatrix, cô tìm một sợi dây chắc được bện từ nhiều mảnh vải nằm vương vãi, cột chặt cả hai với nhau. Đôi cánh của Vera có phần vướng víu, song hiện tại cả hai cũng không có nhiều lựa chọn. Thật tiếc là đôi cánh đó của Vera quá yếu, nhắc một mình cô lên thì không sao, nhưng nếu có thêm Gatrix thì hơi quá sức đối với chúng.

- Ta sẽ không nói những câu thừa thãi như "xin lỗi vì đã làm gánh nặng"! Thay vào đó, hãy bỏ trốn cùng nhau nào nhóc!

Vera đang gồng người lên chuẩn bị chạy, nghe thấy câu nói đó không khỏi phì cười! Thế nhưng trước khi cô kịp trả lời, thì Gatrix đã đổi chủ đề.

- Hiện tại cô còn bao nhiêu ma lực?

- Gần như cạn sạch! Em không có thời gian để thien! Thế lực của em thì đã hồi phục tương đối, đủ để duy trì hoạt động cường độ cao trong thời gian dài.

- Trong dự kiến!

Gatrix lăm bắm. Đôi mắt hấn đảo liên tục từ trái qua phải, như đang tìm kiếm một ký ức nào đó.

- Đây rồi! Nhớ kỹ Vera, thần chú này được gọi là phép Rút ma lực! Đúng như tên gọi, nó sẽ hấp thụ ma lực từ đối tượng, chuyển hóa thành ma lực cho bản thân. Hiệu suất chuyển đổi sẽ phụ thuộc vào khoảng cách, chất lượng và độ tương đồng ma lực giữa hai bên.

Gatrix dừng lại, thờ khò khè một lúc trước khi có thể nói tiếp. Đầu hấn ngã hoàn toàn xuống vai Vera, hai mắt thì khép hờ, như thể hấn sẽ ngất đi bất cứ lúc nào không hay!

- Ta là một quả pin ma lực di động! Chỉ cần cô không hấp thụ vượt quá sản lượng ma lực ta có thể hồi phục tức thời thì cô sẽ sạc lại năng lượng rất nhanh mà không cần phải tốn thời gian để ngồi thien. Hiểu rồi chứ?

- Em... có một vấn đề nhỏ!

- Nói đi!

-... pin là gì?

Một thoáng im lặng bao trùm lấy cả hai. Cho dù lúc này Gatrix đang vô cùng suy yếu, song Vera vẫn có thể cảm nhận được sự bất mãn lan tỏa ra từ phía sau lưng mình. Thế nhưng trái với những gì Vera dự kiến, Gatrix chỉ nhẹ nhàng bảo cô.

- Tập trung thoát khỏi đây đã, rồi ta sẽ giải thích! Nhớ kỹ thần chú chưa? Giờ thì bắt đầu đi!

Vera nhắm mắt, gạt hết tạp niệm ra khỏi trí óc, sau đó bắt đầu xây dựng nên mô hình phép thuật. Khác với những phép thuật thuộc nhóm thi triển xong là có thể đứng nhìn, phép Rút năng lượng thuộc nhóm thi triển liên tục. Có nghĩa là người làm phép sẽ phải liên tục duy trì mô hình phép thuật bằng cách này hay cách khác, để kéo dài hiệu quả của chiêu phép. Với phiên bản Rút năng lượng do Gatrix dạy, Vera sẽ sử dụng lực lượng tinh thần của mình làm mỗi câu, dẫn dắt ma lực ra khỏi đối tượng. Do Gatrix hoàn toàn buông lỏng để cô hấp thụ nên tiêu hao đối với Vera sẽ là rất nhỏ.

- Chậm lại... thế... thế... đúng rồi, tiếp tục duy trì nhịp độ này là được! Được rồi! Giờ thì cứu ta nào cô gái!

Vera cảm nhận ma lực chảy cuộn cuộn vào trong ma hải. Mặc dù hiệu suất của nó không được cao như cách thien mà Gatrix dạy cô, song hiện tại cô chỉ cần thế này là được! Trải qua thời gian dài huấn luyện cùng với Gatrix, Vera đã học được cách vận dụng ma lực sao cho hiệu quả nhất, chứ không phải là tìm kiếm uy lực lớn nhất.

Đến lúc này Vera mới để ý, trên mặt đất vương vãi rất nhiều vật phẩm khác nhau. Nhờ được Gatrix giáo dục, mà cô có thể dựa vào mà lực những vật này phát ra để ước lượng giá trị của chúng!

- Trời đất, đây là cả một gia tài đó!

- Ban này Minas khi không lờ hóa đã làm vỡ cái nhẫn không gian, nên đồ của hắn rơi ra...

Vera cúi xuống, nhặt lên một cây trường cung. Không rõ chất liệu làm nên dây cung là gì mà có thể tỏa ra được một thứ ánh sáng xanh dịu nhẹ rất mát mắt, còn chất gỗ làm nên thân cung thì tỏa ra hương thơm ngát thấm đượm lòng người.

- Bỏ nó xuống!

Một giọng nói sắc lạnh phát ra từ phía trên đầu bọn họ! Vera ngẩng đầu lên, và trong mắt cô là một hình bóng yếu đuối thon dài. Cô ta mặc trên người bộ áo choàng trắng, lúc này đầm nước mưa bám chặt vào người, làm nổi bật lên thân hình hoàn mỹ như tạc tượng của mình. Cô ta đang đứng trên một khối phế tích, tay trái bám lấy chiếc cột sắt, tay phải lăm lăm một loại đao uốn cong bốn mươi lăm độ về phía trước. Gatrix đã từng chỉ cho cô thứ vũ khí này, chúng có sức sát thương khi chém cực lớn, cần phải tuyệt đối cẩn thận!

- Cô là ai?

Vera hơi bức mình trước sự xuất hiện của kẻ lạ mặt, đặc biệt là khi cô ta có thân hình còn chuẩn hơn cả mình. Không biết phải làm thế nào để có vòng một tròn đẹp đến như vậy nhỉ? Vera chợt nghĩ khi Ashley nhảy xuống.

- Câm miệng đi, Succubus! Chính các ngươi đã gây nên tấn thảm kịch này phải không?

Lần này thì con giận trong lòng Vera không còn cách nào để kiềm chế nữa! Cô chỉ tay vào mặt Ashley.

- Con ranh này chui từ đâu ra mà dám mắng chửi chị mày? Có tin chị mày cho mày vài cái tát nổ đom đóm mắt không?

- À há?! Ngon thì tát đi, đây mặt đây này!

Cả hai tiến lại gần nhau, miệng nằng chửi ồm ồm như hai con mẹ hàng tôm hàng cá. Thế nhưng ngôn ngữ dung tục của cả hai khá là hạn chế, vì Vera thì không có nhiều lần dám lại gần xã hội loài người vì sợ bị phát hiện, còn Ashley thì sống trong sự bảo bọc của tộc Tiên, lần này là trốn nhà đi thăm thú thế giới, nên cũng không hiểu nhiều lắm về "khẩu chiến". Dù sao thì tộc Tiên cũng nổi tiếng về sự hoa mỹ, chẳng lẽ lại giáo dục đồng tộc cách chửi mắng người khác?

Thế rồi không nói không rằng, cả hai vung vũ khí về phía đối phương! Chiếc gậy phép và lưỡi đao va chạm vào nhau, tạo nên một âm thanh chói chói đinh tai. Lực phản chấn từ đòn tấn công bất ngờ khiến tay của Ashley và Vera tê rần, buộc họ phải lùi một bước, thế nhưng trên miệng vẫn tiếp tục nổ pháo:

- Đồ tiện nhân vô si!

Sau khi thốt ra cùng một lời, hai mỹ nhân há hốc miệng, im lặng trong một nhịp, rồi lại đồng thanh mắng tiếp:

- Con ranh dám nhại chị mày!

- Ngươi nói đi!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Hỗn chiến

Gatrix lịm đi trên vai Vera. Trong lòng hắn nóng như lửa đốt, rất muốn nhắc nhở Vera rời đi thật mau, nếu không sẽ không còn kịp nữa, nhưng hắn mệt tới nỗi chỉ riêng việc nhếch miệng lên thôi cũng đã rất khó khăn rồi! Chạy đi Vera... trước khi quá muộn!

...

Ashley và Vera lao vào nhau, trình diễn một vũ điệu đẹp đẽ tới chết người. Một bên là truyền nhân của tộc Tiên, thừa hưởng kỹ thuật chiến đấu được tích lũy cả ngàn năm. Bên kia tuy là pháp sư, nhưng lại có thể chất mạnh mẽ, và kỹ thuật chém giết của Vera lại đến từ một tên bạo chúa đã từng đồ sát hai thế giới, thế nên trong thời gian ngắn, tình thế vẫn là thắng bại bất phân!

- Chết!

Vera hô lớn, vung gậy qua đầu rồi bỏ mạnh xuống. Khí thế của cú đập hùng hậu như núi đè xuống, khiến Ashley không dám đón đỡ, phải nghiêng người né tránh. Cô đã ăn một chút thiệt thòi lúc ban đầu khi chủ quan coi thường chiếc gậy này - làm quái gì có gậy phép nào nặng đến như thế?

Mà điều khiến Ashley ám ức nhất không biết bày tỏ với ai, là về đối thủ của cô! Rõ ràng ả ta là một pháp sư bằng xương bằng thịt, vậy mà giờ ả chỉ dùng võ kỹ cũng có thể đánh ngang tay với cô, chả hóa ra cô thua cô ta à?

Ashley liếc trộm phần dưới cổ Vera, cười thầm trong lòng. Ít nhất cô cũng có chỗ hơn đứt đối thủ! Và chính thoảng phân thần này đã khiến Ashley phải trả cái giá khá đắt! Khi cây gậy đang vụt gần tới mặt đất, bỗng nhiên nó bẻ hướng di chuyển đúng một góc chín mươi độ, và đập thẳng về hướng cô đang đứng né sang! Ashley vội vàng vung đao lên đỡ, song lực đập vẫn quá lớn, khiến cho song đao đập thẳng vào lồng ngực Ashley, đánh bay cô ra ngoài.

Ashley cảm thấy ngực mình đau nhói, nhưng cũng may là va chạm chỉ ảnh hưởng tới bầu ngực phải của cô mà thôi, có lẽ sẽ để lại một vết bầm, chứ không tới nỗi ảnh hưởng tới xương. Thật ra đòn vừa rồi không thể trách Ashley phân tâm, mà bởi quỹ đạo di chuyển của cây gậy quá kì dị thôi!

- Ngươi... làm như thế nào?

- Xuống địa ngục mà hỏi!

Vera hét lớn, phóng thẳng về phía Ashley. Mặc dù đang ở thế bất lợi, nhưng cô nàng tộc Tiên không hề có chút nao núng. Hai bàn tay cô ta tỏa ra ánh sáng xanh chói lòa, sau đó dung nhập vào trong chiếc đao.

- Vết cắt thiên nhiên!

Điều gì khiến Vera chỉ được coi là có lực chiến tương đương với một đấu sĩ cấp trung chứ không phải đấu sĩ cấp trung? Đó là bởi cô không có đấu khí! Cũng khó trách, bởi đến bản thân Gatrix cũng không có bất cứ phương pháp huấn luyện đấu khí nào của thế giới này.

Hắn có rất nhiều tri thức về loại năng lượng này, nhưng càng nhiều lại là những ví dụ về việc sử dụng đấu khí khác loại với thế giới dẫn tới bị bài xích và nổ tan xác. Thế cho nên, hiện tại Vera chỉ có một thân sức trâu và kỹ xảo, chứ xét tới khả năng bùng nổ thì cô không thể nào so được với Ashley, vốn là một đấu sĩ cấp trung đỉnh cao hàng thật giá thật.

Và khi không có đấu khí, nghĩa là Vera không có cách nào tiếp cận với một trong những kỹ năng mang tính lật ngược thế cờ tốt nhất - chiến kỹ! Chỉ thấy từ chỗ Ashley đứng, cô vạch ra một vết sáng màu xanh lá, bắn thẳng về phía Vera.

- Âm!

Mặc dù chiếc gậy đá đã hấp thụ phần lớn lực đánh vào, nhưng dư chấn của nó cũng đủ khiến cho Vera phải ọc ra vài ngụm máu tươi. Thậm chí nó còn ảnh hưởng tới cả Gatrix đang buộc sau lưng cô nữa, dù rằng lúc này Vera không nhìn được. Nếu như có mọc thêm con mắt thứ ba sau gáy, thì ắt hẳn sẽ vô cùng hoảng hốt khi thấy máu tươi trào ra từ lỗ mũi, lỗ tai và khoe mắt Gatrix!

Trái với dự đoán của Vera, Ashley không hề tham tấn công tiếp! Thay vào đó, cô ta đột nhiên chạy vọt về một phương hướng khác hẳn! Vera không rõ đối thủ của mình định làm gì, nhưng cô đã có thời gian để niệm chú, vậy nên cô sẽ không bỏ lỡ nó. Miệng cô bắt đầu lầm rầm lời chú, ma lực vận chuyển xuống chiếc gậy phép để xây dựng nên mô hình phép thuật, trong khi mắt vẫn dán chặt vào Ashley.

Vera suy cho cùng vẫn còn thiếu rất nhiều kinh nghiệm chiến đấu. Chiến kỹ luôn luôn là một con dao hai lưỡi - khi sử dụng nó, khả năng bùng nổ của đấu sĩ sẽ vô cùng lớn, nhưng với cái giá phải trả là gì? Chắc chắn sẽ là một lượng lớn đấu khí, và một số chiến kỹ mạnh mẽ thậm chí còn yêu cầu nhiều hơn là đấu khí nữa.

Vừa rồi sau khi tung xong Vết cắt thiên nhiên, Ashley đã rơi xuống trạng thái suy yếu nhất, trong khi kết quả đạt được chỉ là một vài ngụm máu của Vera và Gatrix. Chính vì quá bất lực trước thể chất quái vật của đối thủ, nên Ashley mới phải đánh liều tìm đường sống trong chỗ chết. Thế nhưng không ngờ đối thủ của cô không thừa thắng lao lên, mà lại đứng tại chỗ niệm phép, điều đó khiến Ashley mừng như điên!

Bởi cô là một cung thủ, chứ không phải chiến sĩ!

Ashley chạy tới chỗ chiếc cung của mình, dùng chân hất nó lên trên cao, rồi vung tay tóm lấy. Ngay lập tức, từng dòng năng lượng từ chiếc cung chảy ầm ầm vào trong người cô, tắm bổ những vết thương ngầm, và rót đầy lượng đấu khí đang khô kiệt của cô.

Ashley nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, rồi mở toang mắt ra! Đôi mắt của cô lúc này tỏa ra hai ngọn lửa màu xanh lá, cháy hừng hực như thứ lửa ma trơi, nhưng không hề mang theo chút tà ác nào, mà chỉ thấy uy nghiêm vô cùng.

Ashley duỗi chân trái ra, chân phải co lại dồn trọng tâm xuống, sau đó kéo cung. Đồng thời Vera cũng chỉ cây gậy phép về phía trước, đầu cây gậy sáng lờ lờ thứ ánh sáng đỏ rực như vụ nổ tận thế!

Ngay lập tức, cả hai cảm thấy vùng da trên ngực mình ròn hết cả da gà! Điều đó cho thấy họ đã bị chiêu thức của đối thủ khóa chặt, và rất có thể bọn họ sẽ tiến vào tình thế "ngọc đá cùng vỡ" nếu tiếp tục như này!

Tuy nhiên khi tên đã lên cung, phép đã lên gậy, thì việc rút lại là việc cực kì khó khăn! Thế là hai cô gái nhìn nhau chằm chằm, không ai dám nhúc nhích! Bọn họ không muốn chết, nhưng lại càng không dám chĩa mũi dùi sang góc khác, vì sợ đối phương có thể nhân cơ hội tấn công mình trước.

Mồ hôi chảy thành từng hột trên vầng trán cao của hai mỹ nhân, lăn từng giọt từng giọt trên sống mũi cao thẳng như vách núi, và bám chặt lấy chóp mũi của họ như những kẻ leo núi tuyệt vọng bầu vịu trước khi rơi xuống đáy vực. Giống hệt như tình cảnh của chủ nhân chúng vậy!

Bất chợt, từ một bên đông đỏ nát, có một con quái vật khổng lồ, với thân hình màu tím đục tung ra, gào lên giận dữ. Chỉ mất một giây lựa chọn, Vera lẫn Ashley đều nhắm thẳng hỏa lực của mình lên nó.

- Xạ nhật tiễn!

- Hòa diễm chi!

Hai tia sáng, một xanh một đỏ, vạch phá màn đêm đang bao trùm lên thị trấn đỏ nát, đâm thẳng vào người con quái vật. Nó rú lên đầy đau đớn, ngã gục xuống trước uy lực của hai chiêu thức. Có vẻ như con quái vật đó đã dùng xong "bữa tối", và đang tìm tới món "tráng miệng". Dựa vào khí thế nó tỏa ra, Ashley đoán nó đạt tới mức đầu sĩ trung cấp đỉnh cao rồi!

Với thực lực hiện tại của cô, để hạ gục được nó thì rất là khó khăn, nhưng nếu rút lui thì... Vừa nghĩ, Ashley vừa lùi dần về đằng sau! Qua khoeo mắt, cô có thể thấy con Succubus đó đang nghĩ y chang.

- Graoooooooo!

Con quái vật rống lên, đập mạnh tay xuống mặt đất. Một vệt sóng trắng phóng ra từ trung tâm cú đánh, lan tỏa ra xung quanh, tuy nhiên nó chẳng có bất cứ sát thương nào đối với hai đầu sĩ cả. Một giây sau, cả hai biến sắc!

- Nguy rồi!

Vera lẫn Ashley cong người, phóng vọt về phía sau, cố gắng chạy xa khỏi Minas, thế nhưng dù cố bằng cách nào, họ cũng không thể chạy thoát được. Nếu như nhìn từ trên cao xuống, thì có thể thấy, trên thị trấn đã xuất hiện một vòng tròn màu tím thẫm, với trung tâm là Minas và hai con mồi của mình. Mỗi khi Vera hay Ashley định vượt ra khỏi ranh giới vòng tròn thì họ lại bị kéo ngược trở về.

Chưa hết, con quái vật trở một ngón tay về phía Vera. Ngay lập tức, Vera cảm thấy Gatrix đang run rẩy vô cùng kịch liệt, nếu như không phải vì cô đã ghì cứng hân vào lưng thì có lẽ giờ hân đang lên cơn giãy đành đạch!

Hoàng hôn, Vera đưa tay cắt đứt những sợi dây, đặt Gatrix nằm xuống đất. Bằng mắt thường, cô có thể thấy từ vết thủng trên ngực con Goblin, vô số những mạch máu màu tím đang lan dần ra khắp toàn thân hân, giống hệt như cái cách miếng thịt quái vật đồng hóa Minas.

- Đó là một con Goblin sao? Tại sao nó lại biết nó?

Ashley vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy Vera lột bỏ chiếc áo choàng phủ kín người Gatrix. Không thể ngờ được người con gái mới chỉ cách đây không lâu còn chỉ đạo bốn đầu sĩ cấp trung đánh cho Mặt Nạ bỏ tay bỏ chân, lại là một con Goblin, và còn là Goblin giống đực. Chẳng lẽ giọng Goblin vốn thanh thoát thế sao? Ashley cau mày suy nghĩ.

- Anh không sao chứ Gatrix? Tỉnh lại đi! Đừng làm em sợ!

Vera mếu máo khóc, đưa hai tay cố gắng giữ lấy đầu Gatrix không cho hân giãy dụa liên tục. Nếu như không phải vì Minas đang hồi phục lại vết thương trên người, thì hành động phân tâm của cô cũng đồng nghĩa với việc, cả hai sẽ trở thành chất dinh dưỡng tiếp theo cho con quái vật!

- Có vẻ như... nó là một loại nguyên rủa?

Ashley hơi ngần ngại thốt lên. Hiện tại cô chỉ còn cách hợp tác với con Succubus này để tìm đường sống, cho nên lúc này nàng Tiên đã sai bước lại gần chỗ Vera đang quý. Con Succubus lập tức ngẩng đầu lên, sau đó liên tục đập đầu trước mặt cô!

- Xin cô! Xin cô hãy cứu anh ấy!

Ashley hơi có chút bối rối. Dù sao thì mới một phút trước, họ còn là đối thủ đánh nhau sống chết, mà giờ thì Vera lại cúi đầu cầu xin cô không chút ngại ngần như thế này! Không hiểu sao Ashley có chút mủi lòng trước mối quan tâm mà cặp đôi quái gở này dành cho nhau, cho nên cô quyết định cúi xuống quan sát một chút!

- Đây là... một kiểu nguyên rủa đêm ngược... cô phải tiêu diệt kẻ nguyên mới có thể giải được nó!

- Kẻ nguyên?

Vera cẩn thận nhắm nuốt hai từ đó, liếc mắt về phía Minas. Lúc này con quái vật đã hồi phục gần như hoàn toàn. Vera chán nản cúi đầu.

- Nhưng làm thế nào?

- Ta... còn một chiêu nữa, nhưng cần thời gian tụ lực hơi lâu!

- Uy lực như nào?

- Gấp mười lần Xạ nhật tiễn!

Hai mắt Vera tròn xoe. Uy lực của cú bắn vừa rồi đã được cô chứng kiến, nó hoàn toàn đủ sức đục thủng một lỗ qua người cô, vậy mà giờ còn có một mũi tên khác uy lực gấp mười lần? Vera vội vàng hỏi.

- Cô cần bao nhiêu thời gian?

Ashley cúi đầu, hơi cắn răng.

- Mười phút!

Vera hít một hơi thật sâu, nhìn âu yếm Gatrix lần cuối. Sau đó cô nhìn thẳng vào mắt Ashley, hai con ngươi trong suốt không chút tạp niệm.

- Hi vọng lời cô nói là thật!

Nói xong, Vera nhắc chiếc gậy phép lên, lao về phía Minas.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Mười phút

Vera hít một hơi thật sâu, đưa tay lên vuốt đi lớp nước mưa bám đầy trên mặt. Mặc dù hành động đó chẳng có mấy tác dụng, nhưng ít nhất nó làm trái tim đang đập nhanh như sóc nhảy của cô dịu lại đôi chút.

Giống như một từ từ đang bước từng bước lên giá treo cổ, Vera cố gắng tận hưởng từng phút từng giây mình còn được hít thở bầu không khí ngọt ngào này. Hơi lạnh của cơn mưa và màn đêm thấm qua da cô, từ từ nhấm nháp vào tận trong xương, nhưng Vera chẳng thấy rét chút nào! Hiện tại trong đầu cô chỉ còn một mục tiêu duy nhất!

Kéo dài thời gian cho con nhò tại đài đó!

Con quái vật đã hồi phục hoàn toàn, tuy rằng khí thế của nó cũng suy yếu bớt đi một phần. Có vẻ như con quái vật này dùng sức mạnh để làm cái giá đánh đổi cho việc hồi phục, chứ không như Mặt Nạ là dùng thời gian tồn tại. Càng tốt, bởi đối thủ càng yếu thì cô càng dễ kéo dài thời gian!

Vera và Minas lao thẳng vào nhau, như hai cỗ xe ngựa đứt thắng, tạo nên một vụ nổ đình tai nhức óc. Âm thanh của chiếc gậy vụt lên xương thịt khiến cho Ashley không khỏi tê cả răng! Vera đã làm phần của mình, vậy nên cô cũng cần phải hoàn thành trách nhiệm của mình thôi! Ashley quay sang nhìn Gatrix, lúc này đã nằm mê man, toàn thân dần dần bị màu tím xâm chiếm.

- Cô ấy đã đánh đổi tất cả vì người, vậy nên đừng chết!

Nói xong, Ashley quay đầu đi, tập trung đầu khí vào đầu mũi tên. Bằng mắt thường cũng có thể thấy không khí, hoặc chính xác hơn là năng lượng trong không khí dần dần tụ lại nơi đầu mũi tên, tạo thành một quả bóng màu xanh lá xoay tít thò lò. Giây phút quả bóng này hoàn toàn dung nhập vào đầu mũi tên, cũng là lúc chiều thức này hoàn thành!

Cố trụ vững nhé, cánh dơi!

...

Lại một lần nữa, Gatrix rơi vào thế giới hắc ám! Hắn cảm thấy có đôi chút quê quê khi mới chỉ vài phút trước vừa tuyên bố giờ chưa phải lúc để ra đi, mà hiện tại đã lại muối mặt trở lại!

Thật đáng tiếc, hắn đã cố gắng cảnh báo Vera chạy đi thật nhanh, trước khi nguyên rủa phát tác! Như bây giờ thì chắc chắn con bé đó sẽ liêu chết lao tới đối thủ cho mà xem! Gatrix thở dài, lắc đầu khe khẽ. Tới lúc này thì hắn thật sự bất lực, không còn bất cứ lá bài tẩy nào nữa để xoay chuyển tình thế.

Kể cả một người muốn phát sinh kì tích thì cơ thể người đó cũng phải có chút gì đó, chứ như hiện tại toàn thân hắn đang bị nguyên rủa nuốt chửng, giống như một kẻ bị phết mặt vào người xong ném xuống tổ kiến vậy! Một cơ thể như thế thì dù trong đầu hắn có cả trăm tỷ các loại chiều thức thì cũng chẳng thể phát huy được cái nào!

Gatrix ngồi xuống - ở thế giới bóng tối, chẳng có không gian hay thời gian, phương hay chiều gì hết! Hắn ngồi nhưng có khi lại là đang lộn ngược không biết chừng! Ở những thế giới chiều Zero như thế này, ý thức mới quyết định vật chất, và thường thì ý thức khi lọt vào đây sẽ tiêu tan rất nhanh.

Chẳng qua Gatrix có thể coi là khá mạnh, nên hắn còn chưa chịu chết! Giây phút ý thức của hắn đồng hóa với bóng tối, cũng là lúc Gatrix chết thật sự... còn Elsa có muốn chơi hắn tiếp không thì Gatrix cũng bất lực! Giờ thì hắn cũng có thể hiểu phần nào cảm giác của Kratos khi bị kết liễu rồi!

Mà khoan, ai giết lão ta nhỉ? Từ từ, Kratos là ai? Những lỗ hổng trong ký ức của Gatrix khiến hắn không tài nào nhớ được những mạch quan trọng của câu chuyện, và nó khiến dạ dày của hắn có chút khó chịu!

Ồ?

Dạ dày?

Gatrix nhắm mắt lại, cố gắng đưa ý thức thoát khỏi thế giới bóng tối, quay trở lại thân thể thêm một lần nữa. Vốn đây là hành động cực kì vô nghĩa, bởi cơ thể này sắp không còn là của hắn nữa rồi. Thế nhưng, chính bởi như vậy, Gatrix đã nhìn ra một lối đi hẹp duy nhất giúp cả bọn thoát khỏi tình cảnh ngặt nghèo này!

...

Khi không còn Gatrix trôi buộc, Vera có thể tự do sử dụng đôi cánh của mình để quấy rối Minas. Mặc dù vậy, việc cô không còn nhiều năng lượng sau chiêu phép vừa rồi buộc Vera phải tiến vào cự ly cận chiến với con quái vật, làm giảm đi đáng kể sức mạnh mà đôi cánh của cô có thể đem lại.

Dù vậy với sự linh hoạt của mình, Vera cũng khá thành công trong việc cầm chân được con quái vật, ngăn không cho nó lao tới chỗ Ashley.

Lúc mới đầu, Vera thậm chí còn phát hiện ra trôi buộc của Minas không có tác dụng khi ở trên trời - có nghĩa là nếu muốn, cô hoàn toàn có thể sai cánh bay vọt khỏi nơi này một cách an toàn. Thế nhưng khi biết về Gatrix...

Nào nào, nó chỉ là một kẻ lạ mặt, tại sao mày phải hi sinh vì nó đến thế! Chạy đi Vera! Mày biết mày chỉ đang gặp may thôi đúng không? Giống như trò đập muỗi, mày có thể đập trượt cả trăm lần, nhưng chỉ cần một lần trúng là mày sẽ toi đời!

Không nên Vera! Gatrix là thầy mày, là ân nhân của mày, là người đã dạy cho mày sự ảm áp và ngọt ngào là như thế nào! Mày không thể bỏ anh ấy lại lúc này!

Hai giọng nói, một ngọt ngào, một nghiêm khắc cứ thay phiên nhau vang lên khắp tai cô, khiến Vera nhúc nhích không thể chịu nổi. Thực tế chúng tuy mâu thuẫn nhưng không có gì là sai cả! Vera khế cắn môi. Dù không muốn thừa nhận, nhưng bản năng của cô đang gào lên, yêu cầu cô chạy trốn trước một đối thủ cô không thể đánh bại, ít nhất là lúc này!

Nhưng cho dù vậy, Vera vẫn nghiêng chặt răng, tay cầm chắc chiếc gậy phép, liên tục tấn công, né tránh khỏi Minas. Mỗi một giây trôi qua tưởng chừng như một thế kỷ, mỗi một lần nắm đấm của con quái vật trượt qua người cô là Vera như cảm thấy đôi tay lạnh giá của thần chết như choàng ôm lấy cô vậy! Giống như đang đi trên một sợi dây thừng mỏng, hai bên là vực sâu vạn dặm, chỉ một chút sơ sót thôi cũng đủ khiến cô tan xương nát thịt như chơi!

Và cơ hội cho Minas cuối cùng đã tới!

Không rõ là chiến đấu bị phân tâm, hay do thể lực bắt đầu hao hụt, mà Vera đã để bàn tay to ú nụ của Minas tóm được một bên cánh của mình. Ngay lập tức, con quái vật vụt mạnh cô xuống mặt đất như cách một đứa trẻ cầm con búp bê vải quăng quật lung tung!

Vera há to miệng, máu tươi phun tung tóe! Nhưng chưa dừng lại ở đó, Minas dùng một tay ghì chặt cánh Vera xuống đất, tay kia bắt đầu vung lên, nên như búa bổ xuống thân ảnh mỏng manh liễu yếu đào tơ của cô! Những tiếng ầm ầm rung chuyển đất trời như sấm đánh ngang tai Ashley, khiến cô không đành lòng nhìn tiếp!

Đối với những chiêu thức yêu cầu tụ lực, tối kỵ nhất là mất tập trung! Bởi nó không chỉ khiến thời gian tụ lực dài thêm, mà còn có nguy cơ phản phệ ngược lại chiêu thức lên chính bản thân mình. Thế nên dù biết lúc này Vera đang phải trải qua những giây phút kinh khủng nhất của cuộc đời, song điều Ashley có thể làm duy nhất lúc này là tập trung, thật tập trung!

Vera nghiêng chặt răng, dồn sức hai tay giữ vững cây gậy phép trước mặt. Trước khi nắm đấm đầu tiên đập xuống, cô đã kịp thời cầm một đầu gậy xuống đất, đầu kia che trước người, thế nên lực của nắm đấm đều bị cây gậy gánh chịu, sau đó truyền tới cánh tay cô cùng với mặt đất. Nếu như không nhờ có nó thì có lẽ cô đã chết từ đời tám hoánh nào rồi!

Thế nhưng tình cảnh của Vera đang không hề tốt chút nào! Cây gậy vẫn có vẻ ổn - không rõ Gatrix đã làm gì với nó nữa, nhưng đôi tay cô thì không có cách nào chịu được áp lực lớn và liên tục đến như vậy. Nó mỗi nhừ, run bần bật mỗi khi nắm đấm của Minas lao tới.

Con quái vật này khỏe, cô thừa nhận, nhưng vấn đề khiến cô thua đứt nó trong một trận đấu lòng hẹp như thế này, không phải vì sức cô yếu, mà đường như thể lực của nó là vô hạn! Cho dù cô đã rất cố gắng, nhưng sự tập trung của một người chỉ là có giới hạn, còn con quái thú này lúc nào cũng trong trạng thái tốt nhất.

Và chuyện gì cần đến rồi cũng phải đến! Dưới một cú vọt đầy uy lực, cây gậy bắn vọt khỏi tay Vera, văng tít ra đằng xa, bỏ lại chủ nhân của nó nằm tơ hơ ra trước cái miệng khát máu của con quái vật! Không còn chiếc gậy chống đỡ, mỗi lần nắm đấm của Minas hạ xuống, là một lần máu tươi vọt lên, bầm đầy nắm đấm của nó.

Sau khi giã cho Vera vài chục cú, Minas gầm lên đắc thắng. Nó nhấc cô lên, đập mạnh vào những bức tường xung quanh như thể đang chơi đùa với một món đồ chơi vậy. Không biết sau bao nhiêu cú đánh, cuối cùng nó vứt Vera đánh bẹp xuống mặt đất, tạo nên một vết lún kéo dài cả mét.

Lúc này toàn thân Vera tràn ngập máu me bầm tím, thậm chí là cả xương gãy. Mặt cô sưng vù lên những vết xanh vết tím, cánh thì gãy lòi ra cả xương

trắng. Vera cố gắng lết đi ra xa khỏi con quái thú, nhưng tất cả những gì cô có thể làm được là bỏ lại một vệt đỏ thẫm nho nhỏ.

- Không... tôi không muốn... làm ơn...

Vera vừa bò vừa khóc. Nỗi đau này vượt quá sức chịu đựng của cô! Chỉ trong vài phút ngắn ngủi mà Vera dường như cảm thấy toàn thân mình như vỡ tan ra vậy. Nếu cứ tiếp tục như thế này, cô sẽ chết! Cô chắc chắn sẽ chết!

- Cứu... cứu với!

Trong giây phút cận kề cái chết, Vera mới bộc lộ ra nội tâm yếu đuối mong manh của mình. Cô nào muốn phải trải qua những chuyện này! Cô chỉ muốn làm một cô gái thôn quê, sống hạnh phúc cùng bố mình, kiếm một anh chàng khỏe mạnh chăm chỉ nào đó làm chồng, rồi chăm sóc con cái.

...

- Chạy đi Vera!

Lời của cha cô vọng về, ầm ầm như những tiếng bước chân của con quái vật. Nó nhắc nhở cô về một sự thật, rằng cô không phải là người bình thường, và sẽ mãi mãi không thể! Cô là một đứa con lai, và đáng buồn hơn là, cô có dòng máu của ác quỷ chảy trong người! Cô sẽ vĩnh viễn không có cách nào chung sống hòa bình với loài người được!

Cho dù cô mai danh ả tích, tìm tới những vùng thôn quê heo lánh, thì bản năng Succubus của cô sẽ tự động trỗi dậy. Quyến rũ đàn ông, hấp thụ sinh khí của họ, đó là cách để một Succubus có thể sinh tồn!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Đột phá giới hạn

- Vị của nó như thế nào?

- Ngòn ngọt, thơm thơm... nó là gì thế?

- Ta đã mô phỏng hương vị của mật ong đấy! Thế nào, ngon không?

- Ngon lắm!

Gatrix mỉm cười, xòe tay ra xoa xoa đầu cô. Cả hai đều biết cô thích nhất được làm vậy mỗi khi đang thưởng thức món ăn tinh thần của Gatrix, theo đúng nghĩa đen. Nhờ có Gatrix chia sẻ cho cô một lượng tinh thần lực, nên phần ác quỷ trong người Vera mới được thỏa mãn.

...

Bàn chân nặng nề của Minas giẫm thẳng lên lưng cô, khiến Vera ói ra cả máu lẫn một ít mảnh vụn nội tạng! Cô cảm thấy đôi cánh của mình bị một thứ gì đó nắm chặt, đẩy thô bạo, và rồi...

- Roạt!!!

Vera ngẩng cao đầu, mắt tròn tròn, miệng há hốc. Trong một khoảnh khắc, cô cảm giác như toàn bộ thế gian này đã mất hết đi màu sắc, chỉ còn lại trắng và đen. Mọi thứ trở nên quay cuồng, mờ ảo mơ hồ!

Nước mắt, nước mũi, thậm chí là cả phân và nước tiểu trào ra khỏi người cô, không có cách nào kiểm soát. Đó là bởi con đau đó lớn tới mức, nó áp chế mọi tín hiệu của não bộ truyền tới cơ thể cô, thế nên những thói cơ mà bình thường vẫn luôn co chặt, giờ duỗi ra như khi một người trút bỏ hơi thở cuối cùng.

Vera nằm đó, trên đồng chất lỏng hòa lẫn giữa phân, nước mưa và máu tươi của chính mình, co giật như một con cá bị ném ra khỏi chậu! Còn sau lưng cô, Minas cầm trên tay hai chiếc cánh vẫn còn nhỏ máu tong tong, há toang miệng và nhét chúng xuống cuồng hòng. Nó nhai rau rầu đôi cánh dơi của Vera như thể người ta đang nhai một loại rau sống giòn sật sật nào đó thôi vậy!

Sau khi đã thưởng thức xong món khai vị, nó nắm đầu Vera, nhắc cô lên khỏi mặt đất, đưa lên ngang mặt mình. Và đúng lúc này, Vera nhếch mép cười! Một nụ cười nhạo yếu ớt, hoàn toàn chẳng ăn nhập gì với gương mặt sung vù như bánh bao ngâm nước của cô cả.

Rồi cô vung tay lên, như thể đó là một chiếc roi, đập đánh bẹp vào cổ tay của Minas. Lực của nó rất nhẹ, nhưng hàm ý khiêu khích thì rất rõ ràng.

...

- Đừng sợ cái chết, nhóc con! Thứ cảm xúc của cô lúc đó không phải là sợ, mà là nuối tiếc! Chúng ta có động lực, có hoài bão, có ước mơ, thế nên chúng ta mới được coi là sống. Và bởi vì những điều đó sẽ không thể được hoàn thành khi ta chết, thế nên ta mới cảm thấy quyến luyến và quý trọng sự sống.

Nhưng khi thần chết tới, chúng ta sẽ chẳng có cách nào cưỡng lại được. Bởi sống và chết là quy luật tự nhiên của vũ trụ này. Cô chẳng thể nào chống lại nó, chạy trốn nó được, bởi cuối cùng nó vẫn sẽ tìm được cô thôi! Khi đó, hãy mỉm cười hạnh diện và chào đón nó!

- Anh nói cứ như mình hiểu cái chết lắm ý!

Vera bấu môi đáp lại. Gatrix đột ngột ngưng lại một chút, trên gương mặt hần toát ra một sự hoài niệm khó tả!

- Ô, cô không biết đâu!

...

- Xuyên phá thương khung!

Ashley hét lớn, buông tay ra khỏi dây cung. Khi mũi tên phóng đi, cô biết rằng mọi thứ đã kết thúc! Xuyên phá thương khung là một chiến kỹ đặc biệt, bởi nếu như không tích tụ thì nó gần như không có bất cứ sát thương nào tăng thêm, nhưng nếu như có đủ thời gian tụ lực, thì cho dù là một quả đồi nhỏ, Ashley cũng tự tin mình có thể san bằng!

Uy lực của chiêu thức lớn đến nỗi, nó bẻ gãy cả quy luật vật lý tự nhiên trong khu vực. Ma sát của nó với không khí tạo nên một thứ ánh sáng trắng lóa chói mắt vô cùng, khiến cho cả một góc của thị trấn bỗng sáng bừng lên như thể mặt trời mới mọc vậy!

Ashley khe khẽ thở dài! Cô biết rõ uy lực của mũi tên này, và nó cũng có nghĩa là Vera sẽ không có bất cứ cơ hội nào để sống trong hoàn cảnh đây!

Xin lỗi, cánh doi!

Mũi tên của Ashley lao đi vun vút, xé toang bầu không khí ẩm ướt lạnh giá do cơn mưa đem lại, phóng thẳng vào người Minas. Bỗng nhiên, từ trong khe hở tạo nên bởi hai khối cơ ngực của nó, có một thứ ánh sáng màu vàng lóe lên. Một mặt dây chuyền phóng vọt ra từ chỗ đó, bay lên lơ lửng giữa không trung, chặn lại mũi tên của Ashley!

- Không... không thể nào!

Ashley quỳ thụp xuống, mắt đờ đẫn trong tuyệt vọng! Cô biết thứ đó là cái gì! Đó là huân chương thần thuật, được trao cho những cán bộ cấp cao hoặc nhân viên đặc thù của giáo hội! Chúng có tác dụng rất khác nhau, nhưng đều có một đặc điểm chung là có uy lực vô cùng lớn, đủ sức lật ngược lại tình thế.

Đó là bởi những mặt dây chuyền này được đích thân thần linh ban một tia thần lực vào trong đó, vậy nên với phạm nhân, chúng chẳng khác nào thần khí, có chăng là chỉ đủ dùng một lần.

Cho dù chủ nhân của nó đã trở thành một thứ khinh nhờn đối với sinh mạng, nhưng mặt dây chuyền này vẫn tuân theo vai trò mà nó đã được lập trình sẵn - bảo vệ chủ nhân của nó khỏi một đòn phải chết ngay lập tức! Đây cũng là một điểm rất màu nhiệm của thần thuật, đó là nó có khả năng phân biệt thực lực hiện tại của chủ nhân để đoán định lúc nào cần phát huy tác dụng!

Cảm giác lạnh toát bốc lên từ gan bàn chân Ashley! Không có lí do gì mà thần thuật không thể phân biệt được chủ nhân của nó là người hay là quái vật, chỉ trừ phi... nó được lập trình để bảo vệ kẻ cả trong tình huống người cầm nó đã không còn được coi là người! Lẽ nào giáo hội đứng sau tất cả những chuyện này?

Con quái vật hơi ngẩn người ra khi mũi tên biến mất! Nó vung tay vút Vera sang một bên, rồi đưa tay lên sờ soạng bộ ngực của mình, dường như không hiểu tại sao lại có một thứ gì đó có thể bắn ra từ đây. Song bản năng của nó nhanh chóng lấn át, buộc nó phải tiêu diệt sinh vật trước mắt! Mũi tên vừa rồi khiến nó cảm thấy nguy hiểm vô cùng!

...

Gatrix nhắm mắt lại, đếm ngược từng giây khi lời nguyên ăn mòn từng chút một thân thể của hắn.

Khi nó đồng hóa toàn thân hắn, Gatrix nằm yên.

Khi nó biến đổi chân của hắn thành một khối thép chắc nịch, Gatrix vẫn nằm yên.

Khi hai cánh tay của hắn giờ to hơn gấp đôi, bao phủ trong màu tím, Gatrix tiếp tục án binh bất động!

Chỉ khi những sợi gân màu tím bắt đầu túm lấy cảm của hắn, Gatrix mới mở mắt ra! Ba!

Những sợi gân nuốt chửng miệng của hắn, hướng về mũi của hắn. Hai!

Giờ thì hẳn có thể ngửi được vô số loại mùi vị trong không khí, rõ ràng hơn rất nhiều so với cái mũi Goblin của mình. Dậy thôi anh bạn!

...

Ashley khép mắt lại, đón chờ cái chết ập tới. Xuyên phá thương khung là canh bạc cuối cùng của cô, nhưng nó đã thất bại, một cách đầy lãng xet! Cô có thể cảm nhận thấy da đầu mình tê tê khi nắm đầm của Minas ép lại gần, mang theo tiếng cười đắc ý của thần chết lần khuấy đầu đó trong làn gió đang thổi tung mái tóc ướt nhẹp của cô!

Thế nhưng điều mà cô chờ đợi mãi chẳng thấy xảy ra! Ashley mở to mắt, và đập vào mắt cô là một... thứ gì đó có thể gọi là Goblin màu tím? Nó to cao hơn gấp rưỡi so với loài Goblin bình thường, thân hình vô cùng cường tráng, tràn ngập màu tím, trông y như phiên bản thu nhỏ của con quái vật kia vậy!

Chỉ có đôi mắt của nó là khác biệt hoàn toàn! Ashley không có cách nào tả được, nhưng cô có cảm giác nếu như mình tiếp tục nhìn vào đôi mắt đó, cô sẽ bị lạc trong một vũ trụ sâu thẳm thăm vô tận mắt!

Sau đó Ashley cảm thấy vô cùng khiếp sợ về kẻ lạ mặt! Mới chỉ chớp mắt trước cô còn đang ở trước mặt Minas, mà hiện tại cô đã đứng cách đó cả trăm bước chân! Đừng hiểu nhầm, điều khiến Ashley sợ hãi không phải bởi tốc độ của nó, mà bởi vì nó cứu được cô.

Trong tiểu thuyết, các hoàng tử dùng tốc độ siêu việt của mình để cứu người đẹp khỏi hàm răng quái vật trong gang tấc, sau đó nàng nhìn chàng triu mến, chưa yêu thì yêu luôn chứ chờ đợi gì nữa đúng không?

Thực tế nó không thể như vậy! Với tốc độ cao như vậy, giây phút kẻ lạ mặt chạm vào cô, Ashley sẽ phải chịu một lực đánh vào cực kì lớn, chẳng khác gì phải chịu một đòn toàn lực của đấu sĩ cấp trung vậy! Cô sẽ không chết vì nắm đầm của con quái vật, mà chết từ sự "cứu vớt" của con Goblin màu tím này! Thế nhưng cô vẫn sống, và điều đó chỉ có thể được giải thích bằng một lí do duy nhất!

Nó đã dừng lại!

Nó dừng lại, ngay gần sát bên cô, để triệt tiêu đi toàn bộ lực sinh ra trong quá trình di chuyển. Kế tiếp, nó ôm bồng cô lên, rồi lại tiếp tục gia tốc lên vận tốc cực đại để né tránh. Ashley thoáng nhìn qua những bắp thịt của con Goblin.

Cô có thể thấy chúng đang run rất nhẹ nhàng. Trước khi Ashley kịp nghĩ ngợi thêm, con Goblin đặt cô nhẹ nhàng xuống đất. Đây là một hốc được tạo ra từ đồng đồ nát xếp chồng lên nhau. Nó cúi xuống, rút ra chiếc đao dắt bên hông cô, nháy mắt phải một cách đầy tình nghịch, sau đó tan biến vào trong không khí!

Kẻ lạ mặt tiếp tục thách thức tốc độ xử lý thông tin của cô khi xuất hiện phía trước con quái vật khổng lồ, rồi nó vung tay chém một nhát! Đồng tử của Ashley lập tức co hẹp lại, cố gắng ghi nhớ thật kỹ khoảnh khắc ấy!

Dường như cô vừa thấy một dòng sông, tràn ngập những thứ lấp lánh chảy qua nơi đây, chảy qua người Minas. Chưa bao giờ cô, kể từ lúc được sinh ra tới giờ, được chứng kiến một thứ mỹ lệ đến như vậy! Nó tràn ngập một thứ vẻ đẹp kì dị huyền ảo, và đặc biệt mang theo một quy tắc chết chóc không có cách nào chống cự lại!

Con sông lững lờ trôi qua không gian này, với tốc độ không có cách nào có thể diễn tả được. Nó trôi rất chậm, song không phải là bởi vì vận tốc của nó chậm, mà bởi nó tạo ra một ảo giác là thời gian như bị cô đọng lại, đặc quánh xung quanh hai bên bờ dòng chảy, như thể cổ gắng ngăn dòng sông lại trong vô vọng vậy!

Sau khi dòng sông chảy qua, ba đóa hoa nở rộ!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Một cơ hội

Gatrix rất muốn nói một câu bông đùa nào đó, nhưng thật tiếc là miệng của hắn không còn cách nào phát ra ngôn ngữ được nữa rồi! Vậy nên hắn đành dùng đôi mắt để mượn cô nâng cung thủ cây đao, hi vọng cô ta hiểu!

Cảm giác được sử dụng thoải mái sức mạnh mà không lo lắng chuyện tương lai thật là tốt! Đừng vội nhầm, trình độ như thế này còn chẳng bằng một tí tạo lúc hắn bước vào gặp Elsa kia, nhưng hắn đang nói là sự sáng khoái khi có thể buông tay buông chân mà không lo lắng hậu quả. Hắn đã chuẩn bị xong một đòn này, một đòn vừa đủ để cơ thể "đi mượn" hiện tại của hắn có thể phát huy được.

Khi Minas bị đồng hóa, chấp niệm của hắn là tiêu diệt Gatrix, nhưng một chấp niệm nữa của hắn, là sự nuối tiếc khi không thể nô dịch "con nhỏ pháp sư" đó! Chính vì vậy, khi khối thịt nuốt chửng Minas, nó cũng gieo một hạt giống lên Gatrix, để biến hắn thành nô lệ cho Minas.

Thật châm biếm làm sao, khi Minas muốn tri thức của Gatrix, nhưng giờ hắn đã trở thành một con quái vật vô tri, và Gatrix cũng chuẩn bị nói tiếp bước chân của Minas. Quan hệ chủ tớ sắp được xác lập, nhưng chắc chắn không phải thứ quan hệ mà Minas mong muốn!

Chính vì sự điên cuồng của Minas mà mọi thứ mới trở thành một đồng hỗn loạn nát bét như thế này, nhưng mọi thứ đều có hai mặt! Cũng bởi sự tham lam của lão, mà giờ Gatrix có một cơ hội để chấm dứt tất cả mọi chuyện! Hắn chạy tới trước Minas, cảm nhận phản lực khổng lồ ập tới như một con sóng thần.

Lời nguyện rửa đã lan tới đôi mắt của hắn! Trong mắt của Gatrix bây giờ chỉ còn một sắc đỏ rực, và hình bóng khổng lồ của Minas bỗng dung biến mất. Loài quái vật này nhận diện kẻ thù và đồng minh bằng cách ẩn/hiện hình ảnh của họ trong mắt, một cơ chế khá thú vị.

Tuy nhiên Gatrix lại cảm thấy nó chút... cơ giới hóa, giống như đây là một chức năng để dành cho vũ khí sinh học, chứ không phải một loài động vật sống nào. Có điều thời gian của hắn không còn nhiều, thế nên hắn phải giải quyết thứ "vô hình" trước mặt thôi!

Vĩnh biệt, thằng ngu!

Gatrix vung đao chém xuống. Ngay lập tức, có ba thứ nổ tan ra như ba bông hoa mười giờ nở rực rỡ trong đêm tối.

Cây đao của Ashley tan thành bột phấn!

Toàn thân của Minas vỡ thành muôn vàn mảnh nhỏ, máu tươi phun tung tóe!

Cơ thể của Gatrix cũng lập tức "nở bung", máu tươi tuôn ra xối xả khắp người hắn! Vật lý rất công bằng, anh gây ra một lực lớn bao nhiêu, thì anh phải chịu một phản lực lớn bấy nhiêu. Đao trăm ngàn hà là một chiêu rác rưởi, nhưng nó mang theo một chun chút cảm ngộ về hủy diệt của Gatrix.

Đó là chút cảm ngộ tách ra từ Ba quyền hủy diệt, là bộ kỹ năng dành riêng cho cấp độ Thiên sứ đại tổng quản, chứ không phải thân thể phàm nhân yếu đuối này! Thế nên việc hắn chưa nổ tung thành bụi đã là một kì tích rồi!

Gatrix có thể cảm thấy cơ thể mình bắt đầu mủn ra, như thể ném một con hình nhân làm từ bột mì vào nồi nước nóng vậy! Chưa phải lúc này! Hắn còn một chuyện cần phải làm!

Gatrix lê từng bước trên con phố vắng lặng, tiến về phía chỗ Vera đang nằm. Hắn quỳ thụp xuống, nâng đầu cô dậy và đặt lên đùi mình. Đó là tất cả những gì hắn còn có thể làm được, bởi tiếp sau đó hắn đã mất đi quyền kiểm soát cơ thể mình!

Con đau tàn phá khắp toàn thân hắn, mỗi một tín hiệu đều muốn nhắc nhở hắn rằng cơ thể này chuẩn bị tan vỡ, từng tế bào của hắn đều phân liệt một cách điên cuồng, như cố gắng tìm cách trốn khỏi vận mệnh hủy diệt đã được định sẵn.

Song chúng đều là vô ích! Có vay thì có trả! Gatrix đã sử dụng một chiêu thức yêu cầu toàn bộ sinh mệnh của cơ thể, thì giờ hắn phải trả cho bằng đủ thì thôi.

Chỉ ít thì người hắn cũng không còn nhiều máu me nữa, bởi cơn mưa xối xả đang gột rửa đi những vết máu và bùn đất trên người hắn. Gatrix không còn đủ sức để nhìn lại cơ thể hắn nên mới nghĩ như vậy, bởi thực chất, những giọt mưa đó không chỉ mang theo máu, mà còn cả những mảnh thịt đang dần rửa ra khỏi cơ thể Gatrix. Giống như một buổi tắm xèo, với phạm nhân là con Goblin tội nghiệp vậy!

...

Vera cảm thấy gương mặt mình không còn bị nước mưa vỗ rất nữa! Cô hơi ngạc nhiên, nhưng điều càng khiến cô tò mò hơn là, liệu con quái vật đó đã chết chưa! Cô nhớ là có một tia sáng rất mạnh đã lóe lên, và cô bị ném ra một góc. Không biết tình hình thế nào rồi! Vera tự hỏi, cố gắng điều khiển cho mí mắt sung húp của cô mở ra.

Thật buồn cười làm sao, khi chỉ một lúc trước, cô còn cảm thấy con quái vật đó đáng sợ vô cùng, thậm chí nó còn tạo ra một bóng ma trong lòng cô nữa, nhưng khi nhớ lại lời dặn của Gatrix, khi cô mỉm cười đối mặt với cái chết, cô lại thấy mọi thứ trở nên thật nhẹ nhàng làm sao! Chẳng còn sợ hãi, chẳng còn đớn đau, chỉ có sự bình thản!

Lạ thật, sao cô cảm thấy mình đang gối lên một thứ gì đó rất êm chứ không phải là nền đất cứng ngắt lạnh giá nhỉ? Những chuyện kì quái này càng thôi thúc Vera mở to mắt ra, và khi cô làm được điều đó, cô nhìn thấy một gương mặt vô cùng quen thuộc.

Gương mặt của một con Goblin mà cô yêu đến nỗi sẵn sàng hi sinh cả tính mạng. Anh nhìn cô, trên gương mặt vẫn đang nở một nụ cười nhạt. Không hiểu sao trong giây phút này, họ cảm thấy mọi thứ, cả không gian lẫn thời gian như ngừng hết lại! Và họ có thể hiểu hết tất cả tâm ý của nhau chỉ bằng một cái nhìn.

Tĩnh rồi à, bé con?

Con quái vật đó... chết chưa?

Ta giải quyết nó rồi!

Em biết là anh sẽ làm được mà! Anh là giỏi nhất!

Này nhóc, ta nghĩ... có lẽ đã tới thời điểm đó rồi!

Thời điểm gì?

Chà... em luôn là một đứa nói dối tệ hại đó biết không! Đừng khóc, Vera!

Em đâu có khóc, là nước mưa đấy chứ!

Hai mắt Vera đỏ hoe. Đầu của cô đang nằm lọt thỏm trong người Gatrix, thì làm gì có giọt mưa nào chạm được vào gương mặt cô cơ chứ!

Anh mà chết thì em cũng sẽ chết theo anh! Em sẽ ám theo anh suốt đời!

Đừng ngốc thế! Em còn cả một cuộc đời dài tươi đẹp trước mắt. Em còn bao nhiêu danh lam thắng cảnh, bao của ngon vật lạ chưa được thưởng thức, vậy mà đã đòi chết là chết thế nào!

Nhưng chúng để làm gì nếu không còn anh?

Song chẳng còn tín hiệu nào đáp trả từ đôi mắt Gatrix nữa! Ánh sáng trong con ngươi hắt đã lịm hẳn, để lại hai đồng tử màu đen vô hồn lạnh giá!

- Gatrix!

Vera nhếch môi, khàn giọng gọi. Lốp vậy nơi khoe miệng cô vỡ tan, trào ra máu tươi đau buốt, có điều Vera không quan tâm. Cô thu hết chút sức tàn, cố gắng gọi Gatrix tỉnh lại.

- Gatrix! Đừng đi! Gatrix!

Bất chợt Vera cảm thấy một cơn ớn lạnh tràn tới, khiến cô không khỏi rùng mình! Dường như có một, mà không phải, rất nhiều thứ gì đó đang chao liệng trên bầu trời. Chúng bay rất nhanh, nhưng lại nhẹ nhàng không gây ra bất cứ tiếng động nào, và đặc biệt là từ khí chúng mang theo vô cùng nồng nặc!

Từ trên trời sà xuống một đàn ngựa, độ khoảng hai chục con, ngồi trên là những người ăn mặc giáp trụ chỉnh tề. Đàn ngựa này có màu đen kịt, mông lưng huyền ảo tựa như chúng được tạo nên từ khói đen vậy, thế nên chúng mới có thể hòa lẫn vào bóng đêm mà không lo bị phát hiện. Loài người gọi chúng là Vong mã, một loại động vật sinh ra từ từ khí.

Những kỵ sĩ ngồi trên lưng ngựa nhảy xuống, nhanh chóng kết thành đội hình, vũ khí lấp lăm trong tay. Bọn họ mặc một thứ giáp khá đặc biệt - nó không thô cứng như giáp loài người, mà uyển chuyển, mềm mại, tao nhã như một tác phẩm nghệ thuật.

Những bộ giáp này có màu chủ đạo là vàng và trắng, với những họa tiết khác nhau tùy thuộc vào thứ hạng và vị trí của từng người. Khi thấy đội kỵ binh này, Ashley lập tức mừng rỡ như vừa tìm được vàng! Cô nhảy căng lên, phóng hai ba bước ra trước đội quân. Một người có vẻ như đội trưởng, sử dụng hai thanh kiếm dài, lập tức quỳ một chân xuống, tay phải đặt lên ngực trái.

- Chúng thần tới trễ, mong công chúa trách tội!

- Không sao! Ishildur, mau mau cứu hai người này đi!

Ashley vội vã trở tay về phía Gatrix và Vera. Mỗi một giây chậm trễ là họ lại càng trượt dần vào miệng của từ thần thêm một bước! Ishildur hơi cau mày, hỏi lại.

- Thừa công chúa... ý ngài là con Succubus với con Goblin này?

- Không có thời gian giải thích đâu! Nhanh lên, họ vừa cứu ta đấy!

Mặc dù trong lòng còn rất nhiều nghi vấn, nhưng Ishildur vẫn hất nhẹ đầu về phía một cô gái tộc Tiên. Cô ta không mặc giáp như những chiến binh khác, mà khoác một chiếc áo với những đường viền được mạ bởi thứ kim loại quý có màu vàng lấp lánh, và ở vùng lưng có thêu hình vẽ mặt trời đang tỏa sáng. Tay phải của cô cầm một chiếc gậy phép dài, với phần đầu là một viên đá màu xanh lục bảo. Thứ màu xanh giống với chiếc nhẫn của Ashley!

- Lena, cứu họ!

- Vâng, thưa đội trưởng!

Lena cúi đầu, sải những bước dài duyên dáng về phía Gatrix. Cô ngồi xổm xuống, đưa tay chạm nhẹ lên cả hai, kiểm tra mạch đập của cả hai, rồi lắc đầu.

- Cô gái có thể cứu. Con Goblin thì khó! Nó đã hao hết tuổi thọ rồi Trừ phi dùng tới Nước suối sinh mệnh!

Lena có vẻ rất kiêu lời, nên cô ta trả lời khá là nhất gờng. Có điều những người này đã quá quen thuộc với kiểu nói "kì dị" này của Lena rồi, thế nên Ishildur lập tức nhướn mày!

- Thừa công chúa! Ngài nghe thấy rồi chứ? Con Goblin này đã xong đời rồi. Chúng ta không thể lãng phí một giọt Nước suối sinh mệnh cho kẻ lạ hoắc này được. Cho dù con Goblin này đã cứu công chúa đi chăng nữa, nhưng liệu đánh đổi tương lai của cả tộc Tiên chỉ để cứu sinh mạng của một con đom đóm liệp có xứng đáng?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.